Gebetbuch für die Festtage

mit aufs neue sorgfältig revidiertem Texte.

Ins Deutsche übertragen und mit Erläuterungen versehen

von

W. Heidenheim.

Gebetbuch

für das

Laubhüttenfest

mit deutscher Übersetzung und Erklärung

von

W. Heidenheim.

Neue, durchaus verbesserte Auflage.

Rödelheim.
Druck und Verlag von M. Lehrberger & Co.
1908.

מחזור
לחג הסכות

ולשבת חול המועד

עם

תרגום אשכנזי.

מוגה ומסודר ומתורגם

מאת

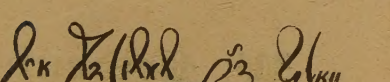

נייע, דורכאויז פֿערבעזערטע אויפֿלאַגע.

רעדעלהיים.

דרוקק אונד פֿערלאַג פֿאָן מ. לעהרבערגער אונד קאָמפּאַגניע.

1908.

ת פ ל ה.

Bei'm Eintritt in die Synagoge spricht man:

וַאֲנִי בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ
אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ׃

Man geht mit Anstand hinein und spricht:

בְּבִרְכַת אֱלֹהִים נְהַלֵּךְ בְּרָנֵּשׁ׃

Nach dem Eintritt in die Synagoge spricht man:

מַה־טֹּבוּ אָהָלֶיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל׃ וַאֲנִי בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ׃ יְיָ אָהַבְתִּי מְעוֹן בֵּיתֶךָ וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ׃ וַאֲנִי אֶשְׁתַּחֲוֶה וְאֶכְרָעָה אֶבְרְכָה לִפְנֵי־יְיָ עֹשִׂי׃ וַאֲנִי תְפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ׃

אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי׃ אֲנִי בְּצֶדֶק אֶחֱזֶה פָּנֶיךָ אֶשְׂבְּעָה בְהָקִיץ תְּמוּנָתֶךָ׃ וַאֲנִי עָלֶיךָ בָּטַחְתִּי יְיָ אָמַרְתִּי אֱלֹהַי אָתָּה׃ שְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנַי בְּשַׁוְּעִי אֵלֶיךָ בְּנָשְׂאִי יָדַי אֶל־דְּבִיר קָדְשֶׁךָ׃ יְיָ אֱלֹהַי שִׁוְּעָתִי אֵלֶיךָ תַּרְפָּאֵנִי׃ אֵלֶיךָ יְיָ אֶקְרָא וְאֵלַי אֲדֹנָי אֶתְחַנָּן׃ הָאֵרָה פָּנֶיךָ עַל־עַבְדֶּךָ הוֹשִׁיעֵנִי בְחַסְדֶּךָ׃ כִּי־לְךָ יְיָ הוֹחָלְתִּי אַתָּה תַּעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהָי׃ שִׁמְעָה תְפִלָּתִי יְיָ וְשַׁוְּעָתִי הַאֲזִינָה אֶל־דִּמְעָתִי אַל־תֶּחֱרַשׁ׃ שִׁמְעֵי־יְיָ וְחָנֵּנִי יְיָ הֱיֵה עֹזֵר לִי׃

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד שָׂמַחְתִּי בְּאֹמְרִים לִי בֵּית יְיָ נֵלֵךְ׃ שָׁשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב׃ הַקְשִׁיבָה לְקוֹל שַׁוְעִי מַלְכִּי וֵאלֹהָי כִּי אֵלֶיךָ אֶתְפַּלָּל׃ יְיָ בֹּקֶר תִּשְׁמַע קוֹלִי בֹּקֶר אֶעֱרָךְ־לְךָ וַאֲצַפֶּה׃ אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי׃ רַגְלִי עָמְדָה בְּמִישׁוֹר בְּמַקְהֲלִים אֲבָרֵךְ יְיָ׃

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃ מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃ מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר׃ מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃ וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

קדושה לשבת בחזרת שמונה עשרה.

נְקַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר קו"ח קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃ ס' לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ׃ קו"ח בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃ ס' וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר׃ קו"ח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃ ס' לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת וּמְלַמֵּד לֶאֱנוֹשׁ בִּינָה׃ חָנֵּנוּ מֵאִתְּךָ דֵּעָה בִּינָה וְהַשְׂכֵּל׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חוֹנֵן הַדָּעַת׃

הֲשִׁיבֵנוּ אָבִינוּ לְתוֹרָתֶךָ וְקָרְבֵנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ וְהַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָרוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה׃

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

תְּהִלָּה לְדָוִד. אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֶת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch, worauf Schemone Esre leise gebetet wird.

עַל־הַצַּדִּיקִים וְעַל־הַחֲסִידִים וְעַל־זִקְנֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל־פְּלֵיטַת סוֹפְרֵיהֶם וְעַל גֵּרֵי הַצֶּדֶק וְעָלֵינוּ יֶהֱמוּ רַחֲמֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְתֵן שָׂכָר טוֹב לְכָל הַבּוֹטְחִים בְּשִׁמְךָ בֶּאֱמֶת וְשִׂים חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם לְעוֹלָם וְלֹא נֵבוֹשׁ כִּי־בְךָ בָּטָחְנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִשְׁעָן וּמִבְטָח לַצַּדִּיקִים:

וְלִירוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּרַחֲמִים תָּשׁוּב וְתִשְׁכּוֹן בְּתוֹכָהּ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וּבְנֵה אוֹתָהּ בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ בִּנְיַן עוֹלָם וְכִסֵּא דָוִד מְהֵרָה לְתוֹכָהּ תָּכִין. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלָיִם:

אֶת־צֶמַח דָּוִד עַבְדְּךָ מְהֵרָה תַצְמִיחַ וְקַרְנוֹ תָּרוּם בִּישׁוּעָתֶךָ כִּי לִישׁוּעָתְךָ קִוִּינוּ כָּל־הַיּוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מַצְמִיחַ קֶרֶן יְשׁוּעָה:

שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אָתָּה. וּמִלְפָנֶיךָ מַלְכֵּנוּ רֵיקָם אַל תְּשִׁיבֵנוּ. כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבְתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ

סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ כִּי מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ אָתָּה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חַנּוּן הַמַּרְבֶּה לִסְלוֹחַ׃

רְאֵה בָעָנְיֵנוּ וְרִיבָה רִיבֵנוּ וּגְאָלֵנוּ מְהֵרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ כִּי גּוֹאֵל חָזָק אָתָּה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל׃

רְפָאֵנוּ יְיָ וְנֵרָפֵא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִוָּשֵׁעָה כִּי תְהִלָּתֵנוּ אָתָּה׃ וְהַעֲלֵה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל מַכּוֹתֵינוּ כִּי אֵל מֶלֶךְ רוֹפֵא נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא חוֹלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃

בָּרֵךְ עָלֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַשָּׁנָה הַזּאת וְאֶת־כָּל־מִינֵי תְבוּאָתָהּ לְטוֹבָה׃ וְתֵן בְּרָכָה עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה׃ וְשַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וּבָרֵךְ שְׁנָתֵנוּ כַּשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים׃

תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ וְקַבְּצֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַבֵּץ נִדְחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃

הָשִׁיבָה שׁוֹפְטֵינוּ כְּבָרִאשׁנָה וְיוֹעֲצֵינוּ כְּבַתְּחִלָּה׃ וְהָסֵר מִמֶּנּוּ יָגוֹן וַאֲנָחָה וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט׃

וְלַמַּלְשִׁינִים אַל־תְּהִי תִקְוָה וְכָל־עוֹשֵׂי רִשְׁעָה כְּרֶגַע יאבֵדוּ וְכָלָם מְהֵרָה יִכָּרֵתוּ וְהַזֵּדִים מְהֵרָה תְעַקֵּר וּתְשַׁבֵּר וּתְמַגֵּר וְתַכְנִיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹבֵר אוֹיְבִים וּמַכְנִיעַ זֵדִים׃

ערוב תבשילין.

Fällt ein Festtag so, daß unmittelbar darauf Sabbath folgt, so muß man — um am Festtage die auf den Sabbath nöthigen Speisen kochen zu dürfen — schon vor dem Feste, am Rüsttage desselben ein wenn auch noch so geringes Gericht Speisen zurücksetzen in der Absicht es am Sabbath zu genießen. Auf dieses Gericht hin darf man dann am Festtage selbst noch weitere Speisen für den Sabbath kochen. Man nennt dies ערוב תבשילין „Speisen-Vermischung." Der Hausherr nimmt nämlich am Vorabende des Festtages ein Brod und etwas Gekochtes oder Gebratenes (gewöhnlich ein Stück Fleisch oder Fisch) in die Hand und spricht in Gegenwart der Hausfrau in hebräischer oder in einer andern ihnen verständlichen Sprache Folgendes:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל מִצְוַת עֵרוּב׃

בָּרוּךְ Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns geheiliget durch seine Gebote und uns befohlen das Gebot des Erub.

בְּדֵן עֵרוּבָא יְהֵא שְׁרֵא לָנָא לְמֶפֵא וּלְבַשָּׁלָא וּלְאַטְמָנָא וּלְאַדְלָקָא שְׁרָגָא וּלְמֶעְבַּד כָּל־צָרְכָנָא מִיּוֹמָא טָבָא לְשַׁבְּתָא לָנוּ וּלְכָל־הַדָּרִים בָּעִיר הַזֹּאת׃

בדן Durch diesen Erub sei es uns erlaubt, zu backen, zu kochen, Speise warm zu erhalten, Lichter anzuzünden und überhaupt alles Nöthige vom Festtage auf den Sabbath zu verrichten, sowohl uns, als Jedem, der in diesem Orte wohnt.

Die Hausfrau zündet die Festtagslichter an und sagt dabei folgenden Segensspruch:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהַדְלִיק נֵר שֶׁל־יוֹם טוֹב׃

בָּרוּךְ Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns geheiliget durch seine Gebote, und uns befohlen, die Festtagslichter anzuzünden.

קבלת שבת.

צה ׀ לְכוּ נְרַנְּנָה לַיְיָ נָרִיעָה׀ לְצוּר יִשְׁעֵנוּ׃
ז ׀ נְקַדְּמָה פָנָיו בְּתוֹדָה בִּזְמִרוֹת׀ נָרִיעַ לוֹ׃
ח ׀ כִּי אֵל גָּדוֹל יְיָ וּמֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־אֱלֹהִים׃
ט ׀ אֲשֶׁר בְּיָדוֹ מֶחְקְרֵי־אָרֶץ וְתוֹעֲפוֹת הָרִים לוֹ׃
י ׀ אֲשֶׁר־לוֹ הַיָּם וְהוּא עָשָׂהוּ וְיַבֶּשֶׁת יָדָיו יָצָרוּ׃
יא ׀ בֹּאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרָעָה נִבְרְכָה לִפְנֵי יְיָ עֹשֵׂנוּ׃

יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. עַל שֶׁחֶיִּתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ
וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת
נוֹדָה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל
קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ
חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל
וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ
נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת
עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם
כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא
מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל הַשָּׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם
וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל
הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה. מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן
שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Der Vorbeter wiederholt שמונה עשרה, und am Schlusse spricht derselbe das ganze Kaddisch.

צז מ יְיָ מָלָךְ תָּגֵל הָאָרֶץ יִשְׂמְחוּ אִיִּים רַבִּים:
מ עָנָן וַעֲרָפֶל סְבִיבָיו צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כִּסְאוֹ:
מ אֵשׁ לְפָנָיו תֵּלֵךְ וּתְלַהֵט סָבִיב צָרָיו: מ הֵאִירוּ
בְרָקָיו תֵּבֵל רָאֲתָה וַתָּחֶל הָאָרֶץ: מ הָרִים
כַּדּוֹנַג נָמַסּוּ מִלִּפְנֵי יְיָ מִלִּפְנֵי אֲדוֹן כָּל־הָאָרֶץ:
מ הִגִּידוּ הַשָּׁמַיִם צִדְקוֹ וְרָאוּ כָל־הָעַמִּים כְּבוֹדוֹ:
מ יֵבֹשׁוּ כָל־עֹבְדֵי פֶסֶל הַמִּתְהַלְלִים בָּאֱלִילִים
הִשְׁתַּחֲווּ־לוֹ כָּל־אֱלֹהִים: מ שָׁמְעָה וַתִּשְׂמַח
צִיּוֹן וַתָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ יְיָ:
מ כִּי־אַתָּה יְיָ עֶלְיוֹן עַל־כָּל־הָאָרֶץ מְאֹד נַעֲלֵיתָ
עַל־כָּל־אֱלֹהִים: מ אֹהֲבֵי יְיָ שִׂנְאוּ רָע שֹׁמֵר
נַפְשׁוֹת חֲסִידָיו מִיַּד רְשָׁעִים יַצִּילֵם: מ אוֹר
זָרֻעַ לַצַּדִּיק וּלְיִשְׁרֵי־לֵב שִׂמְחָה: קו מ שִׂמְחוּ
צַדִּיקִים בַּיְיָ וְהוֹדוּ לְזֵכֶר קָדְשׁוֹ:
צח מ מִזְמוֹר שִׁירוּ לַיְיָ שִׁיר חָדָשׁ כִּי־נִפְלָאוֹת
עָשָׂה הוֹשִׁיעָה־לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ: מ הוֹדִיעַ
יְיָ יְשׁוּעָתוֹ לְעֵינֵי הַגּוֹיִם גִּלָּה צִדְקָתוֹ: מ זָכַר
חַסְדּוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לְבֵית יִשְׂרָאֵל רָאוּ כָל־אַפְסֵי
אָרֶץ אֵת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ: מ הָרִיעוּ לַיְיָ כָּל
הָאָרֶץ פִּצְחוּ וְרַנְּנוּ וְזַמֵּרוּ: מ זַמְּרוּ לַיְיָ בְּכִנּוֹר
בְּכִנּוֹר וְקוֹל זִמְרָה: מ בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר

*) שנאי בא הר' נקמץ נס"מ וכ"י וכמשפט הטעל' ווורד שים לו כח לשנות הנקוד כמו המשנה וכ"כ, וכמו שבתנחי בתפלי ניכבי עטייה ח"ת, וכניטיה בכבודי תורה ותשת.

פ כִּי־הוּא אֱלֹהֵינוּ וַאֲנַחְנוּ עַם מַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ
הַיּוֹם אִם־בְּקֹלוֹ תִשְׁמָעוּ: ק אַל־תַּקְשׁוּ לְבַבְכֶם
כִּמְרִיבָה כְּיוֹם מַסָּה בַּמִּדְבָּר: פ אֲשֶׁר נִסּוּנִי
אֲבוֹתֵיכֶם בְּחָנוּנִי גַּם־רָאוּ פָּעֳלִי: ק אַרְבָּעִים
שָׁנָה אָקוּט בְּדוֹר וָאֹמַר עַם תֹּעֵי לֵבָב הֵם וְהֵם
לֹא־יָדְעוּ דְרָכָי: קו״פ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתִּי בְאַפִּי
אִם־יְבֹאוּן אֶל־מְנוּחָתִי:

צו פ שִׁירוּ לַיְיָ שִׁיר חָדָשׁ שִׁירוּ לַיְיָ כָּל־הָאָרֶץ:
ק שִׁירוּ לַיְיָ בָּרְכוּ שְׁמוֹ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם לְיוֹם יְשׁוּעָתוֹ:
פ סַפְּרוּ בַגּוֹיִם כְּבוֹדוֹ בְּכָל־הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו:
ק כִּי גָדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד נוֹרָא הוּא עַל־כָּל־
אֱלֹהִים: פ כִּי כָּל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֱלִילִים וַיְיָ שָׁמַיִם
עָשָׂה: ק הוֹד וְהָדָר לְפָנָיו עֹז וְתִפְאֶרֶת בְּמִקְדָּשׁוֹ:
פ הָבוּ לַיְיָ מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז:
ק הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה וּבֹאוּ לְחַצְרוֹתָיו:
פ הִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ חִילוּ מִפָּנָיו כָּל־
הָאָרֶץ: ק אִמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ מָלָךְ אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל
בַּל־תִּמּוֹט יָדִין עַמִּים בְּמֵישָׁרִים: פ יִשְׂמְחוּ
הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ: ק יַעֲלֹז
שָׂדַי וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ אָז יְרַנְּנוּ כָּל־עֲצֵי־יָעַר:
קו פ לִפְנֵי יְיָ כִּי בָא כִּי בָא לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט
תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בֶּאֱמוּנָתוֹ:

שֹׁבֵר אַרְזִים וַיְשַׁבֵּר יְהוָה אֶת־אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן:
יַרְקִידֵם כְּמוֹ־עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׂרְיֹן כְּמוֹ בֶן־
רְאֵמִים: קוֹל־יְהוָה חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ: קוֹל
יְהוָה יָחִיל מִדְבָּר יָחִיל יְהוָה מִדְבַּר קָדֵשׁ: קוֹל
יְהוָה יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ
אֹמֵר כָּבוֹד: יְהוָה לַמַּבּוּל יָשָׁב וַיֵּשֶׁב יְהוָה
מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יְ
יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

פז"ץ מנגן בנעימה. לחזי החרוזים שלמה הלוי.

לְכָה דוֹדִי לִקְרַאת כַּלָּה · פְּנֵי שַׁבָּת נְקַבְּלָה: לכה
שָׁמוֹר וְזָכוֹר בְּדִבּוּר אֶחָד · הִשְׁמִיעָנוּ אֵל הַמְיֻחָד · יְיָ
אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד · לְשֵׁם וּלְתִפְאֶרֶת וְלִתְהִלָּה: לכה
לִקְרַאת שַׁבָּת לְכוּ וְנֵלְכָה · כִּי הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה · מֵרֹאשׁ
מִקֶּדֶם נְסוּכָה · סוֹף מַעֲשֶׂה בְּמַחֲשָׁבָה תְּחִלָּה: לכה
מִקְדַּשׁ מֶלֶךְ עִיר מְלוּכָה · קוּמִי צְאִי מִתּוֹךְ הַהֲפֵכָה · רַב
לָךְ שֶׁבֶת בָּעֵמֶק הַבָּכָא · וְהוּא יַחֲמוֹל עָלַיִךְ חֶמְלָה: לכה
הִתְנַעֲרִי מֵעָפָר קוּמִי · לִבְשִׁי בִּגְדֵי תִפְאַרְתֵּךְ עַמִּי · עַל־יַד
בֶּן־יִשַׁי בֵּית הַלַּחְמִי · קָרְבָה אֶל־נַפְשִׁי גְּאָלָהּ: לכה
הִתְעוֹרְרִי הִתְעוֹרְרִי · כִּי בָא אוֹרֵךְ קוּמִי אוֹרִי · עוּרִי עוּרִי
שִׁיר דַּבֵּרִי · כְּבוֹד יְיָ עָלַיִךְ נִגְלָה: לכה
לֹא תֵבְשִׁי וְלֹא תִכָּלְמִי · מַה תִּשְׁתּוֹחֲחִי וּמַה תֶּהֱמִי · בָּךְ
יֶחֱסוּ עֲנִיֵּי עַמִּי · וְנִבְנְתָה עִיר עַל־תִּלָּהּ: לכה
וְהָיוּ לִמְשִׁסָּה שֹׁאסָיִךְ · וְרָחֲקוּ כָּל־מְבַלְּעָיִךְ · יָשִׂישׂ עָלַיִךְ

הָרִיעוּ לִפְנֵי ׀ הַמֶּלֶךְ יְיָ׃ ט יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ
תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ׃ י נְהָרוֹת יִמְחֲאוּ־כָף יַחַד
הָרִים יְרַנֵּנוּ׃ יא לִפְנֵי יְיָ כִּי בָא לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ
יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים׃
צט א יְיָ מָלָךְ יִרְגְּזוּ עַמִּים יֹשֵׁב כְּרוּבִים תָּנוּט
הָאָרֶץ׃ ב יְיָ בְּצִיּוֹן גָּדוֹל וְרָם הוּא עַל־כָּל־
הָעַמִּים׃ ג יוֹדוּ שִׁמְךָ גָּדוֹל וְנוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא׃
ד וְעֻז מֶלֶךְ מִשְׁפָּט אָהֵב אַתָּה כוֹנַנְתָּ מֵישָׁרִים
מִשְׁפָּט וּצְדָקָה בְּיַעֲקֹב אַתָּה עָשִׂיתָ׃ ה רוֹמְמוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא׃
ו מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּכֹהֲנָיו וּשְׁמוּאֵל בְּקֹרְאֵי שְׁמוֹ
קֹרְאִים אֶל־יְיָ וְהוּא יַעֲנֵם׃ ז בְּעַמּוּד עָנָן יְדַבֶּר
אֲלֵיהֶם שָׁמְרוּ עֵדֹתָיו וְחֹק נָתַן לָמוֹ׃ ח יְיָ אֱלֹהֵינוּ
אַתָּה עֲנִיתָם אֵל נֹשֵׂא הָיִיתָ לָהֶם וְנֹקֵם עַל־
עֲלִילוֹתָם׃ ט רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ
לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ׃
כט א מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַיהוָה בְּנֵי אֵלִים הָבוּ
לַיהוָה כָּבוֹד וָעֹז׃ ב הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ
הִשְׁתַּחֲווּ לַיהוָה בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ׃ ג קוֹל יְהוָה עַל־
הַמָּיִם אֵל הַכָּבוֹד הִרְעִים יְהוָה עַל־מַיִם רַבִּים׃
ד קוֹל יְהוָה בַּכֹּחַ קוֹל יְהוָה בֶּהָדָר׃ ה קוֹל יְהוָה

*) קראים, הר' נקרלות בתירק והא' נעלם.

מעריב ליל ראשון של סכות.

דער פֿאָרבעטער רופֿט לויט: וואָהרענד דעסען בעטעט דיא גענמיינדע לייזע:

ק׳ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ׃
ק״ח בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב
עֲרָבִים, בְּחָכְמָה פּוֹתֵחַ
שְׁעָרִים, וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה
עִתִּים וּמַחֲלִיף אֶת הַזְּמַנִּים,
וּמְסַדֵּר אֶת הַכּוֹכָבִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בָּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ, בּוֹרֵא
יוֹם וָלָיְלָה, גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר. וּמַעֲבִיר
יוֹם וּמֵבִיא לָיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה, יְיָ צְבָאוֹת
שְׁמוֹ. אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלוֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד׃

ק׳ יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר
וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מַלְכֵּנוּ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו
אֵין אֱלֹהִים סְלַח לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ
שְׁמוֹ וְעָלְזוּ לְפָנָיו. וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם
עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה׃
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם׃

Abendgebet für das Laubhüttenfest.

Der Vorbeter ruft laut:

ברכו Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Die Gemeinde:

Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, in Ewigkeit!

Während dessen betet die Gemeinde leise:

Gepriesen und gerühmt, verherrlicht, hochgelobt und erhaben ist der Name des Königs aller Könige, des Heiligen, gelobt sei er! Er ist der Erste und er ist der Letzte, und außer ihm gibt es keinen Gott. Macht ihm Bahn, ihm, der durch die Aetherwüste fährt, sein Name ist Jah, frohlocket vor ihm! Erhaben ist sein Name über alles Lob und allen Preis. Gepriesen sei der Name seiner verherrlichten Majestät in Ewigkeit! Hochgepriesen sei der Name des Ewigen von nun an bis in Ewigkeit!

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, auf dessen Geheiß die Abende dämmern! In Weisheit erschließt er die Himmelspforten und mit Einsicht wechselt er die Stunden und wandelt die Zeiten; er ordnet die Sterne in Abtheilungen am Firmament nach seinem Willen; er ist Schöpfer von Tag und Nacht, rollt hinweg das Licht vor der Finsterniß und die Finsterniß vor dem Licht; so führt er hinweg den Tag und führt herbei die Nacht, und scheidet zwischen Tag und Nacht — Ewiger Zebaoth ist sein Name! Er, der Allmächtige, der ewig lebt und währt, walte über uns in Ewigkeit.

אֱלֹהֶיךָ. כְּמְשׂוֹשׂ חָתָן עַל־כַּלָּה: לכה
יָמִין וּשְׂמֹאל תִּפְרֹצִי. וְאֶת־יְיָ תַּעֲרִיצִי. עַל יַד־אִישׁ בֶּן
פַּרְצִי. וְנִשְׂמְחָה וְנָגִילָה: לכה
בּוֹאִי בְשָׁלוֹם עֲטֶרֶת בַּעְלָהּ. גַּם בְּשִׂמְחָה וּבְצָהֳלָה.
תּוֹךְ אֱמוּנֵי עַם סְגֻלָּה. בּוֹאִי כַלָּה. בּוֹאִי כַלָּה: לכה
צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהֹדוֹת לַיהוָה וּלְזַמֵּר
לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת:
עֲלֵי־עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל. עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי
יְהוָה בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן: מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְהוָה
מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא־
יָבִין אֶת־זֹאת: בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ־עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְהוָה:
כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יְהוָה כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן:
וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי:
צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית
יְהוָה בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים
וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְהוָה צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ:
צג יְהוָה מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְהוָה עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן
תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: נָשְׂאוּ
נְהָרוֹת יְיָ נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם:
מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם
יְהוָה: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְהוָה
לְאֹרֶךְ יָמִים: קדיש יתום.

Fällt der erste Tag Sukoth auf einen Sabbath, so betet man in manchen Gemeinden das מעריב vom zweiten Abend; in den meisten Gemeinden aber wird kein מעריב gebetet.

אוחזי Mit den vier vorgeschriebenen Pflanzenarten*) in der Hand nahen sich die Andächtigen, Dir zu danken unter Paukenschall und Saitenspiel; hoch weht das mit Goldband umwundene Lulab. Möchten doch ihre Fahnen zahlreich werden wie Sterne am Himmel! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Abende dämmern läßt!

אהבת Unendliche Liebe hast Du dem Hause Israels, Deinem Volke, erwiesen; Lehre und Gebote, Gesetze und Rechte hast Du uns gelehrt. Darum, Ewiger, unser Gott, wenn wir uns niederlegen und wenn wir aufstehen, sprechen wir von Deinen Gesetzen, und freuen uns der Worte Deiner Lehre und Deiner Gebote immerdar; denn sie sind unser Leben und die Dauer unserer Tage; in ihnen wollen wir forschen Tag und Nacht. Mögest Du Deine Liebe uns nicht entziehen in Ewigkeit!

הוגי Ihnen, die mit dem ewigen Gesetze sich beschäftigen, nach dessen Vorschrift jetzt sieben Tage in der Laubhütte weilen, ihnen laß angedeihen ihre Frömmigkeit! nimm sie unter Deinen Schutz, laß nie weichen von ihnen Deine verheißene Liebe! Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel liebt!

(V. Mos. 6, 4.)

Höre, Israel, der Ewige, ist unser Gott, der Ewige ist einzig!

Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät immer und ewig!

Du sollst den Ewigen, deinen Gott, lieben von ganzem Herzen, von ganzer Seele und von ganzem Vermögen! Die Worte, die ich dir jetzt befehle, sollen dir stets im Herzen bleiben; du sollst sie deinen Kindern einschärfen und davon reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; binde sie zum Zeichen an deine Hand, trage sie als Stirnband zwischen deinen Augen und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

*) Lulab, Esrog, Arabah und Hadaß.

Fällt der erste Tag Suckoth auf einen Sabbath, so betet man in manchen Gemeinden das מערבית vom zweiten Abend; in den meisten Gemeinden aber wird kein מערבית gebetet.

ע"ס א"ב, וח"כ מתוס זס המחבר יוסף הקטן בר שמואל.

אוֹחֲזֵי בְיָדָם אַרְבָּעָה מִינִים· בָּאִים לְסַלְדָךְ
בְּעָנָב וּבְמִנִים· גְּמוּנֵי פָז אוֹגְרִים וּמְזַמְּנִים·
דְּגָלֵימוֹ יָשִׂים כְּכִבְיֵי שַׁחַק נִמְנִים:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים:

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהַבְתָּ, תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לִמַּדְתָּ, עַל כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ וְנִשְׂמַח בְּדִבְרֵי תוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד, כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם וָלָיְלָה· וְאַהֲבָתְךָ אַל־תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים·

חוֹנֵי דָת מֵרֹאשׁ נְסוֹכָה· וּבָאִים וְלָנִים שִׁבְעָה בַּסֻּכָּה· זְכוּת הַמְּצִיאָם וְגוֹנְנֵם מִמְּשֻׁכָּה· חֹק אַהֲבָתָם בְּלִי לְהָשְׁכָּה:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

יחיד אומר אל מלך נאמן.

ובריש ו' ד'.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה · אֶחָד:
נלמ"ד בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

(V. Mos. 11, 13.) Werdet ihr also meinen Geboten gehorchen, die ich euch jetzt gebe, den Ewigen, euern Gott, von euerm ganzen Herzen und von euerer ganzen Seele zu lieben und ihm zu dienen, so will ich euerm Lande Regen geben zur rechten Zeit, Frühregen und Spätregen, damit du dein Getreide, deinen Most und dein Oel einsammelst, und will für dein Vieh Gras wachsen lassen auf deinem Felde, daß du zu essen habest im Ueberflusse. Hütet euch aber, daß euer Herz nicht bethört werde, daß ihr etwa abfallet und andern Göttern dienet und sie anbetet! Der Zorn des Ewigen würde über euch entbrennen, er würde den Himmel verschließen, daß kein Regen sei, die Erde würde ihr Gewächs nicht hervorbringen und ihr würdet gar bald zu Grunde gehen, fern von dem vortrefflichen Lande, das euch der Ewige geben will. Nehmet diese meine Worte euch zu Herzen und zu Gemüthe, bindet sie zum Zeichen an euere Hand und traget sie als Stirnband zwischen euern Augen; lehret sie euere Söhne, davon zu reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore! damit ihr und euere Kinder auf dem Erdreiche, welches der Ewige euern Vätern zugeschworen ihnen zu geben, lange Jahre bleiben möget, so lange der Himmel über der Erde sein wird.

(IV. Mos. 15, 37.) Der Ewige sprach zu Mosche wie folgt: Rede zu den Kindern Israels und sage ihnen, sie sollen bei allen ihren Nachkommen, an die Ecken ihrer Kleider Schaufäden machen und an diese Eckenschaufäden eine Schnur aus dunkelblauer Wolle befestigen. Diese sollen euch zu Schaufäden dienen, daß ihr sie sehet und euch aller Gebote des Ewigen erinnert und sie befolget, nicht aber euerm Herzen und euern Augen nachwandelt, die euch auf Abwege führen. Damit ihr euch all meiner Gebote erinnert und sie befolget, und ihr heilig seiet euerm Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der ich euch aus dem Lande Egypten herausgeführt, um euer Gott zu sein. Ich, der Ewige, euer Gott!

דברים יא, יג-כא וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה
אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־
לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה
וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה
לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה
מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל
הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי
אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־
יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־
בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:
לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

במדבר טו, לז-מא וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם
וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם
זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי
וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: יש להרף אלהיכם לאמת, אכן יתן דוח מעט זעף יכולע סא'.

אמת Wahr ist dies Alles und bewährt, und feststehend für uns! Er, der Ewige ist unser Gott, und Keiner außer ihm, und wir sind Israel, sein Volk. Er ist es, der uns aus der Hand so mancher Regenten befreit hat; Er, unser König, der uns der Gewalt aller Tyrannen entrissen; Er, der Allmächtige, der unsere Quäler bestraft und all' unseren Seelenfeinden Vergeltung erwiedert; Er, der unerforschlich große Dinge vollführt und unzählige Wunderthaten; Er ist es, der unsere Seele am Leben erhält und unseren Fuß nicht wanken läßt; Er, der uns die Höhe unserer Feinde hat besteigen lassen und der unser Glückshorn hoch erhoben über Alle, die uns gehaßt; der für uns Wunder und Rache geübt an Pharao, Zeichen und Wunderdinge im Lande der Söhne Chams; der in seinem Grimme alle Erstgebornen Egyptens schlug und aus ihrer Mitte sein Volk Israel herausführte zu ewiger Freiheit; der seine Söhne mitten durch das Schilfmeer führte, und ihre Verfolger und Feinde in den Abgrund versenkte. — Als seine Kinder diese seine Allgewalt sahen, da brachen sie in Lieder und Lobgesänge aus und huldigten seiner Herrschaft mit freudigem Willen. — Mosche und die Kinder Israels stimmten Dir ein Loblied an.

שיעני Sie, die der Pflanzen Sprossen heben[1]), mögen der Freuden Fülle genießen, am Suckothfest. O, nimm sie in den Schatten Deiner Rechten auf, um der Frömmigkeit Deines Rechtgläubigen (Abraham) willen, der die Götzen zertrümmerte[2]). Dich flehen sie an mit andächtigem Herzen; laß ihnen angedeihen die Tugend des einzigen Sohnes (Isaak), der jene frohe Botschaft erhielt, dort bei'm Heckengebüsche. Die Hütte sei uns Schirm, um des frommen Stäbeschälers (Jakob[3]) willen, der in Hütten gewohnt. O birg sie dessen zerstreute Abkömmlinge, unter Deines Schattens Schutz, setze ihnen des Heiles Krone auf und schütze sie vor Schaden! Heiliger, bringe in Erfüllung Dein Verheißen! schaff' hinweg den unreinen Trieb zu öffentlichen und geheimen Sünden! Zerbrich des Lasters Gewalt, steh' der Tugend bei, verleih' ihr Muth und Standhaftigkeit. Sei den Feiernden der sieben Tage gnädig, in deren Hand die vier empfohlenen Pflanzenarten prangen, und vernimm ihr Gebet!

ישע Gott meines Heils, vernimm das Gebet Deines Volkes, sei sein Hirt und pfleg' es mit Deiner himmlischen Güte! Allgenugsamer, als einst Dein Zorn jene Tyrannen gebändigt,

---

[1]) Die obenerwähnten vier Pflanzenarten.

[2]) Nach einer Tradition hat Vater Abraham schon in früher Kindheit die Götzen seines Vaters zertrümmert.

[3]) 1. B. Mos. 30, 37 und 33, 17.

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל זֹאת וְקַיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵין
זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים מַלְכֵּנוּ
הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל־הָעָרִיצִים הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ
וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ הָעֹשֶׂה גְּדֹלוֹת עַד אֵין
חֵקֶר וְנִפְלָאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר, הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא נָתַן
לַמּוֹט רַגְלֵנוּ, הַמַּדְרִיכֵנוּ עַל בָּמֹת אוֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם קַרְנֵנוּ עַל כָּל
שׂנְאֵינוּ, הָעֹשֶׂה לָנוּ נִסִּים וְנָקָמָה בְּפַרְעֹה אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים
בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם הַמַּכֶּה בְּעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם וַיּוֹצֵא
אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם: הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין
גִּזְרֵי יַם־סוּף אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־שׂוֹנְאֵיהֶם בִּתְהוֹמוֹת
טִבַּע: וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ וְהוֹדוּ לְשִׁמּוֹ וּמַלְכוּתוֹ
בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה:

טוֹעֲנֵי נִטְעֵי צָמָחוֹת. יַשְׂגִּיוּ שֶׂבַע שְׂמָחוֹת. בְּחַג הַסֻּכּוֹת:
כַּסֵּם בְּצֵל יְמִינֶךָ. לְמַעַן זְכוּת מַאֲמִינֶךָ. נָתַץ מַסֵּכוֹת:
מְחַנְּנִים בְּלֵב בָּשָׂר. נֶהֱלָם כְּיָחִיד נִתְבַּשָּׂר. בְּעֲצֵי הַסֻּכּוֹת:
סֻכָּה תִּהְיֶה לְצֵל. עֲבוּר תָּם הַמְצֻיָּל. חָנָה בַּסֻּכּוֹת:
פְּלֵטִים בְּצִלְּךָ תַּסְתִּירֵם. צְנִיף יֵשַׁע תַּכְתִּירֵם. מִנְּשֹׁק לְסֻכַּת:
קָדוֹשׁ בְּרִית תַּגְבִּיר. רוּחַ טוּמְאָה תַּעֲבִיר. פְּרָעוֹת וּסְכָכִית:
שְׁבוֹר זְרוֹעַ רֶשַׁע שְׁלַח לְצֶדֶק יֵשַׁע. אֵץ וּסְמָכוֹת:
תָּחֹן חוֹגְגֵי שִׁבְעָה. תּוֹפְשֵׁי מְגָדִים אַרְבָּעָה. וְשׁוֹעָתָם סְכוֹת:

יְשַׁעְיָ אֵל סְכוֹת שַׁוְעַת עַמֶּךָ. וּרְעֵם וַעֲנֵם
בְּטוֹב טַעְמֶךָ. שַׂגִּיא כְּהִכָּנְעָתָ זֵדִים בְּזַעְמֶךָ.

da ertönte Deines Volkes Lied zu Deinem Ruhme. In hoher Lust und Freude sprachen sie alle:

מי „Wer ist unter den Mächten, o Ewiger, wie Du? wer ist wie Du? verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar im Ruhme, Wunderthäter!" Deine Herrschaft sahen Deine Kinder, als Du das Meer vor Mosche gespalten.

הלל Acht Tage lang wird Dir das Hallel vollständig gesungen und täglich das Kapitel der Tagesopfer verlesen. O, pflanze sie nieder, setze sie wieder ein in jenes fette Land, und begründe, o Schutz, unser Heil! „Dieses ist der Hort unseres Heils!" so stimmten sie an und riefen:

„Der Ewige wird regieren immer und ewig!" — Und also heißt es ferner: „Ja, der Ewige hat Jakob befreit und ihn erlöst aus der Hand des Stärkern."

בהדרת Festlich geschmückt beten sie dort im Heiligthume und lassen neue Lieder und Lobgesänge ertönen. Laß sie in vollem Maaße genießen des Friedens, o Du, unser König, Israels Hort und Heiliger! Gelobt seist Du, Ewiger, der Israel erlöste;

השכיבנו Laß Ewiger, unser Gott, uns niederlegen in Frieden, und laß uns wieder aufstehen, unser König, zum Leben; breite über uns aus die Hütte Deines Friedens, vervollkommne uns durch Deinen guten Rath, und hilf uns um Deines Namens willen. Beschütze uns, wende von uns ab Feind, Pest, Schwert, Hunger und Kummer, entferne jeden Widersacher, vor unserem Angesichte und in unserem Rücken, und birg uns unter dem Schatten Deiner Flügel; denn Du, o Gott, bist unser Hüter und Retter; Du, o Gott, bist ein gnädiger und barmherziger König! Behüte unsern Ausgang und unsern Eingang zum Leben und zum Frieden, von nun an bis in Ewigkeit. Breite über uns aus die Hütte Deines Friedens.

ותיק Erneuere, Allvollkommener, Deines Tempels Veste! erhalte die Lieben, die Du nach Deinem Ebenbilde geschaffen, um Deinen heiligen Namen auf Erden zu loben und zu

פְּאֵר וְזֵמֶר נָתְנוּ לְהַנְעִימֶךָ: בְּגִילָה בִּרְנָה
בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:
מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא
תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא: מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בּוֹקֵעַ מַיִם לִפְנֵי מֹשֶׁה:
הַלֵּל גּוֹמְרִים כָּל־שְׁמוֹנָה: קוֹרְאֵי פָּרָשַׁת
קָרְבָּנוֹת בְּזֻמָּנָהּ: טַעַם וְהוֹשִׁיבֵם בְּאֶרֶץ
שְׁמֵנָה: נֶצַח צוּר יִשְׂעֵנוּ לְהֵאָמֵנָה: זֶה צוּר
יִשְׂעֵנוּ פְּצוּ פֶה וְאָמְרוּ:
יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:
וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ:
בְּהַרְרַת קֹדֶשׁ שׁוֹרְרוּ בְּמִקְדָּשׁוֹ: רוֹחֲשִׁים
שִׁיר וְשֶׁבַח לְחַדְּשׁוֹ: שָׁלוֹם תִּשְׁפּוֹרֶת
לְהַגְדִּישׁוֹ: מֶלֶךְ צוּר יִשְׂרָאֵל וּקְדוֹשׁוֹ:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:
הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ
לְחַיִּים, וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ, וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה
מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ
אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן, וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵנוּ
וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה, כִּי
אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה, וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים
וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ:
וָתִיק חַדֵּשׁ מְכוֹן אוּלָמֶךָ. אַמֵּץ אֲהוּבִים
כּוֹנַנְתָּ בְּצַלְמֶךָ. לְבָרֵךְ וּלְקַדֵּשׁ שִׁמְךָ

heiligen; erhalte uns in Deinem Friedensbunde! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Hütte des Friedens ausbreitet über uns, über sein ganzes Volk Israel und Jerusalem!

Am Sabbath. ושמרו Die Kinder Israels sollen den Ruhetag beobachten, daß sie den Ruhetag bei allen ihren Nachkommen halten als einen ewigen Bund. Zwischen mir und den Kindern Israels sei er ein Zeichen für ewig; denn in sechs Tagen hat der Ewige den Himmel und die Erde geschaffen, und am siebenten Tage hat er geruht und gefeiert.

וידבר Mosche machte die Feste des Ewigen den Kindern Israels bekannt.

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn,
wie Du verheißen hast! Gedenke Deiner Huld,
o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen!

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und bei'm Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Herr, öffne meine Lippen und mein Mund verkünde Deinen Ruhm!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohlthaten erzeiget in Güte, als Eigenthümer des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe! — König, Helfer, Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

בְּעוֹלָמֶךָ. חָנֵּנוּ עָלֵינוּ בִּבְרִיתְךָ שְׁלוֹמֶךָ:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, הַפּוֹרֵשׂ סֻכַּת שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל
כָּל־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלָם:

לחש. וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת־
הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם: בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אוֹת הִוא לְעֹלָם כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת־
הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפַשׁ:
וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־מֹעֲדֵי יְהוָה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

וְעַתָּה יְגַדַּל נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
וְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

יזן. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן:

אַדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל
לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:
מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Todten wieder, mächtiger Retter! Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Todten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage Jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tödtet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Todten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Todten belebt!

אתה Du bist heilig, heilig ist Dein Name, und Heilige lobpreisen Dich jeglichen Tag. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

אתה בחרתנו Du hast uns aus allen Völkern erkoren; Du liebtest uns und fandest Wohlgefallen an uns; Du hast uns erhoben über alle Nationen, und uns geheiligt durch Deine Gebote. Du hast uns genähert, o König, Deinem Dienste und uns nach Deinem großen und heiligen Namen genannt.

ותתן לנו Und so gabst Du uns in Liebe, Ewiger, unser Gott, (Sabbathtage zur Ruhe und) Feiertage zur Freude, Feste und Wonnezeiten zur Fröhlichkeit, (diesen Sabbath und) dieses Laubhüttenfest, den Zeitpunkt unserer Freude, (in Liebe) zur Heiligkeitsverkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Egypten.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, möge aufsteigen, vor Dich kommen und zu Dir gelangen, gefällig und angenehm aufgenommen werden unser Andenken und unser Gedächtniß — das Andenken unserer Väter, das Andenken des Messias, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, das Andenken Jerusalems, Deiner heiligen Stadt, und das Andenken Deines ganzen Volkes, des Hauses Israel — zur Rettung und zum Heile, zur Huld, zur Gnade und zum Erbarmen, zum Leben und zum Frieden, an diesem Tage des Laubhüttenfestes. Gedenke unser, Ewiger, unser Gott, zum Guten, erinnere Dich unser zum Segen und hilf uns zur Glückseligkeit! Begünstige und begnadige uns durch Verheißung von Heil und Erbarmen, erbarme Dich unser und hilf uns! — Auf Dich allein sind unsere Augen gerichtet, denn Du, o Gott, bist ein gnädiger und erbarmungsvoller König!

והשיאנו Laß uns empfangen, Ewiger, unser Gott, den Segen Deiner Feste zum Leben und zum Frieden, zur Freude und zur Wonne, wie Du wohlwollend uns zu segnen verheißen

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ ·
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים: אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ
וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:
אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ ·
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ
מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:
וַתִּתֶּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה
וּמוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן · אֶת יוֹם השבת
הזה ואת יום חַג הַסֻּכּוֹת הַזֶּה · זְמַן שִׂמְחָתֵנוּ באהבה
מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:
אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה
וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ ·
וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ · וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ ·
וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ · לִפְלֵטָה וּלְטוֹבָה
וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַסֻּכּוֹת
הַזֶּה · זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בּוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ
בּוֹ לְחַיִּים · וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ · כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ · כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:
וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

haft. (Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Antheil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch Deine Hilfe; läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und laß uns, Ewiger, unser Gott, (in Liebe und Wohlgefallen,) in Freude und Wonne (Deinen heiligen Sabbath und) Deine heiligen Feste genießen, damit in Dir sich freue Israel, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbath,) Israel und die Festes-Zeiten.

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

ותחזינה Mögen unsere Augen sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für. Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertraut sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die unaussprechlichen Wohlthaten, die Du uns zu jeder Zeit — Abends, Morgens und Mittags — erweisest. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

ועל Für dies Alles sei Dein Name, unser König, gelobt und hochgepriesen unaufhörlich und immerdar!

וכל Und Alles, was lebt, soll Dir danken und in Wahrheit preisen Deinen Namen; Allmächtiger, unser Heil und unsere Hilfe bist Du! Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

שלום Frieden in Fülle verleihe Deinem Volke Israel in Ewigkeit; denn Du, o König, bist der Herr alles Friedens. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu segnen! Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel segnet mit Frieden!

לנשת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ
וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי
קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב
אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.
וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה
לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ
הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ
וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרַיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ
רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:
וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא
מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אלהי Mein Gott, bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen vor Betrüglichreden! Laß meine Seele gegen meine Lästerer gelassen und gegen Jeden geduldig sein, wie Staub der Erde. Erschließe mein Herz durch Deine Lehre, damit meine Seele Deinen Geboten eifrig folge. Zerstöre die Pläne aller derer, die Böses wider mich sinnen und vereitle ihre Gedanken. Thue es um Deines Namens willen, thue es um Deiner Rechten, thue es um Deiner Heiligkeit, thue es um Deiner Lehre willen. Auf daß gerettet werden Deine Lieblinge, laß mir Deine Rechte beistehen und erhöre mich! Mögen wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! — Er der Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel; darauf sprechet: Amen!

Möge es Dein Wille sein, o Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, den heiligen Tempel bald, in unseren Tagen, wieder zu erbauen, daß Jeder seinen Antheil an Deinem Gesetze nehme!

Am Sabbath wird מגן אבות und ויכלו gebetet.

ויכלו „Und vollendet waren der Himmel und die Erde und ihr ganzes Heer. Und als Gott am siebenten Tage vollendet hatte sein Werk, das er gemacht, da ruhete er am siebenten Tage von all seinem Werke, das er gemacht. Und es segnete Gott den siebenten Tag und heiligte ihn; denn an ihm ruhete er von all seinem Werke, welches Gott geschaffen und gemacht hatte."

Vorb. ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unsrer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! Eigenthümer von Himmel und Erde! —

Gem. Sein Wort war der Urväter Schild, sein Ausspruch belebet die Todten. Der heilige König, dem Keiner gleicht, der seinem Volke die Ruhe gibt an seinem heiligen Sabbathtage — denn an ihnen hat er Wohlgefallen, daß er ihnen die Ruhe gegeben: — vor ihm stehen wir im heiligen Dienste, in Furcht und Zittern, und loben und bekennen seinen Namen Tag für Tag und immer fort mit unseren Lob- und Segenssprüchen. Gott, dem allein der Dank gebühret: er ist der Herr des Friedens, der den Sabbath heiliget und den Siebenten segnet, und in Heiligkeit die Ruhe gibt dem Volke, das sich erquickt und beseligt fühlt — zum Andenken an das Schöpfungswerk.

אֱלֹהַי · נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָעוּ וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי
נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ
וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה
הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם · עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ · עֲשֵׂה
לְמַעַן יְמִינֶךָ · עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ · עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ ·
לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן
אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם
בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Am Sabbath wird ויכלו statt מגן אבות und gebetet.

וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־
מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ
אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

בָּא״י אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי
יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

מָגֵן אָבוֹת בִּדְבָרוֹ מְחַיֵּה מֵתִים בְּמַאֲמָרוֹ הָאֵל
הַקָּדוֹשׁ שֶׁאֵין כָּמוֹהוּ הַמֵּנִיחַ לְעַמּוֹ בְּיוֹם שַׁבַּת קָדְשׁוֹ
כִּי בָם רָצָה לְהָנִיחַ לָהֶם לְפָנָיו נַעֲבוֹד בְּיִרְאָה
וָפַחַד וְנוֹדֶה לִשְׁמוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מֵעֵין הַבְּרָכוֹת
אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַשָּׁלוֹם מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וּמְבָרֵךְ שְׁבִיעִי
וּמֵנִיחַ בִּקְדֻשָּׁה לְעַם מְדֻשְּׁנֵי עֹנֶג זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

וְלֹא בְּשָׁמֶן שְׂרָפָה, וְלֹא בְּאֵלָיָה וְלֹא בְּחֵלֶב. נָחוּם הַמָּדִי אוֹמֵר מַדְלִיקִין בְּחֵלֶב מְבֻשָּׁל, וַחֲכָמִים אוֹמְרִים אֶחָד מְבֻשָּׁל וְאֶחָד שֶׁאֵינוֹ מְבֻשָּׁל אֵין מַדְלִיקִין בּוֹ: ב אֵין מַדְלִיקִין בְּשֶׁמֶן שְׂרָפָה בְּיוֹם טוֹב. רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר אֵין מַדְלִיקִין בְּעִטְרָן מִפְּנֵי כְּבוֹד הַשַּׁבָּת. וַחֲכָמִים מַתִּירִין בְּכָל הַשְּׁמָנִים בְּשֶׁמֶן שְׁמִשְׁמִין בְּשֶׁמֶן אֱגוֹזִים בְּשֶׁמֶן צְנוֹנוֹת בְּשֶׁמֶן דָּגִים בְּשֶׁמֶן פָּקְעוֹת בְּעִטְרָן וּבִנְפְטְ. רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר אֵין מַדְלִיקִין אֶלָּא בְּשֶׁמֶן זַיִת בִּלְבָד: ג כָּל הַיּוֹצֵא מִן הָעֵץ אֵין מַדְלִיקִין בּוֹ אֶלָּא פִּשְׁתָּן. וְכָל הַיּוֹצֵא מִן הָעֵץ אֵינוֹ מִטַּמֵּא טֻמְאַת אֹהָלִים אֶלָּא פִּשְׁתָּן. פְּתִילַת הַבֶּגֶד שֶׁקִּפְּלָהּ וְלֹא הִבְהֲבָהּ, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר טְמֵאָה הִיא וְאֵין מַדְלִיקִין בָּהּ, רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר טְהוֹרָה הִיא, וּמַדְלִיקִין בָּהּ: ד לֹא יִקּוֹב אָדָם שְׁפֹפֶרֶת שֶׁל בֵּיצָה וְיִמְלְאֶנָּה שֶׁמֶן וְיִתְּנֶנָּה עַל פִּי הַנֵּר בִּשְׁבִיל שֶׁתְּהֵא מְנַטֶּפֶת וַאֲפִילּוּ הִיא שֶׁל חֶרֶס, וְרַבִּי יְהוּדָה מַתִּיר. אֲבָל אִם חִבְּרָהּ הַיּוֹצֵר מִתְּחִלָּה מֻתָּר מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּלִי אֶחָד. לֹא יְמַלֵּא אָדָם קְעָרָה שֶׁמֶן וְיִתְּנֶנָּה בְּצַד הַנֵּר וְיִתֵּן רֹאשׁ הַפְּתִילָה בְּרֹאשָׁהּ בִּשְׁבִיל שֶׁתְּהֵא שׁוֹאֶבֶת, וְרַבִּי יְהוּדָה מַתִּיר: ה הַמַּכְבֶּה אֶת הַנֵּר מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִתְיָרֵא מִפְּנֵי גוֹיִם מִפְּנֵי לִסְטִים מִפְּנֵי רוּחַ רָעָה אוֹ בִּשְׁבִיל הַחוֹלֶה שֶׁיִּישָׁן, פָּטוּר. כָּחָם עַל הַנֵּר כָּחָם עַל הַשֶּׁמֶן כָּחָם עַל הַפְּתִילָה חַיָּב. רַבִּי יוֹסֵי פּוֹטֵר בְּכָלָן חוּץ מִן הַפְּתִילָה מִפְּנֵי שֶׁהוּא עוֹשֶׂה פֶּחָם: ו עַל שָׁלוֹשׁ עֲבֵרוֹת נָשִׁים מֵתוֹת בְּשָׁעַת לִדָּתָן, עַל שְׁאֵינָן זְהִירוֹת בְּנִדָּה בְּחַלָּה וּבְהַדְלָקַת הַנֵּר: ז שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים צָרִיךְ אָדָם לוֹמַר בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ עֶרֶב שַׁבָּת עִם חֲשֵׁכָה. עַשַּׂרְתֶּם עֵרְבְתֶּם הַדְלִיקוּ אֶת הַנֵּר. פָּקַק חֲשֵׁכָה פָּקַק אֵינָהּ חֲשֵׁכָה, אֵין מְעַשְּׂרִין אֶת הַוַּדַּאי, וְאֵין מַטְבִּילִין אֶת הַכֵּלִים, וְאֵין מַדְלִיקִין אֶת הַנֵּרוֹת, אֲבָל מְעַשְּׂרִין אֶת הַהֶמְצִי, וּמְעָרְבִין וְטוֹמְנִין אֶת הַחַמִּין:

תניא אמר ר' חנינא חייב אדם למשמש בבגדיו בערב שבת עם חשיכה שמא ישכח ויצא, אמר רב יוסף הלכתא רבתא לשבתא:

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא. תַּלְמִידֵי חֲכָמִים מַרְבִּים שָׁלוֹם בָּעוֹלָם: שֶׁנֶּאֱמַר וְכָל בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ: אַל תִּקְרָא בָּנָיִךְ אֶלָּא בּוֹנָיִךְ: שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־ שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ קַדְּשֵׁנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ
בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל
מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת:

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
וְכֹחַ רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

חזן. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ:

תִּתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן
דִּי בִשְׁמַיָּא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־
יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ עֹזְרִי מֵעִם יְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־
כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן:

In den meiſten Gemeinden wird במה מדליקין nicht geſagt, ſondern der Vorbeter ſpricht ſogleich das קדוש.

בַּמֶּה מַדְלִיקִין וּבַמֶּה אֵין מַדְלִיקִין, אֵין מַדְלִיקִין לֹא בְּלֶכֶשׁ וְלֹא
בְּחֹשֶׁן וְלֹא בְכַלָּךְ, וְלֹא בְּפִתִּילַת הָאִידָן וְלֹא בְּפִתִּילַת הַמִּדְבָּר, וְלֹא
בִּירוֹקָה שֶׁעַל פְּנֵי הַמָּיִם, וְלֹא בְּזֶפֶת וְלֹא בְשַׁעֲוָה, וְלֹא בְּשֶׁמֶן קִיק

Nach dem Abendgebet wird vor עלינו das Kiddusch vom Vorbeter gesprochen. (Auch zu Hause spricht dasselbe der Hausherr vor der Mahlzeit in der Laubhütte, woselbst jedoch noch der Segensspruch לישב בסכה hinzugefügt und an einem Sabbath noch ויכלו u. s. w. vorgesetzt wird.)

ויהי Und es ward Abend und es ward Morgen: der sechste Tag. Und vollendet waren der Himmel und die Erde und ihr ganzes Heer. Und als Gott am siebenten Tage vollendet hatte sein Werk, das er gemacht, da ruhete er am siebenten Tage von all seinem Werke, das er gemacht. Und es segnete Gott den siebenten Tag und heiligte ihn; denn an ihm ruhete er von all seinem Werke, welches Gott geschaffen und gemacht hatte.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der die Frucht des Weinstocks erschaffen.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns aus allen Völkern erkoren, über alle Nationen erhoben und durch seine Gebote geheiligt hat. Und so gabst Du uns in Liebe, Ewiger, unser Gott, (Sabbath-Tage zur Ruhe) Feiertage zur Freude, Festtage zur Wonne, (diesen Sabbath und) dieses Laubhüttenfest, die Zeit unserer Freude, zur heiligen Verkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Egypten. Denn Du hast uns auserkoren und geheiligt vor allen Völkern, und (den Sabbath und) Deine heiligen Feiertage (in Liebe und Wohlgefallen) zur Freude und Wonne uns beschieden. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbath), Israel und die Festes-Zeiten.

In der Laubhütte betet man diesen Segensspruch vor שהחינו.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns durch seine Gebote geheiligt und uns befohlen hat, in der Laubhütte zu wohnen!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns am Leben und aufrecht erhalten und uns diese festliche Zeit hat erreichen lassen.

Nach dem Abendgebet wird vor עלינו das Kiddusch vom Vorbeter gesprochen. (Auch zu Hause spricht dasselbe der Hausherr vor der Mahlzeit in der Laubhütte, woselbst jedoch noch der Segensspruch לישב בסכה hinzugefügt und an einem Sabbath noch ויכלו u. s. w. vorgesetzt wird.)

נלחש וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם הַשִּׁשִּׁי׃ וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־
צְבָאָם׃ וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה׃ וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה׃ וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי
וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת׃

סברי מרנן ורבנן ורבותי׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,
בּוֹרֵא פְּרִי הַגָּפֶן׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־עָם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל־לָשׁוֹן
וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו׃ וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה ומוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה
חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן אֶת־יוֹם השבת הזה ואת
יוֹם חַג הַסֻּכּוֹת הַזֶּה׃ זְמַן שִׂמְחָתֵנוּ באהבה
מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם׃ כִּי
בָנוּ בָחַרְתָּ וְאוֹתָנוּ קִדַּשְׁתָּ מִכָּל־הָעַמִּים
ושבת ומוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ באהבה וברצון בְּשִׂמְחָה
וּבְשָׂשׂוֹן הִנְחַלְתָּנוּ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ
השבת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים׃

In der Laubhütte betet man diesen Segensspruch vor שהחינו.

בָּאֵי אֲמ״ה אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לֵישֵׁב בַּסֻּכָּה׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה׃

עלינו Uns ist es Pflicht, zu preisen den Herrn des Weltalls, zu verkünden die Größe des Weltenschöpfers, der uns nicht den Völkern der Erde gleichgestellt und uns nicht werden ließ wie die Geschlechter des Erdkreises, der uns nicht gleichen Antheil mit ihnen und nicht gleiches Loos mit dem ihrer Schaaren beschieden. Darum beugen wir das Knie, neigen uns und beten an vor dem König aller Könige, dem Heiligen, gelobt sei Er! Er ist es, der den Himmel ausgespannt und die Erde gegründet, dessen Herrlichkeit thronet im Himmel droben und dessen Allmacht waltet in den höchsten Höhen. Er allein ist unser Gott — sonst Keiner! Das ist die Wahrheit! Er ist unser König — Niemand außer ihm! Wie in seiner Lehre geschrieben steht: „Erkenne es heute, und nimm es wohl zu Herzen, daß der Ewige allein der wahre Gott ist, oben im Himmel und unten auf der Erde — sonst Keiner!"

על כן Darum hoffen wir zu Dir, Ewiger, unser Gott, bald den Triumph Deiner Herrlichkeit zu schauen, daß alle Greuel von der Erde verschwinden und die Götzen ausgerottet werden; daß die Welt durch das Reich des Allmächtigen vervollkommnet werde, daß alle Menschenkinder Deinen Namen anrufen, und alle Frevler auf Erden sich zu Dir bekehren; daß alle Bewohner des Erdkreises es erkennen und einsehen, daß vor Dir allein jedes Knie sich beugen und jede Zunge bei Dir nur schwören soll. Vor Dir allein, Ewiger, unser Gott, werden sie knieen und niederfallen, Deinem erhabenen Namen die Ehre geben, und alle insgesammt die Verpflichtung Deines Reiches übernehmen, damit Du über sie herrschest bald und in Ewigkeit. Denn Dein ist das Reich, und immer und ewig wirst Du regieren in Herrlichkeit; wie geschrieben steht in Deiner Lehre: „Der Ewige wird regieren immer und ewig." Ferner heißt es: „Der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name: Einiger."

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל, לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר
בְּרֵאשִׁית, שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת, וְלֹא שָׂמָנוּ
כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה, שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגֹרָלֵנוּ
כְּכָל־הֲמוֹנָם. וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי
מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא
נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ, וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל,
וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ, אֵין עוֹד.
אֱמֶת מַלְכֵּנוּ, אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ, וְיָדַעְתָּ
הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים
בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת, אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת
עֻזֶּךָ, לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת
יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר
יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ. לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ.
יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ
תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ.
וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יָקָר יִתֵּנוּ. וְיַקַּבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל
מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם, מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי
הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא, וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד.
כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ, יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר,
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה
יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

סדר עטיפת הטלית.

Bevor man sich mit dem טַלִּית umhüllt, spricht man Folgendes:

הִנְנִי מִתְעַטֵּף בְּטַלִּית שֶׁל־צִיצִת כְּדִי לְקַיֵּם מִצְוַת בּוֹרְאִי כַּכָּתוּב בַּתּוֹרָה וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם. וּכְשֵׁם שֶׁאֲנִי מִתְכַּסֶּה בְּטַלִּית בָּעוֹלָם הַזֶּה כֵּן תְּזֻכֶּה נִשְׁמָתִי לְהִתְלַבֵּשׁ בְּטַלִּית נָאָה לָעוֹלָם הַבָּא בְּגַן עֵדֶן, אָמֵן:

Dann wird stehend diese בְּרָכָה gesprochen:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהִתְעַטֵּף בַּצִּיצִת:

Hierauf umhüllt man sich mit dem טַלִּית und spricht:

מַה־יָּקָר חַסְדְּךָ אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בְּצֵל כְּנָפֶיךָ יֶחֱסָיוּן:
יִרְוְיֻן מִדֶּשֶׁן בֵּיתֶךָ וְנַחַל עֲדָנֶיךָ תַשְׁקֵם:
כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרְךָ נִרְאֶה־אוֹר:
מְשֹׁךְ חַסְדְּךָ לְיֹדְעֶיךָ וְצִדְקָתְךָ לְיִשְׁרֵי־לֵב:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּהֵי חֲשׁוּבָה מִצְוַת צִיצִת זוֹ כְּאִלּוּ קִיַּמְתִּיהָ בְּכָל־פְּרָטֶיהָ וְדִקְדּוּקֶיהָ וְכַוָּנוֹתֶיהָ וְתַרי"ג מִצְוֹת הַתְּלוּיוֹת בָּהּ. אָמֵן:

Man legt das טַלִּית wieder vom Gesichte zurück und umhüllt sich dergestalt damit, daß man auf jeder Seite eine צִיצִית vor sich und eine hinter sich hat.

Am ersten Abend des Laubhüttenfestes sprechen Einige bei'm Eintritt in die Laubhütte folgenden יהי רצון:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּשְׁרֶה
שְׁכִינָתְךָ בֵּינֵינוּ וְתִפְרוֹס עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ בְּזְכוּת
מִצְוַת סֻכָּה שֶׁאֲנַחְנוּ מְקַיְמִין לְיַחֲדָא שְׁמָא דְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתֵּיהּ בְּדִחִילוּ וּרְחִימָא לְיַחֲדָא שֵׁם
י״ה בו״ה בְּיִחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל־יִשְׂרָאֵל וּלְהַקִּיף אוֹתָהּ
מִזִּיו כְּבוֹדְךָ הַקָּדוֹשׁ וְהַטָּהוֹר נָטוּי עַל רָאשֵׁיהֶם
מִלְמַעְלָה כַּנֶּשֶׁר יָעִיר קִנּוֹ וּמִשָּׁם יָשְׁפַּע שֶׁפַע הַחַיִּים
לַעֲבְדְךָ פב״פ אֲמָתֶךָ וּבְזְכוּת צֵאתִי מִבֵּיתִי הַחוּצָה
וֶהֱרֵךְ מִצְוֹתֶיךָ אָרוֹצָה יֻחְשַׁב־לִי בְּזֹאת כְּאִלּוּ הִרְחַקְתִּי
נְדוֹד וְהֵרֵב כַּכְּסֵנִי מֵעֲוֹנִי וּמֵחַטָּאתִי טַהֲרֵנִי וּמֵאוּשְׁפִּיזִין
עִלָּאִין אוּשְׁפִּיזִין דִּמְהֵימְנוּתָא תְּהֵיֶינָה אָזְנֶיךָ קַשְׁבוֹת
רַב בְּרָכוֹת וְלָרֹעֲבִים גַּם צְמֵאִים תֵּן לַחְמָם וּמַיִם
נֶאֱמָנִים וְתִתֶּן־לִי זְכוּת לָשֶׁבֶת וְלַחֲסוֹת בְּסֵתֶר צֵל
כְּנָפֶיךָ בְּעֵת פְּטִירָתִי מִן־הָעוֹלָם וְתַחְסֵנִי מֵזֶרֶם מִמָּטָר
כִּי תַמְטִר עַל רְשָׁעִים פַּחִים וְתְהִי חֲשׁוּבָה מִצְוַת סֻכָּה זוּ
שֶׁאֲנִי מְקַיֵם בְּאִלּוּ קִיַמְתִּיהָ בְּכָל־פְּרָטֶיהָ וְדִקְדּוּקֶיהָ
וְתַנָּאֶיהָ וְכָל־מִצְוֹת הַתְּלוּיִם בָּהּ וְתֵטִיב לָנוּ הַהֲתִימָה
וְתַזְכֵּנִי לֵישֵׁב יָמִים רַבִּים עַל הָאֲדָמָה אַדְמַת קֹדֶשׁ
בַּעֲבוֹדָתֶךָ וּבְיִרְאָתֶךָ: בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

Gebet.

Beim Betreten der Synagoge:

Im Vertrauen auf deine große Güte betrete ich dein Haus, bücke mich in Ehrfurcht vor dir in dem Tempel deiner Heiligkeit.

Laßt uns in Gottes Haus voll Ehrfurcht treten!

מה Wie schön sind deine Zelte, Jakob, deine Wohnungen, Israel! Und ich, in der Fülle deiner Gnade, betrete ich dein Haus, bücke mich in deinem heiligen Tempel in Ehrfurcht vor dir. Ewiger, ich liebe die Stätte deines Hauses, den Ort, wo deine Herrlichkeit thront. Ich bücke mich, beuge das Knie und knie nieder vor dem Ewigen, meinem Schöpfer. Ich richte mein Gebet zu dir empor, o Ewiger, zur Zeit des Wohlwollens. Gott! in der Fülle deiner Gnade erhöre mich mit deiner treuen Hilfe!

שחר Des Morgens flehe ich dich an, mein Fels und Schutz!
Ich richte mein Gebet an dich des Morgens wie des Abends.

לפני Überwältigt stehe ich vor deiner Größe,
Dein Auge alle Gedanken meines Herzens sieht.

מה Was kann das Herz, das schwache Wort vollbringen?
Was meine Kraft? und was mein Geist im Innern?

הנה Allein des Menschen Loblied ist dir wohlgefällig.
So dank' ich dir, so lang die Seele lebt in mir.

Vor dem Morgengebet:

אני Ich rufe dich an, denn du erhörst mich, Gott; o neige mir dein Ohr, höre mein Gebet! In Gerechtigkeit schaue ich dein Antlitz, ergötze erwachend mich an deiner Gottesgestalt. Ich vertraue auf dich, Ewiger; ich spreche: mein Gott bist du! Höre meines Flehens Stimme, da ich zu dir bete, da ich meine Hände erhebe zu deiner heiligen Verkündungsstätte. Ewiger, mein Gott, ich bete zu dir, und du heilst mich. Zu dir, Ewiger, rufe ich, meinen Herrn flehe ich an. Laß über deinen Knecht dein Antlitz leuchten, hilf mir durch deine Güte! Denn auf dich, Ewiger, harre ich, du antwortest, mein Herr, mein Gott! Höre mein Gebet, o Ewiger, mein Flehen vernimm, zu meinen Tränen schweige nicht! Höre, Ewiger und sei mir gnädig! Ewiger, sei mein Helfer!

Beim Betreten der Synagoge:

וַאֲנִי בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ
אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ׃

בְּבֵית אֱלֹהִים נְהַלֵּךְ בְּרָגֶשׁ׃

מַה־טֹּבוּ אָהָלֶיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל׃ וַאֲנִי בְּרֹב
חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ׃
יְיָ אָהַבְתִּי מְעוֹן בֵּיתֶךָ וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ׃ וַאֲנִי
אֶשְׁתַּחֲוֶה וְאֶכְרָעָה אֶבְרְכָה לִפְנֵי־יְיָ עֹשִׂי׃ וַאֲנִי תְפִלָּתִי־
לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ׃

נקמס לר׳ שלמה בן גבירול, ג׳ תנועות ויתד וג׳ תנועות.

שַׁחַר אֲבַקְשֶׁךָ. צוּרִי וּמְשַׂגַּבִּי. אֵעָרְךָ לְפָנֶיךָ. שִׁחֲרִי וְגַם־עַרְבִּי׃
לְפָנַי גְּרָלָתֶךָ. אֶצְמָא וֶאֱכָהֵל. כִּי־עֵינְךָ תִּרְאֶה. כָּל־מַחְשָׁבוֹת לִבִּי׃
מַה־זֶּה אֲשֶׁר יוּכַל. הַלֵּב וְהַלָּשׁוֹן לַעֲשׂוֹת, וּמַה־כֹּחִי. רוּחִי בְּתוֹךְ קִרְבִּי׃
הֲנָה לְךָ תִּיטַב. זִמְרַת אֱנוֹשׁ. עַל־כֵּן אוֹרְךָ בְּעוֹד תִּהְיֶה. נִשְׁמַת אֱלוֹהַּ בִּי׃

Vor dem Morgengebet:

אֲנִי קָרֵאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי׃
אַנִּי בְצִדְקָךְ אֶחֱזֵה פָּנֶיךָ אֶשְׂבְּעָה בְהָקִיץ תְּמוּנָתֶךָ׃ וַאֲנִי
עָלֶיךָ בָּטַחְתִּי יְיָ אָמַרְתִּי אֱלֹהַי אָתָּה׃ שִׁמְעָה קוֹל תַּחֲנוּנַי
בְּשׁוּבִי אֵלֶיךָ בְּנָשְׂאִי יָדַי אֶל־דְּבִיר קָדְשֶׁךָ׃ יְיָ אֱלֹהַי שׁוַּעְתִּי
אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי׃ אֱלֹהַי יְיָ אֶקְרָא וְאַתָּה תְּחַנֵּן׃ הָאֵרָה
פָנֶיךָ עַל־עַבְדֶּךָ הוֹשִׁיעֵנִי בְחַסְדֶּךָ׃ כִּי־לְךָ יְיָ הוֹחָלְתִּי אַתָּה
תַּעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהָי׃ שִׁמְעָה תְפִלָּתִי יְיָ וְשַׁוְּעָתִי הַאֲזִינָה אֶל־
דִּמְעָתִי אַל־תֶּחֱרַשׁ׃ שִׁמְעֵנִי יְיָ וְחָנֵנִי יְיָ הֱיֵה יְיָ עֹזֵר לִי׃

שיר Stufengesang von David. Ich freue mich, wenn man zu mir spricht: „Laßt in des Ewigen Haus uns gehen.“ Gleich dem, der große Beute gefunden, so freue ich deines Spruches mich. Höre auf meinen Hilferuf, mein König und mein Gott, denn zu dir bete ich! Ewiger, am Morgen höre meine Stimme, am Morgen stelle ich mich dir dar und schau empor. Ich rufe dich an, denn du erhörst mich, o Gott; neige dein Ohr mir zu, erhöre mein Gebet! Mein Fuß steht auf ebenem Boden, in Versammlungen will ich den Ewigen preisen.

Die dreizehn Glaubenslehren.

1. Hochgelobt sei der lebendige Gott und gepriesen; er ist, aber sein Dasein ist nicht in der Zeit.
2. Er ist einzig; keine Einheit gleicht der seinen, unbegreiflich und unendlich ist das Wesen seiner Einheit.
3. Er hat nicht die Form eines Körpers, er ist kein Körper; unvergleichlich ist seine Heiligkeit.
4. Er ist der Urheber aller Wesen, er ist der Erste; nichts ist ihm vorangegangen.
5. Er ist der Herr der Welt, alles Geschaffene bezeugt seine Größe und Herrlichkeit.
6. Die Ausstrahlung seiner Prophetie und seiner Herrlichkeit gewährte er den Männern seiner Wahl.
7. Nie mehr erstand in Israel ein Prophet, der, wie Mosche, geschaut die Offenbarung der Gottheit.
8. Eine Lehre der Wahrheit gab Gott seinem Volke durch diesen Propheten, den Vertrauten seines Hauses.
9. Diese seine Lehre wird Gott nie umwandeln und in Ewigkeit gegen keine andere vertauschen.
10. Er sieht und kennt unser tiefstes Sinnen, er schaut den Ausgang der Ereignisse schon im Beginne.
11. Er belohnt das Gute nach seinem Verdienst und bestraft den Frevler seinem Frevel gemäß.
12. Am Ende der Tage wird er uns den Messias senden, zu erlösen, die seiner Hilfe harren.
13. Einst wird Gott die Toten erwecken in seiner großen Huld: gelobt sei in Ewigkeit sein ruhmvoller Name.

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד שָׂמַחְתִּי בְּאֹמְרִים לִי בֵּית יְיָ נֵלֵךְ׃
שָׁשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב׃ הַקְשִׁיבָה לְקוֹל
שַׁוְעִי מַלְכִּי וֵאלֹהָי כִּי־אֵלֶיךָ אֶתְפַּלָּל׃ יְיָ בֹּקֶר תִּשְׁמַע קוֹלִי
בֹּקֶר אֶעֱרָךְ־לְךָ וַאֲצַפֶּה׃ אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל
הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי׃ רַגְלִי עָמְדָה בְּמִישׁוֹר
בְּמַקְהֲלִים אֲבָרֵךְ יְיָ׃

שלשה עשר עקרים, בחרוזים מסדורים.

יִגְדַּל אֱלֹהִים חַי וְיִשְׁתַּבַּח נִמְצָא וְאֵין עֵת אֲ־מְצִיאוּתוֹ׃
אֶחָד וְאֵין יָחִיד כְּיִחוּדוֹ נֶעְלָם וְגַם אֵין סוֹף לְאַחְדּוּתוֹ׃
אֵין לוֹ דְּמוּת הַגּוּף וְאֵינוֹ גוּף לֹא נַעֲרוֹךְ אֵלָיו קְדֻשָּׁתוֹ׃
קַדְמוֹן לְכָל דָּבָר אֲשֶׁר נִבְרָא רִאשׁוֹן וְאֵין רֵאשִׁית לְרֵאשִׁיתוֹ׃
הִנּוֹ אֲדוֹן עוֹלָם וְכָל־נוֹצָר יוֹרֶה גְּדֻלָּתוֹ וּמַלְכוּתוֹ׃
שֶׁפַע נְבוּאָתוֹ נָתַנּוֹ אֶל־ אַנְשֵׁי סְגֻלָּתוֹ וְתִפְאַרְתּוֹ׃
לֹא קָם בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה עוֹד נָבִיא וּמַבִּיט אֶת־תְּמוּנָתוֹ׃
תּוֹרַת אֱמֶת נָתַן לְעַמּוֹ אֵל עַל־יַד נְבִיאוֹ נֶאֱמַן בֵּיתוֹ׃
לֹא יַחֲלִיף הָאֵל וְלֹא יָמִיר דָּתוֹ לְעוֹלָמִים לְזוּלָתוֹ׃
צוֹפֶה וְיוֹדֵעַ סְתָרֵינוּ מַבִּיט לְסוֹף דָּבָר בְּקַדְמָתוֹ׃
גּוֹמֵל לְאִישׁ חֶסֶד כְּמִפְעָלוֹ נוֹתֵן לָרָשָׁע רַע כְּרִשְׁעָתוֹ׃
יִשְׁלַח לְקֵץ יָמִין מְשִׁיחֵנוּ לִפְדּוֹת מְחַכֵּי קֵץ יְשׁוּעָתוֹ׃
מֵתִים יְחַיֶּה אֵל בְּרֹב חַסְדּוֹ בָּרוּךְ עֲדֵי־עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ׃

אדון Der Herr der Welt, er hat regiert, ehe noch ein Wesen geschaffen war. Und als durch seinen Willen das All entstand, wurde sein Name König genannt. Und wenn alles wieder vergeht, wird er allein, der Erhabene, regieren. Er war, er ist und er wird sein in Herrlichkeit. Er ist einzig, kein Zweiter ist, der ihm gleich, der ihm ähnlich wäre. Ohne Anfang ist er und ohne Ende, sein ist die Macht und die Herrschaft. Er ist mein Gott! mein lebendiger Erlöser, er ist mein Fels zur Zeit der Not. Er ist mein Panier, meine Zuflucht, mein Kelch des Heils, wenn ich ihn anrufe. In seine Hand befehle ich meinen Geist, wenn ich einschlafe und wenn ich erwache; und mit meinem Geiste auch meinen Leib: Gott ist mit mir, ich fürchte nichts!

ברוך Gelobt seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der uns geheiligt hat durch seine Gebote und uns befohlen hat das Waschen der Hände.

ברוך Gelobt seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der den Menschen gebildet in Weisheit und in ihm Röhren und Kammern geschaffen hat. Es ist wohl bekannt vor dem Throne deiner Herrlichkeit, daß, wenn eine von ihnen sich öffnet oder sich schließt, es nicht möglich ist, zu bestehen und am Leben zu bleiben vor deinem Angesichte. Gelobt seist du, Ewiger, Arzt alles Fleisches und Wundertäter.

ברוך Gelobt seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der uns durch seine Gebote geheiligt und uns befohlen hat, uns mit den Worten der Thora zu beschäftigen!

והערב־נא Laß doch, Ewiger, unser Gott, die Worte deiner Thora angenehm sein in unserem Munde und in dem Munde deines Volkes, des Hauses Israel, so daß wir und unsere Nachkommen und die Nachkommen deines großen Volkes, des Hauses Israel, deinen Namen erkennen und deine Thora erforschen! Gelobt seist du, Ewiger, der seinem Volke Israel die Thora gelehrt!

אֲדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר מָלַךְ בְּטֶרֶם כָּל־יְצִיר נִבְרָא:
לְעֵת נַעֲשָׂה בְחֶפְצוֹ כֹּל אֲזַי מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא:
וְאַחֲרֵי כִּכְלוֹת הַכֹּל לְבַדּוֹ יִמְלוֹךְ נוֹרָא:
וְהוּא הָיָה וְהוּא הֹוֶה וְהוּא יִהְיֶה בְּתִפְאָרָה:
וְהוּא אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי לְהַמְשִׁיל לוֹ לְהַחְבִּירָה:
בְּלִי רֵאשִׁית בְּלִי תַכְלִית וְלוֹ הָעֹז וְהַמִּשְׂרָה:
וְהוּא אֵלִי וְחַי גּוֹאֲלִי וְצוּר חֶבְלִי בְּעֵת צָרָה:
וְהוּא נִסִּי וּמָנוֹס לִי מָנָת כּוֹסִי בְּיוֹם אֶקְרָא:
בְּיָדוֹ אַפְקִיד רוּחִי בְּעֵת אִישַׁן וְאָעִירָה:
וְעִם־רוּחִי גְּוִיָּתִי יְיָ לִי וְלֹא אִירָא:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יָדָיִם:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר יָצַר אֶת־
הָאָדָם בְּחָכְמָה וּבָרָא בוֹ נְקָבִים נְקָבִים חֲלוּלִים חֲלוּלִים
גָּלוּי וְיָדוּעַ לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ שֶׁאִם יִפָּתֵחַ אֶחָד מֵהֶם
אוֹ יִסָּתֵם אֶחָד מֵהֶם אִי אֶפְשַׁר לְהִתְקַיֵּם וְלַעֲמוֹד לְפָנֶיךָ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא כָל־בָּשָׂר וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת:

In den meiſten Gemeinden mit deutſchem Ritus wird hier gleich אֱלֹהַי נְשָׁמָה angefangen.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לַעֲסוֹק בְּדִבְרֵי תוֹרָה:

וְהַעֲרֶב־נָא יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת דִּבְרֵי תוֹרָתְךָ בְּפִינוּ
וּבְפִי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצֶאֱצָאֵינוּ
וְצֶאֱצָאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל כֻּלָּנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְדֵי
תוֹרָתֶךָ לִשְׁמָהּ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְלַמֵּד תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

ברוך Gelobt seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der uns auserwählte aus allen Völkern und seine Thora uns gegeben. Gelobt seist du, Ewiger, der uns die Thora gegeben.

יברכך Der Ewige segne dich und behüte dich! Der Ewige lasse sein Antlitz dir leuchten und sei dir gnädig! Der Ewige erhebe sein Antlitz zu dir und gebe dir Frieden!

אלו[1]) Für die folgenden Dinge ist kein Mindestmaß festgesetzt: für die Ecken des Erntefeldes, die für die Armen bestimmt sind; für die darzubringenden Erstlingsfrüchte; für die Opfer beim Erscheinen im Tempel; für die Werke der Wohltätigkeit und für das Erlernen der Thora. Von folgenden Dingen genießt der Mensch die Früchte in dieser Welt, während das Hauptgut ihm sicher ist für die künftige Welt. Diese sind: Ehrfurcht gegen Vater und Mutter, Werke der Wohltätigkeit, Besuch des Lehrhauses früh und spät, Gastlichkeit gegen Heimatlose, Krankenpflege, Ausstattung von Bräuten, Begleiten der Toten zum Grabe, Andacht beim Gebete und Friedenstiften unter den Menschen; — das Erlernen des göttlichen Gesetzes aber wiegt das alles auf.

אלהי Mein Gott! die Seele, die du mir gegeben, rein ist sie! Du hast sie geschaffen, du hast sie gebildet, du hast sie mir eingehaucht, du bewahrst sie in mir, du wirst sie einst mir nehmen und sie dereinst mir wiedergeben in der künftigen Welt! So lange die Seele in mir ist, will ich dir danken, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter, Meister aller Werke, Herr aller Seelen! Gelobt seist du, Ewiger, der die toten Körper wieder beseelt.

ברוך Gelobt seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der dem Hahne das Verständnis gegeben, zwischen Tag und Nacht zu unterscheiden.

Gelobt seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der mich nicht als Heiden erschaffen.

Gelobt seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der mich nicht als Sklaven erschaffen.

Gelobt seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der mich nicht als Weib erschaffen.

Statt des vorhergehenden Lobspruches sagen die Frauen:

Gelobt seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der mich nach seinem Wohlgefallen erschaffen.

Gelobt seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der die Blinden sehend macht.

---

[1]) Mischna, Pea 1, 5. — Talmud Sabbat 127, 1.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־
הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת תּוֹרָתוֹ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו
אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם: אֵלּוּ דְבָרִים שֶׁאֵין לָהֶם שִׁעוּר הַפְּאָה
וְהַבִּכּוּרִים וְהָרָאָיוֹן וּגְמִילוּת חֲסָדִים וְתַלְמוּד תּוֹרָה: אֵלּוּ
דְבָרִים שֶׁאָדָם אוֹכֵל פֵּרוֹתֵיהֶם בָּעוֹלָם הַזֶּה וְהַקֶּרֶן קַיֶּמֶת
לָעוֹלָם הַבָּא: וְאֵלּוּ הֵן כִּבּוּד אָב וָאֵם וּגְמִילוּת חֲסָדִים
וְהַשְׁכָּמַת בֵּית הַמִּדְרָשׁ שַׁחֲרִית וְעַרְבִית וְהַכְנָסַת אוֹרְחִים
וּבִקּוּר חוֹלִים וְהַכְנָסַת כַּלָּה וְהַלְוָיַת הַמֵּת וְעִיּוּן תְּפִלָּה
וַהֲבָאַת שָׁלוֹם בֵּין אָדָם לַחֲבֵרוֹ וְתַלְמוּד תּוֹרָה כְּנֶגֶד כֻּלָּם:

אֱלֹהַי, נְשָׁמָה שֶׁנָּתַתָּ בִּי טְהוֹרָה הִיא אַתָּה בְרָאתָהּ
אַתָּה יְצַרְתָּהּ אַתָּה נְפַחְתָּהּ בִּי וְאַתָּה מְשַׁמְּרָהּ בְּקִרְבִּי
וְאַתָּה עָתִיד לִטְּלָהּ מִמֶּנִּי וּלְהַחֲזִירָהּ בִּי לֶעָתִיד לָבֹא:
כָּל־זְמַן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְּקִרְבִּי מוֹדֶה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי רִבּוֹן כָּל־הַמַּעֲשִׂים אֲדוֹן כָּל־הַנְּשָׁמוֹת
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר נְשָׁמוֹת לִפְגָרִים מֵתִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן
לַשֶּׂכְוִי בִינָה לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי נָכְרִי:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי עָבֶד:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי אִשָּׁה:

Statt des vorhergehenden Lobspruches sagen die Frauen:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשַׂנִי כִּרְצוֹנוֹ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם פּוֹקֵחַ עִוְרִים:

Gelobt seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der die Nackten kleidet.

Gelobt seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der Gefesselte löset.

Gelobt seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der Gebeugte aufrichtet.

Gelobt seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der die Erde über den Wassern wölbt.

Gelobt seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der für alle meine Bedürfnisse sorgt.

Gelobt seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der die Schritte eines jeglichen lenket.

Gelobt seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der Israel mit Kraft ausrüstet.

Gelobt seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der Israel mit Herrlichkeit krönet.

Gelobt seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der dem Ermatteten Kraft verleiht.

Gelobt seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der den Schlaf von meinen Augen und den Schlummer von meinen Wimpern schwinden läßt.

יהי Möge es dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, uns deine Lehre geläufig zu machen und uns Anhänglichkeit an deinen Geboten zu verleihen! Laß uns nicht kommen in die Gewalt der Sünde, nicht in die Gewalt von Vergehung und Missetat, nicht in Versuchung und nicht in Schande! Laß die Lust zum Bösen uns nicht beherrschen; halte uns fern von bösen Menschen und böser Gesellschaft; laß uns fest anhangen dem Triebe zum Guten und guten Werken; beuge unseren Sinn, daß er dir sich unterwerfe. Laß uns heute und an jedem Tage Gunst, Gnade und Erbarmen finden in deinen Augen und in den Augen aller, die uns sehen, und erzeige uns Gutes in deiner Gnade. Gelobt seist du Ewiger, der seinem Volke Israel Gutes erzeigt in seiner Gnade.

יהי Möge es dein Wille sein, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter, mich heute und alle Tage zu bewahren vor Unverschämten und vor Unverschämtheit, vor bösen Menschen und böser Gesellschaft, vor bösem Nachbar, vor bösem Begegnisse und vor verderblicher Verführung, vor hartem Gerichte und einem harten Gegner, er sei Bundesgenosse oder nicht.

לעולם Immer sei der Mensch gottesfürchtig im geheimen, bekenne die Wahrheit und rede die Wahrheit, wie er sie im Herzen hat, und am frühen Morgen bete er folgendes:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַלְבִּישׁ עֲרֻמִּים:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַתִּיר אֲסוּרִים:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם זוֹקֵף כְּפוּפִים:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם רוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשָׂה לִי כָּל־צָרְכִּי:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר הֵכִין מִצְעֲדֵי־גָבֶר:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אוֹזֵר יִשְׂרָאֵל בִּגְבוּרָה:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם עוֹטֵר יִשְׂרָאֵל בְּתִפְאָרָה:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַנּוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמַּעֲבִיר שֵׁנָה מֵעֵינַי וּתְנוּמָה מֵעַפְעַפָּי:

וִיהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתַּרְגִּילֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבְּקֵנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְאַל תְּבִיאֵנוּ לֹא לִידֵי חֵטְא וְלֹא לִידֵי עֲבֵרָה וְעָוֹן וְלֹא לִידֵי נִסָּיוֹן וְלֹא לִידֵי בִזָּיוֹן וְאַל תַּשְׁלֵט בָּנוּ יֵצֶר הָרָע וְהַרְחִיקֵנוּ מֵאָדָם רָע וּמֵחָבֵר רָע וְדַבְּקֵנוּ בְּיֵצֶר הַטּוֹב וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים וְכֹף אֶת יִצְרֵנוּ לְהִשְׁתַּעְבֵּד־לָךְ וּתְּנֵנוּ הַיּוֹם וּבְכָל־יוֹם לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ וְתִגְמְלֵנוּ חֲסָדִים טוֹבִים בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּצִּילֵנִי הַיּוֹם וּבְכָל־יוֹם מֵעַזֵּי פָנִים וּמֵעַזּוּת פָּנִים מֵאָדָם רָע וּמֵחָבֵר רָע וּמִשָּׁכֵן רָע וּמִפֶּגַע רָע וּמִשָּׂטָן הַמַּשְׁחִית מִדִּין קָשֶׁה וּמִבַּעַל דִּין קָשֶׁה בֵּין שֶׁהוּא בֶּן־בְּרִית וּבֵין שֶׁאֵינוֹ בֶּן־בְּרִית:

לְעוֹלָם יְהֵא אָדָם יְרֵא שָׁמַיִם בְּסֵתֶר וּמוֹדֶה
עַל־הָאֱמֶת וְדוֹבֵר אֱמֶת בְּלִבּוֹ וְיַשְׁכֵּם וְיֹאמַר:

רבון Herr aller Welten! Nicht im Vertrauen auf unsere Verdienste legen wir unsere Bitten dir vor, sondern im Vertrauen auf deine große Barmherzigkeit. Was sind wir? was ist unser Leben? was ist unsere Frömmigkeit? was sind unsere Tugenden? was ist unsere Hilfe? was unsere Kraft? was unsere Stärke? Was können wir vorbringen vor dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter? Sind nicht alle Helden vor dir wie ein Nichts, und die Männer von Namen als wären sie nie gewesen, und die Weisen wie ohne Wissen, und die Einsichtigen wie ohne Kenntnis? Denn die Menge ihrer Taten ist wie nichts und die Tage ihres Lebens sind eitel. Des Menschen Vorzug vor dem Tiere ist nichts, denn alles ist vergänglich.

אבל Wir aber, dein Volk, sind Genossen deines Bundes, Kinder Abrahams, deines Freundes, dem du Verheißungen gegeben hast auf dem Berge Moriah;*) wir sind Nachkommen Isaaks, seines geliebten Einzigen, der sich dir hinopfern wollte auf dem Altare; wir sind die Gemeinde Jakobs, deines erstgeborenen Sohnes, den du sehr geliebt, an dem du dich so sehr erfreut, daß du ihn Israel und Jeschurun genannt.

לפיכך Daher sind wir verpflichtet, dir zu danken, dich zu preisen und zu rühmen, deinen Namen zu loben, zu heiligen und ihm Preis und Dank zu geben. Heil uns! wie herrlich ist unser Anteil, wie lieblich unser Los und wie schön unser Erbe! Heil uns, die wir zweimal an jedem Tage, des Morgens früh und des Abends spät, ausrufen:

Höre, Israel, der Ewige ist unser Gott,
der Ewige ist einzig!

Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches immer und ewig!

אתה Du warst derselbe, bevor das Weltall geschaffen war, du bist derselbe, auch nachdem die Schöpfung besteht, du bist derselbe in dieser Welt, bist derselbe in der zukünftigen Welt. Heilige deinen Namen durch die zu seiner Heiligung Berufenen, heilige ihn in deiner Welt, und durch dein Heil möge unser Glückshorn sich hoch erheben. Gelobt seist du, Ewiger, der du deinen Namen heiligst vor aller Welt.

*) 1. B. M. 22, 16—19.

רִבּוֹן כָּל־הָעוֹלָמִים לֹא עַל־צִדְקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים
תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. מָה אֲנַחְנוּ מֶה
חַיֵּינוּ מֶה חַסְדֵּנוּ מַה־צִּדְקוֹתֵינוּ מַה־יְּשׁוּעָתֵנוּ מַה־כֹּחֵנוּ
מַה־גְּבוּרָתֵנוּ מַה־נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
הֲלֹא כָּל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ
וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל כִּי רֹב מַעֲשֵׂיהֶם
תֹּהוּ וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ. וּמוֹתַר הָאָדָם מִן־הַבְּהֵמָה
אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל:

אֲבָל אֲנַחְנוּ עַמְּךָ בְּנֵי בְרִיתֶךָ. בְּנֵי אַבְרָהָם אֹהַבְךָ
שֶׁנִּשְׁבַּעְתָּ לוֹ בְּהַר הַמֹּרִיָּה. זֶרַע יִצְחָק יְחִידוֹ שֶׁנֶּעֱקַד עַל גַּב־
הַמִּזְבֵּחַ עֲדַת יַעֲקֹב בִּנְךָ בְּכוֹרֶךָ שֶׁמְּאַהַבְתָּךְ שֶׁאָהַבְתָּ אוֹתוֹ
וּמִשִּׂמְחָתְךָ שֶׁשָּׂמַחְתָּ־בּוֹ קָרָאתָ אֶת שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וְיֶשֻׁרוּן:

לְפִיכָךְ אֲנַחְנוּ חַיָּבִים לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְשַׁבְּחֲךָ וּלְפָאֲרְךָ
וּלְבָרֵךְ וּלְקַדֵּשׁ וְלָתֵת־שֶׁבַח וְהוֹדָיָה לִשְׁמֶךָ: אַשְׁרֵינוּ
מַה־טּוֹב חֶלְקֵנוּ וּמַה־נָּעִים גּוֹרָלֵנוּ וּמַה־יָּפָה יְרֻשָּׁתֵנוּ
אַשְׁרֵינוּ שֶׁאֲנַחְנוּ מַשְׁכִּימִים וּמַעֲרִיבִים עֶרֶב וָבֹקֶר
וְאוֹמְרִים פַּעֲמַיִם בְּכָל־יוֹם

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אַתָּה הוּא עַד שֶׁלֹּא נִבְרָא הָעוֹלָם אַתָּה הוּא מִשֶּׁנִּבְרָא
הָעוֹלָם אַתָּה הוּא בָּעוֹלָם הַזֶּה וְאַתָּה הוּא לָעוֹלָם הַבָּא
קַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ עַל מְקַדִּישֵׁי שְׁמֶךָ וְקַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ
בְּעוֹלָמֶךָ וּבִישׁוּעָתְךָ תָּרוּם וְתִגְבַּהּ קַרְנֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ מְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּרַבִּים:

אתה Du bist der Ewige, unser Gott, auf Erden, im Himmel, wie hoch auch sich Himmel über Himmel erheben. Wahr ist es, du bist der Erste und du bist der Letzte, und außer dir gibt es keinen Gott. O, sammle doch, die deiner harren, aus den vier Enden der Erde, damit alle Weltbürger einsehen und erkennen, daß nur du allein Herr über alle Reiche der Erde bist. Du hast den Himmel geschaffen und die Erde, das Meer und alles, was darin ist. Wer unter allen deinen Geschöpfen, höherer oder niederer Wesen, kann zu dir sagen: was tust du da? — Unser Vater im Himmel, erzeige uns Gnade um deines großen Namens willen, nach welchem wir genannt werden, und erfülle an uns, Ewiger, unser Gott, was geschrieben steht: „Zur selbigen Zeit werde ich euch heimbringen, zur Zeit, da ich euch sammeln werde; denn ich werde euch Namen und Ruhm unter allen Völkern der Erde verschaffen, indem ich eure Gefangenen zurückführen werde vor euren Augen — spricht der Ewige."

(2. B. Mos. 30.) Der Ewige redete zu Mosche wie folgt: Du sollst ein kupfernes Becken machen und ein kupfernes Gestell dazu zum Waschen; dieses sollst du zwischen das Stiftszelt und den Opferaltar aufstellen und Wasser hinein tun. Darin sollen Aaron und seine Söhne ihre Hände und Füße waschen. Wenn sie in das Stiftszelt gehen, sollen sie sich waschen — auf daß sie nicht umkommen — oder wenn sie zum Opferaltar hintreten, um ihren Dienst zu verrichten, dem Ewigen ein Brandopfer in Rauch aufgehen zu lassen, da sollen sie sich Hände und Füße waschen, auf daß sie nicht umkommen. Dieses sei ihnen ein ewiges Gesetz, ihm und seinen Nachkommen, auch für ihre künftigen Geschlechter. — Der Priester ziehe sein leinenes Gewand an und lege leinene Beinkleider an seinem bloßen Leibe an, nehme die Asche hinweg, zu welcher das Feuer auf dem Altar das Ganzopfer verzehrt hat, und lege sie neben den Altar; dann ziehe er diese Kleider aus und lege andere Kleider an und bringe die Asche aus dem Lager hinaus an einen reinen Ort.

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ וּבִשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם
הָעֶלְיוֹנִים. אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן
וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין אֱלֹהִים. קַבֵּץ קְוֵךְ מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ
יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־בָּאֵי עוֹלָם כִּי אַתָּה־הוּא הָאֱלֹהִים לְבַדֶּךָ
לְכָל מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ. אַתָּה עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־
הָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת כָּל־אֲשֶׁר בָּם. וּמִי בְכָל־מַעֲשֶׂה יָדֶיךָ
בָּעֶלְיוֹנִים אוֹ בַתַּחְתוֹנִים שֶׁיֹּאמַר לְךָ מַה־תַּעֲשֶׂה. אֲבִינוּ
שֶׁבַּשָּׁמַיִם עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד בַּעֲבוּר שִׁמְךָ הַגָּדוֹל שֶׁנִּקְרָא
עָלֵינוּ וְקַיֵּם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מַה־שֶּׁכָּתוּב בָּעֵת הַהִיא אָבִיא
אֶתְכֶם וּבָעֵת קַבְּצִי אֶתְכֶם כִּי־אֶתֵּן אֶתְכֶם לְשֵׁם וְלִתְהִלָּה
בְּכֹל עַמֵּי הָאָרֶץ בְּשׁוּבִי אֶת־שְׁבוּתֵיכֶם לְעֵינֵיכֶם אָמַר יְיָ:

In den meisten Gemeinden mit deutschem Ritus fügt man hier die Segenssprüche über die Thora (S. 6) ein.

שמות ל׳. ויקרא ו׳.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וְעָשִׂיתָ כִּיּוֹר נְחֹשֶׁת וְכַנּוֹ
נְחֹשֶׁת לְרָחְצָה וְנָתַתָּ אֹתוֹ בֵּין־אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ
וְנָתַתָּ שָׁמָּה מָיִם: וְרָחֲצוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת־יְדֵיהֶם
וְאֶת־רַגְלֵיהֶם: בְּבֹאָם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ־מַיִם וְלֹא
יָמֻתוּ אוֹ בְגִשְׁתָּם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשָׁרֵת לְהַקְטִיר אִשֶּׁה לַיהוָה:
וְרָחֲצוּ יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם וְלֹא יָמֻתוּ וְהָיְתָה לָהֶם חָק־עוֹלָם
לוֹ וּלְזַרְעוֹ לְדֹרֹתָם: וְלָבַשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמִכְנְסֵי־בַד
יִלְבַּשׁ עַל־בְּשָׂרוֹ וְהֵרִים אֶת־הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת־
הָעֹלָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ: וּפָשַׁט אֶת־בְּגָדָיו
וְלָבַשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת־הַדֶּשֶׁן אֶל־מִחוּץ
לַמַּחֲנֶה אֶל־מָקוֹם טָהוֹר:

(4. B. Mos. 28.) Der Ewige redete zu Mosche wie folgt: Gebiete den Kindern Israels und sprich zu ihnen: Mein Opfer, die Speise für mein Altarfeuer, zum angenehmen Geruch, sollt ihr mir sorgfältig zu seiner Zeit darbringen. Sage ihnen: Dieses ist das Feueropfer, das ihr dem Ewigen darzubringen habt: jeden Tag zwei jährige Lämmer ohne Leibesfehler zum beständigen Ganzopfer; das eine Lamm sollst du des Morgens darbringen, und das andere Lamm sollst du zwischen beiden Abenden darbringen. Dazu ein Zehntel Epha feinen Mehls zum Mehlopfer, eingerührt mit einem Viertel Hin gestoßenen Baumöls — das tägliche Opfer, das am Berge Sinai zum angenehmen Geruch, ein Feueropfer dem Ewigen zu Ehren, dargebracht worden. Sein Gußopfer sei ein Viertel Hin für jedes Lamm, im Heiligtum gieße man den Guß des Weines dem Ewigen zu Ehren. Das andere Lamm bereite zwischen beiden Abenden mit dem Mehl- und Trankopfer, wie des Morgens sollst du es bereiten, ein Feueropfer zum angenehmen Geruch, dem Ewigen zu Ehren.

(3. B. Mos. 1, 11.) Man schlachte es auf der mitternächtlichen Seite des Altars vor dem Ewigen, und die Söhne Aarons, die Priester, sollen das Blut um den Altar sprengen.

Du bist der Ewige, unser Gott, vor dem unsere Väter das Räucherwerk darbrachten, als der heilige Tempel noch stand, nach dem Gebote, das du ihnen in deiner Lehre durch Mosche, deinen Propheten, vorgeschrieben hast:

(2. B. Mos. 30, 34.) Der Ewige sprach zu Mosche: Laß dir Gewürze bringen: Balsam, Seenagel (Onymuscheln) und Galban, diese Gewürze nebst reinem Weihrauch — von jedem gleich viel. Mache daraus Räucherwerk, eine Zubereitung nach Apothekerkunst, wohlvermischt, rein, ein Heiligtum; zerstoße davon zu feinem Pulver und bringe von diesem vor die Urkunde im Stiftszelte, wo ich mich bei dir einfinden werde; Hochheilig sei es euch. Ferner heißt es: Auf demselben soll Aaron Räucherwerk von Spezereien räuchern; jeden Morgen, wenn er die Lampen reinigt, soll er es räuchern, und wenn Aaron gegen Abend die Lampen anzündet, soll er es abermals räuchern; täglich werde dieses Räuchern vor dem Ewigen vorgenommen, auch von euren Nachkommen.

במדבר כ"ח. וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קָרְבָּנִי לַחְמִי לְאִשַּׁי רֵיחַ נִיחֹחִי תִּשְׁמְרוּ
לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ: וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשֶּׁה אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ
לַיהוָה כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה תָּמִיד:
אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֹּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה
בֵּין הָעַרְבָּיִם: וַעֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֹלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה
בְּשֶׁמֶן כָּתִית רְבִיעִת הַהִין: עֹלַת תָּמִיד הָעֲשָׂיָה בְּהַר
סִינַי לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה: וְנִסְכּוֹ רְבִיעִת הַהִין לַכֶּבֶשׂ
הָאֶחָד בַּקֹּדֶשׁ הַסֵּךְ נֶסֶךְ שֵׁכָר לַיהוָה: וְאֵת הַכֶּבֶשׂ
הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם כְּמִנְחַת הַבֹּקֶר וּכְנִסְכּוֹ
תַּעֲשֶׂה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה:

ויקרא ח'. וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יֶרֶךְ הַמִּזְבֵּחַ צָפֹנָה לִפְנֵי יְהוָה
וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת־דָּמוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת־
קְטֹרֶת הַסַּמִּים בִּזְמַן שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם. כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָ
אוֹתָם עַל יְדֵי מֹשֶׁה נְבִיאֶךָ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ:

שמות ל'. וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ סַמִּים נָטָף וּשְׁחֵלֶת
וְחֶלְבְּנָה סַמִּים וּלְבֹנָה זַכָּה בַּד בְּבַד יִהְיֶה: וְעָשִׂיתָ אֹתָהּ
קְטֹרֶת רֹקַח מַעֲשֵׂה רוֹקֵחַ מְמֻלָּח טָהוֹר קֹדֶשׁ: וְשָׁחַקְתָּ
מִמֶּנָּה הָדֵק וְנָתַתָּה מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדֻת בְּאֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר
אִוָּעֵד לְךָ שָׁמָּה קֹדֶשׁ קָדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם: וְנֶאֱמַר וְהִקְטִיר
עָלָיו אַהֲרֹן קְטֹרֶת סַמִּים בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר בְּהֵיטִיבוֹ אֶת־
הַנֵּרֹת יַקְטִירֶנָּה: וּבְהַעֲלֹת אַהֲרֹן אֶת הַנֵּרֹת בֵּין הָעַרְבַּיִם
יַקְטִירֶנָּה קְטֹרֶת תָּמִיד לִפְנֵי יְהוָה לְדֹרֹתֵיכֶם:

Am Sabbat wird folgendes eingeschaltet:

במדבר כ"ח ט'. וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־
כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם
וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה
בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת
שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת
הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

(IV. Mos. 28, 9.) Am Sabbat zwei jährige Lämmer ohne Fehler, und zum Mehlopfer zwei Zehntel feinen Mehls, mit Öl eingerührt, nebst dem Trankopfer dazu. Dieses ist das Ganzopfer für jeden Sabbat, außer dem täglichen Ganzopfer, nebst dem Trankopfer dazu.

זמירות פ"ס.

א אֱלֹהֵי מְקוֹמָן שֶׁלְּזֻבָחִים קָדְשֵׁי קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן
פָּר וְשָׂעִיר שֶׁלְּיוֹם הַכִּפּוּרִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן
בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־בֵּין הַבַּדִּים וְעַל
הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכֶּבֶת שְׁיָרֵי
הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁלַּמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם־
לֹא נָתַן לֹא עִכֵּב: ב פָּרִים הַנִּשְׂרָפִים וּשְׂעִירִים הַנִּשְׂרָפִים
שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן
הַזָּיָה עַל־הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן
מְעַכֶּבֶת שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁלַּמִּזְבֵּחַ
הַחִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא־עִכֵּב אֶלָּא וְאֵלּוּ נִשְׂרָפִין בְּבֵית
הַדֶּשֶׁן: ג חַטֹּאת הַצִּבּוּר וְהַיָּחִיד אֵלּוּ הֵן חַטֹּאת הַצִּבּוּר
שְׂעִירֵי רָאשֵׁי חֳדָשִׁים וְשֶׁלְּמוֹעֲדוֹת שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל

Im Original folgen hier zwei Abhandlungen, eine aus der Mischna, den Opferdienst, und eine aus dem Talmud, die gesetzliche Hermaneutik betreffend. Beide sind nicht bloß zum Hersagen, sondern zum Verstehen bestimmt, das eine gewisse Belesenheit im Talmud erfordert, für den Ungelehrten haben beide kein Interesse; daher haben wir sie unübersetzt gelassen.

תנו רבנן פטום הקטורת, הצרי והצפורן החלבנה והלבונה משקל שבעים שבעים מנה. מור וקציעה שבולת נרד וכרכום, משקל ששה עשר ששה עשר מנה, הקושט שנים עשר, וקלופה שלשה, וקנמון תשעה, בורית כרשינה תשעה קבין. יין קפריסין סאין תלתא וקבין תלתא, ואם אין לו יין קפריסין, מביא חמר חורין עתיק, מלח סדומית רובע הקב, מעלה עשן כל שהוא. רבי נתן אומר אף כפת הירדן כל שהוא ואם נתן בה דבש פסלה. ואם חסר אחת מכל סמניה חייב מיתה:

רבן שמעון בן גמליאל אומר, הצרי אינו אלא שרף, הנוטף מעצי הקטף. בורית כרשינה ששפין בה את הצפורן, כדי שתהא נאה. יין קפריסין ששורין בו את הצפורן, כדי שתהא עזה. והלא מי רגלים יפין לה, אלא שאין מכניסין מי רגלים בעזרה, מפני הכבוד:

תניא רבי נתן אומר כשהוא שוחק אומר הרק היטיב היטיב הרק מפני שהקול יפה לבשמים. פטמה לחצאין כשרה לשליש ולרביע לא שמענו. אמר רבי יהודה זה הכלל, אם כמדתה, כשרה לחצאין, ואם חסר אחת מכל סמניה חייב מיתה:

תני בר קפרא אחת לששים או לשבעים שנה היתה באה של שירים לחצאין. עוד תני בר קפרא אלו היה נותן בה קורטוב של דבש אין אדם יכול לעמוד מפני ריחה. ולמה אין מערבין בה דבש, מפני שהתורה אמרה כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה ליי:

יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ:

אַתָּה סֵתֶר לִי מִצַּר תִּצְּרֵנִי רָנֵּי פַלֵּט תְּסוֹבְבֵנִי סֶלָה: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

תפלת רבי נחוניא בן הקנה.

אָנָּא בְּכֹחַ גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תַּתִּיר צְרוּרָה. אבג"יתץ

קַבֵּל רִנַּת עַמְּךָ שַׂגְּבֵנוּ טַהֲרֵנוּ נוֹרָא. קרע"שטן

נָא גִבּוֹר דּוֹרְשֵׁי יִחוּדְךָ כְּבָבַת שָׁמְרֵם. נגד"יכש

בָּרְכֵם טַהֲרֵם רַחֲמֵם צִדְקָתְךָ תָּמִיד גָּמְלֵם. בטר"צתג

חֲסִין קָדוֹשׁ בְּרֹב טוּבְךָ נַהֵל עֲדָתֶךָ. חקב"טנע

יָחִיד גֵּאֶה לְעַמְּךָ פְּנֵה זוֹכְרֵי קְדֻשָּׁתֶךָ. יגל"פוק

שַׁוְּעָתֵנוּ קַבֵּל וּשְׁמַע צַעֲקָתֵנוּ יוֹדֵעַ תַּעֲלֻמוֹת. שקו"צית

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

שְׁנָה בַּאֲכִילָתָן הַבְּכוֹר נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים וְהַמַּעֲשֵׂר לְכָל־אָדָם
וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר בְּכָל־מַאֲכָל לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד.
הַפֶּסַח אֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא בַלַּיְלָה וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא עַד־חֲצוֹת
וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא לִמְנוּיָו וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא צָלִי:

רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר, בִּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הַתּוֹרָה
נִדְרֶשֶׁת: מִקַּל וָחֹמֶר וּמִגְּזֵרָה שָׁוָה. מִבִּנְיַן אָב מִכָּתוּב
אֶחָד. וּמִבִּנְיַן אָב מִשְּׁנֵי כְתוּבִים. מִכְּלָל וּפְרָט. וּמִפְּרָט
וּכְלָל. כְּלָל וּפְרָט וּכְלָל אֵי אַתָּה דָן אֶלָּא כְּעֵין הַפְּרָט. מִכְּלָל
שֶׁהוּא צָרִיךְ לִפְרָט וּמִפְּרָט שֶׁהוּא צָרִיךְ לִכְלָל. כָּל־דָּבָר
שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא מִן־הַכְּלָל לְלַמֵּד לֹא לְלַמֵּד עַל־עַצְמוֹ
יָצָא אֶלָּא לְלַמֵּד עַל־הַכְּלָל כֻּלּוֹ יָצָא. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל
וְיָצָא לְטָעוֹן טַעַן אֶחָד שֶׁהוּא כְעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וְלֹא
לְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לְטָעוֹן טַעַן אַחֵר
שֶׁלֹּא כְעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וּלְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל
וְיָצָא לִדּוֹן בְּדָבָר הֶחָדָשׁ אִי אַתָּה יָכוֹל לְהַחֲזִירוֹ לִכְלָלוֹ עַד
שֶׁיַּחֲזִירֶנּוּ הַכָּתוּב לִכְלָלוֹ בְּפֵרוּשׁ. דָּבָר הַלָּמֵד מֵעִנְיָנוֹ.
וְדָבָר הַלָּמֵד מִסּוֹפוֹ. וְכֵן שְׁנֵי כְתוּבִים הַמַּכְחִישִׁים זֶה
אֶת־זֶה עַד שֶׁיָּבוֹא הַכָּתוּב הַשְּׁלִישִׁי וְיַכְרִיעַ בֵּינֵיהֶם:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

דָּמָן בִּכְלִי שֶׁרֶת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן אַרְבַּע מַתָּנוֹת עַל אַרְבַּע
קְרָנוֹת: בֵּיצַד. עָלָה בַכֶּבֶשׁ וּפָנָה לַסּוֹבֵב וּבָא־לוֹ לְקֶרֶן
דְּרוֹמִית מִזְרָחִית. מִזְרָחִית צְפוֹנִית. צְפוֹנִית מַעֲרָבִית.
מַעֲרָבִית דְּרוֹמִית. שְׁתֵּרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד דְּרוֹמִי.
וְנֶאֱכָלִין לִפְנִים מִן־הַקְּלָעִים לִזְכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל
לְיוֹם וָלַיְלָה עַד־חֲצוֹת: ד הָעוֹלָה קָדֶשׁ קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָהּ
בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָהּ בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָהּ טָעוּן שְׁתֵּי
מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וּטְעוּנָה הַפְשֵׁט וְנִתּוּחַ וְכָלִיל לָאִשִּׁים:
ה זִבְחֵי שַׁלְמֵי צִבּוּר וַאֲשָׁמוֹת. אֵלּוּ הֵן אֲשָׁמוֹת אָשָׁם גְּזֵלוֹת
אָשָׁם מְעִילוֹת אָשָׁם שִׁפְחָה חֲרוּפָה אָשָׁם נָזִיר אָשָׁם
מְצוֹרָע אָשָׁם תָּלוּי. שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת
בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין לִפְנִים
מִן הַקְּלָעִים לִזְכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת:
ו הַתּוֹדָה וְאֵיל נָזִיר קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם
בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין בְּכָל
הָעִיר לְכָל אָדָם בְּכָל מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת: הַמּוּרָם
מֵהֶם כַּיּוֹצֵא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים לְנְשֵׁיהֶם
וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: ז שְׁלָמִים קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן
בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע
וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־מַאֲכָל לִשְׁנֵי יָמִים
וְלַיְלָה אֶחָד: הַמּוּרָם מֵהֶם כַּיּוֹצֵא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם
נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים לְנְשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: ח הַבְּכוֹר
וְהַמַּעֲשֵׂר וְהַפֶּסַח קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם
בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן מַתָּנָה אַחַת. וּבְלֶבַד שֶׁיִּתֵּן בְּנֶגֶד הַיְסוֹד:

ברוך Gelobt sei er, auf dessen Wort das Weltall ward, gelobt sei er! Gelobt sei der Meister der Urschöpfung! Gelobt sei, der spricht und vollführt, gelobt, der beschließt und vollzieht! Gelobt sei, der sich der Erde erbarmt, gelobt, der sich der Geschöpfe erbarmt! Gelobt sei, der seinen Frommen reichen Lohn bezahlt, gelobt, der ewig lebt und immerdar besteht, gelobt, der erlöst und errettet — gelobt sei sein Name! Gelobt seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, Allmächtiger, erbarmungsvoller Vater, dessen Ruhm im Munde seines Volkes, dessen Lob und Preis auf der Zunge seiner Frommen und Diener schwebt! Und mit den Liedern Davids, deines Knechtes, wollen auch wir dich lobpreisen, Ewiger, unser Gott; mit Lobgesängen und Liedern wollen wir dich erheben, preisen und rühmen, deinen Namen verherrlichen und dir huldigen als unserem Gott und König, Einziger! Allbelebender! Herr, in alle Ewigkeit gepriesen und verherrlicht sei dein großer Name! Gelobt seist du, Ewiger, König, gepriesen durch Lobgesänge!

(1. Chron, 16, 8.)

הודו Danket dem Ewigen, rufet an seinen Namen, verkündet unter den Völkern seine Taten! Singet ihm, laßt ihm Saitenspiel ertönen, unterhaltet euch von allen seinen Wundertaten! Rühmet euch seines heiligen Namens, daß sich das Herz der Gottesverehrer freue. Erforschet den Ewigen und seinen unwiderstehlichen Willen, verlanget immer nach seinem Angesichte. Gedenket seiner Wunder, die er getan, seiner Wunderzeichen und der Aussprüche seines Mundes. Saat Israels, seines Knechtes! Kinder Jakobs, seine Auserwählten! Er, der Ewige, ist unser Gott; über die ganze Erde reichen seine Wirkungen. Gedenket ewig seines Bundes, des Wortes, das er entboten bis ins tausendste Geschlecht, des Bundes, den er mit Abraham geschlossen, den er Isaak

בָּרוּךְ שֶׁאָמַר וְהָיָה הָעוֹלָם · בָּרוּךְ הוּא · בָּרוּךְ
עוֹשֶׂה בְרֵאשִׁית · בָּרוּךְ אוֹמֵר וְעוֹשֶׂה · בָּרוּךְ
גּוֹזֵר וּמְקַיֵּם · בָּרוּךְ מְרַחֵם עַל הָאָרֶץ · בָּרוּךְ
מְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת · בָּרוּךְ מְשַׁלֵּם שָׂכָר טוֹב
לִירֵאָיו · בָּרוּךְ חַי לָעַד וְקַיָּם לָנֶצַח · בָּרוּךְ פּוֹדֶה
וּמַצִּיל בָּרוּךְ שְׁמוֹ · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם · הָאֵל הָאָב הָרַחֲמָן הַמְהֻלָּל בְּפִי עַמּוֹ
מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר בִּלְשׁוֹן חֲסִידָיו וַעֲבָדָיו · וּבְשִׁירֵי
דָוִד עַבְדֶּךָ נְהַלֶּלְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בִּשְׁבָחוֹת וּבְזִמִּירוֹת
נְגַדֶּלְךָ וּנְשַׁבֶּחֲךָ וּנְפָאֶרְךָ וְנַזְכִּיר שִׁמְךָ וְנַמְלִיכְךָ
מַלְכֵּנוּ אֱלֹהֵינוּ יָחִיד חֵי הָעוֹלָמִים · מֶלֶךְ מְשֻׁבָּח
וּמְפֹאָר עֲדֵי־עַד שְׁמוֹ הַגָּדוֹל · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת:

ד"ס ח' י"ו.

חוֹדוּ לַייָ קִרְאוּ בִשְׁמוֹ הוֹדִיעוּ בָעַמִּים עֲלִילוֹתָיו:
שִׁירוּ לוֹ זַמְּרוּ־לוֹ שִׂיחוּ בְּכָל־נִפְלְאוֹתָיו:
הִתְהַלְלוּ בְשֵׁם קָדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב מְבַקְשֵׁי יְיָ:
דִּרְשׁוּ יְיָ וְעֻזּוֹ בַּקְּשׁוּ פָנָיו תָּמִיד: זִכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו
אֲשֶׁר עָשָׂה מֹפְתָיו וּמִשְׁפְּטֵי־פִיהוּ: זֶרַע יִשְׂרָאֵל
עַבְדּוֹ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו: הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּכָל
הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו: זִכְרוּ לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר צִוָּה
לְאֶלֶף דּוֹר: אֲשֶׁר כָּרַת אֶת־אַבְרָהָם וּשְׁבוּעָתוֹ

zugeschworen, den er für Jakob aufgestellt zum Gesetze, für Israel zum ewigen Bunde. Damals sprach er: „Dir gebe ich das Land Kanaan, euer sei es als erbliches Besitztum." Da waret ihr noch von geringer Zahl, ihr waret noch wenig und fremd im Lande. Und sie zogen von Volk zu Volk, aus einem Reich zum andern. Von keinem ließ er sie bedrücken, züchtigte Könige ihretwegen: „Rühret meine Gesalbten nicht an! tuet meinen Propheten kein Leid!" — Singet dem Ewigen alle Welt; verkündet von Tag zu Tag seine Hilfe! Erzählet unter den Völkern seine Herrlichkeit, unter allen Nationen seine Wunder! Denn groß ist der Ewige und hochgepriesen, und erhaben ist er über alle Götter. Alle Götter der Völker sind nichtig; der Ewige hat den Himmel geschaffen. Majestät und Pracht sind vor ihm, Triumph und Freude an seiner Stätte. Gebt dem Ewigen, Völkerfamilien, gebt dem Ewigen Ehre und Sieg! Gebt dem Namen des Ewigen Ehre, nehmt Gaben und kommt vor ihn; werft euch nieder vor dem Ewigen in heiligem Schmucke! Erbebet vor ihm, alle Länder, auch die Welt, die fest steht und nie wankt. Es freue sich der Himmel, es juble die Erde; unter den Völkern werde verkündet: der Ewige regiert! Es brause das Meer und was es erfüllt; es frohlocke die Flur und was sie enthält; jauchzen mögen die Bäume des Waldes vor dem Ewigen, denn er kommt, zu richten die Erde! — Danket dem Ewigen, denn er ist gütig, ewig währet seine Gnade! Betet: hilf uns, Gott unseres Heils, errette uns, sammle uns aus den Völkern, zu danken deinem heiligen Namen, dein Lob sei unser Ruhm! Gelobt sei der Ewige, der Gott Israels, von Ewigkeit zu

לִיצְחָק׃ וַיַּעֲמִידֶהָ לְיַעֲקֹב לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית
עוֹלָם׃ לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶרֶץ־כְּנָעַן חֶבֶל
נַחֲלַתְכֶם׃ בִּהְיוֹתְכֶם מְתֵי מִסְפָּר כִּמְעַט וְגָרִים
בָּהּ׃ וַיִּתְהַלְּכוּ מִגּוֹי אֶל־גּוֹי וּמִמַּמְלָכָה אֶל־עַם
אַחֵר׃ לֹא־הִנִּיחַ לְאִישׁ לְעָשְׁקָם וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם
מְלָכִים׃ אַל־תִּגְּעוּ בִּמְשִׁיחָי וּבִנְבִיאַי אַל־
תָּרֵעוּ׃ שִׁירוּ לַיְיָ כָּל־הָאָרֶץ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם־אֶל־
יוֹם יְשׁוּעָתוֹ׃ סַפְּרוּ בַגּוֹיִם אֶת־כְּבוֹדוֹ בְּכָל־
הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו׃ כִּי גָדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד
וְנוֹרָא הוּא עַל־כָּל־אֱלֹהִים׃ כִּי כָּל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים
אֱלִילִים וַיְיָ שָׁמַיִם עָשָׂה׃ הוֹד וְהָדָר לְפָנָיו עֹז
וְחֶדְוָה בִּמְקֹמוֹ׃ הָבוּ לַיְיָ מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים הָבוּ
לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז׃ הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה
וּבֹאוּ לְפָנָיו הִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ׃ חִילוּ
מִלְּפָנָיו כָּל־הָאָרֶץ אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט׃
יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ
מָלָךְ׃ יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ יַעֲלֹץ הַשָּׂדֶה וְכָל־
אֲשֶׁר־בּוֹ׃ אָז יְרַנְּנוּ עֲצֵי הַיָּעַר מִלִּפְנֵי יְיָ כִּי־בָא
לִשְׁפּוֹט אֶת־הָאָרֶץ׃ הוֹדוּ לַיְיָ כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם
חַסְדּוֹ׃ וְאִמְרוּ הוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ וְקַבְּצֵנוּ
וְהַצִּילֵנוּ מִן־הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ
לְהִשְׁתַּבֵּחַ בִּתְהִלָּתֶךָ׃ בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל

Ewigkeit! Und alles Volk spreche: „Amen!“ „Lob dem Ewigen!“ — Erhebet den Ewigen, unseren Gott, werfet euch nieder vor seiner Füße Schemel, heilig ist er! Erhebet den Ewigen, unseren Gott, werfet euch nieder an seinem heiligen Berge, denn heilig ist der Ewige, unser Gott! Er, der Allbarmherzige, vergibt die Missetat und vertilgt uns nicht; oft wendet er ab seinen Zorn, und nie läßt er seinen ganzen Grimm erwachen. Du, o Ewiger, wirst deine Barmherzigkeit mir nicht entziehen; deine Liebe und deine Treue werden mich stets bewahren. Gedenke deiner Barmherzigkeit, o Ewiger, und deiner Liebe, denn sie sind von Ewigkeit her. — Gottes ist der Triumph! über Israel waltet seine Majestät, und seine Allmacht in Himmelshöhen. Erhaben bist du, o Gott, von deinem Heiligtume aus; Gott Israels, du gibst dem Volke Macht und Stärke; gelobt sei Gott! — Gott der Rache, Ewiger, Gott der Rache erscheine! Erhebe dich, Richter der Erde! vergilt den Übermütigen nach Verdienst! Bei dem Ewigen ist Hilfe; dein Segen komme über dein Volk, Selah! Der Ewige Zebaoth ist mit uns! Jakobs Gott ist unsere Feste, Selah! — Ewiger Zebaoth! Heil dem Menschen, der dir vertraut. Ewiger, hilf! König, erhöre uns am Tage unseres Flehens! Hilf deinem Volke, segne dein Erbe, weide und trage sie bis in Ewigkeit. Unsere Seele harret auf den Ewigen; unsere Hilfe, unser Schild ist er. In ihm wird froh unser Herz, auf seinen heiligen Namen vertrauen wir. Laß deine Liebe, Ewiger, walten über uns, wie wir auf dich harren! Laß uns schauen, Ewiger, deine Huld, und schenke uns deine Hilfe! Erhebe dich, sei Beistand uns und erlöse uns um deiner Güte willen! „Ich bin

מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם וַיֹּאמְרוּ כָל־הָעָם אָמֵן
וְהַלֵּל לַיְיָ׃ רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ
לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא׃ רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ׃ וְהוּא
רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב
אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ׃ אַתָּה יְיָ לֹא־תִכְלָא
רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי חַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ תָּמִיד יִצְּרוּנִי׃
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃ תְּנוּ עֹז
לֵאלֹהִים עַל־יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ וְעֻזּוֹ בַּשְּׁחָקִים׃
נוֹרָא אֱלֹהִים מִמִּקְדָּשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא נוֹתֵן
עֹז וְתַעֲצֻמוֹת לָעָם בָּרוּךְ אֱלֹהִים׃ אֵל־נְקָמוֹת
יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ׃ הִנָּשֵׂא שֹׁפֵט הָאָרֶץ
הָשֵׁב גְּמוּל עַל־גֵּאִים׃ לַיְיָ הַיְשׁוּעָה עַל־עַמְּךָ
בִרְכָתֶךָ סֶלָה׃ יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב סֶלָה׃ יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ׃
יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ׃ הוֹשִׁיעָה
אֶת־עַמֶּךָ וּבָרֵךְ אֶת־נַחֲלָתֶךָ וּרְעֵם וְנַשְּׂאֵם
עַד־הָעוֹלָם׃ נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיְיָ עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ
הוּא׃ כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ
בָטָחְנוּ׃ יְהִי־חַסְדְּךָ יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ׃
הַרְאֵנוּ יְיָ חַסְדֶּךָ וְיֶשְׁעֲךָ תִּתֶּן־לָנוּ׃ קוּמָה
עֶזְרָתָה לָּנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן חַסְדֶּךָ׃ אֲנִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ׃

der Ewige, dein Gott, der aus Ägypten dich geführt; tue deinen Mund weit auf, ich fülle ihn." Heil dem Volke, dem es so ergeht; heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist! Darum vertraue ich auf deine Liebe, es juble mein Herz ob deiner Hilfe! Singen will ich dem Ewigen, denn er hat mir wohlgetan!

(Psalm 19.) Dem Sangmeister. Ein Psalm von David. Die Himmel erzählen die Ehre Gottes, und seiner Hände Werk kündet das Firmament. Ein Tag strömt dem andern die Rede zu und die Nacht flüstert die Kunde der andern zu. Nicht ist es eine Rede, nicht sind es Worte, nicht wird vernommen ihre Stimme — doch über die ganze Erde tönt ihre Saite, und bis an das Ende der Welt werden ihre Worte vernommen, wo er der Sonne ein Zelt hat bereitet. Wie ein Bräutigam tritt sie hervor aus ihrem Gemach, freut sich wie ein Held, die Bahn zu durchlaufen. Von jener Himmelsgrenze ist ihr Aufgang, ihr Kreislauf an bestimmten Grenzen und nichts kann vor ihrer Glut sich verbergen. — Die Lehre des Ewigen ist vollkommen, sie labt die Seele; das Zeugnis des Ewigen ist zuverlässig, es macht den Toren weise; die Befehle des Ewigen sind gerade, sie erfreuen das Herz; das Gebot des Ewigen ist lauter, es erleuchtet die Augen; die Furcht des Ewigen ist rein, sie besteht ewig; die Rechtsordnungen des Ewigen sind Wahrheit, sind allezeit gerecht. Sie sind begehrenswerter als Gold und als das kostbarste Metall und süßer als Honig und Honigseim. Auch dein Knecht achtet ernst auf sie; großer Lohn ist in ihrer Beobachtung. Unwissentliche Fehler zwar, wer merket sie? Bewahre mich vor unbewußten Sünden! Bewahre deinen Knecht auch vor Übermut, laß ihn nicht herrschen über mich, damit ich, von Schuld frei, mich der Vollendung nahe. — Mögen doch die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens wohlgefallen dir, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser.

(Psalm 34.) Von David, als er seinen Verstand verstellte vor Abimelech, dieser ihn vertrieb und er entkam. Lobpreisen will ich den Ewigen allezeit, sein Lob sei beständig in meinem Munde. Meine Seele rühme sich des Ewigen, daß die Bedrängten es hören und sich freuen. Gebet dem Ewigen die Größe mit mir, laßt uns vereint erheben seinen Namen. Ich suchte den Ewigen, und er erhörte mich,

הַמַּעֲלִךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם הַרְחֶב־פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ׃
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃
וַאֲנִי בְּחַסְדְּךָ בָטַחְתִּי יָגֵל לִבִּי בִּישׁוּעָתֶךָ
אָשִׁירָה לַייָ כִּי גָמַל עָלָי׃

לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד׃ הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל וּמַעֲשֵׂה
יָדָיו מַגִּיד הָרָקִיעַ׃ יוֹם לְיוֹם יַבִּיעַ אֹמֶר וְלַיְלָה לְלַיְלָה יְחַוֶּה־
דָּעַת׃ אֵין אֹמֶר וְאֵין דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁמָע קוֹלָם׃ בְּכָל־הָאָרֶץ יָ
צָא קָוָּם וּבִקְצֵה תֵּבֵל מִלֵּיהֶם לַשֶּׁמֶשׁ שָׂם־אֹהֶל בָּהֶם׃ וְהוּא
כֶּחָתָן יֹצֵא מֵחֻפָּתוֹ יָשִׂישׂ כְּגִבּוֹר לָרוּץ אֹרַח׃ מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם מ
מוֹצָאוֹ וּתְקוּפָתוֹ עַל־קְצוֹתָם וְאֵין נִסְתָּר מֵחַמָּתוֹ׃ תּוֹרַת
יְהוָה תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְהוָה נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת
פֶּתִי׃ פִּקּוּדֵי יְהוָה יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי־לֵב מִצְוַת יְהוָה בָּרָה
מְאִירַת עֵינָיִם׃ יִרְאַת יְהוָה טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לָעַד מִשְׁפְּטֵי־
יְהוָה אֱמֶת צָדְקוּ יַחְדָּו׃ הַנֶּחֱמָדִים מִזָּהָב וּמִפַּז רָב וּמְתוּקִים
מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים׃ גַּם־עַבְדְּךָ נִזְהָר בָּהֶם בְּשָׁמְרָם עֵקֶב
רָב׃ שְׁגִיאוֹת מִי־יָבִין מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי׃ גַּם מִזֵּדִים חְשֹׂךְ
עַבְדֶּךָ אַל־יִמְשְׁלוּ־בִי אָז אֵיתָם וְנִקֵּיתִי מִפֶּשַׁע רָב׃ יִהְיוּ
לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי׃
לְדָוִד בְּשַׁנּוֹתוֹ אֶת־טַעְמוֹ לִפְנֵי אֲבִימֶלֶךְ וַיְגָרְשֵׁהוּ וַיֵּלֶךְ׃
אֲבָרְכָה אֶת־יְהוָה בְּכָל־עֵת תָּמִיד תְּהִלָּתוֹ בְּפִי׃
בַּיהוָה תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי יִשְׁמְעוּ עֲנָוִים וְיִשְׂמָחוּ׃
גַּדְּלוּ לַיהוָה אִתִּי וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו׃
דָּרַשְׁתִּי אֶת־יְהוָה וְעָנָנִי וּמִכָּל־מְגוּרוֹתַי הִצִּילָנִי׃

und aus allen meinen Nöten rettete er mich. Die aufschauen zu ihm strahlen freudig, und ihr Aufblick wird nie zuschanden. Hier ruft ein Armer, und Gott hört und hilft ihm aus allen Nöten. Des Ewigen Engel lagern rings um seine Verehrer, sie zu befreien. Erprobt es und sehet, wie gütig der Ewige ist; heil dem Manne, der auf ihn vertraut! Fürchtet den Ewigen, ihr, seine Heiligen; keinen Mangel haben, die ihn fürchten. Junge Leuen darben und hungern, aber die nach Gott verlangen, ihnen fehlt kein Gut. Kommt, Kinder, hört mir zu: Furcht Gottes will ich euch lehren! Wer ist der Mann, der Lust am Leben hat, Tage liebt, um Glück zu schauen? Bewahre deine Zunge vor Bösem und deine Lippen vor Falschheit! Laß das Böse und tue das Gute, suche den Frieden und strebe ihm nach! Auf Gerechte merken die Augen des Ewigen, er hört ihr Flehen; sein Zornblick trifft die Übeltäter, zu vernichten auf Erden ihr Angedenken. Doch wenn sie schreien, so hört's der Ewige und rettet sie aus aller Not. Gebrochenen Herzen ist der Ewige nahe, und zerknirschten Gemütern sendet er Heil. Groß sind die Leiden des Gerechten, aus allen errettet ihn der Ewige. Er behütet alle seine Gebeine, daß keines von ihnen gebrochen werde. Den Frevler tötet seine Bosheit, der Haß gegen Gerechte bestraft sich selbst. Der Ewige erlöst die Seele seiner Knechte, frei von Unheil bleiben alle, die auf ihn vertrauen.

(Psalm 90.) Ein Gebet von Mosche, dem Manne Gottes. Herr, Zuflucht warst du uns von Geschlecht zu Geschlecht. Ehe die Berge geboren, Erde und Weltall entstanden war: von Ewigkeit zu Ewigkeit bist du, Gott! Du führst die entartete Menschheit bis zur Zerknirschung, dann sprichst du: kehret um, ihr Erdenkinder! Denn tausend Jahre sind in deinen Augen wie der gestrige Tag, der vorüber, wie eine Wache der Nacht. Du sendest deine Stürme, sie sinken in Schlummer, doch des Morgens sind sie erfrischt wie das Gras; des Morgens blüht es in Frische, des Abends ist es welk und verdorrt. So vergehen

הִבִּיטוּ אֵלָיו וְנָהָרוּ וּפְנֵיהֶם אַל־יֶחְפָּרוּ׃
זֶה עָנִי קָרָא וַיהוָה שָׁמֵעַ וּמִכָּל־צָרוֹתָיו הוֹשִׁיעוֹ׃
חֹנֶה מַלְאַךְ־יְהוָה סָבִיב לִירֵאָיו וַיְחַלְּצֵם׃
טַעֲמוּ וּרְאוּ כִּי־טוֹב יְהוָה אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר יֶחֱסֶה־בּוֹ׃
יְרָאוּ אֶת־יְהוָה קְדֹשָׁיו כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירֵאָיו׃
כְּפִירִים רָשׁוּ וְרָעֵבוּ וְדֹרְשֵׁי יְהוָה לֹא־יַחְסְרוּ כָל־טוֹב׃
לְכוּ־בָנִים שִׁמְעוּ־לִי יִרְאַת יְהוָה אֲלַמֶּדְכֶם׃
מִי־הָאִישׁ הֶחָפֵץ חַיִּים אֹהֵב יָמִים לִרְאוֹת טוֹב׃
נְצֹר לְשׁוֹנְךָ מֵרָע וּשְׂפָתֶיךָ מִדַּבֵּר מִרְמָה׃
סוּר מֵרָע וַעֲשֵׂה־טוֹב בַּקֵּשׁ שָׁלוֹם וְרָדְפֵהוּ׃
עֵינֵי יְהוָה אֶל־צַדִּיקִים וְאָזְנָיו אֶל־שַׁוְעָתָם׃
פְּנֵי יְהוָה בְּעֹשֵׂי רָע לְהַכְרִית מֵאֶרֶץ זִכְרָם׃
צָעֲקוּ וַיהוָה שָׁמֵעַ וּמִכָּל־צָרוֹתָם הִצִּילָם׃
קָרוֹב יְהוָה לְנִשְׁבְּרֵי־לֵב וְאֶת־דַּכְּאֵי־רוּחַ יוֹשִׁיעַ׃
רַבּוֹת רָעוֹת צַדִּיק וּמִכֻּלָּם יַצִּילֶנּוּ יְהוָה׃
שֹׁמֵר כָּל־עַצְמוֹתָיו אַחַת מֵהֵנָּה לֹא נִשְׁבָּרָה׃
תְּמוֹתֵת רָשָׁע רָעָה וְשֹׂנְאֵי צַדִּיק יֶאְשָׁמוּ׃
פֹּדֶה יְהוָה נֶפֶשׁ עֲבָדָיו וְלֹא יֶאְשְׁמוּ כָּל־הַחֹסִים בּוֹ׃

תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה אִישׁ־הָאֱלֹהִים אֲדֹנָי מָעוֹן אַתָּה הָיִיתָ לָּנוּ
בְּדֹר וָדֹר׃ בְּטֶרֶם הָרִים יֻלָּדוּ וַתְּחוֹלֵל אֶרֶץ וְתֵבֵל
וּמֵעוֹלָם עַד־עוֹלָם אַתָּה אֵל׃ תָּשֵׁב אֱנוֹשׁ עַד־דַּכָּא
וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְנֵי־אָדָם׃ כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם
אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר וְאַשְׁמוּרָה בַלָּיְלָה׃ זְרַמְתָּם שֵׁנָה יִהְיוּ
בַּבֹּקֶר כֶּחָצִיר יַחֲלֹף׃ בַּבֹּקֶר יָצִיץ וְחָלָף לָעֶרֶב יְמוֹלֵל וְיָבֵשׁ׃

wir, wenn du zürnst, so zittern wir vor deinem Grimme. Du stellst unsere Schuld vor dich, unsere verborgenen Taten vor das Licht deines Angesichtes, da schwinden unsere Tage in deinem Zorne; es vergehen unsere Jahre wie ein Gedanke. Unsere Lebenszeit währt siebzig Jahre, achtzig ist schon ein seltenes Ziel, und was ist ihr Stolz? Mühe und Kummer! Schnell kommt der Schnitt, wie im Fluge! Doch wer erkennt die Kraft deines Zornes? Du zürnst uns, damit wir dich fürchten. Ach, lehre uns unsere Tage zählen, damit wir ein weises Herz erlangen! Kehre wieder, Ewiger, — zögere nicht lange! — und erbarme dich deiner Knechte! Erquicke uns des Morgens mit deiner Gnade, und wir jauchzen und freuen uns alle unsere Tage. Schenke uns soviel Freuden, wie du uns Leidenstage bereitet, soviel Jahre, als wir Unglück geschaut. Zeige dein erhabenes Werk an deinen Knechten, an ihren Kindern deine Majestät. — Ist die Huld des Ewigen über uns, so gelingt unser Hände Werk; all unser Tun wird nur durch ihn fest gegründet.

(Psalm 91.) Wer im Schutze des Höchsten wohnt, der ist geborgen im Schatten des Allmächtigen. Ich rufe zum Ewigen: mein Schutz und meine Burg bist du, mein Gott, auf den ich vertraue! Ja, er befreit dich aus des Verfolgers Schlinge, aus der tötlichen Pest. Mit seinem Fittiche deckt er dich, unter seinen Flügeln bist du geborgen. Schild und Harnisch ist seine Treue. Nicht fürchte den Schrecken der Nacht, nicht den Pfeil, der des Tages fliegt, nicht die Pest, die im Dunkeln schleicht, nicht die Seuche, die am Mittag wütet. Fallen Tausende zu deiner Linken, Zehntausende zu deiner Rechten: dir naht es nicht! Nur mit deinen Augen wirst du es schauen; der Frevler Strafe siehst du mit an — „denn du, Ewiger, bist meine Zuversicht!“ Den Höchsten machst du zu deiner Zuflucht. So wird Unheil dir nicht begegnen, kein Mißgeschick nahen deinem Zelte. Denn seine Engel entbietet er dir, dich zu behüten auf allen deinen Wegen. Auf den Händen werden sie dich tragen, daß dein Fuß an keinen Stein stoße. Über Leuen und Nattern schreitest du hinweg, zertrittst Löwen- und Schlangenbrut. — „Denn nach mir begehrt er, darum errette ich ihn; ich will ihn erhöhen; bei ihm bin ich in der Not, ich befreie ihn und bringe ihn zu Ehren. Mit langem Leben will ich ihn sättigen und ihn schauen lassen mein Heil.“

(Psalm 135.) Hallelujah! Lobet den Namen des Ewigen, lobet ihre Knechte des Ewigen; die ihr stehet im Hause des

כִּי כָלִינוּ בְאַפֶּךָ וּבַחֲמָתְךָ נִבְהָלְנוּ: שַׁתָּ עֲוֹנֹתֵינוּ לְנֶגְדֶּךָ
עֲלֻמֵּנוּ לְמְאוֹר פָּנֶיךָ: כִּי כָל־יָמֵינוּ פָּנוּ בְעֶבְרָתֶךָ כִּלִּינוּ
שָׁנֵינוּ כְמוֹ־הֶגֶה: יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה וְאִם
בִּגְבוּרֹת שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרָהְבָּם עָמָל וָאָוֶן כִּי גָז חִישׁ
וַנָּעֻפָה: מִי־יוֹדֵעַ עוֹ אַפֶּךָ וּכְיִרְאָתְךָ עֶבְרָתֶךָ: לִמְנוֹת יָמֵינוּ
כֵּן הוֹדַע וְנָבִא לְבַב חָכְמָה: שׁוּבָה יְיָ עַד־מָתָי וְהִנָּחֵם עַל
עֲבָדֶיךָ: שַׂבְּעֵנוּ בַבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וּנְרַנְּנָה וְנִשְׂמְחָה בְּכָל־יָמֵינוּ:
שַׂמְּחֵנוּ כִּימוֹת עִנִּיתָנוּ שְׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה: יֵרָאֶה אֶל־עֲבָדֶיךָ
פָּעֳלֶךָ וַהֲדָרְךָ עַל־בְּנֵיהֶם: וִיהִי נֹעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנֵהוּ:
צא יֹשֵׁב בְּסֵתֶר עֶלְיוֹן בְּצֵל שַׁדַּי יִתְלוֹנָן: אֹמַר לַיְיָ מַחְסִי
וּמְצוּדָתִי אֱלֹהַי אֶבְטַח־בּוֹ: כִּי הוּא יַצִּילְךָ מִפַּח יָקוּשׁ מִדֶּבֶר
הַוּוֹת: בְּאֶבְרָתוֹ יָסֶךְ לָךְ וְתַחַת כְּנָפָיו תֶּחְסֶה צִנָּה וְסֹחֵרָה
אֲמִתּוֹ: לֹא־תִירָא מִפַּחַד לָיְלָה מֵחֵץ יָעוּף יוֹמָם: מֶדֶבֶר
בָּאֹפֶל יַהֲלֹךְ מִקֶּטֶב יָשׁוּד צָהֳרָיִם: יִפֹּל מִצִּדְּךָ וְאֶלֶף
וּרְבָבָה מִימִינֶךָ אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ: רַק בְּעֵינֶיךָ תַּבִּיט וְשִׁלֻּמַת
רְשָׁעִים תִּרְאֶה: כִּי־אַתָּה יְיָ מַחְסִי עֶלְיוֹן שַׂמְתָּ מְעוֹנֶךָ:
לֹא־תְאֻנֶּה אֵלֶיךָ רָעָה וְנֶגַע לֹא־יִקְרַב בְּאָהֳלֶךָ: כִּי מַלְאָכָיו
יְצַוֶּה־לָּךְ לִשְׁמָרְךָ בְּכָל־דְּרָכֶיךָ: עַל־כַּפַּיִם יִשָּׂאוּנְךָ פֶּן־
תִּגֹּף בָּאֶבֶן רַגְלֶךָ: עַל־שַׁחַל וָפֶתֶן תִּדְרֹךְ תִּרְמֹס כְּפִיר
וְתַנִּין: כִּי בִי חָשַׁק וַאֲפַלְּטֵהוּ אֲשַׂגְּבֵהוּ כִּי־יָדַע שְׁמִי:
יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֵהוּ עִמּוֹ אָנֹכִי בְצָרָה אֲחַלְּצֵהוּ וַאֲכַבְּדֵהוּ:
אֹרֶךְ יָמִים אַשְׂבִּיעֵהוּ וְאַרְאֵהוּ בִּישׁוּעָתִי: ארך ימים וכו׳.
קלה הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ הַלְלוּ עַבְדֵי יְיָ: שֶׁעֹמְדִים

Ewigen, in den Vorhöfen unseres Gotteshauses. Lobet Gott, denn er ist gütig, lobsinget seinem Namen, denn er ist freundlich. Jakob hat der Herr sich erwählt, Israel zu seinem Eigentume. Ich habe erkannt, daß groß der Ewige ist, unser Herr ist mehr als alle Götter. Alles, was der Ewige will, das vollbringt er im Himmel und auf Erden, in den Meeren und in allen Tiefen; er führt Wolken herauf vom Ende der Erde, schafft zum Regen Blitze, entläßt aus seinen Behältern den Wind. Er schlug Ägyptens Erstgeburt vom Menschen bis zum Vieh, ließ über dich Zeichen und Wunder kommen, Ägyptenland, über Pharao und alle seine Diener. Er schlug große Völker, tötete mächtige Könige; Sichon, den König Emoris, Og, den König von Basan, und alle Reiche Kanaans und gab ihr Land zum Besitze seinem Volke Israel. Ewiger, dein Name währet ewig, dein Ruhm für und für! Der Ewige schafft seinem Volke Recht, ändert seinen Sinn über seine Diener. Der Heiden Götzen sind Silber und Gold, Werk von Menschenhänden. Einen Mund haben sie und reden nicht, Augen und sehen nicht, Ohren und hören nicht, auch ist kein Odem in ihrem Munde. Ihnen gleich sind ihre Werkmeister, alle, die auf sie vertrauen. Ihr vom Hause Israels preiset den Ewigen! Ihr vom Hause Aarons preiset den Ewigen! Ihr vom Hause Levi preiset den Ewigen! Die ihr den Ewigen fürchtet, preiset den Ewigen! Gepriesen sei von Zion aus der Ewige, der in Jerusalem thronet. Hallelujah!

(Psalm 136.)

Danket dem Ewigen, denn er ist gütig,
ewig währet seine Gnade.
Danket ihm, dem höchsten Gott, ewig währet seine Gnade.
Danket ihm, dem Herrn der Herren,
ewig währet seine Gnade.
Der allein große Wunder tut, ewig währet seine Gnade.
Der mit Vernunft die Himmel geschaffen,
ewig währet seine Gnade.
Der die Erde über den Wassern gewölbt hat,
ewig währet seine Gnade.
Der die großen Lichter gemacht,
ewig währet seine Gnade.

בְּבֵית יְהוָה בְּחַצְרוֹת בֵּית אֱלֹהֵינוּ: הַלְלוּיָהּ כִּי טוֹב יְהוָה זַמְּרוּ
לִשְׁמוֹ כִּי נָעִים: כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ יִשְׂרָאֵל לִסְגֻלָּתוֹ: כִּי
אֲנִי יָדַעְתִּי כִּי גָדוֹל יְהוָה וַאֲדֹנֵינוּ מִכָּל אֱלֹהִים: כֹּל אֲשֶׁר
חָפֵץ יְהוָה עָשָׂה בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ בַּיַּמִּים וְכָל תְּהֹמוֹת:
מַעֲלֶה נְשִׂאִים מִקְצֵה הָאָרֶץ בְּרָקִים לַמָּטָר עָשָׂה מוֹצֵא רוּחַ
מֵאוֹצְרוֹתָיו: שֶׁהִכָּה בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם מֵאָדָם עַד בְּהֵמָה:
שָׁלַח אוֹתֹת וּמוֹפְתִים בְּתוֹכֵכִי מִצְרָיִם בְּפַרְעֹה וּבְכָל
עֲבָדָיו: שֶׁהִכָּה גּוֹיִם רַבִּים וְהָרַג מְלָכִים עֲצוּמִים: לְסִיחוֹן
מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי וְלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן וּלְכֹל מַמְלְכוֹת כְּנָעַן:
וְנָתַן אַרְצָם נַחֲלָה נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: יְהוָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם
יְהוָה זִכְרְךָ לְדֹר וָדֹר: כִּי יָדִין יְהוָה עַמּוֹ וְעַל עֲבָדָיו יִתְנֶחָם:
עֲצַבֵּי הַגּוֹיִם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם: פֶּה לָהֶם וְלֹא
יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ: אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא יַאֲזִינוּ אַף
אֵין יֶשׁ רוּחַ בְּפִיהֶם: כְּמוֹהֶם יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר בֹּטֵחַ
בָּהֶם: בֵּית יִשְׂרָאֵל בָּרְכוּ אֶת יְהוָה בֵּית אַהֲרֹן בָּרְכוּ
אֶת יְהוָה: בֵּית הַלֵּוִי בָּרְכוּ אֶת יְהוָה יִרְאֵי יְהוָה בָּרְכוּ
אֶת יְהוָה: בָּרוּךְ יְהוָה מִצִּיּוֹן שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָם הַלְלוּיָהּ:

קְלוֹן הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הוֹדוּ לֵאלֹהֵי הָאֱלֹהִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הוֹדוּ לַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְעֹשֵׂה הַשָּׁמַיִם בִּתְבוּנָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְרוֹקַע הָאָרֶץ עַל הַמָּיִם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לַעֲשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

Die Sonne zur Herrschaft am Tage,
ewig währet seine Gnade.
Mond und Sterne zur Herrschaft der Nacht,
ewig währet seine Gnade.
Der Ägypten schlug in seinen Erstgeborenen,
ewig währet seine Gnade.
Und Israel befreite aus seiner Mitte,
ewig währet seine Gnade.
Mit starker Hand und ausgestrecktem Arme,
ewig währet seine Gnade.
Der das Schilfmeer geteilt, ewig währet seine Gnade.
Und Israel hindurchziehen ließ, ewig währet seine Gnade.
Und stürzte Pharao mit seinem Heere hinein,
ewig währet seine Gnade.
Der sein Volk durch die Wüste führte,
ewig währet seine Gnade.
Der große Könige schlug, ewig währet seine Gnade.
Und mächtige Herrscher tötete, ewig währet seine Gnade.
Sichon, den König Emoris, ewig währet seine Gnade.
Und Og, den König von Basan,
ewig währet seine Gnade.
Und gab ihr Land zum Besitze, ewig währet seine Gnade.
Zum Besitze seinem Volke Israel,
ewig währet seine Gnade.
Der in unserer Erniedrigung unser gedachte,
ewig währet seine Gnade.
Und uns erlöste von unseren Feinden,
ewig währet seine Gnade.
Der jedem Geschöpfe Speise gibt,
ewig währet seine Gnade.
Danket ihm, dem Gott des Himmels,
ewig währet seine Gnade.

(Psalm 33.) Jauchzet, ihr Gerechten, in dem Ewigen; den Redlichen geziemt Lobgesang. Danket dem Ewigen mit der Zither, mit zehnsaitiger Harfe spielet ihm. Singet ihm ein neues Lied, laßt Jubellieder herrlich schallen! Denn gerade ist des Ewigen Wort, und all sein Tun mit Treue. Er liebt Billigkeit und Recht; die Erde ist voll von des Ewigen Güte. Die Himmel entstanden durch des Ewigen Wort, durch seines Mundes Hauch ihr ganz Heer.

אֶת־הַשֶּׁמֶשׁ לְמֶמְשֶׁלֶת בַּיּוֹם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
אֶת־הַיָּרֵחַ וְכוֹכָבִים לְמֶמְשְׁלוֹת בַּלָּיְלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמַכֵּה מִצְרַיִם בִּבְכוֹרֵיהֶם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיּוֹצֵא יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרוֹעַ נְטוּיָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְגֹזֵר יַם־סוּף לִגְזָרִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְהֶעֱבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנִעֵר פַּרְעֹה וְחֵילוֹ בְיַם־סוּף כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמוֹלִיךְ עַמּוֹ בַּמִּדְבָּר כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמַכֵּה מְלָכִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיַּהֲרֹג מְלָכִים אַדִּירִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנָתַן אַרְצָם לְנַחֲלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
שֶׁבְּשִׁפְלֵנוּ זָכַר־לָנוּ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיִּפְרְקֵנוּ מִצָּרֵינוּ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נֹתֵן לֶחֶם לְכָל־בָּשָׂר כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמָיִם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

לג רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיהוָה לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה׃
הוֹדוּ לַיהוָה בְּכִנּוֹר בְּנֵבֶל עָשׂוֹר זַמְּרוּ־לוֹ׃
שִׁירוּ לוֹ שִׁיר חָדָשׁ הֵיטִיבוּ נַגֵּן בִּתְרוּעָה׃ כִּי־יָשָׁר דְּבַר־
יְהוָה וְכָל־מַעֲשֵׂהוּ בֶּאֱמוּנָה׃ אֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד
יְהוָה מָלְאָה הָאָרֶץ׃ בִּדְבַר יְהוָה שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיו כָּל־

Er türmet Meereswogen wie Mauern, er verwahrt in Sammelbecken die Fluten. Den Ewigen fürchte alle Welt, vor ihm zittere jeder Erdbewohner, denn er spricht und es geschieht; er gebeut und es steht da. Der Ewige stört den Ratschluß der Völker, vereitelt die Entwürfe der Nationen. Der Plan des Ewigen besteht in Ewigkeit, die Entwürfe seines Herzens für und für. Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist, der Nation, die er sich zum Eigentum erwählt. Vom Himmel sieht der Ewige herab, blickt auf alle Menschenkinder, achtet auf alle Erdbewohner von seinem festen Thronsitz. Er, der ihre Herzen allesamt gebildet, kennt auch all ihr Tun. Könige siegen nicht durch Heeresmacht, Helden überwinden nicht durch ihre Kraft; trügerisch ist das Roß zur Hilfe, bei aller Kraftfülle rettet es nicht. Siehe, des Ewigen Auge blickt auf seine Verehrer, auf die, welche seiner Gnade harren, um zu retten vom Tode ihre Seele und sie zu erhalten in Hungersnot. Unsere Seele harret auf den Ewigen; unsere Hilfe, unser Schild ist er. Denn sein freut sich unser Herz, denn wir vertrauen auf seinen heiligen Namen. Möge deine Gnade, Ewiger, über uns sein, wie wir auf dich harren.

(Psalm 92.) Psalmlied für den Sabbat. Schön ist es, dem Ewigen zu danken, und deinem Namen, Höchster, zu lobsingen; des Morgens zu verkünden deine Gnade und deine Treue in den Nächten mit Psalter und mit Harfe, mit Gesang zum Zitherspiel. Denn du erfreust mich, Ewiger, durch deine Taten, über deiner Hände Werk juble ich. Wie groß sind deine Werke, Ewiger, wie tief deine Gedanken! Der Unvernünftige erkennt es nicht, der Tor begreift es nicht! Wenn Frevler grünen wie frisches Gras, wenn Übeltäter auch Knospen treiben — ihr Sturz ist unausbleiblich. Du bist ewiglich erhaben, Ewiger! Siehe, deine Feinde, Ewiger, deine Feinde kommen um, Übeltäter werden zermalmt; du erhebst meine Macht gleich der des Reëm, ich bin getränkt vom frischen Öl. Und mein Auge schauet, was meine Widersacher, mein Ohr vernimmt, was empörte Frevler trifft. — Der Gerechte, wie die Palme blüht er, wie die Zeder am Libanon ragt er empor. Was im Hause des Ewigen

צְבָאָם: כִּנֹּם בַּבֹּגֶד מֵי הַיָּם נֹתֵן בְּאוֹצָרוֹת תְּהוֹמוֹת: יִירְאוּ
מֵיְיָ הָוָה כָּל־הָאָרֶץ מִמֶּנּוּ יָגוּרוּ כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל: כִּי הוּא אָמַר
וַיֶּהִי הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד: יְיָ הָוָה הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם הֵנִיא
מַחְשְׁבוֹת עַמִּים: עֲצַת יְיָ הָוָה לְעוֹלָם תַּעֲמֹד מַחְשְׁבוֹת
לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: אַשְׁרֵי הַגּוֹי אֲשֶׁר־יְיָ הָוָה אֱלֹהָיו הָעָם בָּחַר
לְנַחֲלָה לוֹ: מִשָּׁמַיִם הִבִּיט יְיָ הָוָה רָאָה אֶת־כָּל־בְּנֵי הָאָדָם:
מִמְּכוֹן־שִׁבְתּוֹ הִשְׁגִּיחַ אֶל כָּל־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: הַיֹּצֵר יַחַד
לִבָּם הַמֵּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם: אֵין הַמֶּלֶךְ נוֹשָׁע בְּרָב־חָיִל
גִּבּוֹר לֹא־יִנָּצֵל בְּרָב־כֹּחַ: שֶׁקֶר הַסּוּס לִתְשׁוּעָה וּבְרֹב חֵילוֹ
לֹא יְמַלֵּט: הִנֵּה עֵין יְיָ הָוָה אֶל־יְרֵאָיו לַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ: לְהַצִּיל
מִמָּוֶת נַפְשָׁם וּלְחַיּוֹתָם בָּרָעָב: נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיְיָ הָוָה עֶזְרֵנוּ
וּמָגִנֵּנוּ הוּא: כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָטָחְנוּ:
יְהִי־חַסְדְּךָ יְיָ הָוָה עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ:

צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהֹדוֹת לַיְיָ הָוָה וּלְזַמֵּר
לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת:
עֲלֵי עָשׂוֹר וַעֲלֵי נָבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי
יְיָ הָוָה בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן: מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ הָוָה
מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא
יָבִין אֶת־זֹאת: בְּפָרַח רְשָׁעִים כְּמוֹ־עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ הָוָה:
כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יְיָ הָוָה כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן:
וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי:
צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית

steht, was in unseres Gottes Vorhof blüht, muß noch im höchsten Alter Früchte tragen, immer frisch und saftvoll bleiben, muß lehren, daß gerecht der Ewige ist, mein Hort, und ohne allen Tadel.

(Psalm 93.) Der Ewige regiert! Hoheit ist sein Kleid, das Kleid des Ewigen, mit Macht hat er sich umgürtet — es steht die Welt, und sie wankt nicht! — Fest gegründet ist dein Thron von jeher, von Ewigkeit bist du. Ströme erheben, Ewiger, Ströme erheben ihr Getöse, es erheben mächtig die Ströme ihr Brausen. Doch über diesen starken Fluten brausen mächtig die Wogen des Meeres; allmächtig ist der Ewige in der Höhe. Deine Zeugnisse sind treu bewährt, deinem Hause ziemt Heiligkeit, o Ewiger, für die Dauer der Zeiten.

יהי Die Herrlichkeit des Ewigen dauert immerdar; der Ewige möge Freude an seinen Werken haben. Gepriesen sei der Name des Ewigen von nun an bis in Ewigkeit. Von Sonnenaufgang bis zum Niedergang wird der Name des Ewigen gerühmt. Erhaben über allen Völkern ist der Ewige, über dem Himmel seine Herrlichkeit. Ewiger, dein Name währt ewig, dein Ruhm von Geschlecht zu Geschlecht. Der Ewige hat im Himmel seinen Thron gegründet und seine Herrschaft waltet über alles. Es freue sich der Himmel, es juble die Erde, unter den Völkern werde verkündet: der Ewige ist König! Der Ewige ist König, der Ewige war König, der Ewige wird König sein immer und ewig! Der Ewige ist König immer und ewig; Völker sind geschwunden von seiner Erde. Der Ewige vereitelt den Ratschluß der Völker, vereitelt die Gedanken der Nationen. Viele Gedanken sind im Herzen des Menschen, der Plan des Ewigen aber hat Bestand. Der Plan des Ewigen besteht in Ewigkeit, die Gedanken seines Herzens für und für; denn er sprach und es ward, er gebot und es stand da. Zion hat der Ewige sich erwählt, es erkoren zu seiner Residenz; Jakob hat der Herr erwählt, Israel zu seinem Eigentume; denn der Ewige verstößt sein Volk nicht, er verläßt sein Erbe nicht. Er, der barmherzig, vergibt die Schuld

יְהוָה בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים
וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְהוָה צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ: יְיָ
צג יְהוָה מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְהוָה עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן
תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: נָשְׂאוּ
נְהָרוֹת ׀ יְהוָה נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם:
מִקֹּלוֹת ׀ מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם
יְהוָה: עֵדֹתֶיךָ ׀ נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְהוָה
לְאֹרֶךְ יָמִים:

יְהִי כְבוֹד יְיָ לְעוֹלָם יִשְׂמַח יְיָ בְּמַעֲשָׂיו: יְהִי שֵׁם
יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ
עַד־מְבוֹאוֹ מְהֻלָּל שֵׁם יְיָ: רָם עַל־כָּל־גּוֹיִם ׀ יְיָ
עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: יְיָ שִׁמְךָ לְעוֹלָם יְיָ וְזִכְרְךָ
לְדֹר־וָדֹר: יְיָ בַּשָּׁמַיִם הֵכִין כִּסְאוֹ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל
מָשָׁלָה: יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ
בַגּוֹיִם יְיָ מָלָךְ: יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד: יְיָ מֶלֶךְ עוֹלָם וָעֶד אָבְדוּ גוֹיִם מֵאַרְצוֹ: יְיָ
הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת עַמִּים: רַבּוֹת
מַחֲשָׁבוֹת בְּלֶב־אִישׁ וַעֲצַת יְיָ הִיא תָקוּם: עֲצַת
יְיָ לְעוֹלָם תַּעֲמֹד מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: כִּי
הוּא אָמַר וַיֶּהִי הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד: כִּי־בָחַר יְיָ
בְּצִיּוֹן אִוָּה לְמוֹשָׁב לוֹ: כִּי־יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ
יִשְׂרָאֵל לִסְגֻלָּתוֹ: כִּי ׀ לֹא־יִטֹּשׁ יְיָ עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ

*) נאוה קדש הנ' נקטן ומא' נח"פ ומק' דגוש נכ"י עדויק ול"י וכן עיקר וכ' כ רד"ק.

und läßt nicht verderben; er wendet oft seinen Zorn ab und läßt nie seinen ganzen Grimm erwachen. Ewiger, hilf! ein König ist's, der uns erhört am Tage unseres Flehens!

אשרי Heil den Bewohnern deines Tempels! sie preisen dich ohne Unterlaß. Heil dem Volke, dem solches zuteil wurde! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist!

(Psalm 145.) **Loblied Davids.**

Mein Gott, o König, dich will ich erheben, deinen Namen will ich immer und ewig preisen. An jedem Tage lobe ich dich, ich rühme deinen Namen für und für. Groß ist der Ewige und sehr gerühmt, unerforschlich ist seine Größe. Ein Geschlecht rühmt dem andern deine Werke und kündet deine Machttaten. Den herrlichen Glanz deiner Majestät und deine Wundertaten will ich besingen. Alles spricht in Ehrfurcht von deiner Allmacht, und auch ich will deine Herrlichkeit verkünden. Alles singt zur Erinnerung an deine große Güte und rühmt deine Allgerechtigkeit. Gnädig, barmherzig ist der Ewige, langmütig und von großer Liebe. Gütig ist der Ewige gegen alle und sein Erbarmen waltet über alle seine Werke. Ewiger, dir danken alle deine Werke, dich preisen deine Frommen, von deines Reiches Herrlichkeit sprechen sie, reden von deiner Allmacht, um zu künden den Menschenkindern deine Machttaten, die Pracht und die Herrlichkeit deines Reiches. Dein Reich ist das Reich aller Zeiten, deine Herrschaft waltet in allen Geschlechtern. Der Ewige stützt alle Fallenden und richtet auf alle Gebeugten. Die Augen aller harren auf dich, und du gibst ihnen ihre Speise zu rechter Zeit. Du öffnest deine Hand und sättigst mit Wohlwollen alles Lebende. Gerecht in allen seinen Wegen ist der Ewige, in allen seinen Taten gnadenvoll. Der Ewige ist nahe

לָא יֵעָזֵב: וְהַוּא רַחוּם יְכַפֶּר עָוֹן וְלָא יַשְׁחִית
וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלָא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: יְיָ
הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ:

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

קמה תְּהִלָּה לְדָוִד

אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד:
בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד:
גָּדוֹל יְהוָה וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר:
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ:
הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה:
וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: וגדולתך ק׳.
זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ:
חַנּוּן וְרַחוּם יְהוָה אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: יתיר ו׳.
טוֹב־יְהוָה לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו:
יוֹדוּךָ יְהוָה כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה:
כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ:
לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ:
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר:
סוֹמֵךְ יְהוָה לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים:
עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ:
פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן:
צַדִּיק יְהוָה בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו:

allen, die ihn anrufen, allen, die ihn in Wahrheit anrufen. Er erfüllt den Wunsch der Gottesfürchtigen, erhört ihr Flehen und hilft ihnen. Es behütet der Ewige alle, die ihn lieben, alle Frevler tilgt er. Mein Mund soll das Lob des Ewigen singen, alles Fleisch lobsinge seinem heiligen Namen immer und ewig. Wir preisen Gott von nun an bis in Ewigkeit! Hallelujah!

(Psalm 146.) Hallelujah! Den Ewigen lobe meine Seele! Ich lobe meinen Gott, so lange ich lebe, mein Saitenspiel ertönt dem Ewigen von meinem Dasein an. Vertrauet nicht auf Fürsten, auf den Menschensohn, bei dem nicht Hilfe ist. So ihn der Geist verläßt, kehrt er zu seiner Erde zurück; am selbigen Tage sind seine weisesten Entwürfe dahin. Heil dem, dem Jakobs Gott Hilfe spendet, der auf den Ewigen vertraut, auf Gott, der Himmel und Erde geschaffen, das Meer und alles, was darin ist, der Treue bewahrt in Ewigkeit, der Recht verschafft den Bedrückten, der Speise gibt den Hungernden. Der Ewige löst die Gefesselten, der Ewige macht sehend die Blinden, der Ewige richtet auf die Gebeugten, der Ewige liebt die Gerechten, der Ewige beschützt die Fremdlinge, er hilft Witwen und Waisen und führt auf krummen Pfad die Frevler. Der Ewige regiert ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!

(Psalm 147.) Hallelujah! Köstlich ist es, unserem Gotte Lob anzustimmen; solch ein Lobgesang ist schön und lieblich. Der Ewige erbaut Jerusalem, versammelt wieder Israels Verstoßene. Er heilt, die gebrochenen Herzens sind und lindert ihre Schmerzen. Der Sterne Zahl hat er bestimmt, er nennt sie alle mit Namen. Groß ist unser Herr und allgewaltig, unaussprechlich seine Weisheit. Der Ewige hilft auf den Gebeugten, erniedrigt die Frevler bis zur Erde. Stimmt dem Ewigen Dankgesänge an, laßt unserem Gotte Harfenspiel ertönen, ihm, der den Himmel mit Wolken bedeckt, der der Erde Regen bereitet, der auf den Bergen das Gras sprossen läßt, ihm, der dem Vieh sein Futter gibt, den jungen Raben, wenn sie rufen. Er hat nicht Lust an Rosses Stärke, an roher Manneskraft hat er nicht Wohlgefallen. Der Ewige hat Wohlgefallen an

קָרוֹב יְהוָה לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת׃
רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם׃
שׁוֹמֵר יְהוָה אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד׃
תְּהִלַּת יְהוָה יְדַבֶּר־פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃
קט״ו י״ח וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

קְמוּ הַלְלוּיָהּ הַלְלִי נַפְשִׁי אֶת־יְהוָה׃ אֲהַלְלָה יְהוָה בְּחַיָּי
אֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי׃ צַ֭תְּבִטְחוּ בִּנְדִיבִים בְּבֶן־אָדָם ׀ שֶׁאֵין
לוֹ תְּשׁוּעָה׃ תֵּצֵא רוּחוֹ יָשָׁב לְאַדְמָתוֹ בַּיּוֹם הַהוּא אָבְדוּ
עֶשְׁתֹּנֹתָיו׃ אַשְׁרֵי שֶׁאֵל־יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ שִׂבְרוֹ עַל־יְהוָה אֱלֹהָיו׃
עֹשֶׂה ׀ שָׁמַיִם וָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּם הַשֹּׁמֵר
אֱמֶת לְעוֹלָם׃ עֹשֶׂה מִשְׁפָּט ׀ לָעֲשׁוּקִים נֹתֵן לֶחֶם לָרְעֵבִים
יְהוָה מַתִּיר אֲסוּרִים׃ יְהוָה ׀ פֹּקֵחַ עִוְרִים יְהוָה זֹקֵף כְּפוּפִים
יְהוָה אֹהֵב צַדִּיקִים׃ יְהוָה ׀ שֹׁמֵר אֶת־גֵּרִים יָתוֹם וְאַלְמָנָה
יְעוֹדֵד וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים יְעַוֵּת׃ יִמְלֹךְ יְהוָה ׀ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ
צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קְמוּ הַלְלוּיָהּ ׀ כִּי־טוֹב זַמְּרָה אֱלֹהֵינוּ כִּי־נָעִים נָאוָה תְּהִלָּה׃
בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַ֭יִם יְהוָה נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנֵּס׃ הָרֹפֵא לִשְׁבוּרֵי לֵב
וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְּבוֹתָם׃ מוֹנֶה מִסְפָּר לַכּוֹכָבִים לְכֻלָּם שֵׁמוֹת
יִקְרָא׃ גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ וְרַב־כֹּחַ לִתְבוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר׃
מְעוֹדֵד עֲנָוִים יְהוָה מַשְׁפִּיל רְשָׁעִים עַד־אָרֶץ׃ עֱנוּ לַיהוָה
בְּתוֹדָה זַמְּרוּ לֵאלֹהֵינוּ בְכִנּוֹר׃ הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם ׀ בְּעָבִים
הַמֵּכִין לָאָרֶץ מָטָר הַמַּצְמִיחַ הָרִים חָצִיר׃ נוֹתֵן לִבְהֵמָה
לַחְמָהּ לִבְנֵי עֹרֵב אֲשֶׁר יִקְרָאוּ׃ לֹא בִגְבוּרַת הַסּוּס יֶחְפָּץ
לֹא־בְשׁוֹקֵי הָאִישׁ יִרְצֶה׃ רוֹצֶה יְהוָה אֶת־יְרֵאָיו אֶת־

seinen Frommen, die nur auf seine Gnade vertrauen. Jerusalem, preise den Ewigen! lobe, Zion, deinen Gott! Er befestigt die Riegel deiner Tore und segnet deine Kinder in deiner Mitte; er verleiht Frieden deinem Gebiete, er sättigt dich mit des Weizens Fülle. Er sendet sein Wort zur Erde; wie schnell läuft seine Rede! Da gibt er Schnee wie Wolle, streut Reif wie Asche hin, schleudert sein Eis in Stücken; wer kann vor seinem Frost bestehen? Er sendet wieder sein Wort und sie tauen auf, er läßt wehen seinen Wind — da fließen sie als Wasser. Seinen Willen tat er Jakob kund, er gab Israel Gesetz und Recht. So tat er nicht allen andern Völkern, denn sie kannten keine Gerechtigkeit. Hallelujah!

(Psalm 148.) Hallelujah! Lobet den Ewigen vom Himmel her, lobet ihn in allen Höhen, Lobet ihn, alle seine Engel, lobet ihn, alle seine Heere! Lobet ihn, Sonne und Mond! lobet ihn, all ihr Sterne des Lichtes! Lobet ihn, Himmel der Himmel, und die Wasser, die über den Himmeln. Loben sollen sie des Ewigen Namen, denn er gebot, und sie wurden geschaffen. Er stellte sie hin auf immer und ewig, gab ein Gesetz, das keiner überschreitet. Lobet den Ewigen von der Erde aus! Seetiere und alle Fluten, Feuer und Hagel, Schnee und Nebel, Sturmwind, der sein Wort vollführt; ihr Berge und alle Hügel, Fruchtbäume und alle Zedern! Gewild und alles Vieh, Gewürm und geflügelte Vögel; Könige der Erde und alle Nationen, Fürsten und alle Richter der Erde; Jünglinge samt den Jungfrauen, Greise mit den Knaben! Loben sollen sie des Ewigen Namen, denn erhaben ist sein Name allein, seine Majestät über Erde und Himmel. Er erhöht seines Volkes Glück; er ist der Ruhm aller seiner Frommen, der Kinder Israel, des Volkes, das seine Nähe sucht. Hallelujah!

(Psalm 149.) Hallelujah! Singet dem Ewigen ein neues Lied, sein Lob in der Gemeinde der Frommen. Es freue sich Israel seines Schöpfers, es frohlocken Zions Kinder ihres Königs. Loben sollen sie seinen Namen mit Reigen, mit Pauken und Zither ihm lobsingen. Denn Wohlgefallen hat der Ewige an seinem Volke, er krönt

הַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ: שַׁבְּחִי יְרוּשָׁלַם אֶת־יְהוָה הַלְלִי אֱלֹהַיִךְ
צִיּוֹן: כִּי־חִזַּק בְּרִיחֵי שְׁעָרָיִךְ בֵּרַךְ בָּנַיִךְ בְּקִרְבֵּךְ: הַשָּׂם
גְּבוּלֵךְ שָׁלוֹם חֵלֶב חִטִּים יַשְׂבִּיעֵךְ: הַשֹּׁלֵחַ אִמְרָתוֹ אָרֶץ
עַד־מְהֵרָה יָרוּץ דְּבָרוֹ: הַנֹּתֵן שֶׁלֶג כַּצָּמֶר כְּפוֹר כָּאֵפֶר
יְפַזֵּר: מַשְׁלִיךְ קַרְחוֹ כְפִתִּים לִפְנֵי קָרָתוֹ מִי יַעֲמֹד:
יִשְׁלַח דְּבָרוֹ וְיַמְסֵם יַשֵּׁב רוּחוֹ יִזְלוּ־מָיִם: מַגִּיד דְּבָרָו*
לְיַעֲקֹב חֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל: לֹא עָשָׂה כֵן ׀ לְכָל־גּוֹי
וּמִשְׁפָּטִים בַּל־יְדָעוּם הַלְלוּיָהּ: *) דבריו ק׳.

קמח הַלְלוּיָהּ ׀ הַלְלוּ אֶת־יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם הַלְלוּהוּ
בַּמְּרוֹמִים: הַלְלוּהוּ כָּל־מַלְאָכָיו הַלְלוּהוּ כָּל־צְבָאָו*:
הַלְלוּהוּ שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ הַלְלוּהוּ כָּל־כּוֹכְבֵי אוֹר: הַלְלוּהוּ שְׁמֵי
הַשָּׁמָיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר ׀ מֵעַל הַשָּׁמָיִם: יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם
יְהוָה כִּי הוּא צִוָּה וְנִבְרָאוּ: וַיַּעֲמִידֵם לָעַד לְעוֹלָם חָק־נָתַן
וְלֹא־יַעֲבוֹר: הַלְלוּ אֶת־יְהוָה מִן־הָאָרֶץ תַּנִּינִים וְכָל־
תְּהֹמוֹת: אֵשׁ וּבָרָד שֶׁלֶג וְקִיטוֹר רוּחַ סְעָרָה עֹשָׂה דְבָרוֹ:
הֶהָרִים וְכָל־גְּבָעוֹת עֵץ פְּרִי וְכָל־אֲרָזִים: הַחַיָּה וְכָל־
בְּהֵמָה רֶמֶשׂ וְצִפּוֹר כָּנָף: מַלְכֵי־אֶרֶץ וְכָל־לְאֻמִּים שָׂרִים
וְכָל־שֹׁפְטֵי אָרֶץ: בַּחוּרִים וְגַם־בְּתוּלוֹת זְקֵנִים עִם־
נְעָרִים: יְהַלְלוּ ׀ אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ הוֹדוֹ
עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן ׀ לְעַמּוֹ תְּהִלָּה לְכָל־חֲסִידָיו
לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ: *) ובאיו ק׳.

קמט הַלְלוּיָהּ ׀ שִׁירוּ לַיהוָה שִׁיר חָדָשׁ תְּהִלָּתוֹ בִּקְהַל
חֲסִידִים: יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל בְּעֹשָׂיו בְּנֵי־צִיּוֹן יָגִילוּ בְּמַלְכָּם:
יְהַלְלוּ שְׁמוֹ בְמָחוֹל בְּתֹף וְכִנּוֹר יְזַמְּרוּ־לוֹ: כִּי־רוֹצֶה יְהוָה

Bescheidene mit Sieg. Jauchzen sollen Fromme in Ehren, sie sollen jubeln auf ihren Lagern. Die Erhabenheit Gottes in ihrem Munde ist ein zweischneidig Schwert in ihren Händen: Genugtung zu üben an den Völkern, Züchtigung an Nationen; zu binden ihre Könige mit Fesseln, ihre Edlen mit eisernen Banden, zu vollziehen an ihnen das Urteil, das geschrieben steht. Ein Schmuck ist er für alle seine Frommen! Hallelujah!

(Psalm 150.) Hallelujah! Lobet Gott in seinem Heiligtume, lobet ihn in seiner Himmelsfeste! Lobet ihn nach seiner Allmacht Taten, lobet ihn nach seiner großen Hoheit! Lobet ihn beim Schmettern der Posaune, lobet ihn mit Harfen und mit Zither; lobet ihn mit Pauken und mit Reigen, lobet ihn mit Saitenspiel und Flöten; lobet ihn mit Zymbelklang, lobet ihn mit Zymbelschall — alles, was Odem hat, lobe den Herrn! Hallelujah!

ברוך Gelobt sei der Ewige in Ewigkeit! Amen! Amen! Gelobt sei von Zion aus der Ewige, der in Jerusalem thronet; Hallelujah! Gelobt sei der Ewige, Gott, der Gott Israels, der allein Wunder tut! Gelobt sei der Name seiner Majestät ewiglich, es erfülle seine Herrlichkeit die ganze Erde! Amen! Amen!

(1. Chron. 29.)

ויברך David pries den Ewigen vor den Augen der ganzen Versammlung und sprach: Gelobt seist du, Ewiger, Gott Israels, unser Vater, von Ewigkeit zu Ewigkeit! Dein, Ewiger, ist die Größe und die Macht und die Herrlichkeit, der Sieg und die Majestät, ja alles im Himmel und auf Erden; dein, Ewiger, ist das Reich, und du bist das Haupt, das alles überragt. Reichtum und Ehre kommen von dir, und du herrschest über alles; in deiner Hand ist Kraft und Macht, und in deiner Hand liegt es, alles groß und stark zu machen. Und so danken wir dir, unserem Gott, und lobpreisen den Namen deiner Herrlichkeit.

(Nehem. 9.)

אתה Du allein bist der Ewige; du hast den Himmel gemacht, der Himmel Himmel und ihr ganzes Heer, die Erde und alles, was darauf ist, die Meere und alles, was

בְּעַמּוֹ יְפַאֵר עֲנָוִים בִּישׁוּעָה: יַעֲלְזוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד יְרַנְּנוּ
עַל־מִשְׁכְּבוֹתָם: רוֹמְמוֹת אֵל בִּגְרוֹנָם וְחֶרֶב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם:
לַעֲשׂוֹת נְקָמָה בַּגּוֹיִם תּוֹכָחוֹת בַּלְאֻמִּים: לֶאְסֹר מַלְכֵיהֶם
בְּזִקִּים וְנִכְבְּדֵיהֶם בְּכַבְלֵי בַרְזֶל: לַעֲשׂוֹת בָּהֶם ׀ מִשְׁפָּט
כָּתוּב הָדָר הוּא לְכָל־חֲסִידָיו הַלְלוּיָהּ:
קנ הַלְלוּיָהּ ׀ הַלְלוּ־אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ:
הַלְלוּהוּ בִּגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע
שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ
בְּמִנִּים וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ בְצִלְצְלֵי־שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ: כ״ה ת״ר ״ה:

בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן ׀ וְאָמֵן: בָּרוּךְ יְיָ ׀ מִצִּיּוֹן שֹׁכֵן
יְרוּשָׁלָם הַלְלוּיָהּ: בָּרוּךְ ׀ יְיָ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
עֹשֵׂה נִפְלָאוֹת לְבַדּוֹ: וּבָרוּךְ ׀ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם
וְיִמָּלֵא כְבוֹדוֹ אֶת־כָּל־הָאָרֶץ אָמֵן ׀ וְאָמֵן:

Das Folgende bis nach בָּרְכוּ ist stehend zu beten.

ד״ה א׳ כ״ט.

וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ לְעֵינֵי כָל־הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם: לְךָ יְיָ
הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם
וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל ׀ לְרֹאשׁ: וְהָעֹשֶׁר
וְהַכָּבוֹד מִלְפָנֶיךָ וְאַתָּה מוֹשֵׁל בַּכֹּל וּבְיָדְךָ כֹּחַ וּגְבוּרָה
וּבְיָדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק לַכֹּל: וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ
וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ: נחמי׳ ט׳ אַתָּה הוּא יְיָ לְבַדֶּךָ אַתָּה
עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־צְבָאָם הָאָרֶץ וְכָל־

darin ist. Du belebst sie alle, das Heer des Himmels beugt sich vor dir. Du, der Ewige, bist der Gott, der Abram erwählt, ihn aus Ur-Kasdim herausgeführt und ihm den Namen Abraham gegeben hat. Du fandest sein Herz getreu vor dir und schlossest mit ihm den Bund, das Land des Kanaani, Chiti, Emori, Perisi, Jebusi und Girgaschi seinen Nachkommen zu geben, und du hast dein Wort gehalten, denn gerecht bist du. Du sahst das Elend unserer Väter in Ägypten und hörtest ihr Klagegeschrei am Schilfmeere. Du tatest Zeichen und Wunder an Pharao, an allen seinen Dienern und am ganzen Volke seines Landes, denn du wußtest, wie sie gefrevelt an ihnen, und hast dir einen Namen gemacht, der heute noch gefeiert wird. Du hast vor ihnen (unseren Vätern) das Meer geteilt, daß sie trockenen Weges mitten hindurch gingen; ihre Verfolger hingegen schleudertest du wie einen Stein in die Tiefen, in gewaltige Fluten.

וישע So rettete der Ewige an jenem Tage Israel aus der Hand der Ägypter. Israel sah die Ägypter tot am Ufer des Meeres: da sah Israel die Macht, die der Ewige an den Ägyptern ausgeübt, und das Volk fürchtete den Ewigen und glaubte an den Ewigen und an Mosche, seinen Diener.

אז Damals sangen Mosche und die Kinder Israels dieses Lied dem Ewigen, und also sprachen sie: Ich singe dem Ewigen, denn hocherhaben ist er, er stürzte das Roß und den Reiter ins Meer. Mein Sieg und mein Sang ist Jah, er ward zur Hilfe mir. Der ist mein Hort, ihn will ich preisen, meines Vaters Gott, ihn erhebe ich! Der Ewige ist Herr des Krieges, Ewiger ist sein Name. Die Wagen Pharaos und sein Heer stürzte er ins Meer; und die Auserlesenen seiner Heerführer versanken ins Schilfmeer; Fluten deckten sie, sie sanken in die Tiefen wie ein Stein. Deine Rechte, o Ewiger, herrlich an Kraft, deine Rechte, o Ewiger, sie zerschmettert den Feind. In deiner großen Hoheit zerstörst du deine Feinde; du sendest deinen Grimm, der verzehrt

אֲשֶׁר עָלֶיהָ הַיַּמִּים וְכָל־אֲשֶׁר בָּהֶם וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת־כֻּלָּם
וּצְבָא הַשָּׁמַיִם לְךָ מִשְׁתַּחֲוִים: אַתָּה הוּא יְיָ הָאֱלֹהִים
אֲשֶׁר בָּחַרְתָּ בְּאַבְרָם וְהוֹצֵאתוֹ מֵאוּר כַּשְׂדִּים וְשַׂמְתָּ
שְׁמוֹ אַבְרָהָם: וּמָצָאתָ אֶת־לְבָבוֹ נֶאֱמָן לְפָנֶיךָ וְכָרוֹת עִמּוֹ
הַבְּרִית לָתֵת אֶת־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחִתִּי הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי
וְהַיְבוּסִי וְהַגִּרְגָּשִׁי לָתֵת לְזַרְעוֹ וַתָּקֶם אֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי צַדִּיק
אָתָּה: וַתֵּרֶא אֶת־עֳנִי אֲבֹתֵינוּ בְּמִצְרָיִם וְאֶת־זַעֲקָתָם שָׁמַעְתָּ
עַל־יַם־סוּף: וַתִּתֵּן אֹתֹת וּמֹפְתִים בְּפַרְעֹה וּבְכָל־עֲבָדָיו
וּבְכָל־עַם אַרְצוֹ כִּי יָדַעְתָּ כִּי הֵזִידוּ עֲלֵיהֶם וַתַּעַשׂ־לְךָ שֵׁם
כְּהַיּוֹם הַזֶּה: וְהַיָּם בָּקַעְתָּ לִפְנֵיהֶם וַיַּעַבְרוּ בְתוֹךְ־הַיָּם בַּיַּבָּשָׁה
וְאֶת־רֹדְפֵיהֶם הִשְׁלַכְתָּ בִּמְצוֹלֹת כְּמוֹ־אֶבֶן בְּמַיִם עַזִּים:

וַיּוֹשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרָיִם וַיַּרְא
יִשְׂרָאֵל אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־שְׂפַת הַיָּם: וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל
אֶת־הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בְּמִצְרַיִם וַיִּירְאוּ הָעָם
אֶת־יְהוָה וַיַּאֲמִינוּ בַּיהוָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ:

אָז יָשִׁיר־מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ
לֵאמֹר אָשִׁירָה לַיהוָה כִּי־גָאֹה גָּאָה סוּס
וְרֹכְבוֹ רָמָה בַיָּם: עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־לִי
לִישׁוּעָה זֶה אֵלִי וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי
אָבִי וַאֲרֹמְמֶנְהוּ: יְהוָה אִישׁ מִלְחָמָה יְהוָה
שְׁמוֹ: מַרְכְּבֹת פַּרְעֹה וְחֵילוֹ יָרָה בַיָּם וּמִבְחַר
שָׁלִשָׁיו טֻבְּעוּ בְיַם־סוּף: תְּהֹמֹת יְכַסְיֻמוּ יָרְדוּ בִמְצוֹלֹת כְּמוֹ
אָבֶן: יְמִינְךָ יְהוָה נֶאְדָּרִי בַּכֹּחַ יְמִינְךָ
יְהוָה תִּרְעַץ אוֹיֵב: וּבְרֹב גְּאוֹנְךָ תַּהֲרֹס

sie wie Stoppeln. Durch deines Odems Hauch türmte sich das Wasser, stand Fließendes wie ein Damm, erstarrten Fluten im Herzen des Meeres. Es sprach der Feind: „Ich verfolge, erreiche, teile Beute aus! gesättigt sei an ihnen meine Wut! ich ziehe mein Schwert, meine Hand verderbe sie!“ — Da bliesest du mit deinem Hauche: das Meer bedeckte sie, sie versanken wie Blei in gewaltige Fluten. Wer ist unter den Mächten, o Ewiger, wie du? wer ist, wie du, verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar im Ruhme, ein Wundertäter? Du neigtest deine Rechte; die Erde verschlang sie. — Nun führst du gnadenvoll dies Volk, das du erlöst; du leitest es mit deiner Macht in deine heilige Wohnung. Davon hören Völker, sie erbeben, ein Zittern erfaßt Philistäas Bewohner. Da erschrecken Edoms Fürsten; die Mächtigen Moabs ergreift ein Beben; es zagen alle Bewohner Kanaans. Es überfällt sie Angst und Bangigkeit; vor der Größe deines Armes verstummen sie wie Stein — bis daß vorüber ist dein Volk, o Ewiger, bis daß vorüber ist dies Volk, das du erworben. Du führst sie hin, du pflanzest sie ein auf den Berg deines Eigentums, den Ort, Ewiger, den du zu deiner Wohnung geschaffen, das Heiligtum, das deine Hände, o Herr, gegründet. Der Ewige wird König sein immer und ewig! Der Ewige wird König sein immer und ewig!

כי Denn des Ewigen ist das Reich, er herrschet über die Völker. Heilesscharen werden hinaufziehen auf Zions Berg, Esaus Gebirge zu richten, und das Reich wird des Ewigen sein! Der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name: Einziger. Auch in deiner Thora steht geschrieben: „Höre, Israel, der Ewige ist unser Gott, der Ewige ist einzig!“

קָמֶיךָ תְּשַׁלַּח חֲרֹנֶךָ יֹאכְלֵמוֹ כַּקַּשׁ: וּבְרוּחַ
אַפֶּיךָ נֶעֶרְמוּ מַיִם נִצְּבוּ כְמוֹ־נֵד
נוֹזְלִים קָפְאוּ תְהֹמֹת בְּלֶב־יָם: אָמַר
אוֹיֵב אֶרְדֹּף אַשִּׂיג אַחַלֵּק שָׁלָל תִּמְלָאֵמוֹ
נַפְשִׁי אָרִיק חַרְבִּי תּוֹרִישֵׁמוֹ יָדִי: נָשַׁפְתָּ
בְרוּחֲךָ כִּסָּמוֹ יָם צָלְלוּ כַּעוֹפֶרֶת בְּמַיִם
אַדִּירִים: מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי
כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה
פֶלֶא: נָטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלָעֵמוֹ אָרֶץ: נָחִיתָ
בְחַסְדְּךָ עַם־זוּ גָּאָלְתָּ נֵהַלְתָּ בְעֻזְּךָ אֶל־נְוֵה
קָדְשֶׁךָ: שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגָּזוּן חִיל
אָחַז יֹשְׁבֵי פְלָשֶׁת: אָז נִבְהֲלוּ אַלּוּפֵי
אֱדוֹם אֵילֵי מוֹאָב יֹאחֲזֵמוֹ רָעַד נָמֹגוּ
כָּל יֹשְׁבֵי כְנָעַן: תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה
וָפַחַד בִּגְדֹל זְרוֹעֲךָ יִדְמוּ כָּאָבֶן עַד־
יַעֲבֹר עַמְּךָ יְהוָה עַד־יַעֲבֹר עַם־זוּ
קָנִיתָ: תְּבִאֵמוֹ וְתִטָּעֵמוֹ בְּהַר נַחֲלָתְךָ מָכוֹן
לְשִׁבְתְּךָ פָּעַלְתָּ יְהוָה מִקְדָּשׁ אֲדֹנָי כּוֹנְנוּ
יָדֶיךָ: יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: יְיָ
יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים וישבי׳ עלהם
את מי הים. ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים:

כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: וְעָלוּ מוֹשִׁעִים בְּהַר צִיּוֹן
לִשְׁפֹּט אֶת־הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ
עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:
וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

נשמת Die Seele alles Lebenden lobpreise deinen Namen, Ewiger, unser Gott, und der Geist alles Fleisches verherrliche und erhebe stets dein Andenken, unser König. Von Ewigkeit zu Ewigkeit bist du Gott, und außer dir haben wir keinen König, der zu jeder Zeit der Not und Bedrängnis uns erlöse und helfe, befreie und errette, ernähre und sich unser erbarme — einen solchen König gibt es nicht außer dir. — Gott der Vorwelt und der Nachwelt, Gott aller Geschöpfe! Urheber alles Werdenden! der gepriesen ist durch die Fülle der Loblieder, der seine Welt in Gnade und seine Geschöpfe in Barmherzigkeit lenkt; Ewiger! der nicht schläft und nicht schlummert, der die Schlafenden erweckt, die Schlummernden ermuntert und die Stummen reden macht; der die Gefesselten löset, die Fallenden stützet und die Gebeugten aufrichtet — dir allein danken wir! — Wäre unser Mund des Liedes voll gleich der Fülle des Meeres, unsere Zunge des Lobgesangs gleich dem Brausen seiner Wogen, unsere Lippen voll von Preis gleich des Himmels Unermeßlichkeit; und leuchteten unsere Augen (von der Andacht Strahl) wie Sonne und Mond, und wären unsere Hände ausgebreitet wie des Adlers Flug gen Himmel und unsere Füße wie Rehe schnell (zu deinem Dienste): nimmer vermöchten wir dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, gebührend zu danken und deinen Namen genug zu loben auch nur für eine der Tausende und Myriaden von Wohltaten, welche du unseren Vätern und uns erwiesen hast. — Aus Ägypten hast du uns erlöst, Ewiger, unser Gott, und aus dem Sklavenhause uns befreit; in Hungersnot hast du uns gesättigt und in Fülle uns gespeist; vom Schwerte hast du uns gerettet, vor Pest uns bewahrt und aus bösen und andauernden Krankheiten uns erhoben. Bis hierher hat deine Barmherzigkeit uns beigestanden, hat deine Gnade uns nie verlassen, und nie wirst du uns verstoßen, Ewiger, unser Gott, in Ewigkeit! Darum sollen die Glieder, die du uns erteilt, Geist und Seele, die du uns eingehaucht, und die Zunge, die du uns in den Mund gelegt, sie sollen danken und loben, preisen

נִשְׁמַת כָּל־חַי תְּבָרֵךְ אֶת־שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וְרוּחַ כָּל־
בָּשָׂר תְּפָאֵר וּתְרוֹמֵם זִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד. מִן־הָעוֹלָם
וְעַד־הָעוֹלָם אַתָּה אֵל. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל
וּמוֹשִׁיעַ פּוֹדֶה וּמַצִּיל וּמְפַרְנֵס וּמְרַחֵם בְּכָל־עֵת צָרָה
וְצוּקָה. אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה: אֱלֹהֵי הָרִאשׁוֹנִים
וְהָאַחֲרוֹנִים. אֱלוֹהַּ כָּל־בְּרִיּוֹת. אֲדוֹן כָּל־תּוֹלָדוֹת. הַמְּהֻלָּל
בְּרֹב הַתִּשְׁבָּחוֹת. הַמְנַהֵג עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד וּבְרִיּוֹתָיו בְּרַחֲמִים.
וַיְיָ לֹא־יָנוּם וְלֹא־יִישָׁן. הַמְעוֹרֵר יְשֵׁנִים וְהַמֵּקִיץ נִרְדָּמִים.
וְהַמֵּשִׂיחַ אִלְּמִים. וְהַמַּתִּיר אֲסוּרִים וְהַסּוֹמֵךְ נוֹפְלִים
וְהַזּוֹקֵף כְּפוּפִים. לְךָ לְבַדְּךָ אֲנַחְנוּ מוֹדִים. אִלּוּ פִינוּ
מָלֵא שִׁירָה כַּיָּם וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה כַּהֲמוֹן גַּלָּיו וְשִׂפְתוֹתֵינוּ
שֶׁבַח כְּמֶרְחֲבֵי רָקִיעַ וְעֵינֵינוּ מְאִירוֹת כַּשֶּׁמֶשׁ וְכַיָּרֵחַ
וְיָדֵינוּ פְרוּשׂוֹת כְּנִשְׁרֵי שָׁמַיִם וְרַגְלֵינוּ קַלּוֹת כָּאַיָּלוֹת:
אֵין אֲנַחְנוּ מַסְפִּיקִים לְהוֹדוֹת לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ וּלְבָרֵךְ אֶת־שְׁמֶךָ. עַל־אַחַת מֵאֶלֶף אֶלֶף אַלְפֵי
אֲלָפִים וְרִבֵּי רִבָּבוֹת פְּעָמִים הַטּוֹבוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִם־אֲבוֹתֵינוּ
וְעִמָּנוּ: מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ.
בְּרָעָב זַנְתָנוּ וּבְשָׂבָע כִּלְכַּלְתָּנוּ. מֵחֶרֶב הִצַּלְתָּנוּ. וּמִדֶּבֶר
מִלַּטְתָּנוּ. וּמֵחֳלָיִם רָעִים וְנֶאֱמָנִים דִּלִּיתָנוּ: עַד־הֵנָּה עֲזָרוּנוּ
רַחֲמֶיךָ. וְלֹא־עֲזָבוּנוּ חֲסָדֶיךָ. וְאַל־תִּטְּשֵׁנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
לָנֶצַח: עַל־כֵּן אֵבָרִים שֶׁפִּלַּגְתָּ בָּנוּ. וְרוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁנָּפַחְתָּ
בְּאַפֵּינוּ וְלָשׁוֹן אֲשֶׁר שַׂמְתָּ בְּפִינוּ. הֵן הֵם יוֹדוּ וִיבָרְכוּ

הָאֵל בְּתַעֲצֻמוֹת עֻזֶּךָ:

הַגָּדוֹל

בִּכְבוֹד שְׁמֶךָ: הַגִּבּוֹר
לָנֶצַח וְהַנּוֹרָא בְּנוֹרְאוֹתֶיךָ:
הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא
רָם וְנִשָּׂא:
שׁוֹכֵן עַד מָרוֹם
וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ. וְכָתוּב
רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ
לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה:
בְּפִי יְשָׁרִים תִּתְהַלָּל.
וּבְדִבְרֵי צַדִּיקִים תִּתְבָּרַךְ.
וּבִלְשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְרוֹמָם.
וּבְקֶרֶב קְדוֹשִׁים תִּתְקַדָּשׁ:
וּבְמַקְהֲלוֹת רִבְבוֹת עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יִתְפָּאַר
שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר
שֶׁכֵּן חוֹבַת כָּל־הַיְצוּרִים
לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל
לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדֵּר
לְבָרֵךְ לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס עַל כָּל־
דִּבְרֵי שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת דָּוִד
בֶּן־יִשַׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ:

Gott, allmächtig durch Deine Kraft —

groß

in der Herrlichkeit Deines Namens — allgewaltig in Ewigkeit und furchtbar in Deinen furchtbaren Thaten — König, der da thronet auf hohem und hochherrlichem Throne —

שוכן Bewohner der Ewigkeit, Erhabener, Heiliger ist sein Name! — Und also steht geschrieben: „Frohlocket, ihr Gerechten, in dem Ewigen, den Redlichen geziemet Lobgesang!“

Durch den Mund der Redlichen wirst Du gepriesen, und durch die Worte der Gerechten gesegnet!

Durch die Zunge der Frommen wirst Du erhoben, und in der Mitte der Heiligen geheiligt.

Und in den Versammlungen der Myriaden Deines Volkes, des Hauses Israel, wird Dein Name, o König, im Jubel gepriesen, in jeglichem Geschlechte. Denn so ist es die Pflicht aller Erschaffenen, Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, zu danken, Dich zu loben und zu preisen, zu rühmen und zu erheben, zu verherrlichen und zu verehren, zu feiern und zu besingen nach allen den Lieder- und Sangesweisen Davids, des Sohnes Isai, Deines Knechtes und Gesalbten.

וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִרּוֹמַם
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְקַדַּשׁ וְיַמְלִיכוּ
אֶת־שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ: כִּי כָל־
פֶּה לְךָ יוֹדֶה. וְכָל לָשׁוֹן לְךָ
תִשָּׁבַע. וְכָל־בֶּרֶךְ לְךָ
תִכְרַע. וְכָל־קוֹמָה לְפָנֶיךָ
תִשְׁתַּחֲוֶה. וְכָל־לְבָבוֹת
יִירָאוּךָ. וְכָל־קֶרֶב וּכְלָיוֹת
יְזַמְּרוּ לִשְׁמֶךָ: כַּדָּבָר
שֶׁכָּתוּב כָּל עַצְמוֹתַי
תֹּאמַרְנָה יְיָ מִי כָמוֹךָ.
מַצִּיל עָנִי מֵחָזָק מִמֶּנּוּ
וְעָנִי וְאֶבְיוֹן מִגּוֹזְלוֹ: מִי
יִדְמֶה־לָּךְ וּמִי יִשְׁוֶה־לָּךְ
וּמִי יַעֲרָךְ־לָךְ. הָאֵל הַגָּדוֹל
הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן
קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: נְהַלֶּלְךָ
וְנְשַׁבֵּחֲךָ וּנְפָאֶרְךָ וּנְבָרֵךְ
אֶת־שֵׁם קָדְשֶׁךָ. כָּאָמוּר
לְדָוִד בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת־יְיָ
וְכָל־קְרָבַי אֶת־שֵׁם קָדְשׁוֹ:

und rühmen, erheben und verehren, heiligen und verherrlichen deinen Namen, unser König. Denn jeder Mund soll dir danken, jede Zunge dir schwören, jedes Knie dir sich beugen, jede aufrechte Gestalt vor dir sich niederwerfen; alle Herzen sollen dich fürchten und alle Gemüter und Nieren[1]) deinem Namen lobsingen, wie geschrieben steht: „Alle meine Glieder sprechen: Ewiger, wer ist wie du, der den Bedrängten rettet aus des Stärkeren Gewalt, den Armen und Dürftigen aus der Hand seines Räubers!“ Wer ist dir gleich, wer dir ähnlich, wer dir an die Seite zu stellen, großer, allgewaltiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! Eigentümer von Himmel und Erde! Dich wollen wir rühmen, preisen und feiern und deinen heiligen Namen loben, wie es von David heißt: „Lobpreise, meine Seele, den Ewigen, all mein Inneres seinen heiligen Namen!“

1) Biblisches Bild für das Innerste.

ישתבח Gepriesen in Ewigkeit sei Dein Name, unser König, allmächtiger, großer und heiliger Regent, im Himmel und auf Erden! Ja, Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, geziemet Lied und Preis, Lob und Sang, Macht und Herrschaft, Sieg, Größe und Stärke, Ruhm und Herrlichkeit, Heiligung und Huldigung, Lobeserhebungen und Danksagungen von nun an bis in alle Ewigkeit. Gelobt seist Du, Ewiger, allmächtiger König, groß im Ruhme, gewaltig im Lobe, Meister in Wunderwerken, waltend in Erhabenheit, der an Lobgesängen Wohlgefallen hat — Herr! Gott! Allbelebender!

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

ויתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn,
wie Du verheißen hast! Gedenke Deiner Huld,
o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen!

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und bei'm Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Der Vorbeter ruft laut:

ברכו Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Die Gemeinde

Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, in Ewigkeit!

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der das Licht gebildet und die Finsterniß geschaffen, der Frieden stiftet und Alles hervorbringt.

Während dessen betet die Gemeinde leise:

Gepriesen und gerühmt, verherrlicht, hochgelobt und erhaben ist der Name des Königs aller Könige, des Heiligen, gelobt sei er! Er ist der Erste und er ist der Letzte, und außer ihm gibt es keinen Gott. Macht ihm Bahn, ihm, der in den Wolken fährt, sein Name ist Jah! frohlocket vor ihm! Erhaben ist sein Name über alles Lob und allen Preis. Gepriesen sei der Name seiner verherrlichten Majestät in Ewigkeit! Hochgepriesen sei der Name des Ewigen von nun an bis in Ewigkeit!

אור Das ewige Licht — im Schatze des Lebens aufbewahrt — die Himmelsleuchten rief aus dem Dunkel Er hervor, und sie entstanden.

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ כִּי לְךָ נָאֶה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שִׁיר וּשְׁבָחָה הַלֵּל וְזִמְרָה עֹז וּמֶמְשָׁלָה נֶצַח גְּדֻלָּה
וּגְבוּרָה תְּהִלָּה וְתִפְאֶרֶת קְדֻשָּׁה וּמַלְכוּת בְּרָכוֹת
וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל
בַּתִּשְׁבָּחוֹת אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי
זִמְרָה מֶלֶךְ אֵל חֵי הָעוֹלָמִים:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

וְעַתָּה יְגַדַּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ
בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב· וְאִמְרוּ
אָמֵן· יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא·
יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

דער פֿאָרבעטער רופֿט ווייט: וואָהערער דעסטן בעטער דיך גיעמיינדע זייעט:

קו״ח

ק׳ יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר
וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו
אֵין אֱלֹהִים סְלוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ
שְׁמוֹ וְעָלְזוּ לְפָנָיו. וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם
עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה:
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעֹלָם וָעֶד:
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

קו״ח

ק׳ בָּרְכוּ אֶת יְיָ הַמְבֹרָךְ:
בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעֹלָם וָעֶד:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם יוֹצֵר
אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ עֹשֶׂה
שָׁלוֹם וּבוֹרֵא אֶת־הַכֹּל:

אוֹר עוֹלָם בְּאוֹצַר חַיִּים אוֹרוֹת מֵאֹפֶל אָמַר וַיֶּהִי:

אכחיר Krönen will ich ihn mit Ruhm, ihn, der so furchtbare Thaten ausgeübt, als dieses (sein Volk) aus Egypten heraufgezogen. Erhebende Lieder jauchze ich — wie der gefiederte Sänger — froh dem allerhöchsten König, dem Allerhabensten. Diesen Strauß habe ich von vier Pflanzenarten zusammengebunden, nach Anzahl der vier Hauptlager Israels, zu Ehren dessen, der auf Vieren thront[1]).

אסלר Preisen und danken will ich inmitten dieser Gemeinde, und schwingen das Lulab und die ihm vereinigten Pflanzen, dem Allheiligen.

דרוש Diese fromme Handlung rechnet er zur Tugend mir, richtet nach meiner Unschuld mich, führt mein Recht aus nach Gerechtigkeit. Mit dem Lulab in der Hand sing' ich den Hallelgesang; mein Gebet wird begünstigt und ich erscheine rein wie geläutertes Gold. Der vor der Thüre lauert[2]), wird beschämt weichen, meine Sünden werden sinken in des Meeres Tiefe; Dich rufe ich an, ich kann nicht zu Schanden werden. Zum Andenken an jene Hütte (bei'm Auszuge aus Egypten) wurde den künftigen Geschlechtern zum Gesetz, Hütten aufzuschlagen und sie mit Laub zu decken, unter deren Schatten zu treten — nach Vorschrift des Gesetzes — und darin zu weilen sieben Tage. Wohl bin ich jener Wolkendecken eingedenk und werde unaufhörlich daran denken; so gedenk' auch Du Deiner Güte, die Du David verheißen! Richte dessen Hütte (den Tempel) wieder auf, gründe sein Reich und erhebe seine Herrlichkeit, wie in den Tagen der Vorzeit! Ein Reich von ewiger Dauer sei der Antheil David's und seines Samens bis in Ewigkeit! Setze ihn zum Regenten der künftigen Geschlechter ein, verleihe seiner Regierung ewige Dauer, o König aller Könige! Sende bald seines Stammes Abkömmling einer sich nach ihm sehnenden Nation, daß er sie entsündige! Laß uns schauen Deine Majestät, kehre zurück nach Deinem Heiligthum, daß unser Auge Deine Herrlichkeit schaue! Nimm Deine Treuen in Deine Hütte auf, decke mit dem Schatten Deines Schutzes sie, daß keine Sonnenhitze sie versenge! Vier Pflanzenarten schütteln sie,

1) Siehe Ezechiel Kap. 1, von den vier Thiergattungen.
2) Die böse Begierde.

ע"פ א"ב גרחזי התרוזים.

אַכְתִּיר זֵר תְּהִלָּה · לְנוֹרָא עֲלִילָה · בְּמִי
זֹאת עוֹלָה: בְּאֶדֶר רָנָנִים אֶעֱלָסָ֫ה · כְּנַף
רָנָנִים גֶּעֱלָסָה · לְמֶלֶךְ רָם וְנִשָּׂ֫א: נַדְתִּי
אַרְבַּע · לְמִסְפַּר רַבַּע · לָתֶן עַל אַרְבַּע:

חזן אֲסַלֵּד בְּשֶׁבַח וְתוֹדָה · בְּתוֹךְ קָהָל
וְעֵדָה · בְּלֶקְחִי לוּלָב וַאֲגָדָה · קָדוֹשׁ:

דְּרוֹשׁ כָּמוֹ צֶדֶק · לְשָׁפְטָם לְצֶדֶק · דִּינָם
לְהוֹצִיא לְצֶדֶק: הַלֵּל בָּם אֶפְצֶה · וּמְלִיצַי יְרָצֶה ·
וְכַוָּהָב אֶצֵ֫א: וְרוֹבֵץ בַּפֶּתַח יְבוּשׁ · וְחֹטֶא
בְּצוּל תְּכַבֵּשׁ · קְרָאתִיךָ אֵל אֲבוּשׁ: זֵכֶר סְבוּךְ
לְדוֹרוֹת · לָהֶם לְהוֹרוֹת · לְסַבֵּךְ וּלְקָרוֹת: חֲסוֹת
בְּצֵל סֻכָּה · כְּחָק נְסוּכָה · שִׁבְעָה לְהִסְתּוֹכֵכָה:
טְלוּל עֲנָנִים אֻזְכָּרָה · בְּכָל דּוֹר וָדוֹר אַזְכִּירָה ·
לְחַסְדֵּי דָוִיד זָכָרָה: יָקֵם סֻכָּתוֹ · וְתִבְנֶן מַלְכוּתוֹ ·
וְתֶרֶב גְּדֻלָּתוֹ: כִּימֵי עוֹלָם · וּמַלְכוּתוֹ עַד
הָעוֹלָם · לְדָוִד וּלְזַרְעוֹ עַד עוֹלָם: לְדוֹר וָדוֹר
תַּמְלוֹךְ · וְהוּא עֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ · מֶלֶךְ מַמְלִיךְ
מְלוֹךְ: מְהֵרָה לְהַצְמִיחַ זַרְעוֹ · עַל עַם מְשׁוּעוֹ ·
לַעֲבוֹר עַל פִּשְׁעוֹ: נֶחֱזֶה בְּעָנָךְ · בְּשׁוּבְךָ לְנַן
אֱגוֹנָךְ · וְעַיִן בְּעַיִן נֶחֱזֶה: סָכַתָּ עֲלֵיהֶם תְּמַהַּ ·
וּבְצֵל לְקוֹחֶיךָ יְמַהַּ · וְלֹא יַכֵּם מָרְתָּ: עֲצִים

nach Anzahl der vier Stamm-Mütter, zu Ehren des Allwissenden, der sich des Bundes erinnert, den er ihnen geschworen, Diese Frucht des herrlichsten Baumes (Esrog) ergreife ich, die Majestät der Allmacht damit zu verehren und zu verherrlichen. Diesen Palmzweig (Lulab), die Sprosse des höchsten Baumes, hebe ich zu Ehren des Allerhöchsten, dem Alles, Majestät, spricht. Aus diesen drei Zweigen vom Baume Aboth (Hadaß) mache ich ein Gebund zu Ehren, dessen, dem eingedenk ist der Bund, den er mit unseren drei Urvätern errichtete. Mit dieser zweigenreichen Weide, der Einzigen unter den Myriaden Pflanzen, preis' ich den Einzigen unter den Myriaden von Engeln. Durch diese frommen Handlungen wird die Gemeinde dieses Heiligthums von allen Uebeln erlöst werden, wie bei'm Blasen der Erinnerungstrompeten[1]). Durch sie erhalten auch die unbändigen Sünder Erlaß und weichen nicht mit Schande vom Angesichte des Allerheiligsten.

Am Sabbath wird das hieruntenstehende הכל יודוך gebetet.

המאיר Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjünget er täglich neu das Schöpfungswerk. Ewiger, wie viel sind Deine Werke! Alle hast Du sie mit Weisheit eingerichtet, voll ist die Erde von Deinen Gütern. Er, der König, unvergleichlich in seiner Hoheit von ewig her, gepriesen, gerühmt und hoch-

1) Siehe 4. B. M. 10, 6.

Am Sabbath.

הכל יודוך Alles preiset Dich, Alles rühmet Dich, und Alles verkündet: Niemand ist so heilig wie Gott. Alles erhebet Dich — Selah! — Schöpfer des Weltalls; Allmächtiger, der jeden Tag des Ostens Pforten öffnet, und die Lichträume des Firmaments erschließt; der die Sonne hervorführt aus ihrem Orte und den Mond aus seiner bestimmten Stätte, und erleuchtet die Welt und ihre Bewohner, die er geschaffen mit Barmherzigkeit. Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjünget er täglich neu das Schöpfungswerk; er, der König unvergleichlich in seiner Hoheit von ewig her, gepriesen, gerühmt und hocherhaben, seit den Tagen der Urwelt. — Gott des Weltalls! in Deiner großen Barmherzigkeit erbarme Dich unser, Herr unserer Macht, Fels unserer Burg, Schild unseres Heiles, Schutzwehr um uns! Nichts ist Dir gleichzuachten, und nichts wäre Alles ohne Dich, vergänglich Alles außer Dir, und was ist Dir nur ähnlich? Nichts ist Dir gleichzuachten Ewiger, unser Gott, in dieser Welt, und nichts ist Alles ohne Dich, unser König,

בְּנָטְלָם אַרְבָּעָה · לִמְזוֹזוֹת רְבוּעָה · לְזוֹבֵר בְּרִית
שְׁבוּעָה: פְּרִי עֵץ הָדָר · אֶקַּח לְנֶאְדָּר · כִּי כְּבוֹדוֹ
הוֹד וְהָדָר: צֶמַח תְּמָר · אֶשָּׂא לְהַאֲמִיר · לְכֻלּוֹ
כָּבוֹד אוֹמֵר: קִיהַת עֲנַף עֵץ עָבוֹת · אֶאֱסוֹר
בָּעֲבוֹת · לְמַבִּיט בְּרִית אָבוֹת: רַעֲנַנִּי עֲרָבָה ·
כְּצִמְחֵי רְבָבָה · לְדָגוּל מֵרְבָבָה: שְׁתוֹלִים
בַּחֲצֵרוֹת · בָּם יָפְדוּ מִצָּרוֹת · כְּבִזְבֵּר
חֲצוֹצְרוֹת: ו׳ תְּכוּנִים לְכַפָּרָה · לְסוֹרֲרָה
כְּפָרָה · בְּלִי צֵאת חֲפוּרָה · מִפְּנֵי קָדוֹשׁ:

מַן שבת ווירד דַּוָ חוזטענטטעהעכדע הכל יודוך געבעטטע.

הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים · וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ
בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: מָה רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ ·
כֻּלָּם בְּחָכְמָה עָשִׂיתָ · מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ: הַמֶּלֶךְ
הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז · הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת
עוֹלָם

מַן שבת.

הַכֹּל יוֹדוּךָ וְהַכֹּל יְשַׁבְּחוּךָ · וְהַכֹּל יֹאמְרוּ אֵין קָדוֹשׁ כַּיְיָ: הַכֹּל יְרוֹמְמוּךָ
פֶּלָה יוֹצֵר הַכֹּל. הָאֵל הַפּוֹתֵחַ בְּכָל יוֹם דַּלְתוֹת שַׁעֲרֵי מִזְרָח: וּבוֹקֵעַ
חַלּוֹנֵי רָקִיעַ. מוֹצִיא חַמָּה מִמְּקוֹמָהּ וּלְבָנָה מְמֻכֶּנֶת שְׁבָתָהּ: וּמֵאִיר
לְעוֹלָם כֻּלּוֹ וּלְיוֹשְׁבָיו. שֶׁבָּרָא בְּמִדַּת רַחֲמִים: הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים
עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:
הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז · הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם:
אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדוֹן עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ.
מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מְשֻׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵין כְּעָרְכֶךָ וְאֵין זוּלָתֶךָ. אֶפֶס בִּלְתֶּךָ וּמִי
דְּוֹמֶה־לָּךְ: אֵין כְּעָרְכֶךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בָּעוֹלָם הַזֶּה. וְאֵין זוּלָתְךָ מַלְכֵּנוּ
לְחַיֵּי

erhaben ist er seit den Tagen der Urwelt. — Gott des Weltalls! in Deiner großen Barmherzigkeit erbarme Dich unser, Herr unserer Macht, Fels unserer Burg, Schild unseres Heiles, Schutzwehr um uns! Gott, der Hochgelobte, in großer Weisheit bereitete und machte er die Strahlen der Sonne; in Güte bildete er sie zur Ehre seines Namens; mit Leuchten rings umgab er seine Veste; die Häupter seiner Heere sind heilig, sie erheben den Allmächtigen und verkünden unaufhörlich die Herrlichkeit Gottes und seine Heiligkeit. Sei gelobt, Ewiger, unser Gott, durch den Ruhm Deiner Hände Werk und durch die strahlenden Leuchten, die Du gemacht, Dich zu verherrlichen. Selah!

Am Sabbath.

im Leben einer künftigen Welt, vergänglich Alles außer Dir, unser Erlöser, in den Tagen des Messias, und nichts ist Dir ähnlich, unser Heil, bei'm einstigen Aufleben der Todten!

אל אדון Der Allmächtige, der Urheber aller Werke, sei gelobt und gepriesen im Munde aller Beseelten! seiner Größe, seiner Güte ist voll die Welt, Verstand und Vernunft umgeben ihn! Er prangt über den heiligen Chajoth und strahlt in Majestät über der Merkaba! — Vor seines Thrones Angesicht ist Reinheit und Geradheit, Gnade und Barmherzigkeit vor dem Antlitze seiner Majestät. Vollkommen sind die Leuchten, die unser Gott erschaffen; er hat sie gebildet mit Einsicht, Vernunft und Klugheit; er hat ihnen Kraft und Stärke verliehen, die Herrschaft zu führen über die ganze Erdkugel. Des Glanzes voll, strahlen sie hell umher, angenehm ist ihr Abglanz der ganzen Welt. Heiter gehen sie auf und fröhlich gehen sie unter; sie vollziehen in Ehrfurcht den Willen ihres Schöpfers; Ruhm und Ehre bringen sie seinem Namen, Jubel und Gesang zu seines Reiches Gedächtniß. Er berief die Sonne, da strahlt' es Licht; seine göttliche Einsicht bildete die Gestalt des Mondes. Lob bringt ihm das ganze himmlische Heer, Ruhm und Preis die Seraphim, Ophannim und heiligen Chajoth!

לאל Ihm, dem Allmächtigen, der gefeiert nach Vollendung seiner Schöpfung! — Am siebenten Tage erhob er sich und ließ sich auf dem Throne seiner Herrlichkeit nieder. Er schmückte feierlich den Ruhetag, und Seelenvergnügen nannte er den Sabbathtag. Das ist das Loblied des siebenten Tages, an welchem der Allmächtige gefeiert von all seinem Werke; der siebente Tag stimmet es an und ruft; „singet das Lied des Sabbathtages; schön ist es, dem Herrn zu danken!" Darum rühmen und loben den Allmächtigen alle seine Geschöpfe; Ruhm, Ehre und Verherrlichung bringen sie dem Herrn, dem Könige, dem Schöpfer des Weltalles, der in seiner Heiligkeit seinem Volke Israel Ruhe beschieden am heiligen Sabbathtage. Dein Name, Ewiger, unser Gott, sei geheiligt, und Dein Andenken, unser König, gepriesen im Himmel droben und auf der Erde hienieden. Sei gelobt Du, unser Heil, durch den Ruhm Deiner Hände Werk und durch die strahlenden Leuchten, die Du gemacht, Dich zu verherrlichen! Selah!

עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדוֹן עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ. מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵל בָּרוּךְ גְּדוֹל דֵּעָה. הֵכִין וּפָעַל זָהֳרֵי חַמָּה. טוֹב יָצַר כָּבוֹד לִשְׁמוֹ. מְאוֹרוֹת נָתַן סְבִיבוֹת עֻזּוֹ. פִּנּוֹת צְבָאָיו קְדוֹשִׁים רוֹמְמֵי שַׁדַּי. תָּמִיד מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל וּקְדֻשָּׁתוֹ: תִּתְבָּרַךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל־שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ. וְעַל־מְאוֹרֵי־אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךְ סֶלָה:

תתברך

חֹל שבת.

לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: אֲפֵס בִּלְתֶּךָ גּוֹאֲלֵנוּ לִימוֹת הַמָּשִׁיחַ וְאֵין דּוֹמֶה־לְךָ מוֹשִׁיעֵנוּ לִתְחִיַּת הַמֵּתִים:

אֵל אָרוֹן עַל כָּל הַמַּעֲשִׂים. בָּרוּךְ וּמְבֹרָךְ בְּפִי כָּל נְשָׁמָה: גָּדְלוֹ וְטוּבוֹ מָלֵא עוֹלָם. דַּעַת וּתְבוּנָה סְבִיבוֹתָיו: הַמִּתְגָּאֶה עַל חַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ. וְנֶהְדָּר בְּכָבוֹד עַל הַמֶּרְכָּבָה: זְכוּת וּמִישׁוֹר לְפָנָיו כִּסְאוֹ. חֶסֶד וְרַחֲמִים לְפָנָיו כְּבוֹדוֹ: טוֹבִים מְאוֹרוֹת שֶׁבָּרָא אֱלֹהֵינוּ. יָצָרָם בְּרַעַת בִּינָה וּבְהַשְׂכֵּל: כֹּחַ וּגְבוּרָה נָתַן בָּהֶם. לִהְיוֹת מוֹשְׁלִים בְּקֶרֶב תֵּבֵל: מְלֵאִים זִיו וּמְפִיקִים נְגֹהַ. נָאֶה זִיָּם בְּכָל הָעוֹלָם: שְׂמֵחִים בְּצֵאתָם וְשָׂשִׂים בְּבוֹאָם. עֹשִׂים בְּאֵימָה רְצוֹן קוֹנָם: פְּאֵר וְכָבוֹד נוֹתְנִים לְשִׁמוֹ. צָהֳלָה וְרִנָּה לְזֵכֶר מַלְכוּתוֹ: קָרָא לַשֶּׁמֶשׁ וַיִּזְרַח אוֹר. רָאָה וְהִתְקִין צוּרַת הַלְּבָנָה: שֶׁבַח נוֹתְנִים לוֹ כָּל צְבָא מָרוֹם. תִּפְאֶרֶת וּגְדֻלָּה שְׂרָפִים וְאוֹפַנִּים וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ:

לָאֵל אֲשֶׁר שָׁבַת מִכָּל הַמַּעֲשִׂים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי הִתְעַלָּה וְיָשַׁב עַל כִּסֵּא כְבוֹדוֹ: תִּפְאֶרֶת עָטָה לְיוֹם הַמְּנוּחָה עָנָג קָרָא לְיוֹם הַשַּׁבָּת: זֶה שֶׁבַח שֶׁלַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שִׁבּוֹ שָׁבַת אֵל מִכָּל מְלַאכְתּוֹ: וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי מְשַׁבֵּחַ וְאוֹמֵר מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת טוֹב לְהוֹדוֹת לַיְיָ: לְפִיכָךְ יְפָאֲרוּ וִיבָרְכוּ לָאֵל כָּל יְצוּרָיו. שֶׁבַח יָקָר וּגְדֻלָּה יִתְּנוּ לְאֵל מֶלֶךְ יוֹצֵר כֹּל הַמַּנְחִיל מְנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ בְּיוֹם שַׁבַּת קֹדֶשׁ: שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִתְקַדַּשׁ. וְזִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ יִתְפָּאַר. בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת: תִּתְבָּרַךְ מוֹשִׁיעֵנוּ עַל שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְעַל מְאוֹרֵי אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךְ סֶלָה:

תתברך

תתברך Sei gelobt, Du, unser Hort, unser König, unser Erlöser und Schöpfer so vieler Heiligen! ewig sei Dein Name gepriesen, unser König und Schöpfer so vieler Diener, die alle in Weltenhöhen stehen und sämmtlich in Ehrfurcht die Befehle des lebendigen Gottes und des Weltregenten laut verkünden. Sie sind Alle lieblich, Alle auserlesen, Alle mächtig, Alle vollstrecken sie in tiefer Ehrfurcht den Befehl ihres Schöpfers, und Alle öffnen sie den Mund in Heiligkeit und Weihe zu Gesang und Lied, loben und preisen, rühmen und verehren, heiligen und verherrlichen den Namen des Allmächtigen, des großen, allvermögenden und furchtbaren Königs — heilig ist er! Alle unterziehen sie sich stufenweise den Obliegenheiten des Himmelreichs und ertheilen wechselseitig die Erlaubniß, ihren Schöpfer zu heiligen mit seligem Vergnügen. In reiner Sprache und mit Anmuth stimmen sie die Heiligung an, und rufen in Ehrfurcht, Alle wie Einer:

„Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth!
Voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!"

אאמיר Ewig will ich Dich rühmen, preisen die Herrlichkeit Deiner Majestät! Du bist unser Erlöser, erlöse uns! bedenke Deine Nation mit Ruhm und Triumph! Freudig steht sie da, schwingt Dir das Lulab und fleht Dich an; o, sei ihr gnädig, sende Heil und Glück, Allgütiger! Würdige mit Deiner Allbarmherzigkeit diese liebe Gemeinde, die knieend und gebeugt Dich verehrt und Dir voll Liebe dankt bei'm Eintritt in diesen heiligen Versammlungsort. Gewähre ihre Wünsche, zeige Dein Wohlgefallen an ihnen, vergib ihre Sünden und verzeihe ihre Missethaten. Dir, allwissender Schöpfer, bringen sie Lob und

תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ
לָעַד מַלְכֵּנוּ יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וַאֲשֶׁר מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים
בְּרוּם עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים
וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם גִּבּוֹרִים
וְכֻלָּם עֹשִׂים בְּאֵימָה וּבְיִרְאָה רְצוֹן קוֹנָם וְכֻלָּם פּוֹתְחִים
אֶת־פִּיהֶם בְּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים
וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמַמְלִיכִים

אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא:
וְכֻלָּם מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה. וְנוֹתְנִים
רְשׁוּת זֶה לָזֶה. לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת רוּחַ בְּשָׂפָה בְּרוּרָה
וּבִנְעִימָה קְדֻשָּׁה כֻּלָּם כְּאֶחָד עוֹנִים וְאוֹמְרִים בְּיִרְאָה.
קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

ע"ס א"ב.

אופן. אַאַמִּיר אוֹתְךָ סֶלָה. בְּהוֹד וְהָדָר וְתִהֲלָה.
גּוֹאֵל הַצְמַח גְּאֻלָּה. דְּרוֹשׁ אֲיֻמָּתְךָ לְשֵׁם
וְלִתְהִלָּה: הַצָּגִים בְּשִׂמְחָה. וּבְלוּלֵיהֶם אוֹתְךָ
לְשַׂמְּחָה. זוֹעֲקִים לְפָנֶיךָ שִׁיחָה. חֲמוּל עֲלֵיהֶם
הוֹשִׁיעָה וְהַצְלִיחָה: טוֹב בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. יַקִּיר
עֲדַת אֲהוּבִים. כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים
בָּאֲהָבִים. לְשַׁעַר בַּת רַבִּים: מַחֲמַדֵּם תֵּן
לָהֶם. נָא שִׂמָּה עִמָּהֶם. שָׂא נָא חַטֹּאתֵיהֶם.
עֲבוֹר עַל פִּשְׁעֵיהֶם. ייז פּוֹצְחִים הַלֵּל וְתוֹדוֹת.

Dank! o, laß sie die Wonnestimme ihrer Erlösung vernehmen! sei ihnen gnädig wenn sie das Lulab schwingen! Fleißig heiligen sie Deinen Namen, und Deinen Ruhm verkündet ihr Mund, laut rufen sie: „Gebenedeiter!“ in heiliger Stille wechselweise, wie die göttlichen Tarschischim.

והחיות Die Chajoth lobsingen, die Cherubim preisen, die Seraphim jauchzen und die Erellim benedeien; sämmtliche Antlitze von Chajah, Ophan und Cherub sind den Seraphim zugekehrt, und ihnen erwiedernd lobpreisen sie: „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes an ihrer Stätte!“

לאל Gott, dem Hochgelobten, weihen sie liebliche Gesänge; Gott, dem Weltgebieter, dem lebendigen und unvergänglichen, stimmen sie Loblieder an und lassen Lobsprüche ertönen. Denn er allein wirkt Gewaltiges, stiftet Neues, bewältiget Kriege, säet Wohlthaten, pflanzet Rettungsmittel, schaffet Heilkräfte — furchtbar in Ruhmesthat, Meister in Wunderdingen, der in seiner Güte täglich neu das Schöpfungswerk verjünget. Wie es heißt (Psalm 136, 7): „Danket dem Schöpfer der großen Lichter, ewig währet seine Güte.“ — Mögest Du auch über Zion ein neues Licht strahlen lassen und wir Alle bald genießen seines Glanzes! Gelobt seist Du, Ewiger, Schöpfer der Himmelsleuchten!

אהבה Reiche Liebe hast Du uns zugewendet, Ewiger, unser Gott, große und besondere Huld uns erwiesen. Unser Vater! unser König! um unserer Väter willen, die auf Dich vertraueten, und denen Du Gesetze des Lebens lehrtest, sei auch uns gnädig und belehre auch uns. Unser Vater, erbarmungsvoller Vater — allerbarmend, erbarme Dich unser, und rüste unser Herz aus, damit wir verstehen und begreifen, aufmerken, lernen und lehren, beobachten, ausüben und vollziehen mögen alle Worte der Lehre Deines Gesetzes in Liebe. Erleuchte unsere Augen in Deiner Lehre, befestige unser Herz in Deinen Geboten und einige unser Gemüth, Deinen Namen zu lieben und zu fürchten, auf daß wir nicht zu Schanden werden für und für. Denn wir vertrauen Deinem heiligen,

צוּר חֲיוֹלֵל עֲתִידוֹת׃ קוֹל לְחַשְׁמִיעַ
אוֹתָם לַחֲדוֹת׃ רַחֲמֵם בְּנָשְׁאָם אֲגֻדּוֹת׃
קו״ח שׁוֹקְדִים וְאוֹתְךָ מַקְדִּישִׁים׃ שִׁבְחֲךָ בְּפִיהֶם׃
רוֹחֲשִׁים׃ תּוֹקְפִים בָּרוּךְ וְלוֹחֲשִׁים׃ תּוֹמְכִים
כְּאֵילֵי תַרְשִׁישִׁים׃

וְהַחַיּוֹת יְשׁוֹרְרוּ וּכְרֻבִים יְפָאֲרוּ וּשְׂרָפִים יָרֹנּוּ וְאֶרְאֶלִים
יְבָרְכוּ פְּנֵי כָל חַיָּה וְאוֹפַן וּכְרוּב לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעָמָתָם
מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים׃ בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ׃ לְמֶלֶךְ אֵל חַיִּים וְקַיָּם זְמִירוֹת יֹאמֵרוּ
וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ׃ כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עֹשֶׂה
חֲדָשׁוֹת בַּעַל מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא
רְפוּאוֹת נוֹרָא תְּהִלּוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ
בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית׃ כָּאָמוּר לְעֹשֵׂה אוֹרִים
גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ אוֹר חָדָשׁ עַל־צִיּוֹן תָּאִיר
וְנִזְכֶּה כֻּלָּנוּ מְהֵרָה לְאוֹרוֹ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת׃

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְדוֹלָה וְיִתֵרָה
חָמַלְתָּ עָלֵינוּ׃ אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בְךָ
וַתְּלַמְּדֵם חֻקֵּי חַיִּים כֵּן תְּחָנְּנֵנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ׃ אָבִינוּ הָאָב
הָרַחֲמָן הַמְרַחֵם רַחֵם עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל
לִשְׁמֹעַ לִלְמֹד וּלְלַמֵּד לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי
תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה׃ וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבֵּק
לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחֵד לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שִׁמְךָ וְלֹא־
נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד׃ כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא בָּטָחְנוּ

großen und furchtbaren Namen, frohlocken und freuen uns Deines Heils. O, bringe in Frieden uns aus den vier Enden der Erde und führe uns aufrecht in unser Land zurück. Denn ein Stifter des Heils bist Du, o Gott! und uns hast Du erkoren aus allen Völkern und Zungen, und uns Deinem großen Namen genähert, für immer, in Wahrheit, um Dir zu huldigen und Deine Einheit in Liebe anzuerkennen. Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel erkoren in Liebe.

(V. Mos. 6, 4.)

Höre, Israel, der Ewige, ist unser Gott, der Ewige ist einzig!

Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät immer und ewig!

Du sollst den Ewigen, deinen Gott, lieben von ganzem Herzen, von ganzer Seele und von ganzem Vermögen! Die Worte, die ich dir jetzt befehle, sollen dir stets im Herzen bleiben; du sollst sie deinen Kindern einschärfen und davon reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; binde sie zum Zeichen an deine Hand, trage sie als Stirnband zwischen deinen Augen und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

(V. Mos. 11, 13.) Werdet ihr also meinen Geboten gehorchen, die ich euch jetzt gebe, den Ewigen, euern Gott, von euerm ganzen Herzen und von euerer ganzen Seele zu lieben und ihm zu dienen, so will ich euerm Lande Regen geben zur rechten Zeit, Frühregen und Spätregen, damit du dein Getreide, deinen Most und dein Oel einsammelst, und will für dein Vieh Gras wachsen lassen auf deinem Felde, daß du zu essen habest im Ueberflusse. Hütet euch aber, daß euer Herz nicht bethört werde, daß ihr etwa abfallet und andern Göttern dienet und sie anbetet! Der Zorn des Ewigen würde über euch entbrennen, er würde den Himmel verschließen, daß kein Regen sei, die Erde würde ihr Gewächs nicht hervorbringen und ihr würdet gar bald zu Grunde gehen, fern von dem vortrefflichen Lande, das euch der Ewige geben will. Nehmet diese meine Worte euch zu Herzen und zu Gemüthe, bindet sie zum Zeichen an euere

נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בִּישׁוּעָתֶךָ: וַהֲבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם מֵאַרְבַּע
כַּנְפוֹת הָאָרֶץ וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיוּת לְאַרְצֵנוּ: כִּי אֵל פּוֹעֵל
יְשׁוּעוֹת אָתָּה וּבָנוּ בָּחַרְתָּ מִכָּל־עַם וְלָשׁוֹן וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ
הַגָּדוֹל סֶלָה בֶּאֱמֶת. לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְיַחֶדְךָ בְּאַהֲבָה: בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה: יחיד וחזר אל מלך נאמן.

דברים ו׳ ד׳.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה י אֶחָד:
נלמ״ז בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־
מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־
לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת
עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

דברים י״א, י״ג. וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה
אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־
לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה
וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה
לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה
מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל
הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי
אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־

Hand und traget sie als Stirnband zwischen euern Augen; lehret sie euere Söhne, davon zu reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore! damit ihr und euere Kinder auf dem Erdreiche, welches der Ewige euern Vätern zugeschworen ihnen zu geben, lange Jahre bleiben möget, so lange der Himmel über der Erde sein wird.

(IV. Mos. 15, 37.) Der Ewige sprach zu Mosche wie folgt: Rede zu den Kindern Israels und sage ihnen, sie sollen bei allen ihren Nachkommen, an die Ecken ihrer Kleider Schaufäden machen und an diese Eckenschaufäden eine Schnur aus dunkelblauer Wolle befestigen. Diese sollen euch zu Schaufäden dienen, daß ihr sie sehet und euch aller Gebote des Ewigen erinnert und sie befolget, nicht aber euerm Herzen und euern Augen nachwandelt, die euch auf Abwege führen. Damit ihr euch all meiner Gebote erinnert und sie befolget, und ihr heilig seiet euerm Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der ich euch aus dem Lande Egypten herausgeführt, um euer Gott zu sein. Ich, der Ewige, euer Gott!

אמת Wahr und gültig, zuverlässig und unwandelbar, richtig und wahrhaft, nützlich und heilsam ist dieses Wort für unsere Voreltern und für uns, für unsere Kinder und für unsere Nachkommen, sowie für alle Nachkommen des Stammes Israel, Deine Knechte.

על Der Vor- und Nachwelt ist's ein ewigliches, unwandelbares Gesetz. Wahr ist es, daß Du, o Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott bist immer und ewig; Du bist unser König, unserer Väter König Du! O eile um Deines Namens willen, uns zu erlösen, wie Du unsere Vorfahren erlöset. Wahr ist es, daß Dein großer Name von jeher über uns genannt wird in Liebe — kein Gott ist außer Dir!

יָדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־
בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ
וּבִשְׁעָרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל
הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם
כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

נמדגי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
ט"ו:ל"ז וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם
וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם
זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי
וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: יש לנהוג אלהיכם לאמת, אכן יתן רוח טעם שלא יכולע הא'.

אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְטוֹב וְיָפֶה
הַדָּבָר הַזֶּה· עָלֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל־בָּנֵינוּ וְעַל־
דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ:

עַל־הָרִאשׁוֹנִים וְעַל־הָאַחֲרוֹנִים לְעוֹלָם וָעֶד חֹק וְלֹא
יַעֲבוֹר· אֱמֶת שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם
וָעֶד: אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ אָתָּה· לְמַעַן שִׁמְךָ
מַהֵר לְגָאלֵנוּ כַּאֲשֶׁר גָּאַלְתָּ אֶת אֲבוֹתֵינוּ: אֱמֶת מֵעוֹלָם
שִׁמְךָ הַגָּדוֹל עָלֵינוּ נִקְרָא בְּאַהֲבָה אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:

אנא Hilf, o Herr, den an Menge dem Erdenstaub verglichenen Söhnen! Beglücke, Erlöser, die allezeit Dich suchen! Richte wieder auf David's Hütte, daß sie nimmermehr sinke! Denke an die vereinte Gemeinde, decke, beschatte sie unter Deines Zeltes Schutz! Erfreue sie, o Allgütiger; vergib, o Gott, ihre Missethaten; ende ihre Leiden, beschleunige ihre Erlösung, um Deinetwillen, und erfülle ihre Wünsche! Dich fleht sie an mit ganzem Herzen; o sei ihr Beistand! nimm Dich ihrer Rechtssache an und wohne in ihrer Mitte! Wende ihr Dein freundliches Antlitz zu! versichere sie Deines Beistandes, o Allmächtiger! Richte es wieder auf, das Haus ihres Glanzes, daß sie schnell erfüllt sehe ihre Hoffnung! Stelle bald her die Stadt Schalem und gewähre Deiner Frommen Wunsch! Züchtige Deine Widersacher wie damals die Erstgebornen Egyptens, bändige sie, wie Du einst des Meeres Fluth gebändigt! antworte uns, wenn wir Dich anrufen!

עזרת Der Beistand unserer Väter warst Du von jeher, Schild und Retter ihren nachfolgenden Söhnen in jedem Geschlecht. In Weltenhöhen ist Dein Thron, und Deine Gerichte und Deine Huld reichen bis zu der Erde Enden. Heil dem Manne, der auf Deine Gebote hört, Deine Lehre und Dein Wort sich zu Herzen nimmt! Es ist wahr, Du allein bist Herr Deines Volkes, ein mächtiger König, ihre Sache zu führen. Es ist wahr, Du bist der Erste, und Du bist der Letzte, und außer Dir, o König, gibt es für uns keinen Erlöser und Erretter! Aus Egypten hast Du uns erlöst, Ewiger, unser Gott, und aus dem Sklavenhause uns befreit; alle ihre Erstgebornen hast Du erschlagen und Deine Erstgebornen erlöst; das Schilfmeer hast Du getheilt, die Frevler versenkt, und die Lieblinge hindurchgeführt; und die Wasser deckten ihre Feinde, nicht Einer von ihnen blieb übrig. Darob

אָנָּא הוֹשִׁיעָה נָּא. בְּנֵי עֲפָר מִי מָנָה. גּוֹאֵל
הַצְּלִיחָה נָּא. דּוֹרְשֶׁיךָ בְּכָל עוֹנָה: הָקֵם סֻכַּת
דָּוִיד הַנּוֹפֶלֶת. וּבַל תְּהִי עוֹד מָשְׁפֶּלֶת. זְכוֹר
אֵימָה הַנִּקְהֶלֶת. חוֹפָּה וּבְצִלְךָ נֶאֱהָלֶת: טוֹב
הַצְמִיחַ שִׂמְחָתָם. יָהּ כַּפֵּר אַשְׁמָתָם. כַּלֵּה
עַתָּה אֲנָחוֹתָם. לְמַעַנְךָ חִישׁ פְּדוּתָם: מַלֵּא
מִשְׁאֲלוֹת לִבָּם. נוֹאָקִים אֵלֶיךָ בְּכָל לִבָּם.
סָמְכֵם וְרִיב רִיבָם. עַתָּה תִּשְׁכּוֹן בְּקִרְבָּם:
פָּנֵה תִּפְנֶה לְפָאָרָם. צוּר אֱמוֹר לְעָזְרָם.
קוֹמֵם בֵּית הַדָּרָם. רְאוֹתָם פִּתְאֹם שִׁבְרָם:
שָׂלֵם מְהֵרָה תִּבְנֶה. שְׁלֵמֶיךָ בְּבֵן תַּעֲנֶה.
תָּבֹה קָמֶיךָ כְּמַבַּת בְּבוֹרִים וּתְעַנֶּה. תִּקְרָעֵם
כְּקִרִיעַת יַם סוּף וְנִקְרָאֲךָ וְתַעֲנֶה:

עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ לִבְנֵיהֶם
אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר: בְּרוּם עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ
וְצִדְקָתְךָ עַד־אַפְסֵי אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ
וְתוֹרָתְךָ וּדְבָרְךָ יָשִׂים עַל־לִבּוֹ: אֱמֶת אַתָּה הוּא אָדוֹן לְעַמֶּךָ
וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר לָרִיב רִיבָם: אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה
הוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם
גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. כָּל־בְּכוֹרֵיהֶם
הָרָגְתָּ וּבְכוֹרְךָ גָּאָלְתָּ וְיַם־סוּף בָּקָעְתָּ וְזֵדִים טִבַּעְתָּ וִידִידִים
הֶעֱבַרְתָּ וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתָר: עַל־זֹאת

lobsangen die Geliebten, erhoben den Allmächtigen und die Lieblinge weiheten Lieder, Gesänge und Psalmen, Lobsprüche und Danksagungen dem allmächtigen, lebendigen und unvergänglichen Weltenherrn, der hoch und erhaben, groß und furchtbar ist, der die Stolzen beuget und die Gebeugten aufrichtet, der die Gefesselten löset und die Bedrückten befreit, den Armen beisteht und seinem Volke antwortet, wenn es zu ihm ruft. Lob sei ihm, dem Allmächtigen, Allerhöchsten! gelobt sei er und hochgepriesen! Mosche und die Kinder Israels stimmten Dir ein Lied an mit großer Freude, und sie Alle sprachen:

מי „Wer ist unter den Mächten, o Ewiger, wie Du? wer ist wie Du? verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar im Ruhme, Wunderthäter!" Ein neues Lied sangen die Erlösten Deinem Namen am Ufer des Meeres; einmüthig dankten sie Alle, und huldigend sprachen sie: „Der Ewige wird regieren immer und ewig!"

צור O Fels Israels, erhebe Dich zur Hilfe Israels und befreie nach Deiner Verheißung Jehuda und Israel! Unser Erlöser, Ewiger Zebaoth ist sein Name, Heiliger Israels! Gelobt seist Du, Ewiger, der Israel erlöst hat!

Herr, öffne meine Lippen und mein Mund verkünde Deinen Ruhm!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohlthaten erzeiget in Güte, als Eigenthümer des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe! — König, Helfer, Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Todten wieder, mächtiger Retter!

מכלכל Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Todten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage Jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tödtet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Todten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Todten belebt!

אתה Du bist heilig, heilig ist Dein Name, und Heilige lobpreisen Dich jeglichen Tag. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

שִׁבְחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ אֵל וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת שִׁירוֹת
וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם: רָם
וְנִשָּׂא גָּדוֹל וְנוֹרָא מַשְׁפִּיל גֵּאִים וּמַגְבִּיהַּ שְׁפָלִים מוֹצִיא
אֲסִירִים וּפוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דַּלִּים וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם
אֵלָיו: תְּהִלּוֹת לְאֵל עֶלְיוֹן בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ. מֹשֶׁה וּבְנֵי
יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:
מִי כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת
עֹשֵׂה פֶלֶא: שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ גְאוּלִים לְשִׁמְךָ עַל שְׂפַת
הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:
צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ
יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל. גֹּאֲלֵנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל
עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת
וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה.
מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:
אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים: אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ
וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךְ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אתה בחרתנו Du hast uns aus allen Völkern erkoren; Du liebtest uns und fandest Wohlgefallen an uns; Du hast uns erhoben über alle Nationen, und uns geheiligt durch Deine Gebote. Du hast uns genähert, o König, Deinem Dienste und uns nach Deinem großen und heiligen Namen genannt.

ותתן לנו Und so gabst Du uns in Liebe, Ewiger, unser Gott, (Sabbathtage zur Ruhe und) Feiertage zur Freude, Feste und Wonnezeiten zur Fröhlichkeit, (diesen Sabbath und) dieses Laubhüttenfest, den Zeitpunkt unserer Freude, (in Liebe) zur Heiligkeitsverkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Egypten.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, möge aufsteigen, vor Dich kommen und zu Dir gelangen, gefällig und angenehm aufgenommen werden unser Andenken und unser Gedächtniß — das Andenken unserer Väter, das Andenken des Messias, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, das Andenken Jerusalems, Deiner heiligen Stadt, und das Andenken Deines ganzen Volkes, des Hauses Israel — zur Rettung und zum Heile, zur Huld, zur Gnade und zum Erbarmen, zum Leben und zum Frieden, an diesem Tage des Laubhüttenfestes. Gedenke unser, Ewiger, unser Gott, zum Guten, erinnere Dich unser zum Segen und hilf uns zur Glückseligkeit! Begünstige und begnadige uns durch Verheißung von Heil und Erbarmen, erbarme Dich unser und hilf uns! — Auf Dich allein sind unsere Augen gerichtet, denn Du, o Gott, bist ein gnädiger und erbarmungsvoller König!

והשיאנו Laß uns empfangen, Ewiger, unser Gott, den Segen Deiner Feste zum Leben und zum Frieden, zur Freude und zur Wonne, wie Du wohlwollend uns zu segnen verheißen hast. (Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Antheil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch Deine Hilfe; läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und laß uns, Ewiger, unser Gott, (in Liebe und Wohlgefallen,) in Freude und Wonne (Deinen heiligen Sabbath und) Deine heiligen Feste genießen, damit in Dir sich freue Israel, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbath,) Israel und die Festes-Zeiten.

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה וּמוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן · אֶת־יוֹם השבת הזה ואת יום חַג הַסֻּכּוֹת הַזֶּה · זְמַן שִׂמְחָתֵנוּ באהבה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ · וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ · וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ · וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ · לִפְלֵטָה וּלְטוֹבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַסֻּכּוֹת הַזֶּה · זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בּוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים · וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ · כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ · כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה · וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

לשנת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ · וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

ותחזינה Mögen unsere Augen sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für. Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertraut sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die unaussprechlichen Wohlthaten, die Du uns zu jeder Zeit — Abends, Morgens und Mittags — erweisest. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

ועל Für dies Alles sei Dein Name, unser König, gelobt und hochgepriesen unaufhörlich und immerdar!

וכל Und Alles, was lebt, soll Dir danken und in Wahrheit preisen Deinen Namen; Allmächtiger, unser Heil und unsere Hilfe bist Du! Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

שים Verleihe Frieden, Glück und Segen, Gunst, Gnade und Erbarmen uns und Deinem ganzen Volke Israel! Segne uns, o Vater, Alle wie Einen, im Lichte Deines Antlitzes; denn im Lichte Deines Antlitzes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, die Liebe zum Guten und dadurch Heil und Segen, Erbarmen, Leben und Frieden. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu segnen. Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel segnet mit Frieden!

אלהי Mein Gott, bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen vor Betrüglichreden! Laß meine Seele gegen meine Lästerer gelassen und gegen Jeden geduldig sein, wie Staub der Erde. Erschließe mein Herz durch Deine Lehre, damit meine Seele Deinen Geboten eifrig folge. Zerstöre die Pläne aller derer, die Böses wider mich sinnen und vereitle ihre Gedanken. Thue es um Deines Namens willen, thue es um Deiner

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ: וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה

Rechten, thue es um Deiner Heiligkeit, thue es um Deiner Lehre willen. Auf daß gerettet werden Deine Lieblinge, laß mir Deine Rechte beistehen und erhöre mich! Mögen wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! — Er der Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel; darauf sprechet: Amen!

Möge es Dein Wille sein, o Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, den heiligen Tempel bald, in unseren Tagen, wieder zu erbauen, daß Jeder seinen Antheil an Deinem Gesetze nehme!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohlthaten erzeiget in Güte, als Eigenthümer des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe! — König, Helfer, Retter und Schild!

מסוד Nach dem Rathe der Weisen und Verständigen, nach dem Unterrichte und der Meinung der Gelehrten, öffne ich den Mund mit Beten und Flehen, und nähere mich dem Angesichte des Königs aller Könige und Herrn aller Herrn.

Am Sabbath wird das קרובות vom zweiten Tag ארהין ꝛc. gebetet.

אימתי Welch eine Furcht hat mich ergriffen bei'm Eintreten des furchtbaren Versöhnungstags! Die Anzahl meiner Sünden machte mir bange. Nun aber freue ich mich wieder; das Loos hat meine Unschuld entschieden, und mein Ankläger (Satan) wich beschämt dahin. Eine Frevlerrotte nur kann das Verdammungsloos treffen, nur sie kann verurtheilt werden zur Gruft hinab. Die Unschuldigen werden entlassen, triumphirend mit Liedern, Gesang und Tanz. Diese Siegespalmen schwingen sie heute und umkreisen den Altar; durch diese Handlung empfehlen sie sich der göttlichen Gewogenheit, daß sie mit Wohlgefallen aufgenommen werden, wie bei'm Opfern eines Farren und Lammes.

לְמַעַן יְמִינֶךָ· עֲשֵׂה לְמַעַן קָדְשָׁתֶךָ· עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ·
לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן
אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם
בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:
יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

חזרת התפלה לשליח צבור·

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא
אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי
אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה·
מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן:
מְסוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים· וּמִלֶּמֶד דַּעַת מְבִינִים· אֶפְתְּחָה
פִּי בְּשִׁיר וְרָנָנִים· לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל פְּנֵי שׁוֹכֵן מְעוֹנִים:

מן שבת זורד מן דען מיינטען גענייגדען דעם: קרובות פֿאָנ׳ן לעזייטען טאָג ארחץ מ״ז:ו״ו.
געבעטעט. מין מעטן יעדאָך זורד ניכט דאַמיט געזונכען:עלט.

ע״ם א״ב.

אֵיכָמָתִי בְּחֵיל כִּפּוּר· בְּעוֹתָהּ בְּחֶשְׁבּוֹן הַסָּפוּר·
גַּלְתִּי כְּהָצַדַּק פּוּר· דּוֹלֵק כְּנִמְצָא חָפוּר:
הָדְרָאוּ מְתֵי חוֹלָלִים· וְצִמָּתוּ לְרֶגֶב חֲלָלִים·
זַכִּים כְּיָצְאוּ מְהַלָּלִים· חָלִים וְשָׁרִים כְּחוֹלָלִים:
טִיעַת עֲצֵי עֶשֶׂב· יִשְׁאוּ הַיּוֹם מִזְבֵּחַ לְהָסֵב·
כְּתֶשֶׁר יְפָלְסוּ בְּמֶסֶב· לְהֶרְצוֹת בְּשׁוּר וְכֶשֶׂב:

Fröhlich werde ich sein in Dir und vergnügt, singen und preisen mit der frohen Mutter (Jerusalem) im Kreise ihrer vereinten Söhne. O, laß es aufblühen, unser Heil, und schütze uns! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Todten wieder, mächtiger Retter! Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Todten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage Jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tödtet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Todten wieder!

מאלמי Mit einem Gebund der vier herrlichsten Pflanzenarten feiern sie das Laubhüttenfest sieben Tage, und verrichten täglich die Ceremonie des Wassergießens; so leite sie denn hin zur Wonnequelle! Diese Gewächse bei kühlen Wasserbächen heben sie aufrecht und flehen Dich an; o, vernimm ihr Gebet, hebe auch sie empor! zu Ehren des heutigen Tags und zur Verherrlichung Deiner Allmacht, Furchtbarer, schwingen sie heute, Deinem Gebote gemäß, diese Siegesstauden, heute, am Ersten, an welchem sie sündenrein erscheinen.

בך Fröhlich werde ich sein in Dir und vergnügt singen und preisen mit der frohen Mutter (Jerusalem) im Kreise ihrer gesammelten Söhne, die einst wieder aufleben werden durch träufelnden Lebensthau. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Todten belebt!

קושט Das Verdienst dessen (Abrahams), der die Engel unter dem Baume ausruhen ließ, gedenke nun denen, welche die Baumfrucht (Esrog) tragen, um mit Rath und That ihnen beizustehen. Myriaden zogen nach Suckoth, als Du in Lud (Egypten) deren Flehen erhört; im Kampfe — mit den 31 Königen — warst Du ihre Obhut, entzogst sie des Feindes Wuth. Umgabst sie mit sieben Zugwolken, schütztest sie durch eine ausgedehnte Wolke; als sie aber wie ein Dorn im Gehecke ausarteten, wurde ihre Hütte eingeäschert. Strafe Zor's

ק׳ בְּךָ אָגִילָה וְאֶשְׂמְחָה. בָּרְנָה וְשִׂמְחָה. ף׳ בְּאֵם
הַבָּנִים שְׂמֵחָה. גּוֹנְנֵנוּ בְּפִדּוּת צָמֵחָה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים:

מְאַלְמֵי מְגָדִים אַרְבָּעָה. מְשַׁמְּרֵי סֶכָּה
שִׁבְעָה. נוֹסְכֵי נֵזֶל שִׁבְעָה. נַהֲלֵם נְעִימוֹת
שֶׁבְעָה: שִׂיחִים בִּבְרֶכְךָ מַטָּעָתָם. סוֹלְלִים סְכוֹת
שׁוּעָתָם. עֲלֵי קָרִים נְטִיעָתָם. עֲלוֹת בָּמוֹ
מִטְבִּיעָתָם: פְּאוּרִים לְשֵׁם יוֹם. פָּאֵר בָּם לְאָיוֹם.
ף׳ צִוִּיתָ קִיָּמָתָם הַיּוֹם. צִחֲצוּחַ בָּזֶה רִאשׁוֹן יוֹם:

ק׳ בְּךָ אָגִילָה וְאֶשְׂמְחָה. בְּגִילָה וּבְשִׂמְחָה. ף׳ בְּאֵם
הַבָּנִים שְׂמֵחָה. טְלוּלִים בִּתְחִיָּה אֲשֶׁר צָמֵחָה:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

קוֹשְׁטִ שְׁעִינַת עֵץ. לְעוֹמְסֵי פְּרִי עֵץ. זְכָר נָא
לְחָוַּעַץ. וּתְשׁוּעָה בְּרֹב יְוַּעַץ: רְכָבוֹת סָע
סְכוּתָה. בְּלוּד צְקוֹנָם הִסְכֵּתָה. בְּנֶשֶׁק לְרֹאשָׁם
סַכּוּתָה. וּמֵאֲנַף לַהֲקָם חָשַׂכְתָּה: שִׁבְעָה עֲנָנֵי
יְשִׁי סִבַּכְתָּם. בַּעֲנִינַת פָּרַשׂ סִכַּכְתָּם. תָּעוּ
בְּחֶדֶק מִשְׁוֹכָתָם. וּבְכֵן רְשָׁפֶיהָ סְכָתָם:

Nachkommen, laß Jakob nicht mehr dienstbar sein. O schmücke ihn wie einst mit dem königlichen Diadem, und errichte David's Hütte!

ימלך Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!

ואתה So throne doch, Du Allheiliger, Allmächtiger, unter den Lobgesängen Israels!

In vielen Gemeinden wird hier sogleich mit אנובב בפה ולשון begonnen.

ער Ehe noch Erdschollen — der Grund seiner Hütte — waren, bevor noch Sein Zelt (der Himmel) aufgeschlagen war, hatte Er schon zu Schalem (Jerusalem) Seine Hütte und wünschte dieselbe zu schützen, So wie er oben von einer Hütte umgeben ist, befahl Er auch Seinen Lieblingen, unten eine Hütte zu errichten, darin Speis- und Trankopfer Ihm dargebracht werden; denn alles was im Himmel ist, sprach Er, soll auch der Erde nicht vorenthalten werden: Hütte gegen Hütte, Wolken gegen Wolken, Residenz gegen Residenz, Wohnung gegen Wohnung, Pallast gegen Pallast, Decke gegen Decke, Fähre gegen Fähre, Thron gegen Thron!

בסכת (Vorb. u. Gem.) In der Hütte des

Lebendigen, Unvergänglichen, Furchtbaren, Erhabenen und Heiligen!

אנובב (Vorb. u. Gem.) Ich trage das Hallel am ersten Tage (des Festes) vor und rühme den Allmächtigen, welcher der Erste und Letzte ist, den Allheiligen.

שגיא (Vorb. u. Gem.) Als Du, Allgewaltiger, diese Nation mit Deiner Lehre beglücken wolltest, forderte Du auch nur diese hier[1]) heilig!

אקחה Die Frucht vom Baume Hadar ergreif' ich alle Jahre, bestimmt in dieser göttlichen Majestät Residenz und verherrliche mit Ruhm die Majestät und Herrlichkeit dessen, der über

[1]) Nämlich das Lulab u. s. w., weil in Palästina einheimisch und leicht zu bekommen wären.

תְּוֹלְדוֹת צֹר תַּאֲבִיד · גְּבִיר לְבִלְתִּי לְהַעֲבִיד ·
יי תְּאַפְּרֵנוּ כְּאָז רְבִיד · בְּקוֹמְמְךָ סֻכַּת דָּוִיד ׃
יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ ׃
וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל אֵל נָא ׃

חין פֿיעזען קהלות ווירד דיעזעו ניכט געבעטטע; וואַן פֿאָנגט יחגוייך
אנוב בפה ולשון מו·

עַד לֹא מְצוּקֵי רֶגֶב שְׁתִּית סָבּוֹ · וְטֶרֶם מְתִיחַת אֲהִילַת
סְבִיבוֹ · מֵאָז וְעַד עַתָּה בְּשָׁלֵם סוּבּוֹ · מְאַוֶּה מְקַוֶּה מָתַי
סוֹבְבוֹ · וּכְשֶׁת מָרוֹם סְתָרוֹ סְבִיבָיו סָבּוֹ · כֵּן צָו יְדִידָיו
בְּתַחַת מָסָךְ לְסוֹבְבוֹ · בּוֹ לְהַתְמִיד מְנָחָתוֹ וְנִסְּכוֹ · כִּי כֹל
בַּשָּׂמַיִם וּבָאָרֶץ פָּץ בְּלִי לְחַשְּׁכוֹ : סְבוֹ מוּל סָבּוֹ · עֲנֵנוּ מוּל
עֲנֵנוּ · שְׁכֵנוּ מוּל שָׁכְנוֹ · מְכוֹנֵנוּ מוּל מְכוֹנוֹ · מְעוֹנֵנוּ מוּל מְעוֹנוֹ
מְסִבּוֹ מוּל מְסִבּוֹ · רְכוּבוֹ מוּל רְכוּבוֹ · כְּסָאוֹ מוּל כְּסָאוֹ ·

יו״ק בְּסֻכַּת

חֲיוּקַיִם נוֹרָא וּמָרוֹם וְקָדוֹשׁ׃

יו״ק אֲנוּבֵב בְּפֶה וְלָשׁוֹן · הַלֵּל בְּיוֹם רִאשׁוֹן ·
לְהַעֲרִיץ לְאֵל אַהֲרוֹן וְרִאשׁוֹן · קָדוֹשׁ׃
יו״ק שַׁגִּיא כְּחַ לֹא נִמְצָאתָ · לְהַצְדִּיק עִם זוּ
כְּחָפַצְתָּ · כְּבֶן כְּאֵלֶּה נִרְצֵיתָ · קָדוֹשׁ׃

חתום נרחזי המכווזים אלעזר בירבי קיליר.

אֶקְחָה פְּרִי עֵץ הָדָר · בְּכָל שָׁנָה בְּתָדָר ·
מָקוֹם שֶׁהוּא מָתְדָּר׃ לְהַלֵּל בּוֹ בֶּהָדָר · לְעָט

sieben Himmeln thront. Er, der Allmächtige, mit Heiligkeit verherrlicht, von allen Geschöpfen verherrlicht, er hat besonderes Wohlgefallen an der Verherrlichung seines Volkes. Diesen Palmzweig schwingt heute meine Hand, damit zeige ich dem Schöpfer meine Unterwürfigkeit. Mit reinen Händen[1]) hab' ich ihn ergriffen, ich schwinge ihn und wende ab Grimm und Zorn. Könnt' ich mit einem Lulab, das ich auf irgend eine unrechtmäßige Weise an mich gebracht, könnt ich wohl damit meine Unschuld vertheidigen vor dem Angesichte des Allwissenden, der Gewaltthaten rächet. Diese drei schönen Hadaßim hab' ich nach dem Rathe der Weisen geordnet zu Ehren dessen, der einst zwischen Hadaßim erschien[2]); Gewächse, theils herb, theils süß von Geschmacke, hab ich vereint, nach des Gesetzes strengen und lieblichen Worten. Mit Aesten vom Baume Aboth — drei, nach Anzahl unserer Urväter — feiere ich das Freudenfest. Von diesen ächten, zierlichen Araboth — zur Verkündigung der unendlichen Macht des Throners über Araboth[3]) — habe ich nur zwei Stängel geschnitten, nach Anzahl der beiden Schwingen, der beiden mittlern Flügel, womit die heiligen Seraphim ihre Lobgesänge beginnen[4]). Alle übrigen Baumgewächse hat der allgütige Vater verworfen; diese Vier nur hat er uns anempfohlen, seine väterliche Güte damit zu rühmen. Mit Diesen verkünden wir seinen Ruhm in seines Ruhmes Haus sieben Tage hindurch und preisen täglich seine Güte. Durch dieses fromme Betragen nimmt er sich unser an, beschleunigt unser Heil und führt uns nach der Stadt unserer Bestimmung (Jerusalem).

In vielen Gemeinden wird hier sogleich mit ובכן לך begonnen.

אל Allmächtiger! ewiglich wirst Du verherrlicht, ewiglich geheiligt, in allen Ewigkeiten regierst Du hocherhaben, Allmächtiger, König, Furchtbarer, Erhabenster und Allheiliger! Ja, Du bist der König aller Könige, dessen Regierung immerdauernd ist! Verkündet darum seine furchtbaren Thaten, erzählet von seiner Macht; preiset ihn, ihr, seine Schaaren! Heiligt ihn, erhöhet ihn mit Gesang, Lied und Lob, hoch preiset seine Herrlichkeit! —

1) Auf eine ehrliche und erlaubte Weise.
2) Vergl. Secharjah 1, 8.
3) Araboth, Name der Bachweiden, wie auch des höchsten Himmels.
4) Siehe Jes. 6, 2.

הוֹד וְהָדָר · עֲלֵי שִׁבְעָה דָּר: עִוּוּז בַּקְּדֻשָּׁה נֶאְדָּר ·
וּמְכֻבָּל יְצִיר מְאֻדָּר · וְחָפֵץ זוּ לְהַדָּר: זְמוּן תְּמֵר
כַּף · אֶקְחָה הַיּוֹם בְּכַף · בָּם לְצוּר אִכַּף: רָחַצְתִּי
בְּנָקָיוֹן כַּפּוֹת · עֲמוֹם בְּמוֹ כָּפוֹת · אַף וְאֶנֶף
לִכְפוֹת: בְּלוּלָב שׁוֹד חֲמָסִים · אֵיךְ אֶפְרוֹט
מַעֲשִׂים · פְּנֵי מַקְדִּימֵי חֲמָסִים: יָפִי שִׁלּוּשׁ
חֲרָסִים · בְּהוֹד טַעַם אָשִׁים · לְצָג בֵּין הַחֲרָסִים:
רְעוּלִים וְגַם מְתוּקִים · אֲשֶׁוָּה כְּחֹק מְצוּקִים ·
לְחֻכּוֹ מַמְתַּקִּים: בְּעִנְפֵי עֵץ עָבוֹת · שְׂעוֹרִים
לְבֵית אָבוֹת · אֶאֱסוֹר חַג בָּעֲבוֹת: יְשֵׁר פְּאֵר
עֲרָבוֹת · בָּמוֹ עֹז לְהַרְבּוֹת · לָרוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת:
קְצוּבוֹת בַּדֵּי שְׂתִים · כְּמוֹ עֲפִיפוֹרֵי שְׂתִים ·
וּמוּצָעוֹרֵי בְּנָתִים: יְעוּרוֹת בְּאִבֵּי הַנַּחַל ·
לְהַעֲרִיב בָּם מַחַל · לְיַעֲרִי רְתוּמֵי נַחַל: לְכָל
עֵץ תַּעַב · וּבְאַרְבַּעַת אֵלֶּה תָּאַב · לְהַלְלוֹ בָּם
בְּאָב: יַחַד בָּמוֹ לְהַלֵּל · שִׁבְעָה כְּבֵית הִלֵּל · בְּיוֹם
וְלֹא בְלֵיל: ס רוֹנְנִים מֵלִיץ בַּעֲדֵנוּ · לְהָחִישׁ
נָא לְסַעֲדֵנוּ · עַתָּה לְקָרֵית מוֹעֲדֵנוּ:

חִין פֵּיעוֹנִין קַדְמוֹת וִירַד אֵל נָא כִּיכֵּד גְּעִימְגַט, יְחִכְדֶרֶן יְמָגְרֵיךְ וּבְכֵן לְךָ מַגְעַפַּחְגִּגֵן.

וכן נק"ק פפ"ם וכנותיה ומומיס אל נא.

ס אֵל נָא · לְעוֹלָם תָּעָרֵץ · וּלְעוֹלָם תְּקֻדָּשׁ · וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים
תִּמְלוֹךְ · וְתִתְנַשֵּׂא: הָאֵל מֶלֶךְ נוֹרָא מְרוֹם וְקָדוֹשׁ · כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים · טַלְכוּתוֹ נָצַח · נוֹרְאוֹתָיו שִׁיחוּ · סַפְּרוּ עֻזּוֹ · פָּאֲרוּהוּ
צָבָאָיו · קַדְּשׁוּהוּ רוֹמְמוּהוּ · רֹן שִׁיר וָשֶׁבַח · תְּקַף תְּהִלּוֹת תִּפְאַרְתּוֹ:

ובכן Und so möge Dir aufsteigen die Heiligung,
denn Du bist Israels Heiligster und Helfer!

אקחה Ich ergreife diesen Strauß heute am Ersten, zu Ehren des Allerletzten und Allerersten. Mit dieser Frucht des herrlichsten Baumes (Eßrog) verehre ich das mit Heiligkeit verherrlichte Wesen; mit dieser Palme (Lulab), dem Zweige des geradesten und höchsten Baumes, verehre ich den Allgerechtesten und Allerhöchsten! mit diesen Hadaßim verehre ich die Erscheinung zwischen den Hadaßim und mit diesen Araboth den Throner über Araboth. Diese Gewächsarten, die Verkünder von seines Ruhmes Preis, ergreif' ich nur zur Tageszeit, nicht zur Zeit der Nacht — vor seinem Angesichte ist fern die Nacht. Ich nehme nur ein Lulab, auch nur ein einziges Eßrog; denn auch Er, der Ewige, ist einzig und sein Name einzig. Von den Araboth nehme ich zwei, nach Anzahl der zwei Stammmütter[1]) und der zwei Schwingen der heiligen Seraphim[2]). Von den Hadaßim nehme ich drei, nach Anzahl der drei Stammväter (Abraham, Isaak und Jakob) und der drei Heiligungen. Das Ganze aber besteht aus Vieren, nach Anzahl der vier Stammmütter (Sarah, Rebecka, Rahel und Leah), der vier heiligen Chajoth und deren vier Flügel[3])! Sieben mannigfaltige Vergnügungen hat er uns anempfohlen, nach Anzahl der sieben Tage des Suckothfestes; für den Achten hat er ein besonderes Freudenopfer angeordnet, weil eben der achte Tag sich auch in Betreff des Beschneidungsgebotes besonders auszeichnet. Ferner wird durch das Eßrog in Erinnerung gebracht der ehrwürdige Partriarch Abraham; durch das Lulab die Opferung des Isaak; durch das Hadaß die Frömmigkeit Jakob's und durch die Arabah das tugendhafte Betragen Joseph's. Ferner wird durch das Eßrog in Andenken gebracht, die wiedereingetretene Jugendkraft unserer Mutter Sarah! durch das Lulab die Standhaftigkeit der mit einer Rose verglichenen Rebecka; durch das Hadaß die kinderreiche

[1]) Rahel und Leah, die Mütter der zwölf Stämme Israels.
[2]) Siehe Jesaias 6, 2.
[3]) Ezechiel 1, 5.

ט׳ וּבְכֵן לְךָ תַּעֲלֶה קְדֻשָּׁה כִּי
אַתָּה קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל וּמוֹשִׁיעַ׃

סלוק.

אֶקְחָה בָרִאשׁוֹן׃ לְאַהֲרֹן וְרִאשׁוֹן׃
פְּרִי עֵץ הָדָר׃ לְבַקֵּשׁ נֶאְדָּר׃ כַּפּוֹת תְּמָר׃
לְצַדִּיק כַּתָּמָר׃ עֲנְפֵי הֲדַסִּים׃ לְצָג בֵּין
הַהֲדַסִּים׃ טַרְפֵי עֲרָבוֹת׃ לָרוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת׃
בָּמוֹ לְהַלֵּל׃ בְּזֶמֶר וְהַלֵּל׃ בְּיוֹם וְלֹא בְלֵיל׃
לְאֵין לְפָנָיו לֵיל׃ בְּלוּלָב אֶחָד׃ וְאֶתְרוֹג אֶחָד׃
לַיָּי אֶחָד׃ וּשְׁמוֹ אֶחָד׃ בָּעֲרָבוֹת שְׁתַּיִם׃
כְּאֻמָּהוֹת שְׁתַּיִם׃ וְכִמְעוֹפָפוֹת שְׁתַּיִם׃ בָּעָבוֹת
שְׁלֹשָׁה׃ כְּאָבוֹת שְׁלֹשָׁה׃ כְּמַקְדִּישֵׁי שְׁלֹשָׁה׃
בָּאֲגֻדּוֹת אַרְבַּע׃ כִּנְבָעוֹת אַרְבַּע׃ כְּחַיּוֹת
אַרְבַּע׃ וּכְנָפַיִם אַרְבַּע׃ בְּשִׁמָּחוֹת שִׂבַּע׃ כִּימֵי
שֶׁבַע׃ בַּחֲגִיגַת שְׁמוֹנָה׃ כְּמִילַת שְׁמוֹנָה׃
בָּהָדָר לְהַזְכִּיר הָדוּר זְקָנָה׃ בְּכַפּוֹת לְהַזְכִּיר
לְמֻחִים נִקְנָה׃ בָּעָבוֹת לְהַזְכִּיר תָּם חַיֵּי עַד
קָנָה׃ בָּעֲרָבָה לְהַזְכִּיר אָח לְעֶבֶד הֻקְנָה׃ בְּהָדָר
לַחֲשׁוֹב בִּלּוּיַת עֶדְנָה׃ בְּכַפּוֹת לַחֲשׁוֹב מְשׁוּלַת
שׁוֹשַׁנָּה׃ בָּעָבוֹת לַחֲשׁוֹב יְהוֹמַת דִּינָה׃

Leah, Mutter der Dinah; durch die Arabah wird in Andenken gebracht unsere Mutter Rahel, wie sie in den Tagen ihrer Jugend verschied. Ferner kann vergleichnißweise das Eßrog mit dem Oberhaupte im Kreise der Sanhedrin verglichen werden, das Lulab mit den Schriftgelehrten, das Hadaß mit den in einer Reihe sitzenden Schülern und die Arabah mit den Gerichtsschreibern. Ferner ist das herzähnliche Eßrog versöhnend auf sündliche Gedanken im Herzen; das Lulab, ähnlich dem menschlichen Rückgrat, wodurch die körperlichen Bewegungen entstehen, ist versöhnend auf sündliche körperliche Bewegungen; das dem Auge ähnliche Hadaß ist versöhnend auf Sünden, die wir durch das Gesicht begangen, und die lippenförmigen Araboth sind versöhnend auf sündliche Worte. Ferner ist das Eßrog ein Bild der vollkommen Tugendhaften der Nation, das Lulab ein Bild der Wohlthätigen; die Hadaßim ein Bild der der Lehre Beflissenen und die Araboth ein Bild der Lasterhaften der Nation. Das Eßrog hat Geschmack und Geruch, so auch unter der Nation wohlthätige und schriftkundige Männer. Das Lulab hat Geschmack, aber keinen Geruch, so auch Männer unter der Nation, wohlthätig, aber unkundig in der Schrift. Die Hadaßim duften Wohlgeruch, sind aber bitter von Geschmack, so auch Männer unter der Nation, schriftgelehrt, aber abgeschmackt. Die Araboth sind geschmack- und geruchlos, so auch unter der Nation schmack- und ruchlose Männer. Auch so, wie hier der fruchttragende Zweig über die Wilden hervorragt und sie deckt, so ragen auch die Wohlthätigen über die Nichtswürdigen hervor und decken sie. Auch so wie die verschiedenen Gewächsarten hier nur ein Gebund ausmachen, so machen auch die verschiedenen Menschenklassen nur eine Gesellschaft aus, hangen von einander ab, bessern einander, ahmen einander nach, und aller Pflicht ist's Lobgesänge dem Schöpfer aller Wesen anzustimmen, zu verkünden seinen Ruhm in vielfachen Gesangweisen[1]), nach Art der verschiedenen himmlischen Chöre Ihn zu preisen und mit der dreifachen Heiligung zu verherrlichen Ihn, den Allheiligen.

[1]) Hier kommen im Texte viele Synonymen des Ruhmes und der Engelsnamen vor, die in der Uebersetzung in zusammengefaßtem Ausdruck gegeben werden mußten.

בָּעֲרָבָה לַחֲשׁוֹב בְּאָחוֹר מַקְנָאָה: בְּהָדָר
לְהַמְשִׁיל מַפְלִיא עֲנוּלָה. בְּכַפּוֹת לְהַמְשִׁיל
אַגַּן סְגֻלָּה. בֶּעָבוֹת לְהַמְשִׁיל שׁוֹרַת דְּגוּלָה.
בָּעֲרָבָה לְהַמְשִׁיל מְחוֹקְקֵי מְגִלָּה: בְּהָדָר
לְכַפֵּר שַׂרְעַפֵּי לֵב. בְּכַפּוֹת לְכַפֵּר שְׁוֹרֵר
מוּל לֵב. בֶּעָבוֹת לְכַפֵּר סְקוֹר עַיִן וָלֵב.
בָּעֲרָבָה לְכַפֵּר נִבּוּל פֶּה עִם לֵב: בְּהָדָר
לְכַנּוֹת שְׁלֵמִים תְּמִימִים. בְּכַפּוֹת לְכַנּוֹת
בַּעֲלֵי מַעֲשִׂים נְעִימִים. בֶּעָבוֹת לְכַנּוֹת
יְשָׁרִים בְּמִצְוֹת חֲתוּמִים. בָּעֲרָבָה לְכַנּוֹת
בְּשִׁמְצָה בְּתוּמִים: וּכְמוֹ בְּעֵץ הָדָר רֵיחַ
וָטַעַם. כֵּן בְּעַם זוּ בַּעֲלֵי מִצְוֹת וְדַע (נ"א וְדַת)
נַעַם: וּכְמוֹ בְּבַף תְּמָר טַעַם וְלֹא רֵיחַ. כֵּן
בְּעַם זוּ בַּעֲלֵי מִצְוֹת בְּלֹא דָת רֵיחַ: וּכְמוֹ
בֶּעָבוֹת רֵיחַ וָטַעַם מַר. כֵּן בְּיִגְיְמוֹ חוֹגֵי דָת
וְחָכָם מָר: וּכְמוֹ עֲרָבָה בְּלֹא טַעַם וָרֵיחַ.
כֵּן בְּיִגְיְמוֹ עֲקֵשִׁים אֲטוּמִים מִלְּהָרִיחַ: וּכְמוֹ
עֵץ פְּרִי עֲלֵי סָרַק מְחַפִּים. כֵּן יְשָׁרִים עֲלֵי
רְשָׁעִים מְחוֹפְפִים: וּכְמוֹ הֵם אֲגוּדִים אֵלֶּה
בָּאֵלֶּה. כֵּן תְּלוּיִם אֵלֶּה בָּאֵלֶּה. לְמִשׁוֹךְ

ח׳ כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר.

קו״ח קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

ח׳ אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים לָעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

קו״ח בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

ח׳ מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן: תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים: וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתְךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ עַל יְדֵי דָוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ:

קו״ח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

Vorb. Wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer rief dem Andern zu und sprach:

G. u. V. „Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth, voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!"

Vorb. Darauf mit starkem, mächtigem und gewaltigem Donnerton lassen sie die Stimme erschallen, den Seraphim gegenüber sich erhebend, und rufen ihnen entgegen: „Gelobt!"

G. u. V. „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes von ihrer Stätte aus!"

Vorb. Von Deiner Stätte aus erscheine in Deinem Glanze, o Herr, und walte über uns; denn wir harren auf Dich, wann Du regieren werdest in Zion. O, daß Du bald und in unseren Tagen daselbst throntest auf immer und ewig! Verherrlicht und geheiligt werde in der Mitte Deiner Stadt Jerusalem von Geschlecht zu Geschlecht und in alle Ewigkeit. Mögen unsere Augen schauen Dein Reich, wie es verheißen ist in Deinen Ruhmesliedern durch David, Deinen frommen Gesalbten:

Gem. u. Vorb. „Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!"

אֵלֶּה אֶת אֵלֶּה. וּלְכַפֵּר אֵלֶּה עַל אֵלֶּה.
לַעֲשׂוֹת אֵלֶּה בָּאֵלֶּה. לְהַנְעִים זְמִירוֹת
אֵלֶּה. לְמִי בָרָא אֵלֶּה: לְמַלֵּל לְהַלֵּל.
לְכַלֵּל לְחוֹלֵל. לְיַשֵּׁר לְאַשֵּׁר. לְהַכְשֵׁר
לְהַתְשֵׁר. לְבָרֵר לְשׁוֹרֵר. לְאַדֵּר לְהַדֵּר.
לְגַבֵּר לְדַבֵּר. לְהַאֲמַר לְזַמֵּר. לְחַנֵּן לְרַנֵּן.
לְשַׁנֵּן לְחָרְנֵן. לְקַלֵּם לְעַלֵּם. לְנַצֵּחַ
לְפַצֵּחַ. לְחָעֲרִיץ וּלְחָעֲלִיץ. לְהַרְגִּישׁ
לְהַקְדִּישׁ: בְּשִׁיר עִירִין. בְּשִׁירוֹת קַדִּישִׁין.
בְּזֶמֶר חַשְׁמַלָּה. בְּזִמְרַת הֲמֻלָּה. בְּפְאֵר
אֵלִים. בְּתִפְאֶרֶת אֲרִאֵלִים. כַּהֲדַר זִיקִים.
כְּהַדְרַת בְּרָקִים. כְּנַעַם גְּלִילִים. כִּנְעִימַת
גַּלְגַּלִּים. כְּנִגּוּן רוֹבִים. כִּנְגִינַת כְּרוּבִים.
כְּרֶנֶן אוֹפַנִּים. כְּרִנַּנַת מֶרְכְּבֵי פָּנִים.
כְּחִדּוּשׁ בְּרָקִים. כְּמִתְחַדְּשִׁים לַכְּקָרִים.
כְּקִדּוּשׁ עָפִים. כְּקִדֻּשַׁת עוֹפְפִים. כְּרֶגֶשׁ
מְעוֹפְפִים. כְּרִגְשַׁת מְתוֹפְפִים. כְּשִׁנּוּן
צְפוּפִים. כְּהֶגֶה מְצַפְצְפִים. כְּרַעַשׁ סְפִים.
כְּמַעֲמַד שְׂרָפִים כְּמַחֲנוֹת קְדוֹשִׁים. לְקָדוֹשׁ
מַקְדִּישִׁים. וּקְדֻשָּׁה מְשַׁלְּשִׁים:

Vorb. Von Geschlecht zu Geschlecht verkünden wir Deine Größe, und in alle Ewigkeit heiligen wir Deine Heiligkeit. Dein Lob, o Gott, weiche nicht aus unserem Munde immer und ewig; denn Gott, König, groß und heilig bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

אתה בחרתנו Du hast uns aus allen Völkern erkoren; Du liebtest uns und fandest Wohlgefallen an uns; Du hast uns erhoben über alle Nationen, und uns geheiligt durch Deine Gebote. Du hast uns genähert, o König, Deinem Dienste und uns nach Deinem großen und heiligen Namen genannt

ותתן לנו Und so gabst Du uns in Liebe, Ewiger, unser Gott, (Sabbathtage zur Ruhe und) Feiertage zur Freude, Feste und Wonnezeiten zur Fröhlichkeit, (diesen Sabbath und) dieses Laubhüttenfest, den Zeitpunkt unserer Freude, (in Liebe) zur Heiligkeitsverkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Egypten.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, möge aufsteigen, vor Dich kommen und zu Dir gelangen, gefällig und angenehm aufgenommen werden unser Andenken und unser Gedächtniß — das Andenken unserer Väter, das Andenken des Messias, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, das Andenken Jerusalems, Deiner heiligen Stadt, und das Andenken Deines ganzen Volkes, des Hauses Israel — zur Rettung und zum Heile, zur Huld, zur Gnade und zum Erbarmen, zum Leben und zum Frieden, an diesem Tage des Laubhüttenfestes. Gedenke unser, Ewiger, unser Gott, zum Guten, erinnere Dich unser zum Segen und hilf uns zur Glückseligkeit! Begünstige und begnadige uns durch Verheißung von Heil und Erbarmen, erbarme Dich unser und hilf uns! — Auf Dich allein sind unsere Augen gerichtet, denn Du, o Gott, bist ein gnädiger und erbarmungsvoller König!

והשיאנו Laß uns empfangen, Ewiger, unser Gott, den Segen Deiner Feste zum Leben und zum Frieden, zur Freude und zur Wonne, wie Du wohlwollend uns zu segnen verheißen hast. (Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Antheil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch Deine Hilfe; läutere unser Herz, Dir in

מ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ
נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי
אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ.
וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ
הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה
וּמוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂש�due. אֶת־יוֹם השבת
הזה ואת יום חַג הַסֻּכּוֹת הַזֶּה. זְמַן שִׂמְחָתֵנוּ באהבה
מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה
וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ.
וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ.
וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵטָה וּלְטוֹבָה
וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַסֻּכּוֹת
הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ
בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

לכהנים אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ
מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ

Wahrheit zu dienen, und laß uns, Ewiger, unser Gott, (in Liebe und Wohlgefallen,) in Freude und Wonne (Deinen heiligen Sabbath und) Deine heiligen Feste genießen, damit in Dir sich freue Israel, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbath,) Israel und die Festes-Zeiten.

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

ותחזינה Mögen unsere Augen sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für! Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertrauet sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die unaussprechlichen Wohlthaten, die Du uns zu jeder Zeit — Abends, Morgens und Mittags — erweisest. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist, unser Schöpfer, Schöpfer von Anbeginn. Benedeiung und Dank Deinem großen und heiligen Namen, der Du uns am Leben und aufrecht erhalten! So laß' uns ferner leben und erhalte uns, sammle unsere Vertriebenen zu den Vorhöfen Deines Heiligthums, Deine Gesetze zu befolgen, nach Deinem Willen zu handeln und Dir mit ganzem Herzen zu dienen, da wir Dir dankbar sind. Gelobt sei Gott, dem allein der Dank gebühret. —

ועל Für dies Alles sei Dein Name, unser König, gelobt und hochgepriesen unaufhörlich und immerdar!

וכל Und Alles, was lebt, soll Dir danken und in Wahrheit preisen Deinen Namen; Allmächtiger, unser Heil und unsere Hilfe bist Du! Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

בְּאֱמֶת וְהִנְחִילָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

סדר נטילת לולב.

פֿאר לולב בעזשען בעטעט אמן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי בִּפְרִי עֵץ הָדָר וְכַפֹּת תְּמָרִים וַעֲנַף עֵץ עָבוֹת וְעַרְבֵי נַחַל אוֹתִיּוֹת שִׁמְךָ הַמְיֻחָד תְּקָרֵב אֶחָד אֶל־אֶחָד וְהָיוּ לַאֲחָדִים בְּיָדִי. וְלֵידַע אֵיךְ שִׁמְךָ נִקְרָא עָלַי וְיִרְאוּ מִגֶּשֶׁת אֵלַי. וּבְנַעֲנוּעַי אוֹתָם תַּשְׁפִּיעַ שֶׁפַע בְּרָכוֹת מִרֹב עֶלְיוֹן לְגִוַּה אַפְרִיוֹן לְמִכּוֹן בֵּית אֱלֹהֵינוּ. וְיֹהֵא חָשׁוּב לְפָנֶיךָ מִצְוַת אַרְבָּעָה מִינִים כְּאִלּוּ קִיַּמְתִּיהָ בְּכָל־פְּרָטֶיהָ וְשָׁרְשֶׁיהָ וְתַרְיַ"ג מִצְוֹת הַתְּלוּיִם בָּהּ. כִּי כִוַּנְתִּי לְיַחֲדָא שְׁמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתֵּהּ בְּדַחֲלוּ וּרְחִימוּ לְיַחֵד שֵׁם י"ה בו"ה בְּיִחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל־יִשְׂרָאֵל אָמֵן. בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

Man nimmt das Lulab und das Eßrog in die Hand, und spricht:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל־נְטִילַת לוּלָב:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns durch seine Gebote geheiligt und uns befohlen hat, den Palmzweig zu schwingen!

Der folgende Segensspruch (שהחינו) wird nur am ersten Festtage, und wenn dieser auf einen Sabbath fällt, nur am zweiten Tage gesprochen.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns am Leben und aufrecht erhalten und uns diese festliche Zeit hat erreichen lassen!

נקט קהלות עולים הכהנים לדוכן ומדרו תמט נדף 158.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

Der Priestersegen (סדר הדוכן) siehe Seite 159.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, segne uns mit dem dreifachen Segen, welcher in der durch Deinen Diener Mosche geschriebenen Lehre enthalten ist, und welcher gesprochen wurde durch Aharon und seine Söhne, die Priester, Dein heiliges Volk, wie es heißt: „Er segne dich, der Ewige, und behüte dich! Er lasse leuchten, der Ewige, sein Antlitz dir und sei dir gnädig! Er erhebe, der Ewige, sein Antlitz dir und gebe dir Frieden!

שים Verleihe Frieden, Glück und Segen, Gunst, Gnade und Erbarmen uns und Deinem ganzen Volke Israel! Segne uns, o Vater, Alle wie Einen, im Lichte Deines Antlitzes; denn im Lichte Deines Antlitzes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, die Liebe zum Guten und dadurch Heil und Segen, Erbarmen, Leben und Frieden. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu segnen. Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel segnet mit Frieden!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns durch seine Gebote geheiligt und uns befohlen hat, das Hallel zu lesen!

(Psalm 113.) Hallelujah! Lobet, ihr Diener des Ewigen, lobet den Namen des Ewigen! Gepriesen sei der Name des Ewigen von nun an bis in Ewigkeit. Vom Sonnenaufgang bis zum Niedergang wird gelobt der Name des Ewigen. Erhaben über alle Völker ist der Ewige, über die Himmel seine Herrlichkeit. Wer ist wie der Ewige, unser Gott? der so hoch thronet, der so tief schauet — im Himmel — auf die Erde? Er richtet auf vom Staube den Armen, erhebet aus der Niedrigkeit den Dürftigen, um ihn zu setzen neben Fürsten, neben Fürsten seines Volkes; er belebt das Haus der Kinderlosen, läßt sie frohe Mutter werden! Hallelujah!

(Psalm 114.) Als Israel zog aus Egypten, Jakobs Haus vom Barbarenvolke, da ward Juda sein Heiligthum, Israel sein Reich. Das Meer sah es und floh, der Jordan wich zurück; die Berge sprangen wie Widder, die Hügel wie junge Lämmer. Was ist dir, o Meer, daß du fliehest? o Jordan, daß du weichest zurück? ihr Berge, daß ihr springet wie Widder? ihr Hügel, wie junge Lämmer? Vor dem Herrn erbebe, o Erde, vor dem Gotte Jakobs, der den Felsen verwandelt in Wasserteich, Kieselstein in Wasserquellen!

(Psalm 115.) Nicht uns, o Ewiger! nicht uns, sondern Deinem Namen gib die Ehre, um Deiner Güte, um Deiner Treue willen! Warum sollen die Völker sprechen: Wo ist nun

ומנהגנו לכל כמכוסה סי' ו' וח"כ מברך ברכת הלל מעומד.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לִקְרוֹא אֶת־הַהַלֵּל:

קיג הַלְלוּיָהּ׃ הַלְלוּ עַבְדֵי יְיָ הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ:
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: מִמִּזְרַח־
שֶׁמֶשׁ עַד־מְבוֹאוֹ מְהֻלָּל שֵׁם יְיָ: רָם עַל־כָּל־
גּוֹיִם יְיָ עַל־הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: מִי כַּיְיָ אֱלֹהֵינוּ
הַמַּגְבִּיהִי לָשָׁבֶת: הַמַּשְׁפִּילִי לִרְאוֹת בַּשָּׁמַיִם
וּבָאָרֶץ: מְקִימִי מֵעָפָר דָּל מֵאַשְׁפֹּת יָרִים אֶבְיוֹן:
לְהוֹשִׁיבִי עִם־נְדִיבִים עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ: מוֹשִׁיבִי
עֲקֶרֶת הַבַּיִת אֵם־הַבָּנִים שְׂמֵחָה הַלְלוּיָהּ:

קיד בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם
לֹעֵז: הָיְתָה יְהוּדָה לְקָדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל
מַמְשְׁלוֹתָיו: הַיָּם רָאָה וַיָּנֹס הַיַּרְדֵּן יִסֹּב לְאָחוֹר:
הֶהָרִים רָקְדוּ כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן:
מַה־לְּךָ הַיָּם כִּי תָנוּס הַיַּרְדֵּן תִּסֹּב לְאָחוֹר:
הֶהָרִים תִּרְקְדוּ כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן:
מִלִּפְנֵי אָדוֹן חוּלִי אָרֶץ מִלִּפְנֵי אֱלוֹהַ יַעֲקֹב:
הַהֹפְכִי הַצּוּר אֲגַם־מָיִם חַלָּמִישׁ לְמַעְיְנוֹ־מָיִם:

קטו לֹא לָנוּ יְהוָה לֹא לָנוּ כִּי לְשִׁמְךָ תֵּן כָּבוֹד עַל־חַסְדְּךָ עַל־
אֲמִתֶּךָ: לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אַיֵּה־נָא אֱלֹהֵיהֶם: וֵאלֹהֵינוּ

ihr Gott? Und unser Gott ist im Himmel! Alles, was er will, vollbringt er. — Ihre Götzen aber sind Silber und Gold, Werk von Menschenhänden. Sie haben einen Mund und reden nicht, haben Augen und sehen nicht, haben Ohren und hören nicht, haben eine Nase und riechen nicht. Da sind ihre Hände, doch sie tasten nicht, ihre Füße, doch sie gehen nicht; auch kein Laut kommt aus ihrer Kehle! Ihnen gleich sind ihre Bildner, Alle, die auf sie vertrauen! — Israel, vertraue auf den Ewigen! ihr Schirm und ihr Schild ist Er. Haus Aharon, vertraue auf den Ewigen! ihr Schirm und ihr Schild ist Er. Ihr Gottesverehrer vertrauet auf den Ewigen! ihr Schirm und ihr Schild ist Er!

זכרנו " Der Ewige gedenket unser; Er segnet! er segnet das Haus Israel, segnet das Haus Aharon, segnet die Gottesverehrer, die Kleinen mit den Großen. Der Ewige vermehre euch, euch und eure Kinder! Gesegnet seiet dem Ewigen, dem Schöpfer des Himmels und der Erde! Die Himmel sind des Ewigen Himmel, doch die Erde gab er Menschenkindern. Nicht die Todten preisen den Herrn, auch nicht jene, die sinken in Grabesstille; wir aber preisen ihn, den Herrn, von nun an bis in Ewigkeit! Hallelujah!

(Psalm 116.) Lieb ist's mir, daß der Ewige meine Stimme, mein Flehen erhört. Er hat sein Ohr mir zugeneigt, nun ruf' ich ihn an, so lange ich lebe. Umringen mich des Todes Stricke, ergreifet mich die Angst der Hölle, drücken mich Jammer und Noth — so rufe ich an des Ewigen Namen: „Ach Ewiger, rette meine Seele!" Gnädig ist der Ewige und gerecht, unser Gott erbarmungsreich. Die Einfalt beschirme der Ewige; elend war ich, doch er half mir aus. Kehre wieder, meine Seele, zu deiner Ruhe; denn der Ewige will wohl dir thun! Du befreist vom Tode meine Seele, mein Aug' von Thränen, meinen Fuß vom Gleiten; so wandl' ich vor dem Ew'gen noch im Lande der Lebendigen. Ich vertraue wenn ich auch rede: ich bin sehr gebeugt! Ach, ich sprach in meinem Zagen: vergänglich Wesen ist der Mensch!

בַּשָּׁמַיִם כֹּל אֲשֶׁר־חָפֵץ עָשָׂה: עֲצַבֵּיהֶם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה
יְדֵי אָדָם: פֶּה לָהֶם וְלֹא יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ:
אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא יִשְׁמָעוּ אַף לָהֶם וְלֹא יְרִיחוּן: יְדֵיהֶם וְ
וְלֹא יְמִישׁוּן רַגְלֵיהֶם וְלֹא יְהַלֵּכוּ לֹא־יֶהְגּוּ בִּגְרוֹנָם:
כְּמוֹהֶם יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר־בֹּטֵחַ בָּהֶם: יִשְׂרָאֵל בְּטַח
בַּיהוָה עֶזְרָם וּמָגִנָּם הוּא: בֵּית אַהֲרֹן בִּטְחוּ בַיהוָה עֶזְרָם
וּמָגִנָּם הוּא: יִרְאֵי יְהוָה בִּטְחוּ בַיהוָה עֶזְרָם וּמָגִנָּם הוּא:

יְיָ זְכָרָנוּ יְבָרֵךְ יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל יְבָרֵךְ אֶת־
בֵּית אַהֲרֹן: יְבָרֵךְ יִרְאֵי יְיָ הַקְּטַנִּים עִם־
הַגְּדֹלִים: יֹסֵף יְיָ עֲלֵיכֶם עֲלֵיכֶם וְעַל־בְּנֵיכֶם:
בְּרוּכִים אַתֶּם לַיְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: הַשָּׁמַיִם
שָׁמַיִם לַיְיָ וְהָאָרֶץ נָתַן לִבְנֵי־אָדָם: לֹא־
הַמֵּתִים יְהַלְלוּ־יָהּ וְלֹא כָּל־יֹרְדֵי דוּמָה: וַאֲנַחְנוּ
נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

קטז אָהַבְתִּי כִּי־יִשְׁמַע יְיָ אֶת־קוֹלִי תַּחֲנוּנָי: כִּי־הִטָּה
אָזְנוֹ לִי וּבְיָמַי אֶקְרָא: אֲפָפוּנִי ׀ חֶבְלֵי־מָוֶת וּמְצָרֵי שְׁאוֹל
מְצָאוּנִי צָרָה וְיָגוֹן אֶמְצָא: וּבְשֵׁם־יְיָ אֶקְרָא אָנָּה יְיָ מַלְּטָה
נַפְשִׁי: חַנּוּן יְיָ וְצַדִּיק וֵאלֹהֵינוּ מְרַחֵם: שֹׁמֵר פְּתָאיִם יְיָ
דַּלֹּתִי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ: שׁוּבִי נַפְשִׁי לִמְנוּחָיְכִי כִּי יְיָ גָּמַל עָלָיְכִי:
כִּי חִלַּצְתָּ נַפְשִׁי מִמָּוֶת אֶת־עֵינִי מִן־דִּמְעָה אֶת־רַגְלִי מִדֶּחִי:
אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יְיָ בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים: הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר
אֲנִי עָנִיתִי מְאֹד: אֲנִי אָמַרְתִּי בְחָפְזִי כָּל־הָאָדָם כֹּזֵב:

מה Wie soll ich nun dem Ewigen vergelten alle Wohlthaten, die er mir erzeigt? — Den Kelch des Heils erhebe ich, und im Namen des Ewigen bete ich an. Meine Gelübde bezahl' ich dem Ewigen, im Beisein seines ganzen Volkes. Theuer erscheint in den Augen des Ewigen der Tod seiner Frommen. Ach Ewiger, ich, Dein Knecht, Sohn Deiner Magd, dem Du die Fesseln lösetest, Dankopfer bring' ich Dir, und im Namen des Ewigen bete ich an. Meine Gelübde bezahl' ich dem Ewigen, im Beisein seines ganzen Volkes, in den Höfen des Tempels des Ewigen, in deiner Mitte, o Jerusalem. Hallelujah!

(Psalm 117.) Lobet den Ewigen, ihr Völker alle! preiset ihn, ihr Nationen insgesammt! Denn mächtig waltet über uns seine Güte, und die Treue des Herrn in Ewigkeit. Hallelujah!

(Psalm 118.) Danket dem Ewigen, denn er ist freundlich,
ewig währet seine Güte!
So singe Israel: ewig währet seine Güte!
So singe Aharons Haus: ewig währet seine Güte!
So singen, die den Ewigen verehren: ewig währet seine Güte!

מן In der Enge rief ich die Gottheit an; der Gottheit Antwort schuf mir Raum. Der Ewige ist mit mir, ich fürchte nichts; was kann der Mensch mir thun? Der Ewige ist unter meinen Helfern; so kann ich zusehen meinen Feinden! Besser ist's, auf den Ewigen vertrauen, als auf Menschen sich verlassen; besser ist's, auf den Ewigen vertrauen, als auf Fürsten sich verlassen. Laß alle Völker mich umgeben; im Namen des Ewigen, ich zerhaue sie! sie umringen, sie umzingeln mich; im Namen des Ewigen, ich zerhaue sie! wie Bienen umschwärmen, wie Dornenflamm' umlodern sie mich; im Namen des Ewigen, ich zerhaue sie! Wenn Alles zustürmt, mich zu stürzen, der Ewige steht mir bei. Mein Sieg, und Sang ist Jah, er ward zur Hilfe mir! Freudenruf, Siegeslied

מָה־אָשִׁיב לַיְיָ כָּל־תַּגְמוּלוֹהִי עָלָי: כּוֹס־יְשׁוּעוֹת
אֶשָּׂא וּבְשֵׁם יְיָ אֶקְרָא: נְדָרַי לַיְיָ אֲשַׁלֵּם נֶגְדָּה־
נָּא לְכָל־עַמּוֹ: יָקָר בְּעֵינֵי יְיָ הַמָּוְתָה לַחֲסִידָיו:
אָנָּה יְיָ כִּי־אֲנִי עַבְדֶּךָ אֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן־אֲמָתֶךָ
פִּתַּחְתָּ לְמוֹסֵרָי: לְךָ אֶזְבַּח זֶבַח תּוֹדָה וּבְשֵׁם יְיָ
אֶקְרָא: נְדָרַי לַיְיָ אֲשַׁלֵּם נֶגְדָּה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ:
בְּחַצְרוֹת בֵּית יְיָ בְּתוֹכֵכִי יְרוּשָׁלָם הַלְלוּיָהּ:

קיז הַלְלוּ אֶת־יְיָ כָּל־גּוֹיִם שַׁבְּחוּהוּ כָּל־הָאֻמִּים:
כִּי גָבַר עָלֵינוּ חַסְדּוֹ וֶאֱמֶת־יְיָ לְעוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

קיח
ק׳ הודו הוֹדוּ לַיְיָ כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הודו
ק׳ יֹאמַר־נָא יִשְׂרָאֵל כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הודו
ק׳ יֹאמְרוּ־נָא בֵּית אַהֲרֹן כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הודו
ק׳ יֹאמְרוּ־נָא יִרְאֵי יְיָ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הודו

מִן־הַמֵּצַר קָרָאתִי יָהּ עָנָנִי בַמֶּרְחָבְיָהּ: יְיָ לִי לֹא
אִירָא מַה־יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם: יְיָ לִי בְּעֹזְרָי וַאֲנִי
אֶרְאֶה בְשֹׂנְאָי: טוֹב לַחֲסוֹת בַּיְיָ מִבְּטֹחַ בָּאָדָם:
טוֹב לַחֲסוֹת בַּיְיָ מִבְּטֹחַ בִּנְדִיבִים: כָּל־גּוֹיִם
סְבָבוּנִי בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: סַבּוּנִי גַם־סְבָבוּנִי
בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: סַבּוּנִי כִדְבֹרִים דֹּעֲכוּ כְּאֵשׁ
קוֹצִים בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: דָּחֹה דְחִיתַנִי לִנְפֹּל
וַיְיָ עֲזָרָנִי: עֻזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה: קוֹל

erschallt in den Hütten der Gerechten: „Die Rechte des Ewigen erkämpft den Sieg — die Rechte des Ewigen, erhaben — die Rechte des Ewigen erkämpft den Sieg!“ Nein, noch sterb' ich nicht! ich lebe, erzähle die Thaten der Gottheit! züchtigen will mich nur die Gottheit, überläßt mich nicht dem Tode. Oeffnet mir die Pforten des Heiles, ich gehe hinein, und danke dem Herrn. „Dies ist die Pforte des Ewigen, Gerechte treten da ein!“ Ich danke Dir, daß Du mich gezüchtigt und wieder Hilfe mir erzeigst. „Der Stein, den die Bauleute verwarfen, er ist zum Eckstein worden!“ Das ist vom Ewigen geschehen, wunderbar ist's in unseren Augen! „Diesen Tag gab uns der Ewige, laßt uns ihn feiern mit Wonnegesang!“

Ach Ewiger, o, steh' uns bei!
Ach Ewiger, o, steh' uns bei!
Ach Ewiger, schenk' Wohlgelingen!
Ach Ewiger, schenk' Wohlgelingen!

ברוך „Gesegnet, der da kommt im Namen des Ewigen! Wir aus des Ewigen Tempel grüßen: Gesegnet! Gott, der Ewige, läßt uns sein Antlitz leuchten! bindet das Festopfer mit Myrthen an die Hörner des Altars!“ Mein Gott bist Du, Dir will ich danken! mein Gott, Dich will ich erheben. Danket dem Ewigen, denn er ist freundlich, ewig währet seine Güte.

יהללוך Es lobpreisen Dich, Ewiger, unser Gott, Deine Werke alle; und Deine Frommen, die Gerechten, die Deinen Willen üben, sowie Dein ganzes Volk, das Haus Israel, sie danken und loben, preisen und rühmen, erheben und verehren, heiligen und verherrlichen in Jubel Deinen Namen, unser König! — Denn schön ist es, Dir zu danken, und herrlich Deinem Namen zu lobsingen; denn von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott! Gelobt seist Du, Ewiger! König, gepriesen durch Lobgesänge.

רִנָּה וִישׁוּעָה בְּאָהֳלֵי צַדִּיקִים יְמִין יְיָ עֹשָׂה חָיִל:
יְמִין יְיָ רוֹמֵמָה יְמִין יְיָ עֹשָׂה חָיִל: לֹא־אָמוּת כִּי־
אֶחְיֶה וַאֲסַפֵּר מַעֲשֵׂי־יָהּ: יַסֹּר יִסְּרַנִּי יָהּ וְלַמָּוֶת
לֹא נְתָנָנִי: פִּתְחוּ־לִי שַׁעֲרֵי־צֶדֶק אָבֹא בָם
אוֹדֶה יָהּ: זֶה־הַשַּׁעַר לַייָ צַדִּיקִים יָבֹאוּ בוֹ:
אוֹדְךָ כִּי עֲנִיתָנִי וַתְּהִי־לִי לִישׁוּעָה: אודך
אֶבֶן מָאֲסוּ הַבּוֹנִים הָיְתָה לְרֹאשׁ פִּנָּה: אבן
מֵאֵת יְיָ הָיְתָה זֹּאת הִיא נִפְלָאת בְּעֵינֵינוּ: מאת
זֶה הַיּוֹם עָשָׂה יְיָ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בוֹ: זה

מחזן מנגן אנא והקהל עונה. מחזן מוזל ומנגן אנא והקהל עונה.

אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא
אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָּא: אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָּא:

בָּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם יְיָ בֵּרַכְנוּכֶם מִבֵּית יְיָ: ברוך
אֵל יְיָ וַיָּאֶר לָנוּ אִסְרוּ־חַג בַּעֲבֹתִים עַד קַרְנוֹת
הַמִּזְבֵּחַ: אֵלִי אַתָּה וְאוֹדֶךָּ אֱלֹהַי אֲרוֹמְמֶךָּ: אלי
הוֹדוּ לַייָ כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: הודו

יְהַלְלוּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (על) כָּל מַעֲשֶׂיךָ. וַחֲסִידֶיךָ צַדִּיקִים
עוֹשֵׂי רְצוֹנֶךָ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יוֹדוּ וִיבָרְכוּ וִישַׁבְּחוּ
וְיפָאֲרוּ וִירוֹמְמוּ וְיַעֲרִיצוּ וְיַקְדִּישׁוּ וְיַמְלִיכוּ אֶת שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ
כִּי לְךָ טוֹב לְהוֹדוֹת וּלְשִׁמְךָ נָאֶה לְזַמֵּר כִּי מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם
אַתָּה אֵל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת:

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn,
wie Du verheißen hast. Gedenke Deiner Huld,
o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen.

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und bei'm Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

O, nimm in Barmherzigkeit und Wohlgefallen unser Gebet an!

Möge das Gebet und Flehen von ganz Israel gnädig aufgenommen werden vor dem Vater im Himmel! — Darauf sprechet: Amen!

Gelobt sei der Name Gottes von nun an bis in Ewigkeit!

Des Friedens Fülle und Glückseligkeit komme vom Himmel über uns und ganz Israel! — Darauf sprechet: Amen!

Mein Heil kommt vom Ewigen, dem Schöpfer des Himmels und der Erde!

Er der Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel! — Darauf sprechet: Amen!

Vor dem Ausheben der Thora spricht man in einigen Gemeinden Folgendes:

אין כמוך Unter den Göttern ist Keiner Dir gleich, o Herr, und nichts ist gleich Deinen Werken. Dein ist das Reich aller Ewigkeiten, Deine Herrschaft währet für und für. Der Ewige regiert, der Ewige hat regiert, der Ewige wird regieren immer und ewig. Der Ewige gibt seinem Volke Sieg, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden.

אב הרחמים Vater des Erbarmens! In Deinem Wohlgefallen thue Zion Gutes, Jerusalems Mauern baue. Denn auf Dich allein vertrauen wir, allwaltender Gott, hoch und erhaben, Herr der Ewigkeiten!

וְעַתָּה וְגַדֶּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
וְכֹה רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

חזן. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק' קַדֵּשׁ בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ:

תִּתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן
דִּי בִשְׁמַיָּא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק' יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־
יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק' עֹזְרִי מֵעִם יְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־
כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן:

Vor dem Ausheben der Thora spricht man in einigen Gemeinden Folgendes:

אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ: מַלְכוּתְךָ
מַלְכוּת כָּל עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל דּוֹר וָדֹר: יְיָ
מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן
יְיָ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

אַב הָרַחֲמִים הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת צִיּוֹן תִּבְנֶה
חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָם: כִּי בְךָ לְבַד בָּטָחְנוּ מֶלֶךְ אֵל רָם
וְנִשָּׂא אֲדוֹן עוֹלָמִים:

Die heilige Lade wird geöffnet, und während der Vorbeter zwei Thorarollen aus derselben nimmt, spricht die Gemeinde:

ויהי Wenn die Lade zog, sprach Mosche: „Erhebe Dich, o Ewiger, laß Deine Feinde sich zerstreuen, und die Dich hassen, vor Dir flüchtig werden!" Denn von Zion geht aus die Lehre, und das Wort des Ewigen von Jerusalem.

Gelobt sei, der seinem Volke Israel die Thora gegeben, in seiner Heiligkeit!

יהוה Der Ewige, der Ewige, Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und voller Huld und Treue, der bewahret Huld dem tausendsten Geschlechte, der vergibt Sünde, Missethat und Schuld, und befreit von Strafe. (Dreimal.)

רבון Herr des Weltalls, erfülle meine Herzenswünsche zum Guten, willfahre mir und gewähre meine Bitte, mir, Deiner Magd [1]) N. N. Tochter [2]) N. N. Deiner Magd, verleihe Fähigkeit mir, meinem Manne, meinen Söhnen und Töchtern, Deinen Willen mit aufrichtigem Herzen zu thun, und befreie mich von lasterhaften Begierden. Laß Deine Lehre unser Antheil sein; mache uns zur Aufnahme Deiner heiligen Majestät empfänglich; bestrahle uns mit dem Geist der Weisheit und Einsicht; daß an uns erfüllt werde jene Verheißung: „Und es wird auf ihm ruhen der Geist Gottes, der Geist der Weisheit und Einsicht, der Geist des Raths und der Stärke, der Geist der Erkenntniß und Furcht Gottes." So sei es auch Dein Wille, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, uns Fähigkeit zu verleihen, Dir wohlgefällige Handlungen auszuüben, und den Weg der Tugend zu wandeln! Heilige uns durch Deine Gebote, damit uns jenes glückselige lange Leben, das Leben der künftigen Welt, zu Theil werde! Bewahre uns vor Uebelthaten und vor Unglücksfällen, die unsern Erdboden zuweilen treffen. Wer Gott vertraut, den umgibt Gnade um und um.

יהיו Mögen doch wohlgefallen die Worte meines Mundes, die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! Amen.

ואני Ich richte mein Gebet zu Dir empor, o Ewiger, zur Gnadenzeit. Gott! in Deiner großen Güte erhöre mich mit Deiner treuen Hilfe. (Dreimal.)

---

1) Hier nennt man seinen eigenen Namen.
2) Hier den Namen seiner Mutter.

Die heilige Lade wird geöffnet, und während der Vorbeter zwei Thorarollen aus derselben nimmt, spricht die Gemeinde:

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר־יְיָ מִירוּשָׁלָם:

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ:

תפלה מזערי ניין לחמל נזעת הולחת ב"ת.

יְהוָה יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה: ג"פ.

רִבּוֹן הָעוֹלָם מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹת לִבִּי לְטוֹבָה וְהָפֵק רְצוֹנִי וְתֵן שְׂאֵלָתִי לִי עַבְדְּךָ פ' בן פלונית אֲמָתֶךָ וְזָכְרֵנִי (ואת זכרני וכני וכנותי) לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. וּמַלְּטֵנִי מִיֵּצֶר הָרָע. וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. וְזַכֵּנוּ כְּדֵי שֶׁתִּשְׁרֶה שְׁכִינָתְךָ עָלֵינוּ. וְהוֹפַע עָלֵינוּ רוּחַ חָכְמָה וּבִינָה וְיִתְקַיֵּם בָּנוּ מִקְרָא שֶׁכָּתוּב וְנָחָה עָלָיו רוּחַ יְיָ. רוּחַ חָכְמָה וּבִינָה. רוּחַ עֵצָה וּגְבוּרָה. רוּחַ דַּעַת וְיִרְאַת יְיָ: וְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁאָזְכֶּה לַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים בְּעֵינֶיךָ. וְלֵלֶכֶת בְּדַרְכֵי יְשָׁרִים לְפָנֶיךָ. וְקָדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. כְּדֵי שֶׁנִּזְכֶּה לְחַיִּים טוֹבִים וַאֲרוּכִים לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. וְתִשְׁמְרֵנוּ מִמַּעֲשִׂים רָעִים. וּמִשָּׁעוֹת רָעוֹת הַמִּתְרַגְּשׁוֹת לָבֹא לְעוֹלָם. וְהַבּוֹטֵחַ בְּיָ חֶסֶד יְסוֹבְבֶנְהוּ אָמֵן:

יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי:

וַאֲנִי תְּפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים
בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ: ג"פ.

In Frankfurt am Main und vielen Gemeinden wird hier sogleich mit „Verherrlicht den Ewigen" begonnen.

בריך שמה Gelobt sei der Name des Herrn der Welt, gelobt sei Dein Reich und Deine Residenz! Möge Dein Wohlwollen Dein Volk Israel immerdar begleiten. Zeige Deinem Volke in Deinem Tempel die Erlösung durch Deine Rechte, laß uns angedeihen das Heil Deines Lichtes und vernimm mit Barmherzigkeit unser Gebet. Möge es Dein Wille sein, gnädig unser Leben zu verlängern, Dich meiner zu erbarmen, mich zu beschützen, nebst Allem, was mein Land und was Deines Volkes Israel ist. Du erhältst Alles, ernährst Alles, Du beherrschest Alles, herrschest über die Könige, und das Reich ist das Deine. Ich bin der Diener des Heiligen — gelobt sei er — der ich mich zu jeder Zeit vor ihm und vor der Herrlichkeit seiner Lehre beuge. Auf keinen Menschen verlaß' ich mich, auf kein höheres Wesen vertrau' ich, sondern bloß auf den Gott des Himmels; denn er ist ein wahrer Gott, seine Lehre ist wahr und seine Propheten sind wahr und viele Güte und Wahrheit erzeigt er; auf ihn vertrau' ich und seinem heiligen Namen weih' ich Lob. — Möge es Dein Wille sein, mein Herz zu erschließen durch die Lehre, und zu erfüllen die Wünsche meines Herzens und der Herzen Deines ganzen Volkes Israel zum Heil, zum Leben und zum Frieden.

Höre, Israel, der Ewige ist unser Gott, der Ewige ist einzig!

אחד Einzig ist unser Gott; groß ist unser Herr; Heiliger, Ehrfurchtgebietender ist sein Name!

Der Vorbeter die Thorarolle vor sich haltend spricht:

Verherrlicht den Ewigen mit mir! Laßt uns vereint erheben seinen Namen!

Die Gemeinde.

לך Dein, o Ewiger, ist die Größe und die Macht und die Herrlichkeit und der Sieg und die Majestät, ja, Alles im Himmel und auf Erden; Dein, o Ewiger, ist das Reich, und Du bist über Alles das Haupt.

In Frankfurt am Main und vielen Gemeinden wird weder das בריך שמה noch שמע ישראל gebetet, sondern der Vorbeter beginnt mit גדלו.

בְּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרֵא עָלְמָא בְּרִיךְ כְּתָרָךְ וְאַתְרָךְ. יְהֵא
רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם. וּפוּרְקַן יְמִינָךְ אַחֲזִי
לְעַמָּךְ בְּבֵית מִקְדְּשָׁךְ וּלְאַמְטוּיֵי לָנָא מְטוּב נְהוֹרָךְ
וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין. יְהֵא רַעֲוָא קָדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ
לָן חַיִּין בְּטִיבוּתָא. וְלֶהֱוֵא אֲנָא פְּקִידָא בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא
לְמִרְחַם עָלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיָת כָּל־דִּי לִי וְדִי לְעַמָּךְ
יִשְׂרָאֵל. אַנְתְּ הוּא זָן לְכֹלָּא וּמְפַרְנֵס לְכֹלָּא. אַנְתְּ הוּא
שַׁלִּיט עַל־כֹּלָּא. אַנְתְּ הוּא דְּשַׁלִּיט עַל־מַלְכַיָּא וּמַלְכוּתָא
דִּי־לָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּסָגְדְנָא
קַמֵּהּ וּמְקַמָּא דִּיקָר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל־עִדָּן וְעִדָּן. לָא עַל
אֱנָשׁ רָחֵצְנָא. וְלָא עַל־בַּר־אֱלָהִין סָמְכְנָא. אֶלָּא
בֶּאֱלָהָא דִּשְׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט. וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט.
וּנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט. וּמַסְגֵּא לְמֶעְבַּד טָבָן וּקְשׁוֹט. בֵּהּ אֲנָא
רָחִיץ. וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אֵמַר תֻּשְׁבְּחָן. יְהֵא
רַעֲוָא קָדָמָךְ דְּתִפְתַּח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלִים מִשְׁאֲלִין
דִּלְבִּי וְלִבָּא דְכָל עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְטָב וּלְחַיִּין וְלִשְׂבָעָה:

(סס"ץ לחזר בקול רם) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

אֶחָד אֱלֹהֵינוּ גָּדוֹל אֲדוֹנֵנוּ קָדוֹשׁ (ונורא) שְׁמוֹ:

Der Vorbeter die Thorarolle vor sich haltend spricht:

גַּדְּלוּ לַיְיָ אִתִּי. וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:

Die Gemeinde antwortet:

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ:

Erhebet den Ew'gen, unseren Gott, und werfet euch nieder vor seiner Füße Schemel, heilig ist er! Erhebet den Ew'gen, unseren Gott, und werfet euch nieder an seinem heil'gen Berge, denn heilig ist der Ewige, unser Gott!

Während der Vorbeter die Thora zum Vorlesepult bringt, spricht die Gemeinde:

לך Ueber Alles werde verherrlicht und geheiligt, gerühmt und gepriesen, erhöht und erhoben der Name des Königs aller Könige, des Allheiligen — gelobt sei er — in allen Welten, die er erschaffen — in dieser und in der künftigen Welt, nach seinem göttlichen Willen, nach dem Verlangen seiner Verehrer und dem Wunsche des ganzen Hauses Israel! Er ist der Ursprung aller Welten, Herr aller Geschöpfe, Gott aller Seelen; er läßt sich nieder in jener unermeßlichen Höhe, thront in den Himmeln der uralten Himmel; er ist heilig über die Chajoth, heilig über den Thron der Herrlichkeit. Und so werde durch uns geheiligt Dein Name, Ewiger, unser Gott, vor den Augen aller Lebenden! Wir werden ihm einst ein neues Lied singen — wie es in der Schrift heißt: „Singet dem Herrn, lobpreiset seinen Namen, erhöhet ihn — der durch die Aetherwüste fährt, sein Name ist Jah — frohlocket vor ihm!" Wir werden ihn augenscheinlich schauen, wenn er nach seiner Residenz zurückkehren wird — wie es in der Schrift heißt: „Denn augenscheinlich werden sie schauen, wenn der Ewige nach Zion zurückkehren wird." Ferner sagt die Schrift: „Und die Herrlichkeit des Ewigen wird sich offenbaren und alles Fleisch insgesammt wird dann einsehen, daß der Mund des Ewigen den Ausspruch gethan!"

אב Der Vater des Erbarmens erbarme sich des Volkes, das er einst liebevoll getragen, gedenke des Bundes mit den Stammvätern und bewahre unsere Seelen vor bösen Stunden; er verscheuche den bösen Trieb von Denen, die er einst so hoch gehoben; er begnadige uns durch ewige Befreiung und gewähre unsere Wünsche im vollen Maaße des Heils und des Erbarmens.

Die Thora wird auf den Vorlesepult gelegt und aufgerollt, worauf der Vorbeter den Cohen zur Vorlesung aufruft, indem er spricht:

ויעזר Ja, er steht bei und schützt und hilft Allen, die auf ihn vertrauen; darauf laßt uns sprechen: Amen! Erkennet Alle an die Größe unseres Gottes und gebet der Thora die Ehre! (Es nahe sich [ein Priester] N. N.) — Gelobt sei, der

רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא:
רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

Während der Vorbeter die Thora zum Vorlesepult bringt, spricht die Gemeinde.

עַל הַכֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם
וְיִתְנַשֵּׂא: שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ
הוּא: בָּעוֹלָמוֹת שֶׁבָּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא:
כָּרְצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יְרֵאָיו וְכִרְצוֹן כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל: צוּר
הָעוֹלָמִים אֲדוֹן כָּל־הַבְּרִיוֹת אֱלוֹהַּ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת:
הַיּוֹשֵׁב בְּמֶרְחֲבֵי מָרוֹם הַשּׁוֹכֵן בִּשְׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם:
קָדְשָׁתוֹ עַל הַחַיּוֹת וּקְדָשָׁתוֹ עַל כִּסֵּא הַכָּבוֹד: וּבְכֵן
יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ בָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי: וְנֹאמַר
לְפָנָיו שִׁיר חָדָשׁ כַּכָּתוּב: שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ סְלוּ
לָרוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וְנִרְאֵהוּ עַיִן בְּעַיִן
בְּשׁוּבוֹ אֶל נָוֵהוּ כַּכָּתוּב: כִּי עַיִן בְּעַיִן יִרְאוּ בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן:
וְנֶאֱמַר וְנִגְלָה כְּבוֹד יְיָ וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִּי יְיָ דִּבֵּר:

אַב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית
אֲתָנִים וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר
בְּיֵצֶר הָרַע מִן הַנִּשּׁוּאִים וְיָחֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵטַת עוֹלָמִים
וִימַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

Die Thora wird auf den Vorlesepult gelegt und aufgerollt, worauf der Vorbeter den Cohen zur Vorlesung aufruft, indem er spricht:

וְיַעֲזוֹר וְיָגֵן וְיוֹשִׁיעַ לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ וְנֹאמַר אָמֵן:
הַכֹּל הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ וּתְנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה כֹּהֵן קְרַב.
יַעֲמוֹד (פלוני בר פלוני הכהן): בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ

seinem Volke Israel die Thora gegeben, in seiner Heiligkeit! Die Lehre des Ewigen ist vollkommen, labt die Seele; das Zeugniß des Ewigen ist zuverlässig, macht Alberne weise; die Befehle des Ewigen sind gerade, erfreuen das Herz; das Gebot des Ewigen ist lauter, erleuchtet die Augen. Der Ewige gibt seinem Volke Sieg, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden! Der Allmächtige, sein Weg ist ohne Fehl, des Ewigen Verheißung rein geläutert, er ist ein Schild Allen, die auf ihn vertrauen.

Die Gemeinde antwortet:

ואתם Ihr, die ihr anhanget dem Ewigen, eurem Gotte, ihr lebet allesammt heute!

Vor der Vorlesung aus der Thora spricht der Aufgerufene:

ברכו Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Die Gemeinde antwortet:

Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, in Ewigkeit!

Der Aufgerufene wiederholt dies, und fährt dann fort:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns aus allen Völkern erkoren, und uns seine Thora gegeben hat. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Thora gegeben.

Hierauf beginnt die Vorlesung.

Nach dem betreffenden Abschnitt der Vorlesung spricht der Aufgerufene:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns die wahre Lehre gegeben und das ewige Leben in uns gepflanzt hat! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Thora gegeben.

Vorlesung aus der ersten Thorarolle.

(3. B. M. Kap. 22. V. 26.)

Der Ewige sprach zu Mosche, wie folgt: Wenn ein Ochse, ein Lamm oder ein Ziegenbock geboren wird, so soll es sieben Tage bei seiner Mutter bleiben, und vom achten Tage und weiter wird es tüchtig zum Feueropfer, dem Ewigen zu Ehren. Ihr sollt vom Rind- oder Kleinvieh nicht das Vieh nebst seinem Jungen an einem Tage schlachten. Wenn ihr dem Ewigen zu Ehren ein Dankopfer schlachtet, so schlachtet es, daß es euch zur Gnade aufgenommen werde; an demselben Tage soll es gegessen werden, ihr dürft davon nichts auf den folgenden Tag übrig lassen. Ich, der Ewige! Beobachtet meine Gebote und haltet sie! Ich, der Ewige! Entweihet nicht meinen

יִשְׂרָאֵל בְּקָדְשָׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת
יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי
לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ
יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ
צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ:

Die Gemeinde antwortet:

וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

פַּמ=ברכה מיבער דיא ספר תורה.

Vor der Vorlesung aus der Thora spricht der Aufgerufene:

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

Gem. בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

Der Aufgerufene wiederholt dies, und fährt dann fort:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־
הָעַמִּים, וְנָתַן־לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

נַמַּ=ברכה מיבער דיא ספר תורה.

Nach dem betreffenden Abschnitt der Vorlesung spricht der Aufgerufene:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר נָתַן־לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת,
וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

וקולתים נם"ת א' נפ' אמר, ומתחלק לה' גנרי, ובזנת מתחלק לז' גנרי.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: שׁוֹר אוֹ־כֶשֶׂב אוֹ־עֵז
כִּי יִוָּלֵד וְהָיָה שִׁבְעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי
וָהָלְאָה יֵרָצֶה לְקָרְבַּן אִשֶּׁה לַיהוָה: וְשׁוֹר אוֹ־שֶׂה
אֹתוֹ וְאֶת־בְּנוֹ לֹא תִשְׁחֲטוּ בְּיוֹם אֶחָד: וְכִי־תִזְבְּחוּ
זֶבַח־תּוֹדָה לַיהוָה לִרְצֹנְכֶם תִּזְבָּחוּ: בַּיּוֹם הַהוּא
יֵאָכֵל לֹא־תוֹתִירוּ מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֶר אֲנִי יְהוָה: וּשְׁמַרְתֶּם
מִצְוֹתַי וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם אֲנִי יְהוָה: וְלֹא תְחַלְּלוּ אֶת־

heiligen Namen; ich will geheiligt sein unter den Kindern Israels. Ich, der Ewige, der euch geheiligt, der euch aus dem Lande Mizrajim geführt hat, um euer Gott zu sein. Ich, der Ewige! Der Ewige sprach zu Mosche, wie folgt: Rede mit den Kindern Israels und sage ihnen: Die Festtage des Ewigen, an welchen ihr heilige Versammlungen verkünden sollt, diese meine Festtage sind folgende: Sechs Tage soll Arbeit verrichtet werden, am siebenten Tage aber ist der höchste Feiertag, eine heilige Verkündigung, wo ihr keinerlei Arbeit verrichten sollt; es ist der Ruhetag, dem Ewigen zu Ehren, in allen euern Wohnungen. Dieses sind die Feste des Ewigen, heilige Verkündigungen, die ihr zu ihrer Zeit verkünden sollt: Im ersten Monat, am vierzehnten Tage des Monats, zwischen beiden Abenden, werde das Ueberschreitungsopfer dem Ewigen zu Ehren dargebracht. Am fünfzehnten Tage desselben Monats ist das Fest der ungesäuerten Kuchen, dem Ewigen zu Ehren; da sollt ihr sieben Tage ungesäuerte Kuchen essen, am ersten Tage heilige Versammlung verkündigen und keine Handwerksarbeit verrichten, und sollt sieben Tage lang dem Ewigen Feueropfer darbringen, am siebenten Tage dann abermals heilige Versammlung verkündigen und keinerlei Handwerksarbeit verrichten. Der Ewige sprach zu Mosche, wie folgt: Rede mit den Kindern Israels und sage ihnen: Wenn ihr in das Land, das ich euch gebe, kommen und da Ernte halten werdet, so sollt ihr ein Omer der Erstlinge eurer Ernte dem Priester bringen. Dieser mache mit dem Omer eine Wendung vor dem Ewigen, um euch Gnade auszuwirken; den Tag nach dem Feste mache der Priester damit die Wendung. An dem Tage, da ihr die Wendung mit dem Omer macht, sollt ihr dem Ewigen zu Ehren ein jähriges Lamm ohne Leibesfehler zum Ganzopfer darbringen und dazu sein Speiseopfer, zwei Zehntel feinen Mehls, mit Oel eingerührt, als ein Feueropfer, dem Ewigen zu Ehren, zum angenehmen Geruche; dazu das Trankopfer, ein viertel

שֵׁם קָדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה
מְקַדִּשְׁכֶם: הַמּוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת
לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה: פ לוי.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי
קֹדֶשׁ אֵלֶּה הֵם מוֹעֲדָי: שֵׁשֶׁת יָמִים תֵּעָשֶׂה מְלָאכָה
וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת שַׁבָּתוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלָאכָה לֹא
תַעֲשׂוּ שַׁבָּת הִוא לַיהוָה בְּכֹל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם: פ (נשנת ג.)

אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְהוָה מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם
בְּמוֹעֲדָם: בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ
בֵּין הָעַרְבַּיִם פֶּסַח לַיהוָה: וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ
הַזֶּה חַג הַמַּצּוֹת לַיהוָה שִׁבְעַת יָמִים מַצּוֹת תֹּאכֵלוּ:
בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת
עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה לַיהוָה שִׁבְעַת
יָמִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה
לֹא תַעֲשׂוּ: פ ישראל. (נשנת ד.)

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי־תָבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן
לָכֶם וּקְצַרְתֶּם אֶת־קְצִירָהּ וַהֲבֵאתֶם אֶת־עֹמֶר
רֵאשִׁית קְצִירְכֶם אֶל־הַכֹּהֵן: וְהֵנִיף אֶת־הָעֹמֶר לִפְנֵי
יְהוָה לִרְצֹנְכֶם מִמָּחֳרַת הַשַּׁבָּת יְנִיפֶנּוּ הַכֹּהֵן:
וַעֲשִׂיתֶם בְּיוֹם הֲנִיפְכֶם אֶת־הָעֹמֶר כֶּבֶשׂ תָּמִים בֶּן־
שְׁנָתוֹ לְעֹלָה לַיהוָה: וּמִנְחָתוֹ שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת
בְּלוּלָה בַּשֶּׁמֶן אִשֶּׁה לַיהוָה רֵיחַ נִיחֹחַ וְנִסְכֹּה* יַיִן

*) ונסכו קרי.

Hin Weines. Ihr sollt kein Brod noch geröstete oder zerriebene Körner essen bis an eben diesem Tage, bis daß ihr das Opfer eueres Gottes dargebracht habt. Dieses sei ein ewiges Gesetz für euere Nachkommen in allen euern Wohnungen. Ihr sollt euch vom nächsten Tage auf den Feiertag, von dem Tage, da ihr das Omer der Wendung dargebracht, sieben ganze Wochen zählen; bis zu dem Tage nach der siebenten Woche sollt ihr fünfzig Tage zählen und dann ein neues Speiseopfer dem Ewigen zu Ehren darbringen. Aus eurer Heimath sollt ihr zwei Brode zur Wendung darbringen, aus zwei Zehntel feinen Mehls sollen sie bestehen, als gesäuertes Brod gebacken werden; dieses sind Erstlinge, dem Ewigen zu Ehren. Nebst dem Brode sollt ihr sieben jährige Lämmer ohne Leibesfehler, ein junges Ochsenrind und zwei Widder als Ganzopfer dem Ewigen zu Ehren darbringen, nebst ihrem Speiseopfer und Trankopfer, vom Feuer zu verzehren, zum angenehmen Geruche, dem Ewigen zu Ehren. Ihr sollt auch einen Ziegenbock als Sündenopfer und zwei jährige Lämmer als Freudenopfer darbringen. Der Priester mache mit dem Brode der Erstlinge vor dem Ewigen eine Wendung mit den zwei Lämmern; sie sollen dem Ewigen geheiligt und des Priesters sein. An eben diesem Tage sollt ihr Verkündigung halten, heilige Verkündigung sei er euch, und ihr sollt keine Handwerksarbeit verrichten; das sei ein ewiges Gesetz in allen euern Wohnungen für eure Nachkommen. Wenn ihr in euerm Lande Ernte haltet, so sollst Du die Winkel deines Feldes nicht völlig abmähen, noch zur Nachlese die einzelnen, Aehren aufsuchen, sondern solche dem Armen und dem Fremden überlassen. Ich, der Ewige, euer Gott! Der Ewige sprach zu Mosche, wie folgt: Sage den Kindern Israels, wie folgt: Am ersten Tage des siebenten Monats soll ein Ruhetag sein, an welchem zum Andenken geblasen wird; Da sollt ihr keine Handwerksarbeit verrichten, und dem Ewigen zu Ehren Feueropfer darbringen. Der Ewige

רְבִיעִת הַהִין: וְלֶחֶם וְקָלִי וְכַרְמֶל לֹא תֹאכְלוּ עַד־עֶצֶם
הַיּוֹם הַזֶּה עַד הֲבִיאֲכֶם אֶת־קָרְבַּן אֱלֹהֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם
לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכֹל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם: ס שלישי. (נזנת ה.) וּסְפַרְתֶּם
לָכֶם מִמָּחֳרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הֲבִיאֲכֶם אֶת־עֹמֶר
הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה: עַד מִמָּחֳרַת
הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִת תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה
חֲדָשָׁה לַיהוָה: מְמוֹשְׁבֹתֵיכֶם תָּבִיאוּ לֶחֶם תְּנוּפָה
שְׁתַּיִם שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת תִּהְיֶינָה חָמֵץ תֵּאָפֶינָה
בִּכּוּרִים לַיהוָה: וְהִקְרַבְתֶּם עַל־הַלֶּחֶם שִׁבְעַת כְּבָשִׂים
תְּמִימִם בְּנֵי שָׁנָה וּפַר בֶּן־בָּקָר אֶחָד וְאֵילִם שְׁנָיִם
יִהְיוּ עֹלָה לַיהוָה וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם אִשֵּׁה רֵיחַ־נִיחֹחַ
לַיהוָה: וַעֲשִׂיתֶם שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת וּשְׁנֵי
כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה לְזֶבַח שְׁלָמִים: וְהֵנִיף הַכֹּהֵן אֹתָם
עַל לֶחֶם הַבִּכֻּרִים תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה עַל־שְׁנֵי כְּבָשִׂים
קֹדֶשׁ יִהְיוּ לַיהוָה לַכֹּהֵן: וּקְרָאתֶם בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה
מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ
חֻקַּת עוֹלָם בְּכָל־מוֹשְׁבֹתֵיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם: וּבְקֻצְרְכֶם
אֶת־קְצִיר אַרְצְכֶם לֹא־תְכַלֶּה פְּאַת שָׂדְךָ בְּקֻצְרֶךָ
וְלֶקֶט קְצִירְךָ לֹא תְלַקֵּט לֶעָנִי וְלַגֵּר תַּעֲזֹב אֹתָם
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: פ רביעי. (נזנת ו.)

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לֵאמֹר בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם
שַׁבָּתוֹן זִכְרוֹן תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ: כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה
לֹא תַעֲשׂוּ וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה לַיהוָה: ס וַיְדַבֵּר יְהוָה

ס) א׳ דגוס.

sprach zu Mosche, wie folgt: Allein am zehnten Tage des siebenten Monats, da ist der Versöhnungstag, da sollt ihr heilige Festverkündigung halten und euere Leiber kasteien, auch ein Feueropfer dem Ewigen zu Ehren darbringen. An diesem Tage sollt ihr keinerlei Kunstarbeit verrichten; denn es ist ein Tag der Versöhnung, an welchem vor dem Ewigen, euerm Gott, für euch gesühnt wird. Denn jede Person, welche an eben diesem Tage sich nicht kasteiet, die soll aus ihrem Volke ausgestoßen werden, und jede Person, die an eben diesem Tage irgend eine Kunstarbeit verrichtet, dieselbe Person will ich aus ihrem Volke ausrotten. Keinerlei Kunstarbeit sollt ihr da verrichten; dieses sei ein ewiges Gesetz in allen euern Wohnungen. Es sei euch ein höchster Ruhetag, wo ihr eure Leiber kasteien sollt; am neunten im Monat, des Abends, sollt ihr von Abend bis Abend euern Ruhetag halten. Der Ewige sprach zu Mosche, wie folgt: Sage den Kindern Israels, wie folgt: Am fünfzehnten Tage dieses siebenten Manats ist das Laubhüttenfest dem Ewigen zu Ehren sieben Tage lang. Am ersten Tage ist feierliche Festverkündigung, da sollt ihr keinerlei Handwerksarbeit verrichten. Sieben Tage hindurch sollt ihr dem Ewigen zu Ehren Feueropfer darbringen; am achten Tage sei euch feierliche Festverkündigung, da ihr dem Ewigen zu Ehren Feueropfer darbringen sollt; es ist ein Enthaltungstag, wo ihr keinerlei Handwerksarbeit verrichten sollt. Dieses sind die Festtage des Ewigen, an welchen ihr heilige Verkündigung zu halten habt, um dem Ewigen zu Ehren Feueropfer darzubringen, Ganzopfer, Speiseopfer, Schlachtopfer und Trankopfer, jedes an seinem Tage — außer den Ruhetagen des Ewigen, außer den Gaben, außer allen euern Gelübden und außer allen freiwilligen Geschenken, die ihr dem Ewigen weihet. Allein am fünfzehnten Tage des siebenten Monats, wenn ihr die Früchte des Landes eingesammelt, da sollt ihr das Fest des Ewigen

אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: אַךְ בֶּעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה
יוֹם הַכִּפֻּרִים הוּא מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעִנִּיתֶם
אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה לַיהוָה: וְכָל־מְלָאכָה
לֹא תַעֲשׂוּ בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה כִּי יוֹם כִּפֻּרִים הוּא לְכַפֵּר
עֲלֵיכֶם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: כִּי כָל־הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא־
תְעֻנֶּה בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה וְנִכְרְתָה מֵעַמֶּיהָ: וְכָל־הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה כָּל־מְלָאכָה בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה וְהַאֲבַדְתִּי
אֶת־הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִקֶּרֶב עַמָּהּ: כָּל מְלָאכָה לֹא
תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכֹל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם:
שַׁבַּת שַׁבָּתוֹן הִוא לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם
בְּתִשְׁעָה לַחֹדֶשׁ בָּעֶרֶב מֵעֶרֶב עַד־עֶרֶב תִּשְׁבְּתוּ
שַׁבַּתְּכֶם: פ חמישי. (כוזכת ז.)

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי חַג
הַסֻּכּוֹת שִׁבְעַת יָמִים לַיהוָה: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־
קֹדֶשׁ כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: שִׁבְעַת יָמִים
תַּקְרִיבוּ אִשֶּׁה לַיהוָה בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ
יִהְיֶה לָכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה לַיהוָה עֲצֶרֶת הִוא כָּל־
מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר־
תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ לְהַקְרִיב אִשֶּׁה לַיהוָה
עֹלָה וּמִנְחָה זֶבַח וּנְסָכִים דְּבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ: מִלְּבַד
שַׁבְּתֹת יְהוָה וּמִלְּבַד מַתְּנֹתֵיכֶם וּמִלְּבַד כָּל־נִדְרֵיכֶם
וּמִלְּבַד כָּל־נִדְבֹתֵיכֶם אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לַיהוָה: אַךְ בַּחֲמִשָּׁה
עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאָסְפְּכֶם אֶת־תְּבוּאַת הָאָרֶץ

sieben Tage lang feiern. Am ersten Tage sei Ruhetag und am achten Tage sei Ruhetag. Am ersten Tage sollt ihr euch eine prachtvolle Baumfrucht, Palmzweige, einen dichtbelaubten Baum-Ast und Bachweiden zur Hand nehmen und vor dem Ewigen, euerm Gott, sieben Tage lang fröhlich sein. Dieses Fest sollt ihr dem Ewigen jedes Jahr sieben Tage lang feiern; als ein ewiges Gesetz für eure Nachkommen sollt ihr es im siebenten Monat feiern. Sieben Tage lang sollt ihr in Laubhütten wohnen; wer in Israel einheimisch ist, soll in Laubhütten wohnen — auf daß eure Nachkommen wissen mögen, wie ich die Kinder Israels habe in Hütten wohnen lassen, als ich sie aus Mizrajim geführt hatte. Ich, der Ewige, euer Gott! Mosche verkündigte die Feste des Ewigen den Kindern Israels.

Die zweite Thorarolle wird neben die erste auf den Vorlesepult gelegt und der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch über beide; die erste Thora wird hierauf aufgehoben und zugerollt. Es folgt dann das Aufrollen der zweiten Thora, worauf der Maftir aufgerufen und ihm Folgendes aus dem Abschnitt Pinchas vorgelesen wird.

Am fünfzehnten Tage des siebenten Monats sollt ihr heilige Verkündigung halten, keinerlei Kunstarbeit verrichten und dem Ewigen zu Ehren sieben Tage lang ein Fest feiern. Da sollt ihr dem Ewigen zu Ehren als Ganzopfer zum angenehmen Geruch dem Feuer übergeben: dreizehn junge Stiere, zwei Widder, vierzehn jährige Lämmer, die ohne Fehler sein müssen. Zum Mehlopfer dazu feines Mehl, mit Oel eingerührt, zu jedem Stiere drei Zehntel, zu den dreizehn Stieren, zwei Zehntel zu jedem Widder, zu den beiden Widdern, ein Zehntel zu jedem Lamme, zu den vierzehn Lämmern. Einen Ziegenbock zum Sündenopfer — außer dem täglichen Ganzopfer, dessen Mehl- und Trankopfer.

Nach der Vorlesung wird die Thora vom Lesepulte aufgehoben und wieder zugerollt.

Bei'm Aufheben der Thora spricht man:

זאת Dieses ist die Lehre, welche Mosche den Kindern Israels vorgelegt, auf des Ewigen Befehl durch Mosche. Sie ist ein Baum des Lebens Denen, die an ihr festhalten, und die sie erfassen, sind selig zu preisen. Ihre Wege sind Wege der Wonne und alle ihre Pfade Frieden. Langes Leben ist in ihrer Rechten, und in ihrer Linken Reichthum und Ehre. Der Ewige will, um seiner Güte willen, die Lehre groß machen und herrlich.

תָּחֹגּוּ אֶת־חַג־יְהוָה שִׁבְעַת יָמִים בַּיָּום הָרִאשׁוֹן שַׁבָּתוֹן
וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי שַׁבָּתוֹן: וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי
עֵץ הָדָר כַּפֹּת תְּמָרִים וַעֲנַף עֵץ־עָבֹת וְעַרְבֵי־נָחַל
וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם שִׁבְעַת יָמִים: וְחַגֹּתֶם אֹתוֹ
חַג לַיהוָה שִׁבְעַת יָמִים בַּשָּׁנָה חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם
בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי תָּחֹגּוּ אֹתוֹ: בַּסֻּכֹּת תֵּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים
כָּל־הָאֶזְרָח בְּיִשְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ בַּסֻּכֹּת: לְמַעַן יֵדְעוּ דֹרֹתֵיכֶם
כִּי בַסֻּכּוֹת הוֹשַׁבְתִּי אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוֹצִיאִי אוֹתָם
מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־
מֹעֲדֵי יְהוָה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ

מניחים ס"ת זכי חכל הרחזון ואומרים חצי קדיש על זניחס, ומגביהים וגוללים ס"ת זקרחו כו, ופותחים ס"ת ב' וקוראים כו למפטיר כפ' פינחס.

וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה
לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ וְחַגֹּתֶם חַג לַיהוָה
שִׁבְעַת יָמִים: וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה
פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁלֹשָׁה עָשָׂר אֵילִם שְׁנָיִם כְּבָשִׂים בְּנֵי־
שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם יִהְיוּ: וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה
בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר הָאֶחָד לִשְׁלֹשָׁה עָשָׂר פָּרִים
שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאַיִל הָאֶחָד לִשְׁנֵי הָאֵילִם: וְעִשָּׂרוֹן עִשָּׂרוֹן
לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְאַרְבָּעָה עָשָׂר כְּבָשִׂים: וּשְׂעִיר־עִזִּים
אֶחָד חַטָּאת מִלְבַד עֹלַת הַתָּמִיד מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ:

מי שנתן. ומגביהין וגוללין. כשמגביהים הס"ת מניחין נגד הכתב של ס"ת ואומרין:

בייִ"ק חויפֿהעבען דער ספֿר תורה ווירד סָאָגענדיג: געבענטשט:

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־פִּי יְיָ בְּיַד־
מֹשֶׁה: עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי
נֹעַם וְכָל־נְתִיבֹתֶיהָ שָׁלוֹם: אֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ בְּשְׂמֹאלָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד:
יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

Segensspruch vor der Haftara:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Du die herrlichen Propheten erwählt und Wohlgefallen fandest an ihren Worten, gesprochen in Wahrheit; gelobt seist Du, Ewiger, der Du erkoren die Thora und Mosche Deinen Knecht, und Israel Dein Volk, und die Propheten der Wahrheit und Gerechtigkeit.

Haftara für den ersten Tag Suckoth.

(Secharia 14.)

הנה Siehe, es kommt ein Tag, dem Ewigen gewidmet, da wird man deine Beute theilen in deiner Mitte! Ich werde alle Völker vor Jerusalem sammeln zum Kampfe; die Stadt wird erobert, geplündert die Häuser and die Weiber geschändet, die Hälfte der Stadt wird in's Elend ziehen, der Rest des Volkes aber soll der Stadt nicht entrissen werden. Nun rückt er aus, der Ewige, und streitet wider diese Völker, wie er einst am Tage des Kampfes gestritten. Da werden seine Füße stehen auf dem Oelberge, welcher vor

Haftara für den zweiten Tag Suckoth.

(1. Kön. 8, 2—21.)

ויקהלו Man versammelte sich um den König Salomo, jedermann aus Israel, im Kräftemonat d. i. dem siebenten Monate, am (Hütten-) Feste. Es kamen alle Aeltesten Israels herbei; die Priester trugen die Lade und brachten die Lade des Ewigen und das Stiftszelt hinauf; alle heiligen Gefäße welche in dem Zelte waren, brachten die Priester und Leviten hinauf, während König Salomo und die ganze Gemeinde

קודם קריאת ההפטרה ואחר זמר הגולל, יכרך המפטיר כרכה זו:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה בְדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי הָאֱמֶת וָצֶדֶק:

הפטרה ליום ראשון של סכות.

בזכריה סמן י"ד.

הִנֵּה יוֹם־בָּא לַיהוָה וְחֻלַק שְׁלָלֵךְ בְּקִרְבֵּךְ: וְאָסַפְתִּי אֶת־כָּל־הַגּוֹיִם אֶל־יְרוּשָׁלַם לַמִּלְחָמָה וְנִלְכְּדָה הָעִיר וְנָשַׁסּוּ הַבָּתִּים וְהַנָּשִׁים תִּשָּׁגַלְנָה וְיָצָא חֲצִי הָעִיר בַּגּוֹלָה וְיֶתֶר הָעָם לֹא יִכָּרֵת מִן־הָעִיר: וְיָצָא יְהוָה וְנִלְחַם בַּגּוֹיִם הָהֵם כְּיוֹם הִלָּחֲמוֹ בְּיוֹם קְרָב: וְעָמְדוּ רַגְלָיו בַּיּוֹם־הַהוּא עַל־הַר הַזֵּיתִים אֲשֶׁר עַל־

הפטרה ליום שני של סכות.

במלכים א' סמן ח'.

וַיִּקָּהֲלוּ אֶל־הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה כָּל־אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּיֶרַח הָאֶתָנִים בֶּחָג הוּא הַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי: וַיָּבֹאוּ כֹּל זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׂאוּ הַכֹּהֲנִים אֶת־הָאָרֹן: וַיַּעֲלוּ אֶת־אֲרוֹן יְהוָה וְאֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־כָּל־כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר בָּאֹהֶל וַיַּעֲלוּ אֹתָם הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם: וְהַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וְכָל־

Jerusalem gegen Morgen liegt; dieser Oelberg wird nach Morgen und Abend in der Mitte bersten — ein schreckliches Beben — die eine Hälfte des Berges wird nach Mitternacht weichen, und die andere nach Mittag. Ihr werdet das Beben meiner Berge fliehen! — die Kluft der Berge wird sich bis nach Azal hin erstrecken — ihr werdet fliehen, wie ihr einst vor dem Erdbeben geflohen in den Zeiten Ussijahu's, König von Jehuda. Da kommst Du selbst angezogen, Ewiger, mein Gott, und mit Dir die Heiligen alle! Zur selben Zeit wird nicht mehr sein das Licht der hellen Sonne und des dunkeln Mondes: es wird ein besonderer Tag sein — Gott allein bewußt — weder Tag noch Nacht; zur Zeit des Abends wird Licht sein. Zur selben Zeit wird lebendiges Wasser aus Jerusalem quellen, theils gegen

---

Haftara für den zweiten Tag Suckoth.

Israels, welche bei ihm vor der Lade sich zu ihm gesellten, Schafe und Rinder schlachteten, die wegen ihrer Menge nicht gezählt noch angegeben werden können. Die Priester brachten die Bundeslade des Ewigen an deren Ort, in den Saal des Hauses, und von da in das Allerheiligste, unter die Flügel der Cherubim. — Denn die Cherubim breiteten die Flügel an der Stelle aus, wo die Lade stand, so daß die Cherubim die Lade und deren Tragstangen von oben überschatteten. Die Tragstangen waren so lang, daß die Spitzen der Tragstangen vom Heiligsten her im Innern des Saales zu bemerken waren, ohne jedoch außen sichtbar zu sein; so blieben sie daselbst bis auf den heutigen Tag. In der Lade befand sich nichts als blos die beiden steinernen

פְּנֵי יְרוּשָׁלַ͏ִם מִקֶּדֶם וְנִבְקַע הַר הַזֵּיתִים מֵחֶצְיוֹ
מִזְרָחָה וְיָמָּה גַּיְא גְּדוֹלָה מְאֹד וּמָשׁ חֲצִי הָהָר
צָפוֹנָה וְחֶצְיוֹ נֶגְבָּה: וְנַסְתֶּם גֵּיא הָרַי כִּי־יַגִּיעַ
גֵּי־הָרִים אֶל־אָצַל וְנַסְתֶּם כַּאֲשֶׁר נַסְתֶּם מִפְּנֵי
הָרַעַשׁ בִּימֵי עֻזִּיָּה מֶלֶךְ־יְהוּדָה וּבָא יְהוָה אֱלֹהַי
כָּל־קְדֹשִׁים עִמָּךְ: וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא לֹא־יִהְיֶה
אוֹר יְקָרוֹת *קִפָּאוֹן: וְהָיָה יוֹם־אֶחָד הוּא יִוָּדַע
לַיהוָה לֹא־יוֹם וְלֹא־לָיְלָה וְהָיָה לְעֵת־עֶרֶב
יִהְיֶה־אוֹר: וְהָיָה ׀ בַּיּוֹם הַהוּא יֵצְאוּ מַיִם־חַיִּים
מִירוּשָׁלַ͏ִם חֶצְיָם אֶל־הַיָּם הַקַּדְמֹנִי וְחֶצְיָם אֶל־

הפטרה ליום שני של סכות.

עֲדַת יִשְׂרָאֵל הַנּוֹעָדִים עָלָיו אִתּוֹ לִפְנֵי הָאָרֹן
מְזַבְּחִים צֹאן וּבָקָר אֲשֶׁר לֹא־יִסָּפְרוּ וְלֹא יִמָּנוּ
מֵרֹב: וַיָּבֹאוּ הַכֹּהֲנִים אֶת־אֲרוֹן בְּרִית־יְהוָה
אֶל־מְקוֹמוֹ אֶל־דְּבִיר הַבַּיִת אֶל־קֹדֶשׁ הַקָּדָשִׁים
אֶל־תַּחַת כַּנְפֵי הַכְּרוּבִים: כִּי הַכְּרוּבִים פֹּרְשִׂים
כְּנָפַיִם אֶל־מְקוֹם הָאָרֹן וַיָּסֹכּוּ הַכְּרֻבִים עַל־
הָאָרֹן וְעַל־בַּדָּיו מִלְמָעְלָה: וַיַּאֲרִכוּ הַבַּדִּים
וַיֵּרָאוּ רָאשֵׁי הַבַּדִּים מִן־הַקֹּדֶשׁ עַל־פְּנֵי הַדְּבִיר
וְלֹא יֵרָאוּ הַחוּצָה וַיִּהְיוּ שָׁם עַד הַיּוֹם הַזֶּה: אֵין
בָּאָרוֹן רַק שְׁנֵי לֻחוֹת הָאֲבָנִים אֲשֶׁר הִנִּיחַ שָׁם

*) וקפאון ק׳.

das vordere Meer[1]) theils gegen das äußere Meer[2]) hin fließen und Sommer und Winter anhalten. Dann wird der Ewige als König der ganzen Erde erkannt werden; zur selben Zeit wird das ewige Wesen einzig und dessen Namen einzig verehrt werden. Das ganze Land wird sie in ein Gefilde verwandeln, von Geba gen Rimmon auf der Mittagsseite der Stadt Jerusalem! diese wird hochprangend ihren Raum ausdehnen vom Thore Benjamin's bis an die Gegend des ersten Thores, bis an das Eckthor, um den Thurm Chananels, bis an die königliche Kelter. Da wird sie bewohnt werden, Zerstörung trifft sie nicht mehr; Jerusalem wird sicher ruhen. Jene Völker aber, die wider Jerusalem gefochten, wird folgende Plage treffen: verwesen wird das Fleisch eines Jeden, während er

1) Ezechiel 47, 18. 2) 5. B. M. 11. 24.

Haftara für den zweiten Tag Suckoth.

Tafeln, welche Mosche am Choreb hineingelegt, als der Ewige sich mit den Kindern Israels bei ihrem Auszuge aus Egypten verbündete. — Sobald die Priester das Heiligste verlassen hatten, da erfüllte eine Wolke das Haus des Ewigen, so daß die Priester wegen der Wolke nicht darzubleiben vermochten, um Dienst zu versehen, indem die Herrlichkeit des Ewigen das Gotteshaus erfüllte.

Da sprach Salomo: „Der Ew'ge hat's verheißen, zu wohnen in dem Nebel! So hab' ich Dir erbauet ein heimathliches Haus, errichtet, daß darinnen Du ruh'st in Ewigkeit! Darauf wendete der König sein Angesicht und segnete die ganze Versammlung Israels, wobei sich die ganze Versammlung Israels in stehender Haltung befand. Er sprach: „Gelobt sei der Ewige, der Gott Israels, der mit eignem

חַיִּם הָאַחֲרוֹן בַּקַּיִץ וּבַחֹרֶף יִהְיֶה׃ וְהָיָה יְהוָה
לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְהוָה
אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃ יִסּוֹב כָּל־הָאָרֶץ כָּעֲרָבָה
מִגֶּבַע לְרִמּוֹן נֶגֶב יְרוּשָׁלָם וְרָאֲמָה וְיָשְׁבָה
תַּחְתֶּיהָ לְמִשַּׁעַר בִּנְיָמִן עַד־מְקוֹם שַׁעַר
הָרִאשׁוֹן עַד־שַׁעַר הַפִּנּוֹת וּמִגְדַּל חֲנַנְאֵל
עַד יִקְבֵי הַמֶּלֶךְ׃ וְיָשְׁבָה בָהּ וְחֵרֶם לֹא יִהְיֶה־
עוֹד וְיָשְׁבָה יְרוּשָׁלַם לָבֶטַח׃ וְזֹאת תִּהְיֶה
הַמַּגֵּפָה אֲשֶׁר יִגֹּף יְהוָה אֶת־כָּל־הָעַמִּים אֲשֶׁר
צָבְאוּ עַל־יְרוּשָׁלָם הָמַק בְּשָׂרוֹ וְהוּא עֹמֵד

הפטרה ליום שני של סכות.

מֹשֶׁה בְּחָרֵב אֲשֶׁר כָּרַת יְהוָה עִם־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּצֵאתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וַיְהִי בְּצֵאת הַכֹּהֲנִים
מִן־הַקֹּדֶשׁ וְהֶעָנָן מָלֵא אֶת־בֵּית יְהוָה׃ וְלֹא־
יָכְלוּ הַכֹּהֲנִים לַעֲמֹד לְשָׁרֵת מִפְּנֵי הֶעָנָן כִּי־
מָלֵא כְּבוֹד־יְהוָה אֶת־בֵּית יְהוָה׃ ס
אָז אָמַר שְׁלֹמֹה יְהוָה אָמַר לִשְׁכֹּן בָּעֲרָפֶל׃
בָּנֹה בָנִיתִי בֵית זְבֻל לָךְ מָכוֹן לְשִׁבְתְּךָ
עוֹלָמִים׃ וַיַּסֵּב הַמֶּלֶךְ אֶת־פָּנָיו וַיְבָרֶךְ אֶת
כָּל־קְהַל יִשְׂרָאֵל וְכָל־קְהַל יִשְׂרָאֵל עֹמֵד׃
וַיֹּאמֶר בָּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר דִּבֶּר

noch auf den Beinen steht, verwesen dessen Augen in ihren Höhlen, verwesen dessen Zunge im Munde. An diesem Tage wird der Ewige entsetzliche Verwirrung unter ihnen anrichten; Jeder wird die Hand seines Waffenbruders fassen und eines Jeden Hand wird sich empören wider die Hand seines Waffenbruders. Selbst Jehuda wird kämpfen gegen Jerusalem: so wird der Reichthum aller Völker ringsumher zusammen gebracht werden, Gold, Silber nnd Kleidungsstücke in großer Menge. Auch Roß und Maulthier und Kameel und Esel werden, wie alle in diesem Lager befindlichen Thiere, durch jene Plage aufgerieben werden. Der Rest der mancherlei wider Jerusalem gezogenen Völker, der übrig bleiben wird, soll jährlich hinaufwallen, um den König des Ewigen Zebaoth fußfällig zu verehren und das Laubhüttenfest zu feiern. Jede Familie der Erde aber, die nicht nach Jerusalem

---

Haftara für den zweiten Tag Suckoth.

Munde meinem Vater David verheißen und mit eigner Hand erfüllt hat, was er gesprochen: „„Seit dem Tage, da ich mein Volk Israel aus Egypten geführt, habe ich noch nicht unter allen Stämmen Israels eine Stadt erwählt, daß man da ein Haus baue, wo mein Name sei; aber David habe ich erwählt, daß er über mein Volk Israel gesetzt sei.““ Mein Vater David gedachte darauf dem Namen des Ewigen, des Gottes Israels, ein Haus zu erbauen. Der Ewige aber sprach zu meinem Vater David: „Daß du im Sinne hattest, meinem Namen ein Haus zu erbauen, das war von dir wohlgethan — daß du

עַל־רַגְלָיו וְעִנָּיו תִּמַּקְנָה בְּחָרִיהֶן וּלְשׁוֹנָו
תִּמַּק בְּפִיהֶם: וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא תִּהְיֶה מְהוּמַת־
יְהוָה רַבָּה בָהֶם וְהֶחֱזִיקוּ אִישׁ יַד רֵעֵהוּ
וְעָלְתָה יָדוֹ עַל־יַד רֵעֵהוּ: וְגַם־יְהוּדָה תִּלָּחֵם
בִּירוּשָׁלִָם וְאֻסַּף חֵיל כָּל־הַגּוֹיִם סָבִיב זָהָב
וְכֶסֶף וּבְגָדִים לָרֹב מְאֹד: וְכֵן תִּהְיֶה מַגֵּפַת הַסּוּס
הַפֶּרֶד הַגָּמָל וְהַחֲמוֹר וְכָל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר יִהְיֶה
בַּמַּחֲנוֹת הָהֵמָּה כַּמַּגֵּפָה הַזֹּאת: וְהָיָה כָּל־
הַגּוֹתָר מִכָּל־הַגּוֹיִם הַבָּאִים עַל־יְרוּשָׁלִָם וְעָלוּ
מִדֵּי שָׁנָה בְשָׁנָה לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְמֶלֶךְ יְהוָה צְבָאוֹת
וְלָחֹג אֶת־חַג הַסֻּכּוֹת: וְהָיָה אֲשֶׁר לֹא־יַעֲלֶה
מֵאֵת מִשְׁפְּחוֹת הָאָרֶץ אֶל־יְרוּשָׁלִַם לְהִשְׁתַּחֲוֹת

הפטרה ליום שני של סכות.

בְּפִיו אֶת דָּוִד אָבִי וּבְיָדוֹ מִלֵּא לֵאמֹר: מִן־
הַיּוֹם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶת־עַמִּי אֶת־יִשְׂרָאֵל
מִמִּצְרַיִם לֹא־בָחַרְתִּי בְעִיר מִכֹּל שִׁבְטֵי
יִשְׂרָאֵל לִבְנוֹת בַּיִת לִהְיוֹת שְׁמִי שָׁם וָאֶבְחַר
בְּדָוִד לִהְיוֹת עַל־עַמִּי יִשְׂרָאֵל: וַיְהִי עִם־לְבַב
דָּוִד אָבִי לִבְנוֹת בַּיִת לְשֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־דָּוִד אָבִי יַעַן אֲשֶׁר
הָיָה עִם־לְבָבְךָ לִבְנוֹת בַּיִת לִשְׁמִי הֱטִיבֹתָ כִּי

hinaufwallen wird, um den König des Ewigen Zebaoth fußfällig zu verehren, dieselbe soll des Regens beraubt sein. Sollte der Stamm Egypten aber nicht hinaufwallen — er könnte darum nicht kommen, weil er des Regens nicht bedarf — so wird ihn jene Plage der streitenden Völker treffen, darum, weil er nicht hinaufwallt, das Laubhüttenfest zu feiern. Dies wäre das Versünden Egyptens und das Versünden aller Völker, die nicht hinaufwallen, das Laubhüttenfest zu feiern. Zur selben Zeit werden auf den Schellen der Pferde die Worte stehen: „Dem Ewigen geheiligt!" Die Töpfe im Hause Gottes werden von dem Stoffe der Becken*) vor dem Altare sein. Alle Töpfe in Jerusalem und Jehuda werden dem Ewigen Zebaoth geheiligt sein, die Opferer werden dann kommen, davon zu ihrem Gebrauche nehmen und darin kochen; kein Kanaanite wird ferner mehr im Hause des Ewigen Zebaoth sein zu dieser Zeit.

*) Die Töpfe waren gewöhnlich von Kupfer, die Becken im Tempel waren von Gold.

Haftara für den zweiten Tag Suckoth.

es im Sinne gehabt. Allein nicht du sollst das Haus erbauen, sondern dein Sohn, der deinen Lenden entsprossen, der wird meinem Namen das Haus erbauen." Nun hat der Ewige sein Wort gehalten, das er gesprochen; erstanden bin ich an Davids, meines Vaters, Statt, habe bestiegen den Thron Israels, wie der Ewige verheißen, habe nun das Haus erbaut dem Namen des Ewigen, des Gottes Israels, und daselbst einen Ort bestimmt für die Lage, worin sich der Bund des Ewigen befindet, den er mit unseren Vätern geschlossen, als er sie aus dem Lande Egypten geführt hatte.

לְמֶלֶךְ יְהוָה צְבָאוֹת וְלַא עֲלֵיהֶם יִהְיֶה הַגָּשֶׁם׃
וְאִם־מִשְׁפַּחַת מִצְרַיִם לְא־תַעֲלֶה וְלֹא בָאָה
וְלַא עֲלֵיהֶם תִּהְיֶה הַמַּגֵּפָה אֲשֶׁר יִגֹּף יְהוָה
אֶת־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לַא יַעֲלוּ לָחַג אֶת־חַג
הַסֻּכּוֹת׃ זֹאת תִּהְיֶה חַטַּאת מִצְרַיִם וְחַטַּאת
כָּל־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לַא יַעֲלוּ לָחַג אֶת־חַג הַסֻּכּוֹת׃
בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה עַל־מְצִלּוֹת הַסּוּס קֹדֶשׁ
לַיהוָה וְהָיָה הַסִּירוֹת בְּבֵית יְהוָה כַּמִּזְרָקִים
לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ׃ וְהָיָה כָּל־סִיר בִּירוּשָׁלַם
וּבִיהוּדָה קֹדֶשׁ לַיהוָה צְבָאוֹת וּבָאוּ כָּל־
הַזֹּבְחִים וְלָקְחוּ מֵהֶם וּבִשְּׁלוּ בָהֶם וְלֹא־יִהְיֶה
כְנַעֲנִי עוֹד בְּבֵית־יְהוָה צְבָאוֹת בַּיּוֹם הַהוּא׃

הפטרה ליום שני של סכות׃

הָיָה עִם־לְבָבֶךָ׃ רַק אַתָּה לַא תִבְנֶה הַבַּיִת כִּי
אִם־בִּנְךָ הַיֹּצֵא מֵחֲלָצֶיךָ הוּא־יִבְנֶה הַבַּיִת
לִשְׁמִי׃ וַיָּקֶם יְהוָה אֶת־דְּבָרוֹ אֲשֶׁר דִּבֶּר
וָאָקוּם תַּחַת דָּוִד אָבִי וָאֵשֶׁב ׀ עַל־כִּסֵּא יִשְׂרָאֵל
כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה וָאֶבְנֶה הַבַּיִת לְשֵׁם יְהוָה
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל׃ וָאָשִׂם שָׁם מָקוֹם לָאָרוֹן אֲשֶׁר־
שָׁם בְּרִית יְהוָה אֲשֶׁר כָּרַת עִם־אֲחֵינוּ
בְּהוֹצִיאוֹ אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם׃

Nach der Haftara spricht der Vortragende:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, Fels aller Ewigkeiten, Allgerechter in allen Zeitaltern, wahrhaftiger Gott, der Du redest und es hältst, sprichst und es erfüllst, dessen Worte alle wahr und gerecht sind.

נאמן Wahrhaftig bist Du, Ewiger, unser Gott, wahrhaftig sind Deine Worte, deren nie auch nur ein einziges unerfüllt bleibt; denn Du, o Gott bist ein wahrhaftiger und allbarmherziger König. Gelobt seist Du, Ewiger, der in allen Deinen Worten wahrhaftige Gott!

רחם O, erbarme Dich über Zion, denn das ist das Haus unseres Lebens! sie, die Seelengebeugte, mögest Du bald, in unseren Tagen, befreien! Gelobt seist Du, Ewiger, der Du Zion in ihren Kindern erfreust!

שמחנו Erfreue uns, o Ewiger, unser Gott, durch den Propheten Eliahu, Deinen Diener, und durch das Reich des Hauses Davids, Deines Gesalbten, der recht bald kommen und unser Herz froh machen möge! Kein Fremder wird dann mehr auf seinem Throne ruhen, nicht wieder werden Andere seine Herrlichkeit in Besitz nehmen; denn bei Deinem heiligen Namen hast Du ihm geschworen, daß sein Licht nimmermehr verlöschen soll. Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Davids!

על Für die Thora, für den Gottesdienst und für die Propheten, so wie für (diesen Sabbath und) diesen Tag des Laubhüttenfestes, welchen Du uns gegeben hast, Ewiger, unser Gott, (zur Heiligkeit und Ruhe,) zur Wonne und Freude, zur Herrlichkeit und zum Ruhme — für dies Alles, Ewiger, unser Gott, danken wir Dir und preisen wir Dich; gepriesen werde Dein Name durch den Mund aller Lebenden unaufhörlich in Ewigkeit! Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbath) Israel und die Festes-Zeiten!

Am Sabbath werden vor אשרי (Seite 143) die folgenden Stücke eingeschaltet.

יקום פורקן Vom Himmel hernieder komme Freiheit, Gunst, Gnade und Erbarmen, langes Leben und sorgenfreie Nahrung, himmlischer Beistand, Gesundheit des Leibes und höhere Erleuchtung, gesunde und fortdauernde Nachkommenschaft, eine Nachkommenschaft, die nie abweicht von den Worten des Gesetzes und nie sie vernachlässigt — für unsere Lehrer und Meister, die heilige Synode im Lande Israel und in Babel, für die Häupter der Unionen; die Häupter der Vertriebenen, die Häupter der Hochschulen und die Richter am Thore, für alle ihre Schüler und die Schüler ihrer Schüler und für Alle, die sich des Gesetzes befleißigen. Der Herr der Welt segne sie, verlängere ihr Leben, mehre ihre Tage und gebe ihren Lebensjahren Dauer; sie mögen befreit und errettet werden von jeder Noth und allen übeln Zufällen; unser Herr im Himmel sei ihre Stütze zu jeder Zeit und Stunde! — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

המפטיר יברך ברכות אחרונות.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים
צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת הָאֵל הַנֶּאֱמָן הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה הַמְדַבֵּר
וּמְקַיֵּם שֶׁכָּל־דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק: נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ אָחוֹר לֹא־יָשׁוּב רֵיקָם
כִּי־אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל־דְּבָרָיו:

רַחֵם עַל־צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ:

שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ וּבְמַלְכוּת בֵּית
דָּוִד מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֵל לִבֵּנוּ עַל־כִּסְאוֹ לֹא־יֵשֵׁב זָר
וְלֹא יִנְחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת־כְּבוֹדוֹ. כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ
לוֹ שֶׁלֹּא יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד:

עַל־הַתּוֹרָה וְעַל־הָעֲבוֹדָה וְעַל־הַנְּבִיאִים וְעַל־יוֹם השבת
הזה ועל יום חַג הַסֻּכּוֹת הַזֶּה שֶׁנָּתַתָּ־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לקדשה ולמנוחה
לְשָׂשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה לְכָבוֹד וּלְתִפְאֶרֶת. עַל־הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ
אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָל־
חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: בָּ״א יְיָ מְקַדֵּשׁ השבת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

Am Sabbath werden vor אשרי (Seite 142) die folgenden Stücke eingeschaltet.

יְקוּם פּוּרְקָן מִן שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי
וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיְעָתָא דִּשְׁמַיָּא וּבְרִיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא מֵעַלְיָא:
וַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא וַרְעָא דִּי לָא יִפְסוֹק וְדִי לָא יִכְטוֹל מִפֻּתְגָמֵי
אוֹרַיְתָא: לְמָרָן וְרַבָּנָן חֲבוּרְתָא קַדִּישְׁתָּא. דִּי בְאַרְעָא
דְיִשְׂרָאֵל וְדִי בְּבָבֶל. לְרֵישֵׁי כַלֵּי וּלְרֵישֵׁי גָלְוָתָא וּלְרֵישֵׁי
מְתִיבְתָא וּלְדַיָּנֵי דִּי בָתְרָא: לְכָל־תַּלְמִידֵיהוֹן וּלְכָל־תַּלְמִידֵי
תַלְמִידֵיהוֹן וּלְכָל מָן דְּעָסְקִין בְּאוֹרַיְתָא. מַלְכָּא דְעָלְמָא
יְבָרֵךְ יָתְהוֹן וְיֵפֵישׁ חַיֵּיהוֹן וְיַסְגֵּא יוֹמֵיהוֹן וְיִתֵּן אַרְכָה לִשְׁנֵיהוֹן.
וְיִתְפָּרְקוּן וְיִשְׁתֵּזְבוּן מִן כָּל־עָקָא וּמִן כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין
מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְּסַעְדְּהוֹן כָּל־זְמַן וְעִדָּן וְנֹאמַר אָמֵן:

יקום פורקן Vom Himmel hernieder komme Freiheit, Gunst, Gnade und Erbarmen, langes Leben und sorgenfreie Nahrung, himmlischer Beistand, Gesundheit des Leibes und höhere Erleuchtung, gesunde und fortdauernde Nachkommenschaft, eine Nachkommenschaft, die nicht abweicht von den Worten des Gesetzes und nie sie vernachlässigt — für diese ganze heilige Gemeinde, groß und klein, Kinder und Frauen. Der Herr der Welt segne Euch, verlängere Euer Leben, mehre Euere Tage und gebe Eueren Lebensjahren Dauer. Ihr möget befreit und errettet werden von jeder Noth und allen übeln Zufällen; unser Herr im Himmel sei Euere Stütze zu jeder Zeit und Stunde! — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

מי שברך Er, der unsere Väter, Abraham, Isaak und Jakob gesegnet, er segne diese gesammte heilige Gemeinde nebst allen heiligen Gemeinden, sammt Frauen, Söhnen und Töchtern, sowie Alle, welche Synagogen zum Gebet errichten, Alle, die dieselben besuchen, um darin zu beten, welche darin Licht zur Beleuchtung und Wein zu Kiddusch und Habdalah spenden, welche Labung für Wandrer und Almosen für die Armen geben, und Alle, welche treulich Gemeindeangelegenheiten verwalten. Der Heilige — gelobt sei er — lohne sie, halte ab von ihnen jedes Leid, erhalte sie gesund an Leib und Seel', vergebe alle ihre Sünden, und verleihe Glück und Segen allen Werken ihrer Hände in Gemeinschaft mit allen ihren Brüdern vom Hause Israel. — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

Der Vorbeter spricht folgendes Gebet für das Wohl des Landesherrn.

הנותן Er, der den Königen Sieg und Gewalt den Fürsten verleiht — sein Reich ist das Reich aller Ewigkeiten — der David, seinen Knecht, von Unheilsschwert befreit, der einen Weg durch's Meer, durch gewaltige Wasser einen Pfad gebahnt: — er segne, behüte und bewahre, unterstütze, erhöhe, vergrößere und hebe hoch empor unseren Regenten N. N. — es steige dessen Glorie! — Er, der König aller Könige, der Allbarmherzige erhalte und behüte ihn, bewahre ihn vor jedem Uebel, Verdruß und Schaden, unterwerfe Nationen seiner Botmäßigkeit, stürze seine Feinde vor ihm und beglücke ihn in allen seinen Richtungen. Er, der König aller Könige, der Allbarmherzige, möge seinem Herzen und den Herzen seiner Räthe und Beamten Mitleid einflößen, um uns und ganz Israel wohlzuthun. In seinen und in unsern Tagen wird Juda geholfen werden und Israel wird sicher ruhen; es wird ein Erlöser kommen für Zion, so Gott will! — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

יְקוּם פּוּרְקָן מִן־שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי
וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיְעָתָא דִשְׁמַיָּא וּבְרִיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא
מַעֲלְיָא זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא זַרְעָא דִי לָא־יִפְסוֹק וְדִי לָא־יְבָטוֹל
מִפִּתְגָּמֵי אוֹרַיְתָא: לְכָל־קְהָלָא קַדִּישָׁא הָדֵין· רַבְרְבַיָּא עִם
זְעֵרַיָּא טַפְלָא וּנְשַׁיָּא· מַלְכָּא דְעָלְמָא יְבָרֵךְ יָתְכוֹן כְּפִישׁ
חַייכוֹן וְיַסְגֵּא יוֹמֵיכוֹן וְיִתֵּן אַרְכָּה לִשְׁנֵיכוֹן· וְתִתְפָּרְקוּן
וְתִשְׁתֵּזְבוּן מִן כָּל־עָקָא וּמִן כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין· מָרָן דִי
בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְּסַעְדְכוֹן· כָּל־זְמַן וְעִדָּן· וְנֹאמַר אָמֵן:

מִי שֶׁבֵּרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב הוּא יְבָרֵךְ אֶת־כָּל־
הַקָּהָל הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה עִם כָּל־קְהִלּוֹת הַקֹּדֶשׁ, הֵם וּנְשֵׁיהֶם
וּבְנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם· וּמִי שֶׁמְּיַחֲדִים בָּתֵּי
כְנֵסִיּוֹת לְתְפִלָּה· וּמִי שֶׁבָּאִים בְּתוֹכָם לְהִתְפַּלֵּל· וּמִי
שֶׁנּוֹתְנִים נֵר לַמָּאוֹר וְיַיִן לְקִדּוּשׁ וּלְהַבְדָּלָה וּפַת לָאוֹרְחִים
וּצְדָקָה לָעֲנִיִּים· וְכָל־מִי שֶׁעוֹסְקִים בְּצָרְכֵי צִבּוּר בֶּאֱמוּנָה·
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יְשַׁלֵּם שְׂכָרָם וְיָסִיר מֵהֶם כָּל־מַחֲלָה
וְיֵרָפֵא לְכָל־גּוּפָם וְיִסְלַח לְכָל־עֲוֹנָם וְיִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה
בְּכָל־מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם עִם כָּל־יִשְׂרָאֵל אֲחֵיהֶם· וְנֹאמַר אָמֵן:

הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לַמְּלָכִים וּמֶמְשָׁלָה לַנְּסִיכִים· מַלְכוּתוֹ
מַלְכוּת כָּל־עוֹלָמִים· הַפּוֹצֶה אֶת־דָּוִד עַבְדּוֹ מֶחֶרֶב רָעָה·
הַנּוֹתֵן בַּיָּם דֶּרֶךְ וּבְמַיִם עַזִּים נְתִיבָה· הוּא יְבָרֵךְ וְיִשְׁמוֹר
וְיִנְצוֹר וְיַעֲזוֹר וִירוֹמֵם וְיִגְדַּל וְיִנַּשֵּׂא לְמַעְלָה אֶת אֲדוֹנֵנוּ פלוני
יָרוּם הוֹדוֹ: מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יְחַיֵּהוּ וְיִשְׁמְרֵהוּ
וּמִכָּל־צָרָה וְיָגוֹן וָנֶזֶק יַצִּילֵהוּ· וְדֹבֵר עַמִּים תַּחַת רַגְלָיו וְיַפִּיל
שׁוֹנְאָיו לְפָנָיו וּבְכָל אֲשֶׁר־יִפְנֶה יַצְלִיחַ· מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
בְּרַחֲמָיו יִתֵּן בִּלְבּוֹ וּבְלֵב כָּל־יוֹעֲצָיו וְשָׂרָיו רַחֲמָנוּת לַעֲשׂוֹת
טוֹבָה עִמָּנוּ וְעִם כָּל־יִשְׂרָאֵל· בְּיָמָיו וּבְיָמֵינוּ תִּוָּשַׁע יְהוּדָה
וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֹּן לָבֶטַח וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל· וְכֵן יְהִי רָצוֹן· וְנֹאמַר אָמֵן:

אשרי Heil den Bewohnern Deines Tempels! sie preisen Dich ohn' Unterlaß.

Heil dem Volke, dem es so ergeht! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige!

(Psalm 145). Loblied Davids.

Mein Gott, o König, Dich will ich erheben, Deinen Namen ewig preisen. Täglich lobe ich Dich, rühme Deinen Namen für und für. Groß ist der Ewige und hochgerühmt, unerforschlich seine Größe. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und verkündet Deiner Allmacht Thaten. Die Pracht und Herrlichkeit Deiner Majestät, und Deine Wunder will ich besingen. Alles spricht von Ehrfurcht Deiner Allmacht, auch ich will Deine Herrlichkeit verkünden. Alles singt ein Denkmal Deiner großen Güte und rühmet Deine Allgerechtigkeit; Allgnädig, allbarmherzig ist der Ewige, langmüthig und von großer Liebe. Gütig ist der Ewige gegen Alle, und sein Erbarmen waltet über alle seine Werke. Ewiger, Dir danken alle Deine Werke, Dich lobpreisen Deine Frommen, besingen Deines Reiches Herrlichkeit, unterhalten sich von Deiner Allmacht um kund zu thun den Menschenkindern Deine Thaten, die Pracht und Herrlichkeit Deines Reiches. Dein Reich ist das Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Der Ewige stützet alle Fallenden und richtet auf alle Gebeugten. Aller Augen harren auf Dich, und Du gibst ihnen ihre Speise zur rechten Zeit. Allmilde öffnest Du Deine Hand und sättigst was da lebt mit Wohlgefallen. In allen seinen Wegen ist der Ewige gerecht, in allen seinen Thaten gütig. Der Ewige ist nahe Allen, die ihn anrufen, Allen, die ihn anrufen in Wahrheit. Er thut, was Gottesfürchtigen behagt, erhört ihr Flehen und hilft ihnen. Er behütet Alle, die ihn lieben, und rottet alle Frevler aus. Mein Mund soll Lob des Ewigen singen, alles Fleisch lobsinge seinem heiligen Namen immer und ewig. Wir preisen Jah — von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

קסה

תְּהִלָּה לְדָוִד. אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרָאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut:

Es lobe Alles den Namen des Ewigen, denn sein Name allein ist hocherhaben!

Die Gemeinde antwortet:

Seine Herrlichkeit waltet über Erd' und Himmel. Er erhöhet seines Volkes Glück; er ist der Ruhm aller seiner Frommen, der Kinder Israel, das ihm nahe Volk. Hallelujah!

Am Sabbath.

(Psalm 29.) Psalm von David. Gebet dem Ewigen, Söhne der Allmacht, gebet dem Ewigen Ehre und Sieg! Gebet dem Ewigen seines Namens Ehre, werfet euch nieder vor ihm in heiligem Schmuck! Die Stimme des Ewigen rollt über den Wassern, der Gott der Ehre fährt donnernd über gewaltigen Wassern. Die Stimme des Ewigen mit Kraft, die Stimme des Ewigen mit Pracht, die Stimme des Ewigen zersplittert Zedern, Libanons Zedern zersplittert der Ewige, läßt hüpfen sie wie muthig Kalb, Libanon und Sirion wie junges Reëm. Die Stimme des Ewigen wirft flammenden Blitz, die Stimme des Ewigen erschüttert die Wüste, die Wüste zu Kades erschüttert der Ewige. Die Stimme des Ewigen regt auf das scheue Gewild, entblättert die Wälder — aber in seinem Palaste spricht Alles: Herrlichkeit! Der Ewige saß zur Sündfluth auf dem Throne; der Ewige allein regiert immerdar die Welt. Der Ewige gibt seinem Volke Sieg, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden!

An Wochentagen.

(Psalm 24.) Ein Psalm von David. Des Ewigen ist die Erd' und was sie füllet, Welt und Bewohner sind sein! er hat über Meere sie festgestellt, über Ströme sie gebaut! Wer darf den Berg des Ewigen besteigen? wer seine heilige Stätte betreten? Wer reiner Hände, lautern Herzens ist, wer Meineid nie betheuert, zum Truge nie geschworen, er wird empfangen Segen vom Ewigen, und Huld vom Gotte seines Heils. Das ist das Geschlecht, das Gott verehrt, Dein Angesicht zu schau'n sich sehnt, das ist Jakobs Geschlecht! Selah. Erhebet, ihr Thore, das Haupt, erschließet euch, ewige Pforten — es kommt der König der Ehre! Wer ist der König der Ehre? Der Ewige, gewaltig und stark, der Ewige, ein Held im Streit. Erhebet, ihr Thore, das Haupt, erschließet die ewigen Pforten — es kommt der König der Ehre! Wer ist der König der Ehre? Der Ewige Zebaoth, Er ist der König der Ehre! Selah.

Bei'm Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

ובנוחה Wenn die Lade niedergesetzt ward, sprach er: „Ruhe nunmehr, o Ewiger, unter der Menge der Tausenden Israels!" Ziehe ein, o Ewiger, in Deinen Ruhesitz, Du und die Lade Deiner Herrlichkeit. Laß Tugend Deine Priester kleiden, laß Deine Heiligen frohlocken! Um Davids, Deines Knechtes willen, verweigere nicht, was Dein Gesalbter fleht! „Eine herrliche Lehre habe ich euch gegeben; meine Thora verlasset nicht! Sie ist ein Baum des Lebens Denen, die an ihr festhalten, und die sie erfassen, sind selig zu preisen. Ihre Wege sind Wege der Wonne, und alle ihre Pfade Frieden." Führe uns zu Dir zurück, o Ewiger, und laß uns heimkehren; verjünge unsre Tage wie vormals!

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut:

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ׃

Die Gemeinde antwortet:

הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם׃ וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה
לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ׃

כ״ש. Am Sabbath.	כ״ר. An Wochentagen.
מִזְמוֹר לְדָוִד׃ הָבוּ לַיהוָה בְּנֵי אֵלִים	לְדָוִד מִזְמוֹר׃ לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ
הָבוּ לַיהוָה כָּבוֹד וָעֹז׃ הָבוּ לַיהוָה	תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ׃ כִּי הוּא עַל־יַמִּים
כְּבוֹד שְׁמוֹ הִשְׁתַּחֲווּ לַיהוָה בְּהַדְרַת־	יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ׃ מִי־יַעֲלֶה
קֹדֶשׁ׃ קוֹל יְהוָה עַל־הַמָּיִם אֵל־	בְּהַר יְהוָה וּמִי־יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ׃
הַכָּבוֹד הִרְעִים יְהוָה עַל־מַיִם רַבִּים׃	נְקִי כַפַּיִם וּבַר־לֵבָב אֲשֶׁר לֹא־נָשָׂא
קוֹל־יְהוָה בַּכֹּחַ קוֹל יְהוָה בֶּהָדָר׃	לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה׃
קוֹל יְהוָה שֹׁבֵר אֲרָזִים וַיְשַׁבֵּר יְהוָה	יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְהוָה וּצְדָקָה
אֶת־אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן׃ וַיַּרְקִידֵם כְּמוֹ־	מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ׃ זֶה הוֹר דֹּרְשָׁו
עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׂרְיוֹן כְּמוֹ בֶן־רְאֵמִים׃	מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה׃ שְׂאוּ
קוֹל יְהוָה חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ׃ קוֹל	שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי
יְהוָה יָחִיל מִדְבָּר יָחִיל יְהוָה מִדְבַּר	עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי זֶה
קָדֵשׁ׃ קוֹל יְהוָה יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת	מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ יְהוָה עִזּוּז וְגִבּוֹר
וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ אֹמֵר	יְהוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה׃ שְׂאוּ שְׁעָרִים
כָּבוֹד׃ יְהוָה לַמַּבּוּל יָשָׁב וַיֵּשֶׁב	רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא
יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם׃ יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ	מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃
יִתֵּן יְהוָה יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם׃	יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה׃

Bei'm Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְיָ רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל׃ קוּמָה יְיָ
לְמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ׃ כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ
יְרַנֵּנוּ׃ בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ׃ כִּי לֶקַח
טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל־תַּעֲזֹבוּ׃ עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים
בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר׃ דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ
שָׁלוֹם׃ הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם׃

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn, wie Du verheißen hast! Gedenke Deiner Huld, o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen!

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und bei'm Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Herr, öffne meine Lippen und mein Mund verkünde Deinen Ruhm!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohlthaten erzeiget in Güte, als Eigenthümer des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe! — König, Helfer, Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Todten wieder, mächtiger Retter!

מכלכל Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Todten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage Jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tödtet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Todten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Todten belebt!

Der Vorbeter ſpricht das halbe Kaddiſch.

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃
וְזֹכֶר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן׃

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל
לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃ מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר׃ מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃ וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

*) אתה Du bist heilig, heilig ist Dein Name, und Heilige lobpreisen Dich jeglichen Tag. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

---

*) Bei der Wiederholung des Mussafgebets spricht der Vorbeter:

נעריצך Vorb. Wir preisen Dich und heiligen Dich nach der Weise der heiligen Seraphim, welche in Heiligkeit Deinen Namen feiern; wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer rief dem Andern zu und sprach:

G. u. V. „Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth, voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!"

Vorb. Seiner Herrlichkeit voll ist die Welt! — Seine Diener fragen einander: „Wo ist seiner Herrlichkeit Wohnung?" Ihnen gegenüber erwiedert's dann: „Gelobt!"

G. u. V. „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes von ihrer Stätte aus!"

Vorb. Von seiner Stätte aus wende er sich erbarmungsvoll und begnadige das Volk, das seiner Einheit Namen täglich zweimal, Abends und Morgens, voll Liebe huldigt, rufend: „Höre Israel!"

Gem. u. Vorb. „Höre Israel, der Ewige, unser Gott, der Ewige ist einzig!"

Vorb. Einzig ist er, unser Gott, er ist unser Vater, er ist unser König, er ist unser Befreier, und er wird uns zum zweiten Male in seiner Allbarmherzigkeit vor aller Lebenden Augen vernehmen lassen: Ich will euer Gott sein!

Gem. u. Vorb. „Ich bin der Ewige, euer Gott!"

Gem. Allmächtiger, unsere Macht! Ewiger, unser Herr! wie mächtig ist Dein Name auf der ganzen Erde! Einst wird der Ewige König sein über die ganze Erde, an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name: Einiger.

Vorb. Und in Deinen heiligen Worten heißt es:

Gem. u. Vorb. „Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht! Hallelujah!"

Vorb. Von Geschlecht zu Geschlecht verkünden wir Deine Größe, und in alle Ewigkeit heiligen wir Deine Heiligkeit. Dein Lob, o Gott, weiche nicht aus unserem Munde immer und ewig; denn Gott, König, groß und heilig bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

*) אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

---

*) Bei der Wiederholung des Muſſafgebets ſpricht der Vorbeter hier ſtatt אתה קדוש die Keduſcha נעריצך.

נַעֲרִיצְךָ וְנַקְדִּישְׁךָ כְּסוֹד שִׂיחַ שַׂרְפֵי קֹדֶשׁ הַמַּקְדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקֹּדֶשׁ. כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר.

קו״ח קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

ח׳ כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

קו״ח בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

ח׳ מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶּן בְּרַחֲמִים וְיָחֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים:

קו״ח שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

ט׳ אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ. וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָל חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים:

קו״ח אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

י׳ אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

י׳ וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר.

קו״ח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

י׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אתה בחרתנו Du hast uns aus allen Völkern erkoren; Du liebtest uns und fandest Wohlgefallen an uns; Du hast uns erhoben über alle Nationen, und uns geheiligt durch Deine Gebote. Du hast uns genähert, o König, Deinem Dienste und uns nach Deinem großen und heiligen Namen genannt.

ותתן לנו Und so gabst Du uns in Liebe, Ewiger, unser Gott, (Sabbathtage zur Ruhe und) Feiertage zur Freude, Feste und Wonnezeiten zur Fröhlichkeit, (diesen Sabbath und) dieses Laubhüttenfest, den Zeitpunkt unserer Freude, (in Liebe) zur Heiligkeitsverkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Egypten.

ומפני Aber um unserer Sünden willen sind wir aus unserem Lande vertrieben und weit entfernt von unserem eignen Boden; nun können wir nicht mehr hinaufwallen und erscheinen und uns niederwerfen vor Dir und können nicht erfüllen unsere Pflichten in jenem von Dir erkornen Tempel, in jenem großen und heiligen Hause, das Deinen Namen geführt — wegen der Gewalt, die an Deinem Heiligthume verübt worden. O möge es doch Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, erbarmungsvoller König, mit Deiner Allbarmherzigkeit zurückzukehren, Dich unser und Deines heiligen Tempels zu erbarmen, ihn bald wieder zu erbauen und zu erhöhen dessen Herrlichkeit O Vater und König, laß uns kund werden die Herrlichkeit Deiner Regierung; erscheine, und erhebe Dich vor den Augen aller Lebendigen; führe unsere Zerstreuten aus den Völkern herbei und sammle unsere Verbannten aus allen Winkeln der Erde; bring' uns dann nach Deiner Stadt Zion in Wonne und nach Jerusalem, der Wohnung Deines Heiligthums, in ewiger Freude! Dort wollen wir Dir unsere pflichtgemäßen Opfer zubereiten, die täglichen nach ihrer Ordnung und die Mussafopfer nach ihrer Vorschrift: das Mussafopfer (dieses Sabbaths und) dieses Laubhüttenfestes wollen wir in Liebe zubereiten und Dir darbringen nach dem Gebote Deines Willens, so wie Du es in Deiner Thora durch Deinen Diener Mosche aus dem Munde Deiner Herrlichkeit hast niederschreiben lassen, wie es heißt:

Am Sabbath wird hier eingeschaltet:

וביום „Am Sabbath zwei jährige Lämmer ohne Fehler, und zum Mehlopfer zwei Zehntel feinen Mehls mit Oel eingerührt, nebst dem Trankopfer dazu. Dieses ist das Ganzopfer für jeden Sabbath, außer dem täglichen Ganzopfer, nebst dessen Weinopfer."

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ ·
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ
מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה
וּמוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן · אֶת־יוֹם השבת
הזה ואת יום חַג הַסֻּכּוֹת הַזֶּה · זְמַן שִׂמְחָתֵנוּ באהבה
מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ
וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲלוֹת וְלֵרָאוֹת וּלְהִשְׁתַּחֲווֹת לְפָנֶיךָ
וְלַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ:
יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן,
שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל־מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים
וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, גַּלֵּה
כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ
לְעֵינֵי כָּל־חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס
מִיַּרְכְּתֵי אֶרֶץ · וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם
בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם · וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ
אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים
כְּהִלְכָתָם: וְאֶת מוּסַף יוֹם השבת הזה ואת מוּסַף יוֹם
חַג הַסֻּכּוֹת הַזֶּה · נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה
כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל יְדֵי
מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

חק שבת וירד חיער חייכגעסחלטעפ:

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה
בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

(Vom 3. Tag Suckoth an wird statt ובחמשה עשר das Untenstehende gebetet).

ובחמשה עשר Am fünfzehnten Tage des siebenten Monats sollt ihr heilige Verkündigung halten und keine Kunstarbeit verrichten, sieben Tage sollt ihr dem Ewigen zu Ehren ein Fest feiern. Und ihr sollt (am Ersten) dem Ewigen zu Ehren als Ganzopfer zum angenehmen Geruch, vom Feuer zu verzehren, darbringen: dreizehn junge Stiere, zwei Widder, vierzehn jährige Lämmer, die alle ohne Fehler sein müssen.

ומנחתם Dazu ihr Mehl- und Trankopfer, wie vorgeschrieben: drei Zehntel zu jedem Stiere, zwei Zehntel zu jedem Widder, ein Zehntel zu jedem Schafe; Wein zum Trankopfer; einen Bock zur Versöhnung und die zwei täglichen Opfer nach ihrer Vorschrift.

Am Sabbath wird hier eingeschaltet:

ישמחו Sie werden sich Deines Reiches freuen, die den Sabbath feiern und ihn ein Seelenvergnügen nennen. Ein Volk, das den Siebenten heiligt, genießt den Wonnegenuß Deiner Güte. Der Siebente gefiel Dir wohl, Du hast ihn geheiligt und nanntest ihn den anmuthigsten der Tage, zum Andenken an das Schöpfungswerk.

Vom 3. Tag Suckoth an und weiter wird Folgendes nach Vorschrift gebetet.

Am 3. T. Suckoth.

וביום השני Am zweiten Tage zwölf junge Stiere, zwei Widder, vierzehn jährige Lämmer ohne Fehler. ומנחתם

וביום השלישי Am dritten Tage eilf Stiere, zwei Widder, vierzehn jährige Lämmer ohne Fehler. ומנחתם

Am 4. T. Suckoth.

Am 5. T. Suckoth.

וביום הרביעי Am vierten Tage zehn Stiere, zwei Widder, vierzehn jährige Lämmer ohne Fehler. ומנחתם

וביום החמישי Am fünften Tage neun Stiere, zwei Widder, vierzehn jährige Lämmer ohne Fehler. ומנחתם

Am 6. T. Suckoth.

Am 7. T. Suckoth.

וביום הששי Am sechsten Tage acht Stiere, zwei Widder, vierzehn jährige Lämmer ohne Fehler. ומנחתם

וביום השביעי Am siebenten Tage sieben Stiere, zwei Widder, vierzehn jährige Lämmer ohne Fehler. ומנחתם

(מן חה"מ ווירד שטחטט ובחמשה עשר דמי היערחונטענטטהענדע געבעטעט.)

וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה
לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ וְחַגֹּתֶם חַג לַיהוָה
שִׁבְעַת יָמִים: וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה
פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁלֹשָׁה עָשָׂר אֵילִם שְׁנָיִם כְּבָשִׂים בְּנֵי־
שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם יִהְיוּ:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם סֹלֶת מִשְׁלָשֶׁת עֶשְׂרֹנִים לַפָּר·
וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל· וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ· וְשָׂעִיר
לְכַפֵּר· וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלָּכָתָם:

(מן שבת ווירד היער ישמחו מיינגעטהאָלטעט.)

יִשְׂמְחוּ בְּמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֹנֶג עַם מְקַדְּשֵׁי
שְׁבִיעִי· כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ וּבְשָׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ
וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

(מן דריטטען טאָג סכות חוכד ווייטער ווירד פֿאָלגענדעס: כְּמִשְׁפָּטָם כְּהִלָּכָתָם געבעטעט.)

ביום שני פרים	וּבַיּוֹם הַשֵּׁנִי פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנֵים עָשָׂר אֵילִם שְׁנָיִם
	כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם: ומנחתם וכו׳.
ביום שלישי פרים	וּבַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי פָּרִים עַשְׁתֵּי־עָשָׂר אֵילִם שְׁנָיִם
	כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם: ומנחתם וכו׳.
ביום רביעי פרים	וּבַיּוֹם הָרְבִיעִי פָּרִים עֲשָׂרָה אֵילִם שְׁנָיִם כְּבָשִׂים
	בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם: ומנחתם וכו׳.
ביום חמישי פרים	וּבַיּוֹם הַחֲמִישִׁי פָּרִים תִּשְׁעָה אֵילִם שְׁנָיִם כְּבָשִׂים
	בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם: ומנחתם וכו׳.
ביום ששי פרים	וּבַיּוֹם הַשִּׁשִּׁי פָּרִים שְׁמֹנָה אֵילִם שְׁנָיִם כְּבָשִׂים
	בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם: ומנחתם וכו׳.
ביום שביעי פרים	וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי פָּרִים שִׁבְעָה אֵילִם שְׁנָיִם כְּבָשִׂים
	בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם: ומנחתם וכו׳.

מן 4. טעג סכות. מן 9. טעג סכות.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, erbarmungsvoller König, erbarme Dich über uns. Gütiger, allgütiger Gott, laß Dich von uns erflehen, kehre zurück zu uns mit Deiner grenzenlosen Barmherzigkeit, um der Erzväter willen, die Deinen Willen geübt. Erbaue Deinen Tempel wieder wie vormals und gründe Dein Heiligthum auf seiner Stätte, laß uns dessen Bau anschauen und erfreue uns mit seiner Vollführung; führe die Priester wieder zu ihrem Dienste, die Leviten zu ihren Gesängen und Psalmen, und Israel nach seiner Heimath zurück. Daselbst wollen wir hinaufwallen und erscheinen und uns niederwerfen vor Dir an unserm dreimaligen Feste, nach Vorschrift Deiner Thora: „Dreimal im Jahre soll alles Männliche bei dir vor dem Ewigen, deinem Gotte, erscheinen an dem Orte, den er erwählen wird, am Feste der ungesäuerten Brode, am Wochenfeste und am Laubhüttenfeste. Man soll aber nicht leer vor dem Ewigen erscheinen. Jeder nach seiner Gabe, je nach dem Segen, den der Ewige, dein Gott, dir geschenkt."

והשיאנו Laß uns empfangen, Ewiger, unser Gott, den Segen Deiner Feste zum Leben und zum Frieden, zur Freude und zur Wonne, wie Du wohlwollend uns zu segnen verheißen hast. (Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Antheil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch Deine Hilfe; läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und laß uns, Ewiger, unser Gott, (in Liebe und Wohlgefallen,) in Freude und Wonne (Deinen heiligen Sabbath und) Deine heiligen Feste genießen, damit in Dir sich freue Israel, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbath,) Israel und die Festes-Zeiten.

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמֵטִיב הִדָּרֵשׁ לָנוּ שׁוּבָה אֵלֵינוּ בְּרַחֲמִין רַחֲמֶיךָ בְּגִלַּל אָבוֹת שֶׁעָשׂוּ רְצוֹנֶךָ בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבַתְּחִלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל־מְכוֹנוֹ וְהַרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוֹ וְשַׂמְּחֵנוּ בְּתִקּוּנוֹ וְהָשֵׁב כֹּהֲנִים לַעֲבוֹדָתָם וּלְוִיִּם לְשִׁירָם לְזִמְרָם וְהָשֵׁב יִשְׂרָאֵל לְנְוֵיהֶם וְשָׁם נַעֲלֶה וְנֵרָאֶה וְנִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנֶיךָ בְּשָׁלֹשׁ פַּעֲמֵי רְגָלֵינוּ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ שָׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל־זְכוּרְךָ אֶת־פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר בְּחַג הַמַּצּוֹת וּבְחַג הַשָּׁבֻעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת־פְּנֵי יְהוָה רֵיקָם: אִישׁ כְּמַתְּנַת יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

לשבת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

Bei'm Wiederholen des מוסף wird, wenn die כהנים zum דוכן gehen, statt ותחזינה, das nebenstehende ותערב von Gemeinde und Vorbeter gesagt:

ותחזינה Mögen unsere Augen sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

ותערב Nehme unser Flehen wohlgefällig auf, wie ehedem die Ganz- und Brandopfer! O Allerbarmer, in Deiner großen Barmherzigkeit stelle Deine Wohnung in Zion, den Opferdienst in Jerusalem wieder her! Laß unsere Augen es sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst, und in Ehrfurcht werden wir dort Dir wieder dienen, wie in den Tagen der Vorzeit, wie in den frühern Jahren. Gelobt seist Du, Ewiger, dem allein wir in Ehrfurcht dienen!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für! Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertrauet sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die unaussprechlichen Wohlthaten, Abends, Morgens und Mittags — erweisest. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist, unser Schöpfer, Schöpfer von Anbeginn. Benedeiung und Dank Deinem großen und heiligen Namen, der Du uns am Leben und aufrecht erhalten! So laß' uns ferner leben und erhalte uns, sammle unsere Vertriebenen zu den Vorhöfen Deines Heiligthums, Deine Gesetze zu befolgen, nach Deinem Willen zu handeln und Dir mit ganzem Herzen zu dienen, da wir Dir dankbar sind. Gelobt sei Gott, dem allein der Dank gebühret. — die Du uns zu jeder Zeit —

ועל Für dies Alles sei Dein Name, unser König, gelobt und hochgepriesen unaufhörlich und immerdar!

וכל Und Alles, was lebt, soll Dir danken und in Wahrheit preisen Deinen Namen; Allmächtiger, unser Heil und unsere Hilfe bist Du! Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

Ertheilen die כהנים den Segen so spricht der Vorbeter statt dieses אלהינו ואלהי אבותינו das auf Seite 159 stehende אלהינו ואלהי אבותינו u. s. w.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, segne uns mit dem dreifachen Segen, welcher in der durch Deinen Diener Mosche geschriebenen Lehre enthalten ist, und welcher gesprochen wurde durch Aharon und seine Söhne, die Priester, Dein heiliges Volk — wie es heißt: „Er segne dich der Ewige, und behülte dich! Er lasse leuchten, der Ewige, sein Antlitz dir und sei dir gnädig! Er erhebe, der Ewige, sein Antlitz dir und gebe dir Frieden!"

Bei'm Wiederholen des מוסף wird, wenn die כהנים zum דוכן gehen, statt ותחזינה, das nebenstehende ותערב von Gemeinde und Vorbeter gesagt:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ | וְתֵעָרֵב עָלֶיךָ עֲתִירָתֵנוּ כְּעוֹלָה וּכְקָרְבָּן אָנָּא רַחוּם
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים חָשֵׁב שְׁכִינָתְךָ לְצִיּוֹן | וְסֵדֶר הָעֲבוֹדָה
לִירוּשָׁלָם. וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים.
בְּרַחֲמִים· בָּרוּךְ | וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר | פס"ז ויפ"ס בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שֶׁאוֹתְךָ לְבַדְךָ
שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן: | בְּיִרְאָה נַעֲבוֹד:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה
הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד · צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן
יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר.
נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל
חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל
נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל מוֹדִים לָךְ · בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:
נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת
עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם · הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם
כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:
וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם־וָעֶד:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת
הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב
שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

Ertheilen die כהנים den Segen so spricht der Vorbeter statt dieses אלהינו ואלהי: אלהינו ואלהי אבותינו das auf 158 Seite stehende אבותינו u. s. w.

אֱ"וַאֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה
עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוּשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ
וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

שים Verleihe Frieden, Glück und Segen, Gunst, Gnade und Erbarmen uns und Deinem ganzen Volke Israel! Segne uns, o Vater, Alle wie Einen, im Lichte Deines Antlitzes;

Der Priestersegen.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, segne uns mit dem dreifachen Segen, welcher in der durch Deinen Diener Mosche geschriebenen Lehre enthalten ist, und welcher gesprochen wurde durch Aharon und seine Söhne, die **Priester**, Dein heiliges Volk, wie es heißt:

Die Priester sprechen:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Du uns mit der Heiligkeit Aharons geheiligt und uns befohlen hast, Dein Volk Israel liebevoll zu segnen!

Die Priester:	Die Gemeinde:
Er segne dich	Es segne dich von Zion aus der Herr, der Himmel schuf und Erde!
Der Ewige	Ewiger, unser Herr, wie mächtig ist Dein Name auf der ganzen Erde!
Und behüte dich!	Behüte mich, Herr! denn Dir habe ich mich anvertraut!
Er lasse leuchten	Gott sei uns gnädig, geb' uns seinen Segen und lasse uns sein Antlitz leuchten! Selah.
Der Ewige	Der Ewige, der Ewige, Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und voller Huld und Treue.
Sein Antlitz	O wende Dich zu mir, sei mir gnädig, denn einsam und bedrängt bin ich.

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי

סדר דוכן.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו הכ"ז נקוד כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר:

והכהנים מברכים.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בִּקְדֻשָּׁתוֹ שֶׁל־אַהֲרֹן, וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

סמ"ן מקרח. סקסל חומר.

יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

יְיָ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ:

וְיִשְׁמְרֶךָ שָׁמְרֵנִי־אֵ כִּי חָסִיתִי בָךְ: כ"ז הכהנים מנגני' וישמרך חומרי' זם.

רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי שֶׁלְּךָ וַחֲלוֹמוֹתַי שֶׁלְּךָ חֲלוֹם חָלַמְתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה הוּא יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁיִּהְיוּ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה בֵּין שֶׁחָלַמְתִּי עַל עַצְמִי וּבֵין שֶׁחָלַמְתִּי עַל אֲחֵרִים וּבֵין שֶׁחָלְמוּ אֲחֵרִים עָלַי אִם טוֹבִים הֵם חַזְּקֵם וְאַמְּצֵם וְיִתְקַיְּמוּ בִּי וּבָהֶם כַּחֲלוֹמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק. וְאִם צְרִיכִים רְפוּאָה רְפָאֵם כְּחִזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה מֵחָלְיוֹ וּכְמִרְיָם הַנְּבִיאָה מִצָּרַעְתָּהּ וּכְנַעֲמָן מִצָּרַעְתּוֹ וּכְמֵי מָרָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּינוּ וּכְמֵי יְרֵחוֹ עַל יְדֵי אֱלִישָׁע. וּכְשֵׁם שֶׁהָפַכְתָּ אֶת קִלְלַת בִּלְעָם הָרָשָׁע מִקְּלָלָה לִבְרָכָה כֵּן תַּהֲפֹךְ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה וְתִשְׁמְרֵנִי וּתְחָנֵּנִי וְתִרְצֵנִי: אָמֵן.

יָאֵר אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה:

יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת:

פְּנֵה אֵלַי וְחָנֵּנִי כִּי יָחִיד וְעָנִי אָנִי:

denn im Lichte Deines Antlitzes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, die Liebe zum Guten und dadurch Heil und Segen, Erbarmen, Leben und Frieden. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu segnen. Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel segnet mit Frieden!

Der Priestersegen.

Dir Zu Dir, Ewiger, erheb' ich meine Seele!

Und sei dir gnädig! Wie Knechte schauen auf die Hand ihres Herrn, wie eine Magd auf die Hand ihrer Gebieterin, so schauen unsere Augen hin zu unserm Gotte, bis er uns gnädig ist.

Er erhebe Er empfange Segen vom Ewigen, gerechten Lohn vom Gotte seines Heils und finde Gunst und Wohlwollen in den Augen Gottes und der Menschen.

Der Ewige Ewiger, sei uns gnädig! wir harren Dein; mit jedem Morgen leiste uns neuen Beistand, Hilf uns, in Zeiten der Noth!

Sein Antlitz Verbirg nicht Dein Antlitz vor mir, am Tage meiner Angst neige Dein Ohr mir zu, am Tage, da ich Dich rufe, eile, erhöre mich!

Dir Zu Dir erheb' ich meine Augen, der Du im Himmel thronest!

Und gebe Sie sollen meinen Namen über die Kinder Israels aussprechen, und ich werde sie segnen.

Dir Dir, Ewiger! gehört die Größe und die Macht und der Ruhm und der Sieg und die Majestät, ja Alles im Himmel und auf Erden! Dein, Ewiger, ist das Reich, und Du bist das Haupt über Alles!

Frieden! Friede! Friede dem Fernen und dem Nahen, spricht der Ewige; ich habe ihm ausgeholfen!

בָּאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

סדר דוכן.

אֱלֹהַי אֱלֶיךָ יְיָ נַפְשִׁי אֶשָּׂא:

יְחֻנֵּנוּ הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים אֶל־יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי שִׁפְחָה אֶל־יַד גְּבִרְתָּהּ כֵּן עֵינֵינוּ אֶל יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַד שֶׁיְּחָנֵּנוּ: רב"ש"ע.

יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: (וּמְצָא־חֵן וְשֵׂכֶל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם:)

יְיָ חָנֵּנוּ לְךָ קִוִּינוּ הֱיֵה זְרוֹעָם לַבְּקָרִים אַף־יְשׁוּעָתֵנוּ בְּעֵת צָרָה:

פָּנָיו אַל־תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי בְּיוֹם צַר לִי הַטֵּה־אֵלַי אָזְנֶךָ בְּיוֹם אֶקְרָא מַהֵר עֲנֵנִי:

אֱלֹהַי נָשָׂאתִי אֶת־עֵינַי הַיּשְׁבִי בַּשָּׁמָיִם:

וְיָשִׂמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרְכֵם:

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל ׀ לְרֹאשׁ:

שָׁלוֹם ׀ שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו:

אלהי Mein Gott, bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen vor Betrüglichreden! Laß meine Seele gegen meine Lästerer gelassen und gegen Jeden geduldig sein, wie Staub der Erde. Erschließe mein Herz durch Deine Lehre, damit meine Seele Deinen Geboten eifrig folge. Zerstöre die Pläne aller derer, die Böses wider mich sinnen und vereitle ihre Gedanken. Thue es um Deines Namens willen, thue es um Deiner Rechten, thue es um Deiner Heiligkeit, thue es um Deiner Lehre willen. Auf daß gerettet werden Deine Lieblinge, laß mir Deine Rechte beistehen und erhöre mich! Mögen wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! — Er der Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel; darauf sprechet: Amen!

Möge es Dein Wille sein, o Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, den heiligen Tempel bald, in unseren Tagen, wieder zu erbauen, daß Jeder seinen Antheil an Deinem Gesetze nehme!

Der Vorbeter wiederholt laut das Mussaf.

(שיר היחוד vor מחזור vor סדר הושענות siehe am Ende vom)

וְתַעֲשֶׂה עִמִּי נִפְלָאוֹת וְנִסִּים וּלְטוֹבָה אוֹת, וְתַצִּילֵנִי בְּרָכָי, וְתֵן בְּלִבִּי בִּינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ וְסוֹדוֹתֶיךָ. וְתַצִּילֵנִי מִשְׁגִּיאוֹת וּתְטַהֵר רַעְיוֹנַי וְלִבִּי לְעָבוֹדָתֶךָ. וַתַּאֲרִיךְ יָמַי (וימי אשתי, ובני, ובנותי) (וימי אבי ואמי)

בְּטוֹב וּבְנָעִימוֹת בְּרֹב עֹז וְשָׁלוֹם. אָמֵן סֶלָה:

ויכוין לסיים עם הכהנים כדי שיענו הקהל אָמֵן:

נחדעק דיח פריעזטער דען זשגען בעעגדיגט, שפריכט דיח גמוייגדע:

אַדִּיר בַּמָּרוֹם שׁוֹכֵן בְּגְבוּרָה. אַתָּה שָׁלוֹם וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם. יְהִי רָצוֹן שֶׁתָּשִׂים עָלֵינוּ וְעַל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים וּבְרָכָה לְמִשְׁמֶרֶת שָׁלוֹם:

והכהנים מחזירים פניהם כלפי ההיכל ואומרים:

רִבּוֹן הָעוֹלָם, עָשִׂינוּ מַה שְּׁגְּזַרְתָּ עָלֵינוּ אַתְּ אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ. הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֵת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ: חזן שִׂים שָׁלוֹם וכו׳.

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדֹּם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ: עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ: עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ: עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Nachdem der Vorbeter das Mussaf laut wiederholt hat, werden die הושענות gebetet (siehe deren Ordnung am Ende vom שיר היחוד vor מחזור.)

סדר דוכן.

כשערי ניון כתוב שלח ימחר אחל שלום הרבון רק ימחר זה:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן קְדֻשַּׁת חֲסָדֶיךָ וְגֹדֶל רַחֲמֶיךָ הַפְּשׁוּטִים וְלִמְעַן טָהֳרַת שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא בֶּן־עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת הַיּוֹצֵא מִפְּסוּקִים שֶׁל־בִּרְכַּת כֹּהֲנִים חָאַמּוּרָה טְפֵי אַהֲרֹן וּבָנָיו עַם קְדֻשֶּׁךָ שֶׁתִּהְיֶה קָרוֹב לִי בְּקָרְאִי לָךְ וְתִשְׁמַע תְּפִלָּתִי וְאַנְקְתִי תָּמִיד כְּשֵׁם שֶׁשָּׁמַעְתָּ אֲנָקַת יַעֲקֹב תְּמִימֶךָ הַנִּקְרָא אִישׁ תָּם. וְתִתֶּן־לִי וּלְכָל־נַפְשׁוֹת בֵּיתִי מְזוֹנָתֵנוּ וּפַרְנָסָתֵנוּ בְּרֶוַח וְלֹא בְצִמְצוּם בְּהֶתֵּר וְלֹא בְאִפּוּר בְּנַחַת וְלֹא בְצַעַר מִתַּחַת יָדְךָ הָרְחָבָה כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ פַּסִּים לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבֶגֶד לְלָבוּשׁ לְיַעֲקֹב אָבִינוּ הַנִּקְרָא אִישׁ תָּם. וְתִתְּנֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ. וְיִהְיוּ דְבָרַי נִשְׁמָעִים לַעֲבוֹדָתֶךָ. כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ אֶת־יוֹסֵף צַדִּיקֶךָ בְּשָׁעָה שֶׁהִלְבִּישׁוּ אָבִיו כְּתֹנֶת פַּסִּים לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאָיו.

הַצִּפֹּרֶן · כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נָאָה: יֵין קַפְרִיסִין שֶׁשּׁוֹרִין בּוֹ אֶת הַצִּפֹּרֶן · כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עַזָּה: וַהֲלֹא מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בָּעֲזָרָה מִפְּנֵי הַכָּבוֹד:

מזנח פוף מס׳ תמיד, ומופרים פי״ת.

הַשִּׁיר שֶׁהַלְוִיִּם הָיוּ אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

בְּיוֹם הָרִאשׁוֹן הָיוּ אוֹמְרִים, לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיוֹשְׁבֵי בָהּ: (כ״ד)

בַּשֵּׁנִי הָיוּ אוֹמְרִים,

גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ: (מ״ח)

בַּשְּׁלִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים,

אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: (פ״ב)

בָּרְבִיעִי הָיוּ אוֹמְרִים, אֵל־נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: (צ״ד)

בַּחֲמִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים, הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: (פ״א)

בַּשִּׁשִּׁי הָיוּ אוֹמְרִים, יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ, לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־ תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: (צ״ג)

בַּשַּׁבָּת הָיוּ אוֹמְרִים, מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: (צ״ב)

מִזְמוֹר שִׁיר לֶעָתִיד לָבֹא. לְיוֹם שֶׁכֻּלּוֹ שַׁבָּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעֹלָמִים:

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא· תַּלְמִידֵי חֲכָמִים מַרְבִּים שָׁלוֹם בָּעוֹלָם· שֶׁנֶּאֱמַר וְכָל־בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ: אַל תִּקְרָא בָּנָיִךְ אֶלָּא בּוֹנָיִךְ: שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: קדיש יתום, עלינו.

אֵין כֵּאלֹהֵינוּ. אֵין כַּאדוֹנֵינוּ. אֵין כְּמַלְכֵּנוּ.
אֵין כְּמוֹשִׁיעֵנוּ: מִי כֵאלֹהֵינוּ. מִי כַאדוֹנֵינוּ. מִי
כְמַלְכֵּנוּ. מִי כְמוֹשִׁיעֵנוּ: נוֹדֶה לֵאלֹהֵינוּ. נוֹדֶה
לַאדוֹנֵינוּ. נוֹדֶה לְמַלְכֵּנוּ. נוֹדֶה לְמוֹשִׁיעֵנוּ:
בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ. בָּרוּךְ אֲדוֹנֵינוּ. בָּרוּךְ מַלְכֵּנוּ.
בָּרוּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ. אַתָּה
הוּא אֲדוֹנֵינוּ. אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ. אַתָּה
הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ
לְפָנֶיךָ אֶת קְטֹרֶת הַסַּמִּים:

פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת הַצֳּרִי וְהַצִּפֹּרֶן וְהַחֶלְבְּנָה
וְהַלְּבוֹנָה. מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה: מֹר
וּקְצִיעָה שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ וְכַרְכֹּם מִשְׁקַל שִׁשָּׁה
עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה. הַקְּשְׁטְ שְׁנֵים עָשָׂר.
וְקִלּוּפָה שְׁלֹשָׁה. וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה. בְּרִית
כַּרְשִׁינָה תִּשְׁעָה קַבִּין. יֵין קַפְרִיסִין סְאִין תְּלָתָא
וְקַבִּין תְּלָתָא. וְאִם אֵין לוֹ יֵין קַפְרִיסִין מֵבִיא חֲמַר
חִוָּרִין עַתִּיק: מֻלַּח סְדוֹמִית רֻבַּע (הַקַּב). מַעֲלֶה
עָשָׁן כָּל שֶׁהוּא: רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת הַיַּרְדֵּן
כָּל שֶׁהוּא וְאִם נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ. אִם חִסַּר
אַחַת מִכָּל סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה: רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן
גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר. הַצֳּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שְׂרָף הַנּוֹטֵף
מֵעֲצֵי הַקְּטָף: בְּרִית כַּרְשִׁינָה שֶׁשָּׁפִין בָּהּ אֶת

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶלָה:

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

קמה תְּהִלָּה לְדָוִד. אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל, לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר
בְּרֵאשִׁית, שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת, וְלֹא שָׂמָנוּ
כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה, שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגֹרָלֵנוּ
כְּכָל־הֲמוֹנָם. וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי
מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא
נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ, וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל,
וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ, אֵין עוֹד.
אֱמֶת מַלְכֵּנוּ, אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ, וְיָדַעְתָּ
הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים
בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת, אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת
עֻזֶּךָ, לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת
יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר
יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ. לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ.
יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ
תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ.
וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יָקָר יִתֵּנוּ. וְיַקַּבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל
מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלֹךְ עֲלֵיהֶם, מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי
הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא, וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלֹךְ בְּכָבוֹד.
כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ, יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר,
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה
יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

ואומרים מזמור של יום ותפלת מוסף עד ויתן מ"ב מ"ג. ובמוצאי ל"א וכפ"ר ס"א.

ובא לציון Es wird ein Erlöser kommen für Zion und für bußfertige Sünder in Jakob, spricht der Ewige. — Ich bin's, der ihnen dieses zugesichert, es ist Gottes Verheißung: mein Geist, der auf dir ruht, und meine Worte, die ich dir in den Mund gelegt, sollen nie weichen aus deinem Munde und aus dem deiner Kinder und Kindeskinder, spricht der Ewige, von nun an bis in Ewigkeit. — Du Allheiliger, thronst unter den Lobgesängen Israels! Da ruft (im Seraphimchor) Einer dem Andern zu: „Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth! voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!" Da*) nehmen sie wechselseitig Erlaubniß und vereint ertönt der Ruf: „Heilig im Himmel droben, dem Tempel seiner Majestät, heilig auf Erden, dem Werke seiner Allmacht, heilig in alle Ewigkeit der Ewigkeiten ist der Ewige Zebaoth! voll ist die ganze Erde vom Glanze seiner Herrlichkeit!" Da trug mich ein Wind (spricht der Prophet), und ich vernahm hinter mir die Stimme eines mächtigen Getöses: „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes von ihrer Stätte aus!" Da*) trug mich ein Wind, und ich vernahm hinter mir die Stimme eines mächtigen Getöses der Lobpreisenden, welche riefen: „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes, von der Stätte des Tempels seiner Majestät!" Der Ewige wird regieren immer und ewig! Des Ewigen Reich dauert immer und in alle Ewigkeit. Ewiger, Gott Abrahams, Isaaks und Israels, unserer Väter, bewahre solch fromme Gesinnungen im Herzen Deines Volkes immerdar, und richte ihr Gemüth zu Dir empor. Er aber ist barmherzig, vergibt die Schuld und tilget nicht; oft wendet seinen Zorn er ab und weckt nicht seinen ganzen Grimm. Denn Du, o Herr, bist gütig und verzeihend und voller Huld gegen Alle, die Dich anrufen. Deine Gerechtigkeit ist ewiges Recht, und Deine Lehre Wahrheit, Du erzeigst dem Jakob Treue, dem Abraham Güte, die Du diesen unseren Vätern in den Tagen der Vorzeit zugeschworen hast. Gelobt sei Gott, Tag für Tag! Was er uns auch auferlegt, der Allmächtige ist unser Heil, Selah! Der Ewige Zebaoth ist mit uns, Jakobs Gott, ist unsere Veste, Selah! Ewiger Zebaoth! Heil dem Menschen, der Dir vertrauet. Ewiger, hilf! König, erhöre uns am Tage unseres Flehens! Gelobt sei unser Gott,

*) So lautet die chaldäische Uebersetzung des Jonathan, die zur Zeit der Abfassung dieses Gebetes, da das Chaldäische Muttersprache war, für die des Hebräischen Unkundigen mit in den Text aufgenommen ward.

וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבֵי פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב נְאֻם יְיָ׃ וַאֲנִי זֹאת
בְּרִיתִי אֹתָם אָמַר יְיָ רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרַי אֲשֶׁר־שַׂמְתִּי
בְּפִיךָ לֹא יָמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זַרְעֲךָ וּמִפִּי זֶרַע זַרְעֲךָ אָמַר יְיָ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃ וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל׃
וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר קָדוֹשׁ ׀ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא
כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃ וּמְקַבְּלִין דֵּן מִן־דֵּן וְאָמְרִין קַדִּישׁ
בִּשְׁמֵי מְרוֹמָא עִלָּאָה בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ קַדִּישׁ עַל־אַרְעָא עוֹבַד
גְּבוּרְתֵּהּ קַדִּישׁ לָעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃ יְיָ צְבָאוֹת מַלְיָא
כָל־אַרְעָא זִיו יְקָרֵהּ׃ וַתִּשָּׂאֵנִי רוּחַ וָאֶשְׁמַע אַחֲרַי קוֹל
רַעַשׁ גָּדוֹל בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃ וּנְטָלַתְנִי רוּחָא
וְשָׁמְעֵת בַּתְרַי קַל זְיָע סַגִּיא דְּמְשַׁבְּחִין וְאָמְרִין בְּרִיךְ
יְקָרָא דַיְיָ מֵאֲתַר בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ׃ יְיָ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃
יְיָ מַלְכוּתֵהּ (קאם) לָעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃ יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ שָׁמְרָה זֹּאת לְעוֹלָם לְיֵצֶר מַחְשְׁבוֹת
לְבַב עַמֶּךָ וְהָכֵן לְבָבָם אֵלֶיךָ׃ וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא
יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ׃ כִּי־אַתָּה
אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ׃ צִדְקָתְךָ צֶדֶק
לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת׃ תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם
אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם׃ בָּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם ׀ יוֹם
יַעֲמָס־לָנוּ הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ סֶלָה׃ יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־
לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה׃ יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ׃
יְיָ הוֹשִׁיעָה ׀ הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ׃ בָּרוּךְ הוּא אֱלֹהֵינוּ
שֶׁבְּרָאָנוּ לִכְבוֹדוֹ וְהִבְדִּילָנוּ מִן־הַתּוֹעִים וְנָתַן לָנוּ תּוֹרַת

der uns zu seiner Verherrlichung erschaffen, und uns von Irrgläubigen gesondert, der uns die wahre Lehre gegeben und das ewige Leben in uns gepflanzt. Er schließe unser Herz mit seiner Lehre auf und lege hinein die Liebe zu ihm und die Furcht vor ihm, auf daß wir seinen Willen üben und ihm mit ganzem Herzen dienen, damit nicht unsere Bemühungen dem Nichts, und unsere Kinder nicht dem Entsetzen verfallen. Möge es Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, daß wir Deine Gesetze hienieden beobachten, damit wir beseligt werden, zu erleben, zu sehen und Antheil zu nehmen an jenen glücklichen und gesegneten Zeiten in den Tagen des Messias und des Lebens in der zukünftigen Welt, auf daß die verklärte Seele Dich ohne Unterlaß besinge: Ewiger, mein Gott, ewig dank' ich Dir! Gesegnet sei der Mann, der auf den Ewigen vertraut, dessen Vertrauter der Ewige geworden! Vertraut auf den Ewigen immerdar, denn in Jah, dem Ewigen, ist ein Hort der Ewigkeiten. Dir vertrauen, die Deinen Namen erkennen; denn Du verlässest nicht, die nach Dir fragen, Ewiger! — Der Ewige will, um seiner Güte willen, die Lehre groß machen und herrlich.

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn,
wie Du verheißen hast! Gedenke Deiner Huld,
o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen!

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und bei'm Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Am Sabbath.

ואני Ich richte mein Gebet zu Dir empor, o Ewiger, zur Gnadenzeit. Gott! in Deiner großen Güte erhöre mich mit Deiner treuen Hilfe.

Es folgt am Sabbath das Ausheben und Vorlesen der Thora, an Wochentagen hingegen wird hier sogleich mit der Tefilla (Seite 179) begonnen.

אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. הוּא יִפְתַּח לִבֵּנוּ בְּתוֹרָתוֹ
וְיָשֵׂם בְּלִבֵּנוּ אַהֲבָתוֹ וְיִרְאָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ וּלְעָבְדוֹ
בְּלֵבָב שָׁלֵם לְמַעַן לֹא נִיגַע לָרִיק וְלֹא נֵלֵד לַבֶּהָלָה: יְהִי
רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁנִּשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ
בָּעוֹלָם הַזֶּה וְנִזְכֶּה וְנִחְיֶה וְנִרְאֶה וְנִירַשׁ טוֹבָה וּבְרָכָה
לִשְׁנֵי יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ וּלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ
כָּבוֹד וְלֹא יִדֹּם. יְיָ אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ: בָּרוּךְ הַגֶּבֶר אֲשֶׁר
יִבְטַח בַּיְיָ וְהָיָה יְיָ מִבְטַחוֹ: בִּטְחוּ בַיְיָ עֲדֵי־עַד כִּי בְיָהּ יְיָ
צוּר עוֹלָמִים: וְיִבְטְחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי לֹא־עָזַבְתָּ
דֹרְשֶׁיךָ יְיָ: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

וְעַתָּה יְגַדַּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
וְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

חזן. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן:

Am Sabbath.

וַאֲנִי תְפִלָּתִי לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרֹב חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ:

Es folgt am Sabbath das Ausheben und Vorlesen der Thora, an Wochentagen hingegen wird hier sogleich mit der Tefilla (Seite 178) begonnen.

בְּיָצֵר הָרַע מִן הַנְּשׁוּאִים וְיָחֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵטַת עוֹלָמִים וְיִמַּלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

Die Thora wird auf den Vorlesepult gelegt und aufgerollt, worauf der Vorbeter den Cohen zur Vorlesung aufruft, indem er spricht:

וְתִגָּלֶה וְתֵרָאֶה מַלְכוּתוֹ עָלֵינוּ בְּזִמַּן קָרוֹב וְיָחֹן פְּלֵטָתֵנוּ וּפְלֵטַת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְרָצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן: הַכֹּל הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ וּתְנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה: כֹּהֵן קָרֵב יַעֲמֹד (ר"פ ב"פ הכהן) בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַּשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ צְרוּפָה. מָגֵן הוּא לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ:

Die Gemeinde antwortet:

וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

פָּתַח=ברכה חיבער דיא ספר תורה.

Vor der Vorlesung aus der Thora spricht der Aufgerufene:

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

Gem. בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

Der Aufgerufene wiederholt dies, und fährt dann fort:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים, וְנָתַן־לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

נַמַ=ברכה חיבער דיא ספר תורה.

Nach dem betreffenden Abschnitt der Vorlesung spricht der Aufgerufene:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר נָתַן־לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

Die heilige Lade wird geöffnet, und während der Vorbeter zwei Thorarollen aus derselben nimmt, spricht die Gemeinde:

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר־יְיָ מִירוּשָׁלָם:

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ:

In Frankfurt am Main und vielen Gemeinden wird weder das בריך שמה noch שמע ישראל gebetet, sondern der Vorbeter beginnt mit גדלו

בְּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרֵא עָלְמָא בְּרִיךְ כְּתִיבָתָךְ וְאַתְרָךְ. יְהֵא רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לָעָלַם. וּפוּרְקָן יְמִינָךְ אַחֲזִי לְעַמָּךְ בְּבֵית מַקְדָּשָׁךְ וּלְאַמְטוֹיֵי לָנָא טוּבוֹ נְהוֹרָךְ וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין. יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ לָן חַיִּין בְּטִיבוּתָא. וְלֶהֱוֵא אֲנָא פְּקִידָא בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא. לְמִרְחַם עָלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיָת כָּל־דִּי לִי וְדִי לְעַמָּךְ יִשְׂרָאֵל. אַנְתְּ הוּא זָן לְכֹלָּא וּמְפַרְנֵס לְכֹלָּא. אַנְתְּ הוּא שַׁלִּיט עַל־כֹּלָּא. אַנְתְּ הוּא דְּשַׁלִּיט עַל־מַלְכַיָּא וּמַלְכוּתָא דִּילָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּסָגְדְנָא קַמֵּהּ וּמְקַמָּא דִּיקָר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל־עִדָּן וְעִדָּן. לָא עַל אֱנָשׁ רְחֵצְנָא. וְלָא עַל־בַּר־אֱלָהִין סָמְכְנָא. אֶלָּא בֶּאֱלָהָא דִּשְׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט. וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט. וּנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט. וּמְסַגֵּא לְמֶעְבַּד טָבָן וּקְשׁוֹט. בֵּהּ אֲנָא רָחִיץ. וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אֵמַר תּוּשְׁבְּחָן. יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתִפְתַּח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלִים מִשְׁאֲלִין דִּלְבִּי. וְלִבָּא דְּכָל־עַמֵּהּ יִשְׂרָאֵל. לְטָב וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם:

Der Vorbeter die Thorarolle vor sich haltend spricht:

גַּדְּלוּ לַיְיָ אִתִּי. וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:

Die Gemeinde antwortet:

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

Während der Vorbeter die Thora zum Vorlesepult bringt, spricht die Gemeinde.

אַב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית אֵתָנִים וְיָצִיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר

(5. B. M. 33, 1—18.)

וזאת Dieses ist der Segen, welchen Mosche, der Mann Gottes, den Kindern Israels vor seinem Tode ertheilt hat. Er sprach: Der Ew'ge kommt vom Sinai her, er leuchtet ihnen her vom Seïr, er strahlt herab vom Berge Paran und kommt von Myriaden Heil'gen, für sie Gesetzesflamm' zur Rechten... Du hast, die Stämme liebend, auch ihre Heil'gen all' in Deiner Hand, und hingestreckt zu Deinen Füßen, empfangen Deine Worte sie. Die Lehre, sie gebot uns Mosche, ein Erbtheil der Gesammtheit Jakobs, und in Jeschurun ward er König, da sich versammelten des Volkes Häupter, die Stämme Israels zusammen. — Reüben lebe, sterbe nicht! Es seien seine Mannen zahlreich! Folgendes sprach er zu Jehuda: Hör', Ewiger, Jehuda's Stimme und bring' ihn heim zu seinem Volke! Ihm mögen seine Händ' genügen und Hilfe werden gegen seine Feinde! Zu Levi sprach er: Deine Thummim, Deine Urim sind für Deinen frommen Mann, den Du hast geprüft zu Massah, ihn bestraft bei'm Haderwasser; der von Vater spricht und Mutter: „hab' ihn nie gesehen!" seine Brüder nicht erkannt, seine Söhne nicht gekannt; denn sie hüten Dein Gebot und bewahren Deinen Bund, lehren Jakob Deine Rechte, Deine Lehre Israel, bringen Rauchwerk Deiner Nase, Opfer Dir auf den Altar. Segne, Ew'ger seine Kraft, wohlgefällig nimm sein Werk auf; seinen Feind zermalm' die Lenden, seinen Widersachern, daß sie nimmer sich erheben! Zu Binjamin sprach er: Des Ew'gen Liebling ruht bei ihm in Sicherheit; er schirmt ihn immerdar, und zwischen seinen Schultern ruht er. Zu Joseph sprach er: Gottgesegnet sei sein Land, oben mit des Himmels Süße unten aus des Abgrunds Bette, mit der Sonnenfrüchte Süße, mit der Mondenernte Süße, von der Morgenberge Spitze, mit der ew'gen Gipfel Süße, mit der Erd' und ihrer Fülle Süße, mit der Gunst des Dornbewohners;*) solches komm' auf Josephs Haupt, auf die Scheitel des von seinen Brüdern Abgesonderten! Wie des Ochsen Erstgeborner prangt er, Hörner hat er gleich dem Waldstier; damit stößt er alle Völker an der Erde Enden. So Ephrajims Myriaden, so die Tausende Menasche's!

*) Gottes. Vergl. Exodus. 3, 2.

נצבת מוליחים כ"ת וקולחים ג' מנצים נכ' וזאת הברכה.

וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בֵּרַךְ מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶת־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי מוֹתוֹ: וַיֹּאמַר יְהוָה מִסִּינַי בָּא וְזָרַח מִשֵּׂעִיר לָמוֹ
הוֹפִיעַ מֵהַר פָּארָן וָאתָה מֵרִבְבֹת קֹדֶשׁ מִימִינוֹ אֶשְׁדָּת לָמוֹ:
אַף חֹבֵב עַמִּים כָּל־קְדֹשָׁיו בְּיָדֶךָ וְהֵם תֻּכּוּ לְרַגְלֶךָ יִשָּׂא
מִדַּבְּרֹתֶיךָ: תּוֹרָה צִוָּה־לָנוּ מֹשֶׁה מוֹרָשָׁה קְהִלַּת יַעֲקֹב: וַיְהִי
בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ בְּהִתְאַסֵּף רָאשֵׁי עָם יַחַד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל: יְחִי
רְאוּבֵן וְאַל־יָמֹת וִיהִי מְתָיו מִסְפָּר: ס וְזֹאת לִיהוּדָה וַיֹּאמַר
שְׁמַע יְהוָה קוֹל יְהוּדָה וְאֶל־עַמּוֹ תְּבִיאֶנּוּ יָדָיו רָב לוֹ וְעֶזֶר
מִצָּרָיו תִּהְיֶה: שני. וּלְלֵוִי אָמַר תֻּמֶּיךָ וְאוּרֶיךָ לְאִישׁ חֲסִידֶךָ
אֲשֶׁר נִסִּיתוֹ בְּמַסָּה תְּרִיבֵהוּ עַל־מֵי מְרִיבָה: הָאֹמֵר לְאָבִיו
וּלְאִמּוֹ לֹא רְאִיתִיו וְאֶת־אֶחָיו לֹא הִכִּיר וְאֶת־בָּנָו* לֹא יָדָע כִּי
שָׁמְרוּ אִמְרָתֶךָ וּבְרִיתְךָ יִנְצֹרוּ: יוֹרוּ מִשְׁפָּטֶיךָ לְיַעֲקֹב
וְתוֹרָתְךָ לְיִשְׂרָאֵל יָשִׂימוּ קְטוֹרָה בְּאַפֶּךָ וְכָלִיל עַל־מִזְבְּחֶךָ:
בָּרֵךְ יְהוָה חֵילוֹ וּפֹעַל יָדָיו תִּרְצֶה מְחַץ מָתְנַיִם קָמָיו וּמְשַׂנְאָיו
מִן־יְקוּמוּן: ס לְבִנְיָמִן אָמַר יְדִיד יְהוָה יִשְׁכֹּן לָבֶטַח עָלָיו
חֹפֵף עָלָיו כָּל־הַיּוֹם וּבֵין כְּתֵפָיו שָׁכֵן: שלישי. וּלְיוֹסֵף אָמַר
מְבֹרֶכֶת יְהוָה אַרְצוֹ מִמֶּגֶד שָׁמַיִם מִטָּל וּמִתְּהוֹם רֹבֶצֶת
תָּחַת: וּמִמֶּגֶד תְּבוּאֹת שָׁמֶשׁ וּמִמֶּגֶד גֶּרֶשׁ יְרָחִים: וּמֵרֹאשׁ
הָרְרֵי־קֶדֶם וּמִמֶּגֶד גִּבְעוֹת עוֹלָם: וּמִמֶּגֶד אֶרֶץ וּמְלֹאָהּ וּרְצוֹן
שֹׁכְנִי סְנֶה תָּבוֹאתָה לְרֹאשׁ יוֹסֵף וּלְקָדְקֹד נְזִיר אֶחָיו: בְּכוֹר
שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ וְקַרְנֵי רְאֵם קַרְנָיו בָּהֶם עַמִּים יְנַגַּח יַחְדָּו
אַפְסֵי־אָרֶץ וְהֵם רִבְבוֹת אֶפְרַיִם וְהֵם אַלְפֵי מְנַשֶּׁה:

---

0) אש דת, ק' תרין מילין. *) בניו ק'.

Bei'm Aufheben der Thora spricht man:

וזאת Dieses ist die Lehre, welche Mosche den Kindern Israels vorgelegt, auf des Ewigen Befehl durch Mosche. Sie ist ein Baum des Lebens Denen, die an ihr festhalten, und die sie erfassen, sind selig zu preisen. Ihre Wege sind Wege der Wonne und alle ihre Pfade Frieden Langes Leben ist in ihrer Rechten, und in ihrer Linken Reichthum und Ehre. Der Ewige will, um seiner Güte willen, die Lehre groß machen und herrlich.

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut:

Es lobe Alles den Namen des Ewigen, denn sein Name allein ist hocherhaben!

Die Gemeinde antwortet:

Seine Herrlichkeit waltet über Erd' und Himmel. Er erhöhet seines Volkes Glück; er ist der Ruhm aller seiner Frommen, der Kinder Israel, das ihm nahe Volk. Hallelujah!

(Psalm 24.) Ein Psalm von David. Des Ewigen ist die Erd' und was sie füllet, Welt und Bewohner sind sein! er hat über Meere sie festgestellt, über Ströme sie gebaut! Wer darf den Berg des Ewigen besteigen, wer seine heilige Stätte betreten? Wer reiner Hände, lautern Herzens ist, wer Meineid nie betheuert, zum Truge nie geschworen; er wird empfangen Segen vom Ewigen, und Huld vom Gotte seines Heils. Das ist das Geschlecht, das Gott verehrt, Dein Angesicht zu schau'n sich sehnt, das ist Jakobs Geschlecht! Selah. Erhebet, ihr Thore, das Haupt, erschließet euch, ewige Pforten — es kommt der König der Ehre! Wer ist der König der Ehre? Der Ewige, gewaltig und stark, der Ewige ein Held im Streit. Erhebet, ihre Thore, das Haupt, erschließet die ewigen Pforten — es kommt der König der Ehre! Wer ist der König der Ehre? Der Ewige Zebaoth, Er ist der König der Ehre! Selah.

Bei'm Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

ובנוחה Wenn die Lade niedergesetzt ward, sprach er: „Ruhe nunmehr, o Ewiger, unter der Menge der Tausenden Israels!" Ziehe ein, o Ewiger, in Deinen Ruhesitz, Du und die Lade Deiner Herrlichkeit. Laß Tugend Deine Priester kleiden, laß Deine Heiligen frohlocken! Um Davids, Deines Knechtes willen, verweigere nicht, was Dein Gesalbter fleht! „Eine herrliche Lehre habe ich euch gegeben; meine Thora verlasset nicht! Sie ist ein Baum des Lebens Denen, die an ihr festhalten, und die sie erfassen, sind selig zu preisen. Ihre Wege sind Wege der Wonne, und alle ihre Pfade Frieden." Führe uns zu Dir zurück, o Ewiger, und laß uns heimkehren; verjünge unsre Tage wie vormals!

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

Bei'm Aufheben der Thora spricht man:

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־פִּי יְיָ בְּיַד־
מֹשֶׁה: עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־
נֹעַם וְכָל־נְתִיבֹתֶיהָ שָׁלוֹם: אֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ בְּשְׂמֹאלָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד:
יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut:

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ:

Die Gemeinde antwortet:

הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה
לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

כד לְדָוִד מִזְמוֹר · לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי־
הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ: מִי־יַעֲלֶה בְהַר
יְהוָה וּמִי־יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר
לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: יִשָּׂא בְרָכָה
מֵאֵת יְהוָה וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁו מְבַקְשֵׁי
פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי
עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד · יְהוָה עִזּוּז
וְגִבּוֹר יְהוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְשְׂאוּ
פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ
הַכָּבוֹד · יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה:

Bei'm Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְיָ רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל: קוּמָה יְיָ
לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ: כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ
יְרַנֵּנוּ: בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ: כִּי־לֶקַח
טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל־תַּעֲזֹבוּ: עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים
בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבֹתֶיהָ
שָׁלוֹם: הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

Herr, öffne meine Lippen und mein Mund verkünde Deinen Ruhm!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohlthaten erzeiget in Güte, als Eigenthümer des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe! — König, Helfer, Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Todten wieder, mächtiger Retter! Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Todten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage Jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tödtet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Todten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Todten belebt!

אתה Du bist heilig, heilig ist dein Name, und Heilige preisen Dich täglich! Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

Bei der lauten Wiederholung wird Folgendes eingeschaltet:

נקדש (Vorb.) Wir heiligen deinen Namen auf Erden wie man in hohen Himmeln ihn heiligt; wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer rief dem Andern zu und sprach: G. u. V. „Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth, voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!" V. Ihnen gegenüber ruft's: „Gelobt!" G. u. V. „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes, ihres Ortes!" V Und in Deinen heiligen Worten heißt es: G. u. V. „Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!" V Von Geschlecht zu Geschlecht verkünden wir Deine Größe, und in alle Ewigkeit feiern wir Deine Heiligkeit. Dein Lob, o Gott, weiche nicht aus unserem Munde immer und ewig; denn Gott, König, groß und heilig bist Du! Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

Am Sabbath Chol ha-Moed wird das untenstehende אתה אחד gebetet.

אתה בחרתנו Du hast uns aus allen Völkern erkoren; Du liebtest uns und fandest Wohlgefallen an uns; Du hast uns erhoben über alle Nationen, und uns geheiligt durch Deine Gebote. Du hast uns genähert, o König, Deinem Dienste und uns nach Deinem großen und heiligen Namen genannt.

Am Sabbath Chol ha-Moed.

אתה אחד Du bist einzig, Einziger ist Dein Name, und wer ist Deinem Volke Israel gleich, das ein einziges Volk auf Erden ist? Einen Ehrenkranz, eine Krone des Heils

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃ מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר׃ מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃ וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

קדושה לש"ץ בחזרת שחרית.

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

נְקַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר קי"ק קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃ ס׳ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ. קו"ח בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃ ס׳ וּבִדְבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. קו"ח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃ ס׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

Am Sabbath Chol ha-Moed wird das untenstehende אתה אחד gebetet.

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים׃ אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ׃ וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת׃ וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ׃ וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ׃ וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃

Am Sabbath Chol ha-Moed.

אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד׃ וּמִי כְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בָּאָרֶץ׃ תִּפְאֶרֶת גְּדֻלָּה׃ וַעֲטֶרֶת יְשׁוּעָה׃ יוֹם מְנוּחָה

ותתן לנו Und so gabst Du uns in Liebe, Ewiger, unser Gott, (Sabbathtage zur Ruhe und) Feiertage zur Freude, Feste und Wonnezeiten zur Fröhlichkeit, (diesen Sabbath und) dieses Laubhüttenfest, den Zeitpunkt unserer Freude, (in Liebe) zur Heiligkeitsverkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Egypten.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, möge aufsteigen, vor Dich kommen und zu Dir gelangen, gefällig und angenehm aufgenommen werden unser Andenken und unser Gedächtniß — das Andenken unserer Väter, das Andenken des Messias, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, das Andenken Jerusalems, Deiner heiligen Stadt, und das Andenken Deines ganzen Volkes, des Hauses Israel — zur Rettung und zum Heile, zur Huld, zur Gnade und zum Erbarmen, zum Leben und zum Frieden, an diesem Tage des Laubhüttenfestes. Gedenke unser, Ewiger, unser Gott, zum Guten, erinnere Dich unser zum Segen und hilf uns zur Glückseligkeit! Begünstige und begnadige uns durch Verheißung von Heil und Erbarmen, erbarme Dich unser und hilf uns! — Auf Dich allein sind unsere Augen gerichtet, denn Du, o Gott, bist ein gnädiger und erbarmungsvoller König!

Am Sabbath Chol ha-Moed.

einen Tag der Ruhe und Heiligung hast Du Deinem Volke verliehen. Abraham freuet sich, Isaak frohlocket, Jakob und seine Söhne ruhen an ihm — eine Ruhe voll Liebe und Milde, eine Ruhe in Wahrheit und Treue, eine Ruhe voll Frieden und Eintracht voll Genügsamkeit und Behaglichkeit, eine vollkommene Ruhe, wie sie Dir wohlgefällt; mögen Deine Kinder erkennen und einsehen, daß von Dir ihre Ruhe ausgehe, damit sie bei ihrer Ruhe heiligen Deinen Namen.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe, heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Antheil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch Deine Hilfe; läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und laß uns, Ewiger, unser Gott, Deinen heiligen Sabbath in Liebe und Wohlgefallen genießen, damit an ihm ruhe Israel, das Deinen Namen heiligt! Gelobt seist Du, Ewiger, der den Sabbath heiligt!

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שַׁבָּתוֹת לִמְנוּחָה
וּמוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן. אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת
הַזֶּה וְאֶת יוֹם חַג הַסֻּכּוֹת הַזֶּה. זְמַן שִׂמְחָתֵנוּ בְּאַהֲבָה
מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה
וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ.
וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ.
וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵטָה וּלְטוֹבָה
וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַסֻּכּוֹת
הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ
בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

Am Sabbath Chol ha-Moed.

וּקְדֻשָּׁה לְעַמְּךָ נָתַתָּ: אַבְרָהָם יָגֵל. יִצְחָק יְרַנֵּן. יַעֲקֹב
וּבָנָיו יָנוּחוּ בוֹ: מְנוּחַת אַהֲבָה וּנְדָבָה. מְנוּחַת אֱמֶת
וֶאֱמוּנָה. מְנוּחַת שָׁלוֹם וְשַׁלְוָה וְהַשְׁקֵט וָבֶטַח. מְנוּחָה
שְׁלֵמָה שֶׁאַתָּה רוֹצֶה בָּהּ. יַכִּירוּ בָנֶיךָ וְיֵדְעוּ כִּי מֵאִתְּךָ
הִיא מְנוּחָתָם וְעַל מְנוּחָתָם יַקְדִּישׁוּ אֶת שְׁמֶךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, רְצֵה בִּמְנוּחָתֵנוּ קַדְּשֵׁנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ
בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי
שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת:

והשיאנו Laß uns empfangen, Ewiger, unser Gott, den Segen Deiner Feste zum Leben und zum Frieden, zur Freude und zur Wonne, wie Du wohlwollend uns zu segnen verheißen hast. (Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Antheil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch Deine Hilfe; läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und laß uns, Ewiger, unser Gott, (in Liebe und Wohlgefallen,) in Freude und Wonne (Deinen heiligen Sabbath und) Deine heiligen Feste genießen, damit in Dir sich freue Israel, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbath,) Israel und die Festes-Zeiten.

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

ותחזינה Mögen unsere Augen sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

Am Sabbath Chol ha-Moed.

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, möge aufsteigen, vor Dich kommen und zu Dir gelangen, gefällig und angenehm aufgenommen werden unser Andenken und unser Gedächtniß — das Andenken unserer Väter, das Andenken des Messias, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, das Andenken Jerusalems, Deiner heiligen Stadt, und das Andenken Deines ganzen Volkes, des Hauses Israel — zur Rettung und zum Heile, zur Huld, zur Gnade und zum Erbarmen, zum Leben und zum Frieden, an diesem Tage des Laubhüttenfestes. Gedenke unser, Ewiger, unser Gott, zum Guten, erinnere Dich unser zum Segen und hilf uns zur Glückseligkeit! Begünstige und begnadige uns durch Verheißung von Heil und Erbarmen, erbarme Dich unser und hilf uns! — Auf Dich allein sind unsere Augen gerichtet, denn Du, o Gott, bist ein gnädiger und erbarmungsvoller König!

ותחזינה Mögen unsere Augen sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בְּרָכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

לזכת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ
וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי
קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב
אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.
וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

Am Sabbath Chol ha-Moed.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב
אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.
אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה
וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדּוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ.
וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ.
וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵטָה וּלְטוֹבָה
וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַסֻּכּוֹת
הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ
בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם עָלֵינוּ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für. Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertraut sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die unaussprechlichen Wohlthaten, die Du uns zu jeder Zeit — Abends, Morgens und Mittags — erweisest. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

ועל Für dies Alles sei Dein Name, unser König, gelobt und hochgepriesen unaufhörlich und immerdar!

וכל Und Alles, was lebt, soll Dir danken und in Wahrheit preisen Deinen Namen; Allmächtiger, unser Heil und unsere Hilfe bist Du. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

Am Sabbath.	An Wochentagen.
שים Verleihe Frieden, Glück und Segen, Gunst, Gnade und Erbarmen uns und Deinem ganzen Volke Israel! Segne uns, o Vater, Alle wie Einen, im Lichte Deines Antlitzes! denn im Lichte Deines Antlitzes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, die Liebe zum Guten und dadurch Heil und Segen, Erbarmen, Leben und Frieden. Möge	שלום Frieden in Fülle verleihe Deinem Volke Israel in Ewigkeit; denn Du, o König, bist der Herr alles Friedens. Möge

es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu segnen! Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel segnet mit Frieden!

אלהי Mein Gott! bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen vor Betrüglichreden! Laß meine Seele gegen meine Lästerer gelassen und gegen Jeden geduldig sein, wie Staub der Erde. Erschließe mein Herz durch Deine Lehre, damit meine Seele Deinen Geboten eifrig folge. Zerstöre die Pläne aller derer, die Böses wider mich sinnen und vereitle ihre Gedanken. Thue es um Deines Namens willen, thue es um Deiner Rechten, thue es um Deiner Heiligkeit, thue es um Deiner Lehre willen. Auf daß gerettet werden Deine Lieblinge, laß mir Deine Rechte beistehen und erhöre mich! Mögen wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! — Er der Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel; darauf sprechet: Amen!

Möge es Dein Wille sein, o Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, den heiligen Tempel bald, in unseren Tagen, wieder zu erbauen, daß Jeder seinen Antheil an Deinem Gesetze nehme.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה
לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ
הַפְּקוּדוֹת לָךְ · וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ
וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרַיִם הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ
רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ :
וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד :
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת :

An Wochentagen.	Am Sabbath.
שָׁלוֹם רָב עַל־	שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד
יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים	וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ ·
לְעוֹלָם · כִּי אַתָּה	בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ ·
הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן	כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת
לְכָל־הַשָּׁלוֹם ·	חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה
וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ	וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם · וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ
לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ :	
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם :	

אֱלֹהַי · נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה, וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם
וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל
הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם · עֲשֵׂה לְמַעַן
שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ · לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי : יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי : עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן : יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ :
וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת :
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת :

מנ"ץ חוזר התפלה וחומר קדושת נקדש, קדיש תתקבל, עלינו, ק"ש.

וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ וְנִשְׂמַח בְּדִבְרֵי תוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ
לְעוֹלָם וָעֶד, כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם
וָלָיְלָה. וְאַהֲבָתְךָ אַל־תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים.

חַג הַסֻּכּוֹת תַּעֲשֶׂה לְךָ. וְשָׂמַחְתָּ אַתָּה וְחֵילֶךָ.
זֶה יְבָרֵךְ מַעְבָּדֶךָ וּמַעֲלָלֶךָ. חֶדְוָה אַהֲבָה וְאַחֲוָה
בְּכָלֶלֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

רבריש ו' ר'.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה י אֶחָד:
בלחש בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־
מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־
לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת
עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

ויקרא כ"ו וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה
(ל"ג ע"ב) אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־
לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה
וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה

חג Feiere das Hüttenfest und freue dich nebst den Deinigen! dies bringt Segen in all dein Thun und Schaffen, Freude, Liebe und Eintracht in deinen Zirkel. Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel liebt!

דער פֿאָרבעטער רופֿט לויט: וואָהרענד דעסען בעטעט דיא גענייגדע לייט:

ק"ח

ק' יְהִי כְבוֹד יְיָ לְעוֹלָם יִשְׂמַח יְיָ בְּמַעֲשָׂיו: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: וְיִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מַלְכֵּנוּ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים סְלוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו. וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

״בָּרְכוּ אֶת יְיָ הַמְבֹרָךְ:

בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב עֲרָבִים, בְּחָכְמָה פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים, וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה עִתִּים וּמַחֲלִיף אֶת הַזְּמַנִּים, וּמְסַדֵּר אֶת הַכּוֹכָבִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בָּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ, בּוֹרֵא יוֹם וָלָיְלָה, גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר. וּמַעֲבִיר יוֹם וּמֵבִיא לָיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה, יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ. אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלוֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד:

Fällt der zweite Tag סכות auf Sonntag, so betet man das מערבית vom ersten Abend.

ע"ס א"ב, חלח זכתמלע בו פיוט סכה אזכרה.

חַג אָסִיף תְּקוּפַת הַשָּׁנָה. בְּשִׂמְחָה לְהַרְבּוֹת שׁוֹשַׁנָּה. גִּילָה חֶדְוָה וְרִנָּנָה. הוֹדִי בַבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וּבָעֶרֶב רִנָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים:

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהַבְתָּ, תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לִמַּדְתָּ, עַל כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ

חג Am Feste des Fruchteinbringens, wenn das Jahr seinen Kreislauf beschließt, steigt die Freude des holden Volkes. Fröhlich, entzückt und wonnevoll rühmt es des Morgens Deine Güte, o Trauter, und jauchzt Dir des Abends. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Abende dämmern läßt!

לַמּוֹטַרְגְּלֵנוּ הַמַּדְרִיכֵנוּ עַל בָּמֹת אוֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם קַרְנֵנוּ עַל כָּל
שׂנְאֵינוּ הָעוֹשֶׂה לָנוּ נִסִּים וּנְקָמָה בְּפַרְעֹה אוֹתֹת וּמוֹפְתִים
בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם הַמַּכֶּה בְּעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם וַיּוֹצֵא
אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם: הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין
גִּזְרֵי יַם־סוּף אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־שׂוֹנְאֵיהֶם בְּתָהוֹמוֹת
טִבַּע: וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ וְהוֹדוּ לְשִׁמּוֹ וּמַלְכוּתוֹ
בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה:

ע"פ א"ב כפול, ונרחץ הזעה הזליזית מן כל חרוז חתום
תות ת' מזמו"ת אליעזר בר שמעון יגדל בתורה אמן.

סְכָּה אֻכְרָה מַעֲלַלֵי נוֹרָא. אֲשֶׁר פָּעַל וַיִּבְרָא. אֵל עַם
בְּצָלּוֹ מִתְלוֹנָנִים: סְכָּה בְּזֵכֶר מַעֲשׂ נִפְלְאוֹתָיו. בִּימֵי קֶדֶם
אוֹתָן יָיִא. לְהוֹצִיא אֲסִירִים בְּכִשְׁרוֹנִים: סְכָּה גָּמַר מֵאָז
לְיָקוֹב. גָּאַל בְּזֹרַע יַעֲקֹב. יֵשׁ סְכַּת מְלוֹנִים: סְכָּה
הוֹרוֹת לְמַד לְאַשָּׁיו. הֲגָמָא חִפּוּי שִׁשָּׁה. עָנָן וַעֲרָפֶל
וַאֲשׁוּנִים: סְכָּה הִסְכִּיךְ וַיְמַן אִבָּר. הֵן בִּישִׁימוֹן בַּמִּדְבָּר.
זֶרַע תָּבַע זְקוּנִים: סְכָּה וְעֵד לָעָם קְדוֹשִׁים. וְתִקֵּן חָכְמֵי

סכה Die Hütte erinnert mich an des Furchtbaren Thaten, die er einst ausgeübt für ein Volk, das sich unter seinen Schutz begeben. Die Hütte bringt jene Wunderthaten aus den Tagen der Vorwelt in's Gedächtniß zurück, wie er einst die Gefesselten befreite. Die Hütte erhielt ihre Bestimmung damals schon, als Vater Jakob nach seiner Errettung (von Esau) die Seinigen in Hütten beherbergte. Die Hütte aufzuschlagen, hat er den künftigen Geschlechtern befohlen, zum Andenken jener sechs Tage dauernden Hütte von Wolken, Nebel und Dünsten*). Eine Hütte hat er in der Wüste aufgeschlagen und mit Lebensmittel versehen für die Nachkommen des Altvaters (Abraham). Eine Hütte hatte er für das heilige Volk bestimmt, gab ihnen weise Lehrer

*) Bei der Gesetzgebung.

לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה
מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל
הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי
אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־
יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־
בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:
לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:
ג מדבר ט"ו ל"ז וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם
וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם
זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי
וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: יש לנקף אלהיכם לאמת, אבין יתן רוח מעט שלא יבולע הא'.

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל זֹאת וְקַיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵין
זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים מַלְּכֵנוּ
הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל־הָעָרִיצִים הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ
וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ, הָעֹשֶׂה גְּדֹלוֹת עַד אֵין
חֵקֶר וְנִפְלָאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר, הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא נָתַן

צָפָה לִנְיָו לְסֻכּוֹת · צֹאנוֹ עָשָׂה סֻכּוֹת · בְּשׁוּבוֹ לְעֶשְׂרִים שָׁנִים: סֻכָּה קֶדֶם בְּמִצְוָה מִלְּהִתְעַצֵּל · קָדוֹשׁ בְּסֻכּוֹת צַלְצֵל · תַּשְׁלוּם דִּירַת מְעוֹנִים: סֻכָּה רוֹמֵם בְּמָרוֹם יִשְׂרָאֵל · רַפֵּא מְזוּבַחֲךָ גּוֹאֵל · וְכַנֵּס פְּזוּרֶיךָ מִבֵּין הַמּוֹנִים: סֻכָּה שׁוֹמְמָה אָנָא תָּקֵם · שְׁכִינָתְךָ נְוֵה לְהָקֵם · רֵנֵּן לְחַדֵּשׁ אֱמוּנִים: ס סֻכָּה תִּהְיֶה לָנוּ לְצֵל · תְּאוּבֶיךָ מִלַּחַט לְהִנָּצֵל · הָשֵׁב שִׁבְעָה לְשִׁבְנִים:

סֻכָּה אֵל נִשְׂגָּב בְּמוֹרָא · מְסֻכֵּךְ לְעַם נִבְרָא · נָאוֹר וְאַדִּיר בַּהֲדָרָה · מְשִׁירִי אֲהוֹדֶנּוּ בְּשִׁירָה לְשׁוֹרֵרָה:

בְּגִילָה בְּרִנָּה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְּהִלֹּת עֹשֵׂה פֶּלֶא · מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בּוֹקֵעַ לִפְנֵי מֹשֶׁה:

חַג סַלָּא שִׁבְעַת יוֹמִין · כָּל שִׁבְעָה לְתַשְׁלוּמִין · מַתָּנוֹת יָדַיִם נִשְׁלָמִין · סְגוֹב יֵשַׁע עוֹלָמִים: וֶה צוּר יִשְׁעֵנוּ פָּצוּ פֶה וְאָמְרוּ · יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

---

für die Nachkommen dessen, der für sein Vieh Hütten errichtete, als er nach zwanzig Jahren heimkehrte (Jakob), bestimmte Er (Gott) eine Hütte. Wer ungesäumt eine Hütte baut, der wird zum Lohne in der Livjathan-Hütte sitzen. O errichte die Hütte (den Tempel) auf Israels Anhöhen; stelle her Deinen Altar, o Erlöser! und bringe Deine Zerstreuten zusammen, O, richte auf, die verödete Hütte, daß wir in Deiner Residenz Dir wieder Lieder der Treue anstimmen.

Die Hütte sei uns zum Schutz, damit Deine Geliebten dem Verderben entgehen; Deinen Feinden vergelte siebenfach!

Der erhabene und furchtbare Herr schützt majestätisch sein Volk; singend will ich Ihn mit meinem Liede loben.

חג An diesem siebentägigen Hüttenfeste können die versprochenen Opfer dargebracht werden, um das ewige Heil zu erlangen.

חֲרָשִׁים. רִבֵּי תוֹרוֹת מְשַׁנְּנִים: סָכָּה זַכֵּי נְשִׁיאִים שִׁבָּעָה.
זְבוּלִין סְכוּכִין מִלְּפָנָיו. בְּסִנְמָטִין נוֹחִים וַעֲנוּגִים: סָכָּה
חֲזִיזִים אַרְבָּעָה רְבוּעִים. חֲמִישִׁי לָתוּר נוֹסְעִים. רְבוּצִים
עַל כָּבוֹד בְּסָנְגִים: סָכָּה טְעוּנָה לְסַלֵּל בְּוִכְיוֹנִים. טְלוּל
וּמַצַּע בַּשָּׁנִים. שָׁם אַלּוּף נְבוֹנִים: סָכָּה יָכְשָׁרָה דְּפוּנָה
סָדְרִים. יוֹרֶה מָלֵא וַחֲסֵרִים. מִשָּׁם גָּמְרוּ זוֹגְנִים: סָכָּה
כָּל שִׁבָּעָה אֲסוּרָה. בַּחֲגִינָה אֲשֶׁר לָהּ הָחְבָּרָה. שָׁמַיִם
עֲלֵיהֶם מַלְחִינִים: סָכָּה לְמַעַן יֵדְעוּ דוֹרוֹתֵיכֶם. לָכֵן
בַּסֻּכּוֹת מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם. וֶרֶד מִטַּלְיוֹת עֲנָנִים: סָכָּה מִפְּרִי
הָאָרֶץ לְהַכְתֵּר. מַפָּה לְנַשֵּׁר וּלְנַתֵּר. נָאוֹת יְשָׁר וּדְפָנִים:
סָכָּה נַגְבַּךְ רַקְבַּשׁ כְּשֵׁרָה. נֶסֶר פָּסַל מִלְּגָבְרָה. יְקָרִים
אֲמָרִים מִפְּנִינִים: סָכָּה סְגֻלָּה בְּאָהֳלָהּ גּוֹר. סְתוֹרָה
פְּסוּלָה מִלָּגוּר. גְּדִי יְזַדַּקֵּר מְסֻמָּנִים: סָכָּה עֵרֶן מְקֻדָּם
סְבָכָהּ. עֲדִי יָקָר מְסֻבָּכָה. דֶּרֶךְ גֶּבֶר לָנִים: סָכָּה פּוֹמְבִּי
תִּקֵּן וְנִטַּע. וַיֹּאכְלוּ תַּחַת הָעֵץ. לְזֵכֶר סָכָּה חוֹנִים: סָכָּה

---

und ließ sie in den vorzüglichsten Gesetzen unterrichten. Jene Hütte bestand aus sieben reinen Wolken, die ihnen zur Wohnung, zur Decke, zur Schutzwehr und zu Unterlagen als weiche sanfte Polster dienten. Vier Wolken bildeten die Wände der Hütte; eine fünfte ging ihnen voran, den Weg zu bahnen; auf der sechsten lagerte sie wie auf einem herrlichen Ruhebette. Zur Decke über der Hütte diente die siebente, daß kein Ungewitter sie treffe. Decken und Unterlagen glichen seidenen Zeugen — so lautet die Ueberlieferung der Schriftgelehrten. In der Vorzeit schon war zu Eden eine Hütte errichtet und köstlich ausgeschmückt gewesen, die Frommen zu beherbergen. Im Freien stellte er (Abraham) eine Hütte auf, sie (die Engel) aßen da unter dem Baume, zum Andenken der einst in einer Hütte Wohnenden;

בְּאַדָּמָתִי. חֻשַּׁק דָּגָן וְתִירוֹשׁ רָבִי תְבוּאָתִי. טִבְלוּ פְּנֵי
הַבַּיִת וּפִגְּלוּ מֵאֲכִילָתִי. יְשׁוֹר דַּרְכָּם לַעֲשֵׂר שְׁנֵי תְמוּרָתִי.
כִּי תָבֹאוּ לֵרָאוֹת פְּנֵי הַמֶּלֶךְ לְבֵירָתִי. לְמַעַן תִּלְמַד לְיִרְאָה
אֶת יְיָ בְּיִרְאָתִי: מֵעֵת דָּגָנָם רָבּוּ וְתִירוֹשָׁם עַד מָה. נָשׂוֹא
מֵהָכִיל עִיר יְיָ שָׂמָּה. שְׁאֵתוֹ בְּעִיר הַקֹּדֶשׁ וְאִם נִטְמָא. עַל
כֶּסֶף צוֹרַת אֲפָסָיו וְהָקְדָּשׁוּ הֵמָּה. פָּרָקָן לָתֵת לְאִוַּוּי נֶפֶשׁ
לְהַשְׁלִימָה. צָרַת הַכֶּסֶף בְּיָדְךָ וְהָלַכְתָּ קוֹמֵמָה: קְדוּשׁ
בְּעוּר בַּשְּׁלִישִׁי שְׁנַת הַמַּעֲשֵׂר. רַחֵשׁ וְדוּי בְּפִנּוֹת עֶרֶב
מִלְּחַסֵּר. שְׁמַע נְתַתִּיו וְלֹא נְתַתִּיו בִּישָׁר. תִּקֵּן בִּשְׁאֵינוֹ
מְחֻבָּר עַל מְחֻבָּר עֲשֵׂר. שֵׁנִי לָרִאשׁוֹן קְדֵם וְאוֹבָרָה חֵסֶר.
וְאֵין בְּפִיהוּ נְכוֹנָה לְוַדּוֹת בְּעֶשֶׂר: אֲכִילָה וְשִׂמְחָה טָעוּן
בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ. לְבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ עוֹנִים בְּעַנֵּינוּ. יָהּ הַשְׁקִיפָה

Getreide, Most und andere Arten Früchte nach Wunsch; durfte, wenn sie in's Haus gekommen, nicht sogleich davon genießen, es mußte der Fromme den zweiten Zehnt geben, sobald er nach der königlichen Residenz gekommen, damit man lerne gottesfürchtig zu sein. Wer aber überaus viel Getreide und Most hatte — so daß er ihn (den Zehnt) nach der göttlichen Stadt nicht bringen konnte, oder er wurde unrein — der brachte das Lösegeld dafür hin, wo er es dann nach Belieben verbrauchen konnte. Waren im dritten Jahre die sämmtlichen Zehnten geräumt, so mußte am Abend (mit Eingang des Peßach-Festes) das Bekenntniß abgelegt werden: Ich habe alle Zehnten nach Gebühr gegeben! Wer aber entweder den Zehnt für das nachwachsende Getreide von dem schon Geernteten gegeben, oder den zweiten Zehnten erst gab, bevor er noch den ersten gegeben, oder den Lobspruch dabei (während er den Zehnt absonderte) ermangeln ließ — der durfte jenes Bekenntniß nicht ablegen. Mit Freuden mußte er (der zweite Zehnt) in der göttlichen Stadt verzehrt werden, wobei für den Volkssegen gebetet wurde. Schau, o Herr! von Deiner heiligen

וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ:
חַג פָּקוּת שַׂתָּא וָאסִיף · צָאן פְּזוּרָה לְהַאסִיף · קָדוֹשׁ רָוֵיָה
יוֹסִיף · שְׁמַע גְּאֻלָּה שְׁנִית יָד תּוֹסִיף: בָּ״אֹ״י גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ לְחַיִּים, וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ, וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן, וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵנוּ וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה, וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם · וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ:

ע״פ א״ב וסם המחבר אליעזר בר שמשון חזק ואמץ תתום נסיון.

אֲדַבְּרָה וְאָעִידָה בְּיַרְחֵי קֶדֶם אַוְכִּירָה · בְּעוֹד שַׁדַּי עִמָּדִי בְּהִלּוֹ הֵאִירָה · גְּבוֹל קָדְשׁוֹ נוֹסָדָה כְּאֶבֶן נִזְרָה · דְּדוּי הָמוֹן חוֹגְגָיָה וּבָרָה · הָהָר הַטּוֹב מְשׂוֹשׂ הָאָרֶץ וְתִפְאָרָה · וַאֲנִי נָסַכְתִּי מַלְכִּי עַל צִיּוֹן הָהָרָה: זָבַדְנִי זֶבֶד טוֹב בְּיָשְׁבִי

חג An diesem mit des Jahres Ausgang eintretenden Erndtefeste bringe die zerstreuten Schafe zusammen. Laß, o Heiliger, den Ueberfluß zuströmen, und durch die Erlösung die Macht abermals vervielfältigen.

אדברה Nun will ich sprechen und der alten Zeiten gedenken! Als der Allmächtige noch bei mir war, bestrahlte Er mich mit Seinem Lichte! gekrönte Steine erhoben sich in Seiner heiligen Grenze*): die Schöne und Reine feierte (dieses Fest) hüpfend nach jenem guten Berge (Zion), der des Landes Freude und Zierde war; auf diesem Berge Zion habe ich einst meinen König eingesetzt. Als ich mein Land bewohnte, hatte ich einen schönen Theil im Besitz,

*) Secharjah 9, 16.

אָרנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃ מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר׃ מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃ וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃ אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים׃ אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ׃ וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת׃ וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ׃ וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ׃ וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃

Am Ausgang des Sabbaths wird dieſes eingeſchaltet.

וַתּוֹדִיעֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ וַתְּלַמְּדֵנוּ לַעֲשׂוֹת חֻקֵּי רְצוֹנֶךָ וַתַּתֵּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִשְׁפָּטִים יְשָׁרִים וְתוֹרוֹת אֱמֶת חֻקִּים וּמִצְוֹת טוֹבִים וַתַּנְחִילֵנוּ מַמְתַּק שָׁשׂוֹן וּמוֹעֲדֵי קֹדֶשׁ וְחַגֵּי נְדָבָה׃ וַתּוֹרִישֵׁנוּ קְדֻשַּׁת שַׁבָּת וּכְבוֹד מוֹעֵד וַחֲגִיגַת חָרֶגֶל׃ וַתַּבְדֵּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ בֵּין קֹדֶשׁ לְחוֹל בֵּין אוֹר לְחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל לָעַמִּים בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה׃ בֵּין קְדֻשַּׁת שַׁבָּת לִקְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב הִבְדַּלְתָּ וְאֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי מִשֵּׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה קִדַּשְׁתָּ׃ הִבְדַּלְתָּ וְקִדַּשְׁתָּ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתֶךָ׃

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן׃ אֶת־יוֹם חַג הַסֻּכּוֹת הַזֶּה׃ זְמַן שִׂמְחָתֵנוּ מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם׃

מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ לְבָרְכֵנוּ. עִם הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה
לַאֲבוֹתֵינוּ. וְגֶבֶת חָלָב וּדְבָשׁ כִּבְרַכְתָּנוּ. רִיבָה יְיָ אֶת רִיבֵי
נַפְשֵׁנוּ: בְּנֵה בֵיתְךָ בִּמְכוֹנָתוֹ וְהֵיכָל בְּמִלֻּאָתוֹ. רָצוּף תּוֹכוֹ
אַהֲבָה כְּבוֹד שְׁכִינָתוֹ. שֶׁמֶשׁ וּמָגֵן יְיָ צְבָאוֹת בַּהֲשֶׁבָתוֹ.
מָרוֹם וְנִשָּׂא יְכַנֵּס יִקַּבֵּץ תְּפוּצָתוֹ. שִׁיר חָדָשׁ לְשׁוֹרֵר וְלֵאוֹר
בְּאַדְמָתוֹ. וַאֲנִי תְפִלָּתִי לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן בְּעִתּוֹ: נַהֲלֵנוּ יְיָ
אֱלֹהִים אֶל סֻכַּת דָּוִד עַבְדֶּךָ. חֲפוֹץ כְּאָז וְכִחֵי צֶדֶק מִבְּנֵי
יְדִידֶיךָ. וְיִגְדַּל שִׁמְךָ וְיִשְׁמְחוּ בְךָ חֲרֵדֶיךָ. אַמֵּץ כְּאָז
חֲיָלֶיךָ דְּבֵקֶיךָ לְבוּדֶיךָ. יָרְנוּ וְיִשְׂמְחוּ בְךָ חַפְצֵי צִיּוֹן עֲרֵיךָ.
וְיֹאמְרוּ תָּמִיד יִגְדַּל יְיָ הֶחָפֵץ שְׁלוֹם עַבָּדֶיךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַפּוֹרֵשׂ סֻכַּת שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלָיִם:

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־מֹעֲדֵי יְהוָה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

Wohnung, segne uns und das Land, das Du unseren Vorfahren gegeben; segenreich werde es von Milch und Honig durchströmt, bekämpfe die mit uns hadern! Baue den Tempel auf seiner frühern Stelle mit seiner ehemaligen Vollkommenheit, damit Deine Liebe und Herrlichkeit sich daselbst niederlassen; der Ewige Zebaoth wird bei Seiner Rückkehr Sonne und Schild (uns) sein; der Hocherhabene wird Seine Zerstreuten wiederum zusammen bringen, ein neues Lied wird im erleuchteten Lande Ihm gesungen werden, und ich werde zur Gnadenzeit mein Gebet zu Dir, o Herr, richten! Führe uns, o Ewiger, unser Gott, in die Hütte David's, Deines Dieners, verlange wie damals, Opfer der Gerechtigkeit von Deinen Lieblingen; damit Dein Name gepriesen werde, Deine Frommen sich mit Dir freuen; stärke, wie von je, Dein Dir treues und anhängliches Heer; die nach Zion wollen, werden frohlockend sich freuen mit Dir, und ausrufen: Stets sei, o Ewiger, gepriesen, der Du das Wohl Deiner Diener wünschest!

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא
מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם
וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל
הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן
שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Der Vorbeter spricht das ganze Kaddisch.

סדר קדוש.

מקדשין בכה"כ, ובכנית על השלחן.

סברי... בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרִי הַגָּפֶן:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ
מִכָּל־עָם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל־לָשׁוֹן וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו. וַתִּתֶּן
לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים
לְשָׂשׂוֹן אֶת־יוֹם חַג הַסֻּכּוֹת הַזֶּה. זְמַן שִׂמְחָתֵנוּ
מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם. כִּי בָנוּ בָחַרְתָּ וְאוֹתָנוּ
קִדַּשְׁתָּ מִכָּל־הָעַמִּים וּמוֹעֲדֵי קָדְשְׁךָ בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן
הִנְחַלְתָּנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה
וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ ·
וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ · וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ ·
וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ · לִפְלֵטָה וּלְטוֹבָה
וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַסֻּכּוֹת
הַזֶּה · זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בּוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ
בוֹ לְחַיִּים · וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ · כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ · כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה :

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:
קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ
וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן מוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ · וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל
מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים :

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבְתְפִלָּתָם · וְהָשֵׁב
אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ ·

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים · בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן :

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה
לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ
הַפְּקוּדוֹת לָךְ · וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ
וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם · הַטּוֹב כִּי לֹא כָלּוּ
רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ :

הָאֵל בְּתַעֲצֻמוֹת עֻזֶּךָ׃

הַגָּדוֹל

בְּכָבוֹד שְׁמֶךָ׃ הַגִּבּוֹר לָנֶצַח וְהַנּוֹרָא
בְּנוֹרְאוֹתֶיךָ׃ הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רָם וְנִשָּׂא׃

שׁוֹכֵן עַד׳ מָרוֹם וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ׳ וְכָתוּב
רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה׃

בְּפִי יְשָׁרִים תִּתְהַלָּל׳ וּבְדִבְרֵי צַדִּיקִים תִּתְבָּרַךְ׳
וּבִלְשׁוֹן חֲסִידִים תִּתָּרוֹמָם׳ וּבְקֶרֶב קְדוֹשִׁים תִּתְקַדָּשׁ׃

וּבְמַקְהֲלוֹת רִבְבוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה
יִתְפָּאַר שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר שֶׁכֵּן חוֹבַת
כָּל־הַיְצוּרִים לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדֵּר
לְבָרֵךְ לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס עַל כָּל־דִּבְרֵי שִׁירוֹת
וְתִשְׁבְּחוֹת דָּוִד בֶּן־יִשַׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ׃

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל
וְהַקָּדוֹשׁ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ כִּי לְךָ נָאֶה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר וּשְׁבָחָה הַלֵּל וְזִמְרָה עֹז
וּמֶמְשָׁלָה נֶצַח גְּדֻלָּה וּגְבוּרָה תְּהִלָּה וְתִפְאֶרֶת

Am Ausgang des Sabbaths wird dieses eingeschaltet.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא מְאוֹרֵי הָאֵשׁ: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמַּבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחוֹל בֵּין אוֹר לְחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל לָעַמִּים. בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה. בֵּין קְדֻשַּׁת שַׁבָּת לִקְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב הִבְדַּלְתָּ. וְאֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי מִשֵּׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה קִדַּשְׁתָּ. הִבְדַּלְתָּ וְקִדַּשְׁתָּ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתֶךָ. בָּ"א יְיָ הַמַּבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְקֹדֶשׁ:

In der Laubhütte betet man diesen Segensspruch vor שהחינו.

בָּאֲ"י אֱמָ"ה אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לֵישֵׁב בַּסֻּכָּה:
בָּאֲ"י אֱ"הֵינוּ מֶ"הָ"עוֹ שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה:

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל, לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית, שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת, וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה, שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל הֲמוֹנָם. וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ, וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל, וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ, אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ, אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ, וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל לְבָבֶךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת, אֵין עוֹד:

עַל כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ, לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ. לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יָקָר יִתֵּנוּ. וְיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת עֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם, מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא, וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ, יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר, וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: ק', יגדל.

ע"ם א"ב נרחזי המרוזים, ובסוף חתום זחמ"ח שלמה.

אַאַמִּיץ לְנוֹרָא וְאָיוֹם· בְּהִסְתּוֹפְפִי לְפָנָיו
אֶמְצָא פְדִיוֹם· אַךְ בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם: בְּלָקְחִי
כַּף תָּמָר וּשְׁלִשַׁת מִינֵי קִבּוּעַי· בָּם אֲהַלֵּל
לְאוֹרִי וְיִשְׁעִי· בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי: גַּאוּת אַלְבִּישׁ
לְדָר בַּמְּרוֹמִים· לְהַלְלוֹ בַּמֶּרְבִּיוֹת שְׁלֵמִים
לֹא קְטוֹמִים· תָּחֹגוּ אֶת חַג יְיָ שִׁבְעַת יָמִים:

חזן אֲהַלֵּל בְּפֶה וְלָשׁוֹן· לְשׁוֹמֵעַ קוֹל לַחֲשׁוֹן·
בְּנָם וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן· קָדוֹשׁ:
דָּגוּל מִקְלוֹת מַיִם נְאָדָר· אֲאַפְּרֶנּוּ הוֹד
וְהָדָר· בִּפְרִי עֵץ הָדָר: הַמְּרוֹמָם בִּקְהַל עָם

---

*) אאמיץ Mächtig will ich den Schrecklichen und Ehrfurchtgebietenden preisen! hier auf der Schwelle seines Palastes weilen, da find' ich Heil — heute am Fünfzehnten. Ich ergreife den Palmzweig nebst den dazu bestimmten Gewächsen, damit preis' ich ihn, mein Licht und mein Heil, am siebenten Monate. Ihn, den Himmelsbewohner, mit Majestät Umgebenen, ihn will ich rühmen mit diesen fehlerlosen Gewächsen. Feiert des Ewigen Fest sieben Tage.

Loben will ich mit Mund und Zunge den Erhörer der Gebete; so sprach er, der Heilige: „Ergreifet diese Gewächse am ersten Tage des Festes!"

דגול Seiner Allmacht huldigt die Stimme mächtiger Fluthen; seiner Majestät und Herrlichkeit huldige ich mit dieser Frucht des herrlichsten Baumes. Hochgerühmt ist er in der Versammlung des von ihm

*) Die verschiedenen Redensarten in einer und eben derselben Strophe dieses Stückes zeigen deutlich, daß der Verfasser dasselbe wie ein Duett oder einen Wettgesang gesungen haben will.

קְדֻשָּׁה וּמַלְכוּת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה וְעַד־
עוֹלָם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵ מֶלֶךְ גָּדוֹל בַּתִּשְׁבָּחוֹת
אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי
זִמְרָה מֶלֶךְ אֵל חֵי הָעוֹלָמִים:

Der Vorbeter ſpricht das halbe Kaddiſch.

וְעַתָּה יַגְדִּיל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
וְזֹכֵר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן:

דער פֿאָרבעטער רופֿט לויט: וואָהרענד דעסטן בעטעט דיך גענאיידע לייג:

ק' בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:
קו"ח בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם יוֹצֵר
אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ עֹשֶׂה
שָׁלוֹם וּבוֹרֵא אֶת־הַכֹּל:
אוֹר עוֹלָם בְּאוֹצַר חַיִּים אוֹרוֹת מֵאֹפֶל אָמַר לִהְיוֹת:

ק' יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר
וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו
אֵין אֱלֹהִים סְלוֹ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ
שְׁמוֹ וְעָלְזוּ לְפָנָיו. וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם
עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה:
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

geschützten Volkes; ihn krönen sie mit Ruhm und Sieg und mit Palmzweigen. Er gießt des Segens Fülle aus des Himmels Pforten über ein Volk, das ihn preist mit Geist und Herz, und mit einem Ast vom Baume Aboth. Die Tugenden erhalten das Uebergewicht, die Sünden werden verziehen, die Flamme des Höllenfeuers ist fern jenen, welche Araboth ergreifen. Eure Versammlung wird der Freuden Fülle genießen; haltet euch fest an den Befehlen eures Königs und seid fröhlich vor dem Ewigen, eurem Gott! Er, der Regent des Tages und der Nacht, wird bändigen den Stolz eurer Quäler, damit ihr nicht gestört werdet am Freudenfest der sieben Tage. Ja, er wird vernehmen mein Flehen, der Allmächtige! er wird mein Gebet erhören und gefällig wie Opfer annehmen das Lispeln meines Mundes! feiert dieses Fest dem Ewigen! Mit Jugendkraft wird er ein holdes Volk ausrüsten, das mit Freuden feiert sein Fest und in der Hütte weilt sieben Tage im Jahre. Einst wird er die Last von euern Schultern nehmen; dann werdet ihr es mit Wonne feiern in der Stadt eurer Bestimmung (Jerusalem), als ewiges Gesetz für eure Nachkommen. Preist die Vorsehung ehrfurchtsvoll, laßt ihr unaufhörlich liebliche Lieder ertönen! weilt in der Hütte sieben Tage! Eine edle Nation folgt der göttlichen Verordnung, findet Schutz darin. Jeder Einheimische unter Israel soll in der Hütte wohnen. Laßt laut den Ruhm dessen ertönen, der in eurer Mitte wohnt, dann werdet ihr mit Ruhe feiern, solange ihr lebt; eure Nachkommen werden es

נְצוּרִים· בְּהִלּוּל וּפְאֵר אוֹתוֹ מַכְתִּירִים·
בְּכַפּוֹת תְּמָרִים: וְרִיק רוֹב בְּרָכוֹת מְאֻרָבוֹת·
לְאֵם מְהֻלָּלוֹ מְסֻרָעַף וּמְקֻרָבוֹת· וּבַעֲנַף עֵץ
עָבוֹת: זְכֻיּוֹת יָכְרָעוּ וְעוֹן יָמַחַל· מְלֹהֲבוֹת
בְּשַׁלְהֶבֶת רִשְׁפֵּי נַחַל· תּוֹמְכֵי עַרְבֵי נָחַל:
חֲדָוַת רַב תִּמְצְאוּ בְּלַהֲקַתְכֶם· חֲסוּגִים
בְּצִוּוּי דַּת מַלְכְּכֶם· וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי
יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: טָרְחֲכֶם יָפִיק נוֹהֵג לֵילוֹת
וָיָמִים· גְּאוֹן נוֹגְשֵׁיכֶם יְגַדֵּעַ וְיַדְמִים· לְבַל
תֵּעָנְשׁוּ בַּחֲגִינַת שִׁבְעַת יָמִים: יַסְבִּירֶת אֶל
פְּלוּל וְיַאֲזִין הֶגְיוֹנִי· וְיַקְבֵּל בְּקָרְבָּן רַחַשׁ
עִנְיָנִי· וְחַגֹּתֶם אֹתוֹ חַג לַיְיָ: כְּשָׁרוֹן כַּח
יַחֲלִיף לְשׁוֹשַׁנָּה· חוֹגֶגֶת וְעוֹצֶרֶת וְסוֹכָּה
בְּרָנָּה· שִׁבְעַת יָמִים בַּשָּׁנָה: לְעֵת יָסִיר סֶבֶל
מֵעַל שִׁכְמֵיכֶם· תָּרִנּוּ וְתָחִגּוּ בְּקֶרֶת
מוֹעֲדֵיכֶם· חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם: מַשְׁגִּיחַ
מֵחֶרֶךְ תְּהַלְּלוּ בְּאִיּוּמִים· מַנְעִימִים קוֹל
וְלֹא דוֹמִים· בַּסֻּכֹּת תֵּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים:
נְדִיבֵי עַמִּים סוֹדְרֵי עֲרָכוֹת· בְּאֶבְרָתוֹ
לָעַד יְחוּ סְכוּכוֹת· כָּל הָאֶזְרָח בְּיִשְׂרָאֵל
יֵשְׁבוּ בַּסֻּכֹּת: סִלּוּ בְרֹחַל לְשׁוֹכֵן בֵּינֵיכֶם·
וְתָנוּחוּ בְּרֹשֶׁק כָּל יְמֵיכֶם· לְמַעַן יֵדְעוּ

erfahren. Der Allerhöchste hat durch unsern Erlöser (Mosche) Wunder gezeigt seinem hochgeschätzten Volke, er hat es mit schützenden Wolken bedeckt. So lauten seine Worte: Ich habe die Kinder Israels in Hütten wohnen lassen, ich habe den Ueberrest meines Volkes begnadigt, ich habe sein Recht ausgeführt wie Sonnenlicht, als ich es aus Egypten geführt; das Jammergeschrei meiner Gemeinde ist zu meinen Ohren gekommen, und ich habe ihr einen Erlöser gesendet. Mosche machte hierauf die Feste des Ewigen bekannt. Er, der Ewiglebende, der die Geschlechter berufen, er selbst befahl und sprach: „Das Suckothfest sollst du sieben Tage feiern!" O, schütze aus deiner himmlischen Wohnung, Allerhöchster, Deine Versammlung, sei gnädig und sende Heil Deiner Gemeinde! An deinem Feste sollst du fröhlich sein, du, dein Sohn und deine Tochter! Dich wird kein Unfall schrecken, deine Zerstreuten, die Gott vertrauen, haben Hoffnung. Feiere sieben Tage dem Ewigen, deinem Gott, zu Ehren! Dort wollte einst eine Volksmenge nach jener königlichen Residenz, hinauf, vor seiner göttlichen Majestät flehend zu erscheinen, dreimal im Jahre. Voller Sehnsucht, die Herrlichkeit seines Heils zu schauen und dankbarlich darzubringen von dem, was die Güte dessen bescheert, dem Alles eigen ist, brachte ein jeder nach Verhältniß seines Vermögens. Auch euch die ihr diese Zweige schüttelt, wird kein Mißgeschick treffen; ihr seid bewahrt! schauet, ihr werdet einst gute Botschaft vernehmen: „Wahrlich, sie kommen wieder, jene Tage."

Loben will ich mit Mund und Zunge den Erhörer der Gebete; so sprach er, der Heilige: „Ergreift diese Gewächse am ersten Tage des Festes!"

דרתיכם: עליון הודיע פלאיו על ידי גואל·
עמוסיו סבך בענגים בהואל· כי בסכות
הושבתי את בני ישראל: פקדתי עמי לחן
שירים· משפטם להוציא באור וצהרים·
בהוציאי אותם מארץ מצרים: צקון
צעקתכם הסכיתי באזני· ופדות שלחתי
לכל המונו· וידבר משה את מעדי יי:
קורא דורות חי עולמים· צוה לעם שמו
מנעימים· חג הסכת תעשה לך שבעת
ימים: רם מעוניך הסך מקהלותיך· לרחם
ולהושיע כל להקותיך· ושמחת בחגך
אתה ובנך ובתך: שודד עוד לבל יבהילך·
להת תקוה לפוורי כמהיך· שבעת ימים
תחג ליי אלהיך: תקף המון קריית חנה·
באים להראות פניו בחגינה· שלש פעמים
בשנה: תאבי ישעו לחזות כבודו· להתשירו
משלו והכל בידו· איש כמתנת ידו: תומכי
סנסני דשאים· משטן ומשחית יהו
חבואים: לחזות ולהסכית בבשורות טובות
לכן הגה ימים באים:

יון אהלל בפה ולשון· לשומע קול לחשון·
בנם ולקחתם לכם ביום הראשון· קדוש:

ע"ס א"ב. אופן.

אַאֲמִיר אוֹתְךָ סֶלָה. בְּהוֹד וְהָדָר וּתְהִלָּה. גּוֹאֵל
הַצְמַח גְּאֻלָּה. דְּרוֹשׁ אֲיַמָּתְךָ לְשֵׁם וְלִתְהִלָּה: הַצָּגִים
בְּשִׂמְחָה. וּבְלוּלֵיהֶם אוֹתְךָ לְשַׂמְּחָה. זוֹעֲקִים לְפָנֶיךָ
שִׂיחָה. חֲמוֹל עֲלֵיהֶם הוֹשִׁיעָה וְהַצָּלִיחָה: טוֹב בְּרַחֲמֶיךָ
הָרַבִּים. יַקִּר עֲדַת אֲהוּבִים. כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים
בָּאֲהָבִים. לְשַׁעֵר בַּת רַבִּים: מַחֲמַדָּם תֵּן לָהֶם. נָא
שְׂמַח עַמָּהֶם. שָׂא נָא חַטֹּאתֵיהֶם. עֲבוֹר עַל פִּשְׁעֵיהֶם:
יזן פּוֹצְחִים הַלֵּל וְתוֹדוֹת. צוּר הַיּוֹדֵעַ עֲתִידוֹת. קוֹל
לְהַשְׁמִיעַ אוֹתָם לַחֲדוֹת. רַחֵמֵם בְּנָשְׂאָם אֲגֻדּוֹת:
קו"ף שׁוֹקְדִים וְאוֹתְךָ מַקְדִּישִׁים. שִׂבְחֲךָ בְּפִיהֶם רוֹחֲשִׁים.
תּוֹקְפִים בָּרוּךְ וְלוֹחֲשִׁים. תּוֹמְכִים כְּאֵילֵי תַּרְשִׁישִׁים:
וְהַחַיּוֹת יְשׁוֹרְרוּ וּכְרֻבִים יְפָאֲרוּ וּשְׂרָפִים יָרְנוּ וְאֶרְאֵלִים
יְבָרְכוּ פְּנֵי כָּל חַיָּה וְאוֹפַן וּכְרוּב לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם
מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים. בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:
לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ. לְמֶלֶךְ חַיִּ וְקַיָּם זְמִירוֹת יֹאמֵרוּ
וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ. כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עֹשֶׂה
חֲדָשׁוֹת בַּעַל מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא
רְפוּאוֹת נוֹרָא תְּהִלּוֹת אָדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ
בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: בָּאֱמוּר לְעֹשֵׂה אוֹרִים
גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: אוֹר חָדָשׁ עַל־צִיּוֹן תָּאִיר
וְנִזְכֶּה כֻלָּנוּ מְהֵרָה לְאוֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת:
אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְּדוֹלָה וְיִתֵּרָה
חָמַלְתָּ עָלֵינוּ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בְךָ

הַמְאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ
בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: מָה רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ.
כֻּלָּם בְּחָכְמָה עָשִׂיתָ. מָלְאָה־ הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ: הַמֶּלֶךְ
הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז. הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת
עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדוֹן
עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ. מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵל בָּרוּךְ גְּדוֹל
דֵּעָה. הֵכִין וּפָעַל זָהֳרֵי חַמָּה. טוֹב יָצַר כָּבוֹד לְשִׁמּוֹ. מְאוֹרוֹת
נָתַן סְבִיבוֹת עֻזּוֹ. פְּנוֹת צְבָאָיו קְדוֹשִׁים רוֹמְמֵי שַׁדַּי. תָּמִיד
מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל וְקָדְשָׁתוֹ: תִּתְבָּרַךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל־שֶׁבַח
מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ. וְעַל־מְאוֹרֵי־אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ סֶּלָה:

תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ
לָעַד מַלְכֵּנוּ יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וַאֲשֶׁר מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים
בְּרוּם עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים
וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם גִּבּוֹרִים
וְכֻלָּם עֹשִׂים בְּאֵימָה וּבִירְאָה רָצוֹן קוֹנָם וְכֻלָּם פּוֹתְחִים
אֶת־פִּיהֶם בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים
וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמַמְלִיכִים

אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא:
וְכֻלָּם מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה. וְנוֹתְנִים
רְשׁוּת זֶה לָזֶה. לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת רוּחַ בְּשָׂפָה בְּרוּרָה
וּבְנָעִימָה קְדֻשָּׁה כֻּלָּם כְּאֶחָד עוֹנִים וְאוֹמְרִים בְּיִרְאָה.
קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

בְּשָׁרְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה
לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה
מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל
הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי
אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־
יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־
בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ
וּבִשְׁעָרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל
הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם
כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

ט"ו ו"ז וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם
וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם
זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי
וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: יש לנהוג מלהיכס לתפלת, תכון יתנדוס מעט זלפ יכולע הא'.

אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְטוֹב וְיָפֶה
הַדָּבָר הַזֶּה. עַל־אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל־בָּנֵינוּ וְעַל־
דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ:

וַתְּלַמְּדֵם חֻקֵּי חַיִּים כֵּן תְּחָנֵּנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ: אָבִינוּ הָאָב הָרַחֲמָן הַמְרַחֵם רַחֵם עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל לִשְׁמֹעַ לִלְמֹד וּלְלַמֵּד לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה: וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבֵּק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחֵד לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׁמֶךָ וְלֹא־נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא בָּטָחְנוּ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בִּישׁוּעָתֶךָ: וַהֲבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיוּת לְאַרְצֵנוּ: כִּי אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת אָתָּה וּבָנוּ בָּחַרְתָּ מִכָּל־עַם וְלָשׁוֹן וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סֶלָה בֶּאֱמֶת. לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְיַחֶדְךָ בְּאַהֲבָה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה: יחיד חומר אל מלך נאמן.

וצריכים ו' ד'.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה י אֶחָד:

נלח:ז בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

דברים יא:יג-כא וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב

שִׁבְחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ אֵל וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת שִׁירוֹת
וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם: רָם
וְנִשָּׂא גָּדוֹל וְנוֹרָא מַשְׁפִּיל גֵּאִים וּמַגְבִּיהַּ שְׁפָלִים מוֹצִיא
אֲסִירִים וּפוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דַּלִּים וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם
אֲלָיו: תְּהִלּוֹת לְאֵל עֶלְיוֹן בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ. מֹשֶׁה וּבְנֵי
יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:
מִי כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת
עֹשֵׂה פֶלֶא: שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ גְאוּלִים לְשִׁמְךָ עַל־שְׂפַת
הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:
צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל
גֹּאֲלֵנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל
לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים: אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ
וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

עַל־הָרִאשׁוֹנִים וְעַל־הָאַחֲרוֹנִים לְעוֹלָם וָעֶד חֹק וְלֹא
יַעֲבוֹר · אֱמֶת שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם
וָעֶד: אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ אָתָּה · לְמַעַן שִׁמְךָ
הַגָּדוֹל עָלֵינוּ נִקְרָא בְּאַהֲבָה אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:
אָנָּא הוֹשִׁיעָה נָּא · בְּנֵי עָפָר מִי מָנָה · גּוֹזֵל הַצְלִיחָה נָא ·
דּוֹרְשֶׁיךָ בְּכָל עוֹנָה: הָקֵם סֻכַּת דָּוִיד הַנּוֹפֶלֶת · וּבַל תְּהִי
עוֹד מָשְׁפֶּלֶת · זְכוֹר אֵיכָה הַנְּקֵהָלֶת · חוֹפְפָה וְבִצְלֶךָ
נֶאֱהָלֶת: טוֹב הַצְמִיחַ שִׂמְחָתָם · יָהּ כַּפֵּר אַשְׁמָתָם · כַּלֵּה
עַתָּה אַנְחוֹתָם · לְמַעַנְךָ חִישׁ פְּדוּתָם: מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹת
לִבָּם · נוֹאֲקִים אֵלֶיךָ בְּכָל לִבָּם · סָמְכֵם וְרִיב רִיבָם ·
עַתָּה תִּשְׁבּוֹן בְּקִרְבָּם: פְּנֵה תִפְנֶה לְפָאְרָם · צוּר אֱמוֹר
לָעֲזָרָם · קוֹמֵם בֵּית הַדָּרָם · רְאוֹתָם פִּתְאֹם שִׂבְרָם:
שָׁלֵם מְהֵרָה תִּבְנֶה · שְׁלֵמִיךָ בְּכֵן תַּעֲנֶה · תַּכֵּה קָמֶיךָ
כְּמַכַּת בְּכוֹרִים וְתַעֲנֶה · תִּקְרָעֵם כְּקִרְיַעַת יַם סוּף
וְנִקְרָאֲךָ וְתַעֲנֶה:
עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ לִבְנֵיהֶם
אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר: בְּרוּם עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ
וְצִדְקָתְךָ עַד־אַפְסֵי אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ
וְתוֹרָתְךָ וּדְבָרְךָ יָשִׂים עַל־לִבּוֹ: אֱמֶת אַתָּה הוּא אָדוֹן לַעֲמֶךָ
וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר לָרִיב רִיבָם: אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה
הוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: מְמַצְרַיִם
גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ · כָּל־בְּכוֹרֵיהֶם
הָרָגְתָּ וּבְכוֹרְךָ גָּאָלְתָּ וְיַם־סוּף בָּקָעְתָּ וְזֵדִים טִבַּעְתָּ וִידִידִים
הֶעֱבַרְתָּ וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתָר: עַל־זֹאת

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה
לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ
הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ
וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם · הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ
רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ :
וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד :
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת :

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל
כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי
בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד
וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם · וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ
אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ ·
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם :

אֱלֹהַי · נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה, וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם
וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל
הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם · עֲשֵׂה לְמַעַן
שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ · לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי : יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי : עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן : יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ :

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת :
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת :

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן · אֶת־יוֹם חַג הַסֻּכּוֹת הַזֶּה · זְמַן שִׂמְחָתֵנוּ מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיִגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ · וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ · וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ · וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ · לִפְלֵטָה וּלְטוֹבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַסֻּכּוֹת הַזֶּה · זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים · וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים · חוּס וְחָנֵּנוּ · וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ · כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ · כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן מוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ · וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם · וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ · וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

ברוך **Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohlthaten erzeiget in Güte, als Eigenthümer des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe! — König, Helfer, Retter und Schild!**

מסור **Nach dem Rathe der Weisen und Verständigen, nach dem Unterrichte und der Meinung der Gelehrten, öffne ich den Mund, mit Liedern und Gesängen dankend zu loben ihn, der in des Himmels Räumen thronet.**

Am Sonntag wird in den meisten Gemeinden das קרובות von gestern, איומתי u. s. w. (Seite 83) gebetet.

ארחץ Ich wasche meine Hände in Unschuld und ergreife diesen Palmzweig, den ich auf keine unerlaubte Weise an mich gebracht; daran binde und befestige ich mit Goldfäden die dazu gehörigen Gewächsarten und wende damit Unheil von mir ab. Am Zehnten (Versöhnungstag) schon hat er mich in das Buch des Lebens eingeschrieben und mir den Pfad des Lebens kund gethan. Frevler mußten seinen Unwillen empfinden, über sie ließ er seinen Zorn walten und sprach ihnen das Leben ab. Gegen meine Missethaten hatte er Nachsicht, sicherte mir Verzeihung zu und ließ mir wie eine Himmelsstimme zurufen: Gehe nun und genieße mit Freuden! Er hat eine Grenzlinie von vier Werketagen zwischen Versöhnungstag und Hüttenfest gesetzt, die Freudenfeier vom Freudenfest zu trennen. Ich erscheine zur bestimmten Zeit, um das Fest des Fruchteinbringens, das er mir beschieden, mit Wonne zu feiern; dem Hüttenfest hat er noch das Fest des Wassergießens zugesellt, meine Freude zu vermehren. Er sprach: Nehmet meine Verordnung an, sie ist besser als Silber! Ich schwinge dem Ehrfurchtgebietenden zu Ehren diese blüthenreichen Stauden und finde dadurch Erlösung. Ich habe sie für Geld erkauft; sie taugen, um den Ehrfurchtgebietenden damit zu verehren, und sind tüchtig um heute, an diesem Ersten, geschwungen zu werden.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן: מְסוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים. וּמִלֶּמֶד דַּעַת מְבִינִים. אֶפְתְּחָה פִּי בְּשִׁיר וּרְנָנִים. לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל פְּנֵי שׁוֹכֵן מְעוֹנִים:

מַנְ־חֲכְנטַחֵ וּוירד חין דען מייזטען געמייכ־דען דמ: קדושות פֿאַן גע־טעטען, אויפֿמי ח"י: גענבעטעט. חין מעטן יעדאָך וּוירד ניכֿט דמַויט געוועכ־זעוֹט.

ע"פ א"ב, וחת"כ ע"פ תשר"ק וחת"כ ע"פ א"ח ב"ש וחת"כ חתום אלעזר בירבי קליר.

אֶרְחַץ בְּנָקָיוֹן כַּפּוֹת. בְּלִי חָמָס קַחַת סְנֻסִּין כַּפּוֹת. גְּמוֹנִי פָּז לֶאֱגוֹד וְלִכְפּוֹת. דְּשְׁאִי אֲשָׁלִים בָּם אַף לִכְפּוֹת: הֵן מִבֶּעְשׂוֹר חֲקָקִי לְחַיִּים. וְהוֹדִיעֲנִי אֹרַח חַיִּים. זֹעַם מֵאָז תַּרְשִׁישׁ וְאִיִּים. חָרָה אַפּוֹ בָם מִהְיוֹת חַיִּים: טָרְחִי נָשָׂא וְשָׂת לִי סְלִיחָה: יָצְאָה בַת קוֹל לֵךְ אֱכֹל בְּשִׂמְחָה. כְּאַרְבַּעַת יוֹם שָׂת גְּבוּל שִׂיחָה. לְבַל לְעֶרֶב שִׂמְחָה בְּשִׂמְחָה: מוֹעֵד רְאִית חֲגִינַת אַסְף. נָתְמַךְ בְּחֵלְשִׁי לְחוֹגְגִי בְכַסֵּף. סֻכָּה וּפוּר גָּזֵל לְהַעֲרִיךְ לִי בְּתַסֵּף. עָנְגִי קְחוּ מוּסָרִי וְאַל כָּסֶף: פְּרָחִים בְּנָטְעָם אֶעְמְסָה לְאָיוֹם. צָחוֹת לְצַחֲצַח מְצוֹא בָם פְּדִיוֹם. ק קִיחָתָם בְּרָמִים יִכְשָׁרוּ לְשֵׁם אָיוֹם. רְאוּיִם לְהִנָּטֵל בְּזֶה רִאשׁוֹן יוֹם:

שמך Dein Name ist mit dem Unsrigen verwandt, zu unserer Erhaltung hast Du den Versöhnungstag angeordnet. O, sei ferner unser Schutz und bewahre uns vor Sünden! Sei unser Schild und hebe uns himmelan! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אחה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Todten wieder, mächtiger Retter!

מכלכל Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Todten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage Jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tödtet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Todten wieder!

תשורת Siebzig Stiere habe ich ihm einst an diesem Feste dargebracht, um die siebzig Nationen der Erde zu versöhnen. Dann opferte ich achtundneunzig Lämmer zur Abwendung der achtundneunzig angeordneten Strafen; durch diese Opfer, am Feste des Fruchteinsammelns dargebracht, wird jene Anzahl aufgehoben. Meine Hilfe und Wonne steigen, mein Sieg und Heil wachsen unter dem Schutze des Allmächtigsten Arm. Wer das Hüttenfest gesetzmäßig feiert, dem ist jene Hütte, gedeckt mit der Haut des Livjathan, beschieden; er wird es mit Fischereisen herbeiziehen sehen, das stolze Meeresungeheuer. Wer seine Behausung verläßt und dafür die Hütte zur Wohnung wählt, den werden einst die Bäume Edens decken; und kommt einst die brennende Hitze des jüngsten Tages, ihn zu stechen, so wird der Fromme Schutz finden in der beschiedenen Hütte, da wird er der Freuden Fülle genießen und des süßen Wonnegefühls. Der Allgütige wollte seine Verehrer siebenfach gekrönt haben, darum befahl er ihnen, diese sieben Tage im Jahre zu feiern.

שִׂמְךָ מְשֻׁתָּף בִּשְׁמֵנוּ· שָׁקַדְתָּ מִכְפּוֹר מְחוֹת אֲשָׁמֵינוּ·
ח׳ תְּסוֹבְבֵנוּ וְאַל תַּאֲשִׁימֵנוּ· תְּגוֹנְנֵנוּ וּתְרוֹמְמֵנוּ
עַד כָּרוֹם שִׂימֵנוּ: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ·
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים:

ע״פ חשר״ק.

תְּשׁוּרַת שַׁי אֲלָפִים שִׁבְעִים· שְׁלַמְתִּי בְּוֵה
רֶגֶל עֲלֵי אִם שִׁבְעִים· רָצִיתִי שִׁיִּים שְׁמוֹנָה
וְתִשְׁעִים· קְלוֹעַ בָּם תּוֹכָחוֹת שְׁמוֹנָה וְתִשְׁעִים:
צַרְפָתִי אֵלֶּה בָּאֵלֶּה בְּאָסִיף· פְּרוֹת וְגִילָה לִי
לְהוֹסִיף· עֹז וִישׁוּעָה לִי תּוֹסִיף· סְכוּךְ נֶשֶׁק
זְרוֹעַ לְהַחֲשִׁיף: נוֹצְרֵי כַּדַּת יְמֵי חֲגִינָתוֹ· מְלוֹן
סֻכַּת עוֹר תְּהֵא הַשָּׂנָתוֹ· לִקְשׁוֹר לְוַיַּת צְלְצַל
דָּגָתוֹ· כְּגִבּוֹרָא כֹּחַ חֲזוֹת אֲפִיקֵי נַאֲוָתוֹ: יוֹשֵׁב
בַּסֻּכָּה תְּמוּר נְוֵה אָהֳלוֹ· טְלוֹל עֲצֵי עֵרֶן יַאֲחִילוֹ·
חַם יוֹם הַבָּא בְּבוֹא לְהַבְהִילוֹ· זְכוּתוֹ תָּלִין
בַּסֻּכָּה לְנַהֲלוֹ: וְשִׂבַע שְׂמָחוֹת מְרַשְּׁנָה· הֲלֹא
בַּעֲרָה שִׂבַע מִשְׁאֲנָנָה· ח׳ דָּגוֹל לְהַנְזִיר
שִׁבְעָה שׁוֹשַׁנָּה· נָזִיר לְחוֹגְגָה שִׁבְעָה בַּשָּׁנָה:

Das Lulab und die Araboth in der Hand, umring' ich den Altar unter lieblicher Lieder Gesang. Oft rufen meine Lippen: „Hilf, o Herr!" O, sende den allbelebenden Thau, laß sie wieder erwachen, die in ihren Grüften schlummernden Tauben (Israel)! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Todten belebt!

אמי Einst wird die Wonnehütte Davids, die jetzt verfallen, wieder aufgerichtet und nimmermehr zerstört werden; ihr Umkreis wird vervielfältigt werden und ihr Flächeninhalt wird sechsunddreißigmal so viel betragen als er zuvor betrug. Jene Tenne*) war fünfhundert Ellen lang und fünfhundert breit; dem zukünftigen Tempel aber wird der Allgütige eine Strecke von dreitausend Ellen Breite zumessen. Des Tages wird ihn eine Wolkendecke beschatten und gegen Hitze schirmen, wie Schatten der Nacht. Ein Volk, das jetzt das Hüttengebot beobachtet, wird dann im neuen Tempel wieder aufleben. — Auch Barbaren werden dahin eilen, um daselbst das Hüttenfest zu feiern und den Herrn hinfällig anzubeten; aber sie werden von der Flamme ergriffen und in die Hölle eingekerkert werden, um der fünfzig Silberlinge willen. Die Beobachter des Hüttengebotes werden aus allen Enden im Fluge herbeieilen: die hierher Berufenen werden mit sieben Kronen erscheinen. Vereint werden die Eingeladenen aus der Ferne kommen und bekrönt einziehen in den Tempel des Berges Zion zur festlichen Versammlung.

ימלך Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!

ואתה So throne doch, Du Allheiliger, Allmächtiger, unter den Lobgesängen Israels!

בל Laß das Hüttengebot nicht geringgeachtet sein in deinen Augen, dies Gesetz ist so reichhaltig als sämmtliche Gebote. Hat die Hütte ihre gehörigen Wände und den gesetzmäßigen Bau, so können Alle, die darin sitzen, gesichert sein, daß sie einst nach Jerusalem hinaufwallen werden auf

*) Die David von Aranah gekauft und an deren Stelle der Tempel erbaut worden. Siehe 2. B. Samuel Kap. 24.

ק׳ הַמְוַבֵּחַ בְּכַפּוֹת וּבַעֲרָבוֹת · בָּאתִי לְסוֹבְבָנְהוּ בְּשִׂיחוֹת
עֲרָבוֹת · יזן אֲנִי וָהוֹ הוֹשִׁיעָה נָא בְּנִיב לְהַרְבּוֹת · אוֹרוֹת שַׁל
לְהַחֲיוֹת יוֹנֵי אֲרֻבּוֹת: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:
ע״פ א״ת ב״ש.

אוּוִי סֻכַּת דָּוִיד הַנֹּפֶלֶת · תָּקִים לְכָל תְּחִי עוֹד
מִשְׁפֶּלֶת · בְּמִהוֹתֵיהֶ נוֹסֶבֶ וּמְכֻפֶּלֶ ·
שְׁלֹשִׁים וְשִׁשָּׁה כְּמוֹ שֶׁהָיְתָה מִתְכַּפֶּלֶת: גֹּרֶן
שֶׁהָיְתָה בְּאֹרֶךְ חֲמֵשׁ מֵאוֹת · רְחָבָה עַל חֲמֵשׁ
מֵאוֹת · דּוֹד וְנִטָּה קַו שְׁלֹשֶׁת אַלְפֵי אַמּוֹת ·
קְצוּבָה עַל שְׁלֹשֶׁת אַלְפֵי אַמּוֹת: הַסְּכוּכָה בֶּעָנָן
צֵל יוֹמָם · צְלָלֶיהָ מְסֻכָּכִים כְּלִיל צֵל יוֹמָם ·
וְעָם אֲשֶׁר עַתָּה סֻכָּה בְּקִימָם · פָּרוֹחַ יִפְרְחוּ בָהּ
בְּסִיוּמָם: זָרִים יֶאֱתָיוּ לִשְׁמָהּ בְּחִסָּף · עֲשׂוֹת
חֲגִיגָה לְהִשְׁתַּחֲוֹת בְּכִסָּף · חַרְבוֹנֵי קַיִץ יְלַחֲטֵם
לְשַׁסֵּף · סְגוּרִים בְּמַסְגֵּר עַל חֲמִשִּׁים כֶּסֶף:
טָמִים וְעִפִּים בְּקִצּוֹת וְקָרְיָהּ · נִסְכָּכִים בְּשֵׁעַ
קְרוֹאֶ מִקְרָאֶיהָ · יזן יָאֶגְדוּ מִמֶּרְחָק כָּל־
קְרוֹאֶיהָ · בְּתוֹרִים לִמְכוֹן הַר צִיּוֹן וְעַל מִקְרָאֶהָ:
יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:
וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל אֶל נָא:
בַּל תְּהִי מִצְוַת סֻכָּה בְּעֵינֶיךְ קַלָּה · כִּי כְּנֶגֶד כָּל
מִצְוֹת דַּת חֻקּוֹתֶיהָ שְׁקוּלָה · הַמְעֻקָּה
וְהַמְסֻקָּלָה · סְלוּל מְסִלָּה · בְּסִלְסוּלֶיהָ מְסֻקָּלָה ·

gebahntem Wege. Wer das Hüttengebot genau beobachtet, den wird nie ein Mißgeschick treffen: wer es verachtet, den trifft einst der Fluch, und er wird von der Flamme des jüngsten Tages verzehrt. Die Frommen aber, die unter der Decke der Hütte sitzen und sich darin vergnügen, trifft kein Uebel; sie werden einst unter jener mit Teppichen gedeckten Hütte aufgenommen werden und vergnügt darin leben, wie auf einem Wonnegefilde. Ihnen wird zum Lohn beschieden werden:

בסכת (Vorb. u. Gem.) In der Hütte des

Lebendigen, Unvergänglichen, Furchtbaren, Erhabenen und Heiligen!

אלים Als einst Vater Abraham die Göttlichen unter jenem Baume aufnahm, sich mit demüthiger Seele zu ihnen stellte, um sie gehörig zu bewirthen, da ward beschlossen, einst seine Söhne in Egypten die Früchte dieser frommen Handlung genießen zu lassen. Der Allmächtige selbst nahm sie in Schutz, deckte sie, während er umherfuhr, Egypten zu schlagen. Jener lehrte die Irrsinnigen ihre Götzenbilder verabscheuen, er verachtete die irdischen Vergnügungen und nahm die fromme Jiskah*) zur Gehülfin an; darum wurde seinen Nachkommen das göttliche Gesetzbuch beschieden, wodurch sie tüchtig wurden, im Geiste der Heiligkeit zu schauen, wie ihr Vater geschaut. Der Fürst der Brüder (Jakob) zog zweimal unter Suckoth. Du hast ihn vor Laban dem Aramiter und Esau geschützt, daher war auch der erste Zug seiner Söhne nach Suckoth, woselbst Du mit sieben Wolken, wie mit seidenen Teppichen, das Dach bereitet. Auf Adlerflügeln wurden sie nach Choreb getragen und daselbst gekrönt. Hier sahen die Glückseligen einen himmlischen Chor, der sie in sieben Abtheilungen theilte und ihnen Kost im Ueberfluß reichte. Allenthalben wurden sie mit Wolken bedeckt, worunter sie, wie unter einer bedeckten Hütte, standen. Hier wurden sie die Gestalt des Mischkans gewahr, wie sie es einst decken und wie sie einst den heiligen Tempel einrichten sollten, wie die heiligen Gezelte mit Scheidewänden,

*) Beiname von Sarah, nach Talm. Megila 14.

כִּי לְכָל שׁוֹמְרֶיהָ לֹא יֵאֵרַע תַּקָּלָה · וְכָל בּוֹגְדֶיהָ
לֶעָתִיד לָבוֹא לְקַח מֵהֶם קְלָלָה · בְּלַהַט הַיּוֹם
הַבָּא קְלוֹנָם מַקְלָה : וְחוֹסֶיהָ לְצֶדֶק מַכְרִיעָה ·
וְבָם מִתְרוֹעָעָה · לְסוֹבְבָם מֵרָעָה · אוֹתָם
לְהַרְעָה · בְּסַבַּת יְרִיעָה · לִהְיוֹת רוֹעָה · שְׁאֵתָה
בְּטוּב מִרְעֶה · אֶתְנַנָּה לְפָרְעָה ·

חו״ק בְּסַבַּת

חַיּוּקַיִם נוֹרָאוּמַרוֹם וְקָדוֹשׁ:

חתום נו אלעזר בירבי קליר.

אֵלִים בְּהִשָּׁעִין אָב תַּחַת עֵץ סָבָה · וְנִצַּב לְהַאֲרִיחָם בְּנֶפֶשׁ
חֲשׁוּבָה · לְבַדָּיו שָׁמַר בְּלוּד קַו בְּקַו לְמָשְׁכָה · וְעָמַד וְגָו
וּפָסַח בַּעֲדָם לְסוֹכְכָה · עַל כִּי תּוֹעִים לְמֵד תְּעוּב מַסֵּכָה ·
וּמָאַס רְהָבִי גְוִיָּה וְנֶעֱמְתָה לוֹ יְסִבָּה · זָכָה בְּכֶן גְּוִעוֹ שְׁלוֹל
דַּת נְסוּכָה · בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ סְכוֹת כְּמוֹ הוֹרָם סָכָה : רִגֵּל
גְּבִיר אַחִים וְסָע פַּעֲמַיִם סְכוֹתָה · וּמֵאַרְמִי וְשֵׂעִיר בַּעֲדוֹ
סַכּוֹתָה · בְּכֶן חֲנִיטָיו סָעוּ רֵאשִׁית סְכוֹתָה · וְשִׁבְעַת חֲזִיזֵי
מֶשִׁי עָלֵימוֹ סָכְתָה : יְדֵאוּ חֹרְבָה עֲדָם מְקֻשָּׁרִים · עֲנָנִים
סְכוּבִים כְּעַל בַּנְפֵי נְשָׁרִים · רֶגֶשׁ שְׁנָאנִים חָזוּ מְאֻשָּׁרִים ·
שְׁבַע מְחִיצוֹת סוֹבְכוֹת וְלֶחֶם מְחַשְּׁרִים · בְּטִלּוּל עֲנָנָיו
הֵרִכִּיבָן בֵּין סְכָךְ לִסְכָךְ · וַיַּתְצִבוּ תַּחְתָּיו כִּבְתַחְתִּית סְכָךְ ·
יְדָעָם תַּבְנִית מִשְׁכָּן אֵיךְ יְהִי מְסֻכָּךְ · וּבְתַבְנִיתוֹ לְבָנוֹן מוּכָן
לִסְכָךְ · קֶצֶב בֵּין קֹדֶשׁ לְקֹדֶשׁ תֵּת בְּדֶל מִמְּסָךְ · מְחִיצוֹת

Vorhängen und Decken abgetheilt werden sollten. Hiervon haben sie auch abgenommen die Höhe der Hütte, was ihnen der Schöpfer auch guthieß. Wichtig war ihnen, im Gesetzbuche das Wort בסכות dreimal wiederholt zu sehen; dies deuteten sie dahin, daß jede Hütte drei Wände haben soll. Auch die gefällige Zeremonie des Wasserschöpfens haben sie aus dem Gesetzbuch geschöpft, und ihnen war das, worauf im Gesetze nur gedeutet wird, ebenso wichtig, als jenes auf dem Berge Sinai vernommene Gebot: „Ihr sollt in der Hütte wohnen!"

אל Allmächtiger! ewiglich wirst Du verherrlicht, ewiglich geheiligt, in allen Ewigkeiten regierst Du hocherhaben, Allmächtiger, König, Furchtbarer, Erhabenster und Allheiliger! Ja, Du bist der König aller Könige, dessen Regierung immerdauernd ist! Verkündet darum seine furchtbaren Thaten, erzählet von seiner Macht; preiset ihn, ihr, seine Schaaren! Heiligt ihn, erhöhet ihn mit Gesang, Lied und Lob, hoch preiset seine Herrlichkeit! —

O, daß ich geschützt und in mein heiliges Amt wiederum eingesetzt werde!

O, kräftige auf's Neue wieder, Allererster, wie in der Vorzeit, die wie eine Pupille Geschonten (Israel); und mit Mund und Zunge rühme ich Dich, Erhabenster und Heiligster!

אמנם Wahrlich, die Ausübung eines Gebotes zieht die Ausübung noch anderer Gebote nach sich! Auch mit diesem Gebote (des Suckothfestes) sind noch viele Lehren und Verordnungen verbunden. Dieser Festtag wurde als der Erste hervorgehoben (III. M. 23, 40), obgleich der Fünfzehnte des Monats wird er doch als Erster bezeichnet, um uns damit zu verkünden, daß Er (Gott), der Erste, die bisherigen Sünden verziehen hat. Dies Fest wird als Jahresschluß erwähnt, obwohl es in Jahresanfang fällt, wie es heißt: Das Erntefest am Jahresschlusse (II. M. 34, 22), weil da der Allgütige die Regen des Jahres bestimmt. Ihm zu Ehren nehmen wir darum die vier zierlich vereinten Pflanzenarten, um ihn damit zu rühmen wie einst mit Flöten- und Saitenspiel. Mit der schönen, herrlichen Frucht (Eßrog) und dem mit Goldringen verzierten prächtigen Palmzweig werde seine erhabene Herrlichkeit gepriesen. Der Aboth- (Myrthen-) Zweig, mit Blättern dicht bedeckt, zeigt uns an, unser Aeußeres wie Inneres ganz auf Gott zu richten, auf daß uns Versöhnung werde, so wir übermüthig waren. Das Ergreifen der Palme und der Bachweiden bei'm Absingen der Ruhmlieder wird dem Flötenspiel im Tempel gleichgeachtet. So stimmen das Lied wir an dem Lenker der Himmelshöhen, indem wir drei Myrthen- und zwei

לִסְכָּךְ· בְּפָרֶכֶת הַמָּסָךְ: לִכְרוּבֵי סְכָכִים· כַּפֹּרֶת סוֹכְכִים·
מִשָּׁם רוּחַ סָכִים· וְצוּר עִמָּם מַסְכִּים: יָקְרוּ שָׁמָּה סְכוֹת·
שָׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּסְּכוֹת· רֶמֶז לְשַׁלֵּשׁ בְּכָל סְכוֹת· הַפַּנּוֹת
מְסֻכָּכוֹת: ח׳ רְצוּי דָּת הַשּׁוֹאֲבָה שָׁאֲבוּ· חָקוּק בָּהּ
חָשְׁבוּ· כְּמוֹ בְסִין קָשְׁבוּ· בַּסְּכוֹת תֵּשְׁבוּ:

אֵל נָא· לְעוֹלָם תֶּעָרֵץ· וּלְעוֹלָם תֶּחֱדַּשׁ· וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים
תִּמְלוֹךְ· וְתִתְנַשֵּׂא: הָאֵל מֶלֶךְ נוֹרָא מָרוֹם וְקָדוֹשׁ· כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים· מַלְכוּתוֹ נֶצַח· נוֹרְאוֹתָיו שִׁיחוּ· סַפְּרוּ עֻזּוֹ· פָּאֲרוּהוּ
צְבָאָיו· קַדְּשׁוּהוּ רוֹמְמוּהוּ· רֹן שִׁיר וָשֶׁבַח· תְּקֻף תְּהִלּוֹת תִּפְאַרְתּוֹ:

חו״ק לְסוֹבְכִי לְמָסְכִי· לְנַסְּכִי בְּנָסְכִי· בִּנְסִיכַת קָדוֹשׁ:

חו״ק לְחַדְּשִׁי רֹאשׁוֹן· בְּמֵרֹאשׁוֹן· לִנְצוּרֵי כְּאִישׁוֹן·
אֲהַלֵּל בְּפֶה וְלָשׁוֹן· לְמָרוֹם וְקָדוֹשׁ:

ע״ם א״כ.

אָמְנָם מְצֻוָּה גּוֹרֶרֶת מִצְוֹת· בְּוֹאת אֲשֶׁר בְּאֹבְיָהּ תּוֹרוֹת
קְצוּבוֹת· גְּזֵרוֹת חָבָרוּ לָהּ לְצַוּוֹת: הַרַשׁ יוֹם זֶה לְיַחֲסוֹ
רִאשׁוֹן· הוּא חֲמִשָּׁה עָשָׂר וְהָנֵקַב רִאשׁוֹן· וּכְדֵי לְבַשְּׂרֵנוּ
כִּי מָחָל רִאשׁוֹן: זִכָּרוֹן סוֹף שָׁנָה וְהוּא תְּחִלַּת שָׁנָה· חַג
הָאָסִיף תְּקוּפַת הַשָּׁנָה· טוֹב יָדִין בּוֹ גִּזְלֵי שָׁנָה: יִקָּחוּ
לִשְׁמוֹ אַרְבַּעַת מִינִים· כְּלוּלִים כְּתוּרִים וּמְזֻמָּנִים·
לְהַלֵּל בָּם כִּבְעָגָב וּכְמִנִּים: מֵהוֹד הֲדָר הַמְהֻדָּר· נֶאְדָּר
וְנֶהְדָּר בַּהֲדָרוֹ לְהַדָּר· סוֹד אֵדֶר יָקָר בְּכֻתָּם פָּז לְאַדָּר:
עֲנַף עֵץ עָבוֹת חֲפוֹת מִבַּחוּץ· פּוֹנוֹת לְכֶוֶן לֵב מִבַּיִת
וּמִחוּץ· צָפוּי לְכַפֵּר בְּעַד לֵב שָׁחוּץ: קִיחַת לוּלָב וַעֲרָבֵי
נְחָלִים· רְגִילִים עֲנוֹת בָּם שִׁיר הִלּוּלִים· שְׁקוּלִים
וְשָׁוִים בִּבְמָחוֹל חֲלִילִים: תְּפִישַׁת שְׁלֹשָׁה הֲדַסִּים

Weidenzweige nehmen; Eßrog und Palmzweig aber sind weder weniger noch mehr als je eins zu nehmen.

וככן Und so möge Dir aufsteigen die Heiligung,
denn Du bist Israels Heiligster und Helfer!

כי Fürwahr, ich bringe die Zeit herbei, spricht der Herr, lasse das bestimmte Ziel eintreffen, um wieder wie ehedem aus dem Stiftszelte zu reden, zu residiren auf dem geweihten Berge an nördlicher Grenze in der Stadt der Zusammenkünfte (Jerusalem). Dort hinein versammle ich die Heiligen zu seiner Zeit, wandele in ihrer Mitte und lasse sie wieder in ihren Zelten wohnen wie in der Vorzeit Tagen. Dieses Lied (die Thora) wird für sie zeugen, die beschattende Hütte wird als Zeuge auftreten und ein guter Fürsprecher sein für Jeden, der das Gebot der Hütte befolgt hat; Jeder, der es beobachtet hat, wird eingesammelt, ich selbst, der Allwissende, bin deß Zeuge! Mein Volk befolgte die Vorschriften der Suckah in Hinsicht des Maaßes und der Begrenzung, der Tiefe und der Höhe, der Wände und der Stellung, der Bedrückung und der Beschattung, der Ein- und Ausgänge, der Umzäumung und der Lücken, der Opfer und der Ergötzlichkeiten. Fremde kommen nicht in ihr Gebiet, Götzendiener nicht in ihre Grenze, Unreine betheiligen sich nicht an ihren Räumen, Heiden betreten nicht ihre Höfe, Barbaren nicht ihre Gänge; sondern nur die von Gott Getragenen (Israel), die Bewahrer der Hüttengebote. Die Versprechungen dieses Gebotes werden ihnen auch nicht unerfüllt bleiben! Freudigen Herzens werden sie einziehen in deren Räume, fröhlichen Gemüths deren Höfe betreten; ja, mein Volk soll in deren Grenzen kommen. Sie allein haben die Hütte ausgeschmückt, so sollen auch sie in deren Wohnung sicher ruhen; den Lohn ihres Eifers wird der Herr zur Zeit ihnen liebend gewähren, sein Land wird ihnen zu Theil von der östlichen Grenze bis nach dem Meere hin, 75 Meilen in

וּשְׁתֵי עֲרָבוֹת. שִׁיר לְהַסְלִיל בָּם לָרוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת.
אֶתְרוֹג וְכַף תָּמָר יְחִידִים מִלְּהַמְעִיט וּמִלְּהַרְבּוֹת:
ר׳ וּבְכֵן לְךָ תַּעֲלֶה קְרֻשָּׁה כִּי אַתָּה קָדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל וּמוֹשִׁיעַ:
סלוק. כִּי אֲקַח מוֹעֵד. לָבוֹא לְקֵץ וּלְמוֹעֵד. כְּמֵאָז לְדַבֵּר
מֵאֹהֶל מוֹעֵד. לֵישֵׁב בְּהַר הַמּוֹעֵד. בֵּירַכְתֵּי צָפוֹן בְּקִרְיַת
מוֹעֵד. קְדוֹשִׁים בְּתוֹכָם לְוָעֵד. לְמוֹעֵד מוֹעֲדִים וַחֲצִי מוֹעֵד.
לְהִתְהַלֵּךְ בְּתוֹכָם וּלְהָוְעֵד. לְהוֹשִׁיבָם בְּאָהֳלֵיהֶם כִּימֵי
מוֹעֵד. וְעָנְתָה הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְפָנָיו לָעֵד. וְסֻכָּה תִּהְיֶה
לְצֵל יוֹמָם לָעֵד. כְּמִלִּין מַגִּיד יֹשֶׁר טוֹב תָּעֵד. עַל כָּל
שֶׁקֶם מִצְוֹת סֻכָּה לְהָעֵד. וְכָל שׁוֹמְרָהּ יָבֹא וָיָעֵד. וְאָנֹכִי
הַיּוֹדֵעַ וָעֵד: כִּי עַמִּי קִיְּמוּ מִצְוֹתֶיהָ. בְּמוֹתֶיהָ וּבְקִבְצוֹתֶיהָ.
בְּאַמּוֹתֶיהָ וּבְמִחְיוֹתֶיהָ. בִּרְפַנּוֹתֶיהָ וּבְמַצֵּבוֹתֶיהָ.
בְּסִכּוּיֶהָ וּבְצִלּוֹתֶיהָ. בְּבִיאוֹתֶיהָ וּבִיצִיאוֹתֶיהָ. בִּגְדֵרוֹתֶיהָ
וּבִפְרָצוֹתֶיהָ. בַּחֲגִיגוֹתֶיהָ וּבַעֲלִיצוֹתֶיהָ. וָזֵר לֹא יִהְיֶה
בְּמוֹצָאוֹתֶיהָ. וְנֵכָר לֹא יַעֲבוֹר בְּתוֹצָאוֹתֶיהָ. וָעֵרֶל לֹא יִשְׁתַּף
בְּמִחְיוֹתֶיהָ. וְגוֹי לֹא יִרְמוֹס בַּחֲצֵרוֹתֶיהָ. וְלֹאם לֹא יֵעָרֵב
בְּחוּצוֹתֶיהָ. כִּי אִם עַמּוּסָיו נוֹצְרֵי עֵדוֹתֶיהָ. וְגַם לֹא יוּפְרוּ
מִוַּעֲצוֹתֶיהָ. בְּלֵב שָׁלֵם יָשׁוּבוּ לְקִצּוֹתֶיהָ. וּבְנֶפֶשׁ טוֹבָה
יָבֹא חֲצֵרוֹתֶיהָ. עַתָּה יָבֹא עַמִּי לְקָצּוֹתֶיהָ. כְּמוֹ הֵם לְבַדָּם
דְּגָלוּ מִשְׁבְּצוֹתֶיהָ. כֵּן בָּדָד יִשְׁכְּנוּ בְּרִבְיוֹתֶיהָ. לָתֵת לָמוֹ
שְׂכַר מְרוּצוֹתֶיהָ. לְקֵץ סֻכַּת אֵל לְרָצוֹתֶיהָ. לְעֵת חִלּוּק
אַרְצוֹתֶיהָ. בְּאֹרֶךְ מִפְאַת קָדִים לְקִצּוֹתֶיהָ. וְעַד יָם
אוֹקְיָנוֹס לְמִצּוֹתֶיהָ. בְּרֹחַב שִׁבְעִים וַחֲמִשָּׁה מִיל

der Breite wird eines jeden Stammes Erbtheil sein, Mark an Mark liegend wie die Reihen eines Weinbergs. Eine himmlische Stimme wird dann in diesem Lande (Palästina) vom hohen Berge herab verkünden: Wer dies Hüttengebot befolgte, soll die Lieblichkeit des Schöpfers schauen, seine hilfreichen Wunder sehen, die herrlichen Baldachine auf prächtig gezierten Stangen ruhend und bis zum himmlischen Throne reichend: Ihn, der auf jenem Throne residirt, soll er schauen im Gesichte heller und klarer als jene neun Gesichte (des Propheten Jecheskel). Wer dies Gebot stets befolgt, wird würdig befunden, des Zurufs: Heil dem Manne, der solches ausgeübt! es sei ihm angerechnet, als hätte er das ganze Gesetz befolgt! Wer hat Solches je gehört? Nur der Ewige ist's, der es vollführt. — Die Gründe dieses mir wunderlich scheinenden Hüttengebotes suchend, wandte ich mich zu den Weisen der Nation in der mauerlosen Stadt (Jerusalem) mit der Frage: Welcher Lohn erwartet die, so dieses Gebot der Hütte beobachten? Erstaunliches antworteten sie mir, zeigten mir die verborgenen Schätze, das hohe Gut, das zu Theil wird Allen, die dies Gebot halten. Sie schreiten von Kraft zu Kraft, werden gesammelt von Hütte zu Hütte, vereinigt in der Hütte Schalem's (Jerusalem), gelabt in der Hütte Livjathan's, erfreuet allesammt in der Hütte ihres Königs, sicher lagernd auf grüner Aue, geehrt in Hütten an stillen Wassern. Im Schatten des Lebensbaumes ruhen sie, kräftig verherrlichend den einzigen Gott und ihn die Krone windend. Die Höhe dieses Baumes wird einem Wege von 500 Jahresreisen verglichen, ebenso die Dicke dessen

חֲרִיצוֹתֶיהָ. כְּשׁוּרוֹת הַכֶּרֶם לְחַבְּרָם לְתוֹצְאֹתֶיהָ. גְּבוּל כָּל שִׁבְטֵי וְשֶׁבֶט כְּךָ יַעֲלוּ בְּנִפְיצוֹתֶיהָ: וְאָז בַּת קוֹל תֵּצֵא בָּאָרֶץ הַזֹּאת. עַל הַר גָּבֹהַּ לְבַשֵּׂר בְּשָׂרָה זֹאת. כֹּל שֶׁקִּנַּם מִצְוָה זֹאת. יָבֹא בְּנֹעַם צוּרוֹ לַחֲזוֹת. לִשְׁקוֹד דַּלְתוֹת וְלִשְׁמוֹר מְזוּזוֹת. לְהַבִּיט וְלָשׁוּר גַּם עַל זֹאת. יְשׁוּעוֹת עֲלִיזוֹת. עַל כָּל כְּבוֹד חֻפּוֹת מְזוּזוֹת. חֻפּוֹת בְּחֻפּוֹת בְּחֻלְיוֹת אֲחוּזוֹת. עַד כִּפָּא כָבוֹד מָאֳחָזוֹת. וְיוֹשֵׁב עַל כִּפָּא בְּיָפְיוֹ לַחֲזוֹת בְּמַחֲזוֹת. הַמְּצֻחָצָחוֹת בְּתִשְׁעַ מַחֲזוֹת. וְכֹל אֲשֶׁר תָּדִיר לַעֲשׂוֹת זֹאת. יְזֻכֶּה לְהֵאָמֵר לוֹ בָּזֹאת. אַשְׁרֵי אֱנוֹשׁ יַעֲשֶׂה זֹאת. יֶחְשַׁב לוֹ כְּשָׁמַר כָּל הַתּוֹרָה הַזֹּאת. וּמִי שָׁמַע בָּזֹאת. וּמֵאֵת יְיָ הָיְתָה זֹאת. וְאַחַשְׁבָה לָדַעַת זֹאת. וְהִיא נִפְלָאת בְּעֵינַי זֹאת. עַד אָבֹא לְיוֹשְׁבֵי פְּרָזוֹת. וְאֶשְׁאֲלָה לְזִקְנֵי מִי זֹאת. מָה אֶתְנַן עַם שׁוֹמְרֵי מִצְוַת סֻכָּה זֹאת. וְהֵם יְשִׁיבוּנִי תְּשׁוּבוֹת עֲוֹזוֹת. וַיַּרְאוּנִי מַצְפּוּנוֹת גְּנוּזוֹת. רַב טוּב הַצָּפוּן בְּבֵית גְּנָזוֹת. לְבַעֲלֵי סֻכָּה יְהוּ נִבְזָוֹת: וּמֵחַיִל אֶל חַיִל יִצְעָדוּ. וּמִסֻּכָּה לְסֻכָּה יַעֲדוּ. וּמֵאֹהֶל לְאֹהֶל יוֹעֲדוּ. בְּסֻכָּה אֲשֶׁר יִצְמְדוּ. בְּסֻכַּת שָׁלֵם יִצְמָדוּ. בְּסֻכַּת עֲמָקִים יִמְדָדוּ. בְּסֻכַּת צִלְצַל יֵעָדְדוּ. בְּסֻכַּת סְבִיבָיו יֶחְדָּדוּ. בְּסֻכַּת מַלְכָּם יִתְוַעֲדוּ. בְּסֻכַּת צְפוּנוֹ יֵאָחֲדוּ. בְּסֻכַּת נְאוֹת דֶּשֶׁא יִבְדָּדוּ. בְּסֻכַּת מֵי מְנוּחוֹת יִכָּבְדוּ. בְּסֻכַּת עֵץ חַיִּים יִתְיַסְּדוּ. בְּסֻכַּת שַׁתְּחֶיהָ יִסְעָדוּ. בְּסֻכַּת צְלוֹתָיו בְּחַיִל יִסַּלְּדוּ. בְּמַעֲלוֹתָיו אֶל יֵחָדוּ. בְּמַעֲרְבוֹתָיו זֶר יֵאָפְדוּ. בִּרְחוֹבוֹתָיו יִתְרַפְּדוּ. וְשָׁעוּר תְּפִישׁוֹתָיו יִמְדָּדוּ: חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה הַלִּיכוֹתָיו עֲלוֹת. עֲבִי עֻקְּרוֹ בְּזֶה קַו לְהַעֲלוֹת. אֲבָל מִנַּן

Stammes, unausmeßlich aber sind seine Zweige. Seine Wurzeln reichen zum Jubal[1]) hin, von dem alle Gewässer der Schöpfung entspringen und sich in Flüsse und Seeen theilen. Unter dem Laube dieses Baumes ergötzen sich die Hochfrommen in 7 Ordnungen, nach ihnen Andere in 30 Abstufungen, die Alle Hochgesänge singen. Ueber ihnen erheben sich wieder andere Schaaren in 60 Stufen eine über der anderen und tragen ihre lieblichen Lieder bis zum Hoheitsthrone. Ein Jeder von ihnen nach seinem Range ist mit Ehre und Pracht ausgezeichnet, mit zehnfachem Schmucke bekleidet, lieblich wie der Regenbogen, leuchtend und glänzend wie die Sonne; seine Tugenden zeugen für ihn, und nach den Werken, die seine eigene Hand eingeschrieben, wird ihm sein Lohn gegeben. Einige dieser Frommen werden 100 Ellen erhöhet, gleich der Höhe des Tempels[2]), Andere 200 Ellen, wieder Andere 300 und so fort bis zur Höhe von 900 Ellen. Nach dem Maaße ihrer Erhöhung richtet sich denn auch das ihres Wirkungskreises; Einigen von ihnen wird der Umfang der Welt von einem Ende bis zu dem andern gegeben. Einige erhalten 16 Welten zur Herrschaft, Einige 310 und Einige 333. Der größte Friede ist unter ihnen, Haß und Feindschaft, Zwistigkeit und Neid wird nicht bei ihnen angetroffen, Schlaf und Müdigkeit, Kummer und Thräne finden sich in ihren Lagern nicht, kein böser Gedanke, keine Mißgunst, keine Krankheit und kein

---

[1]) Name des Hauptstromes im Paradiese, nach Midrasch Vajikra rabba Abschn. 22. Bamidbar rabba Abschn. 21. und Talm. Bechor. 55, b.

[2]) Mischna Middoth Abschn. 4. § 6.

עֲנָפָיו אֵין בְּמִדָּה לְהַעֲלוֹת. וְעַל יוּבַל שָׂרָשָׁיו פְּעוּלוֹת. וְכָל
מֵי בְרֵאשִׁית מָנוּ נִפְעָלוֹת. וּפְלָגִים נִפְלָגִים לְכָל תְּעָלוֹת.
וְשֶׁבַע בְּתֵי קֹדֶשׁ הַמַּעֲלוֹת: תַּחַת סֶכֶת נוֹפוֹ מִתְעַלּוֹת.
וּמִתַּחְתֵּיהֶם שְׁלֹשִׁים מַעֲלוֹת. (מִסְתּוֹבְבִים בְּצַלָּם בְּשִׁיר
הַמַּעֲלוֹת. וְעַל גַּבָּם שִׁשִּׁים מַעֲלוֹת.) זוֹ לְמַעֲלָה מִזּוֹ עוֹלוֹת.
וַעַד כִּפָּא הַכָּבוֹד סָסוֹת וְעוֹלוֹת. בְּשִׁישַׁ נְעִימוֹת שִׁיר
הַמַּעֲלוֹת: וְכָל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי כְבוֹדוֹ. בְּכָבוֹד וְהָדָר יִתֵּן
הוֹדוֹ. בְּוִיו שְׁכִינָה יֵיחָדוּ. בְּמַרְאֵה פָּנִים יְכַבְּדוּ. בַּעֲשָׂרָה
לְבוּשִׁים לְאַפְּדוּ. בְּרִקְמָה וְעִתִּיק לְרַפְּדוּ. כְּמַרְאֵה הַקֶּשֶׁת
לְחַסְּדוּ. כְּמַרְאֵה הַנֹּגַהּ לְנֶגְּדוּ. כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ בְּעוֹדוֹ.
אֲשֶׁר בּוֹ צִדְקוֹ יְעִידוּ. וּלְפִי הָרֹאשׁ בְּכָתֵב יָדוֹ. וּלְפִי מַעֲשָׂיו
וּמַעֲבָדוֹ. יְשַׁלֶּם לָמוֹ פְּעֻלָּה כְּמַעֲבָדוֹ: יֵשׁ מִמָּאָה אַמָּה
קוֹמָתָם. כְּתַבְנִית הֵיכָל רִקְמָתָם. יֵשׁ מִמָּאתַיִם וּשְׁלֹשׁ
מֵאוֹת תְּקוּמָתָם. כֵּן וְעַד תֵּשַׁע מֵאוֹת הֲקָמָתָם. וּלְפִי שְׁעוּר
תְּקוּמָתָם. כֵּן תִּהְיֶה בָאָרֶץ מַמְלַכְתָּם. יֵשׁ מֵהֶם מָלֵא
הָעוֹלָם מַהֲלַכְתָּם. וּמִסּוֹף הָעוֹלָם וְעַד סוֹפוֹ הֲלִיכָתָם. יֵשׁ
מִשִּׁשָּׁה עָשָׂר עוֹלָמוֹת מַלְכוּתָם. וְיֵשׁ מִשְּׁלֹשׁ מֵאוֹת
וַעֲשָׂרָה מֶמְשַׁלְתָּם. וְיֵשׁ מִשְּׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה
שְׁלִיחוֹתָם. וְשָׁלוֹם גָּדוֹל יֵשׁ בֵּינוֹתָם. וְשִׂנְאָה אֵין
בְּמַחֲנוֹתָם. וְתַחֲרוּת אֵין בְּמְחִיצָתָם. וְאֵיבָה אֵין בַּהֲלִיכָתָם.
וּפַלְגוּת אֵין בְּחֻפָּתָם. וְקִנְאָה אֵין בְּמִשְׁכְּנוֹתָם. וְשִׂנְאָה
אֵין בִּרְפִידָתָם. וּתְנוּמָה אֵין בִּרְבִיצָתָם. וְאָסוֹן אֵין
בְּמִגּוּרָתָם. וְדִמְעָה אֵין בַּעֲפָפוֹתָם. וְצָרָה אֵין
בְּמַחְשְׁבוֹתָם. וְצוֹקָה אֵין בְּטוּחוֹתָם. וְיֵצֶר רַע אֵין בְּלִבּוֹתָם.

Tod ist in ihrer Mitte; sondern froh und Wonnevoll erfreuen sie sich ein Jeder an seinem ihm zugetheilten Loose, selig in Gott ihrer Seligkeit. Und Er, der Herr, wandelt unter ihnen, mit sorgsamer Liebe führt er sie in seine Hütte, bedeckt und schützt sie mit seinen Fittigen und gesellt sie seinen Dienern zu. Er verläßt seinen Araboth-Thron[1]) und ruht unter ihren Lobliedern, um des Verdienstes derer willen, die zum Feststrauße die zwei Araboth (Bachweiden) nehmen; Er kommt aus Myriaden tausend Heiligen (Engel) zu den Myrthenbäumen Israel[2]) und des Verdienstes der drei Stammväter willen; Er erhebt sich auf seinem Einheitsthrone und weilt bei den Frommen der einzigen Nation, die dem einen Lulab das eine Eßrog zugesellen. So dürfen die Nachkommen der drei Ahnen — die dreifältige Nation genannt[3]) — eher vor Ihn treten, als die das dreimal Heilig rufenden Engel; das Lied dieser Getreuen, die mit den vier Pflanzenarten Ihn preisen, ist Ihm angenehmer als das der Viergesichter der vier Chajoth[4]); Ihm gefällt der Flötenton an den fünf oder sechs Tagen des Hüttenfestes[5]), von dem die fünf Bücher Moses und sechs Bücher der Mischna studirenden Israel gespielt, mehr, als der Ruhmgesang der mit sechs Flügeln umhüllten Seraphim[6]). Die Liebe der Glaubensstarken, den Bund der Gesetzgebung ihnen gedenkend, erhebt Er sie hoch über die Engel und führt sie in's Innerste des Pallastes ein; dort ergötzen sie sich mit der mehr als Perlen geschätzten Thora im Schatten des Allmächtigen. Die Engelsheere fragen sie dort in ihrer sicheren Hütte, was Gott, der Treuebewahrer, eben wirkt nnd lehrt und welche Geheimnisse Er seinen Getreuen offenbart. Und diese erklären ihnen des Gesetzes Verborgenheiten und erzählen von der siegreichen Hilfe Gottes. Denn sie, die Gesetzverständigen, sind die Ersten, die doppelten Ruhm singen dem

---

1) ערבות Namen des höchsten Himmels, nach Talm. Chagiga 12, b.
2) Nach Secharia 1, 8.
3) Weil aus den drei Klassen Priester, Leviten und Israelim bestehen.
4) Siehe Jecheskel 1. 10.
5) Mischna Sucka Abschn. 5.
6) Jesaia 6. 2.

וְרַע עַיִן אֵין בְּדִירָתָם. וּמִיתָה אֵין בִּמְדוֹרָתָם. וּמַחֲלָה
אֵין בְּגִוִיָּתָם. שָׁשִׂים כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּנַחֲלָתָם. שְׂמֵחִים
בְּמִפְעֲלוֹתָם. גָּלִים בִּירֻשָּׁתָם. רוֹנְנִים בְּפוּר חֶלְקָתָם.
עוֹלְצִים בְּאָרְחוֹתָם. חָרִים אֶת אֵל בְּחֶדְוָתָם: וְהוּא
יִתְהַלֵּךְ בְּתוֹכָם: עֲמוֹ לְסִכּוֹ לְמָשְׁכָם. בַּעֲבוֹתוֹת אַהֲבָה
לְהַמְשִׁיכָם. בְּאֶבְרָתוֹ לְסוֹכְכָם. תַּחַת כְּנָפָיו לְסַכְּכָם.
בְּסֵתֶר אָהֳלוֹ לְמָסְכָם. בֵּינוֹ לְבֵין מְשָׁרְתָיו לְתַוְּכָם: וְיָנִיחַ
רוֹכֵב עֲרָבוֹת. וְיַחֲן בְּתוֹךְ מַעֲלוֹת עֲרָבוֹת. בְּצֶדֶק קִיחַת שְׁתֵּי
עֲרָבוֹת. וְאָתָה מֵרְכֶבֶת קֹדֶשׁ אַלְפֵי רְכָבוֹת. לַעֲמוֹד בֵּין
הַדַּסֵּי עֲבוֹת. בְּצֶדֶק שְׁלִשֶׁת אָבוֹת: וְיָרוֹם כַּפֵּא מְיֻחָד.
וְיֵשֵׁב עִם זְקֵנֵי גוֹי אֶחָד. אוֹגְדֵי לוּלָב אֶחָד. וּמַעֲמִיתִים בָּם
אֶתְרוֹג אֶחָד: וְיֶאֱתָיו בְּנֵי אָבוֹת שְׁלִשָׁה. הַיְחוּסִים אִם
מְשֻׁלָּשָׁה. יוֹתֵר מִקּוֹרְאֵי קָדוֹשׁ שְׁלִשָׁה: וְיֶעֱרַב לוֹ שִׂיחַ
אֻמּוֹנִים. הַמְהֻלָּלִים בְּאַרְבַּעַת מִינִים. מֵאַרְבַּע חַיּוֹת
מֶרְכְּבֵי פָּנִים: וַיַּחְפֹּץ בְּמַחוֹלְלֵי חֲמֻשֶׁת וְשִׁשֶּׁת. הַהוֹגִים
חֲמֻשֶׁת וְעוֹרְכִים שִׁשֶּׁת. מֻהֻלּוּלֵי חֲתוּלֵי כַּנְפֵי שִׁשֶּׁת:
וְיעוֹרֵר אַהֲבַת אֵיתָנִים. וְכִהוֹן פְּאֵר חִתּוּנִים. חֲיוֹת
לְמַעְלָה מֵהֶם נְתוּנִים. וּמְחִיצָתָם תְּהִי מִבְּפָנִים.
וּמִשְׁתַּעְשְׁעִים בִּיקָרָה מִפְּנִינִים. בְּצֵל שַׁדַּי לִפְנֵי וְלִפְנִים.
וְאוֹתָם יִשְׁאֲלוּ שְׁנַאֲנִים. בְּסַכַּת נָוֶה שַׁאֲנַנִּים. מַה פָּעַל
גּוֹצֵר אֻמּוֹנִים. וּמָה הוֹרָה בְּמַעוֹנִים. וּמַה גִּלָּה סוֹד
לְנֶאֱמָנִים. וּמָה חָשַׁף מִמַּצְפּוּנִים. וְהֵם יְבָאֲרוּ לָמוֹ חֵךְ
צְפוֹנִים. קוֹל רִנָּה וִישׁוּעָה אֲשֶׁר בָּם מוֹנִים. כִּי הֵם הָיוּ
רֹאשׁוֹנִים. חֶרֶב פִּיפִיּוֹת שְׁנוּנִים. הַלֵּל בְּמִשְׁנֶה שׁוֹנִים.

Herrn, in neuen und alten Weisen Lieder und Gesänge ihm weihen. Dann erst singen die schweistriefenden Chajoth mit gewaltiger Stimme, ausrufend: „Heilig Er und gebenedeiet!" Und die hohen Seraphim nebst jenen Engelschören, die zum Gefolge des Thrones bestimmt sind, preisen und verherrlichen Ihn, der auf dem Throne sitzet. In heiliger Versammlung lobsingen sie einstimmig, einmüthig und in regelmäßigster Ordnung einer dem andern entgegenrufend und bringen so die dreifache Heiligung dem Allheiligsten dar.

Vorb. Wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer rief dem Andern zu und sprach:

G. u. V. „Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth,
voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!"

Vorb. Darauf mit starkem, mächtigem und gewaltigem Donnerton lassen sie die Stimme erschallen, den Seraphim gegenüber sich erhebend, und rufen ihnen entgegen: „Gelobt!"

G. u. V. „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes von ihrer Stätte aus!"

Vorb. Von Deiner Stätte aus erscheine in Deinem Glanze, o Herr, und walte über uns; denn wir harren auf Dich, wann Du regieren werdest in Zion. O, daß Du bald und in unseren Tagen daselbst throntest auf immer und ewig! Verherrlicht und geheiligt werde in der Mitte Deiner Stadt Jerusalem von Geschlecht zu Geschlecht und in alle Ewigkeit. Mögen unsere Augen schauen Dein Reich, wie es verheißen ist in Deinen Ruhmesliedern durch David, Deinen frommen Gesalbten:

Gem. u. Vorb. „Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!"

Vorb. Von Geschlecht zu Geschlecht verkünden wir Deine Größe, und in alle Ewigkeit heiligen wir Deine Heiligkeit. Dein Lob, o Gott, weiche nicht aus unserem Munde immer und ewig; denn Gott, König, groß und heilig bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

Es folgt אתה בחרתנו ꝛc., ꝛc., Hallel, Vorlesung aus der Thora, die Mussafteffilla, die Hoschanoth — das Minchagebet — in derselben Weise wie am gestrigen Tag — siehe oben Seite 97 — 167.

חֲדָשִׁים וְגַם יְשָׁנִים. שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת מְשַׁבְּחִים.
וְאַחֲרֵימוֹ זַע חַיּוֹת נוֹתְנִים. בְּקוֹל רַעַשׁ מְנַגְּנִים. קָדוֹשׁ
וּבָרוּךְ עוֹנִים. וְשַׁרְפֵּי מַעַל עִם כְּנַף רְנָנִים. מִמַּעַל
לְכִסֵּא הֲגוּנִים. לְיוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רוֹנְנִים. לְנַעֲרָץ בְּסוֹד
קְדוֹשִׁים מְרֻנָּנִים. פֶּה אֶחָד עוֹנִים. וְזֶה אֶת זֶה מְכַוְּנִים.
וְזֶה לָזֶה מְצַיְּנִים. וְזֶה מִזֶּה מִתְבּוֹנָנִים. וְזֶה אֶל זֶה
קוֹרֵא נְבוֹנִים. וְשָׁלוֹשׁ קְדֻשָּׁה לְקָדוֹשׁ נוֹתְנִים:

פ כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר.

קו״פ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

פ׳ אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל
מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

קו״פ בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

פ׳

מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ
לָךְ מָתַי תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן:
תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּרוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר
וּלְנֶצַח נְצָחִים: וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתְךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר
בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ עַל יְדֵי דָוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ:

קו״פ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

פ׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֶצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ
נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי
אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

Es folgt אתה בחרתנו ꝛc., ꝛc., Hallel, Vorlesung aus der Thora, die Mussaftefilla, die Hoschanoth — das Minchagebet — in derselben Weise wie am gestrigen Tag — siehe oben Seite 96 — 166.

דער פֿאַרבעטער רופֿט ווײַט: וואָהרענד דעסטען בעטעט דיך גאַשיידע ווייזט:

ק׳ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ׃ ק׳ יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר
קו״ח וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מַלְכָּךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו
אֵין אֱלֹהִים סְלוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם יוֹצֵר שְׁמוֹ וְעָלְזוּ לְפָנָיו. וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם
אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ עֹשֶׂה עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה׃
שָׁלוֹם וּבוֹרֵא אֶת־הַכֹּל׃ בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם׃
אוֹר עוֹלָם בְּאוֹצַר חַיִּים אוֹרוֹת מֵאֵפֶל אָמַר וַיְהִי׃

ע״ס א״ב כפול וכל חרוז מסיים על לשון הכתוב וחתום כו מאיר בר יצחק.

אֶת הַשֵּׁם הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא נָאֶה לְתִהְלּוֹתָיו. אַבִּיעַ זֶכֶר
רַב טוּב מִפְעָלוֹתָיו. הַבּוֹנֶה בַּשָּׁמַיִם מַעֲלוֹתָיו: בְּכִתְרַת
מְלָכִים נִתְיַעֵץ וְנִמְלַךְ בְּסוֹדָהּ. בָּהָכְמָה אֲמָרֶיהָ תֹּאמַר
נָאֶה וַחֲסוּדָה. וַאֲגֻדָּתוֹ עַל אֶרֶץ יְסָדָהּ: גַּבֵּה תִּקְרָה
קֶרָה בְּמִקְרֵאי אֵל. גְּבוּלוֹת הֶדְרִים הִצְפִּין הַצִּיב
מֵהֲרֵי אֵל. לְמִסְפַּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
מֵאַהֲב יְרֵאָיו בֵּרַר בְּסוּס שְׁעִינָתוֹ. יְרִידוֹת צִיּוֹן חֶמֶד
קְדֻשַּׁת שְׁבִינָתוֹ. בְּשָׁלֵם סָכּוֹ וּמְעוֹנָתוֹ. קָדוֹשׁ:

א Dem hochverehrten und furchtbaren Herrn ziemt das Lob, Seine Güte will ich nun verkünden. Er errichtete im Himmel Seine Stufen, berathschlagte sich mit dem königlichen Diadem (der Thora), darauf die Anmuthige und Fromme erwiederte: Seine (Israels) Einigkeit muß auf Erden gegründet sein. Als der Herr sprach, ward die hohe Wölbung; mächtige Berge begrenzten Norden und Süden nach Anzahl der Kinder Israels[1]).

Aus Liebe zu Seinen Frommen, wählte er das liebliche Zion zu Seinem Schemel, zu seiner heiligen Residenz; zu Schalem ist Seine Hütte und Wohnung, Er, der Heilige!

[1]) 5. B. M. 32, 8.

Nachdem man das Morgengebet (S. 6—56) vollendet, wird hier fortgefahren.

הָאֵל בְּתַעֲצֻמוֹת עֻזֶּךָ: הַגָּדוֹל בִּכְבוֹד שְׁמֶךָ: הַגִּבּוֹר לָנֶצַח
לָנֶצַח וְהַנּוֹרָא בְּנוֹרְאוֹתֶיךָ: הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רָם וְנִשָּׂא:

שׁוֹכֵן עַד מָרוֹם וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ. וְכָתוּב
רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה:

בְּפִי יְשָׁרִים תִּתְהַלָּל. וּבְדִבְרֵי צַדִּיקִים תִּתְבָּרַךְ.
וּבִלְשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְרוֹמָם. וּבְקֶרֶב קְדוֹשִׁים תִּתְקַדָּשׁ:

וּבְמַקְהֲלוֹת רִבְבוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יִתְפָּאַר
שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר שֶׁכֵּן חוֹבַת כָּל־הַיְצוּרִים
לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל לְשַׁבֵּחַ
לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדֵּר לְבָרֵךְ לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס עַל כָּל־
דִּבְרֵי שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת דָּוִד בֶּן־יִשַׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ:

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ כִּי לְךָ נָאֶה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שִׁיר וּשְׁבָחָה הַלֵּל וְזִמְרָה עֹז וּמֶמְשָׁלָה נֶצַח גְּדֻלָּה
וּגְבוּרָה תְּהִלָּה וְתִפְאֶרֶת קְדֻשָּׁה וּמַלְכוּת בְּרָכוֹת
וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל
בַּתִּשְׁבָּחוֹת אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי
זִמְרָה מֶלֶךְ אֵל חֵי הָעוֹלָמִים: הז"ץ חומר חצי קדיש.

וְעַתָּה יְגַדַּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
וְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ
בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ
אָמֵן. יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא. יִתְבָּרַךְ
וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא
וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

Er umgab sich ringsum mit dem Himmel, der wie eine furchtbare Eisscholle ausgedehnt ist — die Frommen werden einst wie der Himmel strahlen[1]). Den Gewürzberg (Morijah) thürmte er hoch auf in der Mitte der Erde, ließ ihn Erfreuendes (Wein), Erquickendes (Brod) und Erleuchtendes (Oel) hervorbringen; Dank dem Obersten Verpfleger. In gleicher Größe brachte er die beiden Lichter (Sonne und Mond) hervor, ersetzte aber dann das verringerte Mondlicht durch die Sterne, welche mit dem Monde gleich ewig dauern werden.

Wundervoll und herrlich sind Deiner Hände Werke, Mond und Sterne verkünden Deine Majestät, und das Heer des Himmels beugt sich vor Dir, Heiliger!

Der Mächtige und Hochgelobte segnete die Meere mit Ueberfluß; bestimmte Sis und Livjathan[2]) zu einem köstlichen Mahl; anmuthig ist das mir zu Theil gewordene Erbe. Das Vieh und seinen Bedarf brachte die Erde hervor; der im Ebenbilde Gottes Erschaffene ward zum Herrscher bestimmt; eine ihn lobende Schaar von Engeln führte ihn in den Garten zu Eden ein, aus dem er aber, der Abtrünnigkeit wegen verwiesen und nach Osten (des Gartens) versetzt wurde[3]), und dort stimmte er das Psalmlied an für den Sabbath.

Von Dir nun kann gesagt werden: wer ist Dir gleich? der Du von Anfang bis zu Ende Alles erschaffen; angenehm ist's, Loblieder zu singen Dir, dem Herrn, dem Heiligen!

Auf dem seit zwanzig Geschlechtern[4]) erkornen heiligen Berge (Morijah) wollte der Liebling (Abraham) seinen einzigen Sohn opfern, daher Du seinen dreifachen Faden (Jakob) geschützt: und Jakob zog nach Suckoth. Wie ein segenreicher Baum ward er (Jakob) von Oelreisern umgeben[5]); sie (Jakobs Nachkommen) waren in ihrer Skaverei wie ein Saphir bewahrt, geschützt vor Sturm und Regen. Endlich erlöste Er sie, wie Er in der Erscheinung dem Frommen (Abraham) verheißen; behandelte sie aber nicht nach menschlicher Weise — gelobt sei der Ewige, denn ausgezeichnet ist seine Allgüte!

Aus besonderer Liebe ihnen zugethan, umwechselte er den Gebrauch. In großer Versammlung werde darum Seine Gerechtigkeit gepriesen; des Herrn Allgüte will ich stets besingen. Er, der Heilige!

---

1) Daniel 12, 3.

2) Sis, Name des größten Vogels; Livjathan, Name des größten Fisches (Midrasch Vajikra Abschn. 22 u. Talmud Baba bathra 74, b).

3) 1. B. Mos. 3, 24. 4) Von Adam bis Abraham.

5) D. h. er war Vater vieler Kinder.

דְּגָלִים סְכוֹת סְבִיבוֹתָיו הִקּוּף וְהִתְקִיעַ. הֲמוֹן כְּקֶרַח הַנּוֹרָא רִהֵד וְהִרְקִיעַ. וְהַמַּשְׂכִּילִים יַזְהִירוּ כְּזֹהַר הָרָקִיעַ:
הָרֵי בְשָׂמִים הַטְבִּיר וְכַבִּיר הַצְבִּיר. הִצְמִיחַ מְשַׁמֵּחַ וּמְסָעֵד וּפָנִים מַסְבִּיר. וּבְרָכָה לְרֹאשׁ מַשְׂבִּיר: וְתָגִי מְלָכִים בְּקוּ מִשְׁקֹלֶת עֹלָם. וְיִתְרוֹן הַכְּשֵׁר בְּתֶשֶׁר אֹשֶׁר פָּעֳלָם. כְּיֶרַח יִכּוֹן עוֹלָם:
מַעֲשֵׂה אֻמָּנִים תְּמֵהִים וְנָאִים. יָרֵחַ וְכוֹכָבִים יָקָר כְּבוֹדְךָ מְחֻוִּים. וּצְבָא הַשָּׁמַיִם לְךָ מְשֻׁתָּחֲוִים. קָדוֹשׁ:
זָרִיז וּמְשֻׁבָּח לְהַשְׁפִּיעַ שֶׂפַע יָמִים. זִיו וּבָרִיחַ לְהַאֲרִיחַ לְכֶרֶת מַטְעַמִּים. חֲבָלִים נָפְלוּ לִי בַּנְּעִימִים: חֶלֶד הוֹצִיאָה מִקְנָה וּמִקְנָה סָגָר. חָבִיב נִכְרָא בְּצֶלֶם הוּדַּד לְגַבֵּר. כִּי הוּא רוֹדֶה בְּכָל עֵבֶר: טִבְּסוֹ בְּקֶשֶׁב חֲבֵרִים גַּן יְשִׁיבַת. טָרְדוּ בְּהַמְרָאָה וּבְמִזְרָחִית קוֹלֶטֶת שָׁבַת. מְזֻמּוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת:
מֵאֵין כָּמוֹךָ לְךָ יֶאֱתָה לְהֵאָמֵר. רַב מְחוֹלֵל כֹּל בְּתֶחֱלֹ וּבְגֶמֶר. טוֹב לְהוֹדוֹת לַיָּי וּלְזַמֵּר. קָדוֹשׁ:
יָדִיד אָתוּי בְּהַרְרֵי קֹדֶשׁ לְעֶשְׂרִים הִנְסַכְתָּ. יְחִידוֹ הִכְלִיל וְחוּט מְשֻׁלָּשׁוֹ סַכּוֹתָה. וְיַעֲקֹב נָסַע סְכֻתָה: כְּאֵילָן מְבֹרָךְ שְׁתִילֵי זֵית הָעָטָר. כְּמַעֲשֵׂה לִבְנַת הַסַּפִּיר בְּשִׁעְבּוּדָם נָטָר. לְמַחֲזֶה וּלְמִסְתּוֹר מִזֶּרֶם וּמִמָּטָר: לֶקֶץ פְּרָאָם כִּדְבֶּר בֶּחָזוֹן לַחֲסִידוֹ. לֹא נָהֶם בְּדֶרֶךְ אֶרֶץ יְסוֹדוֹ. בָּרוּךְ יְיָ כִּי הִפְלִיא חַסְדּוֹ:
מַאֲהֲבָה יִתְרָה רָצָם וְהֶחֱלִיף הַשּׁוּרָה. בְּקָהָל רָב יְבֻשַּׁר צַדְּקוֹ לְהַכְשִׁירָה. חַסְדֵי יְיָ עוֹלָם אָשִׁירָה. קָדוֹשׁ:

Nach gewöhnlicher Sitte trägt der Schüler die Leuchte (vor dem Lehrer), wascht ihn, zieht ihm Schuhe und Kleider an, bewacht und begleitet ihn; dies Alles aber thatest Du den Frommen; um Deine beispielvolle Liebe den Völkern zu zeigen, ehrtest Du Dein Israel; dennoch aber legte man ihm harte Arbeit auf. Du, o Ewiger, bist mein Schild, meine Ehre, Du erhebst mein Haupt. Du schützest mich, darum lobe ich Dich und verkünde Deinen Ruhm im Rathe vieler Weisen; im Lobe will ich des Ewigen Allgüte gedenken.

Aus Anam (Egypten) zog die Herrliche mit ihren anmuthigen Kindern! durch die zusammen gebundenen Blätter des Feststraußes werden sie versöhnt; diese Nation erschuf ich mir, daß sie meinen Ruhm verkünde, spricht der Heilige!

Mit einer siebenfachen Ehrenwolke umgab Er meine Lager; daher ich auch das Hallel siebenmal mit Anmuth singe, für alles Gute, das uns der Herr erwiesen. Mit vervielfältigter Güte befahl Er dem Mosche, im Bethause Seine Werke zu lobpreisen; Seinen Wunderwerken verschaffte Er ein Andenken. Meines Schöpfers Gerechtigkeit will ich preisen, Sein Lob ordnen, da Er stets bedacht ist, Israel wohl zu thun, um Seiner Güte willen macht Er groß die Lehre und herrlich.

Allgewaltig ist des Allmächtigen Regierung in Seiner Residenz; Sein heiliges Walten rühmen vereint die Häuptlinge Israel und alle Seelen, die bei der Schöpfung schon zu Rathe zog der Heilige.

Der Gute (Mosche) verordnete, an jedem Feste das an demselben zu beobachtende Gesetz zu predigen; denn trefflich ist das Wort zu seiner Zeit! Die Anwendung des Ysops stand Israel bei der Erlösung bei[1]); o, sieh nun die Lage jener, die mit dem gevierten Strauße erscheinen. Lieblich ist der siebente Monat, durch den dem Mächtigen (Abraham) geleisteten Schwur, so wie durch die Gebote und guten Früchte, mit denen er überfüllt ist; er ist ein Lebenspfad, reich an Vergnügungen.

---

1) 2. B. Mos. 12, 22.

מְנַהֵג עוֹלָם תַּלְמִיד טוֹעֵן פַּגִּם· מַרְחִיץ וּמַעְבִּיל
וּמַלְבִּישׁ מְשַׁמֵּר וּמְכַנֵּס· נָתַתָּ לִירֵאֶיךָ נֵס: נֵם וְדוּגְמָא
לְהַרְאוֹת לְאֻמּוֹת נָשִׂי· נָתַתָּ לְכָבוֹד וַהֲדֵי שְׁעִבּוּד קְשִׂי·
וְאַתָּה יְיָ מָגֵן בַּעֲדִי כְּבוֹדִי וּמֵרִים רֹאשִׁי: סַכּוֹתָה
לְרֹאשִׁי לְךָ אֶדְרוֹשׁ תְּהִלּוֹת· סְלֻסּוֹלְךָ לַהֲגוֹת בְּסוֹד
חַכְמֵי קְהִלּוֹת· חַסְדֵי יְיָ אַזְכִּיר תְּהִלּוֹת:

מֵעֲנָם אַדֶּרֶת יָצָתָה אֶשְׁכְּלוֹתֶיהָ שַׁפְּרוּ· רֹב עָלֶיהָ בְּאֶגֶד
דְּבוּקִים יִתְבַּפְּרוּ· עַם זוּ יָצַרְתִּי לִי תְּהִלָּתִי יְסַפֵּרוּ· קָדוֹשׁ:

עֲנֵנִי כָבוֹד שִׂבַּע וְעִטֵּר אֲדָנַי· עֲנַת הַלֵּל שֻׂבַּע אֶעֱנֶדְנוּ
בְּעָדַנַי· כְּעַל כֹּל אֲשֶׁר גְּמָלָנוּ יְיָ: פִּקֵּד אֲבִי סוֹכוֹ בְּטוֹבוֹת
כִּפְלוֹתָיו· פְּעָלָתוֹ לְהוֹדִיעַ לְרוֹמְמוֹ בְּבֵית תִּפְלוֹתָיו· זֶכֶר
עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו: צֶדֶק אֵתֵן לְפוֹעֲלִי וְשִׂבְחוֹ אַסְדִּיר·
צוּפָה וְשׁוֹקֵד לְוַכּוֹת יִשְׂרָאֵל תָּדִיר· לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל
תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

מֻמְשֶׁלֶת אַדִּיר מִתְאַמֶּצֶת בִּישִׁיבַת מַמְלַכְתּוֹ·
בְּהִתְאַסֵּף רָאשִׁים בְּיִשָּׂרוֹן יְצַחֲצָחוּ קָדוֹשׁ הֲלִיכָתוֹ·
נִטָּעִים וּגְדֵרָה עִם חֹמֶלֶךְ בִּמְלַאכְתּוֹ· קָדוֹשׁ:

קְבִיעוּת הַמֶּדֶר תִּקֵּן כִּי טוֹב· קְרוֹת וְדְרוֹשׁ בְּעִנְיַן
הַיּוֹם לַחֲטוֹב· וְדָבָר בְּעִתּוֹ מַה טּוֹב: רְאֵה וּזְכוֹת
מִלְקִיחַת אֵזוֹב נִסְכָּמִים· רְאֵה מַעֲמָדָהּ כַּמָּה בְּרִבּוּעַ
מְחֻכָּמִים· קְמַנֵּי אֶרֶץ וְהֵמָּה חֲכָמִים: שְׁבִיעִי חָבִיב
לִשְׁבוּעַת אִיתָנִים אָחוֹת· שְׁבֻעָה בְּמִצְוֹת וּבְכָל טוֹבוֹת
נִעֲמָחוֹת· אֹרַח חַיִּים שִׂבַּע שְׂמָחוֹת:

Bei'm Gerichte stellt der König die Erde fest, und es jauchzen die Bäume und loben: Danket dem Herrn, denn Er ist gütig, ewig währet Seine Gnade, Er, der Heilige!

Schreibe es dem neugebornen Volke zur Versöhnung, wenn wir das Lulab nehmen, um den Lobgesang anzustimmen. Sehr vervielfältigt wird die Güte sein, wenn Du Jerusalem aufrichten, die verdunkelte und verfallene Davids-Hütte wieder erleuchten wirst. Den Entkommenen wird Jerusalem eine Zufluchtsstätte, den auf dem Berge Zion Versammelten ein herrliches Diadem, eine heilige Decke sein.

Hellsehend werden wir von einem Heere zum andern wandeln, Deine Anwesenheit mit dem Finger bezeichnen können, und jeder wird an jenem Tage ausrufen: Sieh' dieser ist unser Gott! Er, der Heilige!

הכל יהודוך Alles preiset Dich, Alles rühmet Dich, und Alles verkündet: Niemand ist so heilig wie Gott. Alles erhebet Dich — Selah! — Schöpfer des Weltalls; Allmächtiger, der jeden Tag des Ostens Pforten öffnet, und die Lichträume des Firmaments erschließt; der die Sonne hervorführt aus ihrem Orte und den Mond aus seiner bestimmten Stätte, und erleuchtet die Welt und ihre Bewohner, die er geschaffen mit Barmherzigkeit. Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjünget er täglich neu das Schöpfungswerk; er, der König, unvergleichlich in seiner Hoheit von ewig her, gepriesen, gerühmt und hocherhaben, seit den Tagen der Urwelt. — Gott des Weltalls! in Deiner großen Barmherzigkeit erbarme Dich unser, Herr unserer Macht, Fels unserer Burg, Schild unseres Heiles, Schutzwehr um uns! Nichts ist Dir gleichzuachten, und nichts wäre Alles ohne Dich, vergänglich Alles außer Dir, und was ist Dir nur ähnlich? Nichts ist Dir gleichzuachten, Ewiger, unser Gott, in dieser Welt, und nichts ist Alles ohne Dich, unser König, im Leben einer künftigen Welt, vergänglich Alles außer Dir, unser Erlöser, in den Tagen des Messias, und nichts ist Dir ähnlich, unser Heil, bei'm einstigen Aufleben der Todten!

מֶלֶךְ בְּמִשְׁפָּט יַעֲמִיד אֶרֶץ וְיסוֹדוֹ. אָז יַרַנְנוּ אִילָנוֹת בְּקִלּוּסָם
בְּהוֹסָדוֹ. הוֹדוּ לַיְיָ כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ. קָדוֹשׁ:
תְּכָתֵב וְאֵת לָעָם נִבְרָא לְהִתְכַּפֵּר. מֶה עָלֵינוּ לְקַח
לוּלֵב וְשֶׁפֶר. לַשְׁמִיעַ בְּקוֹל תּוֹדָה וּלְסַפֵּר: אַחַת
כַּמָּה וְכַמָּה טוֹבָה כְּפוּלָה וּמְכֻפֶּלֶת. יְרוּשָׁלַיִם בִּרְצוֹתֵךְ
תָּקִים וְתָאִיר מְאֻפֶּלֶת. סְבַת דָּוִיד הַנֹּפֶלֶת. בִּירוּשָׁלַיִם
תִּהְיֶה פְּלֵטָה וּבְשָׁרִידֵי קְרוּאֶיהָ. יָקָר צְפִירַת חֻפַּת
קֹדֶשׁ קְרוּאֶיהָ. מְכוֹן הַר צִיּוֹן וְעַל מִקְרָאֶהָ:

מֵחַיִל אֶל־חַיִל נִטַּיִל בַּמַּחֲזֶה. יֵרָאֶה
שְׁכִינָתֵךְ בְּאֶצְבַּע נֶהֱגִים מְזִיוֵךְ לְהֶחָזֶה.
וְאָמַר בַּיּוֹם הַהוּא הִנֵּה אֱלֹהֵינוּ זֶה קָדוֹשׁ:

הַכֹּל יוֹדוּךְ וְהַכֹּל יְשַׁבְּחוּךְ. וְהַכֹּל יֹאמְרוּ אֵין קָדוֹשׁ כַּיְיָ:
הַכֹּל יְרוֹמְמוּךְ סֶלָה יוֹצֵר הַכֹּל. הָאֵל הַפּוֹתֵחַ בְּכָל־יוֹם
דַּלְתוֹת שַׁעֲרֵי מִזְרָח: וּבוֹקֵעַ חַלּוֹנֵי רָקִיעַ. מוֹצִיא חַמָּה
מִמְּקוֹמָהּ וּלְבָנָה מִמְּכוֹן שִׁבְתָּהּ: וּמֵאִיר לְעוֹלָם כְּלוֹ
וּלְיוֹשְׁבָיו. שֶׁבָּרָא בְּמִדַּת רַחֲמִים: הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים
עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה
בְרֵאשִׁית: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז. הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר
וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים
רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדוֹן עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ. מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מְשֻׂגָּב
בַּעֲדֵנוּ: אֵין כְּעֶרְכֶּךָ וְאֵין זוּלָתֶךָ. אֶפֶס בִּלְתֶּךָ וּמִי דּוֹמֶה־
לָּךְ: אֵין כְּעֶרְכֶּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בָּעוֹלָם הַזֶּה. וְאֵין זוּלָתֶךָ
מַלְכֵּנוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: אֶפֶס בִּלְתֶּךָ גּוֹאֲלֵנוּ לִימוֹת
הַמָּשִׁיחַ. וְאֵין דּוֹמֶה־לְּךָ מוֹשִׁיעֵנוּ לִתְחִית הַמֵּתִים:

אל אדון Der Allmächtige, der Urheber aller Werke, sei gelobt und gepriesen im Munde aller Beseelten; seiner Größe, seiner Güte ist voll die Welt, Verstand und Vernunft umgeben ihn! Er prangt über den heiligen Chajoth und strahlt in Majestät über der Merkaba! — Vor seines Thrones Angesicht ist Reinheit und Geradheit, Gnade und Barmherzigkeit vor dem Antlitze seiner Majestät. Vollkommen sind die Leuchten, die unser Gott erschaffen: er hat sie gebildet mit Einsicht, Vernunft und Klugheit; er hat ihnen Kraft und Stärke verliehen, die Herrschaft zu führen über die ganze Erdkugel. Des Glanzes voll, strahlen sie hell umher, angenehm ist ihr Abglanz der ganzen Welt. Heiter gehen sie auf und fröhlich gehen sie unter; sie vollziehen in Ehrfurcht den Willen ihres Schöpfers: Ruhm und Ehre bringen sie seinem Namen, Jubel und Gesang zu seines Reiches Gedächtniß. Er berief die Sonne, da strahlt' es Licht; seine göttliche Einsicht bildete die Gestalt des Mondes. Lob bringt ihm das ganze himmlische Heer, Ruhm und Preis die Seraphim, Ophannim und heiligen Chajoth!

לאל Ihm, dem Allmächtigen, der gefeiert nach Vollendung seiner Schöpfung am siebenten Tage! Er erhob sich und ließ sich auf den Thron seiner Herrlichkeit nieder. Er schmückte feierlich den Ruhetag, Seelenvergnügen nannte er den Sabbathtag. Das ist das Loblied des siebenten Tages, an welchem der Allmächtige gefeiert von all seinem Werke; der siebente Tag stimmet es an und ruft: „singet das Lied des Sabbathtages; schön ist es, dem Herrn zu danken!" Darum rühmen und loben den Allmächtigen alle seine Geschöpfe; Ruhm, Ehre und Verherrlichung bringen sie dem Herrn, dem Könige, dem Schöpfer des Weltalls, der in seiner Heiligkeit seinem Volke Israel Ruhe beschieden am heiligen Sabbathtage. Dein Name, Ewiger, unser Gott, sei geheiligt, und Dein Andenken, unser König, gepriesen im Himmel droben und auf der Erde hienieden. Sei gelobt Du, unser Heil, durch den Ruhm Deiner Hände Werk und durch die strahlenden Leuchten, die Du gemacht, Dich zu verherrlichen. Selah!

תתברך Sei gelobt, Du, unser Hort, unser König, unser Erlöser und Schöpfer so vieler Heiligen! ewig sei Dein Name gepriesen, unser König und Schöpfer so vieler Diener, die alle in Weltenhöhen stehen und sämmtlich in Ehrfurcht die

אֲדוֹן עַל כָּל־הַמַּעֲשִׂים. בָּרוּךְ וּמְבֹרָךְ בְּפִי כָּל־נְשָׁמָה:
גָּדְלוֹ וְטוּבוֹ מָלֵא עוֹלָם. דַּעַת וּתְבוּנָה סְבִיבִים אוֹתוֹ:
הַמִּתְנָאֶה עַל־חַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ. וְנֶהְדָּר בְּכָבוֹד עַל־הַמֶּרְכָּבָה:
זְכוּת וּמִישׁוֹר לְפָנָיו כִּסְאוֹ. חֶסֶד וְרַחֲמִים לִפְנֵי כְבוֹדוֹ: טֹבִים
מְאוֹרוֹת שֶׁבָּרָא אֱלֹהֵינוּ. יְצָרָם בְּדַעַת בִּבִינָה וּבְהַשְׂכֵּל: כֹּחַ
וּגְבוּרָה נָתַן בָּהֶם. לְהָיוֹת מוֹשְׁלִים בְּקֶרֶב תֵּבֵל: מְלֵאִים זִיו
וּמְפִיקִים נְגַהּ. נָאֶה זִיָּם בְּכָל־הָעוֹלָם: שְׂמֵחִים בְּצֵאתָם
וְשָׂשִׂים בְּבוֹאָם. עוֹשִׂים בְּאֵימָה רְצוֹן קוֹנָם: פְּאֵר וְכָבוֹד
נוֹתְנִים לְשִׁמּוֹ. צָהֳלָה וְרִנָּה לְזֵכֶר מַלְכוּתוֹ: קָרָא לַשֶּׁמֶשׁ
וַיִּזְרַח אוֹר. רָאָה וְהֵתְקִין צוּרַת הַלְּבָנָה: שֶׁבַח נוֹתְנִים־לוֹ כָּל־
צְבָא מָרוֹם. תִּפְאֶרֶת וּגְדֻלָּה שְׂרָפִים וְאוֹפַנִּים וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ:

לָאֵל אֲשֶׁר שָׁבַת מִכָּל־הַמַּעֲשִׂים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי הִתְעַלָּה
וַיָּשֶׁב עַל־כִּסֵּא כְבוֹדוֹ. תִּפְאֶרֶת עָטָה לְיוֹם הַמְנוּחָה עָנֹג
קָרָא לְיוֹם הַשַּׁבָּת: זֶה שֶׁבַח שֶׁלַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שֶׁבּוֹ שָׁבַת מִ
מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ: וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי מְשַׁבֵּחַ וְאוֹמֵר מִזְמוֹר שִׁיר
לְיוֹם הַשַּׁבָּת טוֹב לְהוֹדוֹת לָיְ: לְפִיכָךְ יְפָאֲרוּ וִיבָרְכוּ לָאֵל
כָּל־יְצוּרָיו. שֶׁבַח יָקָר וּגְדֻלָּה יִתְּנוּ לְאֵל מֶלֶךְ יוֹצֵר כֹּל
הַמַּנְחִיל מְנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָ בְּקֶדְשַׁת בְּיוֹם שַׁבַּת קֹדֶשׁ:
שִׂמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִתְקַדַּשׁ. וְזִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ יִתְפָּאַר. בַּשָּׁמַיִם
מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת: תִּתְבָּרַךְ מוֹשִׁיעֵנוּ עַל־שֶׁבַח
מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ. וְעַל־מְאוֹרֵי־אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךְ סֶלָה:
תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגוֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ
לָעַד מַלְכֵּנוּ יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וְאֲשֶׁר מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים
בְּרוּם עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים

Befehle des lebendigen Gottes und des Weltregenten laut verkünden. Sie sind Alle lieblich, Alle auserlesen, Alle mächtig, Alle vollstrecken sie in tiefer Ehrfurcht den Befehl ihres Schöpfers, und Alle öffnen sie den Mund in Heiligkeit und Weihe zu Gesang und Lied, loben und preisen, rühmen und verehren, heiligen und verherrlichen den Namen des Allmächtigen, des großen, allvermögenden und furchtbaren Königs — heilig ist er! Alle unterziehen sie sich stufenweise den Obliegenheiten des Himmelreichs und ertheilen wechselseitig die Erlaubniß, ihren Schöpfer zu heiligen mit seligem Vergnügen. In reiner Sprache und mit Anmuth stimmen sie die Heiligung an, und rufen in Ehrfurcht, Alle wie Einer:

„Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth!
Voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!"

והאופנים Die Ophannim und heiligen Chajoth erheben sich mit mächtigem Getöse den Seraphim zugekehrt, und ihnen erwiedernd, lobpreisen sie:

„Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes an ihrer Stätte!"

לאל Gott, dem Hochgelobten, weihen sie liebliche Gesänge; Gott, dem Weltgebieter, dem lebendigen und unvergänglichen, stimmen sie Loblieder an und lassen Lobsprüche ertönen. Denn er allein wirkt Gewaltiges, stiftet Neues, bewältiget Kriege, säet Wohlthaten, pflanzet Rettungsmittel, schaffet Heilkräfte — furchtbar in Ruhmesthat, Meister in Wunderdingen, der in seiner Güte täglich neu das Schöpfungswerk verjünget. Wie es heißt (Psalm 136, 7): „Danket dem Schöpfer der großen Lichter, ewig währet seine Güte." — Mögest Du auch über Zion ein neues Licht strahlen lassen und wir Alle bald genießen seines Glanzes! Gelobt seist Du, Ewiger, Schöpfer der Himmelsleuchten!

אהבה Reiche Liebe hast Du uns zugewendet, Ewiger, unser Gott, große und besondere Huld uns erwiesen. Unser Vater! unser König! um unserer Väter willen, die auf Dich vertraueten, und denen Du Gesetze des Lebens lehrtest, sei auch uns gnädig und belehre auch uns. Unser Vater, erbarmungsvoller Vater — allerbarmend, erbarme Dich unser, und rüste unser Herz aus, damit wir verstehen und begreifen, aufmerken, lernen und lehren, beobachten, ausüben und vollziehen mögen alle Worte der Lehre Deines Gesetzes in Liebe. Erleuchte unsere Augen in Deiner Lehre, befestige unser Herz

וּמַלְכָּךְ עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם גִּבּוֹרִים
וְכֻלָּם עֹשִׂים בְּאֵימָה וּבִירָאָה רָצוֹן קוֹנָם וְכֻלָּם פּוֹתְחִים
אֶת פִּיהֶם בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים
וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמַמְלִיכִים
אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא:
וְכֻלָּם מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה. וְנוֹתְנִים
רְשׁוּת זֶה לָזֶה. לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת־רוּחַ בְּשָׂפָה בְּרוּרָה
וּבִנְעִימָה קְדֻשָּׁה כֻּלָּם כְּאֶחָד עוֹנִים וְאוֹמְרִים בְּיִרְאָה.
קָדוֹשׁ ׀ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:
וְהָאוֹפַנִּים וְחֵיוֹת הַקֹּדֶשׁ בְּרַעַשׁ גָּדוֹל מִתְנַשְּׂאִים
לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים:
בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ. לְמֶלֶךְ אֵל חַיִּ וְקַיָּם זְמִירוֹת יֹאמֵרוּ
וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ. כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עֹשֶׂה
חֲדָשׁוֹת בַּעַל מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא
רְפוּאוֹת נוֹרָא תְהִלּוֹת אָדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ
בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: כָּאָמוּר לְעֹשֵׂה אוֹרִים
גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: אוֹר חָדָשׁ עַל־צִיּוֹן תָּאִיר
וְנִזְכֶּה כֻּלָּנוּ מְהֵרָה לְאוֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת:

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְדוֹלָה וְיִתֵרָה
חָמַלְתָּ עָלֵינוּ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בְךָ
וַתְּלַמְּדֵם חֻקֵּי חַיִּים כֵּן תְּחָנֵּנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ: אָבִינוּ הָאָב
הָרַחֲמָן הַמְרַחֵם רַחֵם עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל
לִשְׁמֹעַ לִלְמֹד וּלְלַמֵּד לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי
תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה: וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבֵּק

in Deinen Geboten und einige unser Gemüth, Deinen Namen zu lieben und zu fürchten, auf daß wir nicht zu Schanden werden für und für. Denn wir vertrauen Deinem heiligen, großen und furchtbaren Namen, frohlocken und freuen uns Deines Heils. O, bringe in Frieden uns aus den vier Enden der Erde und führe uns aufrecht in unser Land zurück. Denn ein Stifter des Heils bist Du, o Gott! und uns hast Du erkoren aus allen Völkern und Zungen, und uns Deinem großen Namen genähert, für immer, in Wahrheit, um Dir zu huldigen und Deine Einheit in Liebe anzuerkennen. Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel erkoren in Liebe.

(V. Mos. 6, 4.)

Höre, Israel, der Ewige, ist unser Gott, der Ewige ist einzig!

Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät immer und ewig!

Du sollst den Ewigen, deinen Gott, lieben von ganzem Herzen, von ganzer Seele und von ganzem Vermögen! Die Worte, die ich dir jetzt befehle, sollen dir stets im Herzen bleiben; du sollst sie deinen Kindern einschärfen und davon reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; binde sie zum Zeichen an deine Hand, trage sie als Stirnband zwischen deinen Augen und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

(V. Mos. 11, 13.) Werdet ihr also meinen Geboten gehorchen, die ich euch jetzt gebe, den Ewigen, euern Gott, von euerm ganzen Herzen und von euerer ganzen Seele zu lieben und ihm zu dienen, so will ich euerm Lande Regen geben zur rechten Zeit, Frühregen und Spätregen, damit du dein Getreide, deinen Most und dein Oel einsammelst, und will für dein Vieh Gras wachsen lassen auf deinem Felde, daß du zu essen habest im Ueberflusse. Hütet euch aber, daß euer Herz nicht bethört werde, daß ihr etwa abfallet und andern Göttern dienet und sie anbetet! Der Zorn des Ewigen würde über euch entbrennen, er würde den Himmel verschließen, daß kein Regen sei, die Erde würde ihr Gewächs nicht hervorbringen und ihr würdet gar bald zu Grunde gehen, fern von dem vortrefflichen

לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחֵד לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׁמֶךָ וְלֹא־
נָבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא בָּטָחְנוּ
נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בִּישׁוּעָתֶךָ: וַהֲבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם מֵאַרְבַּע
כַּנְפוֹת הָאָרֶץ וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיוּת לְאַרְצֵנוּ: כִּי אֵל פּוֹעֵל
יְשׁוּעוֹת אָתָּה וּבָנוּ בָּחַרְתָּ מִכָּל־עַם וְלָשׁוֹן וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ
הַגָּדוֹל סֶלָה בֶּאֱמֶת. לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְיַחֶדְךָ בְּאַהֲבָה: בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה: יחיד חומר אל מלך נאמן.

רבריס ו׳ ד׳.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה ׀ אֶחָד:
כלחש בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־
מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־
לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת
עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

דברים י״א, י״ג וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה
אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־
לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה
וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה
לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה
מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל

Lande, das euch der Ewige geben will. Nehmet diese meine Worte euch zu Herzen und zu Gemüthe, bindet sie zum Zeichen an euere Hand und traget sie als Stirnband zwischen euern Augen; lehret sie euere Söhne, davon zu reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore! damit ihr und euere Kinder auf dem Erdreiche, welches der Ewige euern Vätern zugeschworen ihnen zu geben, lange Jahre bleiben möget, so lange der Himmel über der Erde sein wird.

(IV. Mos. 15, 37.) Der Ewige sprach zu Mosche wie folgt: Rede zu den Kindern Israels und sage ihnen, sie sollen bei allen ihren Nachkommen, an die Ecken ihrer Kleider Schaufäden machen und an diese Eckenschaufäden eine Schnur aus dunkelblauer Wolle befestigen. Diese sollen euch zu Schaufäden dienen, daß ihr sie sehet und euch aller Gebote des Ewigen erinnert und sie befolget, nicht aber euerm Herzen und euern Augen nachwandelt, die euch auf Abwege führen. Damit ihr euch all meiner Gebote erinnert und sie befolget, und ihr heilig seiet euerm Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der ich euch aus dem Lande Egypten herausgeführt, um euer Gott zu sein. Ich, der Ewige, euer Gott!

אמת Wahr und gültig, zuverlässig und unwandelbar, richtig und wahrhaft, nützlich und heilsam ist dieses Wort für unsere Voreltern und für uns, für unsere Kinder und für unsere Nachkommen, sowie für alle Nachkommen des Stammes Israel, Deine Knechte.

על Der Vor- und Nachwelt ist's ein ewigliches, unwandelbares Gesetz. Wahr ist es, daß Du, o Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott bist immer und ewig; Du bist unser König, unserer Väter König Du! O eile um Deines Namens willen, uns zu erlösen, wie Du unsere Vorfahren erlöset. Wahr ist es, daß Dein großer Name von jeher über uns genannt wird in Liebe — kein Gott ist außer Dir!

הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי
אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־
יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־
בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:
לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:
(ט"ו ט"ז) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם
וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם
זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי
וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: יש לנהוג להסיכם בחמת, תכון יתן רוח מעט שלוח יכולע הא'.

אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְטוֹב וְיָפֶה
הַדָּבָר הַזֶּה. עָלֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל־בָּנֵינוּ וְעַל־
דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ:

עַל־הָרִאשׁוֹנִים וְעַל־הָאַחֲרוֹנִים לְעוֹלָם וָעֶד חֹק וְלֹא
יַעֲבוֹר. אֱמֶת שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם
וָעֶד: אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ אָתָּה. לְמַעַן שִׁמְךָ
מַהֵר לְגָאָלֵנוּ כַּאֲשֶׁר גָּאַלְתָּ אֶת אֲבוֹתֵינוּ: אֱמֶת מֵעוֹלָם
שִׁמְךָ הַגָּדוֹל עָלֵינוּ נִקְרָא בְּאַהֲבָה אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:

אוכרה Ich denke Deiner frühern Wunder, sehne nach Deinem Namen mich. Vollkommen ist die Freude, erlangt der innigste Wunsch durch Dich. Du befreitest mit Gewalt Dein Volk, versorgtest es gnädiglich; Du, Herr, meine Siegesmacht, beschattetest am Rüstungstage mich. Du änderte st den frühern Weltlauf, und vom Himmel kam Versorgung, der Thau stieg auf und enthüllt war das Manna-Korn, das manch Geheimniß offenbarte; täglich wiederholte sich dasselbe, damit zu Dir sei stets die Hoffnung. So versorgtest Du mein Haupt mit Oel, meine Tafel mit reichlicher Verpflegung. Auf dem Fußtritte folgten der majestätischen Wolke Strahlen, waren als Leuchte dem Volke in den innersten dunkeln Gemächern. Es wechselten Rauch und Feuerwolke, den Sabbath zu bezeichnen, der ewigen Wahrheit wegen thatest Du dies Wunder den Frommen. Bestimmt waren des Volkes Edeln, das Brunnenlied zu vollenden[1]), als durch ein Siebwerk sprudelte der Born, erquickend die Schmachtenden und in zwölffacher Bahn[2]) die Wüste durchströmend; das den Stämmen Versprochene zu erhalten, theilten Ströme den Boden. Aus uralter Liebe erzeuge die Wunder Deiner Allgüte, daß, wie Du Deinen Frommen verheißen, in Zion wieder errichtet werde Davids Hütte; stell' Israels Macht her, als zur Zeit, da es im Meere Dich erblickte! O stehe uns doch bei und erlöse uns um Deiner Güte willen!

עזרת Der Beistand unserer Väter warst Du von jeher, Schild und Retter ihren nachfolgenden Söhnen in jedem Geschlecht. In Weltenhöhen ist Dein Thron, und Deine Gerichte und Deine Huld reichen bis zu der Erde Enden. Heil dem Manne, der auf Deine Gebote hört, Deine Lehre und Dein Wort sich zu Herzen nimmt! Es ist wahr, Du allein bist Herr Deines Volkes, ein mächtiger König, ihre Sache zu führen. Es ist wahr, Du bist der Erste, und Du bist der Letzte, und außer Dir, o König, gibt es für uns keinen Erlöser und Erretter! Aus Egypten hast Du uns erlöst, Ewiger, unser Gott, und aus dem Sklavenhause uns befreit;

---

[1]) 4. Mos. 21, 18. [2]) D. h. er strömte allen zwölf Stämmen zu.

ע"ס א"ב עד תות כ' ומחריס לות ח', וכפוף תתוס יצחק.

אֶזְכְּרָה מְקֻדָּם פְּלָאֶךָ לְשִׁמְךָ וּלְזִכְרְךָ תֶּשְׁקֹ. בְּךָ גִּילָה שְׁלֵמָה מַחֲמַד חֶפְצֵי חֶשְׁקֹ. גָּאַלְתָּ בִּזְרוֹעַ עַמְּךָ נֶחֱלָתָ בְּחֶסֶד מֶשְׁקֹ. אֲרַנָּי עוֹ יְשׁוּעָתִי סַכּוֹתָה לְרֹאשִׁי בְּיוֹם נָשֶׁקֹ. דֶּרֶךְ אֶרֶץ שְׁנִית סָדַרְתָּ מִשַּׁחַק נִטְחָן. הַסַּל עוֹלָה וּמְחַסְּפֵם עֲלוּמוֹת מַלְבִּין וּבְחָן. וּמְדֵי יוֹם בְּיוֹם פָּנֶיךָ לְהַקְבִּיל בְּתַחַן. דִּשַּׁנְתָּ בַּשֶּׁמֶן רֹאשִׁי תַּעֲרוֹךְ לְפָנֶיךָ שֻׁלְחָן: זִיו עֲנַן כָּבוֹד צָרִיךְ אֶחָד לְכָנֵס. חֶדֶר לִפְנִים מֵחֶדֶר קָרַן עָמוֹ כְּפַגֵּס. טָהֵר וְגַהֵץ וּמַשְׁלִים רֶמֶז לַשַּׁבָּת בְּהַכְנֵס. מִפְּנֵי קְשֶׁט סֶלָה נָתַתָּה לִירֵאֶיךָ גֵּס: יְחוֹקְקוּ נְדִיבֵי עָם שִׁירַת הַבְּאֵר לְחַסְּלָה. כְּמִין כְּבָרָה קַטַּנָּה מְחֻקֶּקֶת וּמְעֻגֶּנֶת בְּסִלְסוֹלָה. תּוֹקֶפֶת עֲבוֹר בַּצִּיּוֹת שְׁנֵים עָשָׂר מְסִלָּה. נְהָרוֹת תְּבַקַּע אֶרֶץ שִׁבְעוֹת מַטּוֹת אָמֶר סֶלָה: יְדִידוּת קַרְמוֹנִיּוֹת כַּגֵּס פְּלִיאוֹת גְּמִילוֹת חֲסָדֶיךָ: צִיּוֹן סְכַת דָּוִד הֵיטִיבָה כְּסוֹדְךָ לַחֲסִידֶיךָ. חַדֵּשׁ עוֹ מְיַחֲדֶיךָ כְּבָנִים צוֹפִים כְּבוֹדֶךָ. קוּמָה עֶזְרָתָה לָנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן חַסְדֶּךָ:

עֶזֶרֶת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ לִבְנֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר: בְּרוּם עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ וְצִדְקָתְךָ עַד־אַפְסֵי אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ וְתוֹרָתְךָ וּדְבָרְךָ יָשִׂים עַל־לִבּוֹ: אֱמֶת אַתָּה הוּא אָדוֹן לְעַמֶּךָ וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר לָרִיב רִיבָם: אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. כָּל־בְּכוֹרֵיהֶם

alle ihre Erstgebornen hast Du erschlagen und Deine Erstgebornen erlöst; das Schilfmeer hast Du getheilt, die Frevler versenkt, und die Lieblinge hindurchgeführt; und die Wasser deckten ihre Feinde, nicht Einer von ihnen blieb übrig. Darob lobsangen die Geliebten, erhoben den Allmächtigen und die Lieblinge weiheten Lieder, Gesänge und Psalmen, Lobsprüche und Danksagungen dem allmächtigen, lebendigen und unvergänglichen Weltenherrn, der hoch und erhaben, groß und furchtbar ist, der die Stolzen beuget und die Gebeugten aufrichtet, der die Gefesselten löset und die Bedrückten befreit, den Armen beisteht und seinem Volke antwortet, wenn es zu ihm ruft. Lob sei ihm, dem Allmächtigen, Allerhöchsten! gelobt sei er und hochgepriesen! Mosche und die Kinder Israels stimmten Dir ein Lied an mit großer Freude, und sie Alle sprachen:

מי „Wer ist unter den Mächten, o Ewiger, wie Du? wer ist wie Du? verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar im Ruhme, Wunderthäter!" Ein neues Lied sangen die Erlösten Deinem Namen am Ufer des Meeres; einmüthig dankten sie Alle, und huldigend sprachen sie: „Der Ewige wird regieren immer und ewig!"

צור O Fels Israels, erhebe Dich zur Hilfe Israels und befreie nach Deiner Verheißung Jehuda und Israel! Unser Erlöser, Ewiger Zebaoth ist sein Name, Heiliger Israels! Gelobt seist Du, Ewiger, der Israel erlöst hat!

Herr, öffne meine Lippen und mein Mund verkünde Deinen Ruhm!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohlthaten erzeiget in Güte, als Eigenthümer des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe! — König, Helfer, Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Todten wieder, mächtiger Retter! Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Todten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage Jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tödtet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Todten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Todten belebt!

הָרָגְתָּ וּבְכֹרְךָ גָּאָלְתָּ וְיַם־סוּף בָּקָעְתָּ וְזֵדִים טִבַּעְתָּ וִידִידִים
הֶעֱבַרְתָּ וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתָר: עַל־זֹאת
שִׁבְּחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ אֵל וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת שִׁירוֹת
וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם: רָם
וְנִשָּׂא גָּדוֹל וְנוֹרָא מַשְׁפִּיל גֵּאִים וּמַגְבִּיהַּ שְׁפָלִים מוֹצִיא
אֲסִירִים וּפוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דַּלִּים וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם
אֵלָיו: תְּהִלּוֹת לְאֵל עֶלְיוֹן בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ. מֹשֶׁה וּבְנֵי
יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:
מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת
עֹשֵׂה פֶלֶא: שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ גְאוּלִים לְשִׁמְךָ עַל־שְׂפַת
הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:
צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל
גֹּאֲלֵנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל
עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת
וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה.
מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:
אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אתה Du bist heilig, heilig ist Dein Name, und Heilige lobpreisen Dich jeglichen Tag. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

Kedusha bei der lauten Wiederholung der Tefilla.

נקדש Vorb. Wir heiligen Deinen Namen auf Erden, wie man in hohen Himmeln ihn heiligt; wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer rief dem Andern zu und sprach: Gem. u. Vorb. „Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth, voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!"

Vorb. Darauf mit starkem, mächtigem und gewaltigem Donnerton lassen sie die Stimme erschallen, den Seraphim gegenüber sich erhebend, und rufen ihnen entgegen: „Gelobt!"

Gem. u. Vorb. „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes von ihrer Stätte aus!"

Vorb. Von Deiner Stätte aus erscheine in Deinem Glanze, o Herr, und walte über uns; denn wir harren auf Dich, wann Du regieren werdest in Zion. O, daß Du bald und in unseren Tagen daselbst thronetest auf immer und ewig! Verherrlicht und geheiligt werde in der Mitte Deiner Stadt Jerusalem von Geschlecht zu Geschlecht und in alle Ewigkeit! Mögen unsere Augen schauen Dein Reich, wie es verheißen ist in Deinen Ruhmesliedern durch David, Deinen frommen Gesalbten:

Gem. u. Vorb. „Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!"

Vorb. Von Geschlecht zu Geschlecht verkünden wir Deine Größe, und in alle Ewigkeit feiern wir Deine Heiligkeit. Dein Lob, o Gott, weiche nicht aus unserem Munde immer und ewig; denn Gott, König, groß und heilig bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

ישמח Welche Freude empfand Mosche bei dem Geschenke, das ihm zu Theil geworden! Du hattest ihn Deinen treuen Diener genannt! Eine Prachtkrone zu seines Hauptes Schmuck schenktest Du ihm, als er vor Dir auf dem Berge Sinai stand, und mit eignen Händen brachte er zwei steinerne Tafeln herab, worauf die Beobachtung des Sabbaths eingezeichnet war. So heißt es auch in Deiner Lehre: „Die Kinder Is-„raels sollen den Sabbath beobachten, daß sie den Sabbath „bei allen ihren Nachkommen halten als einen ewigen Bund. „Zwischen mir und den Kindern Israels sei er ein Zeichen „für ewig; denn in sechs Tagen hat der Ewige den Himmel „und die Erde geschaffen, und am siebenten Tage hat er ge-„ruht und gefeiert." Keiner Nation jener Länder gabst Du, Ewiger, unser Gott, den Sabbath, ließest ihn, o König, den Götzendienern nicht zum Erbtheil werden, gabst den Heiden an seiner Ruhe keinen Antheil. Du gabst ihn ausschließlich Deinem Volke Israel aus Liebe, den Nachkommen Jakobs, Deinen Erkornen! Das Volk, das den Siebenten heiligt, genießt den Wonnegenuß Deiner Güte! Der Siebente gefiel Dir wohl, Du hast ihn geheiligt und nanntest ihn den anmuthigsten der Tage, zum Andenken an das Schöpfungswerk.

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

קדושה לשעבר בחורף שחפלה.
נְקַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר קו״ח קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃

ק׳ אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ׃ קו״ח בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃ ק׳ מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי תִּמְלֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן׃ תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים׃ וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתֶךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ עַל יְדֵי דָוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ׃ קו״ח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

ק׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

יִשְׂמַח מֹשֶׁה בְּמַתְּנַת חֶלְקוֹ כִּי עֶבֶד נֶאֱמָן קָרָאתָ לוֹ׃ כְּלִיל תִּפְאֶרֶת בְּרֹאשׁוֹ נָתָתָּ׃ בְּעָמְדוֹ לְפָנֶיךָ עַל הַר־סִינַי׃ וּשְׁנֵי לֻחוֹת אֲבָנִים הוֹרִיד בְּיָדוֹ׃ וְכָתוּב בָּהֶם שְׁמִירַת שַׁבָּת׃ וְכֵן כָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ׃ וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת־הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם׃ בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִוא לְעֹלָם כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפַשׁ׃ וְלֹא נְתַתּוֹ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת׃ וְלֹא הִנְחַלְתּוֹ מַלְכֵּנוּ לְעוֹבְדֵי פְסִילִים׃ וְגַם בִּמְנוּחָתוֹ לֹא יִשְׁכְּנוּ עֲרֵלִים׃ כִּי לְיִשְׂרָאֵל עַמְּךָ נְתַתּוֹ בְּאַהֲבָה׃ לְזֶרַע יַעֲקֹב אֲשֶׁר בָּם בָּחָרְתָּ׃ עַם מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעִי כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ׃ וּבַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית׃

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe, heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Antheil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch Deine Hilfe; läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und laß uns, Ewiger, unser Gott, Deinen heiligen Sabbath in Liebe und Wohlgefallen genießen, damit an ihm ruhe Israel, das Deinen Namen heiligt! Gelobt seist Du, Ewiger, der den Sabbath heiligt!

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, möge aufsteigen, vor Dich kommen und zu Dir gelangen, gefällig und angenehm aufgenommen werden unser Andenken und unser Gedächtniß — das Andenken unserer Väter, das Andenken des Messias, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, das Andenken Jerusalems, Deiner heiligen Stadt, und das Andenken Deines ganzen Volkes, des Hauses Israel — zur Rettung und zum Heile, zur Huld, zur Gnade und zum Erbarmen, zum Leben und zum Frieden, an diesem Tage des Laubhüttenfestes. Gedenke unser, Ewiger, unser Gott, zum Guten, erinnere Dich unser zum Segen und hilf uns zur Glückseligkeit! Begünstige und begnadige uns durch Verheißung von Heil und Erbarmen, erbarme Dich unser und hilf uns! — Auf Dich allein sind unsere Augen gerichtet, denn Du, o Gott, bist ein gnädiger und erbarmungsvoller König!

ותחזינה Mögen unsere Augen sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für! Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertrauet sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die

מודים Wir bekennen Dir, daß Du der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist, unser Schöpfer, Schöpfer von Anbeginn. Benedeiung und Dank Deinem großen und heiligen Namen, der Du uns am Leben und aufrecht erhalten! So laß' uns ferner leben und erhalte uns, sammle unsere Vertriebenen zu den Vorhöfen Deines Heiligthums, Deine Gesetze zu befolgen, nach Deinem Willen zu handeln und Dir mit ganzem Herzen zu dienen, da wir Dir dankbar sind. Gelobt sei Gott, dem allein der Dank gebühret. —

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ קַדְּשֵׁנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ
בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי
שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב
אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.
אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה
וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ.
וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ.
וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵטָה וּלְטוֹבָה
וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַסֻּכּוֹת
הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ
בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם עָלֵינוּ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל
בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת
וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ
וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת
קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ
וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ
מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל

unaussprechlichen Wohlthaten, die Du uns zu jeder Zeit — Abends, Morgens und Mittags — erweisest. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

ועל Für dies Alles sei Dein Name, unser König, gelobt und hochgepriesen unaufhörlich und immerdar!

וכל Und Alles, was lebt, soll Dir danken und in Wahrheit preisen Deinen Namen; Allmächtiger, unser Heil und unsere Hilfe bist Du. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

Der Vorbeter bei der lauten Wiederholung.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, segne uns mit dem dreifachen Segen, welcher in der durch Deinen Diener Mosche geschriebenen Lehre enthalten ist, und welcher gesprochen wurde durch Aharon und seine Söhne, die Priester, Dein heiliges Volk — wie es heißt: „Er segne dich, der Ewige, und behüte dich! Er lasse leuchten, der Ewige, sein Antlitz dir und sei dir gnädig! Er erhebe, der Ewige, sein Antlitz dir und gebe dir Frieden!"

שים Verleihe Frieden, Glück und Segen, Gunst, Gnade und Erbarmen uns und Deinem ganzen Volke Israel! Segne uns, o Vater, Alle wie Einen, im Lichte Deines Antlitzes; denn im Lichte Deines Antlitzes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, die Liebe zum Guten und dadurch Heil und Segen, Erbarmen, Leben und Frieden. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu segnen. Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel segnet mit Frieden!

אלהי Mein Gott! bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen vor Betrüglichreden! Laß meine Seele gegen meine Lästerer gelassen und gegen Jeden geduldig sein, wie Staub der Erde. Erschließe mein Herz durch Deine Lehre, damit meine Seele Deinen Geboten eifrig folge. Zerstöre die Pläne aller derer, die Böses wider mich sinnen und vereitle ihre Gedanken. Thue es um Deines Namens willen, thue es um Deiner Rechten, thue es um Deiner Heiligkeit, thue es um Deiner Lehre willen. Auf daß gerettet werden Deine Lieblinge, laß mir Deine Rechte beistehen und erhöre mich! Mögen wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! — Er der Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel; darauf sprechet: Amen!

Möge es Dein Wille sein, o Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, den heiligen Tempel bald, in unseren Tagen, wieder zu erbauen, daß Jeder seinen Antheil an Deinem Gesetze nehme.

Nachdem der Vorbeter die Tefilla wiederholt, wird das Hallel gesungen.

נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת
עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם · הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם
כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:
וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

Der Vorbeter bei der lauten Wiederholung:

וּ״ז אֶ״וֶאֱבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בִּבְרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה
עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ
וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל
כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי
בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד
וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ
אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ ·
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי · נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה, וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדֹּם
וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדֹּף נַפְשִׁי וְכֹל
הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם · עֲשֵׂה לְמַעַן
שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ · לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Nachdem der Vorbeter die Tefilla wiederholt, wird das Hallel gesungen.

בַּשָּׁמַיִם כֹּל אֲשֶׁר־חָפֵץ עָשָׂה: עֲצַבֵּיהֶם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה
יְדֵי אָדָם: פֶּה לָהֶם וְלֹא יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ:
אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא יִשְׁמָעוּ אַף לָהֶם וְלֹא יְרִיחוּן: יְדֵיהֶם וְ
וְלֹא יְמִישׁוּן רַגְלֵיהֶם וְלֹא יְהַלֵּכוּ לֹא־יֶהְגּוּ בִּגְרוֹנָם:
כְּמוֹהֶם יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר־בֹּטֵחַ בָּהֶם: יִשְׂרָאֵל בְּטַח
בַּיהוָה עֶזְרָם וּמָגִנָּם הוּא: בֵּית אַהֲרֹן בִּטְחוּ בַיהוָה עֶזְרָם
וּמָגִנָּם הוּא: יִרְאֵי יְהוָה בִּטְחוּ בַיהוָה עֶזְרָם וּמָגִנָּם הוּא:

יְיָ זְכָרָנוּ יְבָרֵךְ יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל יְבָרֵךְ אֶת־
בֵּית אַהֲרֹן: יְבָרֵךְ יִרְאֵי יְיָ הַקְּטַנִּים עִם־
הַגְּדֹלִים: יֹסֵף יְיָ עֲלֵיכֶם עֲלֵיכֶם וְעַל־בְּנֵיכֶם:
בְּרוּכִים אַתֶּם לַיְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: הַשָּׁמַיִם
שָׁמַיִם לַיְיָ וְהָאָרֶץ נָתַן לִבְנֵי־אָדָם: לֹא־
הַמֵּתִים יְהַלְלוּ־יָהּ וְלֹא כָּל־יֹרְדֵי דוּמָה: וַאֲנַחְנוּ
נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

קטז אָהַבְתִּי כִּי־יִשְׁמַע יְיָ אֶת־קוֹלִי תַּחֲנוּנָי: כִּי־הִטָּה
אָזְנוֹ לִי וּבְיָמַי אֶקְרָא: אֲפָפוּנִי חֶבְלֵי־מָוֶת וּמְצָרֵי שְׁאוֹל
מְצָאוּנִי צָרָה וְיָגוֹן אֶמְצָא: וּבְשֵׁם־יְיָ אֶקְרָא אָנָּה יְיָ מַלְּטָה
נַפְשִׁי: חַנּוּן יְיָ וְצַדִּיק וֵאלֹהֵינוּ מְרַחֵם: שֹׁמֵר פְּתָאיִם יְיָ
דַּלֹּתִי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ: שׁוּבִי נַפְשִׁי לִמְנוּחָיְכִי כִּי יְיָ גָּמַל עָלָיְכִי:
כִּי חִלַּצְתָּ נַפְשִׁי מִמָּוֶת אֶת־עֵינִי מִן־דִּמְעָה אֶת־רַגְלִי מִדֶּחִי:
אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יְיָ בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים: הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר
אֲנִי עָנִיתִי מְאֹד: אֲנִי אָמַרְתִּי בְחָפְזִי כָּל־הָאָדָם כֹּזֵב:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לִקְרוֹא אֶת־הַהַלֵּל:

קיג הַלְלוּיָהּ׃ הַלְלוּ עַבְדֵי יְיָ הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ:
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: מִמִּזְרַח־
שֶׁמֶשׁ עַד־מְבוֹאוֹ מְהֻלָּל שֵׁם יְיָ: רָם עַל־כָּל־
גּוֹיִם׃ יְיָ עַל־הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: מִי כַיְיָ אֱלֹהֵינוּ
הַמַּגְבִּיהִי לָשָׁבֶת: הַמַּשְׁפִּילִי לִרְאוֹת בַּשָּׁמַיִם
וּבָאָרֶץ: מְקִימִי מֵעָפָר דָּל מֵאַשְׁפַּת יָרִים אֶבְיוֹן:
לְהוֹשִׁיבִי עִם־נְדִיבִים עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ: מוֹשִׁיבִי׃
עֲקֶרֶת הַבַּיִת אֵם־הַבָּנִים שְׂמֵחָה הַלְלוּיָהּ:

קיד בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם
לֹעֵז: הָיְתָה יְהוּדָה לְקָדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל
מַמְשְׁלוֹתָיו: הַיָּם רָאָה וַיָּנֹס הַיַּרְדֵּן יִסֹּב לְאָחוֹר:
הֶהָרִים רָקְדוּ כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן:
מַה־לְּךָ הַיָּם כִּי תָנוּס הַיַּרְדֵּן תִּסֹּב לְאָחוֹר:
הֶהָרִים תִּרְקְדוּ כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן:
מִלִּפְנֵי אָדוֹן חוּלִי אָרֶץ מִלִּפְנֵי אֱלוֹהַ יַעֲקֹב:
הַהֹפְכִי הַצּוּר אֲגַם־מָיִם חַלָּמִישׁ לְמַעְיְנוֹ־מָיִם:

קטו לֹא לָנוּ יְהוָה לֹא לָנוּ כִּי לְשִׁמְךָ תֵּן כָּבוֹד עַל־חַסְדְּךָ עַל־
אֲמִתֶּךָ: לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אַיֵּה־נָא אֱלֹהֵיהֶם: וֵאלֹהֵינוּ

רָנָּה וִישׁוּעָה בְּאָהֳלֵי צַדִּיקִים יְמִין יְיָ עֹשָׂה חָיִל:
יְמִין יְיָ רוֹמֵמָה יְמִין יְיָ עֹשָׂה חָיִל: לֹא־אָמוּת כִּי־
אֶחְיֶה וַאֲסַפֵּר מַעֲשֵׂי־יָהּ: יַסֹּר יִסְּרַנִּי יָהּ וְלַמָּוֶת
לֹא נְתָנָנִי: פִּתְחוּ־לִי שַׁעֲרֵי־צֶדֶק אָבֹא בָם
אוֹדֶה יָהּ: זֶה־הַשַּׁעַר לַייָ צַדִּיקִים יָבֹאוּ בוֹ:
אוֹדְךָ כִּי עֲנִיתָנִי וַתְּהִי־לִי לִישׁוּעָה: אודך
אֶבֶן מָאֲסוּ הַבּוֹנִים הָיְתָה לְרֹאשׁ פִּנָּה: אבן
מֵאֵת יְיָ הָיְתָה זֹּאת הִיא נִפְלָאת בְּעֵינֵינוּ: מאת
זֶה הַיּוֹם עָשָׂה יְיָ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בוֹ: זה

סחזן מנגן אנא והקהל עונה. סחזן מזמר ומנגן אנא והקהל עונה.

אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא
אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָּא: אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָּא:

בָּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם יְיָ בֵּרַכְנוּכֶם מִבֵּית יְיָ: בריך
אֵל יְיָ וַיָּאֶר לָנוּ אִסְרוּ־חַג בַּעֲבֹתִים עַד קַרְנוֹת
הַמִּזְבֵּחַ: אלי אֵלִי אַתָּה וְאוֹדֶךָּ אֱלֹהַי אֲרוֹמְמֶךָּ: אלי
הוֹדוּ לַייָ כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: הודו

יְהַלְלוּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (על) כָּל מַעֲשֶׂיךָ. וַחֲסִידֶיךָ צַדִּיקִים
עוֹשֵׂי רְצוֹנֶךָ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יוֹדוּ וִיבָרְכוּ וִישַׁבְּחוּ
וִיפָאֲרוּ וִירוֹמְמוּ וְיַעֲרִיצוּ וְיַקְדִּישׁוּ וְיַמְלִיכוּ אֶת שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ
כִּי לְךָ טוֹב לְהוֹדוֹת וּלְשִׁמְךָ נָאֶה לְזַמֵּר כִּי מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם
אַתָּה אֵל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת:

Der Vorbeter spricht das ganze Kaddisch. Dann liest man das Buch Koheleth.

מָה־אָשִׁיב לַיְיָ כָּל־תַּגְמוּלוֹהִי עָלָי: כּוֹס־יְשׁוּעוֹת
אֶשָּׂא וּבְשֵׁם יְיָ אֶקְרָא: נְדָרַי לַיְיָ אֲשַׁלֵּם נֶגְדָּה־
נָּא לְכָל־עַמּוֹ: יָקָר בְּעֵינֵי יְיָ הַמָּוְתָה לַחֲסִידָיו:
אָנָּה יְיָ כִּי־אֲנִי עַבְדֶּךָ אֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן־אֲמָתֶךָ
פִּתַּחְתָּ לְמוֹסֵרָי: לְךָ אֶזְבַּח זֶבַח תּוֹדָה וּבְשֵׁם יְיָ
אֶקְרָא: נְדָרַי לַיְיָ אֲשַׁלֵּם נֶגְדָּה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ:
בְּחַצְרוֹת בֵּית יְיָ בְּתוֹכֵכִי יְרוּשָׁלָם הַלְלוּיָהּ:

קי״ז הַלְלוּ אֶת־יְיָ כָּל־גּוֹיִם שַׁבְּחוּהוּ כָּל־הָאֻמִּים:
כִּי גָבַר עָלֵינוּ חַסְדּוֹ וֶאֱמֶת־יְיָ לְעוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

קי״ח
ק׳ הודו חוֹדוּ לַיְיָ כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
ק׳ הודו יֹאמַר־נָא יִשְׂרָאֵל כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
ק׳ הודו יֹאמְרוּ־נָא בֵּית אַהֲרֹן כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
ק׳ הודו יֹאמְרוּ־נָא יִרְאֵי יְיָ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

מִן־הַמֵּצַר קָרָאתִי יָהּ עָנָנִי בַמֶּרְחָבְיָהּ: יְיָ לִי לֹא
אִירָא מַה־יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם: יְיָ לִי בְּעֹזְרָי וַאֲנִי
אֶרְאֶה בְשֹׂנְאָי: טוֹב לַחֲסוֹת בַּיְיָ מִבְּטֹחַ בָּאָדָם:
טוֹב לַחֲסוֹת בַּיְיָ מִבְּטֹחַ בִּנְדִיבִים: כָּל־גּוֹיִם
סְבָבוּנִי בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: סַבּוּנִי גַם־סְבָבוּנִי
בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: סַבּוּנִי כִדְבוֹרִים דֹּעֲכוּ כְּאֵשׁ
קוֹצִים בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: דָּחֹה דְחִיתַנִי לִנְפֹּל
וַיְיָ עֲזָרָנִי: עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה: קוֹל

Worte des Predigers, des Sohnes Davids, König in Jeruschalajim. Eitelkeit der Eitelkeiten! rief der Prediger, Eitelkeit der Eitelkeiten, Alles ist eitel! Welchen Vortheil bringt dem Erdensohne die Mühe, die er sich unter der Sonne gibt? Geschlechter gehen unter, Geschlechter entstehen, und die Erde bleibt immerwährend; Die Sonne geht auf, die Sonne geht unter, strebt nach ihrem Orte und wirft Strahlen dahin, weicht aus gen Mittag, wendet und nähert sich der Mitternacht; einen gleichen Kreisgang hält der Wind; nach gemachtem Umlauf kehrt der Wind wieder zurück; Es strömen alle Flüsse in das Weltmeer, das Weltmeer wird nicht übervoll; nach dem Ort, wohin sie fließen, werden sie stets wieder fließen. Alle Wesen sind in Thätigkeit, der Mensch vermag sie nicht zu beschreiben; das Auge wird nicht satt des Betrachtens, das Ohr nicht des Aufhorchens. Was gewesen ist, wird wiederkommen, was geschehen ist, wird wieder geschehen; es entsteht nichts Neues unter der Sonne. Erscheinen auch oft Dinge, wo man sagt: Siehe, das ist was Neues! so waren sie gewiß schon in den Jahren der Vorwelt. Man denkt aber des Vorhergegangenen nicht, gleichwie der Künftigen Andenken bei Denen erloschen sein wird, die ihnen folgen.

Ich, der Prediger, war König über Jisrael in Jeruschalajim. Ich weihte mein Herz dem Nachforschen und wollte mit Weisheit untersuchen, was unter dem Himmel geschieht. Unseliger Trieb, den Gott dem Menschen gegeben, um sich damit zu quälen! Ich betrachtete alle Dinge, die unter der Sonne geschehen, es ist Alles eitel, Alles windiger Gedanke. Das Fehlerhafte ist nicht zu verbessern, das Mangelhafte nicht zu ergänzen. Ich unterredete mich also mit meinem Herzen folgendermaßen: Siehe, ich habe mehr Weisheit erlernt und ausgebreitet als Alle, die vor mir auf Jeruschalajims Thron gesessen, mein Geist hat viel Weisheit und Kenntniß erworben. Nun mein Herz entscheiden soll zwischen Weisheit, Kenntniß, Thorheit und Unsinn, sehe ich ein, daß auch dies ein windiger Gedanke ist. Jemehr Weisheit, je
2 mehr Verdruß, je mehr Kenntniß, je mehr Leiden. Ich sprach also zu meinem Herzen: Wohlan, ich will dich mit der

א דִּבְרֵי קֹהֶלֶת בֶּן דָּוִד מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלָם: הֲבֵל הֲבָלִים אָמַר
קֹהֶלֶת הֲבֵל הֲבָלִים הַכֹּל הָבֶל: מַה יִּתְרוֹן לָאָדָם בְּכָל
עֲמָלוֹ שֶׁיַּעֲמֹל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: דּוֹר הֹלֵךְ וְדוֹר בָּא וְהָאָרֶץ
לְעוֹלָם עֹמָדֶת: וְזָרַח הַשֶּׁמֶשׁ וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ וְאֶל מְקוֹמוֹ
שׁוֹאֵף זוֹרֵחַ הוּא שָׁם: הוֹלֵךְ אֶל דָּרוֹם וְסוֹבֵב אֶל צָפוֹן
סוֹבֵב סֹבֵב הוֹלֵךְ הָרוּחַ וְעַל סְבִיבֹתָיו שָׁב הָרוּחַ: כָּל
הַנְּחָלִים הֹלְכִים אֶל הַיָּם וְהַיָּם אֵינֶנּוּ מָלֵא אֶל מְקוֹם
שֶׁהַנְּחָלִים הֹלְכִים שָׁם הֵם שָׁבִים לָלָכֶת: כָּל הַדְּבָרִים
יְגֵעִים לֹא יוּכַל אִישׁ לְדַבֵּר לֹא תִשְׂבַּע עַיִן לִרְאוֹת וְלֹא
תִמָּלֵא אֹזֶן מִשְּׁמֹעַ: מַה שֶּׁהָיָה הוּא שֶׁיִּהְיֶה וּמַה שֶּׁנַּעֲשָׂה
הוּא שֶׁיֵּעָשֶׂה וְאֵין כָּל חָדָשׁ תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: יֵשׁ דָּבָר שֶׁיֹּאמַר
רְאֵה זֶה חָדָשׁ הוּא כְּבָר הָיָה לְעֹלָמִים אֲשֶׁר הָיָה מִלְּפָנֵינוּ:
אֵין זִכְרוֹן לָרִאשֹׁנִים וְגַם לָאַחֲרֹנִים שֶׁיִּהְיוּ לֹא יִהְיֶה לָהֶם
זִכָּרוֹן עִם שֶׁיִּהְיוּ לָאַחֲרֹנָה: אֲנִי קֹהֶלֶת הָיִיתִי מֶלֶךְ עַל
יִשְׂרָאֵל בִּירוּשָׁלָם: וְנָתַתִּי אֶת לִבִּי לִדְרוֹשׁ וְלָתוּר בַּחָכְמָה
עַל כָּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה תַּחַת הַשָּׁמָיִם הוּא עִנְיַן רָע נָתַן אֱלֹהִים
לִבְנֵי הָאָדָם לַעֲנוֹת בּוֹ: רָאִיתִי אֶת כָּל הַמַּעֲשִׂים שֶׁנַּעֲשׂוּ
תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ וְהִנֵּה הַכֹּל הֶבֶל וּרְעוּת רוּחַ: מְעֻוָּת לֹא יוּכַל
לִתָּקֵן וְחֶסְרוֹן לֹא יוּכַל לְהִמָּנוֹת: דִּבַּרְתִּי אֲנִי עִם לִבִּי
לֵאמֹר אֲנִי הִנֵּה הִגְדַּלְתִּי וְהוֹסַפְתִּי חָכְמָה עַל כָּל אֲשֶׁר
הָיָה לְפָנַי עַל יְרוּשָׁלִָם וְלִבִּי רָאָה הַרְבֵּה חָכְמָה וָדָעַת:
וָאֶתְּנָה לִבִּי לָדַעַת חָכְמָה וְדַעַת הוֹלֵלוֹת וְשִׂכְלוּת יָדַעְתִּי
שֶׁגַּם זֶה הוּא רַעְיוֹן רוּחַ: כִּי בְּרֹב חָכְמָה רָב כָּעַס וְיוֹסִיף
ב דַּעַת יוֹסִיף מַכְאוֹב: אָמַרְתִּי אֲנִי בְלִבִּי לְכָה נָּא אֲנַסְּכָה

Freude versuchen, du findest dabei Glückseligkeit; aber auch Das war nichtig. Vom Schmerz sagte ich: thöricht, und von der Freude: was nützt die? Ich spähte darauf in meinem Herzen, meinen Leib mit Wein zu vergnügen und meinen Geist von Weisheit leiten zu lassen, die Thorheit aber festzuhalten, bis daß ich entdeckte, welches die Glückseligkeit der Menschenkinder sei, nach der sie unter dem Himmel die Dauer ihres Lebens handeln sollten. Ich unternahm große Werke, baute mir Palläste, pflanzte mir Weinberge, legte mir Baum- und Lustgärten an und pflanzte darin jede Art Fruchtbäume, grub mir Teiche, um den mit jungem, aufsprießenden Holz angelegten Wald zu bewässern, kaufte mir Knechte und Mägde zu den Leibeigenen, die ich schon besaß; auch Heerden großen und kleinen Viehes hatte ich mehr als je einer meiner Vorfahren in Jeruschalajim; Ich sammelte mir auch Gold und Silber und was Könige und Provinzen Ausgesuchtes besitzen, ich unterhielt Sänger und Sängerinnen und auch der Sklavinnen Viele, was die Menschen zum Vergnügen rechnen, so daß ich mehr und besser sammelte als meine Vorgänger in Jeruschalajim! meine Weisheit stand mir auch darin bei. Was meine Augen forderten, versagte ich ihnen nicht, verweigerte meinem Herzen keine Freude; das Herz sollte froh werden meiner Arbeit, dies war ja der Zweck meiner Bemühung! Nun schaute ich zurück auf meiner Hände Werk, auf die mühselige Arbeit, die ich verrichtete, und siehe, es war Alles eitel und windiger Gedanke. Es gibt keine Glückseligkeit unter der Sonne.

Ich gab meinen Vorsatz also auf, Weisheit mit Thorheit und Unsinn verbinden zu wollen — Und was könnte der Mensch, der nach einem König kommt, versuchen, was Andre schon vor ihm gethan? Soviel sah ich ein, daß die Weisheit einen Vorzug vor der Thorheit hat, so groß als der Vorzug des Lichtes vor der Finsterniß ist. Der Weise hat seine Augen im Kopfe, der Thor hingegen wandelt im Finstern; aber ich weiß auch, daß Ein Zufall Beide trifft. Ich dachte also in meinem Herzen: des Thoren Loos wird auch mein Loos sein; wozu bin ich denn weiser worden? und schloß daher, auch dies sei eitel. Fürwahr, des Weisen Andenken wie des Thoren währt nicht ewig; mit der Tage Menge wird Alles vergessen.

בְּשִׂמְחָה וּרְאֵה בְטוֹב וְהִנֵּה גַם הוּא הָבֶל: לִשְׂחוֹק אָמַרְתִּי
מְהוֹלָל וּלְשִׂמְחָה מַה זּוֹ עֹשָׂה: תַּרְתִּי בְלִבִּי לִמְשׁוֹךְ בַּיַּיִן
אֶת בְּשָׂרִי וְלִבִּי נֹהֵג בַּחָכְמָה וְלֶאֱחֹז בְּסִכְלוּת עַד אֲשֶׁר
אֶרְאֶה אֵי זֶה טוֹב לִבְנֵי הָאָדָם אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ תַּחַת הַשָּׁמַיִם
מִסְפַּר יְמֵי חַיֵּיהֶם: הִגְדַּלְתִּי מַעֲשָׂי בָּנִיתִי לִי בָּתִּים נָטַעְתִּי
לִי כְּרָמִים: עָשִׂיתִי לִי גַּנּוֹת וּפַרְדֵּסִים וְנָטַעְתִּי בָהֶם עֵץ כָּל
פֶּרִי: עָשִׂיתִי לִי בְּרֵכוֹת מָיִם לְהַשְׁקוֹת מֵהֶם יַעַר צוֹמֵחַ
עֵצִים: קָנִיתִי עֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת וּבְנֵי בַיִת הָיָה לִי גַּם מִקְנֶה
בָקָר וָצֹאן הַרְבֵּה הָיָה לִי מִכֹּל שֶׁהָיוּ לְפָנַי בִּירוּשָׁלָם:
כָּנַסְתִּי לִי גַּם כֶּסֶף וְזָהָב וּסְגֻלַּת מְלָכִים וְהַמְּדִינוֹת עָשִׂיתִי
לִי שָׁרִים וְשָׁרוֹת וְתַעֲנוּגוֹת בְּנֵי הָאָדָם שִׁדָּה וְשִׁדּוֹת: וְגָדַלְתִּי
וְהוֹסַפְתִּי מִכֹּל שֶׁהָיָה לְפָנַי בִּירוּשָׁלָם אַף חָכְמָתִי עָמְדָה
לִי: וְכֹל אֲשֶׁר שָׁאֲלוּ עֵינַי לֹא אָצַלְתִּי מֵהֶם לֹא מָנַעְתִּי אֶת
לִבִּי מִכָּל שִׂמְחָה כִּי לִבִּי שָׂמֵחַ מִכָּל עֲמָלִי וְזֶה הָיָה חֶלְקִי
מִכָּל עֲמָלִי: וּפָנִיתִי אֲנִי בְּכָל מַעֲשַׂי שֶׁעָשׂוּ יָדַי וּבֶעָמָל
שֶׁעָמַלְתִּי לַעֲשׂוֹת וְהִנֵּה הַכֹּל הֶבֶל וּרְעוּת רוּחַ וְאֵין יִתְרוֹן
תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: וּפָנִיתִי אֲנִי לִרְאוֹת חָכְמָה וְהוֹלֲלוֹת וְסִכְלוּת
כִּי מֶה הָאָדָם שֶׁיָּבוֹא אַחֲרֵי הַמֶּלֶךְ אֵת אֲשֶׁר כְּבָר עֲשׂוּהוּ:
וָרָאִיתִי אֲנִי שֶׁיֵּשׁ יִתְרוֹן לַחָכְמָה מִן הַסִּכְלוּת כְּיִתְרוֹן הָאוֹר
מִן הַחֹשֶׁךְ: הֶחָכָם עֵינָיו בְּרֹאשׁוֹ וְהַכְּסִיל בַּחֹשֶׁךְ הוֹלֵךְ
וְיָדַעְתִּי גַּם אֲנִי שְׁמִקְרֶה אֶחָד יְקֶרֶה אֶת כֻּלָּם: וְאָמַרְתִּי
אֲנִי בְלִבִּי כְּמִקְרֵה הַכְּסִיל גַּם אֲנִי יִקְרֵנִי וְלָמָּה חָכַמְתִּי אֲנִי
אָז יֹתֵר וְדִבַּרְתִּי בְלִבִּי שֶׁגַּם זֶה הָבֶל: כִּי אֵין זִכְרוֹן לֶחָכָם
עִם הַכְּסִיל לְעוֹלָם בְּשֶׁכְּבָר הַיָּמִים הַבָּאִים הַכֹּל נִשְׁכָּח

Ach, der Weise stirbt sammt dem Thoren! Das Leben wurde mir verhaßt, denn alle Handlungen unter der Sonne waren mir zuwider; Alles ist ja nichtig und windiger Gedanke! Ich haßte alle Arbeit, die ich selbst unter dem Himmel mit Mühseligkeit vollführt und an einen Menschen hinterlassen soll, der mir folgt. Wer weiß, wird er ein Weiser sein oder ein Thor? und Der sollte schalten über alle Arbeit, die mir so viel Mühe und Nachsinnen auf Erden gekostet? Wahrlich, es ist eitel! Ich wandte endlich mein Herz ganz ab und gab die Arbeit auf, die ich unter der Sonne unternommen hatte. Denn arbeitet nicht mancher Mensch mit Einsicht, Kenntniß und Geschicklichkeit und überläßt seine Güter einem Andern, der keine Mühe damit gehabt hat? Auch dies ist eitel und ein großes Uebel. Was hat denn der Erdensohn für alle seine Mühe und Geistesanstrengung, der er unter der Sonne sich unterworfen? Alle seine Tage durchlebt er in Leiden, Kummer ist seine Beschäftigung, und selbst des Nachts ruht sein Geist nicht. Auch dies ist eitel. Gewiß, essen, trinken und seines Lebens froh sein bei seiner Arbeit, ist noch keine große Glückseligkeit für den Menschen, und auch dieses, bemerkt' ich, steht in Gottes Hand. Wer hätte sonst mehr genießen und seinen Sinnen fröhnen können als ich? Aber nein, dem ihm wohlgefälligen Menschen gab er Einsicht, Kenntniß und Freude; dem Sünder hingegen gab er den Trieb, zu sammeln und aufzuhäufen, damit es der Gottgefällige genieße. Auch dies ist eitel und windiger Gedanke.

3 Alles hat seine Zeit, jedes Wesen seine Vorherbestimmung unter dem Himmel. Geboren werden hat seine Zeit, Sterben seine Zeit; Pflanzen hat seine Zeit, das Gepflanzte auszureißen seine Zeit; Tödten hat seine Zeit, Heilen seine Zeit, Einreißen hat seine Zeit, Aufbauen seine Zeit; Weinen hat seine Zeit; Lachen seine Zeit; Trauern hat seine Zeit, Jauchzen seine Zeit; Steine zerstreuen hat seine Zeit, Steine sammeln seine Zeit; Umarmen hat seine Zeit, die Umarmung fliehen seine Zeit; Erwerben hat seine Zeit, Verschwenden hat seine Zeit; Aufbewahren hat seine Zeit, Wegwerfen seine Zeit; Zerreißen hat seine Zeit, Zusammenheften seine Zeit; Schweigen hat seine Zeit, Reden seine Zeit; Lieben hat seine Zeit, Hassen seine Zeit; Krieg hat seine Zeit, Frieden seine Zeit. Was frommt dem Emsigen also sein Bemühen? Ich betrachte den innern Trieb, den Gott den

וְאֵיךְ יָמוּת הֶחָכָם עִם הַכְּסִיל: וְשָׂנֵאתִי אֶת הַחַיִּים כִּי רַע
עָלַי הַמַּעֲשֶׂה שֶׁנַּעֲשָׂה תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ כִּי הַכֹּל הֶבֶל וּרְעוּת
רוּחַ: וְשָׂנֵאתִי אֲנִי אֶת כָּל עֲמָלִי שֶׁאֲנִי עָמֵל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ
שֶׁאַנִּיחֶנּוּ לָאָדָם שֶׁיִּהְיֶה אַחֲרָי: וּמִי יוֹדֵעַ הֶחָכָם יִהְיֶה אוֹ
סָכָל וְיִשְׁלַט בְּכָל עֲמָלִי שֶׁעָמַלְתִּי וְשֶׁחָכַמְתִּי תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ
גַּם זֶה הָבֶל: וְסַבּוֹתִי אֲנִי לְיָאֵשׁ אֶת לִבִּי עַל כָּל הֶעָמָל
שֶׁעָמַלְתִּי תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: כִּי יֵשׁ אָדָם שֶׁעֲמָלוֹ בְּחָכְמָה
וּבְדַעַת וּבְכִשְׁרוֹן וּלְאָדָם שֶׁלֹּא עָמַל בּוֹ יִתְּנֶנּוּ חֶלְקוֹ גַּם זֶה
הֶבֶל וְרָעָה רַבָּה: כִּי מֶה הָיָה לָאָדָם בְּכָל עֲמָלוֹ וּבְרַעְיוֹן
לִבּוֹ שֶׁהוּא עָמֵל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: כִּי כָל יָמָיו מַכְאֹבִים וָכַעַס
עִנְיָנוֹ גַּם בַּלַּיְלָה לֹא שָׁכַב לִבּוֹ גַּם זֶה הֶבֶל הוּא: אֵין טוֹב
בָּאָדָם שֶׁיֹּאכַל וְשָׁתָה וְהֶרְאָה אֶת נַפְשׁוֹ טוֹב בַּעֲמָלוֹ גַּם זֹה
רָאִיתִי אָנִי כִּי מִיַּד הָאֱלֹהִים הִיא: כִּי מִי יֹאכַל וּמִי יָחוּשׁ
חוּץ מִמֶּנִּי: כִּי לְאָדָם שֶׁטּוֹב לְפָנָיו נָתַן חָכְמָה וְדַעַת
וְשִׂמְחָה וְלַחוֹטֶא נָתַן עִנְיַן לֶאֱסֹף וְלִכְנוֹס לָתֵת לְטוֹב לִפְנֵי
ג הָאֱלֹהִים גַּם זֶה הֶבֶל וּרְעוּת רוּחַ: לַכֹּל זְמָן וְעֵת לְכָל חֵפֶץ
תַּחַת הַשָּׁמָיִם: עֵת לָלֶדֶת וְעֵת לָמוּת עֵת לָטַעַת וְעֵת
לַעֲקוֹר נָטוּעַ: עֵת לַהֲרוֹג וְעֵת לִרְפּוֹא עֵת לִפְרוֹץ וְעֵת לִבְנוֹת:
עֵת לִבְכּוֹת וְעֵת לִשְׂחוֹק עֵת סְפוֹד וְעֵת רְקוֹד: עֵת לְהַשְׁלִיךְ
אֲבָנִים וְעֵת כְּנוֹס אֲבָנִים עֵת לַחֲבוֹק וְעֵת לִרְחֹק מֵחַבֵּק:
עֵת לְבַקֵּשׁ וְעֵת לְאַבֵּד עֵת לִשְׁמוֹר וְעֵת לְהַשְׁלִיךְ: עֵת
לִקְרוֹעַ וְעֵת לִתְפּוֹר עֵת לַחֲשׁוֹת וְעֵת לְדַבֵּר: עֵת לֶאֱהֹב וְעֵת
לִשְׂנֹא עֵת מִלְחָמָה וְעֵת שָׁלוֹם: מַה יִּתְרוֹן הָעוֹשֶׂה בַּאֲשֶׁר
הוּא עָמֵל: רָאִיתִי אֶת הָעִנְיָן אֲשֶׁר נָתַן אֱלֹהִים לִבְנֵי הָאָדָם

Menschen gegeben hat, um sich damit zu beschäftigen. Alles hat Gott übereinstimmend, schön in der Zeit geordnet, auch die (Liebe zur) Welt senkte er in ihr Herz, ohne daß der Mensch die Absicht Gottes vollzöge vom Anfang bis zum Ende. Bin ich nun zwar überzeugt, daß es keine andere Glückseligkeit gibt, als sich zu freuen und in seinem Leben sich gütlich zu thun, und weiß ich ferner, daß Essen, Trinken und Freude an seiner Arbeit genießen ein Geschenk Gottes ist, so bin ich doch nicht minder überzeugt, daß Alles, was Gott gewollt hat, in Zukunft wirklich werde, nichts hinzugethan, nichts abgenommen werden könne; Gott hat dies so veranstaltet, auf daß man ihn fürchte. So bestimmt wie das Vergangene gewesen ist, so bestimmt ist die Zukunft, als wäre sie schon gewesen; Gott beabsichtigt dies Verfolgen. Ich bemerkte ferner unter der Sonne, an Gerichtsstätten geschah Unrecht, an dem Orte der Gerechtigkeit thronte Bosheit, und ich dachte in meinem Herzen: den Gerechten und Ruchlosen wird der Ewige richten, denn jedes Wesen hat seine Bestimmung und jede Handlung dort ihren Lohn. Ich dachte auch der Rede der Menschen in meinem Innern nach, daß sie nämlich Gottes Auserwählte wären. Ich bemerkte aber, daß, sich selbst überlassen, sie gleich dem Viehe sind. Menschenkinder sind zufällige Wesen, Thiere sind zufällige Wesen, ein Zufall trifft sie Alle, der Tod des Einen ist wie der Tod des Andern, sie Alle haben einerlei Geist; der Vorzug des Menschen vor dem Viehe ist nichts — denn Alles ist eitel. Alles wandelt nach Einem Orte, Alles ist aus Staub entstanden und Alles kehrt wieder zu Staub zurück. Nur der ihr Wesen kennt, weiß es, ob der Geist des Menschen aufwärts steigt und der Geist der Thiere niedersinkt zur Erde. Ich meinte also, daß nichts besser sei, als daß der Mensch sich seiner Arbeit erfreue, da dies seine
4 Bestimmung ist; denn wer führt ihn hin und zeigt ihm die Zukunft? Ferner betrachtete ich wieder die Gewaltthaten alle, die unter der Sonne geschehen; ich sah Unterdrückte trostlos weinen, ich sah sie niedergebeugt von Tyrannenmacht, und Niemand tröstete. — Glücklicher preisen würde ich die Todten, die längst verstorben sind, als die Lebendigen, die gegenwärtig leben,

לַעֲנוֹת בּוֹ: אֶת הַכֹּל עָשָׂה יָפֶה בְעִתּוֹ גַּם אֶת הָעוֹלָם נָתַן
בְּלִבָּם מִבְּלִי אֲשֶׁר לֹא יִמְצָא הָאָדָם אֶת הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר
עָשָׂה הָאֱלֹהִים מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף: יָדַעְתִּי כִּי אֵין טוֹב בָּם כִּי
אִם לִשְׂמוֹחַ וְלַעֲשׂוֹת טוֹב בְּחַיָּיו: וְגַם כָּל הָאָדָם שֶׁיֹּאכַל
וְשָׁתָה וְרָאָה טוֹב בְּכָל עֲמָלוֹ מַתַּת אֱלֹהִים הִיא: יָדַעְתִּי כִּי
כָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָאֱלֹהִים הוּא יִהְיֶה לְעוֹלָם עָלָיו אֵין לְהוֹסִיף
וּמִמֶּנּוּ אֵין לִגְרוֹעַ וְהָאֱלֹהִים עָשָׂה שֶׁיִּרְאוּ מִלְּפָנָיו: מַה
שֶּׁהָיָה כְּבָר הוּא וַאֲשֶׁר לִהְיוֹת כְּבָר הָיָה וְהָאֱלֹהִים יְבַקֵּשׁ
אֶת נִרְדָּף: וְעוֹד רָאִיתִי תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ מְקוֹם הַמִּשְׁפָּט
שָׁמָּה הָרֶשַׁע וּמְקוֹם הַצֶּדֶק שָׁמָּה הָרֶשַׁע: אָמַרְתִּי אֲנִי
בְּלִבִּי אֶת הַצַּדִּיק וְאֶת הָרָשָׁע יִשְׁפֹּט הָאֱלֹהִים כִּי עֵת לְכָל
חֵפֶץ וְעַל כָּל הַמַּעֲשֶׂה שָׁם: אָמַרְתִּי אֲנִי בְלִבִּי עַל דִּבְרַת
בְּנֵי הָאָדָם לְבָרָם הָאֱלֹהִים וְלִרְאוֹת שְׁהֵם בְּהֵמָה הֵמָּה
לָהֶם: כִּי מִקְרֶה בְנֵי הָאָדָם וּמִקְרֶה הַבְּהֵמָה וּמִקְרֶה אֶחָד
לָהֶם כְּמוֹת זֶה כֵּן מוֹת זֶה וְרוּחַ אֶחָד לַכֹּל וּמוֹתַר הָאָדָם מִן
הַבְּהֵמָה אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל: הַכֹּל הוֹלֵךְ אֶל מָקוֹם אֶחָד
הַכֹּל הָיָה מִן הֶעָפָר וְהַכֹּל שָׁב אֶל הֶעָפָר: מִי יוֹדֵעַ רוּחַ
בְּנֵי הָאָדָם הָעֹלָה הִיא לְמָעְלָה וְרוּחַ הַבְּהֵמָה הַיֹּרֶדֶת הִיא
לְמַטָּה לָאָרֶץ: וְרָאִיתִי כִּי אֵין טוֹב מֵאֲשֶׁר יִשְׂמַח הָאָדָם
בְּמַעֲשָׂיו כִּי הוּא חֶלְקוֹ כִּי מִי יְבִיאֶנּוּ לִרְאוֹת בְּמֶה שֶׁיִּהְיֶה
ד אַחֲרָיו: וְשַׁבְתִּי אֲנִי וָאֵרֶא אֶת כָּל הָעֲשֻׁקִים אֲשֶׁר נַעֲשִׂים
תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ וְהִנֵּה דִּמְעַת הָעֲשֻׁקִים וְאֵין לָהֶם מְנַחֵם
וּמִיַּד עֹשְׁקֵיהֶם כֹּחַ וְאֵין לָהֶם מְנַחֵם: וְשַׁבַּחְתִּי אֲנִי אֶת
הַמֵּתִים שֶׁכְּבָר מֵתוּ מִן הַחַיִּים אֲשֶׁר הֵמָּה חַיִּים עֲדֶנָה:

und glückseliger noch Denjenigen, der noch gar nicht dagewesen und nicht gesehen die Uebelthaten alle, die unter der Sonne geschehen!

Ich betrachtete allen Kunstfleiß und alle Kunstgeschicklichkeit, und siehe, sie haben ihren Grund in dem gegenseitigen Neide der Menschen. Auch dies ist eitel und windiger Gedanke. Siehe da den Thoren! Drückt er nicht die Hände zusammen und frißt an seinem Fleische? Lieber eine Handvoll bei Zufriedenheit, als beide Hände aufgehäuft, mit Mühseligkeit und quälender Sorge. Ich fuhr fort, die Nichtigkeiten unter der Sonne zu betrachten. Es gibt vereinzelte Menschen, ungepaart, ohne Sohn und und ohne Bruder, und doch ist des Treibens kein Ende, doch werden die Augen nicht satt der Reichthümer. — Für Wen arbeite ich und versage meinem Leibe jeglichen Genuß? Auch dies ist eitel und bösartiges Wesen. Glücklicher sind die Zwei als der Einzelne! sie finden süßen Lohn in ihrer Arbeit; Wenn sie fallen, wird der Eine den Andern aufrichten. Wehe aber dem Einzelnen, wenn er fällt; er hat keinen, der ihn aufrichte! Wenn zwei zusammen schlafen, erwärmen sie sich gegenseitig; wer erwärmt aber den Einzeln? Wird Einer gewaltthätig, Zwei werden ihm widerstehen können. Dreifache Schnur endlich wird nicht leicht aufgelöst. Besser ein dürftiger, aber weiser Jüngling, als ein König, alt und ein Thor, der es nicht mehr versteht, sich warnen zu lassen. Jener steigt wohl aus dem Gefängniß auf den Thron, Dieser in seiner Herrlichkeit ist armselig geboren. Ich beobachtete die Menschen alle, die unter der Sonne wandeln, wie Alles auf den künftigen Jüngling harrt. Das Gegenwärtige scheint dem Volke kein Ende nehmen zu wollen; ihre Nachkommen werden an dem neuen Fürsten wiederum keine Lust finden. So ist Alles eitel und Vorstellung des Geistes.

Sei ja vorsichtig, wenn du in den Tempel Gottes trittst. Sich nähern, um aufzumerken, ist besser, als wenn unwissende Sünder Opfer bringen; sie sündigen, weil sie unwissend sind.
5 Sei nicht vorschnell mit dem Munde und gieße dein Herz nicht in eitlen Worten vor Gott aus. Gott ist erhaben im Himmel, du bist auf niedriger Erde; laß deswegen deines Gebets wenig sein. Sowie der Traum aus ungereimten Vorstellungen, so besteht das Gebet der Thoren aus vielen unzusammenhangenden Worten. Hast du Gelübde deinem Gott gethan,

וְטוֹב מִשְּׁנֵיהֶם אֶת אֲשֶׁר עֲדֶן לֹא הָיָה אֲשֶׁר לֹא רָאָה אֶת
הַמַּעֲשֶׂה הָרָע אֲשֶׁר נַעֲשָׂה תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: וְרָאִיתִי אֲנִי
אֶת כָּל עָמָל וְאֶת כָּל כִּשְׁרוֹן הַמַּעֲשֶׂה כִּי הִיא קִנְאַת אִישׁ
מֵרֵעֵהוּ גַּם זֶה הֶבֶל וּרְעוּת רוּחַ: הַכְּסִיל חֹבֵק אֶת יָדָיו
וְאֹכֵל אֶת בְּשָׂרוֹ: טוֹב מְלֹא כַף נָחַת מִמְּלֹא חָפְנַיִם עָמָל
וּרְעוּת רוּחַ: וְשַׁבְתִּי אֲנִי וָאֶרְאֶה הֶבֶל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: יֵשׁ
אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי גַּם בֵּן וָאָח אֵין לוֹ וְאֵין קֵץ לְכָל עֲמָלוֹ גַּם
עֵינוֹ[1] לֹא תִשְׂבַּע עֹשֶׁר וּלְמִי אֲנִי עָמֵל וּמְחַסֵּר אֶת נַפְשִׁי
מִטּוֹבָה גַּם זֶה הֶבֶל וְעִנְיַן רָע הוּא: טוֹבִים הַשְּׁנַיִם מִן הָאֶחָד
אֲשֶׁר יֶשׁ לָהֶם שָׂכָר טוֹב בַּעֲמָלָם: כִּי אִם יִפְּלוּ הָאֶחָד
יָקִים אֶת חֲבֵרוֹ וְאִילוּ הָאֶחָד שֶׁיִּפּוֹל וְאֵין שֵׁנִי לַהֲקִימוֹ: גַּם
אִם יִשְׁכְּבוּ שְׁנַיִם וְחַם לָהֶם וּלְאֶחָד אֵיךְ יֵחָם: וְאִם יִתְקְפוֹ
הָאֶחָד הַשְּׁנַיִם יַעַמְדוּ נֶגְדּוֹ וְהַחוּט הַמְשֻׁלָּשׁ לֹא בִמְהֵרָה
יִנָּתֵק: טוֹב יֶלֶד מִסְכֵּן וְחָכָם מִמֶּלֶךְ זָקֵן וּכְסִיל אֲשֶׁר לֹא
יָדַע לְהִזָּהֵר עוֹד: כִּי מִבֵּית הָסוּרִים יָצָא לְמֶלֶךְ כִּי גַּם
בְּמַלְכוּתוֹ נוֹלַד רָשׁ: רָאִיתִי אֶת כָּל הַחַיִּים הַמְהַלְכִים
תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ עִם הַיֶּלֶד הַשֵּׁנִי אֲשֶׁר יַעֲמֹד תַּחְתָּיו: אֵין קֵץ
לְכָל הָעָם לְכֹל אֲשֶׁר הָיָה לִפְנֵיהֶם גַּם הָאַחֲרוֹנִים לֹא
יִשְׂמְחוּ בוֹ כִּי גַם זֶה הֶבֶל וְרַעְיוֹן רוּחַ: שְׁמֹר רַגְלְךָ[2] כַּאֲשֶׁר
תֵּלֵךְ אֶל בֵּית הָאֱלֹהִים וְקָרוֹב לִשְׁמֹעַ מִתֵּת הַכְּסִילִים זָבַח
ה כִּי אֵינָם יוֹדְעִים לַעֲשׂוֹת רָע: אַל תְּבַהֵל עַל פִּיךָ וְלִבְּךָ אַל
יְמַהֵר לְהוֹצִיא דָבָר לִפְנֵי הָאֱלֹהִים כִּי הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם
וְאַתָּה עַל הָאָרֶץ עַל כֵּן יִהְיוּ דְבָרֶיךָ מְעַטִּים: כִּי בָּא הַחֲלוֹם
בְּרֹב עִנְיָן וְקוֹל כְּסִיל בְּרֹב דְּבָרִים: כַּאֲשֶׁר תִּדֹּר נֶדֶר לֵאלֹהִים

[1]) עֵינוֹ ק׳. [2]) יתיר י׳.

so säume nicht, sie zu erfüllen; denn er hat kein Wohlgefallen an Thoren. Was du angelobt hast, erfülle! Lieber thue kein Gelübde, als daß du angelobest und nicht erfüllest. Gib Acht, daß Dein eigener Mund dich nicht elend mache! sage nachher nicht zum Boten, es sei ein Versehen! Warum soll Gott über deine Rede zürnen und deiner Hände Werk zerstören? Bei allen Träumereien und Worten verletze die Ehrfurcht gegen Gott nicht! Wenn du in einem Staate Unterdrückung des Armen und Verletzung des Rechts und der Gerechtigkeit erblickst, so wundre dich über die Erscheinung nicht; über jeden Hohen ist ein höherer Wächter und über dieselben sind noch Höhere gesetzt. Der Vorzug eines Landes zeigt sich nur im Ganzen. Auch ein Ackerkönig wird von Andern bedient. Wer das Silber liebt, wird von dem Silber nicht gesättigt; wer Gefolge liebt, hat davon keinen Vortheil. Auch das ist eitel. Bei dem Zufluß der Glücksgüter vermehren sich die Verzehrer; der Besitzer hat keinen weiteren Nutzen als das äußerliche Ansehen seines Wohlstandes. Der Schlaf des Arbeiters ist süß, er möge wenig oder viel genießen; indeß dem Reichen der Ueberfluß keinen Schlaf gönnt. Noch sah ich ein größeres Uebel unter der Sonne, das die Menschen befällt: Reichthum, aufgespart zu seines Besitzers Unglück. Der Reichthum ging verloren durch eines Ruchlosen Vermittelung, und der erzeugte Sohn behielt nichts übrig. Nun kehrt er nackt und bloß, wie er aus dem Mutterleib hervorgegangen, dahin, woher er gekommen, und nimmt für alle seine Arbeit nichts zum Zeugniß in seinen Händen mit. Auch dies ist ein böses Uebel, so abzugehen, wie man gekommen ist. Was hat der Mensch für Vortheil davon, daß er so in den Wind gearbeitet? Sein ganzes Leben hindurch verrichtete er sein Mahl im Finstern, sehr zornmüthig, kränkelnd und auffahrend. Führwahr, so weit ich einsehe, ist es so gut als angenehm, daß der Mensch esse, trinke und Freude genieße an aller seiner Arbeit unter der Sonne, die kurze Dauer der Lebenstage, die ihm Gott beschieden; denn dies ist seine Bestimmung. Also jeder Mensch, dem Gott Reichthümer und Güter gegeben und zugleich das Vermögen, sie zu genießen, sein Loos zu erfüllen und seiner Arbeit froh zu werden — wahrlich, dieses ist ein göttliches Geschenk! Er denkt stets, seiner Tage werden nicht viele sein, und Gottes Wille stimmt ein in seines Herzens frohen Genuß.

אַל תְּאַחֵר לְשַׁלְּמוֹ כִּי אֵין חֵפֶץ בַּכְּסִילִים אֵת אֲשֶׁר תִּדֹּר
שַׁלֵּם: טוֹב אֲשֶׁר לֹא תִדֹּר מִשֶּׁתִּדּוֹר וְלֹא תְשַׁלֵּם: אַל תִּתֵּן
אֶת פִּיךָ לַחֲטִיא אֶת בְּשָׂרֶךָ וְאַל תֹּאמַר לִפְנֵי הַמַּלְאָךְ כִּי
שְׁגָגָה הִיא לָמָּה יִקְצֹף הָאֱלֹהִים עַל קוֹלֶךָ וְחִבֵּל אֶת מַעֲשֵׂה
יָדֶיךָ: כִּי בְרֹב חֲלֹמוֹת וַהֲבָלִים וּדְבָרִים הַרְבֵּה כִּי אֶת
הָאֱלֹהִים יְרָא: אִם עֹשֶׁק רָשׁ וְגֵזֶל מִשְׁפָּט וָצֶדֶק תִּרְאֶה
בַּמְּדִינָה אַל תִּתְמַהּ עַל הַחֵפֶץ כִּי גָּבֹהַּ מֵעַל גָּבֹהַּ שֹׁמֵר
וְגְבֹהִים עֲלֵיהֶם: וְיִתְרוֹן אֶרֶץ בַּכֹּל הִיא[1] מֶלֶךְ לְשָׂדֶה נֶעֱבָד:
אֹהֵב כֶּסֶף לֹא יִשְׂבַּע כֶּסֶף וּמִי אֹהֵב בְּהָמוֹן לֹא תְבוּאָה גַּם
זֶה הָבֶל: בִּרְבוֹת הַטּוֹבָה רַבּוּ אוֹכְלֶיהָ וּמַה כִּשְׁרוֹן לִבְעָלֶיהָ
כִּי אִם רְאִית[2] עֵינָיו: מְתוּקָה שְׁנַת הָעֹבֵד אִם מְעַט וְאִם
הַרְבֵּה יֹאכֵל וְהַשָּׂבָע לָעָשִׁיר אֵינֶנּוּ מַנִּיחַ לוֹ לִישׁוֹן: יֵשׁ
רָעָה חוֹלָה רָאִיתִי תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ עֹשֶׁר שָׁמוּר לִבְעָלָיו
לְרָעָתוֹ: וְאָבַד הָעֹשֶׁר הַהוּא בְּעִנְיַן רָע וְהוֹלִיד בֵּן וְאֵין בְּיָדוֹ
מְאוּמָה: כַּאֲשֶׁר יָצָא מִבֶּטֶן אִמּוֹ עָרֹם יָשׁוּב לָלֶכֶת כְּשֶׁבָּא
וּמְאוּמָה לֹא יִשָּׂא בַעֲמָלוֹ שֶׁיֹּלֵךְ בְּיָדוֹ: וְגַם זֹה רָעָה חוֹלָה
כָּל עֲמַת שֶׁבָּא כֵן יֵלֵךְ וּמַה יִּתְרוֹן לוֹ שֶׁיַּעֲמֹל לָרוּחַ: גַּם כָּל
יָמָיו בַּחֹשֶׁךְ יֹאכֵל וְכָעַס הַרְבֵּה וְחָלְיוֹ וָקָצֶף: הִנֵּה אֲשֶׁר
רָאִיתִי אֲנִי טוֹב אֲשֶׁר יָפֶה לֶאֱכוֹל וְלִשְׁתּוֹת וְלִרְאוֹת טוֹבָה
בְּכָל עֲמָלוֹ שֶׁיַּעֲמֹל תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ מִסְפַּר יְמֵי חַיָּיו אֲשֶׁר נָתַן
לוֹ הָאֱלֹהִים כִּי הוּא חֶלְקוֹ: גַּם כָּל הָאָדָם אֲשֶׁר נָתַן לוֹ
הָאֱלֹהִים עֹשֶׁר וּנְכָסִים וְהִשְׁלִיטוֹ לֶאֱכֹל מִמֶּנּוּ וְלָשֵׂאת
אֶת חֶלְקוֹ וְלִשְׂמֹחַ בַּעֲמָלוֹ זֹה מַתַּת אֱלֹהִים הִיא: כִּי לֹא
הַרְבֵּה יִזְכֹּר אֶת יְמֵי חַיָּיו כִּי הָאֱלֹהִים מַעֲנֶה בְּשִׂמְחַת לִבּוֹ:

[1]) הוא ק׳. [2]) ראות ק׳.

6 Ich sah ein Uebel unter der Sonne, das schwer auf dem Menschen lastet: Einen Mann, dem Gott Reichthum, Güter und Würden zugetheilt hat, seiner Seele fehlt es an nichts, was er wünschen könnte, aber Gott versagt ihm den Willen, des Seinigen froh zu werden; ein Fremder soll es genießen. Dies ist eitel und eine böse Krankheit. Laßt diesen Mann hundert Kinder zeugen, viele Jahre leben und die ganze Dauer seines Lebens der Güter viele haben; wenn seine Seele keinen Genuß von dem Guten hat, wenn ihm nicht einmal ehrenvolles Leichenbegängniß zu Theil wird, führwahr, ich ziehe ihm eine unzeitige Geburt vor! Diese entstand in Nichtigkeit, schwand hin in Dunkel, und in Finsterniß wird ihr Name begraben. Freilich sah sie keine Sonne, aber sie kannte sie auch nicht. Die Glückseligkeit dieser (Fehlgeburt) ist größer als jenes (Geizigen.) Und wenn Dieser auch tausend Jahre zwiefach lebte, er genoß ja das Gute nicht, und endlich wandelt Alles nach Einem Orte. Der Zweck aller Menschenarbeit ist ja sinnlicher Genuß, und selbst dieses Mannes Seele blieb noch unbefriedigt. Was ist auch der Vorzug des Weisen vor dem Thoren? — was frommt es dem einsichtsvollen Bettler, wenn er stets dem Leben entgegenkämpfen muß? Besser ist, was man vor Augen hat, als Geistesgrübeleien. Auch dies ist eitel und windiger Gedanke. Denn der da entsteht, dessen Schicksal ist vorher bestimmt; fest steht es, was der Mensch sein soll, und Niemand kann rechten mit Einem, der mächtiger ist als er. Gar viele Dinge vermehren auch nur die Eitelkeit; sie haben keinen Vortheil für den Menschen. Wer weiß denn auch, was dem Erdensohne ersprießlich ist im Leben, setzt er sich in den wenigen Tagen seines eitlen Daseins wie in Schatten? Wer
7 sagt dem Menschen, was ihm unter der Sonne folgen wird? Nachruhm ist besser als köstliches Oel, der Tag des Todes besser als der Tag der Geburt. Besser ist's, in's Trauerhaus zu gehen, als in das Haus der Schwelgerei; dort sieht man das Ende des Menschen, und der Ueberlebende wird nachdenkend. Kummer ist (oft) besser als laute Freude; denn auch bei verdrießlichem Antlitz kann das Gemüth ruhig sein. Des Weisen Herz weilt gern im Hause der Trauer; der Thoren Herz liebt nur das Haus der Freude. Besser ist's, die Vorwürfe des Vernünftigen hören, als auf den Gesang der Narren horchen. Denn wie das Prasseln der Dornen unter dem Topfe, so ist der Thoren Scherz nicht minder eitel. Wenn gewaltthätige Handlungen den Weisen von Sinnen

ו יֵשׁ רָעָה אֲשֶׁר רָאִיתִי תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ וְרַבָּה הִיא עַל הָאָדָם:
אִישׁ אֲשֶׁר יִתֶּן לוֹ הָאֱלֹהִים עֹשֶׁר וּנְכָסִים וְכָבוֹד וְאֵינֶנּוּ חָסֵר
לְנַפְשׁוֹ מִכֹּל אֲשֶׁר יִתְאַוֶּה וְלֹא יַשְׁלִיטֶנּוּ הָאֱלֹהִים לֶאֱכֹל
מִמֶּנּוּ כִּי אִישׁ נָכְרִי יֹאכְלֶנּוּ זֶה הֶבֶל וָחֳלִי רָע הוּא: אִם
יוֹלִיד אִישׁ מֵאָה וְשָׁנִים רַבּוֹת יִחְיֶה וְרַב שְׁנֵי חַיָּיו וְנַפְשׁוֹ
לֹא תִשְׂבַּע מִן הַטּוֹבָה וְגַם קְבוּרָה לֹא הָיְתָה לּוֹ
אָמַרְתִּי טוֹב מִמֶּנּוּ הַנָּפֶל: כִּי בַהֶבֶל בָּא וּבַחֹשֶׁךְ יֵלֵךְ
וּבַחֹשֶׁךְ שְׁמוֹ יְכֻסֶּה: גַּם שֶׁמֶשׁ לֹא רָאָה וְלֹא יָדָע נַחַת לָזֶה
מִזֶּה: וְאִלּוּ חָיָה אֶלֶף שָׁנִים פַּעֲמַיִם וְטוֹבָה לֹא רָאָה הֲלֹא
אֶל מָקוֹם אֶחָד הַכֹּל הוֹלֵךְ: כָּל עֲמַל הָאָדָם לְפִיהוּ וְגַם
הַנֶּפֶשׁ לֹא תִמָּלֵא: כִּי מַה יּוֹתֵר לֶחָכָם מִן הַכְּסִיל מַה לֶּעָנִי
יוֹדֵעַ לַהֲלֹךְ נֶגֶד הַחַיִּים: טוֹב מַרְאֵה עֵינַיִם מֵהֲלַךְ נָפֶשׁ
גַּם זֶה הֶבֶל וּרְעוּת רוּחַ: מַה שֶּׁהָיָה כְּבָר נִקְרָא שְׁמוֹ וְנוֹדָע
אֲשֶׁר הוּא אָדָם וְלֹא יוּכַל לָדִין עִם שֶׁהַתַּקִּיף מִמֶּנּוּ: כִּי יֵשׁ
דְּבָרִים הַרְבֵּה מַרְבִּים הָבֶל מַה יֹּתֵר לָאָדָם: כִּי מִי יוֹדֵעַ
מַה טּוֹב לָאָדָם בַּחַיִּים מִסְפַּר יְמֵי חַיֵּי הֶבְלוֹ וַיַּעֲשֵׂם כַּצֵּל
אֲשֶׁר מִי יַגִּיד לָאָדָם מַה יִּהְיֶה אַחֲרָיו תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ:

ז טוֹב שֵׁם מִשֶּׁמֶן טוֹב וְיוֹם הַמָּוֶת מִיּוֹם הִוָּלְדוֹ:
טוֹב לָלֶכֶת אֶל בֵּית אֵבֶל מִלֶּכֶת אֶל בֵּית מִשְׁתֶּה
בַּאֲשֶׁר הוּא סוֹף כָּל הָאָדָם וְהַחַי יִתֵּן אֶל לִבּוֹ: טוֹב
כַּעַס מִשְּׂחוֹק כִּי בְרַע פָּנִים יִיטַב לֵב: לֵב חֲכָמִים בְּבֵית
אֵבֶל וְלֵב כְּסִילִים בְּבֵית שִׂמְחָה: טוֹב לִשְׁמֹעַ גַּעֲרַת
חָכָם מֵאִישׁ שִׁמְעַ שִׁיר כְּסִילִים: כִּי כְקוֹל הַסִּירִים תַּחַת
הַסִּיר כֵּן שְׂחֹק הַכְּסִיל וְגַם זֶה הָבֶל: כִּי הָעֹשֶׁק יְהוֹלֵל חָכָם

*) יתיר ה׳. ⁰) ט׳ נכתי.

bringen können, so bricht des Thoren Milde nicht weniger sein Herz. Der Ausgang eines Dinges ist (oft) besser als sein Anfang, geduldiges Ausharren besser als stolzer Geist. Sei also nicht voreilig mit zürnendem Unmuth; der Zornmuth ruht nur in der Unwissenden Schooß. Rufe nicht: „Ach, was ist mir widerfahren! Die Tage der Vorzeit waren besser!“ Weisheit gab dir diese Klage gewiß nicht ein. Weisheit, verbunden mit Güterbesitz, ist freilich gut; aber Weisheit ist das vorzüglichere bei Denen, die das Licht der Sonne schauen. Denn Weisheit schützt, wie Vermögen schützt; ihr Vorzug ist, daß sie ihren Besitzer immer erhält. Sei nur Zuschauer bei Gottes Verhängnissen; denn wer könnte verbessern, was er verkrümmt? Sei froh in Zeiten des Glücks; in Unglückstagen sei aufmerksam. Siehe, das Entgegengesetzte hat Gott so verbunden, damit der Erdensohn über nichts zu murren finden solle.

Ich habe Mancherlei erlebt in den Tagen meines eitlen Daseins: Gerechte gingen unter bei ihrer Gerechtigkeit, Gottlose dauerten fort in ihrer Bosheit. Sei nicht übergerecht und verlange nicht allzuweise zu sein! warum willst du in Verzweiflung gerathen? Sei aber auch nicht zu ungerecht oder leichtgläubig! warum willst du vor der Zeit sterben? Du thust wohl daran, dich an das Eine zu halten und auch von dem Andern die Hand nicht abzulassen; der Gottesfürchtige geht in allen Dingen die Mittelstraße. Die Lehre wird dem Vernünftigen bekräftigt durch zehn Regierungen, die in der Stadt waren: Daß kein Mensch auf Erden so gerecht sei, daß er immer nur Gutes thue und niemals fehle. Nimm dir nicht zu Herzen, was deine Unterthanen alles reden, daß du selbst nicht achtest wenn dein Sklave dir flucht. Wie oft — dein Herz weiß es — hast du nicht Andre gescholten? Dies Alles habe ich mit Weisheit geprüft; ich dachte, ich wollt' es ganz ergründen, aber es war fern von mir. Das vergangene ist zu fern, die Untersuchung zu tief, tief verborgen, wer vermag es aufzufinden? Ich strengte Geist und Herz an, um Weisheit und Uebereinstimmung zu erkennen, auszuspähen und zu suchen, daß ich den Ursprung der Bosheit aus Thorheit und der Tollheit aus Unwissenheit lernte, und so fand ich: bitterer als der Tod ist das Weib voller Ränke, deren Herz ein Netz, deren Hände Fesseln sind; der Gottgefällige entgeht ihr, der Sünder wird durch

וְאַבֵּד אֶת לֵב מַתָּנָה: טוֹב אַחֲרִית דָּבָר מֵרֵאשִׁיתוֹ טוֹב
אֶרֶךְ רוּחַ מִגְּבַהּ רוּחַ: אַל תְּבַהֵל בְּרוּחֲךָ לִכְעוֹס כִּי כַעַס
בְּחֵיק כְּסִילִים יָנוּחַ: אַל תֹּאמַר מֶה הָיָה שֶׁהַיָּמִים
הָרִאשֹׁנִים הָיוּ טוֹבִים מֵאֵלֶּה כִּי לֹא מֵחָכְמָה שָׁאַלְתָּ עַל
זֶה: טוֹבָה חָכְמָה עִם נַחֲלָה וְיִתֵּר לְרֹאֵי הַשָּׁמֶשׁ: כִּי בְּצֵל
הַחָכְמָה בְּצֵל הַכָּסֶף וְיִתְרוֹן דַּעַת הַחָכְמָה תְּחַיֶּה בְּעָלֶיהָ:
רְאֵה אֶת מַעֲשֵׂה הָאֱלֹהִים כִּי מִי יוּכַל לְתַקֵּן אֵת אֲשֶׁר
עִוְּתוֹ: בְּיוֹם טוֹבָה הֱיֵה בְטוֹב וּבְיוֹם רָעָה רְאֵה גַּם אֶת זֶה
לְעֻמַּת זֶה עָשָׂה הָאֱלֹהִים עַל דִּבְרַת שֶׁלֹּא יִמְצָא הָאָדָם
אַחֲרָיו מְאוּמָה: אֶת הַכֹּל רָאִיתִי בִּימֵי הֶבְלִי יֵשׁ צַדִּיק אֹבֵד
בְּצִדְקוֹ וְיֵשׁ רָשָׁע מַאֲרִיךְ בְּרָעָתוֹ: אַל תְּהִי צַדִּיק הַרְבֵּה
וְאַל תְּתְחַכַּם יוֹתֵר לָמָּה תִּשּׁוֹמֵם: אַל תִּרְשַׁע הַרְבֵּה וְאַל
תְּהִי סָכָל לָמָּה תָמוּת בְּלֹא עִתֶּךָ: טוֹב אֲשֶׁר תֶּאֱחֹז בָּזֶה
וְגַם מִזֶּה אַל תַּנַּח אֶת יָדֶךָ כִּי יָרֵא אֱלֹהִים יֵצֵא אֶת כֻּלָּם:
הַחָכְמָה תָּעוֹז לֶחָכָם מֵעֲשָׂרָה שַׁלִּיטִים אֲשֶׁר הָיוּ בָּעִיר: כִּי
אָדָם אֵין צַדִּיק בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה טוֹב וְלֹא יֶחֱטָא: גַּם לְכָל
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יְדַבְּרוּ אַל תִּתֵּן לִבֶּךָ אֲשֶׁר לֹא תִשְׁמַע אֶת
עַבְדְּךָ מְקַלְלֶךָּ: כִּי גַּם פְּעָמִים רַבּוֹת יָדַע לִבֶּךָ אֲשֶׁר גַּם אַתָּה*
קִלַּלְתָּ אֲחֵרִים: כָּל זֶה נִסִּיתִי בַחָכְמָה אָמַרְתִּי אֶחְכָּמָה
וְהִיא רְחוֹקָה מִמֶּנִּי: רָחוֹק מַה שֶּׁהָיָה וְעָמֹק עָמֹק מִי
יִמְצָאֶנּוּ: סַבּוֹתִי אֲנִי וְלִבִּי לָדַעַת וְלָתוּר וּבַקֵּשׁ חָכְמָה
וְחֶשְׁבּוֹן וְלָדַעַת רֶשַׁע כְּסָל וְהַסִּכְלוּת הוֹלֱלוֹת: וּמוֹצֵא אֲנִי
מַר מִמָּוֶת אֶת הָאִשָּׁה אֲשֶׁר הִיא מְצוֹדִים וַחֲרָמִים לִבָּהּ
אֲסוּרִים יָדֶיהָ טוֹב לִפְנֵי הָאֱלֹהִים יִמָּלֵט מִמֶּנָּה וְחוֹטֵא

*) אחה ק׳.

sie verstrickt. Siehe, so hab' ich's gefunden, sagt der Prediger; vergleiche Eines mit dem Andern, um ebenfalls die Uebereinstimmung zu finden! Noch suchte meine Seele etwas und fand es nicht; nämlich unter tausend Menschen fand ich einen Mann, aber unter ebenso vielen (Frauen) nicht ein wackeres Weib. Außer Diesem ergründete ich noch, daß Gott
8 den Menschen einfach geschaffen; sie aber viele Künsteleien gesucht. Wer ist so weise, daß er der Dinge Zusammenhang verstände? Diese Weisheit wird sein Antlitz erleuchten, sein Angesicht wird zwiefach heiter sein. Ich warne dich, vollziehe des Königs Willen; dein Fürst erfüllt die Gott geschworne Pflicht! Verlaß ihn nicht in Uebereilung und verwickle dich nicht in böse Anschläge, denn was er will, kann er thun. Des Königs Befehl ist ein Machtspruch; wer darf ihn fragen: was thust du? Der Pflichtgetreue will nicht merken, was Unrechtes geschieht. Einst kommt Stund' und Gericht — deß ist des Weisen Herz überzeugt. Denn jedes Wesen hat seine Zeit und Stunde des Gerichts, und der Unfälle des Menschen sind viele; Er weiß nicht, was ihm zustoßen kann, und wer vermag ihm zu sagen, was in der Zukunft liegt? Der Mensch ist nicht Herr über den Geist, den Geist zu zerstören, es gibt keine Herrschaft am Tage des Todes, keine Stellvertretung im Kriege, und kein Bestreben rettet seinen Herrn. Dies Alles habe ich beobachtet und bei allen Handlungen, die unter der Sonne geschehen, mir wohl zu Herzen genommen, zur Zeit, wenn der Mensch über den Menschen zu dessen Schaden herrschte.

In Wahrheit, ich sah auch Frevler — jetzt deckt sie das Grab — die des Daseins genossen und vom heiligen Orte stolz einhergingen, indeß Diejenigen, die rechtschaffen handelten, in ihrer Stadt vergessen waren; wie eitel ist dies! Weil nicht schnelle Strafe auf die Schuld folgt, darum unterfangen sich die Menschen, schlecht zu handeln. Aber laßt immerhin den Sünder hundertmal Böses verüben und Nachsicht erfahren — ich bin fest überzeugt, Seeligkeit ist gewiß der Gottesfürchtigen Loos, die da Gott fürchten. Warum sollte es dem Sünder nie wohlergehen, auch die wenigen schattengleichen Tage nicht, und darum nicht, weil er Gott nicht achtet? — Freilich geschieht dies Eitle auf Erden, daß es

יִלָּכֵד בָּהּ: רְאֵה זֶה מָצָאתִי אָמְרָה קֹהֶלֶת אַחַת לְאַחַת
לִמְצֹא חֶשְׁבּוֹן: אֲשֶׁר עוֹד בִּקְשָׁה נַפְשִׁי וְלֹא מָצָאתִי אָדָם
אֶחָד מֵאֶלֶף מָצָאתִי וְאִשָּׁה בְכָל אֵלֶּה לֹא מָצָאתִי: לְבַד
רְאֵה זֶה מָצָאתִי אֲשֶׁר עָשָׂה הָאֱלֹהִים אֶת הָאָדָם יָשָׁר
ח וְהֵמָּה בִּקְּשׁוּ חִשְׁבֹנוֹת רַבִּים: מִי כְהֶחָכָם וּמִי יוֹדֵעַ פֵּשֶׁר
דָּבָר חָכְמַת אָדָם תָּאִיר פָּנָיו וְעֹז פָּנָיו יְשֻׁנֶּא: אֲנִי פִּי מֶלֶךְ
שְׁמֹר וְעַל דִּבְרַת שְׁבוּעַת אֱלֹהִים: אַל תִּבָּהֵל מִפָּנָיו תֵּלֵךְ
אַל תַּעֲמֹד בְּדָבָר רָע כִּי כָל אֲשֶׁר יַחְפֹּץ יַעֲשֶׂה: בַּאֲשֶׁר דְּבַר
מֶלֶךְ שִׁלְטוֹן וּמִי יֹאמַר לוֹ מַה תַּעֲשֶׂה: שׁוֹמֵר מִצְוָה לֹא
יֵדַע דָּבָר רָע וְעֵת וּמִשְׁפָּט יֵדַע לֵב חָכָם: כִּי לְכָל חֵפֶץ יֵשׁ
עֵת וּמִשְׁפָּט כִּי רָעַת הָאָדָם רַבָּה עָלָיו: כִּי אֵינֶנּוּ יֹדֵעַ מַה
שֶּׁיִּהְיֶה כִּי כַאֲשֶׁר יִהְיֶה מִי יַגִּיד לוֹ: אֵין אָדָם שַׁלִּיט בָּרוּחַ
לִכְלוֹא אֶת הָרוּחַ וְאֵין שִׁלְטוֹן בְּיוֹם הַמָּוֶת וְאֵין מִשְׁלַחַת
בַּמִּלְחָמָה וְלֹא יְמַלֵּט רֶשַׁע אֶת בְּעָלָיו: אֶת כָּל זֶה רָאִיתִי
וְנָתוֹן אֶת לִבִּי לְכָל מַעֲשֶׂה אֲשֶׁר נַעֲשָׂה תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ עֵת
אֲשֶׁר שָׁלַט הָאָדָם בְּאָדָם לָרַע לוֹ: וּבְכֵן רָאִיתִי רְשָׁעִים
קְבֻרִים וָבָאוּ וּמִמְּקוֹם קָדוֹשׁ יְהַלְּכוּ וְיִשְׁתַּכְּחוּ בָּעִיר אֲשֶׁר
כֵּן עָשׂוּ גַּם זֶה הָבֶל: אֲשֶׁר אֵין נַעֲשָׂה פִתְגָם מַעֲשֵׂה הָרָעָה
מְהֵרָה עַל כֵּן מָלֵא לֵב בְּנֵי הָאָדָם בָּהֶם לַעֲשׂוֹת רָע: אֲשֶׁר
חַטָּא עֹשֶׂה רָע מְאַת וּמַאֲרִיךְ לוֹ כִּי גַם יוֹדֵעַ אָנִי אֲשֶׁר יִהְיֶה
טוֹב לְיִרְאֵי הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר יִירְאוּ מִלְּפָנָיו: וְטוֹב לֹא יִהְיֶה
לָרָשָׁע וְלֹא יַאֲרִיךְ יָמִים כַּצֵּל אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ יָרֵא מִלִּפְנֵי
אֱלֹהִים: יֵשׁ הֶבֶל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יֵשׁ צַדִּיקִים
אֲשֶׁר מַגִּיעַ אֲלֵהֶם כְּמַעֲשֵׂה הָרְשָׁעִים וְיֵשׁ רְשָׁעִים שֶׁמַּגִּיעַ

Gerechte gibt, denen widerfährt, was Ruchlosen, und hinwiederum Böse, denen geschieht, was Gerechten widerfahren sollte; aber ich bedenke: auch dies ist ja eitel! Vormals lobte ich auch die Freude, dachte auch, es sei für den Menschen unter der Sonne keine andere Glückseligkeit als Essen und Trinken und sich Vergnügen; Freude müsse stets seine Begleiterin sein bei seinem Streben während der Dauer seines Lebens, das ihn Gott unter der Sonne genießen läßt. So dachte ich, als ich mir vornahm, Weisheit zu erforschen, und dem Weltlauf auf Erden zusah, wie dies Tag und Nacht fortgeht und der Schlaf das Auge flieht. Nun finde ich, man müsse die Werke Gottes im Ganzen betrachten; der Mensch aber kann das Ganze nicht beurtheilen aus dem, was blos hier unter der Sonne geschieht, wie sehr er sich auch Mühe gebe, es zu untersuchen; vergebens, er findet es
9 nicht; vergebens versucht es der Weise, er kann es nicht ergründen. Auch Dieses hatte ich in Erwägung gezogen, und es war mir klar geworden, daß die Gerechten und die Weisen sammt ihrem Thun und Lassen in Gottes Hand sind, ob geliebt, ob gehaßt, der Mensch weiß es hienieden nicht, Alles ist auf einerlei Weise. Alles widerfährt Allen: Ein Zufall trifft den Gerechten wie den Ungerechten, den Guten und Reinen wie den Unreinen, den Opferer wie Den, welcher nicht opfert. Gleiches Schicksal hat der Fromme wie der Sünder, der, welcher schwört, wie der, welcher Schwüre scheut. Welch' ein Uebel, betrachten wir blos, was unter der Sonne geschieht, daß Ein Zufall Alle trifft! Und auch (dies ist ein Uebel), daß das Herz der Menschen voller Tücke und eingewurzelten Unsinns im Leben ist und so zu den Todten hinabsteigt. — Welchen Elenden du auch auswählen wirst, immer bleibt er den Lebenden ein Beweis, daß ein lebendiger Hund besser sei als ein todter Löwe. Die Lebendigen wissen, daß sie sterben, die Todten aber wissen gar nichts, bleiben ohne Belohnung, und ihr Andenken erlischt; Ihre Liebe, ihr Haß, ihr Neid, alles ist dahin, sie haben keinen Antheil mehr an Allem was unter der Sonne geschieht. Wohlan, so verzehre dein Mahl mit Freuden, trinke frohen Herzens deinen Wein — Gott hat längst deine Handlungen mit Wohlgefallen aufgenommen! — Kleide dich jederzeit in reine Gewänder und entziehe das Oel deinem Haupte nicht.

אֱלֹהִים כְּמַעֲשֵׂה הַצַּדִּיקִים אָמַרְתִּי שֶׁגַּם זֶה הָבֶל:
וְשִׂבַּחְתִּי אֲנִי אֶת הַשִּׂמְחָה אֲשֶׁר אֵין טוֹב לָאָדָם תַּחַת
הַשֶּׁמֶשׁ כִּי אִם לֶאֱכֹל וְלִשְׁתּוֹת וְלִשְׂמוֹחַ וְהוּא יִלְוֶנּוּ בַעֲמָלוֹ
יְמֵי חַיָּיו אֲשֶׁר נָתַן לוֹ הָאֱלֹהִים תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: כַּאֲשֶׁר
נָתַתִּי אֶת לִבִּי לָדַעַת חָכְמָה וְלִרְאוֹת אֶת הָעִנְיָן אֲשֶׁר
נַעֲשָׂה עַל הָאָרֶץ כִּי גַם בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה שֵׁנָה בְּעֵינָיו אֵינֶנּוּ
רֹאֶה: וְרָאִיתִי אֶת כָּל מַעֲשֵׂה הָאֱלֹהִים כִּי לֹא יוּכַל הָאָדָם
לִמְצוֹא אֶת הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר נַעֲשָׂה תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ בְּשֶׁל אֲשֶׁר
יַעֲמֹל הָאָדָם לְבַקֵּשׁ וְלֹא יִמְצָא וְגַם אִם יֹאמַר הֶחָכָם לָדַעַת
ט לֹא יוּכַל לִמְצֹא: כִּי אֶת כָּל זֶה נָתַתִּי אֶל לִבִּי וְלָבוּר אֶת
כָּל זֶה אֲשֶׁר הַצַּדִּיקִים וְחַכָמִים וַעֲבָדֵיהֶם בְּיַד הָאֱלֹהִים
גַּם אַהֲבָה גַם שִׂנְאָה אֵין יוֹדֵעַ הָאָדָם הַכֹּל לְפָנֵיהֶם: הַכֹּל
כַּאֲשֶׁר לַכֹּל מִקְרֶה אֶחָד לַצַּדִּיק וְלָרָשָׁע לַטּוֹב וְלַטָּהוֹר
וְלַטָּמֵא וְלַזֹּבֵחַ וְלַאֲשֶׁר אֵינֶנּוּ זֹבֵחַ כַּטּוֹב כַּחַטָּא הַנִּשְׁבָּע
כַּאֲשֶׁר שְׁבוּעָה יָרֵא: זֶה רָע בְּכֹל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ
כִּי מִקְרֶה אֶחָד לַכֹּל וְגַם לֵב בְּנֵי הָאָדָם מָלֵא רָע וְהוֹלֵלוֹת
בִּלְבָבָם בְּחַיֵּיהֶם וְאַחֲרָיו אֶל הַמֵּתִים: כִּי מִי אֲשֶׁר יְחֻבַּר*
אֶל כָּל הַחַיִּים יֵשׁ בִּטָּחוֹן כִּי לְכֶלֶב חַי הוּא טוֹב מִן הָאַרְיֵה
הַמֵּת: כִּי הַחַיִּים יוֹדְעִים שֶׁיָּמֻתוּ וְהַמֵּתִים אֵינָם יוֹדְעִים
מְאוּמָה וְאֵין עוֹד לָהֶם שָׂכָר כִּי נִשְׁכַּח זִכְרָם: גַּם אַהֲבָתָם
גַּם שִׂנְאָתָם גַּם קִנְאָתָם כְּבָר אָבָדָה וְחֵלֶק אֵין לָהֶם עוֹד
לְעוֹלָם בְּכֹל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: לֵךְ אֱכֹל בְּשִׂמְחָה
לַחְמֶךָ וּשְׁתֵה בְלֵב טוֹב יֵינֶךָ כִּי כְבָר רָצָה הָאֱלֹהִים אֶת
מַעֲשֶׂיךָ: בְּכָל עֵת יִהְיוּ בְגָדֶיךָ לְבָנִים וְשֶׁמֶן עַל רֹאשְׁךָ אַל

*) וְחֻבַּר ק׳.

Führe Wohlleben mit dem Weibe, daß du liebst, die Dauer deines eitlen Lebens, das Gott dir unter der Sonne in den Tagen deiner Nichtigkeit gönnt; denn das ist ja dein ganzes Loos während deines Daseins und aller deiner Arbeit Zweck unter der Sonne. Alles, wozu du Kräfte hast, vollführe ohne Scheu; denn dort im Grabe, wohin du wandelst, ist ja weder Handlung noch Rechenschaft, weder Weisheit noch Verstand. Ich fuhr fort, noch ferner unter der Sonne zu betrachten: Nicht immer erreicht der Schnellfüßige das Ziel, nicht immer trägt der Tapfere den Sieg davon, die Vernünftigen haben oft kein Brod, die Weisen kein Ueberfluß, die Verständigen keine Gunst; Zufall und Ohngefähr beherrschen sie Alle. Ja, der Mensch weiß nicht, was ihm bevorsteht; wie Fische im Netze gefangen werden, so überfallen den Erdensohn plötzlich in Zeiten des Unglücks mancherlei Widerwärtigkeiten.

Auch folgenden Vorzug der Weisheit bemerkte ich unter der Sonne und fand ihn sehr wichtig. Ueber eine kleine Stadt von wenigen Einwohnern kam ein mächtiger Fürst, umringte sie und baute hohe Bollwerke um sie her. Es fand sich aber ein Mann darin, dürftig und weise, der die Stadt durch seine Klugheit rettete; kein Mensch hatte vorher des Dürftigen geachtet. Ich schloß daraus, Weisheit sei besser als Tapferkeit; doch ist die Weisheit des Armen verachtet und seine Reden finden keinen Eingang. Worte der Weisen, so sanft, sollten annehmlicher sein als das laute Geschrei herrschsüchtiger Thoren. Wahr ist's, Weisheit verdient den Vorzug vor Kriegswaffen; aber Ein Fehler kann auch viel
10 Gutes verderben. So wie Todtengeschmeiß balsamisches Oel verdirbt und in Gährung bringt, so verdirbt ein wenig Thorheit den Ruf des an Weisheit und Würde vortrefflichen Mannes. Des Weisen Herz leitet ihn rechts, des Thoren Herz führt ihn stets links. Die Leerheit des Thoren ist allerwege kenntlich; er ruft es gleichsam laut, daß er ein Thor sei. Wenn der Zorn deines Herrschers über dich kommt, verlaß dennoch deinen Posten nicht; durch Nachgeben versöhnt man große Fehler. Freilich sah ich jenes Uebel unter der Sonne als wäre dem Herrscher eine Uebereilung entschlüpft: Die Thorheit wurde zu hohen Würden befördert,

יֶחְסָר: רְאֵה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אָהַבְתָּ כָּל יְמֵי חַיֵּי
הֶבְלֶךָ אֲשֶׁר נָתַן לְךָ תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ כֹּל יְמֵי הֶבְלֶךָ כִּי הוּא
חֶלְקְךָ בַּחַיִּים וּבַעֲמָלְךָ אֲשֶׁר אַתָּה עָמֵל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ:
כֹּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ לַעֲשׂוֹת בְּכֹחֲךָ עֲשֵׂה כִּי אֵין מַעֲשֶׂה
וְחֶשְׁבּוֹן וְדַעַת וְחָכְמָה בִּשְׁאוֹל אֲשֶׁר אַתָּה הֹלֵךְ שָׁמָּה:
שַׁבְתִּי וְרָאָה תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ כִּי לֹא לַקַּלִּים הַמֵּרוֹץ וְלֹא
לַגִּבּוֹרִים הַמִּלְחָמָה וְגַם לֹא לַחֲכָמִים לֶחֶם וְגַם לֹא לַנְּבֹנִים
עֹשֶׁר וְגַם לֹא לַיֹּדְעִים חֵן כִּי עֵת וָפֶגַע יִקְרֶה אֶת כֻּלָּם: כִּי
גַם לֹא יֵדַע הָאָדָם אֶת עִתּוֹ כַּדָּגִים שֶׁנֶּאֱחָזִים בִּמְצוֹדָה
רָעָה וְכַצִּפֳּרִים הָאֲחוּזוֹת בַּפָּח כָּהֶם יוּקָשִׁים בְּנֵי הָאָדָם
לְעֵת רָעָה כְּשֶׁתִּפּוֹל עֲלֵיהֶם פִּתְאֹם: גַּם זֹה רָאִיתִי חָכְמָה
תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ וּגְדוֹלָה הִיא אֵלָי: עִיר קְטַנָּה וַאֲנָשִׁים בָּהּ
מְעָט וּבָא אֵלֶיהָ מֶלֶךְ גָּדוֹל וְסָבַב אֹתָהּ וּבָנָה עָלֶיהָ מְצוֹדִים
גְּדוֹלִים: וּמָצָא בָהּ אִישׁ מִסְכֵּן חָכָם וּמִלַּט הוּא אֶת הָעִיר
בְּחָכְמָתוֹ וְאָדָם לֹא זָכַר אֶת הָאִישׁ הַמִּסְכֵּן הַהוּא: וְאָמַרְתִּי
אֲנִי טוֹבָה חָכְמָה מִגְּבוּרָה וְחָכְמַת הַמִּסְכֵּן בְּזוּיָה וּדְבָרָיו
אֵינָם נִשְׁמָעִים: דִּבְרֵי חֲכָמִים בְּנַחַת נִשְׁמָעִים מִזַּעֲקַת
מוֹשֵׁל בַּכְּסִילִים: טוֹבָה חָכְמָה מִכְּלֵי קְרָב וְחוֹטֵא אֶחָד
י יְאַבֵּד טוֹבָה הַרְבֵּה: זְבוּבֵי מָוֶת יַבְאִישׁ יַבִּיעַ שֶׁמֶן רוֹקֵחַ
יָקָר מֵחָכְמָה מִכָּבוֹד סִכְלוּת מְעָט: לֵב חֲכָם לִימִינוֹ וְלֵב
כְּסִיל לִשְׂמֹאלוֹ: וְגַם בַּדֶּרֶךְ כְּשֶׁהַסָּכָל* הֹלֵךְ לִבּוֹ חָסֵר
וְאָמַר לַכֹּל סָכָל הוּא: אִם רוּחַ הַמּוֹשֵׁל תַּעֲלֶה עָלֶיךָ
מְקוֹמְךָ אַל תַּנַּח כִּי מַרְפֵּא יַנִּיחַ חֲטָאִים גְּדוֹלִים: יֵשׁ רָעָה
רָאִיתִי תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ כִּשְׁגָגָה שֶׁיֹּצֵא מִלִּפְנֵי הַשַּׁלִּיט: נִתַּן

*) יתיר ה'.

Personen von Stande sanken tief; Ich sah Sklaven auf edlen Rossen, Fürsten gleich Knechten zu Fuße wandern. Doch wer eine Grube gräbt, fällt selbst hinein, wer einen Zaun einreißt, den werden Schlangen beißen; Wer Steine bricht, wird sich verletzen, wer Bäume fällt, wird sich verwunden. Ist das Eisen stumpf und der Mann hat die Schneide nicht geschliffen, so muß die Kraft stets verstärkt werden; Weisheit aber hat den Vorzug der steten Richtigkeit. Hat die Schlange einmal gebissen, so hilft kein Beschwören mehr; so geht auch jenes Zungendreschers Vortheil hin. Schonung verkündet des Weisen Mund; der Thoren Lippen Verdammung. Ist der Thoren Redeanfang Bosheit, das Ende gereicht ihm selbst zum Uebel — wie jede wilde Ausgelassenheit. Ueberhaupt ist jeder Thor redselig; ein solcher Mensch weiß nie, was folgen wird, selbst nicht einmal, was jetzt hinter ihm geschieht, und wer wird's ihm sagen? Das Streben des Thoren ermüdet ihn vergebens, gleich dem des Weges Unkundigen, der nie die Stadt erreicht.

Wehe dir, o Land, dessen König ein Knabe ist, dessen Fürsten am frühen Morgen Gastmähler halten! Heil dir, o Land, dessen Fürst ein freier Mann ist, dessen Edle zur rechten Zeit essen, zur Erhaltung, nicht aus Völlerei. Durch Vernachlässigung sinkt das Gebälke; bei Fahrlässigkeit träufelt Regen durch; So die aus bloßer Sinnlichkeit Tafel halten und mit Wein die Lebenslustigen ergötzen; bei ihnen vermag das Geld Alles. Doch auch in Gedanken fluche dem Könige nicht, schilt im geheimsten Schlafgemache den Mächtigen nicht! der Vogel unter dem Himmel könnte die Rede
11 verrathen, ein geflügeltes Thierchen das Wort ausbringen. Sende deine Güter über das Wasser; nach langer Zeit wirst du den Vortheil finden. Theile es in sieben und acht Theile; denn du weißt nicht, welcher Unfall auf Erden eintreffen kann. Füllen sich die Wolken mit Regen, so schütten sie ihn auf die Erde aus; fällt ein Baum gen Mittag oder Mitternacht, da, wohin der Baum fallen soll, da bleibt er auch liegen. Wer den Wind beobachtet, der wird nicht säen, wer auf Wolken merkt, wird nicht ernten. Du kennst ebenso wenig den Weg, den der Wind nehmen wird, als du weißt, was in dem Schooße einer Schwangern eingeschlossen ist, und ebenso wenig kennst du die Werke Gottes, der das Ganze erschaffen hat. Säe also des Morgens deinen Samen aus, und auch des Abends laß deine Hand nicht müßig ruhen; denn du weißt ja nicht, welches gelingt, ob

הַסֶּכֶל בַּמְרוֹמִים רַבִּים וַעֲשִׁירִים בַּשְּׁפָל יֵשֵׁבוּ: רָאִיתִי
עֲבָדִים עַל סוּסִים וְשָׂרִים הֹלְכִים כַּעֲבָדִים עַל הָאָרֶץ:
חֹפֵר גּוּמָּץ בּוֹ יִפֹּל וּפֹרֵץ גָּדֵר יִשְׁכָּנוּ נָחָשׁ: מַסִּיעַ אֲבָנִים
יֵעָצֵב בָּהֶם בּוֹקֵעַ עֵצִים יִסָּכֵן בָּם: אִם קָהָה הַבַּרְזֶל וְהוּא
לֹא פָנִים קִלְקַל וַחֲיָלִים יַגְבִּיר וְיִתְרוֹן הַכְשֵׁיר חָכְמָה: אִם
יִשֹּׁךְ הַנָּחָשׁ בְּלוֹא לָחַשׁ וְאֵין יִתְרוֹן לְבַעַל הַלָּשׁוֹן: דִּבְרֵי פִי
חָכָם חֵן וְשִׂפְתוֹת כְּסִיל תְּבַלְּעֶנּוּ: תְּחִלַּת דִּבְרֵי פִיהוּ סִכְלוּת
וְאַחֲרִית פִּיהוּ הוֹלֵלוּת רָעָה: וְהַסָּכֶל יַרְבֶּה דְּבָרִים לֹא יֵדַע
הָאָדָם מַה שֶּׁיִּהְיֶה וַאֲשֶׁר יִהְיֶה מֵאַחֲרָיו מִי יַגִּיד לוֹ: עֲמַל
הַכְּסִילִים תְּיַגְּעֶנּוּ אֲשֶׁר לֹא יָדַע לָלֶכֶת אֶל עִיר: אִי לָךְ
אֶרֶץ שֶׁמַּלְכֵּךְ נָעַר וְשָׂרַיִךְ בַּבֹּקֶר יֹאכֵלוּ: אַשְׁרֶיךָ אֶרֶץ
שֶׁמַּלְכֵּךְ בֶּן חוֹרִים וְשָׂרַיִךְ בָּעֵת יֹאכְלוּ בִּגְבוּרָה וְלֹא בַשְּׁתִי:
בַּעֲצַלְתַּיִם יִמַּךְ הַמְּקָרֶה וּבְשִׁפְלוּת יָדַיִם יִדְלֹף הַבָּיִת:
לִשְׂחוֹק עֹשִׂים לֶחֶם וְיַיִן יְשַׂמַּח חַיִּים וְהַכֶּסֶף יַעֲנֶה אֶת הַכֹּל:
גַּם בְּמַדָּעֲךָ מֶלֶךְ אַל תְּקַלֵּל וּבְחַדְרֵי מִשְׁכָּבְךָ אַל תְּקַלֵּל
עָשִׁיר כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיךְ אֶת הַקּוֹל וּבַעַל הַכְּנָפַיִם* יַגִּיד
יא דָּבָר: שַׁלַּח לַחְמְךָ עַל פְּנֵי הַמָּיִם כִּי בְרֹב הַיָּמִים תִּמְצָאֶנּוּ:
תֵּן חֵלֶק לְשִׁבְעָה וְגַם לִשְׁמוֹנָה כִּי לֹא תֵדַע מַה יִּהְיֶה רָעָה
עַל הָאָרֶץ: אִם יִמָּלְאוּ הֶעָבִים גֶּשֶׁם עַל הָאָרֶץ יָרִיקוּ וְאִם
יִפּוֹל עֵץ בַּדָּרוֹם וְאִם בַּצָּפוֹן מְקוֹם שֶׁיִּפּוֹל הָעֵץ שָׁם יִהְיֶה:
שֹׁמֵר רוּחַ לֹא יִזְרָע וְרֹאֶה בֶּעָבִים לֹא יִקְצוֹר: כַּאֲשֶׁר אֵינְךָ
יוֹדֵעַ מַה דֶּרֶךְ הָרוּחַ כַּעֲצָמִים בְּבֶטֶן הַמְּלֵאָה כָּכָה לֹא
תֵדַע אֶת מַעֲשֵׂה הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֶת הַכֹּל: בַּבֹּקֶר
זְרַע אֶת זַרְעֶךָ וְלָעֶרֶב אַל תַּנַּח יָדֶךָ כִּי אֵינְךָ יוֹדֵעַ אֵי זֶה

*) יתיר ה'. °) יגד ק'.

Dies, ob Jenes, oder ob Beide gleich gut gerathen werden.

Wie süß ist das Licht, wie angenehm dem Auge der Sonnenglanz! Sind dem Menschen viele Jahre beschieden, so freue er sich aller, immer eingedenk der unmuthvollen Tage, deren auch viele sein werden, und wo dann die vergangenen eitel verschwinden. Freue dich, Jüngling, deiner Jugendzeit, sei fröhlichen Muthes in den Tagen deines Jünglingsstandes, wandle immer die Wege, wohin dich Herzenslust und Augenweide führen! wisse aber dabei, daß über alles Dies Gott dich zur Rechenschaft ziehen wird! Verbanne jeden Gram aus deinem Herzen, jeden Verdruß aus deinem Innern! denn Jugendzeit und Morgenröthe sind gleich ver-
12 gänglich. Aber auch in den Jugendjahren sei eingedenk deines Schöpfers, bevor die Tage deines Uebels herannahen und die Jahre herbeikommen, wo du sagen wirst: Ich habe keine Lust daran! Bevor Sonne, Licht, Mond und Sterne dunkel werden und sich die Wolken nach dem Regen wieder sammeln, wo dann die Wächter des Hauses wanken, die Tapfern sich einkrümmen, die Mühlen rasten und minder werden und die Seher aus den Lucken sich verdüstern, wo die Thüren nach der Straße sich durch den dumpfen Ton der Mühle schließen, wo man von der Stimme eines Vogels aufschreckt und die Töchter des Gesanges verstummen, wo Schwindel vor jeder Höhe eintritt, auf jedem Wege Schrecken aufstoßen, wo nur ein Mandelbaum entblättert, eine Heuschrecke hinrauscht, wo jede Begierde uns verläßt und der Erdensohn dahingeht nach seiner Heimath und die Wehklagenden die Straßen durchziehen — Bevor die silberne Schnur sich verwickelt, die goldene Rinne dahinstürzt, der Eimer an der Quelle zerbricht und das Rad am Brunnen zerschmettert wird, wo dann der Staub zur Erde zurückkehrt, von wannen er geworden, und der Geist sich aufwärts schwingt zu Gott, der ihn gegeben.

Eitelkeit der Eitelkeiten, spricht der Prediger, Alles ist eitel! Je größer die Einsicht des Predigers ward, um so viel mehr suchte er das Volk zu belehren; er erwog mit Aufmerksamkeit, dachte tief nach und brachte viele Gleichnißreden zu stande. Auch eiferte der Prediger nach reizendem Vortrag, um die Worte der Wahrheit gehörig zu lehren. Worte der Weisen sind wie Stichel, die Reden der Sammler haften gleich eingesenkten Nägeln in der Seele, alle übereinstimmend, wie von Einem Denker hervorgebracht. Nützlicher als alles

יִכְשָׁר הַזֶּה אוֹ זֶה וְאִם שְׁנֵיהֶם כְּאֶחָד טוֹבִים: וּמָתוֹק הָאוֹר
וְטוֹב לָעֵינַיִם לִרְאוֹת אֶת הַשָּׁמֶשׁ: כִּי אִם שָׁנִים הַרְבֵּה
יִחְיֶה הָאָדָם בְּכֻלָּם יִשְׂמָח וְיִזְכֹּר אֶת יְמֵי הַחֹשֶׁךְ כִּי הַרְבֵּה
יִהְיוּ כָּל שֶׁבָּא הָבֶל: שְׂמַח בָּחוּר בְּיַלְדוּתֶךָ וְיִטִיבְךָ לִבְּךָ
בִּימֵי בְחוּרוֹתֶיךָ וְהַלֵּךְ בִּדְרָכֵי לִבֶּךָ וּבְמַרְאֵי* עֵינֶיךָ וְדָע כִּי
עַל כָּל אֵלֶּה יְבִיאֲךָ הָאֱלֹהִים בַּמִּשְׁפָּט: וְהָסֵר כַּעַס מִלִּבֶּךָ
יב וְהַעֲבֵר רָעָה מִבְּשָׂרֶךָ כִּי הַיַּלְדוּת וְהַשַּׁחֲרוּת הָבֶל: וּזְכֹר
אֶת בּוֹרְאֶיךָ בִּימֵי בְחוּרוֹתֶיךָ עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֹאוּ יְמֵי הָרָעָה
וְהִגִּיעוּ שָׁנִים אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵין לִי בָּהֶם חֵפֶץ: עַד אֲשֶׁר לֹא
תֶחְשַׁךְ הַשֶּׁמֶשׁ וְהָאוֹר וְהַיָּרֵחַ וְהַכּוֹכָבִים וְשָׁבוּ הֶעָבִים אַחַר
הַגָּשֶׁם: בַּיּוֹם שֶׁיָּזֹעוּ שֹׁמְרֵי הַבַּיִת וְהִתְעַוְּתוּ אַנְשֵׁי הֶחָיִל
וּבָטְלוּ הַטֹּחֲנוֹת כִּי מִעֵטוּ וְחָשְׁכוּ הָרֹאוֹת בָּאֲרֻבּוֹת: וְסָגְרוּ
דְלָתַיִם בַּשּׁוּק בִּשְׁפַל קוֹל הַטַּחֲנָה וְיָקוּם לְקוֹל הַצִּפּוֹר
וְיִשַּׁחוּ כָּל בְּנוֹת הַשִּׁיר: גַּם מִגָּבֹהַּ יִירָאוּ וְחִתִּתִים בַּדָּרֶךְ
וְיֶנְאַץ הַשָּׁקֵד וְיִסְתַּבֵּל הֶחָגָב וְתָפֵר הָאֲבִיוֹנָה כִּי הֹלֵךְ
הָאָדָם אֶל בֵּית עוֹלָמוֹ וְסָבְבוּ בַשּׁוּק הַסּוֹפְדִים: עַד אֲשֶׁר
לֹא יֵרָחֵ֫ק חֶבֶל הַכֶּסֶף וְתָרֻץ גֻּלַּת הַזָּהָב וְתִשָּׁבֵר כַּד עַל
הַמַּבּוּעַ וְנָרֹץ הַגַּלְגַּל אֶל הַבּוֹר: וְיָשֹׁב הֶעָפָר עַל הָאָרֶץ
כְּשֶׁהָיָה וְהָרוּחַ תָּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נְתָנָהּ: הֲבֶל
הֲבָלִים אָמַר הַקֹּהֶלֶת הַכֹּל הָבֶל: וְיֹתֵר שֶׁהָיָה קֹהֶלֶת
חָכָם עוֹד לִמַּד דַּעַת אֶת הָעָם וְאִזֵּן וְחִקֵּר תִּקֵּן מְשָׁלִים
הַרְבֵּה: בִּקֵּשׁ קֹהֶלֶת לִמְצֹא דִּבְרֵי חֵפֶץ וְכָתוּב יֹשֶׁר דִּבְרֵי
אֱמֶת: דִּבְרֵי חֲכָמִים כַּדָּרְבֹנוֹת וּכְמַשְׂמְרוֹת נְטוּעִים
בַּעֲלֵי אֲסִפּוֹת נִתְּנוּ מֵרֹעֶה אֶחָד: וְיֹתֵר מֵהֵמָּה בְּנִי הִזָּהֵר

*) ובמראה ק'. °) ירתק ק'.

Vor dem Ausheben der Thora spricht man in einigen Gemeinden Folgendes:

אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל דּוֹר וָדֹר: יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

אַב הָרַחֲמִים הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָם: כִּי בְךָ לְבַד בָּטָחְנוּ מֶלֶךְ אֵל רָם וְנִשָּׂא אֲדוֹן עוֹלָמִים:

Die heilige Lade wird geöffnet, und während der Vorbeter zwei Thorarollen aus derselben nimmt, spricht die Gemeinde:

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר־יְיָ מִירוּשָׁלָם:

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ:

In Frankfurt am Main und vielen Gemeinden wird weder das בריך שמה noch שמע ישראל gebetet, sondern der Vorbeter beginnt mit גדלו.

בְּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרֵא עָלְמָא בְּרִיךְ כְּתָרֵךְ וְאַתְרֵךְ. יְהֵא רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם. וּפוּרְקַן יְמִינָךְ אַחֲזִי לְעַמָּךְ בְּבֵית מִקְדָּשָׁךְ וּלְאַמְטוּיֵי לָנָא טוּבָא נְהוֹרָךְ וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין. יְהֵא רַעֲוָא קָדָמָךְ דְּתִתְּרִיךְ לָן חַיִּין בְּטִיבוּתָא. וְלֶהֱוֵא אֲנָא פְּקִידָא בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא. לְמִרְחַם עָלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיָת כָּל־דִּי לִי וְדִי לְעַמָּךְ יִשְׂרָאֵל. אַנְתְּ הוּא זָן לְכֹלָּא וּמְפַרְנֵס לְכֹלָּא. אַנְתְּ הוּא שַׁלִּיט עַל־כֹּלָּא. אַנְתְּ הוּא דְּשַׁלִּיט עַל־מַלְכַיָּא וּמַלְכוּתָא דִּילָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּסָגְדְנָא קָמֵהּ וּמְקַמָּא דִּיקָר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל־עִדָּן וְעִדָּן. לָא עַל אֱנָשׁ רְחֵצְנָא. וְלָא עַל־בַּר־אֱלָהִין סָמְכְנָא. אֶלָּא בֶּאֱלָהָא דִּשְׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט. וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט. וּנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט. וּמַסְגֵּא לְמֶעְבַּד טָבָן וּקְשׁוֹט. בֵּהּ אֲנָא רָחִיץ. וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אֵמַר תּוּשְׁבְּחָן. יְהֵא רַעֲוָא קָדָמָךְ דְּתִפְתַּח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלִים מִשְׁאֲלִין דְּלִבִּי. וּלְבָא דְכָל־עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל. לְטָב וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם:

(סה"ן חזזר בקול רם) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

אֶחָד אֱלֹהֵינוּ גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ קָדוֹשׁ (וְנוֹרָא) שְׁמוֹ:

עֲשׂוֹת סְפָרִים הַרְבֵּה אֵין קֵץ וְלַהַג הַרְבֵּה יְגִעַת בָּשָׂר: סוֹף*
דָּבָר הַכֹּל נִשְׁמָע אֶת הָאֱלֹהִים יְרָא וְאֶת מִצְוֹתָיו שְׁמוֹר
כִּי זֶה כָּל הָאָדָם: כִּי אֶת כָּל מַעֲשֶׂה הָאֱלֹהִים יָבִא
בְּמִשְׁפָּט עַל כָּל נֶעְלָם אִם טוֹב וְאִם רָע:

*) ס' רנתי.

סוֹף דָּבָר הַכֹּל נִשְׁמָע אֶת־הָאֱלֹהִים יְרָא
וְאֶת־מִצְוֹתָיו שְׁמוֹר כִּי־זֶה כָּל־הָאָדָם:

קדיש יחום.

Dieſes, mein Sohn, iſt eignes Aufmerken, des Bücherſchreibens iſt kein Ende und viel Geſchwätz iſt Seelenpein. Der Schlußſatz, der Alles enthält, iſt: Fürchte Gott und halte ſeine Gebote! denn dies iſt der ganze Menſch. Denn jede Handlung wird Gott nach der verborgenen Abſicht richten, ob ſie gut oder böſe ſei. Der Schlußſatz, der Alles enthält, iſt: Fürchte Gott und halte ſeine Gebote! denn dies iſt der ganze Menſch.

Der Vorbeter die Thorarolle vor sich haltend spricht:

Verherrlicht den Ewigen mit mir! Laßt uns vereint erheben seinen Namen!

Die Gemeinde.

לך Dein, o Ewiger, ist die Größe und die Macht und die Herrlichkeit und der Sieg und die Majestät, ja, Alles im Himmel und auf Erden; Dein, o Ewiger, ist das Reich, und Du bist über Alles das Haupt. Erhebet den Ew'gen, unseren Gott, und werfet euch nieder vor seiner Füße Schemel, heilig ist er! Erhebet den Ew'gen, unseren Gott, und werfet euch nieder an seinem heil'gen Berge, denn heilig ist der Ewige, unser Gott!

Während der Vorbeter die Thora zum Vorlesepult bringt, spricht die Gemeinde:

על Ueber Alles werde verherrlicht und geheiligt, gerühmt und gepriesen, erhöht und erhoben der Name des Königs aller Könige, des Allheiligen — gelobt sei er — in allen Welten, die er erschaffen — in dieser und in der künftigen Welt, nach seinem göttlichen Willen, nach dem Verlangen seiner Verehrer und dem Wunsche des ganzen Hauses Israel! Er ist der Ursprung aller Welten, Herr aller Geschöpfe, Gott aller Seelen; er läßt sich nieder in jener unermeßlichen Höhe, thront in den Himmeln der uralten Himmel; er ist heilig über die Chajoth, heilig über den Thron der Herrlichkeit. Und so werde durch uns geheiligt Dein Name, Ewiger, unser Gott, vor den Augen aller Lebenden! Wir werden ihm einst ein neues Lied singen — wie es in der Schrift heißt: „Singet dem Herrn, lobpreiset seinen Namen, erhöhet ihn — der durch die Aetherwüste fährt, sein Name ist Jah — frohlocket vor ihm!" Wir werden ihn augenscheinlich schauen, wenn er nach seiner Residenz zurückkehren wird — wie es in der Schrift heißt: „Denn augenscheinlich werden sie schauen, wenn der Ewige nach Zion zurückkehren wird." Ferner sagt die Schrift: „Und die Herrlichkeit des Ewigen wird sich offenbaren und alles Fleisch insgesammt wird dann einsehen, daß der Mund des Ewigen den Ausspruch gethan!"

אב Der Vater des Erbarmens erbarme sich des Volkes, das er einst liebevoll getragen, gedenke des Bundes mit den Stammvätern und bewahre unsere Seelen vor bösen Stunden; er verscheuche den bösen Trieb von Denen, die er einst so hoch gehoben; er begnadige uns durch ewige Befreiung und gewähre unsere Wünsche im vollen Maaße des Heils und des Erbarmens.

Der Vorbeter die Thorarolle vor sich haltend spricht:

גַּדְּלוּ לַיְיָ אִתִּי · וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:

Die Gemeinde antwortet:

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל ׀ לְרֹאשׁ:
רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא:
רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

Während der Vorbeter die Thora zum Vorlesepult bringt, spricht die Gemeinde.

עַל הַכֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם
וְיִתְנַשֵּׂא: שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ
הוּא: בָּעוֹלָמוֹת שֶׁבָּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא:
כְּרְצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יְרֵאָיו וְכִרְצוֹן כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל: צוּר
הָעוֹלָמִים אָדוֹן כָּל־הַבְּרִיוֹת אֱלוֹהַּ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת:
הַיּוֹשֵׁב בְּמֶרְחֲבֵי מָרוֹם הַשּׁוֹכֵן בִּשְׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם:
קָדְשָׁתוֹ עַל הַחַיּוֹת וְקָדְשָׁתוֹ עַל כִּסֵּא הַכָּבוֹד: וּבְכֵן
יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ בָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי: וְנֹאמַר
לְפָנָיו שִׁיר חָדָשׁ כַּכָּתוּב: שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ סְלוּ
לָרוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וְנִרְאֵהוּ עַיִן בְּעַיִן
בְּשׁוּבוֹ אֶל נָוֵהוּ כַּכָּתוּב: כִּי עַיִן בְּעַיִן יִרְאוּ בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן:
וְנֶאֱמַר וְנִגְלָה כְּבוֹד יְיָ וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִּי יְיָ דִּבֵּר:

אַב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית
אֲבָתִים וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר
בְּיֵצֶר הָרַע מִן הַנִּשּׁוּאִים וְיָחֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵטַת עוֹלָמִים
וִימַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

Die Thora wird auf den Vorlesepult gelegt und aufgerollt, worauf der Vorbeter den Cohen zur Vorlesung aufruft, indem er spricht:

ויעזור Ja, er steht bei und schützt und hilft Allen, die auf ihn vertrauen; darauf laßt uns sprechen: Amen! Erkennet Alle an die Größe unseres Gottes und gebet der Thora die Ehre! (Es nahe sich [ein Priester] N. N.) — Gelobt sei, der seinem Volke Israel die Thora gegeben, in seiner Heiligkeit! Die Lehre des Ewigen ist vollkommen, labt die Seele; das Zeugniß des Ewigen ist zuverlässig, macht Alberne weise; die Befehle des Ewigen sind gerade, erfreuen das Herz; das Gebot des Ewigen ist lauter, erleuchtet die Augen. Der Ewige gibt seinem Volke Sieg, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden! Der Allmächtige, sein Weg ist ohne Fehl, des Ewigen Verheißung rein geläutert, er ist ein Schild Allen, die auf ihn vertrauen.

Die Gemeinde antwortet:

ואתם Ihr, die ihr anhanget dem Ewigen, eurem Gotte, ihr lebet allesammt heute!

Vor der Vorlesung aus der Thora spricht der Aufgerufene:

ברכו Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Die Gemeinde antwortet:

Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, in Ewigkeit!

Der Aufgerufene wiederholt dies, und fährt dann fort:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns aus allen Völkern erkoren, und uns seine Thora gegeben hat. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Thora gegeben.

Hierauf beginnt die Vorlesung.

Nach dem betreffenden Abschnitt der Vorlesung spricht der Aufgerufene:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns die wahre Lehre gegeben und das ewige Leben in uns gepflanzt hat! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Thora gegeben.

Die Thora wird auf den Vorlesepult gelegt und aufgerollt, worauf der Vorbeter den Cohen zur Vorlesung aufruft, indem er spricht:

וַיְעַוֵּר וְנָגֶן וְיוֹשִׁיעַ לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ וְנֹאמַר אָמֵן:
הַכֹּל הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ וּתְנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה כֹּהֵן קָרֵב.
יַעֲמוֹד (פלוני בר פלוני הכהן): בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת
יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי
לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ
יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ
צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ:

Die Gemeinde antwortet:

וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

פֵּמָ=ברכה מיבער דיא ספר תורה.

Vor der Vorlesung aus der Thora spricht der Aufgerufene:

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

Gem. בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

Der Aufgerufene wiederholt dies, und fährt dann fort:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר־
בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים, וְנָתַן־לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ, נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

נַמַ=ברכה מיבער דיא ספר תורה.

Nach dem betreffenden Abschnitt der Vorlesung spricht der Aufgerufene:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר נָתַן־
לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ, נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

Vorlesung aus der ersten Thorarolle.

(2. B. M. Kap. 33, V. 12.)

Mosche sprach zum Ewigen: Siehe, Du sprichst zu mir: Führe dieses Volk hinauf! Du hast mir aber nicht kund gethan, wen Du mit mir schicken willst, und doch hast Du gesprochen: Ich habe dich namentlich ausersehen, auch hast du Gunst gefunden in meinen Augen! Habe ich nun Gunst gefunden in Deinen Augen, so mache mir doch Deine Wege bekannt, und laß mich Dich erkennen, damit ich Gunst in Deinen Augen finde. Erwäge, daß diese Nation Dein Volk ist! Der Ewige sprach: Mein Angesicht soll mitgehen und ich werde dich beruhigen. Jener sprach: Solange nicht Dein Antlitz mitgeht, laß uns nicht von da hinaufziehen! wodurch sollte denn erkannt werden, daß ich und Dein Volk Gunst in Deinen Augen gefunden, als indem Du mit uns gehst und wir, ich und Dein Volk, vor jedem andern Volke auf dem Erdboden ausgezeichnet sind?! Der Ewige sprach zu Mosche: Auch dieses, was du gesagt hast, will ich thun; denn du hast Gunst in meinen Augen gefunden und ich habe dich namentlich ausersehen. Mosche sprach: Laß mich Deine Herrlichkeit schauen! Jener sprach: Ich will alle meine Güte vor dir vorüberziehen lassen und den Namen Ewiger vor dir ausrufen, und ich werde gewogen sein, wem ich gewogen bin, und mich erbarmen, dessen ich mich erbarme. Der Ewige fuhr fort: Du vermagst nicht mein Antlitz zu sehen; denn kein Mensch sieht mich und bleibt am Leben. Der Ewige sprach: Hier ist eine Stelle bei mir! Stelle dich da auf den Felsen, und wenn dann meine Herrlichkeit vorüberzieht, so werde ich dich in die Kluft des Felsens thun und meine Hand über dich decken, bis daß ich vorüber sein werde. Wenn ich dann meine Hand wegziehe, so wirst du sehen, was hinter mir ist; mein Antlitz aber kann nicht gesehen werden. Der Ewige sprach zu Mosche: Meisle dir zwei steinerne Tafeln, wie die ersten waren, aus; dann will ich auf die Tafeln die Worte schreiben, welche auf den ersten Tafeln, die du zerbrochen hast, gewesen. Sei dann auf den Morgen bereit, steige des Morgens den Berg Sinai hinauf und erwarte mich dort auf der Spitze des Berges. Niemand soll mit dir hinaufgehen, auch soll Niemand auf dem ganzen Berge gesehen werden; selbst das Kleinvieh und das Rindvieh sollen nicht gegen den Berg hin weiden. Mosche meiselte zwei steinerne Tafeln aus gleich den ersten,

מוליכין כ' ס"ת ופותחין ס"ת ז' וקורין נפ' כי תשא ומתחלק לז' גברי.

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה רְאֵה אַתָּה אֹמֵר אֵלַי הַעַל אֶת־
הָעָם הַזֶּה וְאַתָּה לֹא הוֹדַעְתַּנִי אֵת אֲשֶׁר־תִּשְׁלַח עִמִּי וְאַתָּה
אָמַרְתָּ יְדַעְתִּיךָ בְשֵׁם וְגַם־מָצָאתָ חֵן בְּעֵינָי: וְעַתָּה אִם־נָא
מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ הוֹדִעֵנִי נָא אֶת־דְּרָכֶךָ וְאֵדָעֲךָ לְמַעַן
אֶמְצָא־חֵן בְּעֵינֶיךָ וּרְאֵה כִּי עַמְּךָ הַגּוֹי הַזֶּה: וַיֹּאמֶר פָּנַי יֵלֵכוּ
וַהֲנִחֹתִי לָךְ: וַיֹּאמֶר אֵלָיו אִם־אֵין פָּנֶיךָ הֹלְכִים אַל־תַּעֲלֵנוּ
מִזֶּה: וּבַמֶּה יִוָּדַע אִפּוֹא כִּי־מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲנִי וְעַמֶּךָ
הֲלוֹא בְּלֶכְתְּךָ עִמָּנוּ וְנִפְלִינוּ אֲנִי וְעַמְּךָ מִכֹּל־הָעָם אֲשֶׁר
עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה: לוי. וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה גַּם אֶת־
הַדָּבָר הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֶעֱשֶׂה כִּי־מָצָאתָ חֵן בְּעֵינַי וָאֵדָעֲךָ
בְּשֵׁם: וַיֹּאמֶר הַרְאֵנִי נָא אֶת־כְּבֹדֶךָ: וַיֹּאמֶר אֲנִי אַעֲבִיר
כָּל־טוּבִי עַל־פָּנֶיךָ וְקָרָאתִי בְשֵׁם יְהוָה לְפָנֶיךָ וְחַנֹּתִי
אֶת־אֲשֶׁר אָחֹן וְרִחַמְתִּי אֶת־אֲשֶׁר אֲרַחֵם: ג. וַיֹּאמֶר לֹא
תוּכַל לִרְאֹת אֶת־פָּנָי כִּי לֹא־יִרְאַנִי הָאָדָם וָחָי: וַיֹּאמֶר יְהוָה
הִנֵּה מָקוֹם אִתִּי וְנִצַּבְתָּ עַל־הַצּוּר: וְהָיָה בַּעֲבֹר כְּבֹדִי
וְשַׂמְתִּיךָ בְּנִקְרַת הַצּוּר וְשַׂכֹּתִי כַפִּי עָלֶיךָ עַד־עָבְרִי: וְהֵסַרְתִּי
אֶת־כַּפִּי וְרָאִיתָ אֶת־אֲחֹרָי וּפָנַי לֹא יֵרָאוּ: ד. וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה פְּסָל־לְךָ שְׁנֵי־לֻחֹת אֲבָנִים כָּרִאשֹׁנִים וְכָתַבְתִּי
עַל־הַלֻּחֹת אֶת־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ עַל־הַלֻּחֹת הָרִאשֹׁנִים
אֲשֶׁר שִׁבַּרְתָּ: וֶהְיֵה נָכוֹן לַבֹּקֶר וְעָלִיתָ בַבֹּקֶר אֶל־הַר סִינַי
וְנִצַּבְתָּ לִי שָׁם עַל־רֹאשׁ הָהָר: וְאִישׁ לֹא־יַעֲלֶה עִמָּךְ וְגַם־
אִישׁ אַל־יֵרָא בְּכָל־הָהָר גַּם־הַצֹּאן וְהַבָּקָר אַל־יִרְעוּ אֶל־
מוּל הָהָר הַהוּא: ה. וַיִּפְסֹל שְׁנֵי־לֻחֹת אֲבָנִים כָּרִאשֹׁנִים

stand des Morgens früh auf, stieg auf den Berg Sinai wie ihm der Ewige geboten, und nahm zwei steinerne Tafeln mit sich. Der Ewige ließ sich in einer Wolke herab, stellte sich vor ihm hin und rief den Namen: „Ewiger." Die Erscheinung des Ewigen zog an Mosche vorüber und rief: Ewiger, Ewiger, Gott, allbarmherzig und allgnädig, langmüthig, von großer Gnade und Wahrheit, der die Gnade dem tausendsten Geschlecht aufbewahrt, der Missethat, Abfall und Sünde vergibt, der aber nichts ohne Ahndung hingehen läßt, der die Missethat der Väter heimsucht an Kindern und Kindeskindern am dritten und vierten Geschlechte." Mosche neigte sich schnell zur Erde, warf sich nieder und sprach: Herr, wenn ich Gnade in Deinen Augen gefunden, so möge doch der Herr selbst mit uns gehen! es ist zwar ein halsstarriges Volk, allein Du wirst unsere Missethaten und Sünden vergeben und uns zu Deinem Eigenthum annehmen! Er (Gott) sprach: Siehe, ich mache einen Bund; vor den Augen deines ganzen Volkes will ich Wunder thun, wie sie auf der ganzen Erde und unter allen Nationen nie geschehen sind, auf daß das ganze Volk, in dessen Mitte du bist, erkenne, daß das Werk des Ewigen, das ich für dich thue, wunderbar, ist. Merke dir, was ich dir heute gebiete! Ich vertreibe vor dir den Emoriten, Kanaaniten, Chetiten, Perisiten, Chiviten, und Jebusiten. Hüte dich, daß du keinen Bund machest mit dem Bewohner des Landes, welches du mit Krieg überziehst; es möchte dir sonst zur Schlinge werden. Ihr sollt ihre Altäre niederreißen, ihre Bildsäulen zerbrechen und ihre Haine ausreuten. Denn du sollst dich vor keiner andern Gottheit bücken; denn der Ewige führt den Namen Eiferer, er ist ein eifervoller Gott. Wenn du nun einen Bund machtest mit dem Bewohner des Landes und sie mit ihren Göttern Unzucht trieben und ihren Göttern Opfer schlachteten, so könnte er dich einladen und du von seinem Opfer essen; du würdest auch von seinen Töchtern für deine Söhne aussuchen, und wenn dann seine Töchter ihren Göttern nachbuhlen, so würden sie auch deine Söhne zu ihren Göttern verführen. Mache dir keine aus Metall gegossene Götter. Beobachte das Fest des ungesäuerten Brodes; sieben Tage sollst du ungesäuertes Brod

וַיַּשְׁכֵּם מֹשֶׁה בַּבֹּקֶר וַיַּעַל אֶל־הַר סִינַי כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֹתוֹ וַיִּקַּח בְּיָדוֹ שְׁנֵי לֻחֹת אֲבָנִים: וַיֵּרֶד יְהוָה בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב
עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְהוָה: וַיַּעֲבֹר יְהוָה עַל־פָּנָיו וַיִּקְרָא
יְהוָה יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת:
נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה לֹא יְנַקֶּה
פֹּקֵד עֲוֹן אָבוֹת עַל־בָּנִים וְעַל־בְּנֵי בָנִים עַל־שִׁלֵּשִׁים וְעַל־
רִבֵּעִים: וַיְמַהֵר מֹשֶׁה וַיִּקֹּד אַרְצָה וַיִּשְׁתָּחוּ: וַיֹּאמֶר אִם־נָא
מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲדֹנָי יֵלֶךְ־נָא אֲדֹנָי בְּקִרְבֵּנוּ כִּי עַם־
קְשֵׁה־עֹרֶף הוּא וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ:
וַיֹּאמֶר הִנֵּה אָנֹכִי כֹּרֵת בְּרִית נֶגֶד כָּל־עַמְּךָ אֶעֱשֶׂה נִפְלָאֹת
אֲשֶׁר לֹא־נִבְרְאוּ בְכָל־הָאָרֶץ וּבְכָל־הַגּוֹיִם וְרָאָה כָל־הָעָם
אֲשֶׁר־אַתָּה בְקִרְבּוֹ אֶת־מַעֲשֵׂה יְהוָה כִּי נוֹרָא הוּא אֲשֶׁר
אֲנִי עֹשֶׂה עִמָּךְ: ששי שְׁמָר־לְךָ אֵת אֲשֶׁר אָנֹכִי
מְצַוְּךָ הַיּוֹם הִנְנִי גֹרֵשׁ מִפָּנֶיךָ אֶת־הָאֱמֹרִי וְהַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי
וְהַפְּרִזִּי וְהַחִוִּי וְהַיְבוּסִי: הִשָּׁמֶר לְךָ פֶּן־תִּכְרֹת בְּרִית לְיוֹשֵׁב
הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה בָּא עָלֶיהָ פֶּן־יִהְיֶה לְמוֹקֵשׁ בְּקִרְבֶּךָ: כִּי
אֶת־מִזְבְּחֹתָם תִּתֹּצוּן וְאֶת־מַצֵּבֹתָם תְּשַׁבֵּרוּן וְאֶת־אֲשֵׁרָיו
תִּכְרֹתוּן: כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחֵר כִּי יְהוָה קַנָּא שְׁמוֹ
אֵל קַנָּא הוּא: פֶּן־תִּכְרֹת בְּרִית לְיוֹשֵׁב הָאָרֶץ וְזָנוּ אַחֲרֵי
אֱלֹהֵיהֶם וְזָבְחוּ לֵאלֹהֵיהֶם וְקָרָא לְךָ וְאָכַלְתָּ מִזִּבְחוֹ:
וְלָקַחְתָּ מִבְּנֹתָיו לְבָנֶיךָ וְזָנוּ בְנֹתָיו אַחֲרֵי אֱלֹהֵיהֶן וְהִזְנוּ אֶת־
בָּנֶיךָ אַחֲרֵי אֱלֹהֵיהֶן: אֱלֹהֵי מַסֵּכָה לֹא תַעֲשֶׂה לָּךְ: ו.
אֶת־חַג הַמַּצּוֹת תִּשְׁמֹר שִׁבְעַת יָמִים תֹּאכַל מַצּוֹת אֲשֶׁר

*) נ׳ רנתי. ⁰) ר׳ רנתי.

essen, wie ich dir geboten habe, zur bestimmten Zeit im Frühlingsmonate, weil du im Frühlingsmonate aus Egypten gegangen bist. Jeder Erstling der Mutter ist mein, auch was dein Vieh an männlichen Jungen wirft, der Erstling eines Ochsen und eines Schafes. Den Erstling eines Esels sollst du mit einem Schafe loskaufen, und wenn du ihn nicht loskaufst, so mußt du ihm das Genick brechen. Alle Erstgeborne deiner Söhne sollst du loskaufen. Man soll nicht leer vor mir erscheinen. Sechs Tage magst du arbeiten, am siebenten Tage aber sollst du feiern, selbst zur Zeit des Ackerns und der Ernte sollst du feiern. Das Wochenfest sollst du halten, das Fest der Erstlinge der Weizenernte, wie auch das Fest des Fruchteinbringens, wenn das Jahr seinen Kreislauf beschließt. Dreimal im Jahre soll alles Männliche erscheinen vor dem Herrn, dem Ewigen, dem Gott Israels. Wenn ich Völker vor dir austreiben und dein Gebiet erweitern werde, da soll sich Niemand dein Land gelüsten lassen, wenn du hinaufgehst um vor dem Ewigen, deinem Gott, dreimal im Jahre zu erscheinen. Schlachte mein Opfer nicht bei'm Gesäuerten, und von dem Opfer des Ueberschreitungsfestes soll nichts die Nacht hindurch bis zum Morgen übrig bleiben. Die Erstlinge deiner frühesten Landfrüchte sollst du in das Haus des Ewigen, deines Gottes bringen. Koche kein Böcklein in der Milch seiner Mutter.

Die zweite Thorarolle wird neben die erste auf den Vorlesepult gelegt und der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch über beide; die erste Thora wird hierauf aufgehoben und zugerollt.

Bei'm Aufheben der Thora.

ואת **Dieses ist die Lehre, welche Mosche den Kindern Israels vorgelegt, auf des Ewigen Befehl durch Mosche. Sie ist ein Baum des Lebens Denen, die an ihr festhalten, und die sie erfassen, sind selig zu preisen. Ihre Wege sind Wege der Wonne und alle ihre Pfade Frieden. Langes Leben ist in ihrer Rechten, und in ihrer Linken Reichthum und Ehre. Der Ewige will, um seiner Güte willen, die Lehre groß machen und herrlich.**

צוּיתָךְ לְמוֹעֵד חֹדֶשׁ הָאָבִיב כִּי בְחֹדֶשׁ הָאָבִיב יָצָאתָ
מִמִּצְרָיִם: כָּל־פֶּטֶר רֶחֶם לִי וְכָל־מִקְנְךָ תִּזָּכָר פֶּטֶר שׁוֹר
וָשֶׂה: וּפֶטֶר חֲמוֹר תִּפְדֶּה בְשֶׂה וְאִם־לֹא תִפְדֶּה וַעֲרַפְתּוֹ
כֹּל בְּכוֹר בָּנֶיךָ תִּפְדֶּה וְלֹא־יֵרָאוּ פָנַי רֵיקָם: שֵׁשֶׁת יָמִים
תַּעֲבֹד וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִּשְׁבֹּת בֶּחָרִישׁ וּבַקָּצִיר תִּשְׁבֹּת:
וְחַג שָׁבֻעֹת תַּעֲשֶׂה לְךָ בִּכּוּרֵי קְצִיר חִטִּים וְחַג הָאָסִיף
תְּקוּפַת הַשָּׁנָה: שָׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל־זְכוּרְךָ
אֶת־פְּנֵי הָאָדֹן יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: כִּי־אוֹרִישׁ גּוֹיִם מִפָּנֶיךָ
וְהִרְחַבְתִּי אֶת־גְּבֻלֶךָ וְלֹא־יַחְמֹד אִישׁ אֶת־אַרְצְךָ בַּעֲלֹתְךָ
לֵרָאוֹת אֶת־פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שָׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה: לֹא־
תִשְׁחַט עַל־חָמֵץ דַּם זִבְחִי וְלֹא־יָלִין לַבֹּקֶר זֶבַח חַג הַפָּסַח:
רֵאשִׁית בִּכּוּרֵי אַדְמָתְךָ תָּבִיא בֵּית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא־
תְבַשֵּׁל גְּדִי בַּחֲלֵב אִמּוֹ:

מניחים ספר תורה זני תלמ הרחמן וחומרים חצי קדיש על זניהם, ומגביהים וגוללים ספר תורה זקרוא כו.

Bei'm Aufheben der Thora:

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־
פִּי יְיָ בְּיַד־מֹשֶׁה: עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ
מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם: אֹרֶךְ
יָמִים בִּימִינָהּ בִּשְׂמֹאלָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן
צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

Es wird dann die zweite Thora geöffnet und aus derselben für den als Maftir Aufgerufenen Folgendes aus dem Abschnitte Pinchas vorgelesen.

Am zweiten Tage zwölf junge Stiere, zwei Widder, vierzehn jährige Lämmer ohne Fehler. Dazu ihr Mehlopfer und die Trankopfer zu den Stieren, Widdern und Lämmern, nach Vorschrift. Auch einen Ziegenbock als Sündenopfer — außer dem täglichen Ganzopfer, dessen Mehlopfer und ihren Trankopfern. Am dritten Tage eilf Stiere, zwei Widder, vierzehn jährige Lämmer ohne Fehler. Dazu ihr Mehl- und Trankopfer, zu den Stieren, Widdern und Lämmern, nach Vorschrift. Auch einen Ziegenbock als Sündenopfer — außer dem täglichen Ganzopfer und dessen Mehl- und Trankopfer.

Am vierten Tage zehn Stiere, zwei Widder, vierzehn jährige Lämmer ohne Fehler. Dazu ihr Mehl- und Trankopfer, zu den Stieren, Widdern und den Lämmern, nach Vorschrift. Auch einen Ziegenbock als Sündenopfer — außer dem täglichen Ganzopfer, dessen Mehl- und Trankopfer.

Am fünften Tage neun Stiere, zwei Widder, vierzehn jährige Lämmer ohne Fehler. Dazu ihr Mehl- und Trankopfer zu den Stieren, Widdern und Lämmern, nach Vorschrift. Auch einen Ziegenbock als Sündenopfer — außer dem täglichen Ganzopfer und dessen Mehl- und Trankopfer.

Am sechsten Tage acht Stiere, zwei Widder vierzehen jährige Lämmer ohne Fehler. Dazu ihr Mehl- und Trankopfer, zu den Stieren, Widdern und Lämmern, nach Vorschrift. Auch einen Ziegenbock als Sündenopfer — außer dem täglichen Ganzopfer, seinem Mehlopfer und seinen Trankopfern.

Nach der Vorlesung wird die Thora vom Lesepulte aufgehoben und wieder zugerollt.

כותבים ספר תורה ג׳ וקוראים בו למפטיר נפ׳ פינחס. ואם הוא ראשון של חה״מ קוראים וביום השני וביום השלישי, ואם הוא שלישי של חה״מ קוראים וביום הרביעי וביום החמישי, ואם הוא רביעי של חה״מ קוראים וביום החמישי וביום הששי.

ליום ב׳ של חה״מ

וּבַיּוֹם הַשֵּׁנִי פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם עָשָׂר אֵילִם שְׁנָיִם כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם: וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים לָאֵילִם וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט: וּשְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד חַטָּאת מִלְּבַד עֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֶּיהָם:

ליום ג׳ של חה״מ

וּבַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי פָּרִים עַשְׁתֵּי־עָשָׂר אֵילִם שְׁנָיִם כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם: וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים לָאֵילִם וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט: וּשְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד חַטָּאת מִלְּבַד עֹלַת הַתָּמִיד מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ:

ליום ד׳ של חה״מ

וּבַיּוֹם הָרְבִיעִי פָּרִים עֲשָׂרָה אֵילִם שְׁנָיִם כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם: מִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים לָאֵילִם וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט: וּשְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד חַטָּאת מִלְּבַד עֹלַת הַתָּמִיד מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ:

ליום ה׳ של חה״מ

וּבַיּוֹם הַחֲמִישִׁי פָּרִים תִּשְׁעָה אֵילִם שְׁנָיִם כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם: וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים לָאֵילִם וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט: וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלְּבַד עֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ:

ליום ו׳ של חה״מ

וּבַיּוֹם הַשִּׁשִּׁי פָּרִים שְׁמֹנָה אֵילִם שְׁנָיִם כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם: וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים לָאֵילִם וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט: וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלְּבַד עֹלַת הַתָּמִיד מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ:

מי שברך, ומגביהים וגוללים ואומרים ואת הברכה.

Segensspruch vor der Haftara:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Du die herrlichen Propheten erwählt und Wohlgefallen fandest an ihren Worten, gesprochen in Wahrheit; gelobt seist Du, Ewiger, der Du erkoren die Thora und Mosche Deinen Knecht, und Israel Dein Volk, und die Propheten der Wahrheit und Gerechtigkeit.

Haftara.

(Ezech. 38, 18—23, 39, 1—16.)

והיה Zur selben Zeit wirds geschehen, am Tage, da Gog in Israels Reich dringen wird — spricht Gott, der Herr — da wird steigen die Hitze meines Zornes, und bei meinem Eifer, bei'm Feuer meines Grimmes betheuere ich, wahrlich, an diesem Tage soll sein ein mächtiges Beben auf dem Erdreiche Israels! Es sollen beben vor meinem Zornblicke die Fische des Meeres, der Vogel des Himmels, des Feldes Gewild und alles Gewürm, was auf der Erde kriecht, und sämmtliches Menschengeschlecht auf der weiten Erdenfläche; Berge sollen zusammenstürzen, einfallen die Thürme und jede Mauer zur Erde sinken! Ueber ihn (Gog) rufe ich auf allen meinen Bergen, das Schwert — so spricht Gott, der Herr — eines Jeden Schwert trifft den Waffenbruder. Ueber ihn halte ich Strafgericht, mit Pest, Blut, Platzregen und Elgabischsteine, und Feuer und Schwefel gieße ich auf ihn und seine Flügel und Völkermenge die mit ihm halten. So werde ich mich groß und heilig und ruhmvoll zeigen vor den Augen vieler Völker, und sie werden erfahren, daß ich bin der Ewige! Und du, Menschensohn, weissage über Gog und sprich; So hat Gott, der Herr, gesprochen: Ich bin wider dich, Gog, erster Fürst von Meschech und Thubal! Ich habe dich aufgeregt, aufgereizt und herausgeführt aus den Winkeln der Mitternacht, ich habe dich hierhergebracht auf Israels Gebirge! Nun schlage ich den

קודם קריאת ההפטרה ואחר זגמר הגולל, יכרך המפטיר ברכה זו:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
בָּחַר בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה בְדִבְרֵיהֶם
הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר
בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי
הָאֱמֶת וָצֶדֶק:

הפטרה לשבת וחול המועד של סכות.

ביחזקאל סמן ל"ח.

וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא בְּיוֹם בּוֹא גוֹג עַל־אַדְמַת יִשְׂרָאֵל נְאֻם
אֲדֹנָי יֱהוִה תַּעֲלֶה חֲמָתִי בְּאַפִּי: וּבְקִנְאָתִי בְאֵשׁ־עֶבְרָתִי
דִּבַּרְתִּי אִם־לֹא ׀ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה רַעַשׁ גָּדוֹל עַל אַדְמַת
יִשְׂרָאֵל: וְרָעֲשׁוּ מִפָּנַי דְּגֵי הַיָּם וְעוֹף הַשָּׁמַיִם וְחַיַּת הַשָּׂדֶה
וְכָל־הָרֶמֶשׂ הָרֹמֵשׂ עַל־הָאֲדָמָה וְכֹל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי
הָאֲדָמָה וְנֶהֶרְסוּ הֶהָרִים וְנָפְלוּ הַמַּדְרֵגוֹת וְכָל־חוֹמָה
לָאָרֶץ תִּפּוֹל: וְקָרָאתִי עָלָיו לְכָל־הָרַי חֶרֶב נְאֻם אֲדֹנָי
יֱהוִה חֶרֶב אִישׁ בְּאָחִיו תִּהְיֶה: וְנִשְׁפַּטְתִּי אִתּוֹ בְּדֶבֶר וּבְדָם
וְגֶשֶׁם שׁוֹטֵף וְאַבְנֵי אֶלְגָּבִישׁ אֵשׁ וְגָפְרִית אַמְטִיר עָלָיו וְעַל־
אֲגַפָּיו וְעַל־עַמִּים רַבִּים אֲשֶׁר אִתּוֹ: וְהִתְגַּדַּלְתִּי
וְהִתְקַדַּשְׁתִּי וְנוֹדַעְתִּי לְעֵינֵי גּוֹיִם רַבִּים וְיָדְעוּ כִּי־אֲנִי יְהוָה:
וְאַתָּה בֶן־אָדָם הִנָּבֵא עַל־גּוֹג וְאָמַרְתָּ כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יֱהוִה
הִנְנִי אֵלֶיךָ גּוֹג נְשִׂיא רֹאשׁ מֶשֶׁךְ וְתֻבָל: וְשִׁבַּבְתִּיךָ
וְשִׁשֵּׁאתִיךָ וְהַעֲלִיתִיךָ מִיַּרְכָתֵי צָפוֹן וְהֵבֵאתִיךָ עַל־הָרֵי

Bogen dir aus deiner Linken und werfe die Pfeile aus deiner Rechten! Auf Israels Gebirge mußt du fallen, du nebst allen deinen Flügeln und Völkern, die mit dir halten! den Geiern, den Vögeln aller Art und dem Gewilde des Feldes hab' ich dich zum Fraß bestimmt. Auf das flache Feld sinkst du hin; mein Geheiß ist es, das Geheiß des allmächtigen Gottes! Dann sende ich Feuer über Mogog und über die sichern Inselbewohner, und sie werden erfahren, daß ich bin der Ewige. Dadurch mach' ich meinen heiligen Namen kund unter meinem Volke Israel; nimmermehr werde ich meinen heiligen Namen entweihen lassen, die Heiden sollen inne werden, daß ich bin der Ewige, heilig in Israel! Siehe, es trifft ein und wird vollbracht, spricht Gott, der Herr; es ist der Tag, den ich verheißen! Dann werden sie herausgehen, die Einwohner der Städte Israels, und feuern und heizen mit Kriegszeug, Schild und Tartsche, mit Bogen, Pfeilen, Speer und Lanze; mit diesen werden sie Feuer unterhalten sieben Jahre. — Sie werden das Holz nicht mehr vom Felde holen, nicht mehr in Wäldern fällen; sondern mit Kriegszeug werden sie Feuer unterhalten — sie werden ihre Plünderer plündern und berauben ihre Räuber! so spricht Gott, der Herr. Auch dies wird geschehen zur selben Zeit: ich werde für Gog ein bequemes Begräbniß in Israel anweisen: im Thal der Ueberfahrt, auf der Morgenseite des Meeres, am Fuße zweier Berge, daselbst soll man Gog und dessen sämmtliche Truppen begraben und den Platz nennen: „Das Truppenthal Gog's." Das Haus Israels wird sich mit Begraben beschäftigen — um das Land zu reinigen — sieben Monate hindurch. Die gesammte Volksmasse wird begraben und sich dadurch einen Ruhm erwerben am Tage, da ich mich herrlich gezeigt — so spricht Gott, der Herr. Man wird noch eigends Männer ernennen, die beständig das Land durchstreifen und den Reisenden helfen werden, den noch auf der Erde liegenden Rest zu begraben, um sie zu reinigen; bis nach Verlauf von sieben Monaten werden sie streifen. Erblickt dann einer der im Lande Reisenden ein Menschengebein, so stellt er auf dessen Stelle ein Zeichen hin, bis die Todtengräber es (das Gebein) werden beerdigt haben im Truppenthal Gog's. Selbst die Stadt wird man, nachdem das Land gereinigt sein wird Hamona (Truppenstadt) nennen.

יִשְׂרָאֵל: וְהַכֵּיתִי קַשְׁתְּךָ מִיַּד שְׂמֹאולֶךָ וְחִצֶּיךָ מִיַּד יְמִינְךָ
אַפִּיל: עַל־הָרֵי יִשְׂרָאֵל תִּפּוֹל אַתָּה וְכָל־אֲגַפֶּיךָ וְעַמִּים
אֲשֶׁר אִתָּךְ לְעַיִט צִפּוֹר כָּל־כָּנָף וְחַיַּת הַשָּׂדֶה נְתַתִּיךָ
לְאָכְלָה: עַל־פְּנֵי הַשָּׂדֶה תִּפּוֹל כִּי אֲנִי דִבַּרְתִּי נְאֻם אֲדֹנָי
יֱהוִה: וְשִׁלַּחְתִּי־אֵשׁ בְּמָגוֹג וּבְיֹשְׁבֵי הָאִיִּים לָבֶטַח וְיָדְעוּ
כִּי־אֲנִי יְהוָה: וְאֶת־שֵׁם קָדְשִׁי אוֹדִיעַ בְּתוֹךְ עַמִּי יִשְׂרָאֵל
וְלֹא־אַחֵל אֶת־שֵׁם־קָדְשִׁי עוֹד וְיָדְעוּ הַגּוֹיִם כִּי־אֲנִי יְהוָה
קָדוֹשׁ בְּיִשְׂרָאֵל: הִנֵּה בָאָה וְנִהְיְתָה נְאֻם אֲדֹנָי יֱהוִה הוּא
הַיּוֹם אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי: וְיָצְאוּ וְיָשְׁבוּ עָרֵי יִשְׂרָאֵל וּבָעֲרוּ
וְהִשִּׂיקוּ בְּנֶשֶׁק וּמָגֵן וְצִנָּה בְּקֶשֶׁת וּבְחִצִּים וּבְמַקֵּל יָד
וּבְרֹמַח וּבָעֲרוּ בָהֶם אֵשׁ שֶׁבַע שָׁנִים: וְלֹא־יִשְׂאוּ עֵצִים מִן־
הַשָּׂדֶה וְלֹא יַחְטְבוּ מִן הַיְּעָרִים כִּי בַנֶּשֶׁק יְבַעֲרוּ־אֵשׁ וְשָׁלְלוּ
אֶת־שֹׁלְלֵיהֶם וּבָזוּ אֶת־בֹּזְזֵיהֶם נְאֻם אֲדֹנָי יֱהוִה: וְהָיָה
בַּיּוֹם הַהוּא אֶתֵּן לְגוֹג מְקוֹם־שָׁם קֶבֶר בְּיִשְׂרָאֵל גֵּי הָעֹבְרִים
קִדְמַת הַיָּם וְחֹסֶמֶת הִיא אֶת־הָעֹבְרִים וְקָבְרוּ שָׁם
אֶת־גּוֹג וְאֶת־כָּל־הֲמוֹנָה וְקָרְאוּ גֵּיא הֲמוֹן גּוֹג: וּקְבָרוּם
בֵּית יִשְׂרָאֵל לְמַעַן טַהֵר אֶת־הָאָרֶץ שִׁבְעָה חֳדָשִׁים:
וְקָבְרוּ כָּל־עַם הָאָרֶץ וְהָיָה לָהֶם לְשֵׁם יוֹם הִכָּבְדִי נְאֻם
אֲדֹנָי יֱהוִה: וַאֲנָשִׁי תָמִיד יַבְדִּילוּ עֹבְרִים בָּאָרֶץ מְקַבְּרִים
אֶת־הָעֹבְרִים אֶת־הַנּוֹתָרִים עַל־פְּנֵי הָאָרֶץ לְטַהֲרָהּ
מִקְצֵה שִׁבְעָה חֳדָשִׁים יַחְקֹרוּ: וְעָבְרוּ הָעֹבְרִים בָּאָרֶץ
וְרָאָה עֶצֶם אָדָם וּבָנָה אֶצְלוֹ צִיּוּן עַד קָבְרוּ אֹתוֹ הַמְקַבְּרִים
אֶל־גֵּיא הֲמוֹן גּוֹג: וְגַם שֵׁם־עִיר הֲמוֹנָה וְטִהֲרוּ הָאָרֶץ:

תַּלְמִידֵיהוֹן וּלְכָל מָן דְּעָסְקִין בְּאוֹרַיְתָא. מַלְכָּא דְּעָלְמָא
יְבָרֵךְ יָתְהוֹן וְיִפֵּישׁ חַיֵּיהוֹן וְיַסְגֵּא יוֹמֵיהוֹן וְיִתְּנוֹן אַרְכָּה לִשְׁנֵיהוֹן.
וְיִתְפָּרְקוּן וְיִשְׁתֵּזְבוּן מִן כָּל־עָקָא וּמִן כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין
מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְּסַעְדְּהוֹן כָּל־זְמַן וְעִדָּן וְנֹאמַר אָמֵן:

יְקוּם פּוּרְקָן מִן־שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי
וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיְעָתָא דִּשְׁמַיָּא וּבְרִיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא
מַעֲלָיָא זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא זַרְעָא דִּי לָא־יְפְסוֹק וְדִי לָא־יְבְטוֹל
מִפִּתְגָּמֵי אוֹרַיְתָא: לְכָל־קְהָלָא קַדִּישָׁא הָדֵין. רַבְרְבַיָּא עִם
זְעֵרַיָּא טַפְלָא וּנְשָׁיָא. מַלְכָּא דְּעָלְמָא יְבָרֵךְ יָתְכוֹן יַפִּישׁ
חַיֵּיכוֹן וְיַסְגֵּא יוֹמֵיכוֹן וְיִתֵּן אַרְכָּה לִשְׁנֵיכוֹן. וְיִתְפָּרְקוּן
וְיִשְׁתֵּזְבוּן מִן כָּל־עָקָא וּמִן כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין. מָרָן דִּי
בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְּסַעְדְּכוֹן. כָּל־זְמַן וְעִדָּן. וְנֹאמַר אָמֵן:

מִי שֶׁבֵּרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב הוּא יְבָרֵךְ אֶת־כָּל־
הַקָּהָל הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה עִם כָּל־קְהִלּוֹת הַקֹּדֶשׁ, הֵם וְנָשֵׁיהֶם
וּבְנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם וְכֹל אֲשֶׁר לָהֶם. וּמִי שֶׁמִּיַּחֲדִים בָּתֵּי
כְנֵסִיּוֹת לְתְפִלָּה. וּמִי שֶׁבָּאִים בְּתוֹכָם לְהִתְפַּלֵּל. וּמִי
שֶׁנּוֹתְנִים נֵר לְמָאוֹר וְיַיִן לְקִדּוּשׁ וּלְהַבְדָּלָה וּפַת לְאוֹרְחִים
וּצְדָקָה לָעֲנִיִּים. וְכָל־מִי שֶׁעוֹסְקִים בְּצָרְכֵי צִבּוּר בֶּאֱמוּנָה.
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יְשַׁלֵּם שְׂכָרָם וְיָסִיר מֵהֶם כָּל־מַחֲלָה
וְיֵרָפֵא לְכָל־גּוּפָם וְיִסְלַח לְכָל־עֲוֹנָם וְיִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה
בְּכָל־מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם עִם כָּל־יִשְׂרָאֵל אֲחֵיהֶם. וְנֹאמַר אָמֵן:

הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לַמְּלָכִים וּמֶמְשָׁלָה לַנְּסִיכִים. מַלְכוּתוֹ
מַלְכוּת כָּל־עוֹלָמִים. הַפּוֹצֶה אֶת־דָּוִד עַבְדּוֹ מֵחֶרֶב רָעָה.
הַנּוֹתֵן בַּיָּם דֶּרֶךְ וּבְמַיִם עַזִּים נְתִיבָה. הוּא יְבָרֵךְ וְיִשְׁמוֹר
וְיִנְצוֹר וְיַעֲזוֹר וִירוֹמֵם וְיגַדֵּל וְינַשֵּׂא לְמַעְלָה אֶת אֲדוֹנֵנוּ פלוני
רָאשׁ הוֹדוֹ: מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יְחַיְּדוֹ וְיִשְׁמְרֵהוּ
וּמִכָּל־צָרָה וְיָגוֹן וְנֶזֶק יַצִּילֵהוּ. וְיַדְבֵּר עַמִּים תַּחְתָּיו וְיַפִּיל

המפטיר יברך ברכות לאחרונות.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת הָאֵל הַנֶּאֱמָן הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם שֶׁכָּל־דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק: נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ אָחוֹר לֹא־יָשׁוּב רֵיקָם כִּי־אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל־דְּבָרָיו:

רַחֵם עַל־צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ:

שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֵל לִבֵּנוּ. עַל־כִּסְאוֹ לֹא־יֵשֵׁב זָר וְלֹא־יִנְחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת־כְּבוֹדוֹ. כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לוֹ שֶׁלֹּא־יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד:

עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוֹדָה וְעַל הַנְּבִיאִים וְעַל יוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְעַל יוֹם חַג הַסֻּכּוֹת הַזֶּה. שֶׁנָּתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִקְדֻשָּׁה וְלִמְנוּחָה לְשָׂשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה לְכָבוֹד וּלְתִפְאֶרֶת. עַל הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָּל־חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

יְקוּם פּוּרְקָן מִן שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיְעָתָא דִּשְׁמַיָּא וּבְרִיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא מִן עַלְיָא: זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא זַרְעָא דִּי לָא יִפְסוּק וְדִי לָא יִבְטוּל מִפִּתְגָמֵי אוֹרַיְתָא: לְמָרָן וְרַבָּנָן חֲבוּרְתָא קַדִּישְׁתָּא. דִּי בְאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל וְדִי בְבָבֶל. לְרֵישֵׁי כַלֵּי וּלְרֵישֵׁי גָלוָתָא וּלְרֵישֵׁי מְתִיבְתָא וּלְדַיָּנֵי דִּי בָבָא: לְכָל־תַּלְמִידֵיהוֹן וּלְכָל־תַּלְמִידֵי

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut:

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ׃

Die Gemeinde antwortet:

הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה
לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

כט מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַיהוָה בְּנֵי אֵלִים הָבוּ לַיהוָה כָּבוֹד וָעֹז:
הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ הִשְׁתַּחֲווּ לַיהוָה בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ:
קוֹל יְהוָה עַל־הַמָּיִם אֵל־הַכָּבוֹד הִרְעִים יְהוָה עַל־מַיִם רַבִּים:
קוֹל־יְהוָה בַּכֹּחַ קוֹל יְהוָה בֶּהָדָר: קוֹל יְהוָה שֹׁבֵר אֲרָזִים
וַיְשַׁבֵּר יְהוָה אֶת־אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיַּרְקִידֵם כְּמוֹ־עֵגֶל לְבָנוֹן
וְשִׂרְיֹון כְּמוֹ בֶן־רְאֵמִים: קוֹל־יְהוָה חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ: קוֹל
יְהוָה יָחִיל מִדְבָּר יָחִיל יְהוָה מִדְבַּר קָדֵשׁ: קוֹל יְהוָה יְחוֹלֵל
אַיָּלוֹת וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת, וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ אֹמֵר כָּבוֹד: יְהוָה
לַמַּבּוּל יָשָׁב וַיֵּשֶׁב יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן
יְהוָה יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

Bei'm Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְהוָה רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל: קוּמָה
יְהוָה לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ: כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק
וַחֲסִידֶיךָ יְרַנֵּנוּ: בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ:
כִּי לֶקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל־תַּעֲזֹבוּ: עֵץ־חַיִּים
הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם
וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם: הֲשִׁיבֵנוּ יְהוָה אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה
חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם:

שׁוֹנְאָיו לְפָנָיו וּבְכָל אֲשֶׁר־יִפְנֶה יַצְלִיחַ. מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
בְּרַחֲמָיו יִתֵּן בְּלִבּוֹ וּבְלֵב כָּל־יוֹעֲצָיו וְשָׂרָיו רַחֲמָנוּת לַעֲשׂוֹת
טוֹבָה עִמָּנוּ וְעִם כָּל־יִשְׂרָאֵל. בְּיָמָיו וּבְיָמֵינוּ תִּוָּשַׁע יְהוּדָה
וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֹּן לָבֶטַח וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל. וְכֵן יְהִי רָצוֹן. וְנֹאמַר אָמֵן:

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם
וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ
וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ
וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ
אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר
רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם
וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב־יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ
כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יאמֵרוּ
וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר
מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־
דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי
כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ
אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד
בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ
בֶאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם:
שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֶת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת
יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

*) אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

*) Bei der Wiederholung des Mussafgebetes spricht der Vorbeter hier statt אתה קדוש die Kedusscha נעריצך.

נַעֲרִיצְךָ וְנַקְדִּישְׁךָ כְּסוֹד שִׂיחַ שַׂרְפֵי קֹדֶשׁ הַמַּקְדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקֹּדֶשׁ. כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר.

קו"ח קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

מ' כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

קו"ח בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

מ' מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶן בְּרַחֲמִים וְיָחֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים:

קו"ח שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

מ' אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ. וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָל חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים:

קו"ח אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

In einigen Gemeinden wird Folgendes nicht gebetet.

אֱלֹהֵיכֶם יָשִׁיב בְּשָׁלֵם סְכּוֹ וּמְעוֹנָתוֹ. הָקֵם יָקִים דִּבְּרוֹ וַחֲדַר מִטָּתוֹ. וְעֶדֶן סֶלָה יַשְׁכֵּן־שָׁם הוֹד שְׁכִינָתוֹ. דִּירַת סְכָּה תִּהְיֶה לְצֵל לְשׁוֹמְרֵי סֻכָּתוֹ. הָעֵת יַעֲמִיד עַל אֶרֶץ אֲגֻדָּתוֹ. יִמְלוֹךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ הַבּוֹנֶה בַּשָּׁמַיִם מַעֲלֹתוֹ:

מ' וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר.

קו"ח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

מ' לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

וְעַתָּה יַגְדֵּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃
וְזֹכֶר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃

חזן. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃
יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן׃

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל
לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃ מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר׃ מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃ וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

מפטיר ליום ב׳ של חג

וּבַיּוֹם הַשֵּׁנִי פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם עָשָׂר אֵילִם שְׁנָיִם
כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם: ומנחתם וכו׳.
וּבַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי פָּרִים עַשְׁתֵּי־עָשָׂר אֵילִם שְׁנָיִם
כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם: ומנחתם וכו׳.

מפטיר ליום ג׳ של חג

וּבַיּוֹם הָרְבִיעִי פָּרִים עֲשָׂרָה אֵילִם שְׁנָיִם
כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם: ומנחתם וכו׳.
וּבַיּוֹם הַחֲמִישִׁי פָּרִים תִּשְׁעָה אֵילִם שְׁנָיִם
כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם: ומנחתם וכו׳.

מפטיר ליום ד׳ של חג

וּבַיּוֹם הַשִּׁשִּׁי פָּרִים שְׁמֹנָה אֵילִם שְׁנָיִם
כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם: ומנחתם וכו׳.

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִדְבָּר שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ וָיַיִן כְּנִסְכּוֹ. וְשָׂעִיר לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

יִשְׂמְחוּ בְמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֹנֶג עַם מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעִי כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ. וּבַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ־בּוֹ וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמֵטִיב הַדְּרֵשׁ לָנוּ שׁוּבָה אֵלֵינוּ בְּהָמוֹן רַחֲמֶיךָ בִּגְלַל אָבוֹת שֶׁעָשׂוּ רְצוֹנֶךָ בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבַתְּחִלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל־מְכוֹנוֹ וְהַרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוֹ וְשַׂמְּחֵנוּ בְּתִקּוּנוֹ וְהָשֵׁב כֹּהֲנִים לַעֲבוֹדָתָם וּלְוִיִּם לְשִׁירָם וְלִזְמָרָם וְהָשֵׁב יִשְׂרָאֵל לִנְוֵיהֶם וְשָׁם נַעֲלֶה וְנֵרָאֶה וְנִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנֶיךָ בְּשָׁלֹשׁ פַּעֲמֵי רְגָלֵינוּ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ שָׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָל־זְכוּרְךָ אֶת־פְּנֵי יְיָ אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר בְּחַג הַמַּצּוֹת וּבְחַג הַשָּׁבֻעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת־פְּנֵי יְיָ רֵיקָם: אִישׁ כְּמַתְּנַת יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שַׁבָּתוֹת לִמְנוּחָה וּמוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן. אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת יוֹם חַג הַסֻּכּוֹת הַזֶּה זְמַן שִׂמְחָתֵנוּ בְּאַהֲבָה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲלוֹת וְלֵרָאוֹת וּלְהִשְׁתַּחֲווֹת לְפָנֶיךָ וְלַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן, שֶׁתָּשׁוּב וְתִרָחֵם עָלֵינוּ וְעַל־מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה וְתַגְדֵּל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, גַּלֵּה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְתֵי אָרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם: וְאֶת מוּסַף יוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת מוּסַף יוֹם חַג הַסֻּכּוֹת הַזֶּה. נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

Der Vorbeter bei der lauten Wiederholung:

אֱ"וֵאלֹהֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה
עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ
וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל
כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי
בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד
וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ
אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה, וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדֹּם
וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדֹּף נַפְשִׁי וְכֹל
הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן
שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Nach der lauten Wiederholung der Tefilla durch den Vorbeter werden die Hoschanoth (siehe neben) gebetet.

Das Minchagebet für Sabbath Chol ha-Moed siehe oben Seite 167.

לערבית מתפללים ומנדילים כנ"ל מוסף זכת, תלת זת"ח ויהי נועם וא"ק.

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:
אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. רְצֵה בְמְנוּחָתֵנוּ קַדְּשֵׁנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ
בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ
וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב
אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִפֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

Nachdem der Vorbeter das Mussaf-Gebet wiederholt hat, wird eine Gesetzrolle aus der heiligen Lade genommen und auf den Vorlesepult (Almemar) gebracht. Man nimmt Lulab und Esrog in die Hand und der Vorbeter eröffnet das Gebet הושענא. Gegen Schluß desselben macht er, gefolgt von der Gemeinde, einen Umgang um den Lesepult. Alsdann wird die Thora wieder in die heilige Lade zurückgebracht und das הושענא-Gebet vollends beendigt. So verfährt man an einem jeden der sieben Suckothtage, mit Ausnahme des Sabbaths, an welchem die Thora nicht herausgenommen wird und kein Umgang stattfindet; blos die heilige Lade wird beim Absingen der הושענא geöffnet.

Hilf doch!

Um Deinetwillen, unser Gott! hilf doch!
Um Deinetwillen, unser Schöpfer! hilf doch!
Um Deinetwillen, unser Erlöser! hilf doch!
Um Deinetwillen, unser Fürsorger! hilf doch!

Am ersten Tag Suckoth.

Am Sabbath sagt man das hierunten-stehende אום נצורה.

אערוך Ich trage Dir meine Bitte vor hier im Gebethause. Bereits am Fasttage (Versöhnungstage) bekannte ich mein Vergehen und ersuchte Dich mir zu helfen; o vernimm meines Flehens Stimme und komm' zur Hilfe mir! O gedenke, hab' Erbarmen, Helfer! Lebendiger, erfreue mich, Allgütiger, erhör' mein Schreien, bring' baldigst den Erretter mir! Vernichte den bösen Trieb, daß er nicht

Am zweiten Tag Suckoth.

Am Sonntag sagt man das hier-nebenstehende אערוך שועי.

אל Hilfreicher Gott, gestützt auf Deine vielfachen Verheißungen treten die Verehrer Deines anmuthigen Gesetzes mit ihrem Flehen vor Dich hin, tragen wohlgeordnete Gebete Dir vor und rufen laut um Erhörung. Die Deiner Hilfe harren, Dir anhangen, o wende Dich ihnen zu! Sie nehmen die Festzeiten wohl in Acht, knieen flehend vor Dir, forschen in den

---

Am Sabbath betet man Folgendes.

אום נצורה Hilf Deinem dem Augapfel gleich beachteten Volke, das in der die Seele labenden Lehre forschet, die Gesetze des Sabbaths studirt, keine Last an demselben trägt, 2000 Ellen als Sabbath-Grenze ziehet und seinen Fuß zurückhält von fernem Gange, das stets eingedenk des Sabbaths denselben sorgfältig beobachtet, den Eingang desselben beschleunigt,

נאָכדעם דער פּאָרבעטער רעד: מוסף־געבעט ווערערהאָלט תּמיד, ווירד מיינע געזעטצלעכע חיות דער הייליגער לעדע געמאַכט מוזן דען פּאָרלעזעפּוט (מאַטאַמר) געבראַכט. אונ ניאַט לוסט מוזן מיר דיא תּמיד מוזן דער פּאָרבעטער ערקלעכט רעד: געבעט הושענא. געגען שום דעזעלבען מאַכט ער, געפּאַלגט פּאָן דער געמיינדע, מיינען מוזגאַנג מוזן דען זעפּוט, מיזדען ווירד דיא תּולה ווערער מן דיא הייליג לעדע לוריקק־ געברַכט מוזד רעד: הוזענא־געבעט פּאָלגעד: בעענדיגט. זיא פערפּאָהרט אונ אן מיינעק יעדען דער זיבען קבות־טאַגע, איט מוזגאַהאַא רעד: זצת, אן וועלכעק דיא תּולה ניכט הערוזגענאַאַן ווירד מוזן קיין מוזגאַנג סטאַטט פּינדעט; בלוס דיא הייליג לעדע ווירד בייא מבויגען דער הוזענא געפּאַפּענט.

הושַׁע נָא:

חזן. קהל. חזן. קהל.

לְמַעַנְךָ אֱלֹהֵינוּ הוֹשַׁע נָא: לְמַעַנְךָ בּוֹרְאֵנוּ הוֹשַׁע נָא:
לְמַעַנְךָ גּוֹאֲלֵנוּ הוֹשַׁע נָא: לְמַעַנְךָ דּוֹרְשֵׁנוּ הוֹשַׁע נָא:

מַן ערזטען טאָג סכות.

מַן שבת זאָגט מען רעד: הערחוכטען סטעהענדע אם נצורה.

ע"פ א"ב.

אֱעֶרוֹךְ שׁוּעִי · בְּבֵית שַׁוְעִי ·
גָּלִיתִי בַצּוֹם פִּשְׁעִי · דְּרַשְׁתִּיךָ
בּוֹ לְהוֹשִׁיעִי · הַקְשִׁיבָה לְקוֹל
שַׁוְעִי · וְקוּמָה וְהוֹשִׁיעִי ·
זְכוֹר וְרַחֵם מוֹשִׁיעִי · חַי בֵּן
תְּשַׁעְשְׁעִי · טוֹב בְּאֶנֶק שְׁעִי ·
יָחִישׁ מוֹשִׁיעִי · כַּלֵּה מַרְשִׁיעִי ·

מַן לעזיטען טאָג סכות.

מַן זאָגנטאַג זאָגט מען רעד: הייער־ נעבען סטעהענדע אערוך שוע.

ע"פ א"ב.

אֶל לְמוֹשָׁעוֹת · בְּאַרְבַּע
שְׁבָעוֹת · גָּשִׁים בְּשַׁוְעַת · דִּקְקִי
עֶרֶךְ שׁוּעוֹת · הוֹגִי שַׁעֲשֻׁעוֹת ·
וְחִידָתָם מִשְׁתַּעְשַׁעַת · זְעַקִים
לְהַשְׁעוֹת · חִכֵּי יְשׁוּעוֹת ·
טַפְסִילִים בָּךְ שְׁעוֹת · יוֹרֵעֵי
בִין שָׁעוֹת · כּוֹרֵעֵיךְ בְּשַׁוְעוֹת ·

לכל להבין

ע"פ א"ב. מַן שבת זאָגט מען פּאָלגענדע:

אִם נְצוּרָה כְּבָבָת · בּוֹנֶנֶת בְּרֶת נֶפֶשׁ מְשִׁיבַת · גּוֹמֶרֶת
הֲלָכוֹת שַׁבָּת · דּוֹרֶשֶׁת מַשְׁאַת שַׁבָּת · הַקּוֹבַעַת אַלְפַּיִם
הָאִחוּם שַׁבָּת · וּמְשִׁיבַת רֶגֶל מִשַּׁבָּת · זָכוֹר וְשָׁמוֹר מְקַיֶּמֶת
בַּשַּׁבָּת · חָשָׁה לְמַהֵר בִּיאַת שַׁבָּת · טוֹרַחַת כֹּל מְשֻׁשָּׁה

mehr in Schuld mich stürze; eile, Gott meines Heils, auf immer mir zu helfen! O daß Du meine Missethat vergeben, meine Frevel übersehen und hilfreich Dich mir zuwenden wolltest, Fels! Gerechter! Helfer! Nimm doch mein Flehen an, erhebe das Glückshorn meines Heils! — Allmächtiger, mein Helfer, hilf doch! Erscheine zur Rettung mir, hilf doch!

Worten, die einst Dein Mund verkündet, Rettungsspender! in den herrlichen Sprüchen, die Dein Zeugniß lehrt. O gewähre ihnen Hilfe durch den siegreichen Gerechten (משיח), laß in der Stadt des Heils (Jerusalem) rauschenden Jubel ertönen! Bring' die verheißenen glücklichen Zeiten, hilf doch! Beschleunige uns das Heil, hilf doch!

Einziger, Ewiger! stehe uns bei!

כהושענ Wie Du den Glaubensstarken zu Lud (Egypten) einst halfst, als Du auszogst, Dein Volk zu retten, — so hilf auch uns! Wie Du einst halfst dem Volke und seinen Führern, die Dein göttliches Heil ersehnten, — so hilf auch uns! Wie Du einst halfst der Heeresmenge, die von Engelsschaaren begleitet war, — so hilf auch uns! Wie Du, Allgnädiger, einst die Lautern aus dem Sklavenhause befreitest, wo sie so schwer arbeiten mußten, — so hilf auch uns! Wie Du ihnen halfst, durch das gespaltene Meer zu ziehen und Deine Majestät mit ihnen zog, — so hilf auch uns! Wie Du Hilfe warst Deinen Geliebten, als sie das Befreiungslied Dir sangen, — so hilf auch uns! Wie Du einst halfst und Deiner Verheißung gemäß sie aus dem Elend führtest, — so hilf auch uns! Wie Du einst halfst denen, die den mit Weidenzweigen bekränzten Altar umzogen[1]), — so hilf auch uns! Wie Du

[1]) Am Hüttenfeste wurden ehedem im Tempel zu Jerusalem Weidenzweige um den Altar gesetzt und dann ein feierlicher Umzug um denselben gehalten.

der ganzen Woche Bemühung ihm weihet und den Beschluß desselben verzögert. Ruhm und Seligkeit nennt es den Sabbath, wechselt an ihm Gewand und Kleid und zieret den Tisch mit feinen Speisen und Getränken. Drei Mahlzeiten hält es an Sabbath und spricht dabei über Doppelbrod den Segen.

לְבַל עוֹד תַּרְשִׁיעִי · מַהֵר | לְהָבִין שְׁמוּעוֹת · מְפִיקִי
אֱלֹהֵי יִשְׁעִי · נֶצַח לְהוֹשִׁיעִי · | נִשְׁמָעוֹת · נוֹתֵן תְּשׁוּעוֹת ·
שָׂא נָא עָוֹן רִשְׁעִי · עֲבוֹר עַל | סְפוּרוֹת מַשְׁמָעוֹת · עֲדוּת
פִּשְׁעִי · פְּנֵה נָא לְהוֹשִׁיעִי · | מַשְׁמִיעוֹת · פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת ·
צוּר צַדִּיק מוֹשִׁיעִי · קַבֵּל נָא | צַדִּיק נוֹשָׂעוֹת · קְרֵית
שַׁוְעִי · רוֹמֵם קֶרֶן יִשְׁעִי · | תְּשׁוּעוֹת · רֶגֶשׁ תְּשׁוּאוֹת ·
מִן שַׁדַּי מוֹשִׁיעִי · הוֹשַׁע נָא · | מִן שָׁלֹשׁ שָׁעוֹת · הוֹשַׁע נָא:
תּוֹפִיעַ וְתוֹשִׁיעִי · הוֹשַׁע נָא: | תָּחִישׁ לִתְשׁוּעוֹת · הוֹשַׁע נָא:

אֲנִי וָהוֹ הוֹשִׁיעָה נָּא:

ע"ס א"ב, ונסופו תתום שמואל.

כְּהוֹשַׁעְתָּ אֵלִים בְּלוּד עַמֶּךָ · בְּצֵאתְךָ לְיֵשַׁע עַמֶּךָ ·
כֵּן הוֹשַׁע נָא:
כְּהוֹשַׁעְתָּ גּוֹיִם וֵאלֹהִים · דְּרוּשִׁים לְיֵשַׁע אֱלֹהִים · כֵּן הוֹשַׁע נָא:
כְּהוֹשַׁעְתָּ הֲמוֹן צְבָאוֹת · וְעַמָּם מַלְאֲכֵי צְבָאוֹת · כֵּן הוֹשַׁע נָא:
כְּהוֹשַׁעְתָּ זוֹבִים מִבֵּית עֲבָדִים חָנוּן · בְּיָדָם מַעֲבִידִים · כ"ה:
כְּהוֹשַׁעְתָּ טְבוּעִים בְּצוּל גְּזָרִים · יְקָרְךָ עִמָּם מַעֲבִירִים · כ"ה:
כְּהוֹשַׁעְתָּ כַּנָּה מְשׁוֹרֶרֶת וַיּוֹשַׁע · לְגוֹחָה מְצַיֶּנֶת וַיּוֹשַׁע · כ"ה:
כְּהוֹ' מַאֲמַר וְהוֹצֵאתִי אֶתְכֶם · נָקוֹב וְהוֹצֵאתִי אִתְּכֶם · כ"ה:
כְּהוֹשַׁעְתָּ סוֹבְבֵי מִזְבֵּחַ · עוֹמְסֵי עֲרָבָה לְהַקִּיף מִזְבֵּחַ · כ"ה:

ל ש ב ת.

לַשַּׁבָּת · יוֹשֶׁבֶת וּמַמְתֶּנֶת עַד כְּלוֹת שַׁבָּת · כָּבוֹד וְעֹנֶג
קוֹרְאָה לַשַּׁבָּת · לְבוּשׁ וְכִסּוּת מְחַלֶּפֶת בַּשַּׁבָּת · מַאֲכָל
וּמִשְׁתֶּה מְכִינָה לַשַּׁבָּת · נַעַם מְגָדִים מַנְעֶמֶת לַשַּׁבָּת ·
סְעוּדוֹת שָׁלֹשׁ מְקַיֶּמֶת בַּשַּׁבָּת · עַל שְׁתֵּי כִּכָּרוֹת בּוֹצַעַת

durch Wunder halfst einst, als die Philister an der Bundeslade Frevel geübt und Dein strafender Zorn sie traf[1]), — so hilf auch uns! Wie Du einst halfst den nach Babylon vertriebenen Gemeinden, und erbarmungsvoll ihnen immer nahe bliebst, — so hilf auch uns! Wie Du einst halfst den gefangenen Stämmen Jakobs, so bringe die Vertriebenen der Zelte Jakobs wieder zurück und stehe uns bei!

1) Siehe 1. Sam. Kap. 5.

Am Sabbath.

Viererlei Gebiete hat es für den Sabbath festgesetzt; es befolgt das Gebot des Lichteranzündens zur Ehre des Sabbaths und weihet ihn mit besonderem Heiligungsspruche ein, siebenfache Benedeiung betet es und ruft sieben zum Lesen in der Thora auf am Sabbath. — O laß ihm zum Erbtheil werden jenen Tag, der ewiger Sabbath ist! o hilf doch!

Einziger! Ewiger! stehe uns bei!

כהושעת Wie Du einst halfst dem Dir vertrauenden Volksahn (Abraham) und ihn vom Feuertod errettetest[1]), — so hilf auch uns! Wie Du dem Izchak halfst, als er sein Leben Dir geweihet, und Du seinem Erzeuger: „Strecke Deine Hand nicht nach ihm aus!" (1. M. 22, 11) zurufen ließest, — so hilf auch uns! Wie Du einst halfst dem mit heiligen Engeln ringenden Jakob und ihn vor dem feindlichen Esaw schütztest, — so hilf auch uns! Wie Du dessen braven Söhnen beistandest, als sie die sichere Stadt (Schechem) überfielen, und bei ihrem Zuge Du ihre Feinde schrecktest, — so hilf auch uns! Wie Du dem Gekrönten (Mosche) halfst, als er im Schilfe lag, und Du ihn zur Mutterbrust zurückbrachtest, — so hilf auch uns! Wie Du dem Priester Aharon, über den Du gezürnt, wieder verziehest, da Dein treuer Diener (Mosche) für ihn flehte, (V. M. 9, 20) — so hilf auch uns! Wie Du beigestanden dem David, als er zu Nob in die Hände des Githäers Jischbi gefallen war, indem Abischai ihm zu Hilfe kam und den Philister erschlug[2]) — so hilf auch uns! Wie Du dem König Salomo halfst, der sieben Jahre von seinem Hause vertrieben war, er hoffte auf Deine Hilfe und Du setztest ihn wieder auf seinen Thron[3]), — so hilf auch uns! Wie Du zu Elijahu Dich gewandt, als er den Stier Dir geweihet und Du Feuer vom Himmel sandtest, das das Opfer nebst dem Wasser im Graben verzehrte[4]), — so hilf auch uns! Wie Du den Elischa erhörtest, als er wegen des todten Kindes zu Dir flehte und Du das Kind wieder aufleben ließest[5]), — so hilf auch uns!

1) Nach einer Tradition wurde Abrahm, weil er seinen Glauben, an den einzigen Gott nicht aufgeben wollte, von dem Landesfürsten Nimrod in einen brennenden Kalkofen geworfen, woraus ihn Gott errettete. (Midrasch Beresch Rabba, Abschn. 38, Pirke Rabbi Elasar Abschn. 26.)

2) 2. Sam. 21, 16, 17.

3) Nach einer Tradition im Talm. Gittin, 68, Midrasch Ps. 79. und Targum zu Pred. 1, 12.

4) 1. König 18, 31.

5) 2. König 4, 33 — 35.

כְּהוֹשַׁעְתָּ פְּלֵאֵי אָרוֹן כְּהָפְשַׁע · צְעֵר פְּלֶשֶׁת בַּחֲרוֹן
אַף וְנוֹשַׁע · כֵּן הוֹשַׁע נָא:
כְּהוֹשַׁעְתָּ קְהִלּוֹת בָּבֶלָה שִׁלַּחְתָּ · רַחוּם לְמַעַנָם
שִׁלַּחְתָּ · כֵּן הוֹשַׁע נָא:
כְּהוֹשַׁעְתָּ שְׁבוּת שִׁבְטֵי יַעֲקֹב · תָּשׁוּב וְתָשִׁיב שְׁבוּת
אָהֳלֵי יַעֲקֹב · וְהוֹשִׁיעָה נָא:

לשבת.

בַּשַּׁבָּת · פּוֹרֶטֶת אַרְבַּע רְשִׁיוֹת בַּשַּׁבָּת · צִוּוּי הַדַּלָּקַת גֵּר
מַדְלֶקֶת בַּשַּׁבָּת · קִדּוּשׁ הַיּוֹם מְקַדֶּשֶׁת בַּשַּׁבָּת · רֶגֶן
שֶׁבַע מְפַלֶּלֶת בַּשַּׁבָּת · שִׁבְעָה בַּדַּת קוֹרָאָה בַּשַּׁבָּת ·
תַּנְחִילֶנָּה יוֹם שֶׁכֻּלּוֹ שַׁבָּת · הוֹשַׁע נָא:

אֲנִי וָהוּ הוֹשִׁיעָה נָא:

ע״ם א״כ.

כְּהוֹשַׁעְתָּ אַב חֲטוֹן הִשְׁלִיךְ עָלֶיךָ יַהַּ · בַּעֲדוֹ רַדְתָּ וּמִלַּטְתּוֹ מִלַּהַב ·
כֵּן הוֹשַׁע נָא:
כְּהוֹשַׁעְתָּ גִּוְעוֹ מָסַר יְחִידָתוֹ לַשֶּׁלַח · הִבַּרְתָּ לְהוֹרְדְךָ אַל תִּשְׁלַח · כ״ה:
כְּהוֹשַׁעְתָּ הַגָּאֵבַק עִם מַלְאַךְ קִדֵּישׁ וָעִיר · וּמִלַּטְתּוֹ מִשֶּׁטֶם שָׂעִיר · כ״ה:
כְּהוֹשַׁעְתָּ זַרְעוֹ בְּכֹאַם עַל הָעִיר בֶּטַח · תָּרַדְתָּ צָרֵימוֹ בְּנַסָּעָם וַהֲלָכוּ
לָבֶטַח · כֵּן הוֹשַׁע נָא:
כְּהוֹשַׁעְתָּ טְהוֹרִים מְמַפְרִיכֵמוֹ בְּמַלְבֵּן · יָרַדוּ בְמִצוֹלֹת כְּמוֹ אָבֶן · כ״ה:
כְּהוֹשַׁעְתָּ כָּלִיל כְּנִתְעַלְמָה בְּגֹמֶא צוּרָתוֹ · לְוִיתוֹ אֶל חֵיק הוֹרָתוֹ · כ״ה:
כְּהוֹשַׁעְתָּ מְצֻנָּף כַּד כְּנִתְעַבֵּר · נֶאֱמָן חָל בַּעֲדוֹ וְנִתְנַבֵּר · כֵּן הוֹשַׁע נָא:
כְּהוֹשַׁעְתָּ סָגַר כְּיַד יִשְׁפִּי בְּנֹכַ הַגְּתִי · עֲזָרוֹ אֲבִישַׁי וַיַּךְ אֶת הַפְּלִשְׁתִּי · כ״ה:
כְּהוֹשַׁעְתָּ פָּקִיד כְּנָד שֶׁבַע מִמְּעוֹנוֹ · צִפִּיתָ לְיִשְׁעוֹ וְשוֹבַבְתּוֹ לְמָלוֹנוֹ · כ״ה:
כְּהוֹשַׁעְתָּ קָצַב פֶּר וְשַׂעְתּוֹ לְמַעֲלָה · רִשְׁפַּתּוֹ הָאֵשׁ וְגַם הַמַּיִם אֲשֶׁר
בַּתְּעָלָה · כֵּן הוֹשַׁע נָא:
כְּהוֹשַׁעְתָּ שִׁנַּע לְךָ כִּי מֵת הַיֶּלֶד · תָּשֵׁב רוּחוֹ אֵלָיו וַיְחִם בְּשַׂר
הַיֶּלֶד · כֵּן הוֹשַׁע נָא:

Wie Du hilfst den Bewahrern Deiner Gebote, den Deiner Hilfe Harrenden, hilfreicher Gott! so stehe uns bei!

Einziger! Ewiger! stehe uns bei!

הושיעה Hilf Deinem Volke, segene Dein Erbe, weide sie und trage sie bis in Ewigkeit! Mögen diese meine Worte, die ich geflehet vor dem Ewigen, nahe sein dem Ewigen, unserm Gotte, Tag und Nacht; daß er Recht verschaffe seinem Knechte und Recht seinem Volke Israel Tag für Tag. Auf daß alle Völker der Erde erkennen, daß der Ewige Gott ist und Keiner sonst.

Der Vorbeter spricht das ganze Kaddisch.

Es folgt alsdann: שיר של יום, שיר היחוד, קדיש יתום, עלינו, אין כאלהינו.

Am dritten Tag Suckoth.

Fällt dieser auf Montag, so wird אל למושעות, und wenn auf Sabbath אום נצורה gebetet; (Seite 319).

אום אני הומה Hilf der Nation, die fest im Glauben ist wie eine Mauer, rein wie die Sonne, obwohl verbannt und vertrieben doch aufrechtstehend wie die Palme. Sie geht in den Tod für Dich, dem Lamme gleich, daß man zur Schlachtbank führt; zerstreut unter kränkenden Völkern hängt sie treu Dir an, trägt Dein Joch und verkündet Deine Einheit; gedrückt im Exil bleibt sie Deiner Lehre zugethan; zerzaust und zerschlagen, arm und bestürmt trägt sie geduldig was Du ihr auferlegt. Die durch Tobia (Mosche) Erlöste, die heilige Heerde, die Gemeinde Jakob's, mit Deinem Namen bezeichnet, ruft: hilf doch! ruft auf Dich vertrauend: hilf doch!

כהושעת אלים u. s. w. wie oben Seite 321.

חזן כְּהוֹשַׁעְתָּ שׁוֹמְרֵי מִצְוֹת. וְחוֹכֵי יְשׁוּעוֹת. אֵל לְמוֹשָׁעוֹת. וְהוֹשִׁיעָה נָּא:

אֲנִי וָהוֹ הוֹשִׁיעָה נָּא:

קהל הוֹשִׁיעָה אֶת־עַמֶּךָ. וּבָרֵךְ אֶת־נַחֲלָתֶךָ. וְרָעֵם וְנַשְּׂאֵם עַד הָעוֹלָם: וְיִהְיוּ דְבָרַי אֵלֶּה אֲשֶׁר הִתְחַנַּנְתִּי לִפְנֵי יְיָ קְרוֹבִים אֶל־יְיָ אֱלֹהֵינוּ יוֹמָם וָלָיְלָה לַעֲשׂוֹת מִשְׁפַּט עַבְדּוֹ וּמִשְׁפַּט עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל דְּבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ: לְמַעַן דַּעַת כָּל־עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים. אֵין עוֹד:

דער פֿאָרבעטער שפּריכט רעם גאַנצע קדיש.

עז פַּאָגט מַזדעם אין כאלהינו, עלינו, שיר היחוד, שיר של יום.

מק דריטטע טאָג סכות.

(פֿאָלוט דיעזער חזן מאָנטאָג, זיך ווידר אל למושעות, חוכי וען חזן זאָגט, ע"ס א"ב. אום נצורה געזאָגט; זייטע 318.)

אִם אֲנִי חוֹמָה. בָּרָה כַּחַמָּה. גִּלָּהּ וְסוּרָה. דָּמְתָה לְתָמָר. הַהֲרוּגָה עָלַיִךְ. וְנֶחְשֶׁבֶת כְּצֹאן טִבְחָה. זְרוּעָה בֵּין מַכְעִיסֶיהָ. חֲבוּקָה וּדְבוּקָה בָּךְ. טוֹעֶנֶת עָלָךְ. יְחִידָה לַיַּחֲדָךְ. כְּבוּשָׁה בַּגּוֹלָה. לוֹמֶדֶת יִרְאָתָךְ. מְרוּטַת לֶחִי. נְתוּנָה לַמַּכִּים. סוֹבֶלֶת סִבְלָךְ. עֲנִיָּה סְעָרָה. פְּרוּצַת טוֹבָה. צֹאן קָדָשִׁים. קְהִלּוֹת יַעֲקֹב. חזן רְשׁוּמִים בְּשִׁמְךָ שׁוֹאֲגִים, הוֹשַׁע נָּא. תְּמוּכִים עָלַיִךְ. הוֹשַׁע נָּא:

כהושענות אלים ח"ו ווי מבען זייטע 320.

Am vierten Tag Suckoth.

Fällt dieser auf Sonntag oder Dienstag, so sagt man das auf Seite 325 stehende אום אני חיסה.

אבן שתיה Hilf der Grundveste des Weltalls, dem erwählten Hause, das auf der Tenne Aron's stand[1]), dem innersten Heiligthume auf dem Berg Moriah, dem Berge der Erscheinung[2]), den Hallen Deiner Herrlichkeit, der Residenz David's, wie der Libanon glänzend, dem reizenden Gipfel, die Wonne der ganzen Erde, der Krone der Schönheit, der Wohnung der Gerechtigkeit, der Stätte Deines Sitzes, der sicheren Wohnung, der Hütte Schalems (Jerusalems) dem Wallfahrtsorte der Stämme, dem köstlichen Eckstein, dem ausgezeichneten Zion, dem Allerheiligsten, mit Liebe ausgestattet, dem Throne Deiner Herrlichkeit hilf doch! der hohen Burg hilf doch!

כהושעת אלים u. s. w. wie oben Seite 321.

Am fünften Tag Suckoth.

Ist dieser am Montag oder Mittwoch, so sagt man das Obenstehende אבן שתיה fällt er aber auf Sabbath, so wird das auf Seite 319 stehende אום נצורה gebetet.

ארמה מארר Bewahre das Land vor Mißwachs, das Vieh vor Fehlgeburten, die Scheune vor dem Kornwurm, das Getreide vor dem Brande, das Gut vor Verminderung, die Speisen vor Verderbniß, den Oelbaum vor Fruchtabfall, den Waizen vor dem Wurm, die Blätter vor Raupen, die Kelter vor Käfern, den Weinberg vor Insekten, das Gras vor Heuschrecken, die edle Frucht vor Grillen, die Seele vor Schrecken, den Vorrath vor der Motte, die Heerden vor Abmagerung, die Früchte vor Fäulniß, die Schafe vor Seuche, die Ernte vor Fluch, die Gewächse vor Dürre; die Aehren behüte vor Brand, hilf doch! die Feldfrucht vor Ungeziefer, hilf doch!

כהושעת אלים u. s. w. wie oben Seite 321.

Am sechsten Tag Suckoth, wenn er auf Sonntag, Dienstag oder Donnerstag fällt, sagt man das vorstehende ארמה מארר: fällt er aber auf Sabbath, so wird אום נצורה Seite 319 gebetet.

---

1) 2.-Sam. 24, 18, 1. Chron. 21, 18.
2) 1. M. 24, 14, 2. Chron. 3, 1.

מק פֿיערטען טאָג סכות.

(פֿאָלוט דיעזער חוץ זאָנטיקטאָג פֿדער דיעזעטאָג, זיך זאָגט מען דאָס ט"ס א"ב. חוץ זייטע 324 סטעהענדע אם אני חומה.)

אֱבֶן שְׁתִיָּה· בֵּית הַבְּחִירָה· גְּרָן אָרְנָן· דְּבִיר הַמְּצְנָע·
הַר הַמֹּרִיָּה· וְהַר יְרָאֶה· זְבוּל תִּפְאַרְתֶּךָ· חָנָה דָּוִד· טוֹב
הַלְּבָנוֹן· יְפֵה נוֹף מְשׂוֹשׂ כָּל־הָאָרֶץ· כְּלִילַת יְפִי· לִינַת
הַצֶּדֶק· מָכוֹן לְשִׁבְתֶּךָ· נָוֶה שַׁאֲנָן· סְבַת שָׁלֵם· עֲלִית
שְׁבָטִים· פִּנַּת יְקָרַת· צִיּוֹן הַמְצֻיֶּנֶת· קֹדֶשׁ הַקָּדָשִׁים·
רָצוּף אַהֲבָה· שְׁכִינַת כְּבוֹדֶךָ· הוֹשַׁע נָא· תֵּל
תַּלְפִּיוֹת· הוֹשַׁע נָא:

כהושעה אלים מ"ז"ו ווי"ו מָבען זייטע 320.

מק פֿינפֿטען טאָג סכות.

(חיזו דיעזער מק מאָנטאָג פֿדער מיטוואָך, זיך זאָגט מען דאָס מָבען סטעהענדע אבן שתיה; פֿאָלוט ער מַבער מק זנת, זיך ווירד דאָס חוץ ע"ס א"ב. זייטע 318 סטעהענדע אם נצורה געזאָגט.)

אֲדָמָה מֵאָרָר· בְּהֵמָה מִמְשַׁכֶּלֶת· גֶּרֶן מְגֻמָּם· דָּגָן
מְדַלֶּלֶת· הוֹן מִמְּאֵרָה· וְאֹכֶל מִמְּהוּמָה· זַיִת מַנְשֶׁלֶל·
חִטָּה מֻחְגָּב· טֶרֶף מִגּוֹבַי· יֶקֶב מְיֻלָּק· כֶּרֶם מִתּוֹלַעַת·
לֶקֶשׁ מֵאַרְבֶּה· מֶגֶד מִצְּלָצַל· נֶפֶשׁ מִבֶּהָלָה· שִׂבַּע
מִסָּלְעָם· עֲדָרִים מִדַּלּוּת· פֵּרוֹת מִשִּׁדָּפוֹן· צֹאן
מִצְּמִיתוּת· קָצִיר מִקְּלָלָה· רֹב מֵרָזוֹן· שִׁבְלֶת
מִצְּנָמוֹן· הוֹשַׁע נָא· תְּבוּאָה מֵהָסִיל· הוֹשַׁע נָא:

כהושעה אלים מ"ז"ו ווי"ו מָבען זייטע 320.

מק זעכסטען טאָג סכות, וועו ער חוץ זאָנטיקטאָג, דיעזעטאָג פֿדער דאָנערשטאָג פֿאָלוט, זיך זאָגט מען דאָס פֿרימאָרגען אדמה מארר; פֿאָלוט ער מַבער חוץ זנת, זיך ווירד דאָס נצורה זייטע 318 געבעטעט.

Am הושענא רבא werden sieben Thora-Rollen aus der heiligen Lade auf den Vorlesepult (Almemar) gebracht, und sieben Umzüge unter Absingung der סופעמים gehalten. Nach einem jedem Umzuge wird eine der Thora-Rollen wieder in die heilige Lade gestellt.

Hilf doch!

Um Deinetwillen, unser Gott! hilf doch!
Um Deinetwillen, unser Schöpfer! hilf doch!
Um Deinetwillen, unser Erlöser! hilf doch!
Um Deinetwillen, unser Fürsorger! hilf doch!

למען אמתך Um Deiner Treue willen, hilf doch![1]) um Deines Bundes willen, um Deiner Größe willen, um Deines Gesetzes willen, um Deines Glanzes willen, um Deines Hauses willen, um Deines Namens willen, um Deiner Gnade willen, um Deiner Güte willen, um Deiner Einheit willen, um Deiner Ehre willen, um Deiner Lehre willen, um Deines Reiches willen, um Deiner Ewigkeit willen, um Deines Rathes willen, um Deiner Allmacht willen, um Deiner Hoheit willen, um Deiner Gerechtigkeit willen, um Deiner Heiligkeit willen, um Deines Erbarmens willen, um Deiner Majestät willen hilf doch! um Deines Ruhmes willen hilf doch!

עולם חסד Durch Gottes Gnade hat die Welt Bestand!

In manchen Gemeinden (wie Mainz, Fürth, Metz) wird statt אערוך שיעי אל למושיע gebetet.

אערוך Ich trage Dir meine Bitte vor hier im Gebethause. Bereits am Fasttage (Versöhnungstage) bekannte ich mein Vergehen und ersuchte Dich, mir zu helfen; o vernimm meines Flehens Stimme und komm' zur Hilfe mir! O gedenke, hab' Erbarmen, Helfer! Lebendiger, erfreue mich, Allgütiger, erhör' mein Schreien, bring' baldigst den Erretter mir! Vernichte den bösen Trieb, daß er nicht mehr in Schuld mich stürze; eile, Gott meines Heils, auf immer mir zu helfen! O daß Du meine

אל Hilfreicher Gott, gestützt auf Deine vielfachen Verheißungen treten die Verehrer Deines anmuthigen Gesetzes mit ihrem Flehen vor Dich hin, tragen wohlgeordnete Gebete Dir vor und rufen laut um Erhörung. Die Deiner Hilfe harren, Dir anhangen, o wende Dich ihnen zu! Sie nehmen die Festzeiten wohl in Acht, knieen flehend vor Dir, forschen in den Worten, die einst Dein Mund verkündet, Rettungsspender! in den herrlichen

[1]) Hilf doch! (הושע נא) Dies Wort bezieht sich auf jeden einzelnen Passus in diesem Stücke, wie es in Handschriften im Texte auch wirklich so gesetzt ist: למען אמתך הושע נא, למען בריתך הושע נא וכו'.

מן הושענא רבא ווערדן זיעבען תורה־רמָוֹנען חוץ דער חיוֹיגען וַאדע חוץ דען פַּסוּקען (מַאמאר) געברַאכט, מוכז זיעבען מאלוגע מוכטער מביזנגנג דער הושענות געהאלטען. כאך מיינעט יעדען מאלוגע וויבד מיינע דער תורה־רמָוֹנען וויעדער מין דיא חיוֹיגע וַאדע געטעלט.

מו"ק הוֹשַׁע נָא:

מון. קסל. מון. קסל.

לְמַעַנְךָ אֱלֹהֵינוּ הוֹשַׁע נָא: לְמַעַנְךָ בּוֹרְאֵנוּ הוֹשַׁע נָא:
לְמַעַנְךָ גּוֹאֲלֵנוּ הוֹשַׁע נָא: לְמַעַנְךָ דּוֹרְשֵׁנוּ הוֹשַׁע נָא:

ע"ס א"ב.

לְמַעַן אֲמִתֶּךָ · לְמַעַן בְּרִיתֶךָ · לְמַעַן גָּדְלֶךָ (וְתִפְאַרְתֶּךָ) ·
לְמַעַן דָּתֶךָ · לְמַעַן הוֹרֶךָ · לְמַעַן וִעוּדֶךָ · לְמַעַן זִכְרֶךָ ·
לְמַעַן חַסְדֶּךָ · לְמַעַן טוּבֶךָ · לְמַעַן יִחוּדֶךָ · לְמַעַן כְּבוֹדֶךָ ·
לְמַעַן לְמוּדֶךָ · לְמַעַן מַלְכוּתֶךָ · לְמַעַן נִצְחֶךָ · לְמַעַן סוֹדֶךָ ·
לְמַעַן עֻזֶּךָ · לְמַעַן פְּאֵרֶךָ · לְמַעַן צִדְקָתֶךָ · לְמַעַן קָדְשָׁתֶךָ ·
לְמַעַן רַחֲמֶיךָ (הָרַבִּים) · מון לְמַעַן שְׁכִינָתֶךָ · הוֹשַׁע נָא ·
לְמַעַן תְּהִלָּתֶךָ · הוֹשַׁע נָא:

לאחר הקפה ראשונה אומרים עוֹלָם חֶסֶד יִבָּנֶה:

מון מַכְּלען גענייכדען (ווי מייכן, פּירטה, מען,) ווירד סטַמַטש אערוך שועי, ע"ס א"ב. דמז נעבענסטעהענדע אל למושעות געבעטען.

אֱעֶרוֹךְ שׁוּעִי · בְּבֵית שַׁוְעִי ·
גָּלִיתִי בַצּוֹם פִּשְׁעִי · דְּרַשְׁתִּיךָ
בּוֹ לְהוֹשִׁיעִי · הַקְשִׁיבָה לְקוֹל
שַׁוְעִי · וְקוּמָה וְהוֹשִׁיעִי · זְכוֹר וְרַחֵם
מוֹשִׁיעִי · חַי כֵּן תְּשַׁעְשְׁעִי · טוֹב
בְּאֵנֶק שְׁעִי · יָחִישׁ מוֹשִׁיעִי · כַּלֵּה
מַרְשִׁיעִי · לְבַל עוֹד תַּרְשִׁיעִי · מַהֵר
אֱלֹהֵי יִשְׁעִי · נֶצַח לְהוֹשִׁיעִי · שָׂא נָא
אֶל לְמוֹשָׁעוֹת · בְּאַרְבַּע
שְׁבָעוֹת · גָּשִׁים בְּשַׁוְעוֹת ·
הַפְקֵד עֶרֶךְ שׁוּעוֹת · הוֹגֵי
שַׁעֲשָׁעוֹת · וְחִידָתָם
מְשׁתַּעְשְׁעוֹת · זַעֲקִים
לְהַשָּׁעוֹת · חִכֵּי יְשׁוּעוֹת ·
טְפוּלִים בְּךָ שְׁעוֹת · יוֹרְעֵי בִּין
שָׁעוֹת · כּוֹרְעֶיךָ בְּשַׁוְעוֹת ·
לְהָבִין שְׁמוּעוֹת · מִפִּיךָ
נִשְׁמָעוֹת · נוֹתֵן תְּשׁוּעוֹת ·

Missethat vergeben, meine Frevel übersehen und hilfreich Dich mir zuwenden wolleſt, Fels! Gerechter! Helfer! Nimm doch mein Flehen an, erhebe as Glückshorn meines Heils! — Allmächtiger, mein Helfer, hilf doch! Erſcheine zur Rettung mir, hilf doch!

Sprüchen, die Dein Zeugniß lehrt. O gewähre ihnen Hilfe durch den siegreichen Gerechten (משיח), laß in der Stadt des Heils (Jeruſalem) rauſchenden Jubel ertönen! Bring' die verheißenen glücklichen Zeiten, hilf doch! Beſchleunige uns das Heil, hilf doch!

לך זרוע עם Dein iſt die Macht und Stärke, gewaltig Deine Hand, erhaben Deine Rechte!

ארון המושיע Herr des Heils! außer Dir gibt's keine Hilfe. Du biſt mächtig und kannſt helfen; arm bin ich, darum hilf mir! Allmächtiger, Helfer, Erretter und Befreier, hilf denen, die zu Dir rufen, rette die, ſo zu Dir harren! Sättige Deine Heerde, gib ihr Frucht in Ueberfluß! Laß alle Pflanzen ſproſſen durch deine Hilfe, laß das Erdreich nicht die Schuld ſeiner Bewohner büßen! Verleihe Süßigkeit den Früchten, führe Nebel den Gefilden zu, laß Wolken ſich bewegen, entziehe den Regen nicht! Der Du Deine Hand öffneſt und Alles ſättigeſt, labe die nach Dir Dürſtenden, beglücke die Dich anrufen, großer Retter! Hilf denen, die Dich erſuchen, hilf doch! Hilf Deinen Frommen, hilf doch!

תתן אמת Erweiſe Treue an Jakob, Liebe an Abraham!

אים אני חומה Hilf der Nation, die feſt im Glauben iſt wie eine Mauer, rein wie die Sonne, obwohl verbannt und vertrieben doch aufrechtſtehend wie die Palme. Sie geht in den Tod für Dich, dem Lamme gleich, das man zur Schlachtbank führt; zerſtreut unter kränkenden Völkern hängt ſie treu Dir an, trägt Dein Joch und verkündet Deine Einheit; gedrückt im Exil bleibt ſie Deiner Lehre zugethan; zerzauſt und zerſchlagen, arm und beſtürmt trägt ſie geduldig, was Du ihr auferlegt. Die durch Tobia (Moſche) Erlöſte, die heilige Heerde, die Gemeinde Jakob's, mit Deinem Namen bezeichnet, ruft: hilf doch! ruft auf Dich vertrauend: hilf doch!

נעימות Ewige Wonne iſt in Deiner Rechten!

עָוֹן רִשְׁעִי. עֲבוֹר עַל פִּשְׁעִי. פְּנֵה
נָא לְהוֹשִׁיעִי. צוּר צַדִּיק מוֹשִׁיעִי.
קַבֵּל נָא שַׁוְּעִי. רוֹמֵם קֶרֶן יִשְׁעִי.
מִי שַׁדַּי מוֹשִׁיעִי. הוֹשַׁע נָא. תּוֹפִיעַ
וְתוֹשִׁיעִי. הוֹשַׁע נָא:

סְפוּרוֹת מַשְׁמָעוֹת. עֲדוּת
מַשְׁמִיעוֹת. פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת.
צַדִּיק נוֹשָׁעוֹת. קֶרֶן
תְּשׁוּעוֹת. הֶגֶשׁ תְּשׁוּאוֹת.
מִי שָׁלֹשׁ שָׁעוֹת. הוֹשַׁע
נָא: תָּחִישׁ לִתְשׁוּעוֹת.
הוֹשַׁע נָא:

לאחר הקפה זניה תומרים לְךָ זָרוֹעַ עִם־גְּבוּרָה תָּעֹז יָדְךָ תָּרוּם יְמִינֶךָ:

ע"פ א"ב.

אָדוֹן הַמּוֹשִׁיעַ. בְּלִתְךָ אַיִן לְהוֹשִׁיעַ. גִּבּוֹר וּמוֹשִׁיעַ.
דַּלְתִּי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ. הָאֵל הַמּוֹשִׁיעַ. וּמַצִּיל וּמוֹשִׁיעַ.
זְעֻקֶיךָ תּוֹשִׁיעַ. חוֹכֶיךָ הוֹשִׁיעַ. טְלָאֶיךָ תַּשְׂבִּיעַ.
יְבוּל לְהַשְׁפִּיעַ. כָּל־שִׂיחַ תַּדְשֵׁא וְתוֹשִׁיעַ. לְגִיא בַּל תַּרְשִׁיעַ. מְגָדִים תַּמְתִּיק וְתוֹשִׁיעַ. נְשִׂיאִים לְהַפְקִיעַ.
שְׁעִירִים לְהָנִיעַ. עֲנָנִים מִלְּהַמְנִיעַ. פּוֹתֵחַ יָד וּמַשְׂבִּיעַ.
צְמֵאֶיךָ תַּשְׂבִּיעַ. קוֹרְאֶיךָ תּוֹשִׁיעַ. רַב לְהוֹשִׁיעַ.
שׁוֹחֲרֶיךָ הוֹשִׁיעַ. הוֹשַׁע נָא. תְּמִימֶיךָ תּוֹשִׁיעַ. הוֹשַׁע נָא:

לאחר הקפה שליזית תומרים תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם:

ע"פ א"ב.

אִם אֲנִי חוֹמָה. בָּרָה כַּחַמָּה. גִּלָּה וְסוּרָה. דָּמְתָה לְתָמָר. הַהֲרוּגָה עָלֶיךָ. וְנֶחֱשֶׁבֶת כְּצֹאן טִבְחָה. זְרוּיָה בֵּין מַכְעִיסֶיהָ. חֲבוּקָה וּדְבוּקָה בָּךְ. טוֹעֶנֶת עָלָךְ.
יְחִידָה לְיַחֲדָךְ. כְּבוּשָׁה בַּגּוֹלָה. לוֹמֶדֶת יִרְאָתָךְ. מְרוּטַת
לֶחִי. נְתוּנָה לְמַכִּים. סוֹבֶלֶת סִבְלָךְ. עֲנִיָּה סְעָרָה.
פְּרוּיַת טוֹבְיָה. צֹאן קָדָשִׁים. קְהִלּוֹת יַעֲקֹב. רְשׁוּמִים
בְּשִׁמְךָ שׁוֹאֲגִים. הוֹשַׁע נָא. תְּמוּכִים עָלֶיךָ. הוֹשַׁע נָא:

לאחר הקפה רביעית תומרים נְעִמוֹת בִּימִינְךָ נֶצַח:

אדם Hilf dem Geschöpfe, das Mensch und Thier ist, aus Fleisch, Geist und Seele, Adern, Knochen und Haut besteht, als Dein Ebenbild geschaffen ist und doch bei seiner Schönheit nur einem Hauche gleicht, dem Viehe gleicht und vergebt trotz seiner Pracht und aufrechten Gestalt. Erneue stets die Erde, bepflanze das öde Land, daß Wein und Korn, Rebe und Feigenbaum gedeihe! Würze den besprießten Boden mit erquickenden Regen und erhalte so die Erde, daß die Gewächse sich erheben, ihre Säfte Kraft gewinnen und Blüthen treiben. Kühlende Gewässer laß auf die Pflanzen rieseln und sie zur völligen Reife bringen! Halte aufrecht das Weltall, hilf doch! dem Weltall, das Du an nichts gehängt, hilf doch!

ה' אדוניני Ewiger, unser Herr! wie mächtig ist Dein Name in der ganzen Welt; Du hast Deine Herrlichkeit am Himmel ausgebreitet!

למען איתן Hilf um des Glaubensstarken (Abraham) willen, der sich in's lodernde Feuer werfen ließ[1]) um seines Sohnes (Izchak) willen, der sich ergab dem Opferfeuer; um des Helden (Jakob) willen, der gerungen mit einem Feuerengel[2]); um der Stämme Israels willen, die Du geleitet mit der Wolken- und Feuersäule; um Mosche's willen, der in den Himmel erhoben und den feurigen Engeln gleich erhöhet wurde; um Aharon's willen, der den himmlischen Feuerwesen gleich sich im Dienste Dir weihete; um des Geschenkes der Zehngebote willen, die Du geoffenbart aus Feuer; um des Stiftszeltes willen, das Du umwölbt mit Wolke und Feuer[3]) um des verherrlichten Berges (Sinai) willen, auf den Du Dich herabließest im Feuer; um Deines theuern Tempels willen, den Du den Feuerhimmeln vorgezogen; um deßwillen (Mosche), der zu Dir flehete, bis daß sich legte das verzehrende Feuer[4]); um deßwillen (Aharon) der die Feuerpfanne nahm und abwandte den feurigen Zorn[5]) um des Eiferers (Pinchas) willen, dessen Eifer für Dich erglühte, wie das Feuer[6]); um Josua's willen, der seine Hände erhob, so daß Steine regneten voll Feuer[7]); um Samuels willen, der ein junges Lamm als Ganzopfer Dir geweihet im Feuer[8]); um David's willen, der in der Tenne stand und Gnade fand durch Opferfeuer[9]); um Salomo's willen, auf dessen Gebet in der heiligen Halle herabkam das Feuer[10]); um des Gesandten (Elijahu) willen, der empor zum Himmel stieg in feurigem Gespann'[11]); um jener

1) Siehe oben Seite 323. 2) I. M. 32, 25. 3) II. M. 40, 38.
4) IV. M. 11, 2. 5) IV. M. 17, 11—14. 6) IV. M. 25, 11.
7) Jos. 10. 11. 8) I. Sam. 7, 9. 9) II. Sam. 24, 25.
10) II. Chron. 7, 1. 11) II. König 2, 11.

ע"פ א"ב.

אָדָם וּבְהֵמָה. בָּשָׂר וְרוּחַ וּנְשָׁמָה. גִּיד וְעֶצֶם וְקֶרְמָה. דְּמוּת וְצֶלֶם וְרִקְמָה. הוֹד לַהֶבֶל דָּמָה. וְנִמְשָׁל כַּבְּהֵמוֹת נִדְמָה. זִיו וְתֹאַר וְקוֹמָה. חִדּוּשׁ פְּנֵי אֲדָמָה. טִיעַת עֲצֵי נְשָׁמָה. יְקָבִים וְקָמָה. כְּרָמִים וְשִׁקְמָה. לְתֶבֶל הַמְסָיָמָה. מִטְּרוֹת עִוֹ לְסַמָּמָה. נְשִׁיָּה לְקַוְּמָה. שִׂיחִים לְקוֹמַמָּה. עֲדָנִים לְעָצְמָה. פְּרָחִים לְהַעֲצִימָה. צְמָחִים לְגָשְׁמָה. קָרִים לְזָרְמָה. רְבִיבִים לְשַׁלְּמָה. שִׁ׳שְׁתִּיָּה לְרוֹמְמָה. הוֹשַׁע נָא. תְּלוּיָה עַל בְּלִימָה. הוֹשַׁע נָא:

לאחר הקפה חמישית תומרים יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־תְּנָה הוֹדְךָ עַל־הַשָּׁמָיִם:

ע"פ א"ב.

לְמַעַן אֵיתָן הַנִּזְרָק בְּלַהַב אֵשׁ: לְמַעַן בֵּן הַנֶּעֱקָד עַל עֵצִים וָאֵשׁ: לְמַעַן גִּבּוֹר הַנֶּאֱבָק עִם שַׂר אֵשׁ: לְמַעַן דַּגְלִים הִנְחִירָ בֶּעָנָן וְאוֹר אֵשׁ: לְמַעַן הֶעֱלָה לַמָּרוֹם וְנִתְעֲלָה כְּמַלְאֲכֵי אֵשׁ: לְמַעַן וְהוּא לְךָ כְּסֶגֶן בְּאֶרְאֶלִּי אֵשׁ: לְמַעַן זֶבֶד דִּבְרוֹת הַנְּתוּנוֹת מֵאֵשׁ: לְמַעַן חִפּוּי יְרִיעוֹת וַעֲנָן אֵשׁ: לְמַעַן טֶכֶס הָר יָרַדְתָּ עָלָיו בָּאֵשׁ: לְמַעַן יְדִידוּת אֲשֶׁר אָהַבְתָּ מִשְׁמֵי אֵשׁ: לְמַעַן כָּמַה עַד שָׁקְעָה הָאֵשׁ: לְמַעַן לָקַח מַחְתַּת אֵשׁ וְהֶסִיר חֲרוֹן אֵשׁ: לְמַעַן מְקַנֵּא קִנְאָה גְדוֹלָה בָּאֵשׁ: לְמַעַן נָף יָדוֹ וַיֵּרְדוּ אַבְנֵי אֵשׁ: לְמַעַן שָׂם טְלֵה חָלָב כְּלִיל אֵשׁ: לְמַעַן עָמַד בַּגֶּרֶן וְנִתְרַצָּה בָּאֵשׁ: לְמַעַן פִּלֵּל בָּעֲזָרָה וַיֵּרְדָה הָאֵשׁ: לְמַעַן צִיר עָלָה וְנִתְעַלָּה בְּרֶכֶב וְסוּסֵי אֵשׁ: לְמַעַן קְדוֹשִׁים מְשֻׁלָּכִים בָּאֵשׁ: לְמַעַן רִבּוֹ רִבְּנָן חָו וְנַהֲרֵי

Heiligen willen[1]), die Deinetwegen in's Feuer gingen, um Daniels willen, der Myriaden Engel und Feuerströme sah[2]); um Deiner verheerten Stadt willen, die zerstört ward im Feuer, hilf doch! Um der Familien der Führer Juda's willen, die Du einst mächtig machst wie Feuer[3]); hilf doch!

צדיק Gerecht ist Gott in all seinen Wegen und gnädig in all seinem Thun!

חתננו Setze uns ein zu Ruhm und Preis, bring' uns zurück zum Besitzthum und Erbe, laß unser Glück sich hoch erheben, stelle uns her zu Deinen edlen Weinberge, laß uns gedeihen, wie Bäume gepflanzt an Wasserbächen, befreie uns von jeder Plage und Krankheit, kröne uns mit Deiner unendlichen Liebe, erfreue uns in Deinem Gebethause, leite uns sanft, wie auf ruhigem Wasser, erfülle uns mit Weisheit, und Erkenntniß, kleide uns in Macht und Größe, schmücke uns mit der Krone der Vollkommenheit, führ' uns auf ebenem Pfade, leite uns auf die rechte Bahn, begnadige uns mit Liebe und Huld, gedenke des Wortes, uns zu erheben, hilf uns mit Deiner Allmachthand, statte uns aus mit dem Glanze der volkreichen Stadt (Jerusalem), mach' uns einem anschließenden Gurte gleich, Dir anhänglich, laß die Erlösungszeit uns erreichen, führe uns in Dein Haus mit Gesang und Jubel, verherrliche uns mit Heil und Wonne, kräftige uns durch Freiheit und Rettung, beseelige uns durch den Wiederaufbau Deiner Stadt, erhöhe unsern Ruhm über den aller Nationen, gedenke unser zur Wonne und Freude! laß uns auf fetten Triften fröhlich lagern hilf doch! stärke uns, Gott Jakob's! immerdar! hilf doch!

לך ה' הגדלה Dein, Ewiger! ist die Größe, die Stärke, die Pracht, der Sieg und die Majestät, so wie Alles im Himmel und auf Erden. Dein, Ewiger! ist die Regierung und die Erhabenheit über alles Hohe! Der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an jenem Tage wird der Ewige erkannt werden, als der Einzige und sein Name als der Einzige. Und in Deiner Lehre steht geschrieben wie folgt: Höre Israel, der Ewige ist unser Gott, der Ewige ist einzig! Gelobt sei der Name seines glorreichen Reiches immer und ewig!

---

[1]) Chananjah, Mischael und Asarjah, die sich nicht vor der Bildsäule Nebuchadnezars niederwarfen und deßhalb in einen brennenden Kalkofen geworfen wurden. Siehe Daniel Kap. 3.

[2]) Daniel 7, 10. [3]) Vgl. Secharia 12, 6.

אֵשׁ: י׳ לְמַעַן שְׁמָמוֹת עִירְךָ הַשְּׁרוּפָה בָאֵשׁ. הוֹשַׁע נָא:
לְמַעַן תּוֹלָדוֹת אַלְפֵי יְהוּדָה תָּשִׂים כְּכִיּוֹר אֵשׁ. הוֹשַׁע נָא:

לאחר הקפה שניה אומרים צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו:

ע"פ חשר"ק, ומא"כ מתוס אלעזר חזק.

תְּתֶּנְנוּ לְשֵׁם וּלְתִהֳלָּה. תְּשִׁיבֵנוּ אֶל־הַחֶבֶל וְאֶל־הַנַּחֲלָה.
תְּרוֹמְמֵנוּ לְמַעֲלָה לְמַעֲלָה. תְּקוֹמֲמֵנוּ לְכֶרֶם סְגֻלָּה.
תַּצִּיבֵנוּ כְּעֵץ עַל־פַּלְגֵי מַיִם שְׁתוּלָה. תַּפְרֵנוּ מִכָּל־נֶגַע וּמַחֲלָה. תְּעַטְּרֵנוּ בְּאַהֲבָה כְּלוּלָה. תְּשַׂמְּחֵנוּ בְּבֵית הַתְּפִלָּה. תְּנַהֲלֵנוּ עַל מֵי מְנוּחוֹת סֶלָה. תְּמַלְּאֵנוּ חָכְמָה וְשִׂכְלָה. תַּלְבִּישֵׁנוּ עֹז וּגְדֻלָּה. תַּכְתִּירֵנוּ בְּכֶתֶר כְּלוּלָה.
תְּיַשְּׁרֵנוּ כְּאֹרַח סְלוּלָה. תְּטַעֲנוּ בְּיֵשֶׁר מִסְלָה. תְּחָנְנוּ בְּרַחֲמִים וּבְחֶמְלָה. תַּזְכִּירֵנוּ בְּמִי וְאֵת עֲלָה. תּוֹשִׁיעֵנוּ בְּיָדְךָ הַגְּדוֹלָה. תְּהַדְּרֵנוּ בְּזִיו הַמֶּלָה. תַּדְבִּיקֵנוּ בְּאֵזוֹר חֲתֻלָּה. תַּגִּיעֵנוּ לְקֵץ הַגְּאֻלָּה. תְּבִיאֵנוּ לְבֵיתְךָ בְּרִנָּה וְצָהֳלָה. תְּאַדְּרֵנוּ בְּיֶשַׁע וְגִילָה. תְּאַמְּצֵנוּ בְּרֶוַח וְהַצָּלָה.
תְּלַבְּבֵנוּ בְּבִנְיַן עִירְךָ כְּבַתְּחִלָּה. תַּעֲלֵנוּ עַל כָּל־אֹם לְתִהִלָּה. תַּזְכִּירֵנוּ בְּשָׁשׁוֹן וְגִילָה. י׳ תַּרְכִּיבֵנוּ בְּמֶרְעֶה שָׁמֵן לְהַצָּהִילָה. הוֹשַׁע נָא. תְּחַזְּקֵנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה. הוֹשַׁע נָא:

לאחר הקפה שניה אומרים לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל וּ לְרֹאשׁ: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ וּ אֶחָד: בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

כהושעת Wie Du den Glaubensstarken zu Lud (Egypten) einst halfst, als Du auszogst, Dein Volk zu retten, — so hilf auch uns! Wie Du einst halfst dem Volke und seinen Führern, die Dein göttliches Heil ersehnten, — so hilf auch uns! Wie Du einst halfst der Heeresmenge, die von Engelsschaaren begleitet war, — so hilf auch uns! Wie Du Allgnädiger, einst die Lautern aus dem Sklavenhause befreitest, wo sie so schwer arbeiten mußten, — so hilf auch uns! Wie Du ihnen halfst, durch das gespaltene Meer zu ziehen und Deine Majestät mit ihnen zog, — so hilf auch uns! Wie Du Hilfe warst Deinen Geliebten, als sie das Befreiungslied Dir sangen, — so hilf auch uns! Wie Du einst halfst und Deiner Verheißung gemäß sie aus dem Elend führtest, so hilf auch uns! Wie Du einst halfst denen, die den mit Weidenzweigen bekränzten Altar umzogen[1]), — so hilf auch uns! Wie durch Wunder einst Du halfst, als die Philister an der Bundeslade Frevel geübt und Dein strafender Zorn sie traf[2]), — so hilf auch uns! Wie Du einst halfst den nach Babylon vertriebenen Gemeinden, und erbarmungsvoll ihnen immer nahe bliebst, — so hilf auch uns! Wie Du einst halfst den gefangenen Stämmen Jakobs, so bringe die Vertriebenen der Zelte Jakobs, wieder zurück und stehe uns bei!

Wie Du halfst den Bewahrern Deiner Gebote, den Deiner Hilfe Harrenden, hilfreicher Gott! so stehe uns bei!

Einziger! Ewiger! stehe uns bei!

אנא הושיעה נא O hilf doch!

O vernimm das Flehen Derer, die sich nach Deiner Hilfe sehnen und mit Bachweiden Dich verehren, und hilf doch! —

---

[1]) Am Hüttenfeste wurden ehedem im Tempel zu Jerusalem Weidenzweige um den Altar gesetzt und dann ein feierlicher Umzug um denselben gehalten.

[2]) Siehe I. Sam. Kap. 5.

ע"פ א"ב, ונסוף תתוס שמואל.

כְּהוֹשַׁעְתָּ אֵלִים בְּלוּד עַמֶּךָ. בְּצֵאתְךָ לְיֵשַׁע עַמֶּךָ.
כֵּן הוֹשַׁע נָא:
כְּהוֹשַׁעְתָּ גּוֹי וֵאלֹהִים. דְּרוּשִׁים לְיֵשַׁע אֱלֹהִים. כֵּן הוֹשַׁע נָא:
כְּהוֹשַׁעְתָּ הֲמוֹן צְבָאוֹת. וְעַמָּם מַלְאֲכֵי צְבָאוֹת. כֵּן הוֹשַׁע נָא:
כְּהוֹשַׁעְתָּ זַבִּים מִבֵּית עֲבָדִים חַנּוּן, בְּיָדָם מַעֲבִירִים. כ"ה:
כְּהוֹשַׁעְתָּ טְבוּעִים בְּצוּל גְּזָרִים. יָקָרְךָ עָמָם מַעֲבִירִים. כ"ה:
כְּהוֹשַׁעְתָּ כַּנָּה מְשׁוֹרֶרֶת וַיּוֹשַׁע. לְגוֹחָה מְצַיֶּנֶת וַיּוֹשַׁע.
כֵּן הוֹשַׁע נָא:
כְּהוֹשַׁעְתָּ מַאֲמַר וְהוֹצֵאתִי אֶתְכֶם. נָקוּב וְהוֹצֵאתִי
אֶתְכֶם. כֵּן הוֹשַׁע נָא:
כְּהוֹשַׁעְתָּ סוֹבְבֵי מִזְבֵּחַ. עוֹמְסֵי עֲרָבָה לְהַקִּיף מִזְבֵּחַ. כ"ה:
כְּהוֹשַׁעְתָּ פְּלִאֵי אָרוֹן כְּהָפְשַׁע. צֵעַר פְּלֶשֶׁת בַּהֲרוֹן
אַף וְנוֹשַׁע. כֵּן הוֹשַׁע נָא:
כְּהוֹשַׁעְתָּ קְהִלּוֹת בָּבֶלָה שִׁלַּחְתָּ. רַחוּם לְמַעַנָּם
שִׁלַּחְתָּ. כֵּן הוֹשַׁע נָא:
כְּהוֹשַׁעְתָּ שִׁבוּת שִׁבְטֵי יַעֲקֹב. תָּשׁוּב וְתָשִׁיב שִׁבוּת
אָהֳלֵי יַעֲקֹב. וְהוֹשִׁיעָה נָא:
חזן כְּהוֹשַׁעְתָּ שׁוֹמְרֵי מִצְוֹת. וְחוֹכֵי יְשׁוּעוֹת. אֵל
לְמוֹשָׁעוֹת. וְהוֹשִׁיעָה נָא: אֲנִי וָהוּ הוֹשִׁיעָה נָא:

חו"ק **אָנָּא הוֹשִׁיעָה נָא:**

ע"ס א"ב.

אָנָּא אֱזוֹן חִין תְּאֵבֵי יִשְׁעֶךָ.
בְּעַרְבֵי נַחַל לְשַׁעְשְׁעֶךָ. וְהוֹשִׁיעָה נָא:

O erlöse Deine Pflanzung (Israel) und räume den Feind vor ihr weg, hilf doch!

*) O schaue auf dem Bundessiegel, wenn Du die Böse-wichter in den finstern Abgrund stürzest, und hilf doch!

O gedenke uns des Ahnherrns (Abraham, der Dich er-kannt, dem Du Deine Gnade zugesichert, und hilf doch!

O zeige den reinen Herzen Deine Wunder, auf das bekannt werde, daß es Deine Wunder sind, hilf doch!

O Allmächtiger! verleihe uns Dein Heil, wie Du unsern Vätern zugeschworen, hilf doch!

O erfülle die Wünsche des zu Dir betenden Volkes, wie Du einst das Gebet des auf dem Berge Moriah Gebundenen (Izchak) erhörtest, hilf doch!

O erhebe die Stämme, die Du gepflanzt, wehre ab von ihnen jede Gewaltthat, hilf doch!

O öffne uns die Behälter Deines Regens und befruchte damit das dürre Land, hilf doch!

O wende Dich Deinen Anbetern zu und weide sie auf fetten Triften, hilf doch!

O richte die Thore Deiner verödeten Stadt wieder auf, laß die Mauern Deiner Burg sich wieder erheben, hilf doch!

---

*) Findet eine Beschneidung statt, so wird hier Folgendes eingeschaltet:

Gedenke des Bundes mit Abraham und der Opferung Izchaks, bringe wieder zurück die Gefangenen der Zelte Jakob's und stehe uns bei, Deines Namens willen!

אָנָּא גְּאוֹל כַּנַּת נִטָּעֶךָ׃
הוּמָה בְּטַאֲטָאֶךָ׃ וְהוֹשִׁיעָה נָּא׃

*) אָנָּא הַבֵּט לִבְרִית טִבְעֶךָ׃
וּמַחֲשַׁבֵי אֶרֶץ בְּחַטִּבְיָעֶךָ׃ וְהוֹשִׁיעָה נָּא׃

אָנָּא זְכָר־לָנוּ אָב יְדָעֶךָ׃
חַסְדְּךָ לָמוֹ בְּהוֹרִיעֶךָ׃ וְהוֹשִׁיעָה נָּא׃

אָנָּא טְהוֹרֵי לֵב בְּהַפְלִיאֶךָ׃
יְוַדַּע כִּי הוּא פָּלְאֶךָ׃ וְהוֹשִׁיעָה נָּא׃

אָנָּא בַּבִּיר כְּחַ תֵּן־לָנוּ יְשָׁעֶךָ׃
לַאֲבוֹתֵינוּ בְּהִשָּׁבְעֶךָ׃ וְהוֹשִׁיעָה נָּא׃

אָנָּא מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹת עַם מְשַׁוְּעֶךָ׃
גֶּעְקָד כְּמוֹ בְּהַר מוֹר שׁוּעֶךָ׃ וְהוֹשִׁיעָה נָּא׃

אָנָּא סַגֵּב אֶשְׁלֵי נִטָּעֶךָ׃
עָרִיצִים בַּהֲנִיעֶךָ׃ וְהוֹשִׁיעָה נָּא׃

אָנָּא פְּתַח לָנוּ אוֹצְרוֹת רִבְעֶךָ׃
צִיָּה מֵהֶם בְּהַרְבִּיעֶךָ׃ וְהוֹשִׁיעָה נָּא׃

אָנָּא קוֹרְאֶיךָ אֶרֶץ בְּרֻעֶעֶךָ׃
רְעֵם בְּטוּב מִרְעֶךָ׃ וְהוֹשִׁיעָה נָּא׃

אָנָּא שְׁעָרֶיךָ תַּעַל מִמְּשׁוֹאֶךָ׃
תֵּל תַּלְפִּיוֹת בְּהַשְׁיִאֶךָ׃ וְהוֹשִׁיעָה נָּא׃

---

*) כשיש ברית מילה מוסיף כאן סחנן ואומר:
זְכוֹר בְּרִית אַבְרָהָם וַעֲקֵדַת יִצְחָק וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ׃

אנא אל נא O Gott! stehe uns doch bei, hilf doch!

O Gott! wir irren umher wie verlorene Schafe, o tilge unsere Namen nicht aus Deinem Buche, stehe uns Doch bei, hilf doch!

O Gott! erhalte die verfolgte Heerde, die gekränkt und Deinetwegen gemordet wird, stehe uns doch bei, hilf doch!

O Gott! es ist Deine Heerde, die Heerde Deiner Weide, Dein Werk, Dir ergeben, stehe uns doch bei, hilf doch!

O Gott! dieser armen Heerde Gebet erhöre zur Zeit der Gnade, stehe uns doch bei, hilf doch!

O Gott! zu Dir erheben sie ihre Augen, gib sie nicht preis ihren Widersachern, stehe uns doch bei, hilf doch!

O Gott! die das Gießopfer des Wassers Dir darbringen[1]), laß sie aus Deiner Segensquelle das Heil wie Wasser schöpfen, stehe uns doch bei, hilf doch!

O Gott! laß die Erretter nach Zion kommen, daß Deine Anhänger ihr Heil in Deinem Namen finden, stehe uns doch bei, hilf doch!

O Gott! erscheine im Siegeszwange um die Abtrünnigen alle auszutreiben, stehe uns doch bei, hilf doch!

O Gott! bedenke doch die Deinem heiligen Gesetze Erkauften, stehe uns doch bei, hilf doch!

O Gott! die mit Weidenzweigen vor Dir erscheinen, wende Dich vom Himmel herab zu ihrem Flehen, stehe uns doch bei, hilf doch!

O Gott! kröne das Jahr mit Deinem Segen, erhöre die Worte meines Gebetes, stehe uns doch bei, hilf doch!

---

[1]) Am Hüttenfeste wurde im Tempel zu dem Morgenopfer Wasser in die Röhren des Altars gegossen. (Talmud Suka Abschn. 4.)

חו״ז אָנָּא אֵל נָא הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָּא:

ע״פ חשר״ק.

אֵל נָא תָּעִינוּ כְּשֶׂה אוֹבֵד. שְׁמֵנוּ מְסִפְרְךָ אַל תְּאַבֵּד.
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָּא:

אֵל נָא רְעֵה אֶת־צֹאן הַחֲרָגָה. קְצוּפָה וְעָלֶיךָ הֲרוּגָה.
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָּא:

אֵל נָא צֹאנְךָ וְצֹאן מַרְעִיתֶךָ. פְּעֻלָּתְךָ וְרַעְיָתֶךָ.
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָּא:

אֵל נָא עֲנֵיֵּי הַצֹּאן. שִׂיחָם עֲנֵה בְּעֵת רָצוֹן.
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָּא:

אֵל נָא נוֹשְׂאִים לְךָ עַיִן. מִתְקוֹמֵמֶיךָ יִהְיוּ כְאַיִן.
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָּא:

אֵל נָא לִמְנַסְּכֵי לְךָ מַיִם. כְּמַמְעַיְנֵי הַיְשׁוּעָה יִשְׁאֲבוּן
מַיִם. הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָּא:

אֵל נָא יַעֲלוּ לְצִיּוֹן מוֹשִׁיעִים. טְפוּלִים בְּךָ וּבְשִׁמְךָ
נוֹשָׁעִים. הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָּא:

אֵל נָא חֲמוֹץ בְּגָדִים. וְעוֹם לְגַעַר כָּל־בּוֹגְדִים.
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָּא:

אֵל נָא וְזָכוֹר תִּזְכּוֹר. הַנִּכְוִרִים בְּלֶחֶךְ וָכוֹר.
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָּא:

אֵל נָא הוֹרְשֶׁיךָ בְּעַנְפֵי עֲרָבוֹת. גַּעֲרָם שְׁעֵה מֵעֲרָבוֹת.
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָּא:

אֵל נָא בָּרֵךְ בְּעִטּוּר שָׁנָה. אַמָּרַי בְּפַלּוּלִי שְׁעֵה נָּא.
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָּא:

O Gott, stehe uns doch bei, hilf doch, unser Vater Du!

למען תמים Um Noah's willen, dem Frommen seiner Zeit, der seiner vielen Tugenden wegen gerettet ward, von der Ueberschwemmung der Wasserfluth verschont blieb, steh' seinetwegen bei der Nation, die mauerfest im Glauben ist! hilf doch unser Vater Du!

Um des in allen seinen Handlungen tadellosen, zehnfach versuchten Abrahams willen, der bei'm Erblicken der Engel sprach: „Man bringe Wasser her" (I. M. 18, 4.) — stehe der sonnenreinen Nation bei! hilf doch, unser Vater Du!

Um des zarten, einzigen Sohnes (Jizchak) willen, dem Sprößling des hundertjährigen Vaters, welcher rief: „Wo ist das Lamm zum Opfer?" (I. M. 22. 7.) und dem die Knechte die Kunde brachten: „Wir haben Wasser gefunden!" (I. M. 26, 32) — stehe seinetwegen bei der verbannten und vertriebenen Nation! hilf doch, unser Vater Du!

Um Jakob's willen, der sich des Vaters Segen errang und vom Bruder gehaßt Deinem Namen vertraute, der mittelst Stäben in den Wassertrögen die Heerde erhitzte[1]), stehe seinetwegen bei der palmengleichen Nation! hilf doch, unser Vater Du!

Um des Stammes (Levi) willen, den Du zu Deinem Dienste gerecht befunden, den Du mit dem Priesterthum wie einen Bräutigam schmücktest und beim Haderwasser ihn erprobtest[2]) — stehe seinetwegen dem herrlichen Tempelberge bei! hilf doch, unser Vater Du!

Um des edlen Fürsten seiner Brüder, des heldenmüthigen Jehuda willen möge der zahllosen Nation Dein Segen wie Wasser zuströmen; nicht unsertwegen, sondern deinetwegen stehe uns bei! hilf doch, unser Vater Du!

Um des demuthsvollen, treuen Mosche's willen, wegen dessen Verdienstes Du uns mit Manna speistest, der zum Erlöser bestimmt, aus dem Wasser gezogen worden, stehe seinetwegen der zu Dir aufblickenden Nation bei! hilf doch, unser Vater Du;

Um des Priesters Aharon willen, der den Engeln gleich,

---

1) I. M. 30, 41. 2) V. M. 33, 8.

אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא וְהוֹשִׁיעָה נָּא אֲבִינוּ אָתָּה׃

ע״פ חשר״ק נדלת, וע״פ א״ב נסוגר.

לְמַעַן תָּמִים בְּדוֹרוֹתָיו· הַנִּמְלָט בְּרֹב צִדְקוֹתָיו·
מָצָל מִשֶּׁטֶף בְּבוֹא מַבּוּל מַיִם· לְאֹם אֲנִי חוֹמָה·
הוֹשַׁע נָּא וְהוֹשִׁיעָה נָּא אֲבִינוּ אָתָּה׃

לְמַעַן שָׁלֵם בְּכָל־מַעֲשִׂים· הַמְנֻסֶּה בַּעֲשָׂרָה נִסִּים·
כְּשֶׂר מַלְאָכִים נָם יַקַּח נָּא מְעַט מַיִם· לְבָרָה כַּהֲמָה·
הוֹשַׁע נָּא וְהוֹשִׁיעָה נָּא אֲבִינוּ אָתָּה׃

לְמַעַן רַךְ וְיָחִיד נֶחְמָד לְמֵאָה· זָעַק אַיֵּה הַשֶּׂה לְעֹלָה·
בְּשָׂרוּהוּ עֲבָדָיו מָצָאנוּ מַיִם· לְגִלָּה וְסוּרָה·
הוֹשַׁע נָּא וְהוֹשִׁיעָה נָּא אֲבִינוּ אָתָּה׃

לְמַעַן קֹדֶם שְׁאֵת בְּרָכָה· הַנִּשְׁטָם וּלְשִׁמְךָ חִבָּה· מְיַחֲם
בְּמַקְלוֹת בְּשִׁקָּתוֹת הַמַּיִם· לְדָמְתָּה לְתָמָר·
הוֹשַׁע נָּא וְהוֹשִׁיעָה נָּא אֲבִינוּ אָתָּה׃

לְמַעַן צָדַק הָיוֹת לְךָ לְכֹהֵן· כְּחָתָן פְּאֵר יְכַהֵן· מְנֻפֶּה
בְּמַסָּה בְּמֵי מְרִיבַת מַיִם· לְהָהָר הַטּוֹב·
הוֹשַׁע נָּא וְהוֹשִׁיעָה נָּא אֲבִינוּ אָתָּה׃

לְמַעַן פְּאֵר הָיוֹת גְּבִיר לְאֶחָיו· יְהוּדָה אֲשֶׁר גָּבַר בְּאֶחָיו·
מְסֻפָּר רַבַּע מִדָּלְיָו יַזַּל מַיִם· לוֹא לָנוּ כִּי אִם לְמַעַנְךָ·
הוֹשַׁע נָּא וְהוֹשִׁיעָה נָּא אֲבִינוּ אָתָּה׃

לְמַעַן עָנִי מִכֹּל וְנֶאֱמָן· אֲשֶׁר בְּצִדְקוֹ כִּלְכֵּל הַמָּן·
מָשׁוּךְ לְגוֹאֵל וּמָשׁוּי מִמַּיִם· לְוֹאת הַנִּשְׁקָפָה·
הוֹשַׁע נָּא וְהוֹשִׁיעָה נָּא אֲבִינוּ אָתָּה׃

לְמַעַן שִׁמְתוֹ כְּמַלְאֲכֵי מְרוֹמִים· הַלּוֹבֵשׁ אוּרִים וְתֻמִּים·

die Urim und Thummim auf der Brust[1]), Dein Heiligthum nicht eher betrat, als bis er sich jedesmal Hände und Füße im Wasser gebadet — stehe seinetwegen der Liebeskranken bei! hilf doch, unser Vater Du!

Um Mirjam der Prophetin willen, die dem Herrn im Reigentanz voranging und den Sehnsüchtigen als Anführerin diente, wegen deren Verdienstes der Brunnen emporstieg und mit Wasser labte die Zelten Israels in der Wüste — stehe uns ihretwegen bei! hilf doch, unser Vater Du!

Um Josua des treuen Dieners willen, der nicht aus dem Zelte seines Lehrers wich, auf dem Dein heiliger Geist geruht und dem die Wasser sich theilten, als er über den Jarden zog — stehe seinetwegen bei der geläuterten Nation! hilf doch, unser Vater Du!

Um des Helden Gideon willen, der Wunder sah zu Israels Wohle, der Wunderzeichen sich erbat, worauf er aus abgeschorner Wolle ein Becken voll Thauwasser ausdrückte[2]) — stehe seinetwegen bei der Libanons-Braut (Israel)! hilf doch, unser Vater Du!

Um dessen ausgewählten Streiter willen, denen Du Sieg verliehen, nachdem Du sie am Bache mittelst Wassertrinkens geprüft[2]) — stehe denen bei, die Dir nicht untreu geworden! hilf doch unser Vater Du!

Um des einzigen Simson willen, der von Mutterleib an als Geweihter auserwählt, die Feinde niedertrat, dem Du aus der Höhlung zu Lechi Wasser hervorquellen ließest[3]), zur Verherrlichung Deines Namens — stehe uns seinetwegen bei! hilf doch, unser Vater Du!

Um des berühmten Samuel willen, der die Gemeinde vom Abfall abgehalten und ihr befohlen, reuemüthig das Herz vor Dir auszuschütten[4]) — stehe der Holden Jerusalem's bei! hilf doch, unser Vater Du!

Um des freudigen Sängers (David) willen, der Dir erhabene Lieder sang, das Gesetz im Saitenspiel verherrlichte, der gequält vom Durst dennoch das Wasser Dir ausgoß[5]) — stehe seinetwegen den Dir Vertrauenden bei! hilf doch, unser Vater Du!

---

1) III. M. 8, 8.
2) Siehe die Geschichte Gideon's, Buch der Richter Kap. 6.
3) Richter 15, 19.
4) Siehe I. Sam. 7, 6, nebst der chaldäischen Uebersetzung des Jonathan.
5) II. Sam. 23, 15, 16.

מְצֻוֶּה לָבוֹא בַמִּקְדָּשׁ בְּקִדּוּשׁ יָדַיִם וְרַגְלַיִם
וּרְחִיצַת מַיִם. לְחַלַּת אַהֲבָה.
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָא אָבִינוּ אָתָּה:
לְמַעַן נְבִיאָה מְחוֹלַת מַחֲנַיִם. לְכִמְחִי לֵב הוּשְׁמָה עֵינַיִם.
לְרַגְלָהּ רָצָה עֲלוֹת וֶרֶדֶת בְּאֵר מַיִם. לְטִבּוּ אֹהָלָיו.
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָא אָבִינוּ אָתָּה:
לְמַעַן מְשָׁרֵת לֹא מָשׁ מֵאֹהֶל. וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ עָלָיו אֹהֶל.
בְּעָבְרוֹ בַיַּרְדֵּן נִכְרְתוּ הַמַּיִם. לְיָפָה וּבָרָה.
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָא אָבִינוּ אָתָּה:
לְמַעַן לָמַד רְאוֹת לְטוֹבָה אוֹת. זָעַק אַיֵּה נִפְלָאוֹת.
מִצָּה מַל מִגּוֹזָה מְלֹא הַמֶּפֶל מַיִם. לְכַלַּת לְבָנוֹן.
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָא אָבִינוּ אָתָּה:
לְמַעַן כְּלוּלֵי עֲשׂוֹת מִלְחַמְתֶּךָ. אֲשֶׁר בְּיָדָם תָּתָה יְשׁוּעָתֶךָ.
צְרוּפֵי מִגּוֹ בְּלָקָקָם בְּיָדָם מַיִם. לְלֹא בָגְדוּ בָךְ.
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָא אָבִינוּ אָתָּה:
לְמַעַן יָחִיד צוֹרְרִים דָּשׁ. אֲשֶׁר מֵרֶחֶם לָנָזִיר הָקְדָּשׁ.
מִמַּכְתֵּשׁ לֶחִי הִבְקַעְתָּ לוֹ מַיִם. לְמַעַן שֵׁם קָדְשֶׁךָ.
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָא אָבִינוּ אָתָּה:
לְמַעַן טוֹב הוֹלֵךְ וְגָדֵל. מַעֲקִשׁוּת לֵב עֵדָה חִדֵּל. בְּשׁוּב
עָם מֵחֵטְא צָו שְׁאָב־מַיִם. לְנָאוָה כִּירוּשָׁלָיִם.
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָא אָבִינוּ אָתָּה:
לְמַעַן חַיָּךְ מְכַרְכֵּר בְּשִׁיר. הַמְלַמֵּד תּוֹרָה בְּכָל־כְּלֵי שִׁיר.
מְנַסֵּךְ לְפָנֶיךָ כְּתָאַב שְׁתוֹת מַיִם. לְשָׁמּוּ בָךְ סִבָּרָם.
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָא אָבִינוּ אָתָּה:

Um des Lauteren (Elijahu) willen, der im Sturme zum Himmel aufstieg, für Dich eiferte und den Zorn abwandte, auf dessen Gebet das Feuer herabkam und Erde und Wasser verzehrte — stehe seinetwegen denen bei, deren Augen wie Bäche rinnen! hilf doch, unser Vater Du!

Um Elischa's willen, der treu seinem Lehrer diente und dessen heiligen Geist zwiefach empfing, der im Saitenspiel den Sieg verkündend die Gräben sich mit Wasser füllen ließ[1]) — stehe seinetwegen Deinen Verehrern bei, die da rufen: wer ist wie Du! hilf doch, unser Vater Du!

Um Chiskiah's willen, der sich stets bestrebte Deinen Willen zu erfüllen und Dein Volk zur Buße zu ermahnen, der vor dem lästernden Feind (Sancherib) die Wasserleitung verstopfte[2]), verleihe seinetwegen Zion, der Krone der Schönheit, Dein Heil! hilf doch, unser Vater Du!

Um Derer willen, die in der babylonischen Gefangenschaft Dir ergeben blieben[3]), in Deine Geheimnisse eindrangen, und statt der verbotenen Fürstenspeise mit Hülsenkost und Wasser sich begnügten, — stehe ihretwegen Denen bei, die in der Noth Dich anrufen! hilf doch, unser Vater Du!

Um des weisen und kenntnißreichen Esra willen, des geschickten Schriftgelehrten, der den Glauben wieder aufgerichtet und die Worte des Gesetzes erklärt, das dem tiefen Wasser gleicht, — stehe seinetwegen der einst Volkreichen bei! hilf doch, unser Vater Du!

Um Derer willen, die heute mit aufrichtigem Herzen vor Dich treten, einmüthigen Sinnes ihr Gebet verrichten und den Segen des Regens von Dir erflehen, — stehe bei dem Volke, das einst am Meer Dir sang! hilf doch, unser Vater Du!

Um Deines Volkes, Deines Erbtheils willen, die Deinen Namen verherrlichen, die nach Deiner Hilfe lechzen, wie dürrer Boden nach Wasser lechzt, — stehe uns bei und schaffe uns Ruhe! hilf doch, unser Vater Du!

אנא הושע Stehe uns doch bei, o Gott; ach hilf doch!
Stehe uns bei, verzeihe doch, beglücke doch, hilf uns, Gott, unser Schutz.

---

1) II. König, Kap. 3. 2) II. König 19. II. Chron. 32.
3) Daniel, Chananja, Michael und Asarja (Daniel 1.)

לְמַעַן זָךְ עָלָה בַּסְּעָרָה הַמְקַנֵּא וּמֵשִׁיב עֶבְרָה׃
לְפִלּוּלוֹ יָרְדָה אֵשׁ וְלַחֲכָה עָפָר וּמַיִם׃ לְעֵינֶיהָ בְּרֵכוֹת׃
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָא אָבִינוּ אָתָּה׃

לְמַעַן וְשֶׁרֶת בָּאֱמֶת לְרַבּוֹ׃ פִּי שְׁנַיִם בְּרוּחוֹ נֶאֱצַל בּוֹ׃
בְּקַחְתּוֹ מְנַגֵּן נִתְמַלְּאוּ גֵבִים מָיִם׃ לְפָצוּ מִי כָמֹכָה׃
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָא אָבִינוּ אָתָּה׃

לְמַעַן הָרַהַר עֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ׃ הַמַּכְרִיז תְּשׁוּבָה לְצֹאנֶךָ׃
אָז בְּבוֹא מְחֻרָּף סָתַם עֵינוֹת מַיִם׃ לְצִיּוֹן מִכְלַל יְפִי׃
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָא אָבִינוּ אָתָּה׃

לְמַעַן דָּרְשׁוּךָ בְּתוֹךְ הַגּוֹלָה׃ וְסוֹדְךָ לָמוֹ נִגְלָה׃
בְּלִי לְהִתְגָּאֵל דָּרְשׁוּ זֵרְעוֹנִים וּמַיִם׃ לְקוֹרְאֶיךָ בַצָּר׃
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָא אָבִינוּ אָתָּה׃

לְמַעַן גָּמַר חָכְמָה וּבִינָה׃ סוֹפֵר מָהִיר מְפַלֵּשׁ אֲמָנָה׃
מְחַכְּמֵנוּ אֲמָרִים חֲמִשּׁוּלִים בְּרַחֲבֵי מַיִם׃ לְרַבָּתִי עָם׃
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָא אָבִינוּ אָתָּה׃

לְמַעַן בָּאִי לְךָ הַיּוֹם בְּכָל־לֵב׃ שׁוֹפְכִים לְךָ שִׂיחַ בְּלֹא לֵב
וָלֵב׃ שׁוֹאֲלִים מִמְּךָ עוֹ מִטְרוֹת מַיִם׃ לְשׁוֹרְרוּ בַיָּם׃
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָא אָבִינוּ אָתָּה׃

לְמַעַן אוֹמְרֵי יַגְדִּיל שִׁמְךָ׃ וְהֵם נַחֲלָתְךָ וְעַמֶּךָ׃ צָמְאִים
לְיֶשְׁעֲךָ כְּאֶרֶץ עֲיֵפָה לַמַּיִם׃ לְתַרְתֵּי לָמוֹ מְנוּחָה׃
הוֹשַׁע נָא וְהוֹשִׁיעָה נָא אָבִינוּ אָתָּה׃

מ׳ הוֹשַׁע נָא אֵל נָא׃ אָנָּא הוֹשִׁיעָה נָא׃ ק׳ חוזר
הוֹשַׁע נָא׃ סְלַח נָא׃ וְהַצְלִיחָה נָא׃ וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֵל מָעוֹנֵנוּ׃

Hier legt man Lulab und Esrog ab und nimmt den Weidenstrauß (הושענא) in die Hand.

הענה Erhöre Deine Treuen, die ihr Herz wie Wasser vor Dir ausschütten, und stehe uns bei! Um Dessen willen, der für Dich in Feuer und Wasser ging (Abraham), beglücke doch! Um seinetwillen, der zur Bewirthung der Engel Wasser bringen ließ[1]), hilf uns, Gott, unser Schutz! Erhöre Deine Stämme, die des Meeres Fluthen durchschritten, und stehe uns bei! Um des Gebundenen willen (Jizchak) auf dem Altar der heiligen Höhe, beglücke doch! Um seinetwillen, der wieder aufgrub die Wasserbrunnen[2]), hilf uns, Gott, unser Schutz! Erhöre Deine Lauteren, die am Wasser lagerten, und stehe uns bei! Um des Glatten (Jakob) willen, der die Stäbe schälte an den Wassertrögen, beglücke doch! Um seinetwillen, der den schweren Stein gewälzt vom Wasser[3]) hilf uns, Gott, unser Schutz! Erhöre Deine Trauten, die das Gesetz, den lebendigen Quell ererbten, und stehe uns bei! Um Derer willen die mit ihren Stäben das Wasser herbeigeführt[4]), beglücke doch! Um ihretwillen, die sich und ihre Nachkommen mit Wasser versorgten, hilf uns, Gott, unser Schutz! Erhöre die, wie einst in der Wüste, zu Dir um Wasser flehen, und stehe uns bei! Um des Treuen Deines Hauses willen, der dem Volke Wasser zur Genüge gab, beglücke doch! Um seinetwillen, der den Felsen schlug, der Wasser quoll[5]), hilf doch, Gott unser Schutz, Erhöre die, die einst sangen: Steig' auf, Wasserbrunnen[6]) und stehe uns bei! Um Dessen willen, dem bei'm Haderwasser der Auftrag wurde, die Durstigen mit Wasser zu tränken[7]) beglücke und hilf uns, Gott, unser Schutz! Erhöre die Heiligen, die einst Dir Wasser gossen[8]) und stehe uns bei! Um des größten der Sänger willen (David), der einst lechzte nach labendem Wasser, und dennoch es vor Dir ausgoß[9]), beglücke und hilf uns, Gott, unser Schutz! Erhöre uns, die wir mit den vier Pflanzenarten Dich anflehen und stehe uns bei! Um des hohen Tempels, dem Born des heiligen Wassers willen, beglücke doch, Gib Gedeihen dem Lande, laß den Himmel triefen, hilf uns, Gott, unser Schutz!

1) I. M. 18. 4. 2) Daf. 26, 18. 3) Daf. 29, 10. 4) IV. M. 21, 18. 5) II. M. 17, 6. 6) IV. M. 21, 17. 7) Daf. 20, 8. 8) Am Hüttenfeste bei den täglichen Opfern im Tempel. 9) II. Sam. 23,15.16.

היער וועגט מען לולב חוזר אחרונ מב חוכד כיומט דען ווייטעכטטרויס (הושענא)
ע"ס א"ב. מין דיח המגד.

תַּעֲנֶה אֲמוּנִים שׁוֹפְכִים לְךָ לֵב כַּמַּיִם. וְהוֹשִׁיעָה נָּא:
לְמַעַן בָּא בָאֵשׁ וּבַמָּיִם. וַהֲצָלִיחָה נָּא:
גָּזַר וְגַם יַקָּה נָא מְעַט מַיִם. וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֵל מָעוֹזֵנוּ:
תַּעֲנֶה דָּגָלִים גָּווּ גְּזֵרֵי מַיִם. וְהוֹשִׁיעָה נָּא:
לְמַעַן הַמַּעֲקֵד בְּשַׁעַר הַשָּׁמַיִם. וַהֲצָלִיחָה נָּא:
וְשָׁב וְחָפַר בְּאֵרֹת הַמַּיִם. וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֵל מָעוֹזֵנוּ:
תַּעֲנֶה זַבִּים חוֹנִים עֲלֵי מַיִם. וְהוֹשִׁיעָה נָּא:
לְמַעַן חָלַק מִפַּצֵּל מַקְלוֹת בְּשִׁקְתוֹת הַמַּיִם. וַהֲצָלִיחָה נָּא:
טָעַן וְגַל אֶבֶן מִבְּאֵר מַיִם. וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֵל מָעוֹזֵנוּ:
תַּעֲנֶה יְדִידִים נוֹחֲלֵי דֶת מְשׁוֹלַת מַיִם. וְהוֹשִׁיעָה נָּא:
לְמַעַן כָּרוּ בְּמִשְׁעַנוֹתָם מַיִם. וַהֲצָלִיחָה נָּא:
לְהָכִין לָמוֹ וּלְצֶאֱצָאֵימוֹ מַיִם. וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֵל מָעוֹזֵנוּ:
תַּעֲנֶה מִתְחַנְּנִים כְּבִישִׁימוֹן עֲלֵי מַיִם. וְהוֹשִׁיעָה נָּא:
לְמַעַן נֶאֱמַן בֵּית מַסְפִּיק לָעָם מַיִם. וַהֲצָלִיחָה נָּא:
סֶלַע הָךְ וַיָּזוּבוּ מַיִם. וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֵל מָעוֹזֵנוּ:
תַּעֲנֶה עוֹנִים עֲלֵי בְאֵר מַיִם. וְהוֹשִׁיעָה נָּא:
לְמַעַן פָּקַד בְּמֵי מְרִיבַת מַיִם. וַהֲצָלִיחָה נָּא:
צְמֵאִים לְהַשְׁקוֹת מַיִם. וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֵל מָעוֹזֵנוּ:
תַּעֲנֶה קְדוֹשִׁים מְנַסְּכִים לְךָ מַיִם. וְהוֹשִׁיעָה נָּא:
לְמַעַן רֹאשׁ מְשׁוֹרְרִים כְּתָאַב שְׁתוֹת מַיִם. וַהֲצָלִיחָה נָּא:
שָׁב וְנָסַךְ לְךָ מַיִם. וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֵל מָעוֹזֵנוּ:
תַּעֲנֶה שׁוֹאֲלִים בְּרִבּוּעַ אֶשְׁלֵי מַיִם. וְהוֹשִׁיעָה נָּא:
לְמַעַן תֵּל תַּלְפִּיוֹת בֵּית מוֹצָא מַיִם. וַהֲצָלִיחָה נָּא:
תִּפְתַּח אֶרֶץ וַתַּרְעִיף שָׁמַיִם. וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֵל מָעוֹזֵנוּ:

רחם Erbarme Dich doch der versammelten Gemeinde Jeschuruns, verzeihe und vergib ihre Schuld, hilf uns, Gott unseres Heils!

או כעיני Wie Knechte, deren Augen auf ihren Herrn gerichtet sind, so erscheinen wir vor Dir im Gerichte; hilf uns, Gott unseres Heils!

Erhabener, Herr aller Herrn! Streitsüchtige hadern mit uns, Gebieter außer Dir beherrschen und drücken uns; hilf uns, Gott unseres Heils!

Flehend treten wir nun heute vor Dich hin, Barmherziger und Gnädiger! und verkünden laut Deine Wunder; hilf uns, Gott unseres Heils!

Das Land, wo Milch und Honig floß, laß es nicht vertrocknen! Wasserströme mögen dessen Gebrechen heilen; hilf uns, Gott unseres Heils!

Verpflanze uns in's fette Land durch jene sieben und acht Auserkornen[1]) Redlicher, Gerechter, Gott der Treue! hilf uns, Gott unseres Heils!

Der Du Deinen Bund zugesichert, daß so lange die Erde dauert sie nicht verwüstet werde, hilf uns, Gott unseres Heils!

Wir bitten Dich um Wasser mit Weidenzweigen von Wasserbächen; o gedenke uns die Wasserausgießung im Tempel, hilf uns, Gott unseres Heils!

Die vier Pflanzen nach Art ihres Wachsthums haben wir bei unserem Gebete in der Hand, o erhöre unseres Flehens Stimme, hilf uns, Gott unseres Heils!

Hilfespender wende Dich unserem Gebete zu, rechtfertige uns hilfreicher Gott! hilf uns, Gott unseres Heils!

Merk auf unser anhaltendes Flehen, segne die Erde, daß ihre Frucht gedeihe, mächtiger Helfer, der an Unheil keinen Gefallen hat, hilf uns, Gott unseres Heils!

Oeffne die Pforten des Himmels, öffne uns den Schatz Deiner Güte! hilf laß den Streit nicht länger dauern, hilf uns, Gott unseres Heils!

---

1) Siehe Micha 5, 4.

מו"ק

רַחֵם־נָא קְהַל עֲדַת יְשֻׁרוּן. סְלַח וּמְחַל עֲוֹנָם.
וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ:

ע"ס א"ב.

אָז כְּעִינֵי עֲבָדִים אֶל־יַד אֲדוֹנִים.
בָּאנוּ לְפָנֶיךָ נְהוֹנִים. וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ:
גֶּאֱה אֲדֵי הָאֲדֹנִים. נִתְגָּרוּ בָּנוּ מְדָנִים.
דָּשׁוּנוּ וּבָעֲלוּנוּ זוֹלָתְךָ אֲדֹנִים. וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ:
הֵן נַפְשֵׁנוּ הַיּוֹם כְּתַחֲנוּן, עָרֶיךָ רַחוּם וְחַנּוּן.
וְסַפְּרֵנוּ נִפְלְאוֹתֶיךָ בְּשִׁנּוּן. וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ:
זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ, נָא אַל־תִּיבָשׁ.
חַשְׁרַת מַיִם כְּאֶבֶה תֶּחְבָּשׁ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ:
טְעֵנוּ בַּשְּׁמֶנָה, בְּיַד שִׁבְעָה וּשְׁמוֹנָה.
יָשָׁר צַדִּיק אֵל אֱמוּנָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ:
כָּרַתָּ בְרִית לָאָרֶץ, עַד כָּל־יְמֵי הָאָרֶץ.
לְבִלְתִּי פְּרָץ־בָּהּ פָּרֶץ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ:
מִתְחַנְּנִים עֲלֵי מַיִם, בַּעֲרָבִים עַל יִבְלֵי מָיִם.
נָא זְכָר־לָמוֹ נִסּוּךְ הַמַּיִם. וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ:
שְׂיחִים בְּבֶרֶךְ מַטָּעָתָם, עוֹמְסִים בְּשַׁוְעָתָם.
עֲנֵם בְּקוֹל פְּגִיעָתָם. וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ:
פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת. פְּנֵה לְפִלּוּלָם שְׁעוֹת.
צַדְּקֵם אֵל לְמוֹשָׁעוֹת. וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ:
קוֹל רִגְשָׁם תִּשְׁמַע. תִּפְתַּח אֶרֶץ וְיִפְרוּ יֶשַׁע.
רַב לְהוֹשִׁיעַ וְלֹא חָפֵץ רֶשַׁע. וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ:
שַׁעֲרֵי שָׁמַיִם פְּתַח, וְאוֹצָרְךָ הַטּוֹב לָנוּ תִּפְתַּח.
תּוֹשִׁיעֵנוּ וְרִיב אַל תִּמְתַּח. וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ:

קול מבשר Die Stimme des Freudenboten verkündet und spricht!

אמן Dein dauernd Heil es kommt, Dein Freund (Gott), siehe er kommt! — verkündet die Stimme und spricht.

Er kommt, mit Myriaden Engelschaaren auf dem Oelberg zu erscheinen[1]! verkündet die Stimme und spricht.

Bei seinem Nahen erschallt die Posaune, und der Berg spaltet sich[1] — verkündet die Stimme und spricht.

Er klopfet an, erscheinet strahlend, und es weicht die östliche Hälfte des Berges[1] — verkündet die Stimme und spricht.

Er hält, was er verheißen, Er erscheint und alle Heiligen mit Ihm — verkündet die Stimme und spricht.

Und alle Weltbewohner hören den lauten Himmelsruf — verkündet die Stimme und spricht.

Die Nachkommen Seiner in Liebe Gepflegten sind dann wie neugeboren — verkündet die Stimme und spricht.

Neu verjüngt erstehet die Nation dann wieder — Wer hat Solches je gehört[2]? — verkündet die Stimme und spricht.

Er, der Reine ist's, der dies alles bewirkt — Wer hat Solches je gesehen[2]? — verkündet die Stimme und spricht.

Er bringt die Hilfe zur rechten Zeit — Wie könnte sonst ein Land an einem Tage entstehen[2]? — verkündet die Stimme und spricht.

Er ist der Gewaltige in der Höhe und Tiefe — Wie könnte sonst ein Volk auf einmal neu entstehen[2]? — verkündet die Stimme und spricht.

Er, der Ehrfurchtbare, erlöst sein Volk zur rechten Zeit, läßt Licht ihm werden zur Abendzeit — verkündet die Stimme und spricht.

Sieger ziehen hinauf auf den Berg Zion, denn auch Zion wird verjüngt erstehen — verkündet die Stimme und spricht.

In all Deinen Grenzen heißt's: Baue Deine Zelten größer! — verkündet die Stimme und spricht.

Dehne Deine Wohnungen bis gen Damesek aus, um Deinen Söhnen und Töchtern Raum zu schaffen — verkündet die Stimme und spricht.

Lilie Scharon's[3], jauchze! denn die in Chebron Schlafenden sind auferstanden — verkündet die Stimme und spricht.

Wendet euch zu mir, euch soll geholfen werden, heute noch, so meiner Stimme ihr gehorchet! — verkündet die Stimme und spricht.

Erstanden ist der Mann, „Aufsprößling"[4] genannt, David selbst ist es! — verkündet die Stimme und spricht.

Stehet auf, ihr Erdbedeckte! erwachet und jubelt, Staubbewohner! — verkündet die Stimme und spricht.

Dem zahlreichen Volke verleihe Er Macht, erzeigt großes Heil seinem Könige! — verkündet die Stimme und spricht.

Der Frevler Name vergeht, Seinem Gesalbten David aber erweist er Liebe! — verkündet die Stimme und spricht.

Heil spendet er seinem uralten Volke, dem David und seinem Geschlechte auf immer! — verkündet die Stimme und spricht.

קול Die Stimme des Freudenboten ist's, die es verkündet und spricht.

---

[1]) Nach Secharia 14, 4. [2]) Jesaia 66, 8. [3]) Israel nach Hohelied 2, 1.
[4]) צֶמַח Name des Erlösers, nach Secharja 3, 8, 6, 12.

י׳ קוֹל מְבַשֵּׂר מְבַשֵּׂר וְאוֹמֵר: והקהל תווזר.

ע״ס א״ב.

אֹמֶן יֶשְׁעֲךָ בָּא. קוֹל הוֹדִי הִנֵּה זֶה בָּא. מְבַשֵּׂר וְאוֹמֵר:
בָּא בְּרִבְבוֹת כִּתִּים. לַעֲמוֹד עַל־הַר הַזֵּיתִים. מ״ו:
גְּשְׁתוֹ בְּשׁוֹפָר לְתֵקַע. תַּחְתָּיו הַר יִבָּקַע. מ״ו:
דָּפַק וְהֵצִיץ וְזָרַח. וּמָשׁ חֲצִי הָהָר מִמִּזְרַח. מ״ו:
הֵקִים מְלוֹל נָאֱמוֹ. וּבָא הוּא וְכָל־קְדוֹשִׁים עִמּוֹ. מ״ו:
וּלְכָל־בָּאֵי הָעוֹלָם. בַּת קוֹל יִשְׁמַע בָּעוֹלָם. מ״ו:
זֶרַע עֲמוּסֵי רֶחֶמוֹ. נוֹלָדוּ כְּיֶלֶד מִמְּעֵי אִמּוֹ. מ״ו:
חֶלָה וְיָלְדָה מִי זֹאת. מִי שָׁמַע כָּזֹאת. מ״ו:
טָהוֹר פָּעַל כָּל־אֵלֶּה. מִי רָאָה כָּאֵלֶּה. מ״ו:
יֶשַׁע וּזְמַן הוּחַד. הֲיוּחַל אֶרֶץ בְּיוֹם אֶחָד. מְבַשֵּׂר וְאוֹמֵר:
כְּבִיר רוֹם וְתַחַת. אִם יִוָּלֵד גּוֹי פַּעַם אֶחָת: מ״ו:
לֶעֶת יִגְאַל עַמּוֹ נָאוֹר. וְהָיָה לְעֵת עֶרֶב יִהְיֶה אוֹר. מ״ו:
מוֹשִׁעִים יַעֲלוּ בְּהַר צִיּוֹן. כִּי חָלָה גַּם יָלְדָה צִיּוֹן. מ״ו:
נִשְׁמַע בְּכָל־גְּבוּלֵךְ. הַרְחִיבִי מְקוֹם אָהֳלֵךְ. מ״ו:
שִׂימִי עַד הַמֶּשֶׁק מִשְׁכְּנוֹתַיִךְ. קַבְּלִי בָּנַיִךְ וּבְנוֹתַיִךְ. מ״ו:
עִלְוִי חֲבַצֶּלֶת הַשָּׁרוֹן. כִּי קָמוּ יְשֵׁנֵי חֶבְרוֹן. מ״ו:
פְּנוּ אֵלַי וְהִוָּשְׁעוּ. הַיּוֹם אִם־בְּקוֹלִי תִּשְׁמָעוּ. מ״ו:
צֶמַח אִישׁ צֶמַח שְׁמוֹ. הוּא דָּוִיד בְּעַצְמוֹ. מ״ו:
קוּמוּ כְּפוּשֵׁי עָפָר. הָקִיצוּ וְרַנְּנוּ שׁוֹכְנֵי עָפָר. מ״ו:
רַכָּתִי עָם בְּהַמְלִיכוֹ. מַגְדִּיל יְשׁוּעוֹת מַלְכּוֹ. מ״ו:
שֵׁם רְשָׁעִים לְהַאֲבִיד. עוֹשֶׂה חֶסֶד לִמְשִׁיחוֹ לְדָוִד. מ״ו:
תְּנָה יְשׁוּעוֹת לְעַם עוֹלָם. לְדָוִד וּלְזַרְעוֹ עַד עוֹלָם: מ״ו:

חזן ג״פ. קוֹל מְבַשֵּׂר מְבַשֵּׂר וְאוֹמֵר: והקהל תווזר ג״פ.

הושיעה Hilf Deinem Volke, segne Dein Erbe, weide sie und trage sie bis in Ewigkeit! Mögen diese meine Worte, die ich geflehet vor dem Ewigen, nahe sein dem Ewigen, unserm Gotte, Tag und Nacht; daß er Recht verschaffe seinem Knechte und Recht seinem Volke Israel Tag für Tag. Auf daß alle Völker der Erde erkennen, daß der Ewige Gott ist und Keiner sonst.

Hierauf schlägt man den Weidenstrauß zwei- oder dreimal zur Erde.

Gebet nach dem Abschlagen des Weidenstraußes:

יהי רצון Möge es Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und Gott unsrer Väter, der Du Gefallen fandest an den frommen Propheten und ihren frommen Gebräuchen, auch unsere heutigen Gebete und Umzüge mit Erbarmen und Wohlwollen aufzunehmen! Gedenke uns das Verdienst unserer sieben frommen Ahnen[1]) und entferne die eiserne Scheidewand[2]), die uns von Dir trennt. Vernimm unser Flehen und siegle uns zum Guten ein, Du, der den Erdball an nichts gehängt, siegle uns ein zum glücklichen Leben! Laß den Gebrauch, den wir heute mit den Weidenzweigen ausgeübt, so Dir gelten, als hätten wir ihn mit der heiligsten Andacht begangen; spende uns das Licht des Lebens und öffne Deinen reichen Schatz, um die dürstende Seele zu erquicken, daß an uns bestätigt werde das Schriftwort[3]): Der Ewige wird dir seine reiche Vorrathskammer, den Himmel öffnen, um deinem Lande Regen zu geben zur rechten Zeit und jedes Werk deiner Hände zu segnen! Amen.

Der Vorbeter spricht das ganze Kaddisch.

Alsdann עלינו (in manchen Gemeinden spricht man auch אין כאלהינו).

---

1) Nämlich: Abraham, Jizchak, Jakob, Joseph, Mosche, Aharon und David.
2) Allegorische Benennung der Sünde.
3) V. M. 28. 12.

קהל. הוֹשִׁיעָה אֶת־עַמֶּךָ. וּבָרֵךְ אֶת־נַחֲלָתֶךָ.
וְרָעֵם וְנַשְּׂאֵם עַד הָעוֹלָם: וְיִהְיוּ דְבָרַי אֵלֶּה
אֲשֶׁר הִתְחַנַּנְתִּי לִפְנֵי יְיָ קְרוֹבִים אֶל־יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יוֹמָם וָלָיְלָה לַעֲשׂוֹת מִשְׁפַּט עַבְדּוֹ וּמִשְׁפַּט
עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל דְּבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ: לְמַעַן דַּעַת כָּל־
עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים. אֵין עוֹד:

היערוך טוֹמֶגט מען דען ווייטערטרוים לויזיג חדער דריימאל נור עדעע.

תפלה לאמרה אחר תבוע הערבה.

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הַבּוֹחֵר
בִּנְבִיאִים טוֹבִים וּבְמִנְהֲגֵיהֶם הַטּוֹבִים שֶׁתִּתְקַבֵּל בְּרַחֲמִים
וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלּוֹתֵינוּ וְהַקְפּוֹתֵינוּ וְתִזְכְּרֵנוּ וְכוּת
שִׁבְעַת תְּמִימֶיךָ וְתָסִיר מְחִיצַת הַבַּרְזֶל הַמַּפְסֶקֶת
בֵּינֵינוּ וּבֵינֶיךָ וְתַאֲזִין שַׁוְעָתֵנוּ וְתָשִׁיב לָנוּ הַחֲתִימָה
תּוֹלָה אֶרֶץ עַל בְּלִימָה וּתְחַתְּמֵנוּ בְּסֵפֶר חַיִּים טוֹבִים.
וּתְהִי חֲשׁוּבָה לְפָנֶיךָ מַחֲשַׁבְתֵּנוּ בַּחֲבִיטַת הָעֲרָבָה
כְּאִלּוּ כֻּוַּנּוּ בָהּ בְּכָל הַכַּוָּנוֹת כְּתִקּוּנָן וְתַשְׁפִּיעַ לָנוּ
אוֹר הַחַיִּים וְאוֹצָרְךָ הַטּוֹב תִּפְתַּח לְהַשְׁקִיעַ מַיִם
נֶפֶשׁ שִׁקְקָה וְיִקַּיֵּם בָּנוּ מִקְרָא שֶׁכָּתוּב יִפְתַּח יְיָ לְךָ
אֶת־אוֹצָרוֹ הַטּוֹב אֶת־הַשָּׁמַיִם לָתֵת מְטַר־אַרְצְךָ בְּעִתּוֹ
וּלְבָרֵךְ אֶת כָּל־מַעֲשֵׂה יָדֶךָ. אָמֵן:

דער פֿאָר־בעטער שפּריכט דאָס גאַנצע קדיש. עס פֿאַלגט מַזודאַן עלינו מ"ו.
מין מאַכען קסלות ווירד מוך אין כאלהינו געזאַגט.

Gebetbuch für die Festtage

mit aufs neue sorgfältig revidiertem Texte.

Ins Deutsche übertragen und mit Erläuterungen versehen

von

W. Heidenheim.

יש אומרים זה אחר זה גומרו כל ההושענות.

כט מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַיהוָה בְּנֵי אֵלִים הָבוּ לַיהוָה כָּבוֹד וָעֹז:
הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ הִשְׁתַּחֲווּ לַיהוָה בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ:
קוֹל יְהוָה עַל־הַמָּיִם אֵל־הַכָּבוֹד הִרְעִים יְהוָה עַל־מַיִם רַבִּים:
קוֹל־יְהוָה בַּכֹּחַ קוֹל יְהוָה בֶּהָדָר: קוֹל יְהוָה שֹׁבֵר אֲרָזִים
וַיְשַׁבֵּר יְהוָה אֶת־אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיַּרְקִידֵם כְּמוֹ־עֵגֶל לְבָנוֹן
וְשִׂרְיוֹן כְּמוֹ בֶן־רְאֵמִים: קוֹל־יְהוָה חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ: קוֹל
יְהוָה יָחִיל מִדְבָּר יָחִיל יְהוָה מִדְבַּר קָדֵשׁ: קוֹל יְהוָה יְחוֹלֵל
אַיָּלוֹת וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת, וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ אֹמֵר כָּבוֹד: יְהוָה
לַמַּבּוּל יָשָׁב וַיֵּשֶׁב יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן
יְהוָה יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

Einige sprechen zum Schlusse der Hoschanoth-Gebete noch folgenden Psalm:

(Psalm 29.) Psalm von David. Gebet dem Ewigen, Söhne der Allmacht, gebet dem Ewigen Ehre und Sieg! Gebet dem Ewigen seines Namens Ehre, werfet euch nieder vor ihm in heiligem Schmuck! Die Stimme des Ewigen rollt über den Wassern, der Gott der Ehre fährt donnernd über gewaltigen Wassern. Die Stimme des Ewigen mit Kraft, die Stimme des Ewigen mit Pracht, die Stimme des Ewigen zersplittert Zedern, Libanons Zedern zersplittert der Ewige, läßt hüpfen sie wie muthig Kalb, Libanon und Sirion wie junges Reëm. Die Stimme des Ewigen wirft flammenden Blitz, die Stimme des Ewigen erschüttert die Wüste, die Wüste zu Kades erschüttert der Ewige. Die Stimme des Ewigen regt auf das scheue Gewild, entblättert die Wälder — aber in seinem Pallaste spricht Alles: Herrlichkeit! Der Ewige saß zur Sündfluth auf dem Throne; Der Ewige allein regiert immerdar die Welt. Der Ewige gibt seinem Volke Sieg, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden!

Gebetbuch

für das

Schluß- und Freudenfest

mit deutscher Übersetzung und Erklärung

von

W. Heidenheim.

Neue, durchaus verbesserte Auflage.

Rödelheim.
Druck und Verlag von M. Lehrberger & Co.
1908.

מחזור לשמיני עצרת ושמחת תורה

עם

תרגום אשכנזי.

מוגה ומסודר ומתורגם

מאת

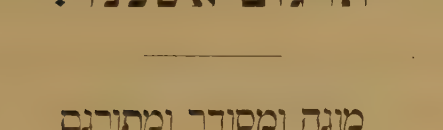

נייע, דורכאויס פֿערבעזוערטע אויפלאגע.

רעדעלהיים.

דרוקק אונד פֿערלאג פֿאן מ. לעהרבערגער אונד קאמפאניע.

1908.

תפלה.

Bei'm Eintritt in die Synagoge spricht man:

וַאֲנִי בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ
אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ׃

Man geht mit Anstand hinein und spricht:

בְּבִיתֶךָ אֱלֹהִים נְהַלֵּךְ בָּרָגֶשׁ׃

Nach dem Eintritt in die Synagoge spricht man:

מַה־טֹּבוּ אָהָלֶיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל׃ וַאֲנִי בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ׃ יְיָ אָהַבְתִּי מְעוֹן בֵּיתֶךָ וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ׃ וַאֲנִי אֶשְׁתַּחֲוֶה וְאֶכְרָעָה אֶבְרְכָה לִפְנֵי־יְיָ עֹשִׂי׃ וַאֲנִי תְפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ׃

אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי׃ אֲנִי בְצֶדֶק אֶחֱזֶה פָּנֶיךָ אֶשְׂבְּעָה בְהָקִיץ תְּמוּנָתֶךָ׃ וַאֲנִי עָלֶיךָ בָּטַחְתִּי יְיָ אָמַרְתִּי אֱלֹהַי אָתָּה׃ שִׁמְעָ קוֹל תַּחֲנוּנַי בְּשׁוּעִי אֵלֶיךָ בְּנָשְׂאִי יָדַי אֶל־דְּבִיר קָדְשֶׁךָ׃ יְיָ אֱלֹהַי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי׃ אֵלֶיךָ יְיָ אֶקְרָא וְאֵלַי אֲדֹנָי אֶתְחַנָּן׃ הָאִירָה פָּנֶיךָ עַל־עַבְדֶּךָ הוֹשִׁיעֵנִי בְחַסְדֶּךָ׃ כִּי־לְךָ יְיָ הוֹחָלְתִּי אַתָּה תַּעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהָי׃ שִׁמְעָה תְפִלָּתִי יְיָ וְשַׁוְעָתִי הַאֲזִינָה אֶל־דִּמְעָתִי אַל־תֶּחֱרַשׁ׃ שִׁמְעֵ־יְיָ וְחָנֵּנִי יְיָ הֱיֵה עֹזֵר לִי׃

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד שָׂמַחְתִּי בְּאֹמְרִים לִי בֵּית יְיָ נֵלֵךְ׃ שָׁשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב׃ הַקְשִׁיבָה לְקוֹל שַׁוְעִי מַלְכִּי וֵאלֹהָי כִּי אֵלֶיךָ אֶתְפַּלָּל׃ יְיָ בֹּקֶר תִּשְׁמַע קוֹלִי בֹּקֶר אֶעֱרָךְ־לְךָ וַאֲצַפֶּה׃ אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי׃ רַגְלִי עָמְדָה בְּמִישׁוֹר בְּמַקְהֲלִים אֲבָרֵךְ יְיָ׃

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

קדושת לש"ץ בחזרת שחרית.

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

נְקַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר קדוש"ק קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃ ס לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ. קו"ח בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃ ס וּבְרִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. קו"ח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃ ס לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת וּמְלַמֵּד לֶאֱנוֹשׁ בִּינָה. חָנֵּנוּ מֵאִתְּךָ דֵּעָה בִּינָה וְהַשְׂכֵּל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חוֹנֵן הַדָּעַת׃

הֲשִׁיבֵנוּ אָבִינוּ לְתוֹרָתֶךָ וְקָרְבֵנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ וְהַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. בָּ"א יְהַרְוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה׃

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃

קמה תְּהִלָּה לְדָוִד׃ אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃ בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃ דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃ וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃ זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃ חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד׃ טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו׃ יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה׃ כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ׃ לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃ מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃ סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים׃ עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃ פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת׃ רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֶת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃ וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

Der Vorbeter ſpricht das halbe Kaddiſch, worauf שמונה עשרה leiſe gebetet wird.

בְּשִׂמְחָתְךָ בֶּאֱמֶת וְשִׂים חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם לְעוֹלָם וְלֹא נֵבוֹשׁ כִּי־בְךָ בָּטָחְנוּ · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִשְׁעָן וּמִבְטָח לַצַּדִּיקִים:

וְלִירוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּרַחֲמִים תָּשׁוּב וְתִשְׁכּוֹן בְּתוֹכָהּ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וּבְנֵה אוֹתָהּ בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ בִּנְיַן עוֹלָם וְכִסֵּא דָוִד מְהֵרָה לְתוֹכָהּ תָּכִין · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלָיִם:

אֶת־צֶמַח דָּוִד עַבְדְּךָ מְהֵרָה תַצְמִיחַ וְקַרְנוֹ תָּרוּם בִּישׁוּעָתֶךָ כִּי לִישׁוּעָתְךָ קִוִּינוּ כָּל הַיּוֹם · בָּ״א יְיָ מַצְמִיחַ קֶרֶן יְשׁוּעָה:

שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אָתָּה · וּמִלְּפָנֶיךָ מַלְכֵּנוּ רֵיקָם אַל תְּשִׁיבֵנוּ · כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבְתְפִלָּתָם · וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ ·

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ · וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ · וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ · וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ · לִפְלֵטָה וּלְטוֹבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַסֻּכּוֹת הַזֶּה · זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים · וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים · חוּס וְחָנֵּנוּ · וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ · כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ · כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ כִּי מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ אָתָּה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חַנּוּן הַמַּרְבֶּה לִסְלוֹחַ׃

רְאֵה בָעָנְיֵנוּ וְרִיבָה רִיבֵנוּ וּגְאָלֵנוּ מְהֵרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ כִּי גּוֹאֵל חָזָק אָתָּה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל׃

רְפָאֵנוּ יְיָ וְנֵרָפֵא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִוָּשֵׁעָה כִּי תְהִלָּתֵנוּ אָתָּה׃ וְהַעֲלֵה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל מַכּוֹתֵינוּ כִּי אֵל מֶלֶךְ רוֹפֵא נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא חוֹלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃

בָּרֵךְ עָלֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַשָּׁנָה הַזֹּאת וְאֶת־כָּל־מִינֵי תְבוּאָתָהּ לְטוֹבָה׃ וְתֵן בְּרָכָה עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה׃ וְשַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וּבָרֵךְ שְׁנָתֵנוּ כַּשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים׃

תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ וְקַבְּצֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַבֵּץ נִדְחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃

הָשִׁיבָה שׁוֹפְטֵינוּ כְּבָרִאשׁוֹנָה וְיוֹעֲצֵינוּ כְּבַתְּחִלָּה וְהָסֵר מִמֶּנּוּ יָגוֹן וַאֲנָחָה וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט׃

וְלַמַּלְשִׁינִים אַל־תְּהִי תִקְוָה וְכָל־עוֹשֵׁי רִשְׁעָה כְּרֶגַע יֹאבֵדוּ וְכֻלָּם מְהֵרָה יִכָּרֵתוּ וְהַזֵּדִים מְהֵרָה תְעַקֵּר וּתְשַׁבֵּר וּתְמַגֵּר וְתַכְנִיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹבֵר אוֹיְבִים וּמַכְנִיעַ זֵדִים׃

עַל־הַצַּדִּיקִים וְעַל־הַחֲסִידִים וְעַל־זִקְנֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל־פְּלֵיטַת סוֹפְרֵיהֶם וְעַל גֵּרֵי הַצֶּדֶק וְעָלֵינוּ יֶהֱמוּ רַחֲמֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְתֵן שָׂכָר טוֹב לְכֹל הַבּוֹטְחִים

ערוב תבשילין.

Fällt ein Festtag so, daß unmittelbar darauf Sabbath folgt, so muß man — um am Festtage die auf den Sabbath nöthigen Speisen kochen zu dürfen — schon vor dem Feste, am Rüsttage desselben ein wenn auch noch so geringes Gericht Speisen zurücksetzen in der Absicht es am Sabbath zu genießen. Auf dieses Gericht hin darf man dann am Festtage selbst noch weitere Speisen für den Sabbath kochen. Man nennt dies ערוב תבשילין „Speisen-Vermischung." Der Hausherr nimmt nämlich am Vorabende des Festtages ein Brod und etwas Gekochtes oder Gebratenes (gewöhnlich ein Stück Fleisch oder Fisch) in die Hand und spricht in Gegenwart der Hausfrau in hebräischer oder in einer andern ihnen verständlichen Sprache Folgendes:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל מִצְוַת עֵרוּב:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns geheiliget durch seine Gebote und uns befohlen das Gebot des Erub.

בְּדִן עֵרוּבָא יְהֵא שְׁרֵא לָנָא לְמֶפֵא וּלְבַשָּׁלָא וּלְאַטְמָנָא וּלְאַדְלָקָא שְׁרָגָא וּלְמֶעְבַּד כָּל־צְרָכָנָא מִיּוֹמָא טָבָא לְשַׁבְּתָא לָנוּ וּלְכָל־הַדָּרִים בָּעִיר הַזֹּאת:

Durch diesen Erub sei es uns erlaubt, zu backen, zu kochen, Speise warm zu erhalten, Lichter anzuzünden und überhaupt alles Nöthige vom Festtage auf den Sabbath zu verrichten, sowohl uns, als Jedem, der in diesem Orte wohnt.

Die Hausfrau zündet die Festtagslichter an und sagt dabei folgenden Segensspruch:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהַדְלִיק נֵר שֶׁל־יוֹם טוֹב:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns geheiliget durch seine Gebote, und uns befohlen, die Festtagslichter anzuzünden.

קבלת שבת.

צה ט׳ לְכוּ נְרַנְּנָה לַיְיָ נָרִיעָה לְצוּר יִשְׁעֵנוּ:
י׳ נְקַדְּמָה פָנָיו בְּתוֹדָה בִּזְמִרוֹת נָרִיעַ לוֹ:
י״א כִּי אֵל גָּדוֹל יְיָ וּמֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־אֱלֹהִים:
י״ב אֲשֶׁר בְּיָדוֹ מֶחְקְרֵי־אָרֶץ וְתוֹעֲפוֹת הָרִים לוֹ:
י״ג אֲשֶׁר־לוֹ הַיָּם וְהוּא עָשָׂהוּ וְיַבֶּשֶׁת יָדָיו יָצָרוּ:
י״ד בֹּאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרָעָה נִבְרְכָה לִפְנֵי יְיָ עֹשֵׂנוּ:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא
הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל
בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת
לְעוֹלָם וָעֶד · צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן
יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ
נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל וְתַקִּימֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת
חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ
נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ
מוֹדִים לָךְ · בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת
עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם · הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם
כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא
מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל הַשָּׁלוֹם · וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ ·
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי · נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם
וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל
הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם · עֲשֵׂה לְמַעַן
שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ · לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Der Vorbeter wiederholt שמונה עשרה und am Schlusse spricht derselbe das ganze Kaddisch.

צז ח׳ יְיָ מָלָךְ תָּגֵל הָאָרֶץ יִשְׂמְחוּ אִיִּים רַבִּים:
ט׳ עָנָן וַעֲרָפֶל סְבִיבָיו צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כִּסְאוֹ:
י׳ אֵשׁ לְפָנָיו תֵּלֵךְ וּתְלַהֵט סָבִיב צָרָיו: יא׳ הֵאִירוּ
בְרָקָיו תֵּבֵל רָאֲתָה וַתָּחֶל הָאָרֶץ: יב׳ הָרִים
כַּדּוֹנַג נָמַסּוּ מִלִּפְנֵי יְיָ מִלִּפְנֵי אֲדוֹן כָּל־הָאָרֶץ:
יג׳ הִגִּידוּ הַשָּׁמַיִם צִדְקוֹ וְרָאוּ כָל־הָעַמִּים כְּבוֹדוֹ:
יד׳ יֵבֹשׁוּ כָּל־עֹבְדֵי פֶסֶל הַמִּתְהַלְלִים בָּאֱלִילִים
הִשְׁתַּחֲווּ־לוֹ כָּל־אֱלֹהִים: טו׳ שָׁמְעָה וַתִּשְׂמַח ׀
צִיּוֹן וַתָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ יְיָ:
טז׳ כִּי־אַתָּה יְיָ עֶלְיוֹן עַל־כָּל־הָאָרֶץ מְאֹד נַעֲלֵיתָ
עַל־כָּל־אֱלֹהִים: יז׳ אֹהֲבֵי יְיָ שִׂנְאוּ רָע שֹׁמֵר
נַפְשׁוֹת חֲסִידָיו מִיַּד רְשָׁעִים יַצִּילֵם: יח׳ אוֹר־
זָרַע לַצַּדִּיק וּלְיִשְׁרֵי־לֵב שִׂמְחָה: יט״ שִׂמְחוּ
צַדִּיקִים בַּיְיָ וְהוֹדוּ לְזֵכֶר קָדְשׁוֹ:
צח ח׳ מִזְמוֹר שִׁירוּ לַיְיָ ׀ שִׁיר חָדָשׁ כִּי־נִפְלָאוֹת
עָשָׂה הוֹשִׁיעָה־לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ: ט׳ הוֹדִיעַ
יְיָ יְשׁוּעָתוֹ לְעֵינֵי הַגּוֹיִם גִּלָּה צִדְקָתוֹ: י׳ זָכַר
חַסְדּוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לְבֵית יִשְׂרָאֵל רָאוּ כָל־אַפְסֵי־
אָרֶץ אֵת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ: יא׳ הָרִיעוּ לַיְיָ כָּל־
הָאָרֶץ פִּצְחוּ וְרַנְּנוּ וְזַמֵּרוּ: יב׳ זַמְּרוּ לַיְיָ בְּכִנּוֹר
בְּכִנּוֹר וְקוֹל זִמְרָה: יג׳ בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר

*) שִׂנְאוּ בָּע הר׳ נקמץ נס״מ וכ״י וכמשפט הטעם׳ ויורד בזיב לו כח לזכות הנקוד כמו שלמטה וס״מ, וכמו שכתבתי בספרי מבשרי טעמי אמ״ת, וכמנהג רבספרי תורת חמת.

ד כִּי־הוּא אֱלֹהֵינוּ וַאֲנַחְנוּ עַם מַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ
הַיּוֹם אִם־בְּקֹלוֹ תִשְׁמָעוּ: ז אַל־תַּקְשׁוּ לְבַבְכֶם
כִּמְרִיבָה כְּיוֹם מַסָּה בַּמִּדְבָּר: ח אֲשֶׁר נִסּוּנִי
אֲבוֹתֵיכֶם בְּחָנוּנִי גַּם־רָאוּ פָּעֳלִי: ט אַרְבָּעִים
שָׁנָה אָקוּט בְּדוֹר וָאֹמַר עַם תֹּעֵי לֵבָב הֵם וְהֵם
לֹא־יָדְעוּ דְרָכָי: יא אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתִּי בְאַפִּי
אִם־יְבֹאוּן אֶל־מְנוּחָתִי:

פז ב שִׁירוּ לַיְיָ שִׁיר חָדָשׁ שִׁירוּ לַיְיָ כָּל־הָאָרֶץ:
ג שִׁירוּ לַיְיָ בָּרְכוּ שְׁמוֹ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם־לְיוֹם יְשׁוּעָתוֹ:
ד סַפְּרוּ בַגּוֹיִם כְּבוֹדוֹ בְּכָל־הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו:
ה כִּי גָדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד נוֹרָא הוּא עַל־כָּל־
אֱלֹהִים: ו כִּי כָּל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֱלִילִים וַיְיָ שָׁמַיִם
עָשָׂה: ז הוֹד־וְהָדָר לְפָנָיו עֹז וְתִפְאֶרֶת בְּמִקְדָּשׁוֹ:
ח הָבוּ לַיְיָ מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז:
ט הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה וּבֹאוּ לְחַצְרוֹתָיו:
י הִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ חִילוּ מִפָּנָיו כָּל־
הָאָרֶץ: יא אִמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ מָלָךְ אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל
בַּל־תִּמּוֹט יָדִין עַמִּים בְּמֵישָׁרִים: יב יִשְׂמְחוּ
הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ: יג יַעֲלֹז
שָׂדַי וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ אָז יְרַנְּנוּ כָּל־עֲצֵי־יָעַר:
יד לִפְנֵי יְיָ כִּי בָא כִּי בָא לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט
תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בֶּאֱמוּנָתוֹ:

שֹׁבֵר אַרְזִים וַיְשַׁבֵּר יְהוָה אֶת־אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן׃
ז וַיַּרְקִידֵם כְּמוֹ־עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׂרְיוֹן כְּמוֹ בֶן־
רְאֵמִים׃ ח קוֹל יְהוָה חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ׃ ט קוֹל
יְהוָה יָחִיל מִדְבָּר יָחִיל יְהוָה מִדְבַּר קָדֵשׁ׃ י קוֹל
יְהוָה יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ
אֹמֵר כָּבוֹד׃ יא יְהוָה לַמַּבּוּל יָשָׁב וַיֵּשֶׁב יְהוָה
מֶלֶךְ לְעוֹלָם׃ יב יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה
יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַּשָּׁלוֹם׃

סז"ץ מנגן נגעימה. רחז"י המרוזים שלמה הלוי.

לְכָה דוֹדִי לִקְרַאת כַּלָּה · פְּנֵי שַׁבָּת נְקַבְּלָה׃ לכה
שָׁמוֹר וְזָכוֹר בְּדִבּוּר אֶחָד · הִשְׁמִיעָנוּ אֵל הַמְיֻחָד · יְיָ
אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד · לְשֵׁם וּלְתִפְאֶרֶת וְלִתְהִלָּה׃ לכה
לִקְרַאת שַׁבָּת לְכוּ וְנֵלְכָה · כִּי הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה · מֵרֹאשׁ
מִקֶּדֶם נְסוּכָה · סוֹף מַעֲשֶׂה בְּמַחֲשָׁבָה תְּחִלָּה׃ לכה
מִקְדַּשׁ מֶלֶךְ עִיר מְלוּכָה · קוּמִי צְאִי מִתּוֹךְ הַהֲפֵכָה · רַב
לָךְ שֶׁבֶת בְּעֵמֶק הַבָּכָא · וְהוּא יְחֻמֹל עָלַיִךְ חֶמְלָה׃ לכה
הָתְנַעֲרִי מֵעָפָר קוּמִי · לִבְשִׁי בִּגְדֵי תִפְאַרְתֵּךְ עַמִּי · עַל־יַד
בֶּן־יִשַׁי בֵּית הַלַּחְמִי · קָרְבָה אֶל־נַפְשִׁי גְּאָלָהּ׃ לכה
הִתְעוֹרְרִי הִתְעוֹרְרִי · כִּי בָא אוֹרֵךְ קוּמִי אוֹרִי · עוּרִי עוּרִי
שִׁיר דַּבֵּרִי · כְּבוֹד יְיָ עָלַיִךְ נִגְלָה׃ לכה
לֹא תֵבְשִׁי וְלֹא תִכָּלְמִי · מַה תִּשְׁתּוֹחֲחִי וּמַה תֶּהֱמִי · בָּךְ
יֶחְסוּ עֲנִיֵּי עַמִּי · וְנִבְנְתָה עִיר עַל־תִּלָּהּ׃ לכה
וְהָיוּ לִמְשִׁסָּה שֹׁאסָיִךְ · וְרָחֲקוּ כָּל־מְבַלְּעָיִךְ · יָשִׂישׂ עָלַיִךְ

הָרִיעוּ לִפְנֵי ׀ הַמֶּלֶךְ יְיָ׃ ו יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ
תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ׃ ז נְהָרוֹת יִמְחֲאוּ־כָף יַחַד
הָרִים יְרַנֵּנוּ׃ זי לִפְנֵי יְיָ כִּי בָא לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ
יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים׃
צט א יְיָ מָלָךְ יִרְגְּזוּ עַמִּים יֹשֵׁב כְּרוּבִים תָּנוּט
הָאָרֶץ׃ ב יְיָ בְּצִיּוֹן גָּדוֹל וְרָם הוּא עַל־כָּל־
הָעַמִּים׃ ג יוֹדוּ שִׁמְךָ גָּדוֹל וְנוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא׃
ד וְעֻז מֶלֶךְ מִשְׁפָּט אָהֵב אַתָּה כוֹנַנְתָּ מֵישָׁרִים
מִשְׁפָּט וּצְדָקָה בְּיַעֲקֹב׀ אַתָּה עָשִׂיתָ׃ ה רוֹמְמוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא׃
ו מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּכֹהֲנָיו וּשְׁמוּאֵל בְּקֹרְאֵי שְׁמוֹ
קֹרְאִים אֶל־יְיָ וְהוּא יַעֲנֵם׃ ז בְּעַמּוּד עָנָן יְדַבֶּר
אֲלֵיהֶם שָׁמְרוּ עֵדֹתָיו וְחֹק נָתַן לָמוֹ׃ ח יְיָ אֱלֹהֵינוּ
אַתָּה עֲנִיתָם אֵל נֹשֵׂא הָיִיתָ לָהֶם וְנֹקֵם עַל־
עֲלִילוֹתָם׃ זי רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ
לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ׃
כט א מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַיהוָה בְּנֵי אֵלִים הָבוּ
לַיהוָה כָּבוֹד וָעֹז׃ ב הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ
הִשְׁתַּחֲווּ לַיהוָה בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ׃ ג קוֹל יְהוָה עַל־
הַמָּיִם אֵל־הַכָּבוֹד הִרְעִים יְהוָה עַל־מַיִם רַבִּים׃
ד קוֹל יְהוָה בַּכֹּחַ קוֹל יְהוָה בֶּהָדָר׃ ה קוֹל יְיָ יְהוָה

*) קראים, הר' נקרמת נחירק והא' נעלם.

דער פֿאָרבעטער רופֿט לויט: וואָהרענד דעסען בעטעט דיזן געמיינדע לייזע:

ק׳ בָּרְכוּ אֶת יְיָ הַמְבֹרָךְ׃
(קה״ח) בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב
עֲרָבִים, בְּחָכְמָה פּוֹתֵחַ
שְׁעָרִים, וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה
עִתִּים וּמַחֲלִיף אֶת הַזְּמַנִּים,
וּמְסַדֵּר אֶת הַכּוֹכָבִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בָּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ, בּוֹרֵא
יוֹם וָלָיְלָה, גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר. וּמַעֲבִיר
יוֹם וּמֵבִיא לָיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה, יְיָ צְבָאוֹת
שְׁמוֹ. אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלוֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד׃

ק׳ יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר
וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מַלְכֵּנוּ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו
אֵין אֱלֹהִים סְלוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ
שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו. וְשִׁמוֹ מְרוֹמָם
עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה׃
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם׃

Abendgebet für das Schlußfest.

Der Vorbeter ruft laut:

ברכו Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Die Gemeinde:

Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, in Ewigkeit!

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, auf dessen Geheiß die Abende dämmern! In Weisheit erschließt er die Himmelspforten und mit Einsicht wechselt er die Stunden und wandelt die Zeiten; er ordnet die Sterne in Abtheilungen am Firmament nach seinem Willen; er ist Schöpfer von Tag und Nacht, rollt hinweg das Licht vor der Finsterniß und die Finsterniß vor dem Licht; so führt er hinweg den Tag und führt herbei die Nacht, und scheidet zwischen Tag und Nacht — Ewiger Zebaoth ist sein Name! Er, der Allmächtige, der ewig lebt und währt, walte über uns in Ewigkeit.

Während dessen betet die Gemeinde leise:

Gepriesen und gerühmt, verherrlicht, hochgelobt und erhaben ist der Name des Königs aller Könige, des Heiligen, gelobt sei er! Er ist der Erste und er ist der Letzte, und außer ihm gibt es keinen Gott. Macht ihm Bahn, ihm, der durch die Aetherwüste fährt, sein Name ist Jah, frohlocket vor ihm! Erhaben ist sein Name über alles Lob und allen Preis. Gepriesen sei der Name seiner verherrlichten Majestät in Ewigkeit! Hochgepriesen sei der Name des Ewigen von nun an bis in Ewigkeit!

אֱלֹהֶיךָ. כְּמְשׂוֹשׂ חָתָן עַל־כַּלָּה: לכה
יָמִין וּשְׂמֹאל תִּפְרֹצִי. וְאֶת־יְיָ תַּעֲרִיצִי. עַל יַד־אִישׁ בֶּן
פַּרְצִי. וְנִשְׂמְחָה וְנָגִילָה: לכה
בּוֹאִי בְשָׁלוֹם עֲטֶרֶת בַּעְלָהּ. גַּם בְּשִׂמְחָה וּבְצָהֳלָה.
תּוֹךְ אֱמוּנֵי עַם סְגֻלָּה. בּוֹאִי כַלָּה. בּוֹאִי כַלָּה: לכה

צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהֹדוֹת לַיהוָה וּלְזַמֵּר
לִשְׁמְךָ עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת:
עֲלֵי־עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל. עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי
יְהוָה בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן: מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְהוָה
מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא־
יָבִין אֶת־זֹאת: בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים ׀ כְּמוֹ־עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְהוָה:
כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יְהוָה כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי. בַּלֹתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן:
וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי. בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי:
צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית
יְהוָה בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים
וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְהוָה צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ:
צב יְהוָה מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְהוָה עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן
תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: נָשְׂאוּ
נְהָרוֹת ׀ יְהוָה נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם:
מִקֹּלוֹת ׀ מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם
יְהוָה: עֵדֹתֶיךָ ׀ נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְהוָה
לְאֹרֶךְ יָמִים: קדיש יתום.

שמיני Wunder und Ereignisse des achten Tages sind im Gesetzbuche aufgezeichnet. Bei Menschen nnd Vieh sind die Achten bevorzugt. Auch den Freuden- und Feierfesten hat Er einen achten Tag zugesellt, Er, der die Zahl der Sterne bestimmt. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Abende dämmern läßt.

אהבה Unendliche Liebe hast Du dem Hause Israels, Deinem Volke, erwiesen; Lehre und Gebote, Gesetze und Rechte hast Du uns gelehrt. Darum, Ewiger, unser Gott, wenn wir uns niederlegen und wenn wir aufstehen, sprechen wir von Deinen Gesetzen, und freuen uns der Worte Deiner Lehre und Deiner Gebote immerdar; denn sie sind unser Leben und die Dauer unserer Tage; in ihnen wollen wir forschen Tag und Nacht. Mögest Du Deine Liebe uns nicht entziehen in Ewigkeit!

שמיני Den achten Tag so wie den siebenten (Sabbath) bezeichnen Bundesschlüsse; durch dreizehn Bündnisse war sein Andenken bei den Vätern und Söhnen verewigt; Gott hatte Wohlgefallen an ihnen und erzeigte ihnen seine Liebe. Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel liebt.

(V. Mos. 6, 4.)

Höre, Israel, der Ewige, ist unser Gott, der Ewige ist einzig!

Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät immer und ewig!

Du sollst den Ewigen, deinen Gott, lieben von ganzem Herzen, von ganzer Seele und von ganzem Vermögen! Die Worte, die ich dir jetzt befehle, sollen dir stets im Herzen bleiben; du sollst sie deinen Kindern einschärfen und davon reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; binde sie zum Zeichen an deine Hand, trage sie als Stirnband zwischen deinen Augen und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

ע"פ א"ב תלת זכין תות ח' לט' התמצע הפיוט שמיני אחד וכתצלוטו
מזר למקום זבסק; ובסוף חתום יוסף.

שְׁמִינִי אוֹתָן וּמַעֲשָׂיו בְּסֵפֶר כְּתוּבִים ·
בָּאָדָם וּבַבְּהֵמָה שְׁמִינִיּוֹת חֲבִיבִים · גַּם לְשִׁמְחָה
וּלְמוֹעֲדִים טוֹבִים · דִּבְּקוֹ מוֹנֶה מִסְפָּר לַכֹּכָבִים ·
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים:

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהַבְתָּ, תּוֹרָה וּמִצְוֹת
חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לִמַּדְתָּ, עַל כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ
וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ וְנִשְׂמַח בְּדִבְרֵי תוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ
לְעוֹלָם וָעֶד, כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם
וָלָיְלָה · וְאַהֲבָתְךָ אַל־תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים ·

שְׁמִינִי הוּא וּשְׁבִיעִי אָתָּה בְּרִיתָם · וּבְשֶׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה בְּרִיתוֹת נָחַתָּם · זִכְרוֹ לְעוֹלָם
לְאָבוֹת וּלְבֵיתָם · חָשַׁק יְיָ לְאַהֲבָה אוֹתָם ·
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל: יחיד חומר אל מלך נאמן.

דברים ו' ד'.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה ׀ אֶחָד:
נלחש בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־
מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־
לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת
עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

(V. Mos. 11, 13.) Werdet ihr also meinen Geboten gehorchen, die ich euch jetzt gebe, den Ewigen, euern Gott, von euerm ganzen Herzen und von euerer ganzen Seele zu lieben und ihm zu dienen, so will ich euerm Lande Regen geben zur rechten Zeit, Frühregen und Spätregen, damit du dein Getreide, deinen Most und dein Oel einsammelst, und will für dein Vieh Gras wachsen lassen auf deinem Felde, daß du zu essen habest im Ueberflusse. Hütet euch aber, daß euer Herz nicht bethört werde, daß ihr etwa abfallet und andern Göttern dienet und sie anbetet! Der Zorn des Ewigen würde über euch entbrennen, er würde den Himmel verschließen, daß kein Regen sei, die Erde würde ihr Gewächs nicht hervorbringen und ihr würdet gar bald zu Grunde gehen, fern von dem vortrefflichen Lande, das euch der Ewige geben will. Nehmet diese meine Worte euch zu Herzen und zu Gemüthe, bindet sie zum Zeichen an euere Hand und traget sie als Stirnband zwischen euern Augen; lehret sie euere Söhne, davon zu reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore! damit ihr und euere Kinder auf dem Erdreiche, welches der Ewige euern Vätern zugeschworen ihnen zu geben, lange Jahre bleiben möget, so lange der Himmel über der Erde sein wird.

(IV. Mos. 15, 37.) Der Ewige sprach zu Mosche wie folgt: Rede zu den Kindern Israels und sage ihnen, sie sollen bei allen ihren Nachkommen, an die Ecken ihrer Kleider Schaufäden machen und an diese Eckenschaufäden eine Schnur aus dunkelblauer Wolle befestigen. Diese sollen euch zu Schaufäden dienen, daß ihr sie sehet und euch aller Gebote des Ewigen erinnert und sie befolget, nicht aber euerm Herzen und euern Augen nachwandelt, die euch auf Abwege führen. Damit ihr euch all meiner Gebote erinnert und sie befolget, und ihr heilig seiet euerm Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der ich euch aus dem Lande Egypten herausgeführt, um euer Gott zu sein. Ich, der Ewige, euer Gott!

יג וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה
(ו"ח ע"ב) אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־
לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: יד וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה
וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: טו וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: טז הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה
לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: יז וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה
מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל
הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: יח וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי
אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־
יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: יט וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־
בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: כ וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:
כא לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:
(ג מ"ר ד' ו"ל־ז') כב וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
(ע"ו ע"ב) וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם
וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: כג וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם
זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: כד לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי
וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: כה אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: יש לנקף אלהיכם לחמת, מכן יתן רוח מעט שלח יכולע הא'.

אמת Wahr ist dies Alles und bewährt, und feststehend für uns! Er, der Ewige ist unser Gott, und Keiner außer ihm, und wir sind Israel, sein Volk. Er ist es, der uns aus der Hand so mancher Regenten befreit hat; Er, unser König, der uns der Gewalt aller Tyrannen entrissen; Er, der Allmächtige, der unsere Quäler bestraft und all' unseren Seelenfeinden Vergeltung erwiedert; Er, der unerforschlich große Dinge vollführt und unzählige Wunderthaten; Er ist es, der unsere Seele am Leben erhält und unseren Fuß nicht wanken läßt; Er, der uns die Höhe unserer Feinde hat besteigen lassen und der unser Glückshorn hoch erhoben über Alle, die uns gehaßt; der für uns Wunder und Rache geübt an Pharao, Zeichen und Wunderdinge im Lande der Söhne Chams; der in seinem Grimme alle Erstgebornen Egyptens schlug und aus ihrer Mitte sein Volk Israel herausführte zu ewiger Freiheit; der seine Söhne mitten durch das Schilfmeer führte, und ihre Verfolger und Feinde in den Abgrund versenkte. — Als seine Kinder diese seine Allgewalt sahen, da brachen sie in Lieder und Lobgesänge aus und huldigten seiner Herrschaft mit freudigem Willen. — Mosche und die Kinder Israels stimmten Dir ein Loblied an.

שמיני Am achten Tage der Einsetzung, am Ersten des ersten Monates, hat er sich herrlich gezeigt, der Einzige: „Ich komme in meinen Garten (Tempel), Schwester, liebe Braut!" So sprach er am Achten, bei Vollendung der heiligen Wohnung. Am Achten duftete mein Garten Räucherpulver; der heilige Chor wurde bekrönt am bestimmten achten Tage. Den Achten hat das Gesetz für Jeden zur Entsündigung und Reinigung bestimmt; Jeder bringt sein Entsündigungsopfer am achten Tage seiner Reinigung. Fällt der achte Tag der Geburt auf einen Sabbath so erlaubt das Gesetz, alle Beschneidungserfordernisse die nicht gestern verrichtet werden konnten, am Sabbath zu verrichten — es ist ein unabänderliches Gesetz in Israel, am achten Tage die Beschneidung vorzunehmen. Am Achten erhielt Ephrajim einen Vorzug über Menasche. Die Bestimmung des Vaters Jakob wurde bestätigt[1]), darum brachte der Fürst der Kinder Menasche seine Gabe erst am achten Tage[2]). Am Achten erst wird die junge Geburt einer Heerde zum

[1]) Siehe 1. B. M. 48, 14. [2]) Siehe 4. B. M. 7.

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל זֹאת וְקַיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵין זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים מַלְכֵּנוּ הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל־הָעָרִיצִים הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ הָעֹשֶׂה גְּדֹלוֹת עַד אֵין חֵקֶר וְנִפְלָאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר: הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא נָתַן לַמּוֹט רַגְלֵנוּ: הַמַּדְרֵכֵנוּ עַל בָּמוֹת אוֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם קַרְנֵנוּ עַל כָּל שׂנְאֵינוּ: הָעֹשֶׂה לָנוּ נִסִּים וְנָקָמָה בְּפַרְעֹה אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם הַמַּכֶּה בְעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם וַיּוֹצֵא אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם: הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין גִּזְרֵי יַם־סוּף אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־שׂוֹנְאֵיהֶם בְּתְהוֹמוֹת טִבַּע: וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ וְהוֹדוּ לְשִׁמּוֹ וּמַלְכוּתוֹ בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה:

ע"ס א"ב ונסופו יוסף בר נתן חזק.

שְׁמִינִי אֶחָד בְּאֶחָד בָּרִאשׁוֹן נִתְעַלָּה · בָּאתִי לְגַנִּי אֲחֹתִי כַלָּה · בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי כִּלָּה: שְׁמִינִי גַּנִּי הָפִיחִי סַמְּיֵי קְטוֹרָה · דְּבִיר הַקֹּדֶשׁ נֶעֱטַר בַּעֲטָרָה · בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא: שְׁמִינִי הַמִּתְקַדְּשִׁים וְהַמִּטַּהֲרִים אִישׁ בְּתוֹרָתוֹ · וְכָל אֶחָד וְאֶחָד יָבִיא כַּפָּרָתוֹ · בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי לְטָהֳרָתוֹ: שְׁמִינִי זָכָה בַּשְּׁבִיעִי בָּאִי אֶפְשָׁר מֵאֶתְמוֹל · חָקְיוּ וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל לַעֲמוֹל · בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי יְמוֹל: שְׁמִינִי טֶרֶם אֶפְרַיִם לִבְנֵי מְנַשֶּׁה · יְגֻזַּר אֹמֶר וְיָקֵם לְהַשִּׁיא · בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי נָשִׂיא: שְׁמִינִי כִּי יִוָּלֵד בְּעֶדֶר מִכְלָאָה · לְקָרְבָּן

Feueropfer tüchtig, wie es heißt: „vom achten Tage an und weiter.“ Am Achten fängt man an, des mächtigen Regens im Gebete zu erwähnen, an ihm wird das ganze Hallel abgelesen, am achten Tage gibt der König huldvoll seinem einzigen Sohn das Mahl, am achten Tage wird das Schlußfest gefeiert. Am Achten verläßt man die Laubhütte und kehrt nach Haus zurück; man wohnt und schläft außer der Laubhütte am achten Feiertage. Am Achten ward die heilige Einweihung des Tempels (Salomons) vollendet; die Fürsten segneten den König und wünschten ihm Glück am achten Tage, als er sie entließ. Den Achten feierte der aus dem Exil zurückkehrende Rest; seine Freude war groß, mächtig und glänzend, am achten Tage, am Schlußfeste. Einen Achten wird Gott hinzufügen einst, wann er die Prophezeihung (Ezechiels) bestätigen wird. O bringe sie herbei! laß sie nach ihrem völligen Inhalte eintreffen, jene Weissagung, worin es heißt: „Am achten Tage und weiter“ — (Ezechiel 43, 27.)

שמיני Am Achten empfingen wir das Siegel unseres Urvaters (die Beschneidung). Dieses sah einst das Meer und wich zurück, mächtiges Gewässer stand aufrecht wie die Wand, und das Schilfmeer theilte sich bei'm Anblick der Beschnittenen. In hoher Lust und Freude sprachen sie alle:

מי **„Wer ist unter den Mächten, o Ewiger, wie Du? wer ist wie Du? verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar im Ruhme, Wunderthäter!“ Deine Herrschaft sahen Deine Kinder, als Du das Meer vor Mosche gespalten.**

שמיני Am achten Feiertage ist das Fest des Fruchteinbringens; so laßt uns noch diese letzte Nacht der Freude weihen; Laßt hoch ertönen Lied und Psalm! Stimmt dem Ewigen Dankgesänge an! rührt Saitenspiel unserem Gotte! Dieser

אִשֶּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה: שְׁמִינִי חַג הַשְּׁמִינִי הָיָה לָכֶם: שְׁמִינִי מַזְכִּירִין גְּבוּרוֹת גְּשָׁמִים בַּעֲתִידָה: נִקְרָא בוֹ הַלֵּל לְגָמְרֵי: בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי מִקְרָא: שְׁמִינִי סְעוּדַת הַמֶּלֶךְ בְּחִבָּה מְיֻחֶדֶת: עִם בָּנוֹ יָחִיד מְקֻשֶּׁרֶת: בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצֶרֶת: שְׁמִינִי פּוֹנִים מִסְּכָּה לַחֲצַר בִּיתוֹן: צָרִיךְ שְׁבִיתָה וּלִינָה מִבִּיתוֹן: בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי שַׁבָּתוֹן: שְׁמִינִי קְדוּשׁ חֲנֻכַּת הַבַּיִת כְּהָמְלַח: רוֹזְנִים בֵּרְכוּ לַמֶּלֶךְ לְהַצְלַח: בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי שִׁלַּח: שְׁמִינִי שָׁבִי גוֹלָה פְּלֵטָה הַנִּשְׁאֶרֶת: תָּקְפוּ שִׁמְחָה בְּעֹז וְתִפְאֶרֶת: בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצֶרֶת: ׀ שְׁמִינִי יוֹסֵף בְּעֵת רְצוּי נְבוּאָה: תֵּכֶן חֲזִיוֹן קָרְבָה וְתָבוֹאָה: בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי וָהָלְאָה:

שְׁמִינִי טִבְעוֹ יָצָא מֵרֹאשׁ צוּרִים: יָם רָאָה וַיָּנָס בַּמִּסְתָּרִים כַּנֵּד נִצְבוּ מַיִם אַדִּירִים: לְגוֹזֵר יָם סוּף לְגָזָרִים:

בְּגִילָה בְּרִנָּה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא: מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בּוֹקֵעַ מַיִם לִפְנֵי מֹשֶׁה:

שְׁמִינִי מוֹעֵד קָרוּי זְמַן אֲסִיפָתֵנוּ: נַרְבֶּה לֵיל אַחֲרוֹן לְשִׂמְחָתֵנוּ: סְלְסוּל שִׁיר וְהַלֵּל קְרִיאָתֵנוּ: עֲנוּ לַיָּי בְּתוֹדָה זַמְּרוּ לֵאלֹהֵינוּ:

ist der Fels unseres Heils! So stimmten sie an und riefen: „Der Ewige wird regieren immer und ewig!" — Und also heißt es ferner: „Ja, der Ewige hat Jakob befreit und ihn erlöst aus der Hand des Stärkern."

שמיני Dieser achte Tag ist in Hinsicht von פזר קשב[1]) ein eigenes Fest; des eintretenden Winters halben aber, und um das zerstreute Volk zu schonen, hat es der gütige Schöpfer früher zu feiern angeordnet[2]). Er ist unser Erlöser, Ewiger Zebaoth ist sein Name. Gelobt seist Du, Ewiger der Israel erlöst!

השכיבנו Laß Ewiger, unser Gott, uns niederlegen in Frieden, und laß uns wieder aufstehen, unser König, zum Leben; breite über uns aus die Hütte Deines Friedens, vervollkommne uns durch Deinen guten Rath, und hilf uns um Deines Namens willen. Beschütze uns, wende von uns ab Feind, Pest, Schwert, Hunger und Kummer, entferne jeden Widersacher, vor unserem Angesichte und in unserem Rücken, und birg uns unter dem Schatten Deiner Flügel; denn Du, o Gott, bist unser Hüter und Retter; Du, o Gott, bist ein gnädiger und barmherziger König! Behüte unsern Ausgang und unsern Eingang zum Leben und zum Frieden, von nun an bis in Ewigkeit. Breite über uns aus die Hütte Deines Friedens.

שמיני Der Achte ist mit einer zweifachen Freude verbunden; o, bring' uns in Freuden hinauf, und setze uns ein in die schöne reine und geschützte Wohnung. Dann wünschet Glück Jerusalem!

אורות Die Erzählung von den Brunnen (der drei Patriarchen) soll den Morgenländern (Israeliten), die in der Wüste Gottes Gemeinde geworden, zum Zeichen dienen[3]). (Das Wasserholen des Abraham für die Engel) wurde dann vergolten, indem sie sagten: Der Born trete hervor[4]). (Die vier und fünf Brunnen des Jizchak) weisen auf die vier Fahnen und den Pentateuch; weshalb es in Genesis heißt: Sie fanden daselbst einen Brunnen lebendigen Wassers. (Die Erzählung:) Und es war ein Born auf dem

1) Ein talmudisches Merkwort, zusammengestellt aus den Anfangsbuchstaben von: פיים, זמן, רגל, קרבן, שיר, כרכה, siehe darüber Talm. Succa 48.

2) Eigentlich sollte ש"ע erst fünfzig Tage nach Succoth gefeiert werden, analog dem auf Peßach folgenden Schabuoth (Midr. Jalk. § 782).

3) Um den Vorwurf, der Pentateuch enthalte manche nichtssagende Erzählungen, wohin auch die Brunnengeschichte der Patriarchen gehört, zu begegnen, wird im Midrasch Abschnitt 48, 64 und 70 erklärt, daß diese auf wichtige Facta allegorisch hinweisen. Darauf folgen sinnreiche Erläuterungen, die der Verfasser dieses Stückes zum Theil wörtlich benutzte.

4) Siehe 4. B. M. 21, 17.

זֶה צוּר יִשְׁעֵנוּ פָּצוּ פֶה וְאָמְרוּ׃
יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃

וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ׃
שְׁמִינִי פִּזַּר קְשַׁב בְּפִנֵּי עַצְמוֹ׃ צוּר מִפְּנֵי הַחֲרֵף
חִקְּדִימוֹ׃ קְשַׁב פָּזַר רַחֲמִים לְרַחֲמוֹ׃ גּוֹאֲלֵנוּ
יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל׃

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ
לְחַיִּים, וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ, וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה
מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ
אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן, וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵנוּ
וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה, כִּי
אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה, וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים
וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ׃

שְׁמִינִי שְׁתִי שְׂמָחוֹת תְּכֻפּוֹת בְּכִפְלַיִם׃ תַּעֲלֵנוּ
בְּשִׂמְחָה וְתָטְעֵנוּ בְּגִבּוֹלַיִם׃ יָפָה וּבָרָה סַפֵּף
בְּזִבּוֹלַיִם׃ וְשַׁאֲלוּ אֶת שְׁלוֹם יְרוּשָׁלָיִם׃

ע״פ א״ב ובסופו מתוס יוסף בר נתן הקטן חזק ואמץ.

אוֹרוֹת בְּאֵר הַמַּיִם אוֹת הִיא לְאֶזְרָחַיִּים׃
בַּעֲבוּר תִּהְיֶה לִי לְעֵדָה בְּאֶרֶץ צִיִּים׃ גְּמוֹל
מַשְׂכֶּרֶת שְׁלֵמָה עֲלֵי בְאֵר מְנַחֲלַיִם׃ דְּגָלִים
אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה חֻמְשֵׁי תוֹרוֹת חַיִּים׃ הֲלֹא הֵם
כְּתוּבִים עַל סֵפֶר מְצוּיִם׃ וַיִּמְצְאוּ שָׁם בְּאֵר מַיִם
חַיִּים׃ וְהִנֵּה בְּאֵר בַּשָּׂדֶה צִיּוֹן מְצֻיֶּנֶת בַּשְּׁעָרִים׃

Felde[1]), weist auf das ausgezeichnete Zion. Es waren daselbst drei starke Schaafheerden[2]), um anzuzeigen, es wird alles Männliche dreimal (jährlich) jubelnd wallfahrten, um vor dem Allherrscher zu erscheinen. Anmuthig schritt des Edlen und Mächtigen Tochter (Israel) einher; denn von jenem Born (dem Tempel) tränkten sie die Heerde (Israel). Aufmerksam zu hören, versammelte sich die Heerde dort, damit sie bei'm Wasserfest heilige Begeisterung schöpfe. An diesem herrlichen und uralten Feste traf man in der Frauenhalle (im Tempel) die schöne Einrichtung, daß die Frauen oben (auf einer Gallerie) und die Männer unten sitzen, damit sie nicht unter einander sein sollen. O, laß' die Freude Deines Heils und des edlen Geistes wieder zurückkehren! Daselbst (in der Frauenhalle) befanden sich fünfzig Ellen hohe goldene Lampen, an deren obern Enden vier goldene Becken waren. An jeder derselben waren vier Leitern befestiget, welche die Priesterknaben bestiegen. O, frohlockt ihr Himmel, denn der Herr that es, jubelt ihr Tiefen. — Vier Priesterknaben hatten vier volle Oelkrüge in Händen, davon gossen sie dreißig Log[3]) in jeden Lampen-Becken, welche Arbeit höher als jenes beißutische Kunststück[4]) geachtet wurde. Aus den Lappen des (alten) Priesterornats wurden Fäden gezogen, daraus man die Dochte zu jenen Lampen verfertigte. Waren

---

1) 1. M. 29, 2.
2) 5. Mos. 29, 2.
3) Name eines Maaßes.
4) Siehe Talm. Succa 52, b.

זְמוּנִים שָׁם שְׁלשָׁה עֲדָרֵי צֹאן אַבִּירִים · חוֹגֵג
לְדָדֵם בְּקוֹל רִנָּה בַּסָּךְ עוֹבְרִים · טַבְּחִים מַלְכוּת
יַעֲלוּ לֶרָאוֹת כָּל זְבוּרִים · יָפוּ פְעָמַיִךְ בַּנְּעָלִים
בַּת נְדִיבִים וְצוּרִים · כִּי מִן הַבְּאֵר הַהוּא יַשְׁקוּ
הָעֲדָרִים : כָּל הָעֲדָרִים נֶאֱסְפוּ שָׁמָּה לִשְׁמוֹעַ
וּלְהַקְשִׁיבָה · לְשָׁאוֹב רוּחַ הַקֹּדֶשׁ בְּשִׂמְחַת בֵּית
הַשּׁוֹאֵבָה · מִצְוָה נָאָה וְיָפָה מִימוֹת בְּרֵאשִׁית
חֲשׁוּבָה · נִבְנָסִים לַעֲזָרַת נָשִׁים תִּקּוּן גָּדוֹל
לְהֵיטִיבָה · סוֹדְרִים נָשִׁים מִלְּמַעְלָה וַאֲנָשִׁים
מִלְּמַטָּה מִלְּהִתְעָרְבָה · הָשִׁיבָה לִי שְׁשׂוֹן יִשְׁעֶךָ
וְרוּחַ נְדִיבָה : עוֹמְדוֹת שָׁם מְנוֹרוֹת שֶׁל זָהָב
עֲשׂוּיוֹת · פַּרְנוּם רוּם נִבְהָן חֲמִשִּׁים אַמּוֹת
מְנוּיוֹת · צָפוּ עַל רָאשֵׁיהֶם אַרְבָּעָה סְפָלִים
זָהֳבִיּוֹת · קְבוּעוֹת סְלָמוֹת אַרְבָּעָה לְכָל אַחַת
אֲחוּיוֹת · רוֹבִים פַּרְחֵי כְהֻנָּה בָּהֶם עוֹלִים עֲלִיּוֹת ·
רָנּוּ שָׁמַיִם כִּי עָשָׂה יְיָ הָרִיעוּ תַּחְתִּיוֹת : שֶׁמֶן
מִלְּאוּ אַרְבָּעָה כַדִּים וּבִידֵיהֶם מַעֲלִים · תּוֹךְ כָּל
סֶפֶל שְׁלשִׁים לוֹג מַטִּילִים · יוֹתֵר מִשָּׁבָּחִים
מִמַּהֲלָךְ עָקֵב בְּצַד גָּדְלִים · סְמַרְטוּטֵי בִּגְדֵי
כְהֻנָּה הָיוּ מַפְקִיעִים פְּתִילִים · פּוֹקְעִין וּבָהֶם
מַדְלִיקִין לְהָאִיר נֵרוֹת בְּהִלִּים · לְעוֹשֶׂה אוֹרִים
גְּדוֹלִים : בְּהַעֲלֹתְךָ בְּנֵי אַהֲרֹן אֶת הַנֵּרוֹת אַרְבָּעָה ·

diese vier Lampen angezündet, so konnte man in Jerusalems Straßen Samen auflesen. Die Frommen und Tugendhaften tanzten mit brennenden Fackeln in den Händen, die Leviten paukten und schlugen mit Cymbeln, die Priester bliesen mit den Trompeten bis (des Morgens) der Hahn krähte. Holt frohlockend das Wasser aus den Quellen des Heils! — Als sie auf die zehnte Stufe[1]) gelangten, bliesen sie wieder nach voriger Weise, welches sie bei'm Hingehen zum Morgenthore wiederholten. Hier (bei'm Thore) stellten sie sich mit den Gesichtern nach Westen und beteten: Wir hoffen zu Gott, vor dem wir knieen! Die Jugend und das Alter wurden von den Tugendhaften und Frommen gepriesen. Die herrlichen Reden brachten Freude und Wonne den Israeliten. — Die Belustigung bei'm Wasserfeste bestand ferner darin, daß Manche acht Fackeln zugleich genommen, immer eine davon in die Höhe geworfen und mit der andern Hand aufgefangen hatten, ohne daß eine Fackel die andere berührte, weder bei'm Werfen noch bei'm Auffangen. Andere thaten dasselbe mit acht Bechern, Manche mit acht Messern, Einer[2]) stellte gar die Mittelfinger auf die Erde und küßte (reifenförmig gebückt) das Pflaster; das Volk spielte Flöten und freute sich ungemein. Bei diesem Feste sang Hillel zum Troste der Trauernden: Soll ich (sagt Gott) da sein, muß Alles hier sein; komme du (Israel) in mein Haus (Tempel), so werde ich ohne Verzug zu dir kommen; an jedem Orte, wo ich meines Namens preisend gedenken lasse, will ich zu dir kommen, und dich mit dauerndem Frieden segnen! Der

[1]) Die von der Männerhalle zur Frauenhalle geführt.
[2]) Nämlich R. Simon ben Gamliël (Succa 53.)

רוֹאִים בְּחַצְרוֹת יְרוּשָׁלַיִם וּבוֹרְרִים לְאוֹרָה
זֶרַע׃ נְקִים וְאַנְשֵׁי מַעֲשֶׂה בָּאֲבָקוֹת מְרַקְּדִין
לְרַקָּעָה׃ תּוֹפְפִים לְיוֹם בְּמְחוֹלוֹת וּמְהַלְלִים
בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה׃ תָּקְעוּ הַכֹּהֲנִים בַּחֲצוֹצְרוֹת
בְּקִרְאַת הַגֶּבֶר לְהָרִיעַ׃ וּשְׁאַבְתֶּם מַיִם
בְּשָׂשׂוֹן מִמַּעַיְנֵי הַיְשׁוּעָה׃ נוֹעָדִים לְמַעֲלָה
הָעֲשִׂירִית תָּקְעוּ וְהָרִיעוּ כַּאֲחָדִים׃ הוֹלְכִים
וְתוֹקְעִים עַד שֶׁמַּגִּיעִים לְשַׁעַר הַקָּדִים׃ קָדִימָה
אֲחוֹרֵיהֶם וּפְנֵיהֶם הוֹפְכִים לְמַעֲרָב וּמִתְוַדִּים׃
טוֹפְפִים עֵינֵינוּ לָיָּה וְלָיָּה אָנוּ קוֹדִים׃ נְעָרוֹת
וּזְקֵנוֹת מְאַשְּׁרִים אַנְשֵׁי מַעֲשֶׂה וַחֲסִידִים׃ דְּבַר
הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מַגִּיעַ שִׁמְחָה וְשָׂשׂוֹן לַיְּהוּדִים׃ חֶדְוַת
בֵּית הַשּׁוֹאֵבָה אֲבָקוֹת שְׁמוּנָה לְנַטְלָה׃ וְזֹרֵק
אַחַת מִיָּדוֹ וְאַחַת מְקַבֵּל מִלְמַעְלָה׃ וְאֵין אַחַת
נוֹגַעַת בְּחַבְרָתָהּ בְּזֵרִיקָה וּבְקַבָּלָה׃ מְשַׂחֵק
בְּכוֹסוֹת שְׁמוּנָה וְגַם בִּשְׁמוּנָה מַאֲבִילָה׃ נוֹעֵץ
גְּדָלוֹ בָּאָרֶץ וְהָרְצָפָה נוֹשֶׁקֶת לָהּ׃ וְהָעָם מְהַלְלִים
בַּהֲלִילִים וּשְׁמָחִים שִׂמְחָה גְּדוֹלָה׃ בְּשִׂמְחַת בֵּית
הַשּׁוֹאֵבָה הִלֵּל מְהַלֵּל בְּהַלּוּלִים׃ אֲנִי כֵּן הַכֵּל
כֵּן לְנַחֵם אֲבֵלִים׃ תָּבֹא לְבֵיתִי וְאָבֹא לְבֵיתֶךָ
בְּלִי רְשׁוּלִים׃ בְּכָל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַזְכִּיר אֶת שְׁמִי
בְּסִלְסוּלִים׃ אָבֹא אֵלֶיךָ וּבֵרַכְתִּיךָ לְנָטוֹת שָׁלוֹם

Ewige segne Dich von Zion aus; und schau Jerusalems Glück! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Hütte des Friedens ausbreitet über uns, über sein ganzes Volk Israel und über Jerusalem!

Am Sabbath. ושמרו Die Kinder Israels sollen den Ruhetag beobachten, daß sie den Ruhetag bei allen ihren Nachkommen halten als einen ewigen Bund. Zwischen mir und den Kindern Israels sei er ein Zeichen für ewig; denn in sechs Tagen hat der Ewige den Himmel und die Erde geschaffen, und am siebenten Tage hat er geruht und gefeiert.

וידבר Mosche machte die Feste des Ewigen den Kindern Israels bekannt.

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn,
wie Du verheißen hast! Gedenke Deiner Huld,
o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen!

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und bei'm Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Herr, öffne meine Lippen und mein Mund verkünde Deinen Ruhm!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohlthaten erzeiget in Güte, als Eigenthümer des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe! — König, Helfer, Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

כְּנַחֲלַיִם׃ יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן וּרְאֵה בְּטוּב יְרוּשָׁלָם׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, הַפּוֹרֵשׂ סֻכַּת שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל
כָּל־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלָם׃

לחכת. וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת־
הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם׃ בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אוֹת הִוא לְעֹלָם כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת־
הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפַשׁ׃
וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־מֹעֲדֵי יְהוָה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

וְעַתָּה יַגְדִּיל נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃
וְכֹה רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃

יזן. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן׃

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא
אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי
אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃
מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Todten wieder, mächtiger Retter! Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Todten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage Jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tödtet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Todten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Todten belebt!

אתה Du bist heilig, heilig ist Dein Name, und Heilige lobpreisen Dich jeglichen Tag. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

אתה בחרתנו Du hast uns aus allen Völkern erkoren; Du liebtest uns und fandest Wohlgefallen an uns; Du hast uns erhoben über alle Nationen, und uns geheiligt durch Deine Gebote. Du hast uns genähert, o König, Deinem Dienste und uns nach Deinem großen und heiligen Namen genannt.

ותתן לנו Und so gabst Du uns in Liebe, Ewiger, unser Gott, (Sabbathtage zur Ruhe und) Feiertage zur Freude, Feste und Wonnezeiten zur Fröhlichkeit, (diesen Sabbath und) dieses Schlußfest, den Zeitpunkt unserer Freude, (in Liebe) zur Heiligkeitsverkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Egypten.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, möge aufsteigen, vor Dich kommen und zu Dir gelangen, gefällig und angenehm aufgenommen werden unser Andenken und unser Gedächtniß — das Andenken unserer Väter, das Andenken des Messias, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, das Andenken Jerusalems, Deiner heiligen Stadt, und das Andenken Deines ganzen Volkes, des Hauses Israel — zur Rettung und zum Heile, zur Huld, zur Gnade und zum Erbarmen, zum Leben und zum Frieden, an diesem Schlußfeste. Gedenke unser, Ewiger, unser Gott, zum Guten, erinnere Dich unser zum Segen und hilf uns zur Glückseligkeit! Begünstige und begnadige uns durch Verheißung von Heil und Erbarmen, erbarme Dich unser und hilf uns! — Auf Dich allein sind unsere Augen gerichtet, denn Du, o Gott, bist ein gnädiger und erbarmungsvoller König!

והשיאנו Laß uns empfangen, Ewiger, unser Gott, den Segen Deiner Feste zum Leben und zum Frieden, zur Freude und zur Wonne, wie Du wohlwollend uns zu segnen verheißen

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים: אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ
וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ.
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ
מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה ומוֹעֲדִים
לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן. אֶת־יוֹם השבת הזה ואת יום
הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֶרֶת הַזֶּה. זְמַן שִׂמְחָתֵנוּ באהבה מִקְרָא
קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה
וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ.
וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ.
וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵטָה וּלְטוֹבָה וּלְחֵן
וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֶרֶת
הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בּוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ
בּוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם עָלֵינוּ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

haſt. (Unſer Gott und Gott unſerer Väter, zeige Wohlgefallen an unſerer Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unſeren Antheil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch Deine Hilfe; läutere unſer Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und laß uns, Ewiger, unſer Gott, (in Liebe und Wohlgefallen,) in Freude und Wonne (Deinen heiligen Sabbath und) Deine heiligen Feſte genießen, damit in Dir ſich freue Israel, das Deinen Namen heiligt. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbath,) Israel und die Feſtes-Zeiten.

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unſer Gott, an Deinem Volke Israel und an ſeinem Gebete; ſtelle den Gottesdienſt in den Hallen Deines Hauſes wieder her; nimm Israels Opfer und ſeine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig ſein möge der Dienſt Deines Volkes Israel.

ותחזינה Mögen unſere Augen ſehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrſt! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der ſeine Majeſtät einſt wieder in Zion thronen läßt!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unſer und unſerer Väter Gott biſt in Ewigkeit. Du biſt der Hort unſeres Lebens, der Schild unſeres Heils für und für. Wir danken Dir und lobpreiſen Dich für unſer Leben, das in Deine Hand gelegt, für unſere Seelen, die Dir anvertraut ſind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die unausſprechlichen Wohlthaten, die Du uns zu jeder Zeit — Abends, Morgens und Mittags — erweiſeſt. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

ועל Für dies Alles ſei Dein Name, unſer König, gelobt und hochgeprieſen unaufhörlich und immerdar!

וכל Und Alles, was lebt, ſoll Dir danken und in Wahrheit preiſen Deinen Namen; Allmächtiger, unſer Heil und unſere Hilfe biſt Du. Selah! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, Allgütiger iſt Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

שלום Frieden in Fülle verleihe Deinem Volke Israel in Ewigkeit; denn Du, o König, biſt der Herr alles Friedens. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu ſegnen!

Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der ſein Volk Israel ſegnet mit Frieden!

לזכות אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ: וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל הַשָּׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אלהי Mein Gott, bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen vor Betrüglichreden! Laß meine Seele gegen meine Lästerer gelassen und gegen Jeden geduldig sein, wie Staub der Erde. Erschließe mein Herz durch Deine Lehre, damit meine Seele Deinen Geboten eifrig folge. Zerstöre die Pläne aller derer, die Böses wider mich sinnen und vereitle ihre Gedanken. Thue es um Deines Namens willen, thue es um Deiner Rechten, thue es um Deiner Heiligkeit, thue es um Deiner Lehre willen. Auf daß gerettet werden Deine Lieblinge, laß mir Deine Rechte beistehen und erhöre mich! Mögen wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! — Er der Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel; darauf sprechet: Amen!

Möge es Dein Wille sein, o Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, den heiligen Tempel bald, in unseren Tagen, wieder zu erbauen, daß Jeder seinen Antheil an Deinem Gesetze nehme!

Am Sabbath wird ויכלו und מגן אבות gebetet.

ויכלו „Und vollendet waren der Himmel und die Erde und ihr ganzes Heer. Und als Gott am siebenten Tage vollendet hatte sein Werk, das er gemacht, da ruhete er am siebenten Tage von all seinem Werke, das er gemacht. Und es segnete Gott den siebenten Tag und heiligte ihn; denn an ihm ruhete er von all seinem Werke, welches Gott geschaffen und gemacht hatte."

Vorb. ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unsrer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! Eigenthümer von Himmel und Erde! —

Gem. Sein Wort war der Urväter Schild, sein Ausspruch belebet die Todten. Der heilige Gott, dem Keiner gleicht, der seinem Volke die Ruhe gibt an seinem heiligen Sabbathtage — denn an ihnen hat er Wohlgefallen, daß er ihnen die Ruhe gegeben: — vor ihm stehen wir im heiligen Dienste, in Furcht und Zittern, und loben und bekennen seinen Namen Tag für Tag und immer fort mit unseren Lob- und Segenssprüchen. Gott, dem allein der Dank gebühret: er ist der Herr des Friedens, der den Sabbath heiliget und den Siebenten segnet, und in Heiligkeit die Ruhe gibt dem Volke, das sich erquickt und beseligt fühlt — zum Andenken an das Schöpfungswerk.

אֱלֹהַי · נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי
נַפְשִׁי תִדֹּם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ
וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה
הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשַׁבְתָּם · עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ · עֲשֵׂה
לְמַעַן יְמִינֶךָ · עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ · עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ ·
לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן
אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם
בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Am Sabbath wird וכלו und מגן אבות gebetet.

וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־
מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ
אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

בָּאֲ״יְ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי
יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

מָגֵן אָבוֹת בִּדְבָרוֹ מְחַיֵּה מֵתִים בְּמַאֲמָרוֹ הָאֵל
הַקָּדוֹשׁ שֶׁאֵין כָּמוֹהוּ הַמֵּנִיחַ לְעַמּוֹ בְּיוֹם שַׁבַּת קָדְשׁוֹ
כִּי בָם רָצָה לְהָנִיחַ לָהֶם לְפָנָיו נַעֲבוֹד בְּיִרְאָה
וָפַחַד וְנוֹדֶה לִשְׁמוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מֵעֵין הַבְּרָכוֹת
אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַשָּׁלוֹם מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וּמְבָרֵךְ שְׁבִיעִי
מֵנִיחַ בִּקְדֻשָּׁה לְעַם מְרֻשְׁנֵי עֹנֶג זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

וְלֹא בְּשֶׁמֶן שִׂרְפָה, וְלֹא בְּאַלְיָה וְלֹא בְּחֵלֶב. נַחוּם הַמָּדִי אוֹמֵר מַדְלִיקִין בְּחֵלֶב מְבֻשָּׁל, וַחֲכָמִים אוֹמְרִים אֶחָד מְבֻשָּׁל וְאֶחָד שֶׁאֵינוֹ מְבֻשָּׁל אֵין מַדְלִיקִין בּוֹ: ב אֵין מַדְלִיקִין בְּשֶׁמֶן שִׂרְפָה בְּיוֹם טוֹב. רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר אֵין מַדְלִיקִין בְּעִטְרָן מִפְּנֵי כְּבוֹד הַשַּׁבָּת. וַחֲכָמִים מַתִּירִין בְּכָל הַשְּׁמָנִים בְּשֶׁמֶן שְׁמְשְׁמִין בְּשֶׁמֶן אֱגוֹזִים בְּשֶׁמֶן צְנוֹנוֹת בְּשֶׁמֶן דָּגִים בְּשֶׁמֶן פִּקְּעוֹת בְּעִטְרָן וּבְנֶפְט. רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר אֵין מַדְלִיקִין אֶלָּא בְּשֶׁמֶן זַיִת בִּלְבָד: ג כָּל הַיּוֹצֵא מִן הָעֵץ אֵין מַדְלִיקִין בּוֹ אֶלָּא פִּשְׁתָּן. וְכָל הַיּוֹצֵא מִן הָעֵץ אֵינוֹ מִטַּמֵּא טְמֵאֹת אֹהָלִים אֶלָּא פִּשְׁתָּן. פְּתִילַת הַבֶּגֶד שֶׁקְּפָלָהּ וְלֹא הִבְהֲבָהּ, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר טְמֵאָה הִיא וְאֵין מַדְלִיקִין בָּהּ, רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר טְהוֹרָה הִיא, וּמַדְלִיקִין בָּהּ: ד לֹא יִקּוֹב אָדָם שְׁפֹפֶרֶת שֶׁל בֵּיצָה וְיִמָּלְאֶנָּה שֶׁמֶן וְיִתֶּנֶנָּה עַל פִּי הַנֵּר בִּשְׁבִיל שֶׁתְּהֵא מְנַטֶּפֶת וַאֲפִילּוּ הִיא שֶׁל חֶרֶס, וְרַבִּי יְהוּדָה מַתִּיר. אֲבָל אִם חִבְּרָהּ הַיּוֹצֵר מִתְּחִלָּה מֻתָּר מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּלִי אֶחָד. לֹא יְמַלֵּא אָדָם קְעָרָה שֶׁמֶן וְיִתֶּנֶנָּה בְּצַד הַנֵּר וְיִתֵּן רֹאשׁ הַפְּתִילָה בְּרוֹחָבָהּ בִּשְׁבִיל שֶׁתְּהֵא שׁוֹאֶבֶת, וְרַבִּי יְהוּדָה מַתִּיר: ה הַמְכַבֶּה אֶת הַנֵּר מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִתְיָרֵא מִפְּנֵי גוֹיִם מִפְּנֵי לִסְטִים מִפְּנֵי רוּחַ רָעָה אוֹ בִּשְׁבִיל הַחוֹלֶה שֶׁיִּישָׁן, פָּטוּר. כָּחַם עַל הַנֵּר בָּחַם עַל הַשֶּׁמֶן כָּחַם עַל הַפְּתִילָה חַיָּב. רַבִּי יוֹסֵי פּוֹטֵר בְּכֻלָּן חוּץ מִן הַפְּתִילָה מִפְּנֵי שֶׁהוּא עוֹשֶׂה פֶּחָם: ו עַל שָׁלוֹשׁ עֲבֵרוֹת נָשִׁים מֵתוֹת בְּשָׁעַת לֵדָתָן, עַל שֶׁאֵינָן זְהִירוֹת בְּנִדָּה בְּחַלָּה וּבְהַדְלָקַת הַנֵּר: ז שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים צָרִיךְ אָדָם לוֹמַר בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ עֶרֶב שַׁבָּת עִם חֲשֵׁכָה. עַשַּׂרְתֶּם עֵרַבְתֶּם הַדְלִיקוּ אֶת הַנֵּר. סָפֵק חֲשֵׁכָה סָפֵק אֵינָהּ חֲשֵׁכָה, אֵין מְעַשְּׂרִין אֶת הַוַּדַּאי, וְאֵין מַטְבִּילִין אֶת הַכֵּלִים, וְאֵין מַדְלִיקִין אֶת הַנֵּרוֹת, אֲבָל מְעַשְּׂרִין אֶת הַדֶּמַע, וּמְעָרְבִין וְטוֹמְנִין אֶת הַחַמִּין:

תניא אמר ר' חנינא חייב אדם למשמש בבגדיו בערב שבת עם חשיכה שמא ישכח ויצא, אמר רב יוסף הלכתא רבתא לשבתא:

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא. תַּלְמִידֵי חֲכָמִים מַרְבִּים שָׁלוֹם בָּעוֹלָם: שֶׁנֶּאֱמַר וְכָל בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ: אַל תִּקְרָא בָּנָיִךְ אֶלָּא בּוֹנָיִךְ: שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

חזן אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ קַדְּשֵׁנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ
בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי
שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת:

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

חזן. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בָּעָלְמָא דִּי־בָרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.
יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ שֶׁכֹּל בִּרְחָמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ:

תִּתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן
דִּי בִשְׁמַיָּא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־
יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ עֹזְרִי מֵעִם יְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־
כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן:

In den meisten Gemeinden wird במה מדליקין nicht gesagt, sondern der Vorbeter spricht sogleich das קדוש.

בַּמֶּה מַדְלִיקִין וּבַמֶּה אֵין מַדְלִיקִין, אֵין מַדְלִיקִין לֹא בְּלֶכֶשׁ וְלֹא
בְּחֹמֶן וְלֹא בְכַלָּךְ, וְלֹא בְּפִתִּילַת הָאִידָן וְלֹא בְּפִתִּילַת הַמִּדְבָּר, וְלֹא
בִּירוֹקָה שֶׁעַל פְּנֵי הַמָּיִם, וְלֹא בְּזֶפֶת וְלֹא בְּשַׁעְוָה, וְלֹא בְּשֶׁמֶן קִיק

Nach dem Abendgebet wird vor עלינו über einen Becher Wein das Kiddusch-Gebet gesprochen. (Auch zu Hause spricht man dasselbe vor der Mahlzeit, woselbst man jedoch an einem Sabbath noch ויכלו u. s. w. vorsetzt.)

ויהי Und es ward Abend und es ward Morgen: der sechste Tag. Und vollendet waren der Himmel und die Erde und ihr ganzes Heer. Und als Gott am siebenten Tage vollendet hatte sein Werk, das er gemacht, da ruhete er am siebenten Tage von all seinem Werke, das er gemacht. Und es segnete Gott den siebenten Tag und heiligte ihn; denn an ihm ruhete er von all seinem Werke, welches Gott geschaffen und gemacht hatte.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der die Frucht des Weinstocks erschaffen.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns aus allen Völkern erkoren, über alle Nationen erhoben und durch seine Gebote geheiligt hat. Und so gabst Du uns in Liebe, Ewiger, unser Gott, (Sabbath-Tage zur Ruhe) Feiertage zur Freude, Festtage zur Wonne, (diesen Sabbath und) dieses Schlußfest, die Zeit unserer Freude, zur heiligen Verkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Egypten. Denn Du hast uns auserkoren und geheiligt vor allen Völkern, und (den Sabbath und) Deine heiligen Feiertage (in Liebe und Wohlgefallen) zur Freude und Wonne uns beschieden. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbath), Israel und die Festes-Zeiten.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns am Leben und aufrecht erhalten und uns diese festliche Zeit hat erreichen lassen.

Nach dem Abendgebet wird vor עלינו über einen Becher Wein das Kiddusch-Gebet gesprochen. (Auch zu Hause spricht man dasselbe vor der Mahlzeit, woselbst man jedoch an einem Sabbath noch ויכלו u. s. w. vorsetzt.)

בלחש וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם הַשִּׁשִּׁי׃ וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־
צְבָאָם׃ וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה׃ וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה׃ וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי
וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת׃

סברי מרנן ורבנן ורבותי.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,
בּוֹרֵא פְּרִי הַגָּפֶן׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־עָם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל־לָשׁוֹן
וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו. וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה ומוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה
חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן אֶת־יוֹם השבת הזה ואת
יום הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֶרֶת הַזֶּה. זְמַן שִׂמְחָתֵנוּ
באהבה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם׃ כִּי
בָנוּ בָחַרְתָּ וְאוֹתָנוּ קִדַּשְׁתָּ מִכָּל־הָעַמִּים
ושבת ומוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ באהבה וברצון בְּשִׂמְחָה
וּבְשָׂשׂוֹן הִנְחַלְתָּנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ
השבת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה׃

הָאֵל בְּרַב־עֻצְמוֹת עֻזֶּךָ:

הַגָּדוֹל

בְּכְבוֹד שְׁמֶךָ: הַגִּבּוֹר
לָנֶצַח וְהַנּוֹרָא בְּנוֹרְאוֹתֶיךָ:
הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא
רָם וְנִשָּׂא:
שׁוֹכֵן עַד מָרוֹם
וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ. וְכָתוּב
רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ
לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה:
בְּפִי יְשָׁרִים תִּתְהַלָּל.
וּבְדִבְרֵי צַדִּיקִים תִּתְבָּרַךְ.
וּבִלְשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְרוֹמָם.
וּבְקֶרֶב קְדוֹשִׁים תִּתְקַדָּשׁ:
וּבְמַקְהֲלוֹת רִבְבוֹת עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יִתְפָּאַר
שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר
שֶׁכֵּן חוֹבַת כָּל־הַיְצוּרִים
לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל
לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדֵּר
לְבָרֵךְ לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס עַל כָּל־
דִּבְרֵי שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת דָּוִד
בֶּן־יִשַׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ:

Gott, allmächtig durch Deine Kraft —

groß

in der Herrlichkeit Deines Namens — allgewaltig in Ewigkeit und furchtbar in Deinen furchtbaren Thaten — König, der da thronet auf hohem und hochherrlichem Throne —

wohnen Bewohner der Ewigkeit, Erhabener, Heiliger ist sein Name! — Und also steht geschrieben: „Frohlocket, ihr Gerechten, in dem Ewigen, den Redlichen geziemet Lobgesang!“

Durch den Mund der Redlichen wirst Du gepriesen, und durch die Worte der Gerechten gesegnet!

Durch die Zunge der Frommen wirst Du erhoben, und in der Mitte der Heiligen geheiligt.

Und in den Versammlungen der Myriaden Deines Volkes, des Hauses Israel, wird Dein Name, o König, im Jubel gepriesen, in jeglichem Geschlechte. Denn so ist es die Pflicht aller Erschaffenen, Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, zu danken, Dich zu loben und zu preisen, zu rühmen und zu erheben, zu verherrlichen und zu verehren, zu feiern und zu besingen nach allen den Lieder- und Sangesweisen Davids, des Sohnes Isai, Deines Knechtes und Gesalbten.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל, לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית,
שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת, וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה,
שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל הֲמוֹנָם. וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים
וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ
בָּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ, וּמוֹשַׁב
יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל, וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים:
הוּא אֱלֹהֵינוּ, אֵין עוֹד · אֱמֶת מַלְכֵּנוּ, אֶפֶס זוּלָתוֹ · כַּכָּתוּב
בְּתוֹרָתוֹ, וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְהוָה הוּא
הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת, אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ,
לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן · לְתַקֵּן
עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ · לְהַפְנוֹת
אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ · יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי לְךָ
תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ
וְיִפֹּלוּ · וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ · וְיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל
מַלְכוּתֶךָ · וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם, מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד · כִּי הַמַּלְכוּת
שֶׁלְּךָ הִיא, וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד · כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ,
יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר, וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־
הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

קדיש יתום, יגדל.

Gebet bei'm Auszug aus der Sukah.

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
בְּשֵׁם שֶׁקִּיַּמְתִּי וְיָשַׁבְתִּי בַּסֻּכָּה זוֹ כֵּן אֶזְכֶּה
לָשֶׁבֶת בַּסֻּכָּה לֵישֵׁב בְּסֻכַּת עוֹר שֶׁל לִוְיָתָן:

ישתבח Gepriesen in Ewigkeit sei Dein Name, unser König, allmächtiger, großer und heiliger Regent, im Himmel und auf Erden! Ja, Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, geziemet Lied und Preis, Lob und Sang, Macht und Herrschaft, Sieg, Größe und Stärke, Ruhm und Herrlichkeit, Heiligung und Huldigung, Lobeserhebungen und Danksagungen von nun an bis in alle Ewigkeit. Gelobt seist Du, Ewiger, allmächtiger König, groß im Ruhme, gewaltig im Lobe, Meister in Wunderwerken, waltend in Erhabenheit, der an Lobgesängen Wohlgefallen hat — Herr! Gott! Allbelebender!

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

ויתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn,
wie Du verheißen hast! Gedenke Deiner Huld,
o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen!

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und bei'm Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Der Vorbeter ruft laut:

ברכו Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Die Gemeinde:

Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, in Ewigkeit!

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der das Licht gebildet und die Finsterniß geschaffen, der Frieden stiftet und Alles hervorbringt.

Während dessen betet die Gemeinde leise:

Gepriesen und gerühmt, verherrlicht, hochgelobt und erhaben ist der Name des Königs aller Könige, des Heiligen, gelobt sei er! Er ist der Erste und er ist der Letzte, und außer ihm gibt es keinen Gott. Macht ihm Bahn, ihm, der in den Wolken fährt, sein Name ist Jah! frohlocket vor ihm! Erhaben ist sein Name über alles Lob und allen Preis. Gepriesen sei der Name seiner verherrlichten Majestät in Ewigkeit! Hochgepriesen sei der Name des Ewigen von nun an bis in Ewigkeit!

אור Das ewige Licht — im Schatze des Lebens aufbewahrt — die Himmelsleuchten rief aus dem Dunkel Er hervor, und sie entstanden.

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ כִּי לְךָ נָאֶה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שִׁיר וּשְׁבָחָה הַלֵּל וְזִמְרָה עֹז וּמֶמְשָׁלָה נֶצַח גְּדֻלָּה
וּגְבוּרָה תְּהִלָּה וְתִפְאֶרֶת קְדֻשָּׁה וּמַלְכוּת בְּרָכוֹת
וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל
בַּתִּשְׁבָּחוֹת אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי
זִמְרָה מֶלֶךְ אֵל חֵי הָעוֹלָמִים:

Der Vorbeter ſpricht das halbe Kaddiſch.

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
וְכֹה רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:
יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ
בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ
אָמֵן. יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.
יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן:

דער פֿאָרבעטער רופֿט ווײַט: וואָהרענד דער עסען בעטעט דער גאַנצער ייִשׂ:

ק' בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:
ק"ש בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעֹלָם וָעֶד:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם יוֹצֵר
אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ עֹשֶׂה
שָׁלוֹם וּבוֹרֵא אֶת־הַכֹּל:
אוֹר עוֹלָם בְּאוֹצַר חַיִּים אוֹרוֹת מֵאֹפֶל אָמַר וַיֶּהִי:

ק' יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר
וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו
אֵין אֱלֹהִים סְלוֹ לָרֹכֶב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ
שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו. וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם
עַל כָּל בְּרָכָה וְתִהְלָה:
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

אום Eine Nation, die Du bewahrest wie den Augapfel, nahet sich betend Dir am Schlußfeste. Dich flehet sie an, Du möchtest sie vor Mißjahren bewahren; o, schaue huldreich auf sie herab, bescheide ihr glänzende Tage! erbarme Dich Deines Volkes und gewähre ihm der Freuden Fülle!

Am achten Tage bestimme Freude mir, vernimm mein Gebet o Heiliger!

Am Schlusse des Festes fleht Dein Volk um milden Regen; gewähre ihm! Schaue huldreich aus Deinen Himmeln herab, denke an das Bündniß mit den Urvätern und sei deren Nachkommen erbarmungsvoll! Und sind sie auch vom Pfade der Tugend abgewichen — o, sei ihnen gnädig! verzeihe ihre Fehltritte und laß ihnen Heil aufblühen. Zu Dir flehen sie mit ganzem Herzen; Du heilst gebrochene Herzen! o baue ihn wieder auf, den Ort Deines Augenmerks und Deiner Herzenslust (Jerusalem)! Verzeihe ihre Sünden, erhalte Deine Bundeskinder, um der Frommen Gebete willen! Allgütiger Himmelsthroner, laß sie bald eintreten, die Zeit ihres Trostes! laß erwachen, die in der Erde schlummern! Allmächtiger Höhebewohner, der Begebenheiten Urheber, nimm sie wieder auf, Deine Verstoßenen! Laß aufhören Deine Hasser! erfreue Deine Verehrer im Reiche des Messias, Sohn Davids! Führe ihn wieder auf, laß ihn hoch glänzen, Deinen heiligen, nun verfallenen Tempel, auf daß unsere Feinde verstummen! Siehe, Dir feiert lobsingend die gesammte Gemeinde! vernimm die Stimme ihrer Bitte! Da steht sie flehend, pocht an Deine Pforten und huldigt ununterbrochen Deiner Einheit. O, daß

אם כְּאִישׁוֹן נִנְצֶרֶת · חֲשׁוֹךְ אוֹתָהּ מִבַּצֶּרֶת ·
בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצֶרֶת: בָּאָה בְתַחֲנוּן לְפָנֶיךָ ·
לְחַלּוֹת אֶת פָּנֶיךָ · בִּיטָּה וּפְקַח עֵינֶיךָ: גַּלֵּה לָהּ
יוֹמָךְ · וַחֲמוֹל עַל עַמְּךָ · וְשִׂמְחָהּ יַשִּׂיגוּ מֵעִמָּךְ:
בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי · שִׂמְחוֹת הַזְמִינִי · וְסִכּוֹת נָא מַעֲנִי · קָדוֹשׁ:

דּוֹרְשִׁים בְּתַכְלִית מוֹעֲדָם · גִּשְׁמֵי נְדָבוֹת
בְּמַעֲמָדָם · צִפֵּה נָא לְעוֹבְדָם: הַשְׁקִיפָה עֲלֵיהֶם
מִמְּרוֹמִים · וּזְכוֹר בְּרִית שְׁלֹשֶׁת קְדוּמִים ·
וְהָמֵלֵּא עַל צֶאֱצָאֵימוֹ רַחֲמִים: וְעִם עִקְּלוּ
בְרֶשַׁע · חוֹסָה וַעֲבוֹר עַל פֶּשַׁע · וְהַצְמַח לָמוֹ
יֶשַׁע: זוֹעֲקִים אֵלֶיךָ בְּכָל לֵב · הָרוֹפֵא לִשְׁבוּרֵי
לֵב · בּוֹנֵן מְקוֹם עַיִן וָלֵב: חֶטְאָם תְּנָאוֹם
לְכַפֵּר · וּבְרִית אַל תָּפֵר · בִּזְכוּת אִמְרֵי שָׂפֶר:
טוֹב הַשּׁוֹכֵן רוֹמָה · קָרֵב קֵץ גָּחָמָה · וְעוֹרֵר
יִשְׁנֵי אֲדָמָה: יָהּ שׁוֹכֵן עֲלִיּוֹת · וְרַב הָעֲלִילִיּוֹת ·
עַתָּה כַּנֵּס גָּלְיוֹת: כָּל אוֹיְבֶיךָ לְהַאֲבִיד ·
וְאוֹהֲבֶיךָ שְׂמָחוֹת לְהַרְבִּיד · בְּמַלְכוּת מָשִׁיחַ
בֶּן דָּוִד: לְמַעְלָה לְמַעְלָה לְרוֹמֵם · בִּירַת
מִקְדָּשְׁךָ הַשָּׁמֵם · צָרִים מֵנוּ לְהַדְּמֵם:
מְהַלְלִים לְךָ בַּהֲגִיגָתָם · שׁוּר קְהַל עֲדָתָם ·
וּשְׁמַע קוֹל זַעֲקָתָם: נָגְדְּךָ בְּתַחַן עוֹמְדִים ·
וְעַל דַּלְתוֹתֶיךָ שׁוֹקְדִים · וְאִתְּךָ בְּהַתְמֵד

ihr Gebet Dir wohlgefällig sei! Entferne unglücksschwangere Tage und laß kein Unheil sich nahen! Ueberhäufe sie mit Segensfülle, gewähre ihrer Lebensdauer unendliche Länge! Oeffne ihnen die Schatzkammer Deiner Wohlthaten, bestätige Dein Verheißen, laß sie nicht beschämt werden, indem sie zu Dir hoffen! Vernimm ihr inbrünstiges Gebet, laß sie des Botschafters Heil und Trost verkündende Stimme vernehmen! Laß bald erschallen jene vier Freudenstimmen (Jer. 33, 11) und beschleunige unser Heil! Erquicke, o Allerhöchster, die Seele der Betrübten, und baue den Tempel wieder himmelhoch. Ihr Mund verkündet Deinen Ruhm, im Herzen verehren sie Deine Hoheit und huldigen täglich Deiner Einheit. Lauten Ruhm und Dank bringen sie Dir dar und beten ununterbrochen zu Deiner Verherrlichung und Heiligung! Heilig!

Am Sabbath wird das hieruntenstehende הכל יודוך gebetet.

המאיר Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjünget er täglich neu das Schöpfungswerk. Ewiger, wie viel sind Deine Werke! Alle hast Du sie mit Weisheit eingerichtet, voll ist die Erde von Deinen Gütern. Er, der König, unvergleichlich

---

Am Sabbath.

הכל יודוך Alles preiset Dich, Alles rühmet Dich, und Alles verkündet: Niemand ist so heilig wie Gott. Alles erhebet Dich — Selah! — Schöpfer des Weltalls; Allmächtiger, der jeden Tag des Ostens Pforten öffnet, und die Lichträume des Firmaments erschließt; der die Sonne hervorführt aus ihrem Orte und den Mond aus seiner bestimmten Stätte, und erleuchtet die Welt und ihre Bewohner, die er geschaffen mit Barmherzigkeit. Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjünget er täglich neu das Schöpfungswerk; er, der König unvergleichlich in seiner Hoheit von ewig her, gepriesen, gerühmt und hocherhaben, seit den Tagen der Urwelt. — Gott des Weltalls! in Deiner großen Barmherzigkeit erbarme Dich unser, Herr unserer Macht, Fels unserer Burg, Schild unseres Heiles, Schutzwehr um uns! Nichts ist Dir gleichzuachten, und nichts wäre Alles ohne Dich, vergänglich Alles außer

מְיַחֲדִים: שִׂיחָם עָלֶיךָ יֶעֱרַב. וְחָשְׁכֵם מִיּוֹם
קָרַב. וּמְמַחֲתָה כִּי לֹא תִקְרָב: עַטְרֵם רוֹב
בְּרָכוֹת. וְחַיִּים אֲרוּכוֹת. עֲדֵי עַד מַאֲרִיכוֹת:
פְּתַח לָמוֹ אוֹצָרֶךָ. וְקַיֵּם עֲלֵימוֹ אֲמָרֶךָ. וְאַל
יֵבֹשׁוּ מִשִּׁבְרֶךָ: צָקוּן לַחֲשָׁם תִּשְׁמַע. וְקוֹל
מְבַשֵּׂר לְהַשְׁמַע. טוֹבוֹת וְנֶחָמוֹת בְּמַשְׁמַע:
קוֹלוֹת אַרְבָּעָה לְהָחִישָׁה. וּלְעוֹרֲרֵנוּ חוּשָׁה.
וּלְצוֹרְרֵיךָ תַּכְחִישָׁה: רָם עַל רָמִים. שַׂמַּח נֶפֶשׁ
עֲגֻמִים. בְּבָנוּי כְּמוֹ רָמִים: שִׁבְחֲךָ בְּפִימוֹ מְתַנִּים.
וְנָדְלְךָ בְּלִבָּם מְשַׁנְּנִים. וְיִחוּדְךָ בְּכָל יוֹם עוֹנִים:
יוֹ תּוֹקְפִים שֶׁבַח וְהוֹדָיָה רוֹחֲשִׁים. רוֹעֲשִׁים וְלֹא
חָשִׁים. וְאוֹתְךָ מַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים. קָדוֹשׁ:

חן שבת וזירד רחו חוכטענטטהעגידע הכל יודוך געבענטט.

הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ
בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: מָה רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ.
כֻּלָּם בְּחָכְמָה עָשִׂיתָ. מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ: הַמֶּלֶךְ

חן שבת.

הַכֹּל יוֹדוּךָ וְהַכֹּל יְשַׁבְּחוּךָ. וְהַכֹּל יֹאמְרוּ אֵין קָדוֹשׁ כַּיְיָ: הַכֹּל יְרוֹמְמוּךָ
סֶלָה יוֹצֵר הַכֹּל. הָאֵל הַפּוֹתֵחַ בְּכָל יוֹם דַּלְתוֹת שַׁעֲרֵי מִזְרָח: וּבוֹקֵעַ
חַלּוֹנֵי רָקִיעַ. מוֹצִיא חַמָּה מִמְּקוֹמָהּ וּלְבָנָה מִמְּכוֹן שִׁבְתָּהּ: וּמֵאִיר
לְעוֹלָם כְּלוֹ וּלְיוֹשְׁבָיו. שֶׁבָּרָא בְּמִדַּת רַחֲמִים: הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים
עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:
הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז. הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם:
אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדוֹן עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ.
מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵין כְּעָרְכֶךָ וְאֵין זוּלָתֶךָ. אֱמֶת כְּלֻלְתָּךְ וּמִי

in seiner Hoheit von ewig her, gepriesen, gerühmt und hocherhaben ist er seit den Tagen der Urwelt. — Gott des Weltalls! in Deiner großen Barmherzigkeit erbarme Dich unser, Herr unserer Macht, Fels unserer Burg, Schild unseres Heiles, Schutzwehr um uns! Gott, der Hochgelobte, in großer Weisheit bereitete und machte er die Strahlen der Sonne; in Güte bildete er sie zur Ehre seines Namens; mit Leuchten rings umgab er seine Veste; die Häupter seiner Heere sind heilig, sie erheben den Allmächtigen und verkünden unaufhörlich die Herrlichkeit Gottes und seine Heiligkeit. Sei gelobt, Ewiger, unser Gott, durch den Ruhm Deiner Hände Werk und durch die strahlenden Leuchten, die Du gemacht, Dich zu verherrlichen. Selah!

Am Sabbath.

Dir, und was ist Dir nur ähnlich? Nichts ist Dir gleichzuachten Ewiger, unser Gott, in dieser Welt, und nichts ist Alles ohne Dich, unser König, im Leben einer künftigen Welt, vergänglich Alles außer Dir, unser Erlöser, in den Tagen des Messias, und nichts ist Dir ähnlich, unser Heil, bei'm einstigen Aufleben der Todten!

אל אדון Der Allmächtige, der Urheber aller Werke, sei gelobt und gepriesen im Munde aller Beseelten! seiner Größe, seiner Güte ist voll die Welt, Verstand und Vernunft umgeben ihn! Er prangt über den heiligen Chajoth und strahlt in Majestät über der Merkaba! — Vor seines Thrones Angesicht ist Reinheit und Geradheit, Gnade und Barmherzigkeit vor dem Antlitze seiner Majestät. Vollkommen sind die Leuchten, die unser Gott erschaffen; er hat sie gebildet mit Einsicht, Vernunft und Klugheit; er hat ihnen Kraft und Stärke verliehen, die Herrschaft zu führen über die ganze Erdkugel. Des Glanzes voll, strahlen sie hell umher, angenehm ist ihr Abglanz der ganzen Welt. Heiter gehen sie auf und fröhlich gehen sie unter; sie vollziehen in Ehrfurcht den Willen ihres Schöpfers; Ruhm und Ehre bringen sie seinem Namen, Jubel und Gesang zu seines Reiches Gedächtniß. Er berief die Sonne, da strahlt' es Licht; seine göttliche Einsicht bildete die Gestalt des Mondes. Lob bringt ihm das ganze himmlische Heer, Ruhm und Preis die Seraphim, Ophannim und heiligen Chajoth!

לאל Ihm, dem Allmächtigen, der gefeiert nach Vollendung seiner Schöpfung! — Am siebenten Tage erhob er sich und ließ sich auf dem Throne seiner Herrlichkeit nieder. Er schmückte feierlich den Ruhetag, und Seelenvergnügen nannte er den Sabbathtag. Das ist das Loblied des siebenten Tages, an welchem der Allmächtige gefeiert von all seinem Werke; der siebente Tag stimmet es an und ruft; „singet das Lied des Sabbathtages; schön ist es, dem Herrn zu danken!" Darum rühmen und loben den Allmächtigen alle seine Geschöpfe; Ruhm, Ehre und Verherrlichung bringen sie dem Herrn, dem Könige, dem Schöpfer des Weltalls, der in seiner Heiligkeit seinem Volke Israel Ruhe beschieden am heiligen Sabbathtage. Dein Name, Ewiger, unser Gott, sei geheiligt, und Dein Andenken, unser König, gepriesen im Himmel droben und auf der Erde hienieden. Sei gelobt Du, unser Heil, durch den Ruhm Deiner Hände Werk und durch die strahlenden Leuchten, die Du gemacht, Dich zu verherrlichen! Selah!

הַמְרוֹמָם לָבַדּוֹ מֵאָז · הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ · אֲדוֹן עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ · מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵל בָּרוּךְ גְּדוֹל דֵּעָה · הֵכִין וּפָעַל זָהֳרֵי חַמָּה · טוֹב יָצַר כָּבוֹד לִשְׁמוֹ · מְאוֹרוֹת נָתַן סְבִיבוֹת עֻזּוֹ · פְּנוֹת צְבָאָיו קְדוֹשִׁים רוֹמְמֵי שַׁדַּי · תָּמִיד מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל וְקָדֻשָּׁתוֹ: תִּתְבָּרַךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל־שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ · וְעַל־מְאוֹרֵי־אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ סֶלָה:

מִן שבת.

הוֹמֶה־לָךְ: אֵין כְּעָרְכְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בָּעוֹלָם הַזֶּה · וְאֵין זוּלָתְךָ מַלְכֵּנוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: אֶפֶס בִּלְתְּךָ גּוֹאֲלֵנוּ לִימוֹת הַמָּשִׁיחַ · וְאֵין הוֹמֶה־לְךָ מוֹשִׁיעֵנוּ לִתְחִיַּת הַמֵּתִים:

אֵל אָרוֹן עַל כָּל הַמַּעֲשִׂים · בָּרוּךְ וּמְבֹרָךְ בְּפִי כָּל נְשָׁמָה: גָּדְלוֹ וְטוּבוֹ מָלְא עוֹלָם · דַּעַת וּתְבוּנָה סְבִיבוֹתָיו אוֹתוֹ: הַמִּתְנַשֵּׂא עַל חַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ · וְנֶהְדָּר בְּכָבוֹד עַל הַמֶּרְכָּבָה: זְכוּת וּמִישׁוֹר לְפָנָיו כִּסְאוֹ · חֶסֶד וְרַחֲמִים לְפָנָיו כְּבוֹדוֹ: טוֹבִים מְאוֹרוֹת שֶׁבָּרָא אֱלֹהֵינוּ · יָצָרָם בְּדַעַת בְּבִינָה וּבְהַשְׂכֵּל: כֹּחַ וּגְבוּרָה נָתַן בָּהֶם · לִהְיוֹת מוֹשְׁלִים בְּקֶרֶב תֵּבֵל: מְלֵאִים זִיו וּמְפִיקִים נְגַהּ · נָאֶה זִיָּם בְּכָל הָעוֹלָם: שְׂמֵחִים בְּצֵאתָם וְשָׂשִׂים בְּבוֹאָם · עֹשִׂים בְּאֵימָה רְצוֹן קוֹנָם: פְּאֵר וְכָבוֹד נוֹתְנִים לְשִׁמּוֹ · צָהֳלָה וְרִנָּה לְזֵכֶר מַלְכוּתוֹ: קָרָא לַשֶּׁמֶשׁ וַיִּזְרַח אוֹר · רָאָה וְהִתְקִין צוּרַת הַלְּבָנָה: שָׂבַח נוֹתְנִים לוֹ כָּל צְבָא מָרוֹם · תִּפְאֶרֶת וּגְדֻלָּה שְׂרָפִים וְאוֹפַנִּים וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ:

לָאֵל אֲשֶׁר שָׁבַת מִכָּל הַמַּעֲשִׂים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי הִתְעַלָּה וַיֵּשֶׁב עַל כִּסֵּא כְבוֹדוֹ: תִּפְאֶרֶת עָטָה לְיוֹם הַמְנוּחָה עָנֹג קָרָא לְיוֹם הַשַּׁבָּת: זֶה שֶׁבַח שֶׁל־יוֹם הַשְּׁבִיעִי שֶׁבּוֹ שָׁבַת אֵל מִכָּל מְלַאכְתּוֹ: וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי מְשֻׁבָּח וְאוֹמֵר מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת טוֹב לְהוֹדוֹת לָיָ: לְפִיכָךְ יְפָאֲרוּ וִיבָרְכוּ לָאֵל כָּל יְצוּרָיו. שֶׁבַח יָקָר וּגְדֻלָּה יִתְּנוּ לָאֵל מֶלֶךְ יוֹצֵר כֹּל הַמַּנְחִיל מְנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּקֶדֻשָּׁתוֹ בְּיוֹם שַׁבַּת קֹדֶשׁ: שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִתְקַדַּשׁ. וְזִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ יִתְפָּאַר · בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת: תִּתְבָּרַךְ מוֹשִׁיעֵנוּ עַל שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְעַל מְאוֹרֵי אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ סֶלָה:

תתברך Sei gelobt, Du, unser Hort, unser König, unser Erlöser und Schöpfer so vieler Heiligen! ewig sei Dein Name gepriesen, unser König und Schöpfer so vieler Diener, die alle in Weltenhöhen stehen und sämmtlich in Ehrfurcht die Befehle des lebendigen Gottes und des Weltregenten laut verkünden. Sie sind Alle lieblich, Alle auserlesen, Alle mächtig, Alle vollstrecken sie in tiefer Ehrfurcht den Befehl ihres Schöpfers, und Alle öffnen sie den Mund in Heiligkeit und Weihe zu Gesang und Lied, loben und preisen, rühmen und verehren, heiligen und verherrlichen den Namen des Allmächtigen, des großen, allvermögenden und furchtbaren Königs — heilig ist er! Alle unterziehen sie sich stufenweise den Obliegenheiten des Himmelreichs und ertheilen wechselseitig die Erlaubniß, ihren Schöpfer zu heiligen mit seligem Vergnügen. In reiner Sprache und mit Anmuth stimmen sie die Heiligung an, und rufen in Ehrfurcht, Alle wie Einer:

„Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth!
Voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!"

והאופנים Die Ophannim und heiligen Chajoth erheben sich mit mächtigem Getöse den Seraphim zugekehrt, und ihnen erwiedernd, lobpreisen sie:

„Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes an ihrer Stätte!"

לאל Gott, dem Hochgelobten, weihen sie liebliche Gesänge; Gott, dem Weltgebieter, dem lebendigen und unvergänglichen, stimmen sie Loblieder an und lassen Lobsprüche ertönen. Denn er allein wirkt Gewaltiges, stiftet Neues, bewältiget Kriege, säet Wohlthaten, pflanzet Rettungsmittel, schaffet Heilkräfte — furchtbar in Ruhmesthat, Meister in Wunderdingen, der in seiner Güte täglich neu das Schöpfungswerk verjünget. Wie es heißt (Psalm 136, 7): „Danket dem Schöpfer der großen Lichter, ewig währet seine Güte." — Mögest Du auch über Zion ein neues Licht strahlen lassen und wir Alle bald genießen seines Glanzes! Gelobt seist Du, Ewiger, Schöpfer der Himmelsleuchten!

אהבה Reiche Liebe hast Du uns zugewendet, Ewiger, unser Gott, große und besondere Huld uns erwiesen. Unser Vater! unser König! um unserer Väter willen, die auf Dich

תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגוֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ
לָעַד מַלְכֵּנוּ יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וַאֲשֶׁר מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים
בְּרוּמֵי עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים
וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם גִּבּוֹרִים
וְכֻלָּם עֹשִׂים בְּאֵימָה וּבְיִרְאָה רְצוֹן קוֹנָם וְכֻלָּם פּוֹתְחִים
אֶת־פִּיהֶם בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים
וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמַמְלִיכִים
אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא:
וְכֻלָּם מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה. וְנוֹתְנִים
רְשׁוּת זֶה לָזֶה. לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת רוּחַ בְּשָׂפָה בְּרוּרָה
וּבִנְעִימָה קְדֻשָּׁה כֻּלָּם כְּאֶחָד עוֹנִים וְאוֹמְרִים בְּיִרְאָה.
קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:
וְהָאוֹפַנִּים וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ בְּרַעַשׁ גָּדוֹל מִתְנַשְּׂאִים
לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים:

בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ. לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם זְמִירוֹת יֹאמֵרוּ
וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ. כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עֹשֶׂה
חֲדָשׁוֹת בַּעַל מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא
רְפוּאוֹת נוֹרָא תְּהִלּוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ
בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: כָּאָמוּר לְעֹשֵׂה אוֹרִים
גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: אוֹר חָדָשׁ עַל־צִיּוֹן תָּאִיר
וְנִזְכֶּה כֻּלָּנוּ מְהֵרָה לְאוֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת:

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְּדוֹלָה וְיִתֵרָה
חָמַלְתָּ עָלֵינוּ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בְךָ

vertraueten, und denen Du Gesetze des Lebens lehrtest, sei auch uns gnädig und belehre auch uns. Unser Vater, erbarmungsvoller Vater — allerbarmend, erbarme Dich unser, und rüste unser Herz aus, damit wir verstehen und begreifen, aufmerken, lernen und lehren, beobachten, ausüben und vollziehen mögen alle Worte der Lehre Deines Gesetzes in Liebe. Erleuchte unsere Augen in Deiner Lehre, befestige unser Herz in Deinen Geboten und einige unser Gemüth, Deinen Namen zu lieben und zu fürchten, auf daß wir nicht zu Schanden werden für und für. Denn wir vertrauen Deinem heiligen, großen und furchtbaren Namen, frohlocken und freuen uns Deines Heils. O, bringe in Frieden uns aus den vier Enden der Erde und führe uns aufrecht in unser Land zurück. Denn ein Stifter des Heils bist Du, o Gott! und uns hast Du erkoren aus allen Völkern und Zungen, und uns Deinem großen Namen genähert, für immer, in Wahrheit, um Dir zu huldigen und Deine Einheit in Liebe anzuerkennen. Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel erkoren in Liebe.

(V. Mos. 6, 4.)

Höre, Israel, der Ewige, ist unser Gott, der Ewige ist einzig!

Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät immer und ewig!

Du sollst den Ewigen, deinen Gott, lieben von ganzem Herzen, von ganzer Seele und von ganzem Vermögen! Die Worte, die ich dir jetzt befehle, sollen dir stets im Herzen bleiben; du sollst sie deinen Kindern einschärfen und davon reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; binde sie zum Zeichen an deine Hand, trage sie als Stirnband zwischen deinen Augen und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

(V. Mos. 11, 13.) Werdet ihr also meinen Geboten gehorchen, die ich euch jetzt gebe, den Ewigen, euern Gott, von euerm ganzen Herzen und von euerer ganzen Seele zu lieben und ihm zu dienen, so will ich euerm Lande Regen geben zur rechten Zeit, Frühregen und Spätregen, damit du dein Getreide, deinen Most und dein Oel einsammelst, und will für dein Vieh

וַתְּלַמְּדֵם חֻקֵּי חַיִּים כֵּן תְּחָנֵּנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ: אָבִינוּ הָאָב הָרַחֲמָן הַמְרַחֵם רַחֵם עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל לִשְׁמֹעַ לִלְמוֹד וּלְלַמֵּד לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה: וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבֵּק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחֵד לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׁמֶךָ וְלֹא־נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא בָּטָחְנוּ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בִּישׁוּעָתֶךָ: וַהֲבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיוּת לְאַרְצֵנוּ: כִּי אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת אָתָּה וּבָנוּ בָחַרְתָּ מִכָּל־עָם וְלָשׁוֹן וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סֶלָה בֶּאֱמֶת. לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְיַחֶדְךָ בְּאַהֲבָה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה: יחיד מומר אל מלך נאמן.

דברים ו׳ ד׳.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה י אֶחָד:

נלמ״ז בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

דברים י״א י״ג-כ״א וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב

Gras wachsen lassen auf deinem Felde, daß du zu essen habest im Ueberflusse. Hütet euch aber, daß euer Herz nicht bethört werde, daß ihr etwa abfallet und andern Göttern dienet und sie anbetet! Der Zorn des Ewigen würde über euch entbrennen, er würde den Himmel verschließen, daß kein Regen sei, die Erde würde ihr Gewächs nicht hervorbringen und ihr würdet gar bald zu Grunde gehen, fern von dem vortrefflichen Lande, das euch der Ewige geben will. Nehmet diese meine Worte euch zu Herzen und zu Gemüthe, bindet sie zum Zeichen an euere Hand und traget sie als Stirnband zwischen euern Augen; lehret sie euere Söhne, davon zu reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore! damit ihr und euere Kinder auf dem Erdreiche, welches der Ewige euern Vätern zugeschworen ihnen zu geben, lange Jahre bleiben möget, so lange der Himmel über der Erde sein wird.

(IV. Mos. 15, 37.) Der Ewige sprach zu Mosche wie folgt: Rede zu den Kindern Israels und sage ihnen, sie sollen bei allen ihren Nachkommen, an die Ecken ihrer Kleider Schaufäden machen und an diese Eckenschaufäden eine Schnur aus dunkelblauer Wolle befestigen. Diese sollen euch zu Schaufäden dienen, daß ihr sie sehet und euch aller Gebote des Ewigen erinnert und sie befolget, nicht aber euerm Herzen und euern Augen nachwandelt, die euch auf Abwege führen. Damit ihr euch all meiner Gebote erinnert und sie befolget, und ihr heilig seiet euerm Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der ich euch aus dem Lande Egypten herausgeführt, um euer Gott zu sein. Ich, der Ewige, euer Gott!

אמת Wahr und gültig, zuverlässig und unwandelbar, richtig und wahrhaft, nützlich und heilsam ist dieses Wort für unsere Voreltern und für uns, für unsere Kinder und für unsere Nachkommen, sowie für alle Nachkommen des Stammes Israel, Deine Knechte.

בְּשָׁרְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה
לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה
מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל
הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי
אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־
יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־
בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ
וּבִשְׁעָרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל
הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם
כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

נמדבר ט"ו ל"ז וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם
וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם
זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי
וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: יש לנקף אלהיכם לאמת, אבין יתן רוח מעט שלא יכולע הא'.

אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְטוֹב וְיָפֶה
הַדָּבָר הַזֶּה. עַל־אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל־בָּנֵינוּ וְעַל־
דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ:

על Der Vor- und Nachwelt ist's ein ewigliches, unwandelbares Gesetz. Wahr ist es, daß Du, o Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott bist immer und ewig; Du bist unser König, unserer Väter König Du! O eile um Deines Namens willen, uns zu erlösen, wie Du unsere Vorfahren erlöset.. Wahr ist es, daß Dein großer Name von jeher über uns genannt wird in Liebe — kein Gott ist außer Dir!

אמונים Es sind Deine Getreuen, die hier versammelt sind! sie sehnen sich nach Segen und flehen demuthsvoll mit gebeugten Knieen. O, bringe sie glücklich hin nach ihrer Heimath! laß sie dort den Frieden finden, die Kinder des Friedens! Schmücke sie mit Glücksgütern, kröne sie mit Würde, laß Ehre ihr Erbe sein und hebe sie hoch empor! Erfülle ihre Wünsche, leite frohlockend und freudig ihre Gemeinden, beschleunige ihre Befreiung! Wende Dich zu ihrem Gebete und ende ihre Leiden! vernimm ihr Flehen und hebe sie wieder empor! Schaue huldvoll auf ihre geraden Handlungen, und vergiß ihren Abfall. Sei Deiner Anbeter Stütze und rette sie aus der Noth, und Danklieder ertönen Dir, wie einst bei'm gespaltenen Schilfmeer.

עזרת Der Beistand unserer Väter warst Du von jeher, Schild und Retter ihren nachfolgenden Söhnen in jedem Geschlecht. In Weltenhöhen ist Dein Thron, und Deine Gerichte und Deine Huld reichen bis zu der Erde Enden. Heil dem Manne, der auf Deine Gebote hört, Deine Lehre und Dein Wort sich zu Herzen nimmt! Es ist wahr, Du allein bist Herr Deines Volkes, ein mächtiger König, ihre Sache zu führen. Es ist wahr, Du bist der Erste, und Du bist der Letzte, und außer Dir, o König, gibt es für uns keinen Erlöser und Erretter! Aus Egypten hast Du uns erlöst, Ewiger, unser Gott, und aus dem Sklavenhause uns befreit; alle ihre Erstgebornen hast Du erschlagen und Deine Erstgebornen erlöst; das Schilfmeer hast Du getheilt, die Frevler versenkt, und die Lieblinge hindurchgeführt; und die Wasser deckten ihre Feinde, nicht Einer von ihnen blieb übrig. Darob

עַל־הָרִאשׁוֹנִים וְעַל־הָאַחֲרוֹנִים לְעוֹלָם וָעֶד חֹק וְלֹא יַעֲבוֹר. אֱמֶת שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ אָתָּה. לְמַעַן שִׁמְךָ מַהֵר לְגָאֳלֵנוּ כַּאֲשֶׁר גָּאַלְתָּ אֶת אֲבוֹתֵינוּ: אֱמֶת מֵעוֹלָם שִׁמְךָ הַגָּדוֹל עָלֵינוּ נִקְרָא בְּאַהֲבָה אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:

ע"ס א"כ.

אֱמוּנִים אֲשֶׁר נֶאֶסְפוּ. בְּרָכוֹת נִכְסָפוּ. גַּם קוֹמָתָם כָּפָפוּ. דְּבַר חִנּוּנָם הֵעֵדִיפוּ: הוֹבִילֵם לְאָהֳלֵיהֶם לְשָׁלוֹם. וְיִמְצְאוּ שָׁם שָׁלוֹם. זֶרַע הַשָּׁלוֹם. חַפְּגֵם בְּצֶדֶק וְשָׁלוֹם: טוֹבוֹת לְכַלָּם. יָקָר לְהַכְלִילָם. כָּבוֹד לְהַנְחִילָם: לְמַעְלָה לְעָלָם: מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתָם. נְהוֹג בְּשִׂמְחָתָם. שַׂמַּח עֲדָתָם. עוֹרֵר פְּדוּתָם: פְּנֵה לְחַנָּנָם. צַמֵּת מְעַנָּם. קַבֵּל מַעֲנָם. רוֹמֵם חֲמוֹנָם: שְׁמוֹר חֲרוּרִים. שַׂבַּח סְרוּרִים. תְּמוֹךְ מְשֻׁחֲרֵיךָ וְחַלְּצֵם מִמְּצָרִים. וּנְהַלְלְךָ כְּעַל קְרִיעַת יַם סוּף לְגֵזָרִים:

עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ לִבְנֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר: בָּרוּם עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ וְצִדְקָתְךָ עַד־אַפְסֵי אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ וְתוֹרָתְךָ וּדְבָרְךָ יָשִׂים עַל־לִבּוֹ: אֱמֶת אַתָּה הוּא אָדוֹן לְעַמֶּךָ וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר לָרִיב רִיבָם: אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. כָּל־בְּכוֹרֵיהֶם הָרָגְתָּ וּבְכוֹרְךָ גָּאָלְתָּ וְיַם־סוּף בָּקָעְתָּ וְזֵדִים טִבַּעְתָּ וִידִידִים הֶעֱבַרְתָּ וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתָר: עַל־זֹאת

lobsangen die Geliebten, erhoben den Allmächtigen und die Lieblinge weiheten Lieder, Gesänge und Psalmen, Lobsprüche und Danksagungen dem allmächtigen, lebendigen und unvergänglichen Weltenherrn, der hoch und erhaben, groß und furchtbar ist, der die Stolzen beuget und die Gebeugten aufrichtet, der die Gefesselten löset und die Bedrückten befreit, den Armen beisteht und seinem Volke antwortet, wenn es zu ihm ruft. Lob sei ihm, dem Allmächtigen, Allerhöchsten! gelobt sei er und hochgepriesen! Mosche und die Kinder Israels stimmten Dir ein Lied an mit großer Freude, und sie Alle sprachen:

מי „Wer ist unter den Mächten, o Ewiger, wie Du? wer ist wie Du? verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar im Ruhme, Wunderthäter!" Ein neues Lied sangen die Erlösten Deinem Namen am Ufer des Meeres; einmüthig dankten sie Alle, und huldigend sprachen sie: „Der Ewige wird regieren immer und ewig!"

צור O Fels Israels, erhebe Dich zur Hilfe Israels und befreie nach Deiner Verheißung Jehuda und Israel! Unser Erlöser, Ewiger Zebaoth ist sein Name, Heiliger Israels! Gelobt seist Du, Ewiger, der Israel erlöst hat!

Herr, öffne meine Lippen und mein Mund verkünde Deinen Ruhm!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohlthaten erzeiget in Güte, als Eigenthümer des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe! — König, Helfer, Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Todten wieder, mächtiger Retter!

מכלכל Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Todten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage Jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tödtet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Todten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Todten belebt!

שִׁבְחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ אֵל וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת שִׁירוֹת
וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם: רָם
וְנִשָּׂא גָּדוֹל וְנוֹרָא מַשְׁפִּיל גֵּאִים וּמַגְבִּיהַּ שְׁפָלִים מוֹצִיא
אֲסִירִים וּפוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דַּלִּים וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם
אֵלָיו: תְּהִלּוֹת לְאֵל עֶלְיוֹן בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ. מֹשֶׁה וּבְנֵי
יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:
מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת
עֹשֵׂה פֶלֶא: שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְחוּ גְאוּלִים לְשִׁמְךָ עַל־שְׂפַת
הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ
יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל. גֹּאֲלֵנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל
לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אתה Du bist heilig, heilig ist Dein Name, und Heilige lobpreisen Dich jeglichen Tag. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

Kedusch a bei der lauten Wiederholung der Tefilla.

נקדש Vorb. Wir heiligen Deinen Namen auf Erden, wie man in hohen Himmeln ihn heiligt; wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer rief dem Andern zu und sprach:

Gem. u. Vorb. „Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth, voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!" Vorb. Darauf mit starkem, mächtigem und gewaltigem Donnerton lassen sie die Stimme erschallen, den Seraphim gegenüber sich erhebend, und rufen ihnen entgegen: „Gelobt!"

G. u. V. „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes von ihrer Stätte aus!"

Vorb. Von Deiner Stätte aus erscheine in Deinem Glanze, o Herr, und walte über uns; denn wir harren auf Dich, wann Du regieren werdest in Zion. O, daß Du bald und in unseren Tagen daselbst thronest auf immer und ewig! Verherrlicht und geheiligt werde in der Mitte Deiner Stadt Jerusalem von Geschlecht zu Geschlecht und in alle Ewigkeit! Mögen unsere Augen schauen Dein Reich, wie es verheißen ist in Deinen Ruhmesliedern durch David, Deinen frommen Gesalbten:

Gem. u. Vorb. „Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!"

Vorb. Von Geschlecht zu Geschlecht verkünden wir Deine Größe, und in alle Ewigkeit feiern wir Deine Heiligkeit. Dein Lob, o Gott, weiche nicht aus unserem Munde immer und ewig; denn Gott, König, groß und heilig bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

אתה בחרתנו Du hast uns aus allen Völkern erkoren; Du liebtest uns und fandest Wohlgefallen an uns; Du hast uns erhoben über alle Nationen, und uns geheiligt durch Deine Gebote. Du hast uns genähert, o König, Deinem Dienste und uns nach Deinem großen und heiligen Namen genannt.

ותתן לנו Und so gabst Du uns in Liebe, Ewiger, unser Gott, (Sabbathtage zur Ruhe und) Feiertage zur Freude, Feste und Wonnezeiten zur Fröhlichkeit, (diesen Sabbath und) dieses Schlußfest, den Zeitpunkt unserer Freude, (in Liebe) zur Heiligkeitsverkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Egypten.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, möge aufsteigen, vor Dich kommen und zu Dir gelangen, gefällig und angenehm aufgenommen werden unser Andenken und unser Gedächtniß – das Andenken unserer Väter, das Andenken des Messias, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, das Andenken Jerusalems, Deiner heiligen Stadt, und das Andenken Deines ganzen Volkes, des Hauses Israel — zur Rettung und zum Heile, zur Huld, zur Gnade und zum Erbarmen, zum Leben und zum Frieden, an diesem Schlußfeste. Gedenke unser, Ewiger, unser Gott, zum Guten, erinnere Dich

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

קדיסה לש"ץ בחזרת הש"ץ.
נְקַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר קו"ח קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃

ח' אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ׃ קו"ח בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃ ח' מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תּוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי תִּמְלֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן׃ תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים׃ וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתְךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ עַל יְדֵי דָּוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ׃ קו"ח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

ח' לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים׃ אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ׃ וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת׃ וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ׃ וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ׃ וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה ומועדים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן׃ אֶת־יוֹם השבת הזה ואת יום הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֶרֶת הַזֶּה׃ זְמַן שִׂמְחָתֵנוּ באהבה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ׃ יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ׃ וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ׃ וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ׃ וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ׃ לִפְלֵטָה וּלְטוֹבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֶרֶת הַזֶּה׃ זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה׃ וּפָקְדֵנוּ בּוֹ

unser zum Segen und hilf uns zur Glückseligkeit! Begünstige und begnadige uns durch Verheißung von Heil und Erbarmen, erbarme Dich unser und hilf uns! — Auf Dich allein sind unsere Augen gerichtet, denn Du, o Gott, bist ein gnädiger und erbarmungsvoller König!

והשיאנו Laß uns empfangen, Ewiger, unser Gott, den Segen Deiner Feste zum Leben und zum Frieden, zur Freude und zur Wonne, wie Du wohlwollend uns zu segnen verheißen hast. (Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Antheil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch Deine Hilfe; läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und laß uns, Ewiger, unser Gott, (in Liebe und Wohlgefallen,) in Freude und Wonne (Deinen heiligen Sabbath und) Deine heiligen Feste genießen, damit in Dir sich freue Israel, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbath,) Israel und die Festes-Zeiten.

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

והחזינה Mögen unsere Augen sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für! Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertrauet sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die

מודים Wir bekennen Dir, daß Du der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist, unser Schöpfer, Schöpfer von Anbeginn. Benedeiung und Dank Deinem großen und heiligen Namen, der Du uns am Leben und aufrecht erhalten! So laß' uns ferner leben und erhalte uns, sammle unsere Vertriebenen zu den Vorhöfen Deines Heiligthums, Deine Gesetze zu befolgen, nach Deinem Willen zu handeln und Dir mit ganzem Herzen zu dienen, da wir Dir dankbar sind. Gelobt sei Gott, dem allein der Dank gebühret. —

לִבָרָכָה · וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים · וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים ·
חוּס וְחָנֵּנוּ · וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ · כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ · כִּי אֵל
מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

לנצח אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ
מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ
בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה
וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ · וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל
מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל
וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם · וְהָשֵׁב
אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ ·
וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים · בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל
בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת
קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ
מוֹדִים לָךְ · בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

unausſprechlichen Wohlthaten, die Du uns zu jeder Zeit — Abends, Morgens und Mittags — erweiſeſt. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

ועל Für dies Alles ſei Dein Name, unſer König, gelobt und hochgeprieſen unaufhörlich und immerdar!

וכל Und Alles, was lebt, ſoll Dir danken und in Wahrheit preiſen Deinen Namen; Allmächtiger, unſer Heil und unſere Hilfe biſt Du! Selah! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, Allgütiger iſt Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

Der Vorbeter bei der lauten Wiederholung.

אלהינו Unſer Gott und Gott unſerer Väter, ſegne uns mit dem dreifachen Segen, welcher in der durch Deinen Diener Moſche geſchriebenen Lehre enthalten iſt, und welcher geſprochen wurde durch Aharon und ſeine Söhne, die Prieſter, Dein heiliges Volk — wie es heißt: „Er ſegne dich, der Ewige, und behüte dich! Er laſſe leuchten, der Ewige, ſein Antlitz dir und ſei dir gnädig! Er erhebe, der Ewige, ſein Antlitz dir und gebe dir Frieden!“

שים Verleihe Frieden, Glück und Segen, Gunſt, Gnade und Erbarmen uns und Deinem ganzen Volke Israel! Segne uns, o Vater, Alle wie Einen, im Lichte Deines Antlitzes; denn im Lichte Deines Antlitzes gabſt Du uns, Ewiger, unſer Gott, die Lehre des Lebens, die Liebe zum Guten und dadurch Heil und Segen, Erbarmen, Leben und Frieden. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu ſegnen. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der ſein Volk Israel ſegnet mit Frieden!

אלהי Mein Gott! bewahre meine Zunge vor Böſem, und meine Lippen vor Betrüglichreden! Laß meine Seele gegen meine Läſterer gelaſſen und gegen Jeden geduldig ſein, wie Staub der Erde. Erſchließe mein Herz durch Deine Lehre, damit meine Seele Deinen Geboten eifrig folge. Zerſtöre die Pläne aller derer, die Böſes wider mich ſinnen und vereitle ihre Gedanken. Thue es um Deines Namens willen, thue es um Deiner Rechten, thue es um Deiner Heiligkeit, thue es um Deiner Lehre willen. Auf daß gerettet werden Deine Lieblinge, laß mir Deine Rechte beiſtehen und erhöre mich! Mögen wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöſer! — Er der Frieden ſtiftet in ſeinen Höhen, er ſtifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel; darauf ſprechet: Amen!

Möge es Dein Wille ſein, o Ewiger, unſer Gott und Gott unſerer Väter, den heiligen Tempel bald, in unſeren Tagen, wieder zu erbauen, daß Jeder ſeinen Antheil an Deinem Geſetze nehme.

נַפְשֵׁךְ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ
שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ
רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:
וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

סדר דוכן (Priestersegen) siehe am Ende des Bandes.

ג״ז אֱלֹהֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה
עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאֲמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ
וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל
כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי
בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד
וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ
אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה, וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם
וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל
הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן
שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Nach der Wiederholung der Tefilla durch den Vorbeter folgt das Hallel.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns durch seine Gebote geheiligt und uns befohlen hat, das Hallel zu lesen!

(Psalm 113.) Hallelujah! Lobet, ihr Diener des Ewigen, lobet den Namen des Ewigen! Gepriesen sei der Name des Ewigen von nun an bis in Ewigkeit. Vom Sonnenaufgang bis zum Niedergang wird gelobt der Name des Ewigen. Erhaben über alle Völker ist der Ewige, über die Himmel seine Herrlichkeit. Wer ist wie der Ewige, unser Gott? der so hoch thronet, der so tief schauet — im Himmel — auf die Erde? Er richtet auf vom Staube den Armen, erhebt aus der Niedrigkeit den Dürftigen, um ihn zu setzen neben Fürsten, neben Fürsten seines Volkes; er belebt das Haus der Kinderlosen, läßt sie frohe Mutter werden! Hallelujah!

(Psalm 114.) Als Israel zog aus Egypten, Jakobs Haus vom Barbarenvolke, da ward Juda sein Heiligthum, Israel sein Reich. Das Meer sah es und floh, der Jordan wich zurück; die Berge sprangen wie Widder, die Hügel wie junge Lämmer. Was ist dir, o Meer, daß du fliehest? o Jordan, daß du weichest zurück; ihr Berge, daß ihr springet wie junge Lämmer? Vor dem Herrn erbebe, o Erde, vor dem Gotte Jakobs, der den Felsen verwandelt in Wasserteich, Kieselstein in Wasserquellen!

(Psalm 115.) Nicht uns, o Ewiger! nicht uns, sondern Deinem Namen gib die Ehre, um Deiner Güte, um Deiner Treue willen! Warum sollen die Völker sprechen: Wo ist nun ihr Gott? Und unser Gott ist im Himmel! Alles, was er will, vollbringt er. — Ihre Götzen aber sind Silber und Gold, Werk von Menschenhänden. Sie haben einen Mund und reden nicht, haben Augen und sehen nicht, haben Ohren und hören nicht, haben eine Nase und riechen nicht. Da sind ihre Hände, doch sie tasten nicht, ihre Füße, doch sie gehen nicht; auch kein Laut kommt aus ihrer Kehle! Ihnen gleich sind ihre Bildner, Alle, die auf sie vertrauen! — Israel, vertraue auf den Ewigen! ihr Schirm und ihr Schild ist Er.. Haus Aharon, vertraue auf den Ewigen! ihr Schirm und ihr Schild ist Er.

סדר הלל.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לִקְרוֹא אֶת־הַהַלֵּל:

קיג הַלְלוּיָהּ׃ הַלְלוּ עַבְדֵי יְיָ הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ: יְהִי שֵׁם יְיָ
מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ עַד־מְבוֹאוֹ
מְהֻלָּל שֵׁם יְיָ: רָם עַל־כָּל־גּוֹיִם יְיָ עַל־הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ:
מִי כַּיְיָ אֱלֹהֵינוּ הַמַּגְבִּיהִי לָשָׁבֶת: הַמַּשְׁפִּילִי לִרְאוֹת
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ: מְקִימִי מֵעָפָר דָּל מֵאַשְׁפֹּת יָרִים אֶבְיוֹן:
לְהוֹשִׁיבִי עִם־נְדִיבִים עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ: מוֹשִׁיבִי עֲקֶרֶת
הַבַּיִת אֵם־הַבָּנִים שְׂמֵחָה הַלְלוּיָהּ:

קיד בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לֹעֵז: הָיְתָה
יְהוּדָה לְקָדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מַמְשְׁלוֹתָיו: הַיָּם רָאָה וַיָּנֹס הַיַּרְדֵּן
יִסֹּב לְאָחוֹר: הֶהָרִים רָקְדוּ כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן:
מַה־לְּךָ הַיָּם כִּי תָנוּס הַיַּרְדֵּן תִּסֹּב לְאָחוֹר: הֶהָרִים תִּרְקְדוּ
כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן: מִלִּפְנֵי אָדוֹן חוּלִי אָרֶץ מִלִּפְנֵי
אֱלוֹהַ יַעֲקֹב: הַהֹפְכִי הַצּוּר אֲגַם־מָיִם חַלָּמִישׁ לְמַעְיְנוֹ־מָיִם:

קטו לֹא לָנוּ יְהוָה לֹא לָנוּ כִּי לְשִׁמְךָ תֵּן כָּבוֹד עַל־חַסְדְּךָ עַל־
אֲמִתֶּךָ: לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אַיֵּה־נָא אֱלֹהֵיהֶם: וֵאלֹהֵינוּ
בַּשָּׁמָיִם כֹּל אֲשֶׁר־חָפֵץ עָשָׂה: עֲצַבֵּיהֶם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה
יְדֵי אָדָם: פֶּה־לָהֶם וְלֹא יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ:
אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא יִשְׁמָעוּ אַף לָהֶם וְלֹא יְרִיחוּן: יְדֵיהֶם
וְלֹא יְמִישׁוּן רַגְלֵיהֶם וְלֹא יְהַלֵּכוּ לֹא־יֶהְגּוּ בִּגְרוֹנָם:
כְּמוֹהֶם יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר־בֹּטֵחַ בָּהֶם: יִשְׂרָאֵל בְּטַח
בַּיהוָה עֶזְרָם וּמָגִנָּם הוּא: בֵּית אַהֲרֹן בִּטְחוּ בַיהוָה עֶזְרָם

Ihr Gottesverehrer vertrauet auf den Ewigen! ihr Schirm und ihr Schild ist Er!

יי זכרנו Der Ewige gedenket unser; Er segnet! er segnet das Haus Israel, segnet das Haus Aharon, segnet die Gottesverehrer, die Kleinen mit den Großen. Der Ewige vermehre euch, euch und eure Kinder! Gesegnet seiet dem Ewigen, dem Schöpfer des Himmels und der Erde! Die Himmel sind des Ewigen Himmel, doch die Erde gab er Menschenkindern. Nicht die Todten preisen den Herrn, auch nicht jene, die sinken in Grabesstille; wir aber preisen ihn, den Herrn, von nun an bis in Ewigkeit! Hallelujah!

(Psalm 116.) Lieb ist's mir, daß der Ewige meine Stimme, mein Flehen erhört. Er hat sein Ohr mir zugeneigt, nun ruf' ich ihn an, so lange ich lebe. Umringen mich des Todes Stricke, ergreifet mich die Angst der Hölle, drücken mich Jammer und Noth — so rufe ich an des Ewigen Namen: „Ach Ewiger, rette meine Seele!" Gnädig ist der Ewige und gerecht, unser Gott erbarmungsreich. Die Einfalt beschirme der Ewige; elend war ich, doch er half mir aus. Kehre wieder, meine Seele, zu deiner Ruhe; denn der Ewige will wohl dir thun! Du befreist vom Tode meine Seele, mein Aug' von Thränen, meinen Fuß vom Gleiten; so wandl' ich vor dem Ew'gen noch im Lande der Lebendigen. Ich vertraue wenn ich auch rede: ich bin sehr gebeugt! Ach, ich sprach in meinem Zagen: vergänglich Wesen ist der Mensch!

מה Wie soll ich nun dem Ewigen vergelten alle Wohlthaten, die er mir erzeigt? — Den Kelch des Heils erhebe ich, und im Namen des Ewigen bete ich an. Meine Gelübde bezahl' ich dem Ewigen, im Beisein seines ganzen Volkes. Theuer erscheint in den Augen des Ewigen der Tod seiner Frommen. Ach Ewiger, ich, Dein Knecht, Sohn Deiner Magd, dem Du die Fesseln lösest, Dankopfer bring' ich Dir, und im Namen des Ewigen bete ich an. Meine Gelübde bezahl' ich dem Ewigen, im Beisein seines ganzen Volkes, in den Höfen des Tempels des Ewigen, in deiner Mitte, o Jerusalem. Hallelujah!

(Psalm 117.) Lobet den Ewigen, ihr Völker alle! preiset ihn, ihr Nationen insgesammt! Denn mächtig waltet über uns seine Güte, und die Treue des Herrn in Ewigkeit. Hallelujah!

וּמָגִנָּם הוּא: יְרֵאֵי יְהוָה בִּטְחוּ בַיהוָה עֶזְרָם וּמָגִנָּם הוּא:

יְיָ זְכָרָנוּ יְבָרֵךְ יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית אַהֲרֹן: יְבָרֵךְ יִרְאֵי יְיָ הַקְּטַנִּים עִם־הַגְּדֹלִים: יֹסֵף יְיָ עֲלֵיכֶם עֲלֵיכֶם וְעַל־בְּנֵיכֶם: בְּרוּכִים אַתֶּם לַיְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַיְיָ וְהָאָרֶץ נָתַן לִבְנֵי־אָדָם: לֹא־הַמֵּתִים יְהַלְלוּ־יָהּ וְלֹא כָּל־יֹרְדֵי דוּמָה: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

קטז אָהַבְתִּי כִּי־יִשְׁמַע יְיָ אֶת־קוֹלִי תַּחֲנוּנָי: כִּי־הִטָּה אָזְנוֹ לִי וּבְיָמַי אֶקְרָא: אֲפָפוּנִי חֶבְלֵי־מָוֶת וּמְצָרֵי שְׁאוֹל מְצָאוּנִי צָרָה וְיָגוֹן אֶמְצָא: וּבְשֵׁם־יְיָ אֶקְרָא אָנָּה יְיָ מַלְּטָה נַפְשִׁי: חַנּוּן יְיָ וְצַדִּיק וֵאלֹהֵינוּ מְרַחֵם: שֹׁמֵר פְּתָאיִם יְיָ דַּלֹּתִי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ: שׁוּבִי נַפְשִׁי לְמְנוּחָיְכִי כִּי יְיָ גָּמַל עָלָיְכִי: כִּי חִלַּצְתָּ נַפְשִׁי מִמָּוֶת אֶת־עֵינִי מִן־דִּמְעָה אֶת־רַגְלִי מִדֶּחִי: אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יְיָ בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים: הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר אֲנִי עָנִיתִי מְאֹד: אֲנִי אָמַרְתִּי בְחָפְזִי כָּל־הָאָדָם כֹּזֵב:

מָה־אָשִׁיב לַיְיָ כָּל־תַּגְמוּלוֹהִי עָלָי: כּוֹס־יְשׁוּעוֹת אֶשָּׂא וּבְשֵׁם יְיָ אֶקְרָא: נְדָרַי לַיְיָ אֲשַׁלֵּם נֶגְדָּה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ: יָקָר בְּעֵינֵי יְיָ הַמָּוְתָה לַחֲסִידָיו: אָנָּה יְיָ כִּי־אֲנִי עַבְדֶּךָ אֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן־אֲמָתֶךָ פִּתַּחְתָּ לְמוֹסֵרָי: לְךָ־אֶזְבַּח זֶבַח תּוֹדָה וּבְשֵׁם יְיָ אֶקְרָא: נְדָרַי לַיְיָ אֲשַׁלֵּם נֶגְדָּה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ: בְּחַצְרוֹת בֵּית יְיָ בְּתוֹכֵכִי יְרוּשָׁלָם הַלְלוּיָהּ:

קיז הַלְלוּ אֶת־יְיָ כָּל־גּוֹיִם שַׁבְּחוּהוּ כָּל־הָאֻמִּים: כִּי גָבַר עָלֵינוּ חַסְדּוֹ וֶאֱמֶת־יְיָ לְעוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

(Psalm 118.) Danket dem Ewigen, denn er ist freundlich!
ewig währet seine Güte!
So singe Israel: ewig währet seine Güte!
So singe Aharons Haus: ewig währet seine Güte!
So singen, die den Ewigen verehren: ewig währet seine Güte!

מן In der Enge rief ich die Gottheit an; der Gottheit Antwort schuf mir Raum. Der Ewige ist mit mir, ich fürchte nichts; was kann der Mensch mir thun? Der Ewige ist unter meinen Helfern; das werde ich gewahr an meinen Feinden! Besser ist's, auf den Ewigen vertrauen, als auf Menschen sich verlassen; besser ist's, auf den Ewigen vertrauen, als auf Fürsten sich verlassen. Laß alle Völker mich umgeben; im Namen des Ewigen, ich zerhaue sie! sie umringen, sie umzingeln mich; im Namen des Ewigen, ich zerhaue sie! wie Bienen umschwärmen, wie Dornenflamm' umlodern sie mich; im Namen des Ewigen, ich zerhaue sie! Wenn Alles zustürmt, mich zu stürzen, der Ewige steht mir bei. Mein Sieg, mein Saitenspiel ist Jah, er war mir Rettung! Freudenruf, Siegeslied erschallt in den Hütten der Gerechten; „Die Rechte des Ewigen erkämpft den Sieg — die Rechte des Ewigen, erhaben — die Rechte des Ewigen erkämpft den Sieg!" Nein, noch sterb' ich nicht! ich lebe, erzähle die Thaten der Gottheit! züchtigen will mich nur die Gottheit, überläßt mich nicht dem Tode. Oeffnet mir die Pforten des Heiles, ich gehe hinein, und danke dem Herrn. „Dies ist die Pforte des Ewigen, Gerechte treten da ein!" Ich danke Dir, daß Du mich gezüchtigt und wieder Hilfe mir erzeigst. „Der Stein, den die Bauleute verwarfen, er ist zum Eckstein worden!" Das ist vom Ewigen geschehen, wunderbar ist's in unseren Augen! „Diesen Tag gab uns der Ewige, laßt uns ihn feiern mit Wonnegesang!"

Ach Ewiger, o, steh uns bei!
Ach Ewiger, o, steh uns bei!
Ach Ewiger, schenk Wohlgelingen!
Ach Ewiger, schenk Wohlgelingen!

ברוך „Gesegnet, der da kommt im Namen des Ewigen! Wir aus des Ewigen Tempel grüßen: Gesegnet! Gott, der Ewige, läßt uns sein Antlitz leuchten! bindet das Festopfer mit Myrthen an die Hörner des Altars!" Mein Gott bist Du, Dir will ich danken! mein Gott, Dich will ich erheben. Danket dem Ewigen, denn er ist freundlich ewig währet seine Güte.

ק׳ הודו הודו כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: כִּי־טוֹב
ק׳ הודו הודו כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: יֹאמַר־נָא יִשְׂרָאֵל
ק׳ הודו הודו כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: יֹאמְרוּ־נָא בֵּית אַהֲרֹן
ק׳ הודו הודו כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: יֹאמְרוּ־נָא יִרְאֵי יְיָ

מִן־הַמֵּצַר קָרָאתִי יָהּ עָנָנִי בַמֶּרְחָבְיָהּ: יְיָ לִי לֹא אִירָא מַה־יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם: יְיָ לִי בְּעֹזְרָי וַאֲנִי אֶרְאֶה בְשֹׂנְאָי: טוֹב לַחֲסוֹת בַּיְיָ מִבְּטֹחַ בָּאָדָם: טוֹב לַחֲסוֹת בַּיְיָ מִבְּטֹחַ בִּנְדִיבִים: כָּל־גּוֹיִם סְבָבוּנִי· בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: סַבּוּנִי גַּם־סְבָבוּנִי· בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: סַבּוּנִי כִדְבוֹרִים דֹּעֲכוּ כְּאֵשׁ קוֹצִים· בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: דָּחֹה דְחִיתַנִי לִנְפֹּל וַיְיָ עֲזָרָנִי: עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה: קוֹל׳ רִנָּה וִישׁוּעָה בְּאָהֳלֵי צַדִּיקִים יְמִין יְיָ עֹשָׂה חָיִל: יְמִין יְיָ רוֹמֵמָה יְמִין יְיָ עֹשָׂה חָיִל: לֹא־אָמוּת כִּי־אֶחְיֶה וַאֲסַפֵּר מַעֲשֵׂי־יָהּ: יַסֹּר יִסְּרַנִּי יָהּ וְלַמָּוֶת לֹא נְתָנָנִי: פִּתְחוּ־לִי שַׁעֲרֵי־צֶדֶק אָבֹא בָם אודֶה יָהּ: זֶה־הַשַּׁעַר לַיְיָ צַדִּיקִים יָבֹאוּ בוֹ: אוֹדְךָ כִּי עֲנִיתָנִי וַתְּהִי־לִי לִישׁוּעָה: אודך אֶבֶן מָאֲסוּ הַבּוֹנִים הָיְתָה לְרֹאשׁ פִּנָּה: אבן מֵאֵת יְיָ הָיְתָה זֹּאת הִיא נִפְלָאת בְּעֵינֵינוּ: מאת זֶה הַיּוֹם עָשָׂה יְיָ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בוֹ: זה

סחזן מנגן אנא והקהל עונה.	סחזן מוזר ומנגן אנא והקהל עונה.
אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא	אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא
אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָּא:	אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָּא:

בָּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם יְיָ בֵּרַכְנוּכֶם מִבֵּית יְיָ: ברוך אֵל וְיָ וַיָּאֶר לָנוּ אִסְרוּ־חַג בַּעֲבֹתִים עַד קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ: אל אֵלִי אַתָּה וְאוֹדֶךָּ אֱלֹהַי אֲרוֹמְמֶךָּ: אלי הודו הודו כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: הודו

יהללוך Es lobpreisen Dich, Ewiger, unser Gott, Deine Werke alle; und Deine Frommen, die Gerechten, die Deinen Willen üben, sowie Dein ganzes Volk, das Haus Israel, sie danken und loben, preisen und rühmen, erheben und verehren, heiligen und verherrlichen in Jubel Deinen Namen, unser König! — Denn schön ist es, Dir zu danken, und herrlich Deinem Namen zu lobsingen; denn von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott! Gelobt seist Du, Ewiger! König, gepriesen durch Lobgesänge.

Der Vorbeter spricht das ganze Kaddisch.

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn,
wie Du verheißen hast. Gedenke Deiner Huld,
o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen.

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und bei'm Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

O, nimm in Barmherzigkeit und Wohlgefallen unser Gebet an!

Möge das Gebet und Flehen von ganz Israel gnädig aufgenommen werden vor dem Vater im Himmel! — Darauf sprechet: Amen!

Gelobt sei der Name Gottes von nun an bis in Ewigkeit!

Des Friedens Fülle und Glückseligkeit komme vom Himmel über uns und ganz Israel! — Darauf sprechet: Amen!

Mein Heil kommt vom Ewigen, dem Schöpfer des Himmels und der Erde!

Er der Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel! — Darauf sprechet: Amen!

Fällt Schemini Azereth auf einen Sabbath, so wird „Kohelet" gelesen.

יְהַלְלוּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (עַל) כָּל מַעֲשֶׂיךָ. וַחֲסִידֶיךָ צַדִּיקִים עוֹשֵׂי רְצוֹנֶךָ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יוֹדוּ וִיבָרְכוּ וִישַׁבְּחוּ וִיפָאֲרוּ וִירוֹמְמוּ וְיַעֲרִיצוּ וְיַקְדִּישׁוּ וְיַמְלִיכוּ אֶת שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ כִּי לְךָ טוֹב לְהוֹדוֹת וּלְשִׁמְךָ נָאֶה לְזַמֵּר כִּי מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אַתָּה אֵל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת:

Der Vorbeter ſpricht das ganze Kaddiſch.

וְעַתָּה וְגַדֵּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:

זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

חזן. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבִרְצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ:

תִּתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי בִשְׁמַיָּא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו:

עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן:

חם מל שמיני עצרת נוסח תוספים קהלת.

בְּשִׂמְחָה וּרְאֵה בְטוֹב וְהִנֵּה גַם הוּא הָבֶל: לִשְׂחוֹק אָמַרְתִּי
מְהוֹלָל וּלְשִׂמְחָה מַה זֹּה עֹשָׂה: תַּרְתִּי בְלִבִּי לִמְשׁוֹךְ בַּיַּיִן
אֶת בְּשָׂרִי וְלִבִּי נֹהֵג בַּחָכְמָה וְלֶאֱחֹז בְּסִכְלוּת עַד אֲשֶׁר
אֶרְאֶה אֵי זֶה טוֹב לִבְנֵי הָאָדָם אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ תַּחַת הַשָּׁמַיִם
מִסְפַּר יְמֵי חַיֵּיהֶם: הִגְדַּלְתִּי מַעֲשָׂי בָּנִיתִי לִי בָּתִּים נָטַעְתִּי
לִי כְּרָמִים: עָשִׂיתִי לִי גַּנּוֹת וּפַרְדֵּסִים וְנָטַעְתִּי בָהֶם עֵץ כָּל
פֶּרִי: עָשִׂיתִי לִי בְּרֵכוֹת מָיִם לְהַשְׁקוֹת מֵהֶם יַעַר צוֹמֵחַ
עֵצִים: קָנִיתִי עֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת וּבְנֵי בַיִת הָיָה לִי גַּם מִקְנֶה
בָקָר וָצֹאן הָרְבֵּה הָיָה לִי מִכֹּל שֶׁהָיוּ לְפָנַי בִּירוּשָׁלָם:
כָּנַסְתִּי לִי גַּם כֶּסֶף וְזָהָב וּסְגֻלַּת מְלָכִים וְהַמְּדִינוֹת עָשִׂיתִי
לִי שָׁרִים וְשָׁרוֹת וְתַעֲנוּגוֹת בְּנֵי הָאָדָם שִׁדָּה וְשִׁדּוֹת: וְגָדַלְתִּי
וְהוֹסַפְתִּי מִכֹּל שֶׁהָיָה לְפָנַי בִּירוּשָׁלָם אַף חָכְמָתִי עָמְדָה
לִי: וְכֹל אֲשֶׁר שָׁאֲלוּ עֵינַי לֹא אָצַלְתִּי מֵהֶם לֹא מָנַעְתִּי אֶת
לִבִּי מִכָּל שִׂמְחָה כִּי לִבִּי שָׂמֵחַ מִכָּל עֲמָלִי וְזֶה הָיָה חֶלְקִי
מִכָּל עֲמָלִי: וּפָנִיתִי אֲנִי בְּכָל מַעֲשַׂי שֶׁעָשׂוּ יָדַי וּבֶעָמָל
שֶׁעָמַלְתִּי לַעֲשׂוֹת וְהִנֵּה הַכֹּל הֶבֶל וּרְעוּת רוּחַ וְאֵין יִתְרוֹן
תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: וּפָנִיתִי אֲנִי לִרְאוֹת חָכְמָה וְהוֹלֵלוֹת וְסִכְלוּת
כִּי מֶה הָאָדָם שֶׁיָּבוֹא אַחֲרֵי הַמֶּלֶךְ אֵת אֲשֶׁר כְּבָר עֲשׂוּהוּ:
וָרָאִיתִי אֲנִי שֶׁיֵּשׁ יִתְרוֹן לַחָכְמָה מִן הַסִּכְלוּת כִּיתְרוֹן הָאוֹר
מִן הַחֹשֶׁךְ: הֶחָכָם עֵינָיו בְּרֹאשׁוֹ וְהַכְּסִיל בַּחֹשֶׁךְ הוֹלֵךְ
וְיָדַעְתִּי גַּם אֲנִי שֶׁמִּקְרֶה אֶחָד יְקָרֶה אֶת כֻּלָּם: וְאָמַרְתִּי
אֲנִי בְלִבִּי כְּמִקְרֵה הַכְּסִיל גַּם אֲנִי יִקְרֵנִי וְלָמָּה חָכַמְתִּי אֲנִי
אָז יֹתֵר וְדִבַּרְתִּי בְלִבִּי שֶׁגַּם זֶה הָבֶל: כִּי אֵין זִכְרוֹן לֶחָכָם
עִם הַכְּסִיל לְעוֹלָם בְּשֶׁכְּבָר הַיָּמִים הַבָּאִים הַכֹּל נִשְׁכָּח

א דִּבְרֵי קֹהֶלֶת בֶּן דָּוִד מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלָם: הֲבֵל הֲבָלִים אָמַר
קֹהֶלֶת הֲבֵל הֲבָלִים הַכֹּל הָבֶל: מַה יִּתְרוֹן לָאָדָם בְּכָל
עֲמָלוֹ שֶׁיַּעֲמֹל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: דּוֹר הֹלֵךְ וְדוֹר בָּא וְהָאָרֶץ
לְעוֹלָם עֹמָדֶת: וְזָרַח הַשֶּׁמֶשׁ וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ וְאֶל מְקוֹמוֹ
שׁוֹאֵף זוֹרֵחַ הוּא שָׁם: הוֹלֵךְ אֶל דָּרוֹם וְסוֹבֵב אֶל צָפוֹן
סוֹבֵב סֹבֵב הוֹלֵךְ הָרוּחַ וְעַל סְבִיבֹתָיו שָׁב הָרוּחַ: כָּל
הַנְּחָלִים הֹלְכִים אֶל הַיָּם וְהַיָּם אֵינֶנּוּ מָלֵא אֶל מְקוֹם
שֶׁהַנְּחָלִים הֹלְכִים שָׁם הֵם שָׁבִים לָלָכֶת: כָּל הַדְּבָרִים
יְגֵעִים לֹא יוּכַל אִישׁ לְדַבֵּר לֹא תִשְׂבַּע עַיִן לִרְאוֹת וְלֹא
תִמָּלֵא אֹזֶן מִשְּׁמֹעַ: מַה שֶּׁהָיָה הוּא שֶׁיִּהְיֶה וּמַה שֶּׁנַּעֲשָׂה
הוּא שֶׁיֵּעָשֶׂה וְאֵין כָּל חָדָשׁ תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: יֵשׁ דָּבָר שֶׁיֹּאמַר
רְאֵה זֶה חָדָשׁ הוּא כְּבָר הָיָה לְעֹלָמִים אֲשֶׁר הָיָה מִלְּפָנֵינוּ:
אֵין זִכְרוֹן לָרִאשֹׁנִים וְגַם לָאַחֲרֹנִים שֶׁיִּהְיוּ לֹא יִהְיֶה לָהֶם
זִכָּרוֹן עִם שֶׁיִּהְיוּ לָאַחֲרֹנָה: אֲנִי קֹהֶלֶת הָיִיתִי מֶלֶךְ עַל
יִשְׂרָאֵל בִּירוּשָׁלָם: וְנָתַתִּי אֶת לִבִּי לִדְרוֹשׁ וְלָתוּר בַּחָכְמָה
עַל כָּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה תַּחַת הַשָּׁמָיִם הוּא עִנְיַן רָע נָתַן אֱלֹהִים
לִבְנֵי הָאָדָם לַעֲנוֹת בּוֹ: רָאִיתִי אֶת כָּל הַמַּעֲשִׂים שֶׁנַּעֲשׂוּ
תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ וְהִנֵּה הַכֹּל הֶבֶל וּרְעוּת רוּחַ: מְעֻוָּת לֹא יוּכַל
לִתָּקֵן וְחֶסְרוֹן לֹא יוּכַל לְהִמָּנוֹת: דִּבַּרְתִּי אֲנִי עִם לִבִּי
לֵאמֹר אֲנִי הִנֵּה הִגְדַּלְתִּי וְהוֹסַפְתִּי חָכְמָה עַל כָּל אֲשֶׁר
הָיָה לְפָנַי עַל יְרוּשָׁלִָם וְלִבִּי רָאָה הַרְבֵּה חָכְמָה וָדָעַת:
וָאֶתְּנָה לִבִּי לָדַעַת חָכְמָה וְדַעַת הוֹלֵלוֹת וְשִׂכְלוּת יָדַעְתִּי
שֶׁגַּם זֶה הוּא רַעְיוֹן רוּחַ: כִּי בְּרֹב חָכְמָה רַב כָּעַס וְיוֹסִיף
ב דַּעַת יוֹסִיף מַכְאוֹב: אָמַרְתִּי אֲנִי בְּלִבִּי לְכָה נָּא אֲנַסְּכָה

לַעֲנוֹת בּוֹ: אֶת הַכֹּל עָשָׂה יָפֶה בְּעִתּוֹ גַּם אֶת הָעוֹלָם נָתַן
בְּלִבָּם מִבְּלִי אֲשֶׁר לֹא יִמְצָא הָאָדָם אֶת הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר
עָשָׂה הָאֱלֹהִים מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף: יָדַעְתִּי כִּי אֵין טוֹב בָּם כִּי
אִם לִשְׂמוֹחַ וְלַעֲשׂוֹת טוֹב בְּחַיָּיו: וְגַם כָּל הָאָדָם שֶׁיֹּאכַל
וְשָׁתָה וְרָאָה טוֹב בְּכָל עֲמָלוֹ מַתַּת אֱלֹהִים הִיא: יָדַעְתִּי כִּי
כָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָאֱלֹהִים הוּא יִהְיֶה לְעוֹלָם עָלָיו אֵין לְהוֹסִיף
וּמִמֶּנּוּ אֵין לִגְרוֹעַ וְהָאֱלֹהִים עָשָׂה שֶׁיִּרְאוּ מִלְּפָנָיו: מַה
שֶּׁהָיָה כְּבָר הוּא וַאֲשֶׁר לִהְיוֹת כְּבָר הָיָה וְהָאֱלֹהִים יְבַקֵּשׁ
אֶת נִרְדָּף: וְעוֹד רָאִיתִי תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ מְקוֹם הַמִּשְׁפָּט
שָׁמָּה הָרֶשַׁע וּמְקוֹם הַצֶּדֶק שָׁמָּה הָרָשַׁע: אָמַרְתִּי אֲנִי
בְּלִבִּי אֶת הַצַּדִּיק וְאֶת הָרָשָׁע יִשְׁפֹּט הָאֱלֹהִים כִּי עֵת לְכָל
חֵפֶץ וְעַל כָּל הַמַּעֲשֶׂה שָׁם: אָמַרְתִּי אֲנִי בְלִבִּי עַל דִּבְרַת
בְּנֵי הָאָדָם לְבָרָם הָאֱלֹהִים וְלִרְאוֹת שֶׁהֵם בְּהֵמָה הֵמָּה
לָהֶם: כִּי מִקְרֶה בְנֵי הָאָדָם וּמִקְרֶה הַבְּהֵמָה וּמִקְרֶה אֶחָד
לָהֶם כְּמוֹת זֶה כֵּן מוֹת זֶה וְרוּחַ אֶחָד לַכֹּל וּמוֹתַר הָאָדָם מִן
הַבְּהֵמָה אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל: הַכֹּל הוֹלֵךְ אֶל מָקוֹם אֶחָד
הַכֹּל הָיָה מִן הֶעָפָר וְהַכֹּל שָׁב אֶל הֶעָפָר: מִי יוֹדֵעַ רוּחַ
בְּנֵי הָאָדָם הָעֹלָה הִיא לְמָעְלָה וְרוּחַ הַבְּהֵמָה הַיֹּרֶדֶת הִיא
לְמַטָּה לָאָרֶץ: וָרָאִיתִי כִּי אֵין טוֹב מֵאֲשֶׁר יִשְׂמַח הָאָדָם
בְּמַעֲשָׂיו כִּי הוּא חֶלְקּוֹ כִּי מִי יְבִיאֶנּוּ לִרְאוֹת בְּמֶה שֶׁיִּהְיֶה
אַחֲרָיו: וְשַׁבְתִּי אֲנִי וָאֵרֶא אֶת כָּל הָעֲשֻׁקִים אֲשֶׁר נַעֲשִׂים ד
תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ וְהִנֵּה דִּמְעַת הָעֲשֻׁקִים וְאֵין לָהֶם מְנַחֵם
וּמִיַּד עֹשְׁקֵיהֶם כֹּחַ וְאֵין לָהֶם מְנַחֵם: וְשַׁבֵּחַ אֲנִי אֶת
הַמֵּתִים שֶׁכְּבָר מֵתוּ מִן הַחַיִּים אֲשֶׁר הֵמָּה חַיִּים עֲדֶנָה:

וְאֵיךְ יָמוּת הֶחָכָם עִם הַכְּסִיל: וְשָׂנֵאתִי אֶת הַחַיִּים כִּי רַע
עָלַי הַמַּעֲשֶׂה שֶׁנַּעֲשָׂה תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ כִּי הַכֹּל הֶבֶל וּרְעוּת
רוּחַ: וְשָׂנֵאתִי אֲנִי אֶת כָּל עֲמָלִי שֶׁאֲנִי עָמֵל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ
שֶׁאַנִּיחֶנּוּ לָאָדָם שֶׁיִּהְיֶה אַחֲרָי: וּמִי יוֹדֵעַ הֶחָכָם יִהְיֶה אוֹ
סָכָל וְיִשְׁלַט בְּכָל עֲמָלִי שֶׁעָמַלְתִּי וְשֶׁחָכַמְתִּי תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ
גַּם זֶה הָבֶל: וְסַבּוֹתִי אֲנִי לְיָאֵשׁ אֶת לִבִּי עַל כָּל הֶעָמָל
שֶׁעָמַלְתִּי תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: כִּי יֵשׁ אָדָם שֶׁעֲמָלוֹ בְּחָכְמָה
וּבְדַעַת וּבְכִשְׁרוֹן וּלְאָדָם שֶׁלֹּא עָמַל בּוֹ יִתְּנֶנּוּ חֶלְקוֹ גַּם זֶה
הֶבֶל וְרָעָה רַבָּה: כִּי מֶה הָוָה לָאָדָם בְּכָל עֲמָלוֹ וּבְרַעְיוֹן
לִבּוֹ שֶׁהוּא עָמֵל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: כִּי כָל יָמָיו מַכְאֹבִים וְכַעַס
עִנְיָנוֹ גַּם בַּלַּיְלָה לֹא שָׁכַב לִבּוֹ גַּם זֶה הֶבֶל הוּא: אֵין טוֹב
בָּאָדָם שֶׁיֹּאכַל וְשָׁתָה וְהֶרְאָה אֶת נַפְשׁוֹ טוֹב בַּעֲמָלוֹ גַּם זֹה
רָאִיתִי אָנִי כִּי מִיַּד הָאֱלֹהִים הִיא: כִּי מִי יֹאכַל וּמִי יָחוּשׁ
חוּץ מִמֶּנִּי: כִּי לְאָדָם שֶׁטּוֹב לְפָנָיו נָתַן חָכְמָה וְדַעַת
וְשִׂמְחָה וְלַחוֹטֶא נָתַן עִנְיַן לֶאֱסֹף וְלִכְנוֹס לָתֵת לְטוֹב לִפְנֵי
ג הָאֱלֹהִים גַּם זֶה הֶבֶל וּרְעוּת רוּחַ: לַכֹּל זְמָן וְעֵת לְכָל חֵפֶץ
תַּחַת הַשָּׁמָיִם: עֵת לָלֶדֶת וְעֵת לָמוּת עֵת לָטַעַת וְעֵת
לַעֲקוֹר נָטוּעַ: עֵת לַהֲרוֹג וְעֵת לִרְפּוֹא עֵת לִפְרוֹץ וְעֵת לִבְנוֹת:
עֵת לִבְכּוֹת וְעֵת לִשְׂחוֹק עֵת סְפוֹד וְעֵת רְקוֹד: עֵת לְהַשְׁלִיךְ
אֲבָנִים וְעֵת כְּנוֹס אֲבָנִים עֵת לַחֲבוֹק וְעֵת לִרְחֹק מֵחַבֵּק:
עֵת לְבַקֵּשׁ וְעֵת לְאַבֵּד עֵת לִשְׁמוֹר וְעֵת לְהַשְׁלִיךְ: עֵת
לִקְרוֹעַ וְעֵת לִתְפּוֹר עֵת לַחֲשׁוֹת וְעֵת לְדַבֵּר: עֵת לֶאֱהֹב וְעֵת
לִשְׂנֹא עֵת מִלְחָמָה וְעֵת שָׁלוֹם: מַה יִּתְרוֹן הָעוֹשֶׂה בַּאֲשֶׁר
הוּא עָמֵל: רָאִיתִי אֶת הָעִנְיָן אֲשֶׁר נָתַן אֱלֹהִים לִבְנֵי הָאָדָם

אַל תְּאַחֵר לְשַׁלְּמוֹ כִּי אֵין חֵפֶץ בַּכְּסִילִים אֵת אֲשֶׁר תִּדֹּר
שַׁלֵּם: טוֹב אֲשֶׁר לֹא תִדֹּר מִשֶּׁתִּדּוֹר וְלֹא תְשַׁלֵּם: אַל תִּתֵּן
אֶת פִּיךָ לַחֲטִיא אֶת בְּשָׂרֶךָ וְאַל תֹּאמַר לִפְנֵי הַמַּלְאָךְ כִּי
שְׁגָגָה הִיא לָמָּה יִקְצֹף הָאֱלֹהִים עַל קוֹלֶךָ וְחִבֵּל אֶת מַעֲשֵׂה
יָדֶיךָ: כִּי בְרֹב חֲלֹמוֹת וַהֲבָלִים וּדְבָרִים הַרְבֵּה כִּי אֶת
הָאֱלֹהִים יְרָא: אִם עֹשֶׁק רָשׁ וְגֵזֶל מִשְׁפָּט וָצֶדֶק תִּרְאֶה
בַּמְּדִינָה אַל תִּתְמַהּ עַל הַחֵפֶץ כִּי גָבֹהַּ מֵעַל גָּבֹהַּ שֹׁמֵר
וּגְבֹהִים עֲלֵיהֶם: וְיִתְרוֹן אֶרֶץ בַּכֹּל הִיא[1] מֶלֶךְ לְשָׂדֶה נֶעֱבָד:
אֹהֵב כֶּסֶף לֹא יִשְׂבַּע כֶּסֶף וּמִי אֹהֵב בְּהָמוֹן לֹא תְבוּאָה גַּם
זֶה הָבֶל: בִּרְבוֹת הַטּוֹבָה רַבּוּ אוֹכְלֶיהָ וּמַה כִּשְׁרוֹן לִבְעָלֶיהָ
כִּי אִם רְאִית[2] עֵינָיו: מְתוּקָה שְׁנַת הָעֹבֵד אִם מְעַט וְאִם
הַרְבֵּה יֹאכֵל וְהַשָּׂבָע לָעָשִׁיר אֵינֶנּוּ מַנִּיחַ לוֹ לִישׁוֹן: יֵשׁ
רָעָה חוֹלָה רָאִיתִי תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ עֹשֶׁר שָׁמוּר לִבְעָלָיו
לְרָעָתוֹ: וְאָבַד הָעֹשֶׁר הַהוּא בְּעִנְיַן רָע וְהוֹלִיד בֵּן וְאֵין בְּיָדוֹ
מְאוּמָה: כַּאֲשֶׁר יָצָא מִבֶּטֶן אִמּוֹ עָרֹם יָשׁוּב לָלֶכֶת כְּשֶׁבָּא
וּמְאוּמָה לֹא יִשָּׂא בַעֲמָלוֹ שֶׁיֹּלֵךְ בְּיָדוֹ: וְגַם זֹה רָעָה חוֹלָה
כָּל עִמַּת שֶׁבָּא כֵּן יֵלֵךְ וּמַה יִּתְרוֹן לוֹ שֶׁיַּעֲמֹל לָרוּחַ: גַּם כָּל
יָמָיו בַּחֹשֶׁךְ יֹאכֵל וְכָעַס הַרְבֵּה וְחָלְיוֹ וָקָצֶף: הִנֵּה אֲשֶׁר
רָאִיתִי אֲנִי טוֹב אֲשֶׁר יָפֶה לֶאֱכוֹל וְלִשְׁתּוֹת וְלִרְאוֹת טוֹבָה
בְּכָל עֲמָלוֹ שֶׁיַּעֲמֹל תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ מִסְפַּר יְמֵי חַיָּיו אֲשֶׁר נָתַן
לוֹ הָאֱלֹהִים כִּי הוּא חֶלְקוֹ: גַּם כָּל הָאָדָם אֲשֶׁר נָתַן לוֹ
הָאֱלֹהִים עֹשֶׁר וּנְכָסִים וְהִשְׁלִיטוֹ לֶאֱכֹל מִמֶּנּוּ וְלָשֵׂאת
אֶת חֶלְקוֹ וְלִשְׂמֹחַ בַּעֲמָלוֹ זֹה מַתַּת אֱלֹהִים הִיא: כִּי לֹא
הַרְבֵּה יִזְכֹּר אֶת יְמֵי חַיָּיו כִּי הָאֱלֹהִים מַעֲנֶה בְּשִׂמְחַת לִבּוֹ:

1) הוּא ק׳. 2) ראוֹת ק׳.

וְטוֹב מִשְּׁנֵיהֶם אֵת אֲשֶׁר עֵדֶן לֹא הָיָה אֲשֶׁר לֹא רָאָה אֶת
הַמַּעֲשֶׂה הָרָע אֲשֶׁר נַעֲשָׂה תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: וָרָאִיתִי אֲנִי
אֶת כָּל עָמָל וְאֵת כָּל כִּשְׁרוֹן הַמַּעֲשֶׂה כִּי הִיא קִנְאַת אִישׁ
מֵרֵעֵהוּ גַּם זֶה הֶבֶל וּרְעוּת רוּחַ: הַכְּסִיל חֹבֵק אֶת יָדָיו
וְאֹכֵל אֶת בְּשָׂרוֹ: טוֹב מְלֹא כַף נָחַת מִמְּלֹא חָפְנַיִם עָמָל
וּרְעוּת רוּחַ: וְשַׁבְתִּי אֲנִי וָאֶרְאֶה הֶבֶל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: יֵשׁ
אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי גַּם בֵּן וָאָח אֵין לוֹ וְאֵין קֵץ לְכָל עֲמָלוֹ גַּם
עֵינוֹ[1] לֹא תִשְׂבַּע עֹשֶׁר וּלְמִי אֲנִי עָמֵל וּמְחַסֵּר אֶת נַפְשִׁי
מִטּוֹבָה גַּם זֶה הֶבֶל וְעִנְיַן רָע הוּא: טוֹבִים הַשְּׁנַיִם מִן הָאֶחָד
אֲשֶׁר יֵשׁ לָהֶם שָׂכָר טוֹב בַּעֲמָלָם: כִּי אִם יִפְּלוּ הָאֶחָד
יָקִים אֶת חֲבֵרוֹ וְאִילוּ הָאֶחָד שֶׁיִּפּוֹל וְאֵין שֵׁנִי לַהֲקִימוֹ: גַּם
אִם יִשְׁכְּבוּ שְׁנַיִם וְחַם לָהֶם וּלְאֶחָד אֵיךְ יֵחָם: וְאִם יִתְקְפוֹ
הָאֶחָד הַשְּׁנַיִם יַעַמְדוּ נֶגְדּוֹ וְהַחוּט הַמְשֻׁלָּשׁ לֹא בִמְהֵרָה
יִנָּתֵק: טוֹב יֶלֶד מִסְכֵּן וְחָכָם מִמֶּלֶךְ זָקֵן וּכְסִיל אֲשֶׁר לֹא
יָדַע לְהִזָּהֵר עוֹד: כִּי מִבֵּית הָסוּרִים יָצָא לְמֶלֶךְ כִּי גַּם
בְּמַלְכוּתוֹ נוֹלַד רָשׁ: רָאִיתִי אֶת כָּל הַחַיִּים הַמְהַלְּכִים
תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ עִם הַיֶּלֶד הַשֵּׁנִי אֲשֶׁר יַעֲמֹד תַּחְתָּיו: אֵין קֵץ
לְכָל הָעָם לְכֹל אֲשֶׁר הָיָה לִפְנֵיהֶם גַּם הָאַחֲרוֹנִים לֹא
יִשְׂמְחוּ בוֹ כִּי גַם זֶה הֶבֶל וְרַעְיוֹן רוּחַ: שְׁמֹר רַגְלֶיךָ[2] כַּאֲשֶׁר
תֵּלֵךְ אֶל בֵּית הָאֱלֹהִים וְקָרוֹב לִשְׁמֹעַ מִתֵּת הַכְּסִילִים זָבַח
ה כִּי אֵינָם יוֹדְעִים לַעֲשׂוֹת רָע: אַל תְּבַהֵל עַל פִּיךָ וְלִבְּךָ אַל
יְמַהֵר לְהוֹצִיא דָבָר לִפְנֵי הָאֱלֹהִים כִּי הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם
וְאַתָּה עַל הָאָרֶץ עַל כֵּן יִהְיוּ דְבָרֶיךָ מְעַטִּים: כִּי בָּא הַחֲלוֹם
בְּרֹב עִנְיָן וְקוֹל כְּסִיל בְּרֹב דְּבָרִים: כַּאֲשֶׁר תִּדֹּר נֶדֶר לֵאלֹהִים

[1]) עֵינוֹ ק׳. [2]) יתיר י׳.

וְיַאֲבֵד אֶת לֵב מַתָּנָה: טוֹב אַחֲרִית דָּבָר מֵרֵאשִׁיתוֹ טוֹב
אֶרֶךְ רוּחַ מִגְּבַהּ רוּחַ: אַל תְּבַהֵל בְּרוּחֲךָ לִכְעוֹס כִּי כַעַס
בְּחֵיק כְּסִילִים יָנוּחַ: אַל תֹּאמַר מֶה הָיָה שֶׁהַיָּמִים
הָרִאשֹׁנִים הָיוּ טוֹבִים מֵאֵלֶּה כִּי לֹא מֵחָכְמָה שָׁאַלְתָּ עַל
זֶה: טוֹבָה חָכְמָה עִם נַחֲלָה וְיִתֵּר לְרֹאֵי הַשָּׁמֶשׁ: כִּי בְצֵל
הַחָכְמָה בְּצֵל הַכָּסֶף וְיִתְרוֹן דַּעַת הַחָכְמָה תְּחַיֶּה בְּעָלֶיהָ:
רְאֵה אֶת מַעֲשֵׂה הָאֱלֹהִים כִּי מִי יוּכַל לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר
עִוְּתוֹ: בְּיוֹם טוֹבָה הֱיֵה בְטוֹב וּבְיוֹם רָעָה רְאֵה גַּם אֶת זֶה
לְעֻמַּת זֶה עָשָׂה הָאֱלֹהִים עַל דִּבְרַת שֶׁלֹּא יִמְצָא הָאָדָם
אַחֲרָיו מְאוּמָה: אֶת הַכֹּל רָאִיתִי בִּימֵי הֶבְלִי יֵשׁ צַדִּיק אֹבֵד
בְּצִדְקוֹ וְיֵשׁ רָשָׁע מַאֲרִיךְ בְּרָעָתוֹ: אַל תְּהִי צַדִּיק הַרְבֵּה
וְאַל תְּתְחַכַּם יוֹתֵר לָמָּה תִּשּׁוֹמֵם: אַל תִּרְשַׁע הַרְבֵּה וְאַל
תְּהִי סָכָל לָמָּה תָמוּת בְּלֹא עִתֶּךָ: טוֹב אֲשֶׁר תֶּאֱחֹז בָּזֶה
וְגַם מִזֶּה אַל תַּנַּח אֶת יָדֶךָ כִּי יְרֵא אֱלֹהִים יֵצֵא אֶת כֻּלָּם:
הַחָכְמָה תָּעֹז לֶחָכָם מֵעֲשָׂרָה שַׁלִּיטִים אֲשֶׁר הָיוּ בָּעִיר: כִּי
אָדָם אֵין צַדִּיק בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה טוֹב וְלֹא יֶחֱטָא: גַּם לְכָל
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יְדֻבֵּרוּ אַל תִּתֵּן לִבֶּךָ אֲשֶׁר לֹא תִשְׁמַע אֶת
עַבְדְּךָ מְקַלְלֶךָּ: כִּי גַּם פְּעָמִים רַבּוֹת יָדַע לִבֶּךָ אֲשֶׁר גַּם אַתָּה
קִלַּלְתָּ אֲחֵרִים: כָּל זֶה נִסִּיתִי בַחָכְמָה אָמַרְתִּי אֶחְכָּמָה
וְהִיא רְחוֹקָה מִמֶּנִּי: רָחוֹק מַה שֶּׁהָיָה וְעָמֹק עָמֹק מִי
יִמְצָאֶנּוּ: סַבּוֹתִי אֲנִי וְלִבִּי לָדַעַת וְלָתוּר וּבַקֵּשׁ חָכְמָה
וְחֶשְׁבּוֹן וְלָדַעַת רֶשַׁע כֶּסֶל וְהַסִּכְלוּת הוֹלֱלוֹת: וּמוֹצֵא אֲנִי
מַר מִמָּוֶת אֶת הָאִשָּׁה אֲשֶׁר הִיא מְצוֹדִים וַחֲרָמִים לִבָּהּ
אֲסוּרִים יָדֶיהָ טוֹב לִפְנֵי הָאֱלֹהִים יִמָּלֵט מִמֶּנָּה וְחוֹטֵא

*) אהה ק׳.

ו יֵשׁ רָעָה אֲשֶׁר רָאִיתִי תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ וְרַבָּה הִיא עַל הָאָדָם:
אִישׁ אֲשֶׁר יִתֶּן לוֹ הָאֱלֹהִים עֹשֶׁר וּנְכָסִים וְכָבוֹד וְאֵינֶנּוּ חָסֵר
לְנַפְשׁוֹ מִכֹּל אֲשֶׁר יִתְאַוֶּה וְלֹא יַשְׁלִיטֶנּוּ הָאֱלֹהִים לֶאֱכֹל
מִמֶּנּוּ כִּי אִישׁ נָכְרִי יֹאכְלֶנּוּ זֶה הֶבֶל וְחֳלִי רָע הוּא: אִם
יוֹלִיד אִישׁ מֵאָה וְשָׁנִים רַבּוֹת יִחְיֶה וְרַב שְׁנֵי חַיָּיו וְנַפְשׁוֹ
לֹא תִשְׂבַּע מִן הַטּוֹבָה וְגַם קְבוּרָה לֹא הָיְתָה לּוֹ
אָמַרְתִּי טוֹב מִמֶּנּוּ הַנָּפֶל: כִּי בַהֶבֶל בָּא וּבַחֹשֶׁךְ יֵלֵךְ
וּבַחֹשֶׁךְ שְׁמוֹ יְכֻסֶּה: גַּם שֶׁמֶשׁ לֹא רָאָה וְלֹא יָדָע נַחַת לָזֶה
מִזֶּה: וְאִלּוּ חָיָה אֶלֶף שָׁנִים פַּעֲמַיִם וְטוֹבָה לֹא רָאָה הֲלֹא
אֶל מָקוֹם אֶחָד הַכֹּל הוֹלֵךְ: כָּל עֲמַל הָאָדָם לְפִיהוּ וְגַם
הַנֶּפֶשׁ לֹא תִמָּלֵא: כִּי מַה יּוֹתֵר לֶחָכָם מִן הַכְּסִיל מַה לֶּעָנִי
יוֹדֵעַ לַהֲלֹךְ נֶגֶד הַחַיִּים: טוֹב מַרְאֵה עֵינַיִם מֵהֲלַךְ נָפֶשׁ
גַּם זֶה הֶבֶל וּרְעוּת רוּחַ: מַה שֶּׁהָיָה כְּבָר נִקְרָא שְׁמוֹ וְנוֹדָע
אֲשֶׁר הוּא אָדָם וְלֹא יוּכַל לָדִין עִם שֶׁהַתַּקִּיף מִמֶּנּוּ: כִּי יֵשׁ
דְּבָרִים הַרְבֵּה מַרְבִּים הָבֶל מַה יֹּתֵר לָאָדָם: כִּי מִי יוֹדֵעַ
מַה טּוֹב לָאָדָם בַּחַיִּים מִסְפַּר יְמֵי חַיֵּי הֶבְלוֹ וְיַעֲשֵׂם כַּצֵּל
אֲשֶׁר מִי יַגִּיד לָאָדָם מַה יִּהְיֶה אַחֲרָיו תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ:

ז טוֹב שֵׁם מִשֶּׁמֶן טוֹב וְיוֹם הַמָּוֶת מִיּוֹם הִוָּלְדוֹ:
טוֹב לָלֶכֶת אֶל בֵּית אֵבֶל מִלֶּכֶת אֶל בֵּית מִשְׁתֶּה
בַּאֲשֶׁר הוּא סוֹף כָּל הָאָדָם וְהַחַי יִתֵּן אֶל לִבּוֹ: טוֹב
כַּעַס מִשְּׂחֹק כִּי בְרַע פָּנִים יִיטַב לֵב: לֵב חֲכָמִים בְּבֵית
אֵבֶל וְלֵב כְּסִילִים בְּבֵית שִׂמְחָה: טוֹב לִשְׁמֹעַ גַּעֲרַת
חָכָם מֵאִישׁ שֹׁמֵעַ שִׁיר כְּסִילִים: כִּי כְקוֹל הַסִּירִים תַּחַת
הַסִּיר כֵּן שְׂחֹק הַכְּסִיל וְגַם זֶה הָבֶל: כִּי הָעֹשֶׁק יְהוֹלֵל חָכָם

*) יתיר ה'. ס) ט' לכתי.

אֱלֹהִים כְּמַעֲשֵׂה הַצַּדִּיקִים אָמַרְתִּי שֶׁגַּם זֶה הָבֶל:
וְשִׁבַּחְתִּי אֲנִי אֶת הַשִּׂמְחָה אֲשֶׁר אֵין טוֹב לָאָדָם תַּחַת
הַשֶּׁמֶשׁ כִּי אִם לֶאֱכֹל וְלִשְׁתּוֹת וְלִשְׂמֹחַ וְהוּא יִלְוֶנּוּ בַעֲמָלוֹ
יְמֵי חַיָּיו אֲשֶׁר נָתַן לוֹ הָאֱלֹהִים תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: כַּאֲשֶׁר
נָתַתִּי אֶת לִבִּי לָדַעַת חָכְמָה וְלִרְאוֹת אֶת הָעִנְיָן אֲשֶׁר
נַעֲשָׂה עַל הָאָרֶץ כִּי גַם בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה שֵׁנָה בְּעֵינָיו אֵינֶנּוּ
רֹאֶה: וְרָאִיתִי אֶת כָּל מַעֲשֵׂה הָאֱלֹהִים כִּי לֹא יוּכַל הָאָדָם
לִמְצוֹא אֶת הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר נַעֲשָׂה תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ בְּשֶׁל אֲשֶׁר
יַעֲמל הָאָדָם לְבַקֵּשׁ וְלֹא יִמְצָא וְגַם אִם יֹאמַר הֶחָכָם לָדַעַת
לֹא יוּכַל לִמְצֹא: כִּי אֶת כָּל זֶה נָתַתִּי אֶל לִבִּי וְלָבוּר אֶת ט
כָּל זֶה אֲשֶׁר הַצַּדִּיקִים וְהַחֲכָמִים וַעֲבָדֵיהֶם בְּיַד הָאֱלֹהִים
גַּם אַהֲבָה גַם שִׂנְאָה אֵין יוֹדֵעַ הָאָדָם הַכֹּל לְפָנֵיהֶם: הַכֹּל
כַּאֲשֶׁר לַכֹּל מִקְרֶה אֶחָד לַצַּדִּיק וְלָרָשָׁע לַטּוֹב וְלַטָּהוֹר
וְלַטָּמֵא וְלַזֹּבֵחַ וְלַאֲשֶׁר אֵינֶנּוּ זֹבֵחַ כַּטּוֹב כַּחַטָּא הַנִּשְׁבָּע
כַּאֲשֶׁר שְׁבוּעָה יָרֵא: זֶה רָע בְּכֹל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ
כִּי מִקְרֶה אֶחָד לַכֹּל וְגַם לֵב בְּנֵי הָאָדָם מָלֵא רָע וְהוֹלֵלוֹת
בִּלְבָבָם בְּחַיֵּיהֶם וְאַחֲרָיו אֶל הַמֵּתִים: כִּי מִי אֲשֶׁר יְחֻבַּר* *)
אֶל כָּל הַחַיִּים יֵשׁ בִּטָּחוֹן כִּי לֶכֶלֶב חַי הוּא טוֹב מִן הָאַרְיֵה
הַמֵּת: כִּי הַחַיִּים יוֹדְעִים שֶׁיָּמֻתוּ וְהַמֵּתִים אֵינָם יוֹדְעִים
מְאוּמָה וְאֵין עוֹד לָהֶם שָׂכָר כִּי נִשְׁכַּח זִכְרָם: גַּם אַהֲבָתָם
גַּם שִׂנְאָתָם גַּם קִנְאָתָם כְּבָר אָבָדָה וְחֵלֶק אֵין לָהֶם עוֹד
לְעוֹלָם בְּכֹל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: לֵךְ אֱכל בְּשִׂמְחָה
לַחְמֶךָ וּשְׁתֵה בְלֵב טוֹב יֵינֶךָ כִּי כְבָר רָצָה הָאֱלֹהִים אֶת
מַעֲשֶׂיךָ: בְּכָל עֵת יִהְיוּ בְגָדֶיךָ לְבָנִים וְשֶׁמֶן עַל רֹאשְׁךָ אַל

*) יְחֻבַּר ק׳.

יִלָּבֵד בָּהּ: רְאֵה זֶה מָצָאתִי אָמְרָה קֹהֶלֶת אַחַת לְאַחַת
לִמְצֹא חֶשְׁבּוֹן: אֲשֶׁר עוֹד בִּקְּשָׁה נַפְשִׁי וְלֹא מָצָאתִי אָדָם
אֶחָד מֵאֶלֶף מָצָאתִי וְאִשָּׁה בְּכָל אֵלֶּה לֹא מָצָאתִי: לְבַד
רְאֵה זֶה מָצָאתִי אֲשֶׁר עָשָׂה הָאֱלֹהִים אֶת הָאָדָם יָשָׁר
ח וְהֵמָּה בִּקְּשׁוּ חִשְׁבֹנוֹת רַבִּים: מִי כְהֶחָכָם וּמִי יוֹדֵעַ פֵּשֶׁר
דָּבָר חָכְמַת אָדָם תָּאִיר פָּנָיו וְעֹז פָּנָיו יְשֻׁנֶּא: אֲנִי פִּי מֶלֶךְ
שְׁמֹר וְעַל דִּבְרַת שְׁבוּעַת אֱלֹהִים: אַל תִּבָּהֵל מִפָּנָיו תֵּלֵךְ
אַל תַּעֲמֹד בְּדָבָר רָע כִּי כָּל אֲשֶׁר יַחְפֹּץ יַעֲשֶׂה: בַּאֲשֶׁר דְּבַר
מֶלֶךְ שִׁלְטָן וּמִי יֹאמַר לוֹ מַה תַּעֲשֶׂה: שׁוֹמֵר מִצְוָה לֹא
יֵדַע דָּבָר רָע וְעֵת וּמִשְׁפָּט יֵדַע לֵב חָכָם: כִּי לְכָל חֵפֶץ יֵשׁ
עֵת וּמִשְׁפָּט כִּי רָעַת הָאָדָם רַבָּה עָלָיו: כִּי אֵינֶנּוּ יֹדֵעַ מַה
שֶּׁיִּהְיֶה כִּי כַאֲשֶׁר יִהְיֶה מִי יַגִּיד לוֹ: אֵין אָדָם שַׁלִּיט בָּרוּחַ
לִכְלוֹא אֶת הָרוּחַ וְאֵין שִׁלְטוֹן בְּיוֹם הַמָּוֶת וְאֵין מִשְׁלַחַת
בַּמִּלְחָמָה וְלֹא יְמַלֵּט רֶשַׁע אֶת בְּעָלָיו: אֶת כָּל זֶה רָאִיתִי
וְנָתוֹן אֶת לִבִּי לְכָל מַעֲשֶׂה אֲשֶׁר נַעֲשָׂה תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ עֵת
אֲשֶׁר שָׁלַט הָאָדָם בְּאָדָם לְרַע לוֹ: וּבְכֵן רָאִיתִי רְשָׁעִים
קְבֻרִים וָבָאוּ וּמִמְּקוֹם קָדוֹשׁ יְהֵלֵכוּ וְיִשְׁתַּכְּחוּ בָּעִיר אֲשֶׁר
כֵּן עָשׂוּ גַּם זֶה הָבֶל: אֲשֶׁר אֵין נַעֲשָׂה פִתְגָם מַעֲשֵׂה הָרָעָה
מְהֵרָה עַל כֵּן מָלֵא לֵב בְּנֵי הָאָדָם בָּהֶם לַעֲשׂוֹת רָע: אֲשֶׁר
חֹטֶא עֹשֶׂה רָע מְאַת וּמַאֲרִיךְ לוֹ כִּי גַם יוֹדֵעַ אָנִי אֲשֶׁר יִהְיֶה
טוֹב לְיִרְאֵי הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר יִירְאוּ מִלְּפָנָיו: וְטוֹב לֹא יִהְיֶה
לָרָשָׁע וְלֹא יַאֲרִיךְ יָמִים כַּצֵּל אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ יָרֵא מִלִּפְנֵי
אֱלֹהִים: יֶשׁ הֶבֶל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יֵשׁ צַדִּיקִים
אֲשֶׁר מַגִּיעַ אֲלֵהֶם כְּמַעֲשֵׂה הָרְשָׁעִים וְיֵשׁ רְשָׁעִים שֶׁמַּגִּיעַ

הַסַּכָּל בַּמְרוֹמִים רַבִּים וַעֲשִׁירִים בַּשִּׁפָּל יֵשֵׁבוּ: רָאִיתִי
עֲבָדִים עַל סוּסִים וְשָׂרִים הֹלְכִים כָּעֲבָדִים עַל הָאָרֶץ:
חֹפֵר גּוּמָּץ בּוֹ יִפֹּל וּפֹרֵץ גָּדֵר יִשְׁכָּנוּ נָחָשׁ: מַסִּיעַ אֲבָנִים
יֵעָצֵב בָּהֶם בּוֹקֵעַ עֵצִים יִסָּכֵן בָּם: אִם קֵהָה הַבַּרְזֶל וְהוּא
לֹא פָנִים קִלְקַל וַחֲיָלִים יַגְבִּיר וְיִתְרוֹן הַכְשֵׁיר חָכְמָה: אִם
יִשֹּׁךְ הַנָּחָשׁ בְּלוֹא לָחַשׁ וְאֵין יִתְרוֹן לְבַעַל הַלָּשׁוֹן: דִּבְרֵי פִי
חָכָם חֵן וְשִׂפְתוֹת כְּסִיל תְּבַלְּעֶנּוּ: תְּחִלַּת דִּבְרֵי פִיהוּ סִכְלוּת
וְאַחֲרִית פִּיהוּ הוֹלֵלוּת רָעָה: וְהַסַּכָּל יַרְבֶּה דְּבָרִים לֹא יֵדַע
הָאָדָם מַה שֶּׁיִּהְיֶה וַאֲשֶׁר יִהְיֶה מֵאַחֲרָיו מִי יַגִּיד לוֹ: עֲמַל
הַכְּסִילִים תְּיַגְּעֶנּוּ אֲשֶׁר לֹא יָדַע לָלֶכֶת אֶל עִיר: אִי לָךְ
אֶרֶץ שֶׁמַּלְכֵּךְ נָעַר וְשָׂרַיִךְ בַּבֹּקֶר יֹאכֵלוּ: אַשְׁרֶיךָ אֶרֶץ
שֶׁמַּלְכֵּךְ בֶּן חוֹרִים וְשָׂרַיִךְ בָּעֵת יֹאכְלוּ בִּגְבוּרָה וְלֹא בַשְּׁתִי:
בַּעֲצַלְתַּיִם יִמַּךְ הַמְּקָרֶה וּבְשִׁפְלוּת יָדַיִם יִדְלֹף הַבָּיִת:
לִשְׂחוֹק עֹשִׂים לֶחֶם וְיַיִן יְשַׂמַּח חַיִּים וְהַכֶּסֶף יַעֲנֶה אֶת הַכֹּל:
גַּם בְּמַדָּעֲךָ מֶלֶךְ אַל תְּקַלֵּל וּבְחַדְרֵי מִשְׁכָּבְךָ אַל תְּקַלֵּל
עָשִׁיר כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיךְ אֶת הַקּוֹל וּבַעַל הַכְּנָפַיִם יַגִּיד
דָּבָר: שַׁלַּח לַחְמְךָ עַל פְּנֵי הַמָּיִם כִּי בְרֹב הַיָּמִים תִּמְצָאֶנּוּ: יא
תֶּן חֵלֶק לְשִׁבְעָה וְגַם לִשְׁמוֹנָה כִּי לֹא תֵדַע מַה יִּהְיֶה רָעָה
עַל הָאָרֶץ: אִם יִמָּלְאוּ הֶעָבִים גֶּשֶׁם עַל הָאָרֶץ יָרִיקוּ וְאִם
יִפּוֹל עֵץ בַּדָּרוֹם וְאִם בַּצָּפוֹן מְקוֹם שֶׁיִּפּוֹל הָעֵץ שָׁם יִהְיֶה:
שֹׁמֵר רוּחַ לֹא יִזְרָע וְרֹאֶה בֶּעָבִים לֹא יִקְצוֹר: כַּאֲשֶׁר אֵינְךָ
יוֹדֵעַ מַה דֶּרֶךְ הָרוּחַ כַּעֲצָמִים בְּבֶטֶן הַמְּלֵאָה כָּכָה לֹא
תֵדַע אֶת מַעֲשֵׂה הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֶת הַכֹּל: בַּבֹּקֶר
זְרַע אֶת זַרְעֶךָ וְלָעֶרֶב אַל תַּנַּח יָדֶךָ כִּי אֵינְךָ יוֹדֵעַ אֵי זֶה

*) יתיר ה'. °) יגד ק'.

יֶחְסָר: רְאֵה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אָהַבְתָּ כָּל יְמֵי חַיֵּי
הֶבְלֶךָ אֲשֶׁר נָתַן לְךָ תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ כֹּל יְמֵי הֶבְלֶךָ כִּי הוּא
חֶלְקְךָ בַּחַיִּים וּבַעֲמָלְךָ אֲשֶׁר אַתָּה עָמֵל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ:
כֹּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ לַעֲשׂוֹת בְּכֹחֲךָ עֲשֵׂה כִּי אֵין מַעֲשֶׂה
וְחֶשְׁבּוֹן וְדַעַת וְחָכְמָה בִּשְׁאוֹל אֲשֶׁר אַתָּה הֹלֵךְ שָׁמָּה:
שַׁבְתִּי וְרָאָה תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ כִּי לֹא לַקַּלִּים הַמֵּרוֹץ וְלֹא
לַגִּבּוֹרִים הַמִּלְחָמָה וְגַם לֹא לַחֲכָמִים לֶחֶם וְגַם לֹא לַנְּבֹנִים
עֹשֶׁר וְגַם לֹא לַיֹּדְעִים חֵן כִּי עֵת וָפֶגַע יִקְרֶה אֶת כֻּלָּם: כִּי
גַּם לֹא יֵדַע הָאָדָם אֶת עִתּוֹ כַּדָּגִים שֶׁנֶּאֱחָזִים בִּמְצוֹדָה
רָעָה וְכַצִּפֳּרִים הָאֲחוּזוֹת בַּפָּח בָּהֶם יוּקָשִׁים בְּנֵי הָאָדָם
לְעֵת רָעָה כְּשֶׁתִּפֹּל עֲלֵיהֶם פִּתְאֹם: גַּם זֹה רָאִיתִי חָכְמָה
תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ וּגְדוֹלָה הִיא אֵלָי: עִיר קְטַנָּה וַאֲנָשִׁים בָּהּ
מְעָט וּבָא אֵלֶיהָ מֶלֶךְ גָּדוֹל וְסָבַב אֹתָהּ וּבָנָה עָלֶיהָ מְצוֹדִים
גְּדוֹלִים: וּמָצָא בָהּ אִישׁ מִסְכֵּן חָכָם וּמִלַּט הוּא אֶת הָעִיר
בְּחָכְמָתוֹ וְאָדָם לֹא זָכַר אֶת הָאִישׁ הַמִּסְכֵּן הַהוּא: וְאָמַרְתִּי
אֲנִי טוֹבָה חָכְמָה מִגְּבוּרָה וְחָכְמַת הַמִּסְכֵּן בְּזוּיָה וּדְבָרָיו
אֵינָם נִשְׁמָעִים: דִּבְרֵי חֲכָמִים בְּנַחַת נִשְׁמָעִים מִזַּעֲקַת
מוֹשֵׁל בַּכְּסִילִים: טוֹבָה חָכְמָה מִכְּלֵי קְרָב וְחוֹטֵא אֶחָד
י יְאַבֵּד טוֹבָה הַרְבֵּה: זְבוּבֵי מָוֶת יַבְאִישׁ יַבִּיעַ שֶׁמֶן רוֹקֵחַ
יָקָר מֵחָכְמָה מִכָּבוֹד סִכְלוּת מְעָט: לֵב חָכָם לִימִינוֹ וְלֵב
כְּסִיל לִשְׂמֹאלוֹ: וְגַם בַּדֶּרֶךְ כְּשֶׁהַכֶּסֶל* הֹלֵךְ לִבּוֹ חָסֵר
וְאָמַר לַכֹּל סָכָל הוּא: אִם רוּחַ הַמּוֹשֵׁל תַּעֲלֶה עָלֶיךָ
מְקוֹמְךָ אַל תַּנַּח כִּי מַרְפֵּא יַנִּיחַ חֲטָאִים גְּדוֹלִים: יֵשׁ רָעָה
רָאִיתִי תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ כִּשְׁגָגָה שֶׁיֵּצֵא מִלִּפְנֵי הַשַּׁלִּיט: נְתִן

*) יתיר ה׳.

עֲשׂוֹת סְפָרִים הַרְבֵּה אֵין קֵץ וְלַהַג הַרְבֵּה יְגִעַת בָּשָׂר: סוֹף* דָּבָר הַכֹּל נִשְׁמָע אֶת הָאֱלֹהִים יְרָא וְאֶת מִצְוֹתָיו שְׁמוֹר כִּי זֶה כָּל הָאָדָם: כִּי אֶת כָּל מַעֲשֶׂה הָאֱלֹהִים יָבִא בְּמִשְׁפָּט עַל כָּל נֶעְלָם אִם טוֹב וְאִם רָע:

*) ס' רנתי.

סוֹף דָּבָר הַכֹּל נִשְׁמָע אֶת־הָאֱלֹהִים יְרָא
וְאֶת־מִצְוֹתָיו שְׁמוֹר כִּי־זֶה כָּל־הָאָדָם:

קדיש יתום.

Vor dem Ausheben der Thora spricht man in einigen Gemeinden Folgendes:

אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל דּוֹר וָדֹר: יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

אַב הָרַחֲמִים הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָם: כִּי בְךָ לְבַד בָּטָחְנוּ מֶלֶךְ אֵל רָם וְנִשָּׂא אֲדוֹן עוֹלָמִים:

Vor dem Ausheben der Thora spricht man in einigen Gemeinden Folgendes:

אין כמוך Unter den Göttern ist Keiner Dir gleich, o Herr, und nichts ist gleich Deinen Werken. Dein ist das Reich aller Ewigkeiten, Deine Herrschaft währet für und für. Der Ewige regiert, der Ewige hat regiert, der Ewige wird regieren immer und ewig. Der Ewige gibt seinem Volke Sieg, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden.

אב הרחמים Vater des Erbarmens! In Deinem Wohlgefallen thue Zion Gutes, Jerusalems Mauern baue. Denn auf Dich allein vertrauen wir, allwaltender Gott, hoch und erhaben, Herr der Ewigkeiten!

יַכְשָׁר הֲזֶה אוֹ זֶה וְאִם שְׁנֵיהֶם כְּאֶחָד טוֹבִים: וּמָתוֹק הָאוֹר
וְטוֹב לָעֵינַיִם לִרְאוֹת אֶת הַשָּׁמֶשׁ: כִּי אִם שָׁנִים הַרְבֵּה
יִחְיֶה הָאָדָם בְּכָלָם יִשְׂמָח וְיִזְכֹּר אֶת יְמֵי הַחֹשֶׁךְ כִּי הַרְבֵּה
יִהְיוּ כָּל שֶׁבָּא הָבֶל: שְׂמַח בָּחוּר בְּיַלְדוּתֶךָ וִיטִיבְךָ לִבְּךָ
בִּימֵי בְחוּרוֹתֶיךָ וְהַלֵּךְ בִּדְרָכֵי לִבֶּךָ וּבְמַרְאֵי* עֵינֶיךָ וְדַע כִּי
עַל כָּל אֵלֶּה יְבִיאֲךָ הָאֱלֹהִים בַּמִּשְׁפָּט: וְהָסֵר כַּעַס מִלִּבֶּךָ
יב וְהַעֲבֵר רָעָה מִבְּשָׂרֶךָ כִּי הַיַּלְדוּת וְהַשַּׁחֲרוּת הָבֶל: וּזְכֹר
אֶת בּוֹרְאֶיךָ בִּימֵי בְחוּרוֹתֶיךָ עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֹאוּ יְמֵי הָרָעָה
וְהִגִּיעוּ שָׁנִים אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵין לִי בָּהֶם חֵפֶץ: עַד אֲשֶׁר לֹא
תֶחְשַׁךְ הַשֶּׁמֶשׁ וְהָאוֹר וְהַיָּרֵחַ וְהַכּוֹכָבִים וְשָׁבוּ הֶעָבִים אַחַר
הַגָּשֶׁם: בְּיוֹם שֶׁיָּזוּעוּ שֹׁמְרֵי הַבַּיִת וְהִתְעַוְּתוּ אַנְשֵׁי הֶחָיִל
וּבָטְלוּ הַטֹּחֲנוֹת כִּי מִעֵטוּ וְחָשְׁכוּ הָרֹאוֹת בָּאֲרֻבּוֹת: וְסָגְרוּ
דְלָתַיִם בַּשּׁוּק בִּשְׁפַל קוֹל הַטַּחֲנָה וְיָקוּם לְקוֹל הַצִּפּוֹר
וְיִשַּׁחוּ כָּל בְּנוֹת הַשִּׁיר: גַּם מִגָּבֹהַּ יִירָאוּ וְחִתְחִתִּים בַּדָּרֶךְ
וְיָנֵאץ הַשָּׁקֵד וְיִסְתַּבֵּל הֶחָגָב וְתָפֵר הָאֲבִיוֹנָה כִּי הֹלֵךְ
הָאָדָם אֶל בֵּית עוֹלָמוֹ וְסָבְבוּ בַשּׁוּק הַסּוֹפְדִים: עַד אֲשֶׁר
לֹא יֵרָחֵק חֶבֶל הַכֶּסֶף וְתָרֻץ גֻּלַּת הַזָּהָב וְתִשָּׁבֵר כַּד עַל
הַמַּבּוּעַ וְנָרֹץ הַגַּלְגַּל אֶל הַבּוֹר: וְיָשֹׁב הֶעָפָר עַל הָאָרֶץ
כְּשֶׁהָיָה וְהָרוּחַ תָּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נְתָנָהּ: הֶבֶל
הֲבָלִים אָמַר הַקֹּהֶלֶת הַכֹּל הָבֶל: וְיֹתֵר שֶׁהָיָה קֹהֶלֶת
חָכָם עוֹד לִמַּד דַּעַת אֶת הָעָם וְאִזֵּן וְחִקֵּר תִּקֵּן מְשָׁלִים
הַרְבֵּה: בִּקֵּשׁ קֹהֶלֶת לִמְצֹא דִּבְרֵי חֵפֶץ וְכָתוּב יֹשֶׁר דִּבְרֵי
אֱמֶת: דִּבְרֵי חֲכָמִים כַּדָּרְבֹנוֹת וּכְמַשְׁמְרוֹת נְטוּעִים
בַּעֲלֵי אֲסִפּוֹת נִתְּנוּ מֵרֹעֶה אֶחָד: וְיֹתֵר מֵהֵמָּה בְּנִי הִזָּהֵר

*) ובמראה ק'. ⁰) ירחק ק'.

Die heilige Lade wird geöffnet, und während der Vorbeter zwei Thorarollen aus derselben nimmt, spricht die Gemeinde:

ויהי Wenn die Lade zog, sprach Mosche: „Erhebe Dich, o Ewiger, laß Deine Feinde sich zerstreuen, und die Dich hassen, vor Dir flüchtig werden!" Denn von Zion geht aus die Lehre, und das Wort des Ewigen von Jerusalem.

Gelobt sei, der seinem Volke Israel die Thora gegeben, in seiner Heiligkeit!

יהוה Der Ewige, der Ewige, Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und voller Huld und Treue, der bewahret Huld dem tausendsten Geschlechte, der vergibt Sünde, Missethat und Schuld, und befreit von Strafe. (Dreimal.)

רבון Herr des Weltalls, erfülle meine Herzenswünsche zum Guten, willfahre mir und gewähre meine Bitte, mir, Deiner Magd [1]) N. N. Tochter [2]) N. N. Deiner Magd, verleihe Fähigkeit mir, meinem Manne, meinen Söhnen und Töchtern, Deinen Willen mit aufrichtigem Herzen zu thun, und befreie mich von lasterhaften Begierden. Laß Deine Lehre unser Antheil sein; mache uns zur Aufnahme Deiner heiligen Majestät empfänglich; bestrahle uns mit dem Geist der Weisheit und Einsicht; daß an uns erfüllt werde jene Verheißung: „Und es wird auf ihm ruhen der Geist Gottes, der Geist der Weisheit und Einsicht, der Geist des Raths und der Stärke, der Geist der Erkenntniß und Furcht Gottes." So sei es auch Dein Wille, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, uns Fähigkeit zu verleihen, Dir wohlgefällige Handlungen auszuüben, und den Weg der Tugend zu wandeln! Heilige uns durch Deine Gebote, damit uns jenes glückselige lange Leben, das Leben der künftigen Welt, zu Theil werde! Bewahre uns vor Uebelthaten und vor Unglücksfällen, die unsern Erdboden zuweilen treffen. Wer Gott vertraut, den umgibt Gnade um und um.

יהיו Mögen doch wohlgefallen die Worte meines Mundes, die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! Amen.

ואני Ich richte mein Gebet zu Dir empor, o Ewiger, zur Gnadenzeit. Gott! in Deiner großen Güte erhöre mich mit Deiner treuen Hilfe. (Dreimal.)

---

[1]) Hier nennt man seinen eigenen Namen.
[2]) Hier den Namen seiner Mutter.

Die heilige Lade wird geöffnet, und während der Vorbeter zwei Thorarollen aus derselben nimmt, spricht die Gemeinde:

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר־יְיָ מִירוּשָׁלָם:

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ:

תפלה מעצרי לשון לחמר בשעת הוכחת ב"ת.

יְהוָה יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה: ג"פ.

רִבּוֹן הָעוֹלָם מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹת לִבִּי לְטוֹבָה וְהָפֵק רְצוֹנִי וְתֵן שְׁאֵלָתִי לִי עַבְדְּךָ פ' בן פלונית אֲמָתֶךָ וְזָכְרֵנִי (ואת זכרני וכני וכנותי) לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. וּמַלְּטֵנִי מִיֵּצֶר הָרָע. וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. וְזַכֵּנוּ כְּדֵי שֶׁתִּשְׁרֶה שְׁכִינָתְךָ עָלֵינוּ. וְהוֹפַע עָלֵינוּ רוּחַ חָכְמָה וּבִינָה וְיִתָּקְנוּ בָּנוּ מִקְרָא שֶׁכָּתוּב וְנָחָה עָלָיו רוּחַ יְיָ. רוּחַ חָכְמָה וּבִינָה. רוּחַ עֵצָה וּגְבוּרָה. רוּחַ דַּעַת וְיִרְאַת יְיָ: וְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁאָזְכֶּה לַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים בְּעֵינֶיךָ. וְלָלֶכֶת בְּדַרְכֵי יְשָׁרִים לְפָנֶיךָ. וְקָדְשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. כְּדֵי שֶׁנִּזְכֶּה לְחַיִּים טוֹבִים וַאֲרוּכִים לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. וְתִשְׁמְרֵנוּ מִמַּעֲשִׂים רָעִים. וּמִשָּׁעוֹת רָעוֹת הַמִּתְרַגְּשׁוֹת לָבֹא לְעוֹלָם. וְהַבּוֹטֵחַ בַּיְיָ חֶסֶד יְסוֹבְבֶנּוּ אָמֵן:

יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי:

וַאֲנִי תְּפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים

בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ: ג"פ.

In Frankfurt am Main und vielen Gemeinden wird hier sogleich mit „Verherrlicht den Ewigen" begonnen.

בריך שמה Gelobt sei der Name des Herrn der Welt, gelobt sei Dein Reich und Deine Residenz! Möge Dein Wohlwollen Dein Volk Israel immerdar begleiten. Zeige Deinem Volke in Deinem Tempel die Erlösung durch Deine Rechte, laß uns angedeihen das Heil Deines Lichtes und vernimm mit Barmherzigkeit unser Gebet. Möge es Dein Wille sein, gnädig unser Leben zu verlängern, Dich meiner zu erbarmen, mich zu beschützen, nebst Allem, was mein Land und was Deines Volkes Israel ist. Du erhältst Alles, ernährst Alles, Du beherrschest Alles, herrschest über die Könige, und das Reich ist das Deine. Ich bin der Diener des Heiligen — gelobt sei er — der ich mich zu jeder Zeit vor ihm und vor der Herrlichkeit seiner Lehre beuge. Auf keinen Menschen verlaß' ich mich, auf kein höheres Wesen vertrau' ich, sondern bloß auf den Gott des Himmels; denn er ist ein wahrer Gott, seine Lehre ist wahr und seine Propheten sind wahr und viele Güte und Wahrheit erzeigt er; auf ihn vertrau' ich und seinem heiligen Namen weih' ich Lob. — Möge es Dein Wille sein, mein Herz zu erschließen durch die Lehre, und zu erfüllen die Wünsche meines Herzens und der Herzen Deines ganzen Volkes Israel zum Heil, zum Leben und zum Frieden.

Höre, Israel, der Ewige ist unser Gott, der Ewige ist einzig!

אחד Einzig ist unser Gott; groß ist unser Herr; Heiliger, Ehrfurchtgebietender ist sein Name!

Der Vorbeter die Thorarolle vor sich haltend spricht:

Verherrlicht den Ewigen mit mir! Laßt uns vereint erheben seinen Namen!

Die Gemeinde.

לך Dein, o Ewiger, ist die Größe und die Macht und die Herrlichkeit und der Sieg und die Majestät, ja, Alles im Himmel und auf Erden; Dein, o Ewiger, ist das Reich, und Du bist über Alles das Haupt. Erhebet den Ew'gen, unseren Gott, und werfet euch nieder vor seiner Füße Schemel, heilig ist er! Erhebet den Ew'gen, unseren Gott, und werfet euch nieder an seinem heil'gen Berge, denn heilig ist der Ewige, unser Gott!

In Frankfurt am Main und vielen Gemeinden wird weder das בריך שמה noch ישראל שמע gebetet, sondern der Vorbeter beginnt mit גדלו

בְּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרֵא עָלְמָא בְּרִיךְ כְּתָרָךְ וְאַתְרָךְ · יְהֵא
רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם · וּפוּרְקַן יְמִינָךְ אַחֲזִי
לְעַמָּךְ בְּבֵית מִקְדָּשָׁךְ וּלְאַמְטוּיֵא לָנָא מְטוּב נְהוֹרָךְ
וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין · יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ
לָן חַיִּין בְּטִיבוּתָא · וְלֶהֱוֵא אֲנָא פְּקִידָא בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא
לְמִרְחַם עָלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיָת כָּל־דִּי לִי וְדִי לְעַמָּךְ
יִשְׂרָאֵל · אַנְתְּ הוּא זָן לְכֹלָּא וּמְפַרְנֵס לְכֹלָּא · אַנְתְּ הוּא
שַׁלִּיט עַל־כֹּלָּא · אַנְתְּ הוּא דְּשַׁלִּיט עַל־מַלְכַיָּא וּמַלְכוּתָא
דִּי־לָךְ הִיא · אֲנָא עַבְדָּא דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּסָגְדְנָא
קַמֵּהּ וּמְקַמָּא דִּיקַר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל־עִדָּן וְעִדָּן · לָא עַל
אֱנָשׁ רָחֲצָנָא · וְלָא עַל־בַּר־אֱלָהִין סָמְכְנָא · אֶלָּא
בֶּאֱלָהָא דִּשְׁמַיָּא · דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט · וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט ·
וּנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט · וּמַסְגֵּא לְמֶעְבַּד טָבָן וּקְשׁוֹט · בֵּהּ אֲנָא
רָחִיץ · וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אֵמַר תְּשְׁבְּחָן · יְהֵא
רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתִפְתַּח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלִים מִשְׁאֲלִין
דִּלְבִּי וְלִבָּא דְכָל עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְטָב וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם:

(סס"ץ חומר בקול רם) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

אֶחָד אֱלֹהֵינוּ גָּדוֹל אֲדוֹנֵנוּ קָדוֹשׁ (וְנוֹרָא) שְׁמוֹ:

Der Vorbeter die Thorarolle vor sich haltend spricht:

גַּדְּלוּ לַיְיָ אִתִּי · וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:

Die Gemeinde antwortet:

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ:
רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא:
רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

Während der Vorbeter die Thora zum Vorlesepult bringt, spricht die Gemeinde:

יע Ueber Alles werde verherrlicht und geheiligt, gerühmt und gepriesen, erhöht und erhoben der Name des Königs aller Könige, des Allheiligen — gelobt sei er — in allen Welten, die er erschaffen — in dieser und in der künftigen Welt, nach seinem göttlichen Willen, nach dem Verlangen seiner Verehrer und dem Wunsche des ganzen Hauses Israel! Er ist der Ursprung aller Welten, Herr aller Geschöpfe, Gott aller Seelen; er läßt sich nieder in jener unermeßlichen Höhe, thront in den Himmeln der uralten Himmel; er ist heilig über die Chajoth, heilig über den Thron der Herrlichkeit. Und so werde durch uns geheiligt Dein Name, Ewiger, unser Gott, vor den Augen aller Lebenden! Wir werden ihm einst ein neues Lied singen — wie es in der Schrift heißt: „Singet dem Herrn, lobpreiset seinen Namen, erhöhet ihn — der durch die Aetherwüste fährt, sein Name ist Jah — frohlocket vor ihm!" Wir werden ihn augenscheinlich schauen, wenn er nach seiner Residenz zurückkehren wird — wie es in der Schrift heißt: „Denn augenscheinlich werden sie schauen, wenn der Ewige nach Zion zurückkehren wird." Ferner sagt die Schrift: „Und die Herrlichkeit des Ewigen wird sich offenbaren und alles Fleisch insgesammt wird dann einsehen, daß der Mund des Ewigen den Ausspruch gethan!"

אב Der Vater des Erbarmens erbarme sich des Volkes, das er einst liebevoll getragen, gedenke des Bundes mit den Stammvätern und bewahre unsere Seelen vor bösen Stunden; er verscheuche den bösen Trieb von Denen, die er einst so hoch gehoben; er begnadige uns durch ewige Befreiung und gewähre unsere Wünsche im vollen Maaße des Heils und des Erbarmens.

Die Thora wird auf den Vorlesepult gelegt und aufgerollt, worauf der Vorbeter den Cohen zur Vorlesung aufruft, indem er spricht:

ויעזר Ja, er steht bei und schützt und hilft Allen, die auf ihn vertrauen; darauf laßt uns sprechen: Amen! Erkennet Alle an die Größe unseres Gottes und gebet der Thora die Ehre! (Es nahe sich [ein Priester] N. N.) — Gelobt sei, der seinem Volke Israel die Thora gegeben, in seiner Heiligkeit! Die Lehre des Ewigen ist vollkommen, labt die Seele; das Zeugniß des Ewigen ist zuverlässig, macht Alberne weise; die Befehle des Ewigen sind gerade, erfreuen das Herz; das Gebot des Ewigen ist lauter, erleuchtet die Augen. Der

Während der Vorbeter die Thora zum Vorlesepult bringt, spricht die Gemeinde.

עַל הַכֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם
וְיִתְנַשֵּׂא: שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ
הוּא: בָּעוֹלָמוֹת שֶׁבָּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא:
כְּרָצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יְרֵאָיו וְכִרְצוֹן כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל: צוּר
הָעוֹלָמִים אֲדוֹן כָּל־הַבְּרִיוֹת אֱלוֹהַּ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת:
הַיּוֹשֵׁב בְּמֶרְחֲבֵי מָרוֹם הַשּׁוֹכֵן בִּשְׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם:
קָרְשָׁתוֹ עַל הַחַיּוֹת וּקְרָשָׁתוֹ עַל כִּסֵּא הַכָּבוֹד: וּכְבֵן
יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ בָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי: וְנֹאמַר
לְפָנָיו שִׁיר חָדָשׁ כַּכָּתוּב: שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ סֹלּוּ
לָרוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וְנִרְאֶהוּ עַיִן בְּעַיִן
בְּשׁוּבוֹ אֶל נָוֵהוּ כַּכָּתוּב: כִּי עַיִן בְּעַיִן יִרְאוּ בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן:
וְנֶאֱמַר וְנִגְלָה כְּבוֹד יְיָ וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִּי יְיָ דִּבֵּר:

אַב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית
אָתָנִים וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר
בְּיֵצֶר הָרַע מִן הַנִּשּׁוּאִים וְיָחֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵטַת עוֹלָמִים
וִימַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

Die Thora wird auf den Vorlesepult gelegt und aufgerollt, worauf der Vorbeter den Cohen zur Vorlesung aufruft, indem er spricht:

וְיַעֲזוֹר וְיָגֵן וְיוֹשִׁיעַ לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ וְנֹאמַר אָמֵן:
הַכֹּל הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ וּתְנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה כֹּהֵן קְרַב·
יַעֲמוֹד (פלוני בר פלוני הכהן): בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת
יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי
לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ

Ewige gibt seinem Volke Sieg, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden! Der Allmächtige, sein Weg ist ohne Fehl, des Ewigen Verheißung rein geläutert, er ist ein Schild Allen, die auf ihn vertrauen.

Die Gemeinde antwortet:

ואתם Ihr, die ihr anhanget dem Ewigen, eurem Gotte, ihr lebet allesammt heute!

Vor der Vorlesung aus der Thora spricht der Aufgerufene:

ברכו Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Die Gemeinde antwortet:

Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, in Ewigkeit!

Der Aufgerufene wiederholt dies, und fährt dann fort:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns aus allen Völkern erkoren, und uns seine Thora gegeben hat. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Thora gegeben.

Hierauf beginnt die Vorlesung.

Nach dem betreffenden Abschnitt der Vorlesung spricht der Aufgerufene:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns die wahre Lehre gegeben und das ewige Leben in uns gepflanzt hat! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Thora gegeben.

Vorlesung aus der ersten Thorarolle.

V. B. M. Kap. 14. Vers 22.

Du sollst den ganzen Ertrag deiner Aussaat, was alljährlich auf dem Felde hervorkommt, verzehnten und dann den Zehnten deines Getreides, deines Mostes und deines Oels, sowie die Erstgeburten deines Rind- und Kleinviehs vor dem Ewigen, deinem Gott, an dem Orte verzehren, den er erwählen wird, um dort seinen Namen wohnen zu lassen, auf daß du lernest vor dem Ewigen, deinem Gott, allezeit Ehrfurcht haben. Wenn dir aber der Weg zu weit ist, so daß du es nicht (dahin) tragen kannst, weil dir der Ort, den der Ewige, dein Gott, erwählen wird, um seinen Namen dort ruhen zu lassen, zu entfernt liegen, da der Ewige, dein Gott, dich gesegnet haben wird, so sollst du es zu Gelde machen, das Geld in deiner Hand zusammennehmen, und (damit) an den Ort gehen, den der Ewige, dein Gott, erwählen wird.

יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ:

Die Gemeinde antwortet:

וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

פַּמַ"ר=ברכה מיבער דיא ספר תורה.

Vor der Vorlesung aus der Thora spricht der Aufgerufene:

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

Gem. בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

Der Aufgerufene wiederholt dies, und fährt dann fort:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים, וְנָתַן לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

כַּמַ"ב=ברכה מיבער דיא ספר תורה.

Nach dem betreffenden Abschnitt der Vorlesung spricht der Aufgerufene:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת, וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

וקורחים נם"ת ריחזון נפ' ראה, וכזנת מתחילים עשר העשר ומתחלק לז' גנרי, וכחול מתחילים לקמן כל הבכור ומתחלק לה' גנרי. נמי שברך זמנרך הז"ץ חל הקרוחים נוהנים להזכיר לכבוד היום ולכבוד הרגל ומסיים ויוכהו לעלות לרגל עם כל ישראל וכו'.

Am Sabbath wird hier, an Wochentagen bei כל הבכור (S. 114) angefangen; in manchen Gemeinden fängt man auch an Wochentagen hier an.)

עַשֵּׂר תְּעַשֵּׂר אֵת כָּל־תְּבוּאַת זַרְעֶךָ הַיֹּצֵא הַשָּׂדֶה שָׁנָה שָׁנָה: וְאָכַלְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר לְשַׁכֵּן שְׁמוֹ שָׁם מַעְשַׂר דְּגָנְךָ תִּירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ וּבְכֹרֹת בְּקָרְךָ וְצֹאנֶךָ לְמַעַן תִּלְמַד לְיִרְאָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כָּל־הַיָּמִים: וְכִי־יִרְבֶּה מִמְּךָ הַדֶּרֶךְ כִּי לֹא תוּכַל שְׂאֵתוֹ כִּי־יִרְחַק מִמְּךָ הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לָשׂוּם שְׁמוֹ שָׁם כִּי יְבָרֶכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: וְנָתַתָּה בַכֶּסֶף וְצָרַרְתָּ הַכֶּסֶף בְּיָדֶךָ וְהָלַכְתָּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ:

Dort magst du das Geld für alles, was dich gelüstet, für Rind- und Kleinvieh, für Wein und geistiges Getränke, für alles, was deine Seele von dir heischt, ausgeben und es daselbst vor dem Ewigen, deinem Gott, verzehren, damit du dich mit deiner Familie freuest — Wobei du den Leviten, der in deinen Thoren ist, nicht verlassen sollst, da er nicht Antheil noch Erbe mit dir erhält. Nach drei Jahren sollst du allen Zehnten deines Ertrags in demselben Jahre absondern und in deinen Thoren hinlegen, damit der Levite, weil er nicht Antheil noch Erbe mit dir erhält, der Fremde, die Waise und die Wittwe, die in deinen Thoren sind, kommen, es verzehren und sich sättigen — auf daß der Ewige, dein Gott, dich segne in all' deiner Hände Werk, das du verrichten wirst. Nach Verlauf von sieben Jahren sollst du ein Erlaßjahr halten. Mit dem Erlaßjahre verhält es sich also: was ein Schuldherr seinem Nächsten geborgt hat, soll er erlassen; er soll seinen Nächsten und Bruder nicht (um Zahlung) drängen, wenn man das Erlaßjahr dem Ewigen zu Ehren ausgerufen hat. Den Ausländer magst du (um Zahlung) drängen; was du aber an deinen Bruder (zu fordern) hast, sollst du erlassen. Indessen wird es keinen Dürftigen bei dir geben; denn der Ewige wird dich in dem Lande segnen, das er dir als Erbtheil in Besitz gibt · Nur daß du der Stimme des Ewigen, deines Gottes, gehorchen und dieses ganze Gebot, das ich dir heute befehle, beobachten mußt, um es zu vollziehen. Denn der Ewige, dein Gott, segnet dich, wie er dir verheißen hat: du wirst vielen Völkern leihen, du aber wirst nichts entlehnen, du wirst über viele Völker herrschen, sie aber werden nicht über dich herrschen. Wenn unter dir in dem Lande, das der Ewige, dein Gott, dir gibt, in einer deiner Städte einer deiner Brüder dürftig sein wird, so verhärte nicht dein Herz und verschließe deine Hand nicht vor deinem dürftigen Bruder, Sondern öffne ihm deine Hand und leihe ihm, so weit sein Bedarf ist, der ihm fehlen wird. Hüte dich, daß nicht ein nichtswürdiger Gedanke in deinem Herzen aufsteige, daß das siebente Jahr, das Erlaßjahr herannahe, und du deshalb gegen deinen dürftigen Bruder mißgünstig seist und ihm nichts gebest, so daß

וְנָתַתָּה הַכֶּסֶף בְּכֹל אֲשֶׁר־תְּאַוֶּה נַפְשְׁךָ בַּבָּקָר וּבַצֹּאן וּבַיַּיִן
וּבַשֵּׁכָר וּבְכֹל אֲשֶׁר תִּשְׁאָלְךָ נַפְשֶׁךָ וְאָכַלְתָּ שָׁם לִפְנֵי יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ וְשָׂמַחְתָּ אַתָּה וּבֵיתֶךָ: וְהַלֵּוִי אֲשֶׁר־בִּשְׁעָרֶיךָ לֹא
תַעַזְבֶנּוּ כִּי אֵין לוֹ חֵלֶק וְנַחֲלָה עִמָּךְ: ס מִקְצֵה ׀ י
שָׁלֹשׁ שָׁנִים תּוֹצִיא אֶת־כָּל־מַעְשַׂר תְּבוּאָתְךָ בַּשָּׁנָה
הַהִוא וְהִנַּחְתָּ בִּשְׁעָרֶיךָ: וּבָא הַלֵּוִי כִּי אֵין־לוֹ חֵלֶק וְנַחֲלָה
עִמָּךְ וְהַגֵּר וְהַיָּתוֹם וְהָאַלְמָנָה אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ וְאָכְלוּ
וְשָׂבֵעוּ לְמַעַן יְבָרֶכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל־מַעֲשֵׂה יָדְךָ אֲשֶׁר
תַּעֲשֶׂה: ס לוי מִקֵּץ שֶׁבַע־שָׁנִים תַּעֲשֶׂה שְׁמִטָּה:
וְזֶה ׀ דְּבַר הַשְּׁמִטָּה שָׁמוֹט כָּל־בַּעַל מַשֵּׁה יָדוֹ אֲשֶׁר יַשֶּׁה
בְּרֵעֵהוּ לֹא־יִגֹּשׂ אֶת־רֵעֵהוּ וְאֶת־אָחִיו כִּי־קָרָא שְׁמִטָּה
לַיהוָה: אֶת־הַנָּכְרִי תִּגֹּשׂ וַאֲשֶׁר יִהְיֶה לְךָ אֶת־אָחִיךָ
תַּשְׁמֵט יָדֶךָ: אֶפֶס כִּי לֹא יִהְיֶה־בְּךָ אֶבְיוֹן כִּי־בָרֵךְ יְבָרֶכְךָ
יְהוָה בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן־לְךָ נַחֲלָה לְרִשְׁתָּהּ:
רַק אִם־שָׁמוֹעַ תִּשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת
אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם: כִּי־יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ בֵּרַכְךָ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר־לָךְ וְהַעֲבַטְתָּ גּוֹיִם רַבִּים וְאַתָּה
לֹא תַעֲבֹט וּמָשַׁלְתָּ בְּגוֹיִם רַבִּים וּבְךָ לֹא יִמְשֹׁלוּ: ס כִּי־
יִהְיֶה בְךָ אֶבְיוֹן מֵאַחַד אַחֶיךָ בְּאַחַד שְׁעָרֶיךָ בְּאַרְצְךָ אֲשֶׁר־
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ לֹא תְאַמֵּץ אֶת־לְבָבְךָ וְלֹא תִקְפֹּץ
אֶת־יָדְךָ מֵאָחִיךָ הָאֶבְיוֹן: כִּי־פָתֹחַ תִּפְתַּח אֶת־יָדְךָ לוֹ
וְהַעֲבֵט תַּעֲבִיטֶנּוּ דֵּי מַחְסֹרוֹ אֲשֶׁר יֶחְסַר לוֹ: הִשָּׁמֶר לְךָ
פֶּן־יִהְיֶה דָבָר עִם־לְבָבְךָ בְלִיַּעַל לֵאמֹר קָרְבָה שְׁנַת הַשֶּׁבַע
שְׁנַת הַשְּׁמִטָּה וְרָעָה עֵינְךָ בְּאָחִיךָ הָאֶבְיוֹן וְלֹא תִתֵּן לוֹ

er über dich zum Ewigen riefe, und Strafe über dich erginge! Geben sollst du ihm und dich es nicht verdrießen lassen, so du ihm gibst; denn dafür wird der Ewige, dein Gott, dich in aller deiner Arbeit und in all' deinem Unternehmen segnen. Denn es wird auf Erden nie aufhören, Dürftige zu geben; darum gebiete ich dir, deinem armen und dürftigen Bruder in deinem Lande deine Hand zu öffnen. Wenn dein Bruder, der Ibräer, oder eine Ibräerin sich dir verkaufen wird, so soll er dir sechs Jahre dienen; am siebenten Jahre sollst du ihn frei von dir lassen. Und wenn du ihn frei von dir lässest, so sollst du ihn nicht leer von dir lassen; Du sollst ihn von deinem Kleinvieh, von deiner Tenne und deiner Kelter beschenken; womit der Ewige, dein Gott, dich gesegnet hat, damit sollst du ihn beschenken. Bedenke, daß du im Lande Mizrajim ein Sklave gewesen und der Ewige, dein Gott, dich befreit hat; darum befehle ich dir dieses jetzt. Wenn er aber, weil es ihm bei dir gefällt, zu dir sagt: Ich will nicht von dir weggehen, denn ich liebe dich und dein Haus! So nimm die Pfrieme und durchbohre sein Ohr sammt der Thüre, dann soll er dir ein beständiger Knecht bleiben*). Mit deiner Magd sollst du es ebenso halten**). Es komme dir nicht schwer an, daß du ihn frei von dir lässest, da er dir sechs Jahre zweifach um den Lohn eines Miethknechtes gedient; dafür wird der Ewige, dein Gott, dich in allem segnen, was du thun wirst. Alle männliche Erstgeburt, die unter deinem Rind- und Kleinvieh geboren wird, sollst du dem Ewigen, deinem Gott, heiligen; mit deinem erstgeborenen Ochsen sollst du keine Arbeit verrichten und dein erstgeborenes Schaaf nicht scheeren. Vor dem Ewigen, deinem Gott, sollst du es Jahr für Jahr genießen an dem Orte, den der Ewige erwählen wird, du und deine Familie. Wenn es aber einen Leibesfehler hat, lahm oder blind ist oder sonst einen bösen Fehler hat, so sollst du es dem Ewigen, deinem Gott, nicht opfern, sondern magst es in deinen Thoren verzehren, der Unreine und der Reine zusammen, wie einen Hirschen oder ein Reh. Allein sein Blut sollst du nicht essen, sondern es

*) Bis zum allgemeinen Freiheitsjahre.
**) Hinsichtlich der Entlassung und der Geschenke.

וְקָרָא עָלֶיךָ אֶל־יְהוָה וְהָיָה בְךָ חֵטְא: נָתוֹן תִּתֵּן לוֹ וְלֹא־
יֵרַע לְבָבְךָ בְּתִתְּךָ לוֹ כִּי בִּגְלַל ׀ הַדָּבָר הַזֶּה יְבָרֶכְךָ יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־מַעֲשֶׂךָ וּבְכֹל מִשְׁלַח יָדֶךָ: כִּי לֹא־יֶחְדַּל
אֶבְיוֹן מִקֶּרֶב הָאָרֶץ עַל־כֵּן אָנֹכִי מְצַוְּךָ לֵאמֹר פָּתֹחַ תִּפְתַּח
אֶת־יָדְךָ לְאָחִיךָ לַעֲנִיֶּךָ וּלְאֶבְיֹנְךָ בְּאַרְצֶךָ: ס כִּי־יִמָּכֵר
לְךָ אָחִיךָ הָעִבְרִי אוֹ הָעִבְרִיָּה וַעֲבָדְךָ שֵׁשׁ שָׁנִים וּבַשָּׁנָה
הַשְּׁבִיעִת תְּשַׁלְּחֶנּוּ חָפְשִׁי מֵעִמָּךְ: וְכִי־תְשַׁלְּחֶנּוּ חָפְשִׁי
מֵעִמָּךְ לֹא תְשַׁלְּחֶנּוּ רֵיקָם: הַעֲנֵיק תַּעֲנִיק לוֹ מִצֹּאנְךָ
וּמִגָּרְנְךָ וּמִיִּקְבֶּךָ אֲשֶׁר בֵּרַכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִּתֶּן־לוֹ: וְזָכַרְתָּ
כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּפְדְּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עַל־כֵּן
אָנֹכִי מְצַוְּךָ אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה הַיּוֹם: וְהָיָה כִּי־יֹאמַר אֵלֶיךָ
לֹא אֵצֵא מֵעִמָּךְ כִּי אֲהֵבְךָ וְאֶת־בֵּיתֶךָ כִּי־טוֹב לוֹ עִמָּךְ:
וְלָקַחְתָּ אֶת־הַמַּרְצֵעַ וְנָתַתָּה בְאָזְנוֹ וּבַדֶּלֶת וְהָיָה לְךָ עֶבֶד
עוֹלָם וְאַף לַאֲמָתְךָ תַּעֲשֶׂה־כֵּן: לֹא־יִקְשֶׁה בְעֵינְךָ בְּשַׁלֵּחֲךָ
אֹתוֹ חָפְשִׁי מֵעִמָּךְ כִּי מִשְׁנֶה שְׂכַר שָׂכִיר עֲבָדְךָ שֵׁשׁ שָׁנִים
וּבֵרַכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה: פ ישראל.

(An Wochentagen wird hier angefangen).

כָּל־הַבְּכוֹר אֲשֶׁר יִוָּלֵד בִּבְקָרְךָ וּבְצֹאנְךָ הַזָּכָר תַּקְדִּישׁ
לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲבֹד בִּבְכֹר שׁוֹרֶךָ וְלֹא תָגֹז בְּכוֹר צֹאנֶךָ:
לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תֹּאכְלֶנּוּ שָׁנָה בְשָׁנָה בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר
יְהוָה אַתָּה וּבֵיתֶךָ: וְכִי־יִהְיֶה בּוֹ מוּם פִּסֵּחַ אוֹ עִוֵּר כֹּל מוּם
רָע לֹא תִזְבָּחֶנּוּ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ: בִּשְׁעָרֶיךָ תֹּאכְלֶנּוּ הַטָּמֵא
וְהַטָּהוֹר יַחְדָּו כַּצְּבִי וְכָאַיָּל: רַק אֶת־דָּמוֹ לֹא תֹאכֵל עַל־
הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכֶנּוּ כַּמָּיִם: פ ב. (ונשנת ד.)

wie Wasser auf die Erde gießen. Beachte den Aehrenmonat, daß du da das Ueberschreitungsopfer dem Ewigen, deinem Gott, zu Ehren verrichtest; denn im Aehrenmonate hat der Ewige, dein Gott, dich Nachts aus Mizrajim geführt. Zum Ueberschreitungsfeste magst du dem Ewigen zu Ehren an dem Orte, den er erwählen wird, um da seinen Namen wohnen zu lassen, Klein- und Rindvieh schlachten. Mit ihm zugleich sollst du nichts Gesäuertes essen; sieben Tage sollst du Ungesäuertes, Brod des Elends, dabei essen — denn mit Eilfertigkeit bist du aus Mizrajim gegangen — auf daß du des Tages, da du aus Mizrajim gegangen, alle Tage deines Lebens gedenkest. Es soll in deinem ganzen Gebiete sieben Tage lang kein Sauerteig gesehen werden; auch soll von dem Fleische, das du am Abend opferst, nichts bis zum ersten Tage Morgens übrig bleiben. Du darfst das Ueberschreitungsopfer nicht in einer deiner Städte verrichten, die der Ewige, dein Gott, dir gibt, sondern an dem Orte, den der Ewige, dein Gott, erwählen wird, um seinen Namen wohnen zu lassen, da sollst du das Ueberschreitungsopfer des Abends bei Sonnenuntergang, um die Zeit, da du aus Mizrajim gegangen bist, schlachten. Du sollst es an dem Orte, den der Ewige, dein Gott, erwählen wird, kochen und essen; des Morgens darauf magst du umkehren und nach Hause reisen. Sechs Tage sollst du Ungesäuertes essen, am siebenten Tage sei dem Ewigen, deinem Gott, zu Ehren ein Fest, wo du keine Arbeit verrichten sollst. Sieben Wochen sollst du dir zählen; von dem Beginn der Sichel in der stehenden Frucht sollst du sieben Wochen zu zählen anfangen. Dann sollst du dem Ewigen, deinem Gott, zu Ehren Wochenfest halten, je nach der Bewilligung aus deinem Vermögen, wovon du geben magst, womit der Ewige, dein Gott, dich segnen wird. Da sollst du vor dem Ewigen, deinem Gott, fröhlich sein, du, dein Sohn und deine Tochter, dein Knecht und deine Magd, sowie der Levite, der in deinen Thoren ist, und der Fremde, die Waise und Wittwe, die bei dir sind, an dem Orte, den der Ewige, dein Gott, erwählen wird, um da seinen Namen wohnen zu lassen. Gedenke, daß du in Mizrajim ein Knecht gewesen, und beobachte und vollziehe alle diese Gesetze! Das Fest der Laubhütten sollst du bei dir sieben Tage lang halten, wenn du aus deiner Tenne und

שָׁמוֹר אֶת־חֹדֶשׁ הָאָבִיב וְעָשִׂיתָ פֶּסַח לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי
בְּחֹדֶשׁ הָאָבִיב הוֹצִיאֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִמִּצְרַיִם לָיְלָה:
וְזָבַחְתָּ פֶּסַח לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ צֹאן וּבָקָר בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר
יְהוָה לְשַׁכֵּן שְׁמוֹ שָׁם: לֹא־תֹאכַל עָלָיו חָמֵץ שִׁבְעַת יָמִים
תֹּאכַל עָלָיו מַצּוֹת לֶחֶם עֹנִי כִּי בְחִפָּזוֹן יָצָאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
לְמַעַן תִּזְכֹּר אֶת־יוֹם צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ:
ג. (ובזכות ה.) וְלֹא־יֵרָאֶה לְךָ שְׂאֹר בְּכָל־גְּבֻלְךָ שִׁבְעַת
יָמִים וְלֹא־יָלִין מִן־הַבָּשָׂר אֲשֶׁר תִּזְבַּח בָּעֶרֶב בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן
לַבֹּקֶר: לֹא תוּכַל לִזְבֹּחַ אֶת־הַפֶּסַח בְּאַחַד שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר־
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ: כִּי אִם־אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשַׁכֵּן שְׁמוֹ שָׁם תִּזְבַּח אֶת־הַפֶּסַח בָּעֶרֶב כְּבוֹא
הַשֶּׁמֶשׁ מוֹעֵד צֵאתְךָ מִמִּצְרָיִם: וּבִשַּׁלְתָּ וְאָכַלְתָּ בַּמָּקוֹם
אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ וּפָנִיתָ בַבֹּקֶר וְהָלַכְתָּ לְאָהָלֶיךָ:
שֵׁשֶׁת יָמִים תֹּאכַל מַצּוֹת וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עֲצֶרֶת לַיהוָה
אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה מְלָאכָה: ס ד. (ובזכות ו.) שִׁבְעָה
שָׁבֻעֹת תִּסְפָּר־לָךְ מֵהָחֵל חֶרְמֵשׁ בַּקָּמָה תָּחֵל לִסְפֹּר
שִׁבְעָה שָׁבֻעוֹת: וְעָשִׂיתָ חַג שָׁבֻעוֹת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ
מִסַּת נִדְבַת יָדְךָ אֲשֶׁר תִּתֵּן כַּאֲשֶׁר יְבָרֶכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:
וְשָׂמַחְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אַתָּה וּבִנְךָ וּבִתֶּךָ וְעַבְדְּךָ
וַאֲמָתֶךָ וְהַלֵּוִי אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ וְהַגֵּר וְהַיָּתוֹם וְהָאַלְמָנָה
אֲשֶׁר בְּקִרְבֶּךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשַׁכֵּן שְׁמוֹ
שָׁם: וְזָכַרְתָּ כִּי־עֶבֶד הָיִיתָ בְּמִצְרָיִם וְשָׁמַרְתָּ וְעָשִׂיתָ
אֶת־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה: פ ה. (ובזכות ו.)
חַג הַסֻּכֹּת תַּעֲשֶׂה לְךָ שִׁבְעַת יָמִים בְּאָסְפְּךָ מִגָּרְנְךָ

aus deiner Kelter eingethan hast. Freue dich an deinem Feste, du, dein Sohn und deine Tochter, dein Knecht und deine Magd, sowie der Levite, der in deinen Thoren ist, und der Fremdling, die Waise und die Wittwe, die in deiner Mitte sind. Sieben Tage sollst du dem Ewigen, deinem Gott, zu Ehren an dem Orte, den der Ewige erwählen wird, feiern; denn der Ewige, dein Gott, wird dich in all' deinen Landfrüchten und in allem Werke deiner Hände segnen, weshalb du nur fröhlich sein mögest. Dreimal im Jahre soll alles Männliche unter dir vor dem Ewigen, deinem Gott, an dem Orte, den er erwählen wird, erscheinen, am Feste des ungesäuerten Brodes, am Wochenfeste und am Laubhüttenfeste. Man soll da vor dem Ewigen nicht leer erscheinen; Jeder nach Maßgabe seines Vermögens, je nach dem Segen des Ewigen, deines Gottes, den er dir gegeben.

Die zweite Thorarolle wird neben die erste auf den Vorlesepult gelegt und der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch über beide; die erste Thora wird hierauf aufgehoben und zugerollt. Es folgt dann das Aufrollen der zweiten Thora, worauf der Maftir aufgerufen und ihm Folgendes aus dem Abschnitt Pinchas vorgelesen wird.

ביום השמיני Am achten Tage soll euch Schlußfest sein, keine Dienstarbeit dürft ihr verrichten. Da sollt ihr als Ganzopfer dem Ewigen zu Ehren zum angenehmen Geruch dem Feuer zu verzehren geben: einen Stier, einen Widder, sieben jährige Lämmer ohne Fehler; ihr Mehl- und Trankopfer, zum Stier, zum Widder und zu den Lämmern, nach Vorschrift. Auch einen Ziegenbock zum Sündenopfer — außer dem täglichen Ganzopfer und dessen Mehl- und Trankopfer. Diese (Opfer) sollt ihr dem Ewigen zu Ehren an euern Festtagen darbringen — außer euern Gelübden und freiwilligen Gaben an Ganzopfern und euern Mehl- und Trankopfern und Friedensopfern. Mosche redete zu den Kindern Israels, wie der Ewige dem Mosche befohlen.

Nach der Vorlesung wird die Thora vom Lesepulte aufgehoben und wieder zugerollt. Bei'm Aufheben der Thora spricht man:

זאת Dieses ist die Lehre, welche Mosche den Kindern Israels vorgelegt, auf des Ewigen Befehl durch Mosche. Sie ist ein Baum des Lebens Denen, die an ihr festhalten, und die sie erfassen, sind selig zu preisen. Ihre Wege sind Wege der Wonne und alle ihre Pfade Frieden Langes Leben ist in ihrer Rechten, und in ihrer Linken Reichthum und Ehre. Der Ewige will, um seiner Güte willen, die Lehre groß machen und herrlich.

וּמִיקָבֶךָ: וְשָׂמַחְתָּ בְחַגֶּךָ אַתָּה וּבִנְךָ וּבִתֶּךָ וְעַבְדְּךָ וַאֲמָתֶךָ
וְהַלֵּוִי וְהַגֵּר וְהַיָּתוֹם וְהָאַלְמָנָה אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ: שִׁבְעַת
יָמִים תָּחֹג לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה כִּי
יְבָרֶכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־תְּבוּאָתְךָ וּבְכֹל מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ
וְהָיִיתָ אַךְ שָׂמֵחַ: שָׁלוֹשׁ פְּעָמִים ׀ בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָל־זְכוּרְךָ
אֶת־פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר בְּחַג הַמַּצּוֹת וּבְחַג
הַשָּׁבֻעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת־פְּנֵי יְהוָה רֵיקָם:
אִישׁ כְּמַתְּנַת יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ: ס

מניחים ס״ח זכי מצל הרחמן ומומרים חצי קדיש על זכיהם, ומגביהים וגוללים ס״ח זקראתו נו, ופותחים ס״ח ב׳ וקולחים נו למפטיר נפ׳ פינחס.

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצֶרֶת תִּהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה
לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פַּר
אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם: מִנְחָתָם
וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּר לָאַיִל וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט:
וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלְבַד עֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ:
אֵלֶּה תַּעֲשׂוּ לַיהוָה בְּמוֹעֲדֵיכֶם לְבַד מִנִּדְרֵיכֶם וְנִדְבֹתֵיכֶם
לְעֹלֹתֵיכֶם וּלְמִנְחֹתֵיכֶם וּלְנִסְכֵּיכֶם וּלְשַׁלְמֵיכֶם: וַיֹּאמֶר
מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:

מי שברך. ומגביהים וגוללין. בשמניהים הס״ת מניחין נגד הכתב של ס״ת ומוציאין:

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־
פִּי יְיָ בְּיַד־מֹשֶׁה: עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ
מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם: אֹרֶךְ
יָמִים בִּימִינָהּ בִּשְׂמֹאלָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן
צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

Segensspruch vor der Haftara:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Du die herrlichen Propheten erwählt und Wohlgefallen fandest an ihren Worten, gesprochen in Wahrheit; gelobt seist Du, Ewiger, der Du erkoren die Thora und Mosche Deinen Knecht, und Israel Dein Volk, und die Propheten der Wahrheit und Gerechtigkeit.

Haftara.

(I. Kön. 8, 54—66.)

ויהי Nachdem Salomo das ganze Gebet und dieses Flehen zum Ewigen vor dem Altare Gottes knieend und mit ausgestreckten Händen gen Himmel verrichtet hatte, stand er auf, und stehend segnete er die ganze Versammlung Israels, mit lauter Stimme. Er sprach: „Gelobt sei der Ewige, der seinem Volke Israel Ruhe gegeben, ganz so, wie er verheißen; nicht ein einziger Umstand blieb unerfüllt von all seiner guten Verheißung, die er durch seinen Knecht Mosche verheißen. Der Ewige, unser Gott, sei mit uns, so wie er mit unseren Vätern gewesen, er verlasse uns nicht und weiche nicht von uns; daß er neige unsere Herzen zu sich, indem wir wandeln in allen seinen Wegen und beobachten seine Gebote, Satzungen und Rechte, die er unsern Vätern geboten. Diese meine Worte, welche ich gefleht vor dem Ewigen, mögen nahe sein dem Ewigen, unserem Gotte, Tag und Nacht, daß er Recht schaffe seinem Knechte und Recht seinem Volke Israel Tag für Tag: auf daß alle Völker der Erde erkennen, daß der Ewige allein der wahre Gott ist, sonst Keiner. Und euer Herz sei ungetheilt mit dem Ewigen, unserem Gotte, indem ihr wandelt in seinen Satzungen und beobachtet seine

קודם קריאת ההפטרה ואחר זגגיר הגולל, יגרך המפטיר ברכה זו:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה בְדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי הָאֱמֶת וָצֶדֶק:

מלכים א' סימן ח' פ' נ"ד.

וַיְהִי כְּכַלּוֹת שְׁלֹמֹה לְהִתְפַּלֵּל אֶל־יְהוָה אֶת כָּל־הַתְּפִלָּה וְהַתְּחִנָּה הַזֹּאת קָם מִלִּפְנֵי מִזְבַּח יְהוָה מִכְרַע עַל־בִּרְכָיו וְכַפָּיו פְּרֻשׂוֹת הַשָּׁמָיִם: וַיַּעֲמֹד וַיְבָרֶךְ אֶת כָּל־קְהַל יִשְׂרָאֵל קוֹל גָּדוֹל לֵאמֹר: בָּרוּךְ יְהוָה אֲשֶׁר נָתַן מְנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר דִּבֶּר לֹא־נָפַל דָּבָר אֶחָד מִכֹּל דְּבָרוֹ הַטּוֹב אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּיַד מֹשֶׁה עַבְדּוֹ: יְהִי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הָיָה עִם־אֲבֹתֵינוּ אַל־יַעַזְבֵנוּ וְאַל־יִטְּשֵׁנוּ: לְהַטּוֹת לְבָבֵנוּ אֵלָיו לָלֶכֶת בְּכָל־דְּרָכָיו וְלִשְׁמֹר מִצְוֹתָיו וְחֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו אֲשֶׁר צִוָּה אֶת־אֲבֹתֵינוּ: וְיִהְיוּ דְבָרַי אֵלֶּה אֲשֶׁר הִתְחַנַּנְתִּי לִפְנֵי יְהוָה קְרֹבִים אֶל־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יוֹמָם וָלָיְלָה לַעֲשׂוֹת מִשְׁפַּט עַבְדּוֹ וּמִשְׁפַּט עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל דְּבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ: לְמַעַן דַּעַת כָּל־עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד: וְהָיָה לְבַבְכֶם שָׁלֵם עִם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לָלֶכֶת בְּחֻקָּיו וְלִשְׁמֹר מִצְוֹתָיו

Gebote zu dieser Zeit. — Der König und mit ihm ganz Israel, schlachteten Opfer vor dem Ewigen. Salomo schlachtete — als Freudenopfer, die er dem Ewigen zu Ehren schlachten ließ — zweiundzwanzigtausend Stück Rindvieh und hundertzwanzigtausend Stück Kleinvieh. So weiheten der König und alle Kinder Israels das Haus des Ewigen ein. Am selbigen Tage heiligte der König das Innere des Vorhofes, welcher vor dem Hause des Ewigen ist; denn er bereitete daselbst die Ganz- und Mehlopfer und Fettstücke der Freudenopfer, weil der eherne Altar vor dem Ewigen zu klein war, um Ganz- und Mehlopfer und Fettstücke der Freudenopfer zu fassen. Und so feierte Salomo in selbiger Zeit das Freudenfest — und ganz Israel mit ihm eine große Versammlung, von der Grenze Chamaths bis an Egyptens Strom, vor dem Ewigen, unserem Gotte — sieben Tage und abermals sieben Tage*), vierzehn Tage hindurch; am achten Tage entließ er das Volk, und es segnete den König. Da zog jeder nach seiner Behausung fröhlich und wohlgemuth über all das Gute, welches der Ewige seinem Knechte David und seinem Volke Israel erzeigt.

Nach der Haftara spricht der Vortragende:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, Fels aller Ewigkeiten, Allgerechter in allen Zeitaltern, wahrhaftiger Gott, der Du redest und es hältst, sprichst und es erfüllst, dessen Worte alle wahr und gerecht sind.

נאמן Wahrhaftig bist Du, Ewiger, unser Gott, wahrhaftig sind Deine Worte, deren nie auch nur ein einziges unerfüllt

*) Sieben Tage das Einweihungsfest, dann noch sieben Tage das Laubhüttenfest.

כַּיּוֹם הַזֶּה: וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ וְכָל־יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ זְבָחִים
זֶבַח לִפְנֵי יְהוָה: וַיִּזְבַּח שְׁלֹמֹה אֶת־זֶבַח
הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר זָבַח לַיהוָה בָּקָר עֶשְׂרִים
וּשְׁנַיִם אֶלֶף וְצֹאן מֵאָה וְעֶשְׂרִים אָלֶף וַיַּחְנְכוּ
אֶת־בֵּית יְהוָה הַמֶּלֶךְ וְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: בַּיּוֹם
הַהוּא קִדַּשׁ הַמֶּלֶךְ אֶת־תּוֹךְ הֶחָצֵר אֲשֶׁר
לִפְנֵי בֵּית־יְהוָה כִּי־עָשָׂה שָׁם אֶת־הָעֹלָה
וְאֶת־הַמִּנְחָה וְאֶת חֶלְבֵי הַשְּׁלָמִים כִּי־
מִזְבַּח הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה קָטֹן מֵהָכִיל
אֶת־הָעֹלָה וְאֶת־הַמִּנְחָה וְאֶת חֶלְבֵי הַשְּׁלָמִים:
וַיַּעַשׂ שְׁלֹמֹה בָּעֵת־הַהִוא אֶת־הֶחָג וְכָל־יִשְׂרָאֵל
עִמּוֹ קָהָל גָּדוֹל מִלְּבוֹא חֲמָת עַד־נַחַל מִצְרַיִם
לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ שִׁבְעַת יָמִים וְשִׁבְעַת יָמִים
אַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם: בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי שִׁלַּח אֶת־
הָעָם וַיְבָרְכוּ אֶת־הַמֶּלֶךְ וַיֵּלְכוּ לְאָהָלֵיהֶם
שְׂמֵחִים וְטוֹבֵי לֵב עַל כָּל־הַטּוֹבָה אֲשֶׁר עָשָׂה
יְהוָה לְדָוִד עַבְדּוֹ וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: ע"כ, וכ מוסיפים:

וַיְהִי כְּכַלּוֹת שְׁלֹמֹה לִבְנוֹת אֶת־בֵּית יְהוָה וְאֶת־בֵּית
הַמֶּלֶךְ וְאֵת כָּל־חֵשֶׁק שְׁלֹמֹה אֲשֶׁר חָפֵץ לַעֲשׂוֹת:

המפטיר יבדך נרכות מחרונות.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים
צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת הָאֵל הַנֶּאֱמָן הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה הַמְדַבֵּר
וּמְקַיֵּם שֶׁכָּל־דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק: נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ

bleibt; denn Du, o Gott biſt ein wahrhaftiger und allbarmherziger König. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der in allen Deinen Worten wahrhaftige Gott!

רחם O, erbarme Dich über Zion, denn das iſt das Haus unſeres Lebens! ſie, die Seelengebeugte, mögeſt Du bald, in unſeren Tagen, befreien! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der Du Zion in ihren Kindern erfreuſt!

שמחנו Erfreue uns, o Ewiger, unſer Gott, durch den Propheten Eliahu, Deinen Diener, und durch das Reich des Hauſes Davids, Deines Geſalbten, der recht bald kommen und unſer Herz froh machen möge! Kein Fremder wird dann mehr auf ſeinem Throne ruhen, nicht wieder werden Andere ſeine Herrlichkeit in Beſitz nehmen; denn bei Deinem heiligen Namen haſt Du ihm geſchworen, daß ſein Licht nimmermehr verlöſchen ſoll. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, Schild Davids!

על Für die Thora, für den Gottesdienſt und für die Propheten, ſo wie für (dieſen Sabbath und) dieſen Tag des Schlußfeſtes, welchen Du uns gegeben haſt, Ewiger, unſer Gott, (zur Heiligkeit und Ruhe,) zur Wonne und Freude, zur Herrlichkeit und zum Ruhme — für dies Alles, Ewiger, unſer Gott, danken wir Dir und preiſen wir Dich; geprieſen werde Dein Name durch den Mund aller Lebenden unaufhörlich in Ewigkeit! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbath) Israel und die Feſtes-Zeiten!

Am Sabbath werden vor אשרי (Seite 131) die folgenden Stücke eingeſchaltet.

יקום פורקן Vom Himmel hernieder komme Freiheit, Gunſt, Gnade und Erbarmen, langes Leben und ſorgenfreie Nahrung, himmliſcher Beiſtand, Geſundheit des Leibes und höhere Erleuchtung, geſunde und fortdauernde Nachkommenſchaft, eine Nachkommenſchaft, die nie abweicht von den Worten des Geſetzes und nie ſie vernachläſſigt — für unſere Lehrer und Meiſter, die heilige Synode im Lande Israel und in Babel, für die Häupter der Unionen, die Häupter der Vertriebenen, die Häupter der Hochſchulen, und die Richter am Thore, für alle ihre Schüler und die Schüler ihrer Schüler und für Alle, die ſich des Geſetzes befleißigen. Der Herr der Welt ſegne ſie, verlängere ihr Leben, mehre ihre Tage und gebe ihren Lebensjahren Dauer; ſie mögen befreit und errettet werden von jeder Noth und allen übeln Zufällen; unſer Herr im Himmel ſei ihre Stütze zu jeder Zeit und Stunde! — Darauf laſſet uns ſprechen: Amen!

וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ אָחוֹר לֹא יָשׁוּב רֵיקָם
כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל דְּבָרָיו:
רַחֵם עַל צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ:
שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ וּבְמַלְכוּת בֵּית
דָּוִד מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֶל לִבֵּנוּ. עַל כִּסְאוֹ לֹא יֵשֵׁב זָר
וְלֹא יִנְחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת כְּבוֹדוֹ. כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ
לוֹ שֶׁלֹּא יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד:
עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוֹדָה וְעַל הַנְּבִיאִים וְעַל יוֹם השבת
הזה ועל יום הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֶרֶת הַזֶּה. שֶׁנָּתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
לקדשה ולמנוחה לְקֹדֶשׁ וְלִשְׁמָחָה לְכָבוֹד וּלְתִפְאֶרֶת.
עַל הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ
יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָּל חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ השבת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

Am Sabbath werden vor אשרי (Seite 130) die folgenden Stücke eingeschaltet.

יְקוּם פּוּרְקָן מִן שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי
וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיְעָתָא דִּשְׁמַיָּא וּבְרִיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא מַעֲלָיָא:
זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא זַרְעָא דִּי לָא יִפְסוֹק וְדִי לָא יִבְטוֹל מִפִּתְגָמֵי
אוֹרַיְתָא: לְמָרָן וְרַבָּנָן חֲבוּרְתָא קַדִּישְׁתָּא. דִּי בְאַרְעָא
דְיִשְׂרָאֵל וְדִי בְּבָבֶל. לְרֵישֵׁי כַלֵּי וּלְרֵישֵׁי גַלְוָתָא וּלְרֵישֵׁי
מְתִיבְתָא וּלְדַיָּנֵי דִּי בָבָא: לְכָל תַּלְמִידֵיהוֹן וּלְכָל תַּלְמִידֵי
תַלְמִידֵיהוֹן וּלְכָל מָן דְּעָסְקִין בְּאוֹרַיְתָא. מַלְכָּא דְעָלְמָא
יְבָרֵךְ יָתְהוֹן וִיפֵישׁ חַיֵּיהוֹן וְיִסְגֵּא יוֹמֵיהוֹן וְיִתְאָרְכָה לִשְׁנֵיהוֹן.
וְיִתְפָּרְקוּן וְיִשְׁתֵּזְבוּן מִן כָּל עָקָא וּמִן כָּל מַרְעִין בִּישִׁין
מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְּסַעְדְּהוֹן כָּל זִמַן וְעִדָּן וְנֹאמַר אָמֵן:

יקום פורקן Vom Himmel hernieder komme Freiheit, Gunst, Gnade und Erbarmen, langes Leben und sorgenfreie Nahrung, himmlischer Beistand, Gesundheit des Leibes und höhere Erleuchtung, gesunde und fortdauernde Nachkommenschaft, eine Nachkommenschaft, die nicht abweicht von den Worten des Gesetzes und nie sie vernachlässigt — für diese ganze heilige Gemeinde, groß und klein, Kinder und Frauen. Der Herr der Welt segne Euch, verlängere Euer Leben, mehre Euere Tage und gebe Eueren Lebensjahren Dauer. Ihr möget befreit und errettet werden von jeder Noth und allen übeln Zufällen; unser Herr im Himmel sei Euere Stütze zu jeder Zeit und Stunde! — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

מי שברך Er, der unsere Väter, Abraham, Isaak und Jakob gesegnet, er segne diese gesammte heilige Gemeinde nebst allen heiligen Gemeinden, sammt Frauen, Söhnen und Töchtern, sowie Alle, welche Synagogen zum Gebet errichten, Alle, die dieselben besuchen, um darin zu beten, welche darin Licht zur Beleuchtung und Wein zu Kiddusch und Habdalah spenden, welche Labung für Wandrer und Almosen für die Armen geben, und Alle, welche treulich Gemeindeangelegenheiten verwalten. Der Heilige — gelobt sei er — lohne sie, halte ab von ihnen jedes Leid, erhalte sie gesund an Leib und Seel', vergebe alle ihre Sünden, und verleihe Glück und Segen allen Werken ihrer Hände in Gemeinschaft mit allen ihren Brüdern vom Hause Israel. — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

Der Vorbeter spricht folgendes Gebet für das Wohl des Landesherrn.

הנותן Er, der den Königen Sieg und Gewalt den Fürsten verleiht — sein Reich ist das Reich aller Ewigkeiten — der David, seinen Knecht, von Unheilsschwert befreit, der einen Weg durch's Meer, durch gewaltige Wasser einen Pfad gebahnt: — er segne, behüte und bewahre, unterstütze, erhöhe, vergrößere und hebe hoch empor unseren Regenten N. N. — es steige dessen Glorie! — Er, der König aller Könige, der Allbarmherzige erhalte und behüte ihn, bewahre ihn vor jedem Uebel, Verdruß und Schaden, unterwerfe Nationen seiner Botmäßigkeit, stürze seine Feinde vor ihm und beglücke ihn in allen seinen Richtungen. Er, der König aller Könige, der Allbarmherzige, möge seinem Herzen und den Herzen seiner Räthe und Beamten Mitleid einflößen, um uns und ganz Israel wohlzuthun. In seinen und in unsern Tagen wird Juda geholfen werden und Israel wird sicher ruhen; es wird ein Erlöser kommen für Zion, so Gott will! — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

יְקוּם פּוּרְקָן מִן־שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי
וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיְעְתָּא דִשְׁמַיָּא וּבְרִיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא
מַעֲלָיָא וְרָעָא חַיָּא וְקַיְמָא וַרְעָא דִי לָא־יְפְסוֹק וְדִי לָא־יְבְטוֹל
מִפְּתְגָמֵי אוֹרַיְתָא: לְכָל־קְהָלָא קַדִּישָׁא הָדֵין. רַבְרְבַיָּא עִם
זְעֵרַיָּא טַפְלָא וּנְשֵׁיָּא. מַלְכָּא דְעָלְמָא יְבָרֵךְ יָתְכוֹן יַפִּישׁ
חַיֵּיכוֹן וְיַסְגֵּא יוֹמֵיכוֹן וְיִתֵּן אַרְכָּה לִשְׁנֵיכוֹן. וְיִתְפָּרְקוּן
וְתִשְׁתֵּזְבוּן מִן כָּל־עָקָא וּמִן כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין. מָרָן דִּי
בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְּסַעְדְּכוֹן. כָּל־זְמַן וְעִדָּן. וְנֹאמַר אָמֵן:

מִי שֶׁבֵּרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב הוּא יְבָרֵךְ אֶת־כָּל־
הַקָּהָל הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה עִם כָּל־קְהִלּוֹת הַקֹּדֶשׁ, הֵם וּנְשֵׁיהֶם
וּבְנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם. וּמִי שֶׁמְּיַחֲדִים בָּתֵּי
כְנֵסִיּוֹת לִתְפִלָּה. וּמִי שֶׁבָּאִים בְּתוֹכָם לְהִתְפַּלֵּל. וּמִי
שֶׁנּוֹתְנִים נֵר לַמָּאוֹר וְיַיִן לְקִדּוּשׁ וּלְהַבְדָּלָה וּפַת לְאוֹרְחִים
וּצְדָקָה לָעֲנִיִּים. וְכָל־מִי שֶׁעוֹסְקִים בְּצָרְכֵי צִבּוּר בֶּאֱמוּנָה.
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יְשַׁלֵּם שְׂכָרָם וְיָסִיר מֵהֶם כָּל־מַחֲלָה
וְיֵרָפֵא לְכָל־גּוּפָם וְיִסְלַח לְכָל־עֲוֹנָם וְיִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה
בְּכָל־מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם עִם כָּל־יִשְׂרָאֵל אֲחֵיהֶם. וְנֹאמַר אָמֵן:

הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לַמְּלָכִים וּמֶמְשָׁלָה לַנְּסִיכִים. מַלְכוּתוֹ
מַלְכוּת כָּל־עוֹלָמִים. הַפּוֹצֶה אֶת־דָּוִד עַבְדּוֹ מֵחֶרֶב רָעָה.
הַנּוֹתֵן בַּיָּם דֶּרֶךְ וּבְמַיִם עַזִּים נְתִיבָה. הוּא יְבָרֵךְ וְיִשְׁמוֹר
וְיִנְצוֹר וְיַעֲזוֹר וִירוֹמֵם וְיגַדֵּל וְינַשֵּׂא לְמַעְלָה אֶת אֲדוֹנֵנוּ פלוני
רָיוּם הוֹדוֹ: מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יְחַיֵּהוּ וְיִשְׁמְרֵהוּ
וּמִכָּל־צָרָה וְיָגוֹן וְנֶגַע יַצִּילֵהוּ. וְיַדְבֵּר עַמִּים תַּחַת רַגְלָיו וְיַפֵּיל
שׁוֹנְאָיו לְפָנָיו וּבְכָל אֲשֶׁר־יִפְנֶה יַצְלִיחַ. מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
בְּרַחֲמָיו יִתֵּן בְּלִבּוֹ וּבְלֵב כָּל־יוֹעָצָיו וְשָׂרָיו רַחֲמָנוּת לַעֲשׂוֹת
טוֹבָה עִמָּנוּ וְעִם כָּל־יִשְׂרָאֵל. בְּיָמָיו וּבְיָמֵינוּ תִּוָּשַׁע יְהוּדָה
וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֹּן לָבֶטַח וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל. וְכֵן יְהִי רָצוֹן. וְנֹאמַר אָמֵן:

Nach beendigtem Vortrage der Haftara ertheilt der Rabbiner oder Vorbeter einem jeden in der Synagoge männlichen Anwesenden den folgenden Segen:

Er, der unsere Väter Abraham, Jizchak und Jakob, Mosche und Aharon, David und Salomo gesegnet hat, er segne den N. N. dafür, daß er eine freiwillige Gabe zur Ehre Gottes, zur Ehre der Thora und zur Ehre des Festes spendet. Der Heilige, gelobt sei Er, möge deßhalb ihn behüten und aus aller Noth und Bedrängniß retten, Er möge Glück und Gedeihen all seinem Händewerk verleihen, und ihn mit dem Segen beglücken, hinauf zu wallen zum Tempelfeste mit ganz Israel! Amen.

Alsdann spricht er über die Gesammtgemeinde den folgenden Segensspruch:

Er, der unsere Väter Abraham, Jizchak und Jakob, Mosche und Aharon, David und Salomo gesegnet hat, Er segne diese gesammte heilige Gemeinde nebst allen heiligen Gemeinden und den in Dörfern und Umgebungen der Städte Wohnenden, sie sammt ihren Frauen, Söhnen und Töchtern und allen Ihrigen. Er segne auch Jeden — ob Mann oder Frau — der mit willigem Herzen die Thora-Studirenden und die Armen der heiligen Stadt Jerusalem unterstützt. Der Heilige, gelobt sei Er, möge ihm darum das Glück gewähren, den Wiederaufbau dieser Stadt zu schauen und an ihrer Ausschmückung sich zu freuen; Er möge ihn behüten von aller Noth und Bedrängniß, von Plage und Krankheit befreien und ihn die Ankunft unseres Erlösers sehen lassen, damit er seine Geschenke zum Baue des Heiligthums bringe bald und in naher Zeit; Er möge Glück und Gedeihen all' seinem Händewerk verleihen in Gemeinschaft mit ganz Israel seinen Brüdern. — Darauf laßt uns sprechen: Amen!

אחר שסיים המפטיר נכנה אחרונה (ואחר יקום פורקן נזנת) הרב
חו הז"ץ לוקח ספר תורה בידו ומברך לכל זכר שנכתב"ע ואומר:

מִי שֶׁבֵּרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב מֹשֶׁה
וְאַהֲרֹן דָּוִד וּשְׁלֹמֹה, הוּא יְבָרֵךְ אֶת (ר"פ בר"פ), בַּעֲבוּר
שֶׁיִּתֵּן מַתָּנַת יָדוֹ לְכָבוֹד הַמָּקוֹם וְלִכְבוֹד הַתּוֹרָה
וְלִכְבוֹד הָרַבָּנִים, בְּשָׂכַר זֶה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יִשְׁמְרֵהוּ
וְיַצִּילֵהוּ מִכָּל צָרָה וְצוּקָה, וְיִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה
בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדָיו וִיבָרְכֵהוּ וִיזַכֵּהוּ לַעֲלוֹת לְרֶגֶל עִם
כָּל יִשְׂרָאֵל אָמֵן:

ואחר שגרך לכל אחד ואחד יברך את כל הקהל יחד ואומר:

מִי שֶׁבֵּרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב מֹשֶׁה
וְאַהֲרֹן דָּוִד וּשְׁלֹמֹה, הוּא יְבָרֵךְ אֶת־כָּל־הַקָּהָל הַקָּדוֹשׁ
הַזֶּה עִם כָּל־קְהִלּוֹת הַקֹּדֶשׁ וְיוֹשְׁבִים וְסְבִיבוֹת שֶׁל־
כָּל־עִיר וָעִיר, הֵם וְנָשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם וְכל.
אֲשֶׁר לָהֶם, וְכָל־מִי שֶׁיִּתֵּן מִנְדַבַת לִבּוֹ הֵן אִישׁ הֵן
אִשָּׁה לְלוֹמְדֵי תוֹרָה וְלַעֲנְיֵי יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ·
בְּשָׂכַר זֶה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יְזַכֵּהוּ לְרְאוֹת בְּבְנָיָה
וְלִשְׂמוֹחַ בְּתִקּוּנָהּ, וְיִשְׁמְרֵהוּ וַיַצִּילֵהוּ מִכָּל־צָרָה וְצוּקָה
וּמִכָּל־נֶגַע וּמַחֲלָה, וְיַזְכֵּהוּ לִרְאוֹת בִּיאַת מְשִׁיחֵנוּ
וּלְהָבִיא נִדְבָתוֹ לִבְנַן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן
קָרִיב, וְיִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל־מַעֲשֵׂה יָדָיו עִם
כָּל־יִשְׂרָאֵל אֶחָיו, וְנֹאמַר אָמֵן: אשרי וכו'.

אשרי Heil den Bewohnern Deines Tempels! sie preisen Dich ohn' Unterlaß.

Heil dem Volke, dem es so ergeht! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige!

Loblied Davids.

(Psalm 145).

Mein Gott, o König, Dich will ich erheben, Deinen Namen ewig preisen. Täglich lobe ich Dich, rühme Deinen Namen für und für. Groß ist der Ewige und hochgerühmt, unerforschlich seine Größe. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und verkündet Deiner Allmacht Thaten. Die Pracht und Herrlichkeit Deiner Majestät, und Deine Wunder will ich besingen. Alles spricht von Ehrfurcht Deiner Allmacht, auch ich will Deine Herrlichkeit verkünden. Alles singt ein Denkmal Deiner großen Güte und rühmet Deine Allgerechtigkeit; Allgnädig, allbarmherzig ist der Ewige, langmüthig und von großer Liebe. Gütig ist der Ewige gegen Alle, und sein Erbarmen waltet über alle seine Werke. Ewiger, Dir danken alle Deine Werke, Dich lobpreisen Deine Frommen, besingen Deines Reiches Herrlichkeit, unterhalten sich von Deiner Allmacht um kund zu thun den Menschenkindern Deine Thaten, die Pracht und Herrlichkeit Deines Reiches. Dein Reich ist das Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Der Ewige stützet alle Fallenden und richtet auf alle Gebeugten. Aller Augen harren auf Dich, und Du gibst ihnen ihre Speise zur rechten Zeit. Allmilde öffnest Du Deine Hand und sättigst was da lebt mit Wohlgefallen. In allen seinen Wegen ist der Ewige gerecht, in allen seinen Thaten gütig. Der Ewige ist nahe Allen, die ihn anrufen, Allen, die ihn anrufen in Wahrheit. Er thut, was Gottesfürchtigen behagt, erhört ihr Flehen und hilft ihnen. Er bebütet Alle, die ihn lieben, und rottet alle Frevler aus. Mein Mund soll Lob des Ewigen singen, alles Fleisch lobsinge seinem heiligen Namen immer und ewig. Wir preisen Jah — von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

אֲשֶׁר יִשְׁבְּרוּ בְּיָדְךָ עֵד וְתִשְׁמֹר חָקָיו:
אֲשֶׁר תָּמִים שָׁבָה לֹא אֲשֶׁר תָּמִים שָׁר אֵלֶיךָ:
עמה תְּחִלָּה נָדַר. אֶרְמְתָּ אֵלֶיךָ תִּשְׁמֹר אֲמָרָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם עַד: בְּנֵי־יִם אֲבָרְכָה אֶתְכֶם שִׁמְךָ
לְעוֹלָם עַד: עַל־כֵּן יְהוָה מְאֵי לְנֹחֲתָ אֹתוֹ:
הוּא לְבַדּוֹ שֶׁעֲשָׂה גְּבוּרוֹתָיו נְתָנָם: תֵּת בְּמִבְחָר
חִנָּם וְחֶבְרֵי נְתָאוֹתָיו אֲשֶׁרְתִּי: עֵת נִתְאַוְּתִי
אֲמָרֵי וְנִדְרֹתֵי אֲסַפְּרֵי: כִּי הַכְּתוּבִים בְּעֵת
וְעִדְתָּם הֵנָּה: חֲנוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וְגֹדֶל
חֶסֶד: טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ
יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ
יֹאמֵרוּ וְגִבּוֹרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו
וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים
וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים
וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה
נוֹתֵן לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ
וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד
בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ
בֶּאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֶת כָּל
הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל
בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut:

Es lobe Alles den Namen des Ewigen, denn sein Name allein ist hocherhaben!

Die Gemeinde antwortet:

Seine Herrlichkeit waltet über Erd' und Himmel. Er erhöhet seines Volkes Glück; er ist der Ruhm aller seiner Frommen, der Kinder Israel, das ihm nahe Volk. Hallelujah!

Am Sabbath.

(Psalm 29.) Psalm von David. Gebet dem Ewigen Söhne der Allmacht, gebet dem Ewigen Ehre und Sieg! Gebet dem Ewigen seines Namens Ehre, werfet euch nieder vor ihm in heiligem Schmuck! Die Stimme des Ewigen rollt über den Wassern, der Gott der Ehre fährt donnernd über gewaltigen Wassern. Die Stimme des Ewigen mit Kraft, die Stimme des Ewigen mit Pracht, die Stimme des Ewigen zersplittert Zedern, Libanons Zedern zersplittert der Ewige, läßt hüpfen sie wie muthig Kalb, Libanon und Sirion wie junges Reëm. Die Stimme des Ewigen wirft flammenden Blitz, die Stimme des Ewigen erschüttert die Wüste, die Wüste zu Kades erschüttert der Ewige. Die Stimme des Ewigen regt auf das scheue Gewild, enthlättert die Wälder — aber in seinem Palaste spricht Alles: Herrlichkeit! Der Ewige saß zur Sündfluth auf dem Throne; der Ewige allein regiert immerdar die Welt. Der Ewige gibt seinem Volke Sieg, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden!

An Wochentagen.

(Psalm 24.) Ein Psalm von David. Des Ewigen ist die Erd' und was sie füllet, Welt und Bewohner sind sein! er hat über Meere sie festgestellt, über Ströme sie gebaut! Wer darf den Berg des Ewigen besteigen? wer seine heilige Stätte betreten? Wer reiner Hände, lautern Herzens ist, wer Meineid nie betheuert, zum Truge nie geschworen, er wird empfangen Segen vom Ewigen, und Huld vom Gotte seines Heils. Das ist das Geschlecht, das Gott verehrt, Dein Angesicht zu schau'n sich sehnt, das ist Jakobs Geschlecht! Selah. Erhebet, ihr Thore, das Haupt, erschließet euch, ewige Pforten — es kommt der König der Ehre! Wer ist der König der Ehre? Der Ewige, gewaltig und stark, der Ewige, ein Held im Streit. Erhebet, ihr Thore, das Haupt, erschließet die ewigen Pforten — es kommt der König der Ehre! Wer ist der König der Ehre? Der Ewige Zebaoth, Er ist der König der Ehre! Selah.

Bei'm Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

ובנוחה Wenn die Lade niedergesetzt ward, sprach er: „Ruhe nunmehr, o Ewiger, unter der Menge der Tausenden Israels!" Ziehe ein, o Ewiger, in Deinen Ruhesitz, Du und die Lade Deiner Herrlichkeit. Laß Tugend Deine Priester kleiden, laß Deine Heiligen frohlocken! Um Davids, Deines Knechtes willen, verweigere nicht, was Dein Gesalbter fleht! „Eine herrliche Lehre habe ich euch gegeben; meine Thora verlasset nicht! Sie ist ein Baum des Lebens Denen, die an ihr festhalten, und die sie erfassen, sind selig zu preisen. Ihre Wege sind Wege der Wonne, und alle ihre Pfade Frieden." Führe uns zu Dir zurück, o Ewiger, und laß uns heimkehren; verjünge unsre Tage wie vormals!

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut:

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ׃

Die Gemeinde antwortet:

הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה
לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

Am Sabbath. כ"ש.	An Wochentagen. כ"ר.
מִזְמוֹר לְדָוִד · הָבוּ לַיהוָה בְּנֵי אֵלִים	לְדָוִד מִזְמוֹר · לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ
הָבוּ לַיהוָה כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ לַיהוָה	תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי הוּא עַל־יַמִּים
כְּבוֹד שְׁמוֹ הִשְׁתַּחֲוּו לַיהוָה בְּהַדְרַת־	יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ: מִי־יַעֲלֶה
קֹדֶשׁ: קוֹל יְהוָה עַל־הַמָּיִם אֵל־	בְּהַר יְהוָה וּמִי־יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ:
הַכָּבוֹד הִרְעִים יְהוָה עַל־מַיִם רַבִּים:	נְקִי כַפַּיִם וּבַר־לֵבָב אֲשֶׁר לֹא־נָשָׂא
קוֹל־יְהוָה בַּכֹּחַ קוֹל יְהוָה בֶּהָדָר:	לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה:
קוֹל יְהוָה שֹׁבֵר אֲרָזִים וַיְשַׁבֵּר יְהוָה	יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְהוָה וּצְדָקָה
אֶת־אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיַּרְקִידֵם כְּמוֹ־	מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה הוֹר דֹּרְשָׁו
עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׂרְיֹון כְּמוֹ בֶן־רְאֵמִים:	מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ
קוֹל יְהוָה חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ: קוֹל	שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי
יְהוָה יָחִיל מִדְבָּר יָחִיל יְהוָה מִדְבַּר	עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי זֶה
קָדֵשׁ: קוֹל יְהוָה יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת	מֶלֶךְ הַכָּבוֹד · יְהוָה עִזּוּז וְגִבּוֹר
וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ אֹמֵר	יְהוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים
כָּבוֹד: יְהוָה לַמַּבּוּל יָשָׁב וַיֵּשֶׁב	רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא
יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ	מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד.
יִתֵּן יְהוָה יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:	יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה:

Bei'm Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְיָ רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל: קוּמָה יְיָ
לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ: כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ
יְרַנֵּנוּ: בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ: כִּי לֶקַח
טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל־תַּעֲזֹבוּ: עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים
בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ
שָׁלוֹם: הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch und fügt noch die Worte hinzu: משיב הרוח ומוריד הגשם

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn, wie Du verheißen hast! Gedenke Deiner Huld, o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen!

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und bei'm Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Herr, öffne meine Lippen und mein Mund verkünde Deinen Ruhm!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohlthaten erzeiget in Güte, als Eigenthümer des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe! — König, Helfer, Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Todten wieder, mächtiger Retter!

Der dem Winde zu wehen und dem Regen zu fallen gebeut.

מכלכל Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Todten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage Jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tödtet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Todten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Todten belebt!

הש"ץ אומר ח"ק ומכריזין משיב הרוח ומוריד הגשם כדי שגם הצבור יזכירוהו בתפלתו.

וְעַתָּה יַגְדִּיל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃
וְזֹכֵר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃

חזן. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בָּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן׃

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵּי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל
לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃ מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃

מַשִּׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגָּשֶׁם׃

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר׃ מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃ וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

אתה Du biſt heilig, heilig iſt Dein Name, und Heilige lobpreiſen Dich jeglichen Tag. Selah! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, heiliger Gott!

אתה בחרתנו Du haſt uns aus allen Völkern erkoren; Du liebteſt uns und fandeſt Wohlgefallen an uns; Du haſt uns erhoben über alle Nationen, und uns geheiligt durch Deine Gebote. Du haſt uns genähert, o König, Deinem Dienſte und uns nach Deinem großen und heiligen Namen genannt.

ותתן לנו Und ſo gabſt Du uns in Liebe, Ewiger, unſer Gott, (Sabbathtage zur Ruhe und) Feiertage zur Freude, Feſte und Wonnezeiten zur Fröhlichkeit, (dieſen Sabbath und) dieſes Schlußfeſt, den Zeitpunkt unſerer Freude, (in Liebe) zur Heiligkeitsverkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Egypten.

ומפני Aber um unſerer Sünden willen ſind wir aus unſerem Lande vertrieben und weit entfernt von unſerem eignen Boden; nun können wir nicht mehr hinaufwallen und erſcheinen und uns niederwerfen vor Dir und können nicht erfüllen unſere Pflichten in jenem von Dir erkornen Tempel, in jenem großen und heiligen Hauſe, das Deinen Namen geführt — wegen der Gewalt, die an Deinem Heiligthume verübt worden. O möge es doch Dein Wille ſein, Ewiger, unſer Gott und Gott unſerer Väter, erbarmungsvoller König, mit Deiner Allbarmherzigkeit zurückzukehren, Dich unſer und Deines heiligen Tempels zu erbarmen, ihn bald wieder zu erbauen und zu erhöhen deſſen Herrlichkeit. O Vater und König, laß uns kund werden die Herrlichkeit Deiner Regierung; erſcheine, und erhebe Dich vor den Augen aller Lebendigen; führe unſere Zerſtreuten aus den Völkern herbei und ſammle unſere Verbannten aus allen Winkeln der Erde; bring' uns dann nach Deiner Stadt Zion in Wonne und nach Jeruſalem, der Wohnung Deines Heiligthums, in ewiger Freude! Dort wollen wir Dir unſere pflichtgemäßen Opfer zubereiten, die täglichen nach ihrer Ordnung und die Musſafopfer nach ihrer Vorſchrift; das Musſafopfer (dieſes Sabbaths und) dieſes

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ.
וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ
הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה ומועדים
לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן. אֶת־יוֹם השבת הזה ואת יום
הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֶרֶת הַזֶּה. זְמַן שִׂמְחָתֵנוּ באהבה מִקְרָא
קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ
וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲלוֹת וְלֵרָאוֹת וּלְהִשְׁתַּחֲווֹת לְפָנֶיךָ
וְלַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ:
יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן,
שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל־מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים
וְתִבָּנֶהוּ מְהֵרָה וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, גַּלֵּה
כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ
לְעֵינֵי כָּל־חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ
כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי אָרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה
וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם
נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים
כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם: וְאֶת מוּסַף יוֹם
השבת הזה ואת מוסף יום הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֶרֶת הַזֶּה.

Schluß-Festes wollen wir in Liebe zubereiten und Dir darbringen nach dem Gebote Deines Willens, so wie Du es in Deiner Thora durch Deinen Diener Mosche aus dem Munde Deiner Herrlichkeit hast niederschreiben lassen, wie es heißt:

Am Sabbath wird hier eingeschaltet:

וביום „Am Sabbath zwei jährige Lämmer ohne Fehler, und zum Mehlopfer zwei Zehntel feinen Mehls mit Oel eingerührt, nebst dem Trankopfer dazu. Dieses ist das Ganzopfer für jeden Sabbath, außer dem täglichen Ganzopfer, nebst dessen Weinopfer."

וביום Am achten Tage sollt ihr das Schlußfest feiern und keine Arbeit verrichten. Und ihr sollt dem Ewigen zu Ehren als Ganzopfer zum angenehmen Geruch, vom Feuer zu verzehren, darbringen: Einen Stier, einen Widder, sieben jährige Lämmer ohne Fehler.

ומנחתם Dazu ihr Mehl- und Trankopfer, wie vorgeschrieben: drei Zehntel zu jedem Stiere, zwei Zehntel zu jedem Widder, ein Zehntel zu jedem Schafe; Wein zum Trankopfer; einen Bock zur Versöhnung und die zwei täglichen Opfer nach ihrer Vorschrift.

Am Sabbath wird hier eingeschaltet:

ישמחו Sie werden sich Deines Reiches freuen, die den Sabbath feiern und ihn ein Seelenvergnügen nennen. Ein Volk, das den Siebenten heiligt, genießt den Wonnegenuß Deiner Güte. Der Siebente gefiel Dir wohl, Du hast ihn geheiligt und nanntest ihn den anmuthigsten der Tage, zum Andenken an das Schöpfungswerk.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, erbarmungsvoller König, erbarme Dich über uns. Gütiger, allgütiger Gott, laß Dich von uns erflehen, kehre zurück zu uns mit Deiner grenzenlosen Barmherzigkeit, um der Erzväter willen, die Deinen Willen geübt. Erbaue Deinen Tempel wieder wie vormals und gründe Dein Heiligthum auf seiner Stätte, laß uns dessen Bau anschauen und erfreue uns mit seiner Vollführung; führe die Priester wieder zu ihrem Dienste, die Leviten zu ihren Gesängen und Psalmen, und Israel nach seiner Heimath zurück. Daselbst wollen wir hinaufwallen und erscheinen und uns niederwerfen vor Dir an unserm dreimaligen Feste, nach Vorschrift Deiner Thora: „Dreimal im

נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ
כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ
מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

מַר שבת ווירד היער חיינגעסלוטעט:

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה
בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצֶרֶת תִּהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה
לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פַּר
אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כִּמְדָבָר שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר·
וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל· וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ· וְשָׂעִיר
לְחַטָּאת· וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

מַר שבת ווירד היער ישמחו מייגעסלוטעט.

יִשְׂמְחוּ בְמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֹנֶג עַם מְקַדְּשֵׁי
שְׁבִיעִי· כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ וּבַשְּׂבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ
וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם
עָלֵינוּ טוֹב וּמֵטִיב הַדָּרֵשׁ לָנוּ שׁוּבָה אֵלֵינוּ
כַּחֲמוֹן רַחֲמֶיךָ בִּגְלַל אָבוֹת שֶׁעָשׂוּ רְצוֹנֶךָ בְּנֵה
בֵיתְךָ כְּבַתְּחִלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל־מְכוֹנוֹ וְהַרְאֵנוּ
בְּבִנְיָנוֹ וְשַׂמְּחֵנוּ בְּתִקּוּנוֹ וְהָשֵׁב כֹּהֲנִים לַעֲבוֹדָתָם
וּלְוִיִּם לְשִׁירָם לְזִמְרָם וְהָשֵׁב יִשְׂרָאֵל לִנְוֵיהֶם
וְשָׁם נַעֲלֶה וְנֵרָאֶה וְנִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנֶיךָ בְּשָׁלֹשׁ פַּעֲמֵי
רְגָלֵינוּ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ שָׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה

Jahre soll alles Männliche bei dir vor dem Ewigen, deinem Gotte, erscheinen an dem Orte, den er erwählen wird, am Feste der ungesäuerten Brode, am Wochenfeste und am Laubhüttenfeste. Man soll aber nicht leer vor dem Ewigen erscheinen. Jeder nach seiner Gabe, je nach dem Segen, den der Ewige, dein Gott, dir geschenkt."

והשיאנו Laß uns empfangen, Ewiger, unser Gott, den Segen Deiner Feste zum Leben und zum Frieden, zur Freude und zur Wonne, wie Du wohlwollend uns zu segnen verheißen hast. (Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Antheil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch Deine Hilfe; läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und laß uns, Ewiger, unser Gott, (in Liebe und Wohlgefallen,) in Freude und Wonne (Deinen heiligen Sabbath und) Deine heiligen Feste genießen, damit in Dir sich freue Israel, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbath,) Israel und die Festes-Zeiten.

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

ותחזינה Mögen unsere Augen sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für. Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertraut sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die unaussprechlichen Wohlthaten, die Du uns zu jeder Zeit —

יֵרָאֶה כָל־זְכוּרְךָ אֶת־פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם
אֲשֶׁר יִבְחָר בְּחַג הַמַּצּוֹת וּבְחַג הַשָּׁבֻעוֹת וּבְחַג
הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת־פְּנֵי יְהוָה רֵיקָם: אִישׁ
כְּמַתְּנַת יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

לחזנ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ
מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ
בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה
וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל
מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל
וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב
אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר
וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים
בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל
יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב

Abends, Morgens und Mittags — erweisest. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

ועל Für dies Alles sei Dein Name, unser König, gelobt und hochgepriesen unaufhörlich und immerdar!

וכל Und Alles, was lebt, soll Dir danken und in Wahrheit preisen Deinen Namen; Allmächtiger, unser Heil und unsere Hilfe bist Du. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

שים Verleihe Frieden, Glück und Segen, Gunst, Gnade und Erbarmen uns und Deinem ganzen Volke Israel! Segne uns, o Vater, Alle wie Einen, im Lichte Deines Antlitzes; denn im Lichte Deines Antlitzes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, die Liebe zum Guten und dadurch Heil und Segen, Erbarmen, Leben und Frieden. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu segnen. Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel segnet mit Frieden!

אלהי Mein Gott, bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen vor Betrüglichreden! Laß meine Seele gegen meine Lästerer gelassen und gegen Jeden geduldig sein, wie Staub der Erde. Erschließe mein Herz durch Deine Lehre, damit meine Seele Deinen Geboten eifrig folge. Zerstöre die Pläne aller derer, die Böses wider mich sinnen und vereitle ihre Gedanken. Thue es um Deines Namens willen, thue es um Deiner Rechten, thue es um Deiner Heiligkeit, thue es um Deiner Lehre willen! Auf daß gerettet werden Deine Lieblinge, laß mir Deine Rechte beistehen und erhöre mich! Mögen wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! — Er der Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel; darauf sprechet: Amen!

Möge es Dein Wille sein, o Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, den heiligen Tempel bald, in unseren Tagen, wieder zu erbauen, daß Jeder seinen Antheil an Deinem Gesetze nehme!

וָבֹקֶר וְצָהֳרַיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

ברוך **Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohlthaten erzeiget in Güte, als Eigenthümer des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe! — König, Helfer, Retter und Schild!**

אף Af beri, so heißt der Verwalter des Regens; er treibt Dünste auf, bildet Wolken, trennt sie und läßt regnen. Erquickt vom Wasser, schmückt dann die Erde sich mit Früchten. O, möchte es uns doch nicht entzogen werden, weil wir unsere Pflicht vergessen! gestützt auf die Frömmigkeit unserer Urväter, bitten wir um Regen. Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams.

אתה **Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Todten wieder, mächtiger Retter!**

טריה Aus des Himmels Regenbehälter bescheidet Er der Erde Wasser und erweicht das lechzende Erdreich mit Kristallentropfen. Den Wassern hast Du Wunderkraft verliehen; sie erquicken Alles, was Leben haucht, und beleben einst diejenigen wieder, die der Kraft des Regens erwähnen.

אפיק Gekrönte Sprüche will ich an diesem gekrönten Tage sprechen; zu beten schick' ich mich an. Meinen Lippen sollen heute, am Schlußfest, herrliche Gebete entströmen. Hier, unter dieser Versammlung will ich im Mussafgebet, bitten um Regen. Verdopple meine Freude an diesem zur Freude bestimmten Tage! Oeffne den Himmel mir, wenn ich um Wasser bitte; die Himmelspforten in der Richtung nach dem Wasserthore öffne mir, o Allgeliebter, wenn sich Dir mein Herz ergießt wie Wasser! Ja, mein Gebet wird Eingang finden; Es hindern keine Sünden mehr; sie sind

נהגהּ קהלות מהגים לפתוח המזון והמזן מכגן אף ברי וכו' עד גבורות הגשם ומ"כ סוגרים המזון והקהל מתחיל אפיק מעך וכו'.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן.

ק' אַף בְּרִי אִתַּת שֵׁם שַׂר מָטָר. לְהַעֲבִיב וּלְהַעֲנִין לְהָרִיק לְהַמְטִר: קו"ח מַיִם אִבִּים בָּם גֵּיא לַעֲטֹר. לְבַל יֶעֱצְרוּ בִּנְשִׁיוֹן שְׁטֹר. אֲמוּצִים (כ"ת אֲמוּגִים) גְּנוֹן בָּם שׁוֹאֲלֵי מָטָר. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.

נפ"ד"מ מומר הז"ץ מכלכל היים עד ומצמיח ישועה, וי"ת עד להחיות מתים וכן המנהג נב"הכה הנקרא קוויו.

יַטְרִיחַ לְפַלֵּג מִפְּלֵג גַּשְׁמֵי. לְמוֹגֵג פְּנֵי נְשִׁי בְּצָחוֹת לֶשֶׁם. ח' מַיִם לְאַדְרָךְ בִּנְיָתָה בְּרֶשֶׁם. לְהַרְגִּיעַ בְּרַעֲפָם לִנְפוּחֵי גֶשֶׁם. לְהַחֲיוֹת מַזְכִּירִים גְּבוּרוֹת הַגָּשֶׁם:

סוגרים המזון.

ע"ס א"ב כפול.

ק' אָפִיק מַעַן מְעָטָר. בְּיוֹם הַמְעָטָר. אֶעֱרָךְ שׁוּעַ וְלֹא אֶפְטָר. בְּגִיב הַמְפָטָר: בְּקֶץ הַמְנָטָר. שְׁאוֹנוֹ הָנְטַר. בְּמוֹסָפֵי לַעֲטַר. תְּפִלַּת מָטָר: גִּילַת פַּעֲמַיִם. שׁוֹשׂ יוֹם מִיּוֹמַיִם. גַּל לִי מִשָּׁמַיִם. בְּשָׁאֲלִי בוֹ מָיִם: דַּלְתֵי שָׁמַיִם. אֲשֶׁר מוּל שַׁעַר הַמַּיִם. הוֹדִי יִפְתַּח מִשָּׁמַיִם. בְּשָׁפְכִי לוֹ לֵב כַּמָּיִם: הֲגִיגִי בַּל יַדְמִים. בְּצַע

verschwunden am Versöhnungstage. Hat der Verleumder (Satan) noch etwas wider mich vorzubringen? — Ich habe alle Gebete nach Ordnung, wie sie vorgezeichnet sind, demüthig verrichtet, und nun schicke ich mich an, die Kraft des Regens zu erwähnen. Zu ihm ruf' ich aus der Noth, Er ist's, der mir immer Raum verschafft, wenn ich zu ihm andächtig bete. Auch jetzt wird mir seine Allmacht beistehen, Er wird mir öffnen den himmlischen Behälter, und hat Er ihn einer Sünde halben verschlossen, so wird Er berücksichtigen diese flehende Versammlung. Für sie will ich Denksprüche zusammenfügen, Kernsprüche sammeln und beten in tiefster Demuth. Knieend und mit gebeugtem Haupte will ich für diese Gemeinde bitten und abwenden von ihr ein dürres Jahr. Bei dieser Gelegenheit werde ich vieles von der Kraft des Regens sprechen; Begriffe aus der Pflanzschule der Weisen werd' ich kund thun, und Grundsätze einer vernünftigen Nation. Schickliche Gebete des Regens halben, werd' ich hinaufschicken, damit die Erde angebaut, Wüsteneien urbar gemacht und die Bevölkerung befördert werde. Zeitliche Früh- und Spätregen geben den Früchten Saft, schützen sie vor Brand, machen das Gehölz zweigenreich und sind einem holden Volke ersprießlich. Er, der Herr, wird mir sein Antlitz zuwenden, während ich für diese Gemeinde bitte, und gedenken der Tugenden des Zehnfachgeprüften (Abrahams). Zum Schöpfer, dem Höchsten, und Erhabensten, hebe ich meine Augen empor, ihm habe ich diese Gemeinde versammelt in tiefster Demuth; möcht' ihm meine Stimme gefallen! möchte mein Gebet vor ihn kommen! — Mit Gebeten bin ich ausgerüstet, wie der Held mit Kriegesrüstung! — Stimmt ein mit mir, Klein und Groß! laßt uns beten und Wohlthätigkeit verkünden in großer Volksversammlung! Als Abgeordneter der Gemeinde, als Vorsänger dieser frommen Versammlung — die die Feier der sieben Tage gehalten und die Ceremonie des Wassergießens verrichtet — trete ich heute am Achten in euere Mitte, vereint mit euch um Regen zu bitten, in diesem Mussafgebete. Wasserquellen werden fließen, die

אַשְׁמִים· הָלְכְנוּ בְכִפּוּר אֲשָׁמִים· וְשׂוֹטֵן מַה יַּשְׁמִים:
וְאִמְרֵי רְשׁוּמִים· בְּעֶרְכָּם נִרְשָׁמִים· וְדִיתִי עִם שָׁמִים·
לְהַזְכִּיר גְּבוּרוֹת גְּשָׁמִים: זַעַק מִמְצַר· אֶקְרָא בְּעֵת צַר·
זֶה יַרְחִיב לִי בַּצַּר· שׁוּעַ אֲשֶׁר לֹא בְצָר: חֹזֶק יָד לֹא תִקָּצֵר·
מִפְתּוֹחַ אוֹצָר· חֻטְאָ אִם עָצַר· יִפֶּן בְּעֵם נֶעֱצָר: טְעָמִים
אַחַבֵּר· חֲיָלִים לְגַבֵּר· טִפֵּי נִתּוּרִים אַדַּבֵּר· וְלֹא כְמִתְגַּבֵּר:
יוֹרוּנִי מָה· אֲדַבֵּר· פְּנֵי תֵבָה כְּעוֹבֵר· יְרֻשׁוּנִי בַּעֲדָם
לְהַסְבֵּר· כִּי עֵת לַחֲשׁוֹת וְעֵת לְדַבֵּר: כְּרוֹעַ בָּרֶךְ לְהַבְרִיךְ·
בָּמוֹת לְהַדְרִיךְ· כְּוִוּן חִין לְהַעֲרִיךְ· כְּעַד עַם מַעֲרִיךְ:
לַחֲבוֹשׁ וּלְהַאֲרִיךְ· חַרְבּוֹן חֹרֶב מַפְרִיךְ· לְדַבֵּר גְּבוּרוֹת
אַאֲרִיךְ· כִּי עֵת לְקַצֵּר וְעֵת לְהַאֲרִיךְ: מִמַּטַּע דָּרְבוֹנוֹת·
אָבִינָה תְבוּנוֹת· מֵעֵם בִּינוֹת· אֲדַבֵּר נְכוֹנוֹת: נְאָקוֹת
מְכָוְנוֹת· לְהַמְטִיר גִּיא וְלִבְנוֹת· נְשַׁמּוֹת לְכוֹנְנוֹת·
בְּרֵבוֹת בָּנוֹת: שְׁעִירִים לְהַרְבִּיב· חֲוִיזִים לְהַעֲבִיב·
שִׂיחִים לְהַאֲבִיב· עַד זְמַן אָבִיב: עֲדָנִים לְהַנְבִּיב·
מִקְרִיחַת שְׁבִיב· עָבִים לְהַלְבִּיב· לְרִוּוֹת עִם חָבִיב: פָּנִים
לִי יִשָּׂא· בְּצִינָתִי פְּנֵי כְנִיסָה· פֹּעַל בְּעֶשֶׂר נְסָה· יְזָכֶר
לִי לְחוּסָה: צוּר רָם וְנִשָּׂא· אֵלָיו עַיִן אֶשָּׂא· צְבָאָיו לוֹ
אֲנַיְסָה· וְלֹא בְּרוּחַ גַּסָּה: קוֹלִי יֵעָרֵב· וְרִנָּתִי לְפָנָיו תִּקָּרֵב·
קַמְתִּי בְּבַקָּרֵב· חָגוּר כְּלֵי קְרָב: רְשׁוּת צָעִיר וָרֵב· אֶטּוֹל
טֶרֶם אֶקְרַב· רַחַשׁ אֲבַשֵּׁר וְיֶעֱרַב· צֶדֶק בְּקָהָל רָב: שָׁלִיחַ
לְמִסְתּוֹבְבִים· צִיר לַאֲסוּפִים· שִׁבְעַת יְמֵי חַג אוֹסְפִים·
וְנִסּוּךְ הַמַּיִם חוֹסְפִים: שְׁמִינִי מוֹסִיפִים· וּבוֹ נֶאֱסָפִים·
שַׁוְעַת מַיִם מְחַסְּפִים· בְּחִין מוֹסָפִים: תְּפוּצָנָה עֵינוֹת

Bäche strömen auf den Straßen, und Kanäle werden die mächtigen Flüsse anschwellen. Du, Allgütiger, wirst mir die Frömmigkeit des von jenseits des Flusses Hergekommenen (Abraham) gedenken, und mich nicht abweisen! Du wirst mir um Deines Volkes willen gewähren Das, um welches sich mein Herz ergießt in diesem Mittagsgebete!

אקשטה Mit Geist und Herz schicke ich mich an, zu sprechen vom Wasser. Ich denke nach, um eine kleine Kenntniß zu erreichen von der flüssigen Natur des Wassers; nur etwas von der Bewandniß des Wassers will ich entdecken, und den Forscher aufmerksam machen auf die Kraft des Wassers. In den hohen Himmeln sind aufbewahrt Behälter des Wassers, und im Innern der Erde sind verborgen Wasserschlünde. Mit Wasser hat Gott einen Zirkel um die Erde auf den Himmel gezogen; über den Wassern hat Er die Erde ausgedehnt und mit Himmeln sie gewölbt. Bevor Er noch diese Zusammensetzung aus Feuer und Wasser gebildet, hatte Er im Plane schon Alles vollendet und vervollkommnet, durch die offenbarte, dem Wasser vergleichbare Lehre. Jahrtausende zuvor war sie seine Unterhaltung; Er hatte sie aufbewahrt, um einst zwei Welten durch sie zu begründen. Er hat Fundamente aus Wasser gebildet, und das Weltall auf des Wassers Grundlage aufgeführt. Er sprach, da entstand eine Hölle aus Schneewasser, und auf sein Geheiß pflanzte sich ein Paradies an bei Wasserströmen. Seinen Zögling seit Jahrtausenden (die Lehre) hat Er für ein frommes Geschlecht aufbewahrt, und neunhundert und vierundsiebenzig Geschlechter dahingerollt, wie in Wasserströmen. Sieben Dinge hat Er vor Erschaffung der Welt gegründet, da thronte seine Majestät, ehe Er den Himmel bewohnte. Er schuf sich dann einen Thron, den Er Himmel nannte, und gründete ihn auf den über den Wassern wehenden Wind. Als Er die Werke der Schöpfung gebildet und die Wasser in hohler Hand gemessen, da setzte Er ihn zwischen die ätherischen und irdischen Wasser und rief, ihn zu tragen, Geschöpfe hervor von unermeßlicher Größe, voller Augen mit vierfachen strahlenden Gesichtern und Flügeln zweihundert sechsundfünfzig an der Zahl. Bebend unter dieser Belastung machen sie ein Getöse, mächtiger als das Rauschen mächtiger Fluthen. Ihnen hat Er noch hinzugesellt Cherubim, Ophannim und Wasser-Galgallim, dann ätherische Feuerheere, deren Leiber wie Tharschisch's See, groß wie die Tiefe des Wassers sind. Sie sind zusammengesetzte Geschöpfe von Feuer

מַיִם. בָּרְחֹבוֹת פַּלְגֵי מַיִם. תַּמְשַׁכְנָה בְטוּחוֹת לְפֶה מַיִם.
לְהִתְגַּבֵּר כְּנַחֲלֵי מָיִם: ס תִּזְכָּר לִי אֲתוּי נַהֲרַיִם. מְשׁוּב
אֲחוֹרַיִם. תַּעֲנֵנִי עֲדֵי אֶפְרַיִם. בְּשָׁפְכִי שִׂיחוֹת עֲהָרַיִם:

ע"ס א"ב מרובע.

אֲקַשְׁטָה כֶּסֶל וָקֶרֶב לְהַבִּיעַ בְּעַד מַיִם. אָוּם לְפִי מְעַט
גַּעַת בְּלַחֲלוּחַ מְלֵאכֶת מַיִם. אֲחַסְפָּה מֵעִין מַעַשׂ מִפְעַל
מַיִם. אֶת פְּנֵי מֵבִין לְהַשְׁמִיעַ גְּבוּרוֹת מָיִם: בְּגָבְהֵי שָׁמַיִם
אָצַר אָסְמֵי מַיִם. בְּתַחְתִּיוֹת אֶרֶץ הֶחְבִּיא תְּהוֹמוֹת מַיִם.
בָּם הֵחֵל וְכָל חוּג אֶרֶץ וְשָׁמַיִם. בָּם הִרְקִיעַ הֲדוֹם וְקָרָה
שָׁמָיִם: גַּם בְּטֶרֶם יוּצְרוּ פְּתוּכֵי אֵשׁ וּמַיִם. גָּמַר וְכִלֵּל כֹּל
בְּמִשׁוֹלַת מַיִם. גָּרָה אֱצָלוֹ אָמוֹן לְשַׁעְשְׁעוֹ יוֹמַיִם. גְּנָזָה
פְּעוֹל אִתּוֹ עוֹלָמוֹת שְׁנַיִם: דָּרַךְ וְהִשְׁתָּה שָׁתוֹת בְּמַשְׁתִּית
מַיִם. דַּעַת בִּי כֹל הוֹשְׁתָה מִשְׁתִּית מַיִם. דְּבַר וְהֶעֱרִיךְ
תָּפְתֶּה מִשְׁלֹגַת מַיִם. דָּרַשׁ וְנָטַע שָׁתוּל עַל פַּלְגֵי מָיִם:
הִצְפִּין לַיְשָׁרִים אֱמוּנַת יוֹמַיִם. הֶעֱבִיר תְּשַׁע מֵאוֹת
וְשִׁבְעִים וְאַרְבָּעָה הוֹרוֹת כִּבְשֶׁטֶף מַיִם. הֵכִין שִׁבְעָה
בְּרִאוֹת עַד לֹא אֶרֶץ וְשָׁמַיִם. הִשְׁרָה בָם שְׁכִינָה קֶדֶם
דָּר שָׁמָיִם: וְנָכוֹן מֵאָז צָר כֵּס וַיְחָסוֹ שָׁמַיִם. וּבְסָסוֹ עַל
רוּחַ מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם. וּכְצָר מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית וּמָדַד
בְּשֶׁעָלוּ מַיִם. וְעָדוּ בֵּין חַשְׂרַת מַיִם לְחֶשְׁבַּת מָיִם: זְמַן לוֹ
לַעֲמוֹס גַּבּוֹת מְלֵאוֹת עֵינַיִם. זִיו מִסְפַּר רַבַּע פָּנִים
חֲמִשִּׁים וְשֵׁשׁ וּמָאתַיִם. זוֹעוֹת מְמַשָּׁא וְרוֹעֲשׁוֹת מִקּוֹלוֹת
מַיִם. זְבוּדִים אִתָּם כְּרוּב וְאוֹפָן וְגַלְגַּל מָיִם: חֵיל שַׂרְפֵי
מַעַל גְּוָיָתָם כַּתַּרְשִׁישׁ מַיִם. חֲקוּקִים וְנִשְׁעָרִים בְּאֹרֶךְ

und Wasser und machen eine Scheidewand zwischen dem Feuer und Wasser; sie schweben und fliegen mit Flügeln aus Feuer und Wasser und baden sich in einem wie Wasser strömenden Feuerfluß. Hier hat Er einen Vorrath von Schnee, Feuer, Hagel und Wasser aufgehäuft, um damit die Frevler, die ihn erzürnen, zu bestrafen; dort hat Er nach seinem Plane Teiche voll Lebenswasser aufbewahrt, davon den Strömen Wasser mitzutheilen. — Der Allmächtige überschaute seine Geschöpfe alle und sah, daß ohne Wasser kein Leben bestehen kann, daher sorgte seine Güte und beschenkte die Welt mit einer milden Gabe, mit Wasser. Als einst sein Geheiß den Wassern ein beständiges Bett angewiesen, hätte nach diesem Plane die Erde durch aufströmende Wasser getränkt werden können; seine Allwissenheit sah aber das Unheil ein, welches gewaltthätige Menschen bei einer solchen Beschaffenheit ausüben könnten, daher fand Er für gut, es so zu lenken, und die Erde durch Wasser aus des Himmels Behälter zu befeuchten. Er hat über der Veste Behälter wie Wasserteiche geschaffen, über welchen sich ein erhitzter, wasserschweißender Himmel wölbt, wovon nach Maßgabe der Tropfen Wasser triefen, die eine unermeßliche Höhe durchreisen, ohne daß sich ein Tropfen mit dem andern vermengte. Die Farben des Regenbogens, die man auch mittelst einer mit Wasser gefüllten gläsernen Kugel darstellen kann, zeigen Jedem die Allmacht des Meisters, der die Wasser mißt. Alle Farben zeigt der Regenbogen, und seine wesentliche Farbe ist die Farbe des Wassers. Er ist der Welt zum Zeichen gegeben und sichert sie vor fernerem Untergang durch Wasser. Schnell schießt ein Blitz strahlend über die nach Wasser dürstende Erde; nach ihm brüllt mit schrecklichem Getöse die Stimme des Donners, rollend über den Wassern. Wolken und Winde gehen dem Wasser voran; sichtbar steigen sie auf aus Wasser, und kehren zurück zum Wasser. Er hat dem Winde ein Gewicht angewiesen, wodurch Er die Wasser abwägt und jedem Lande seinen Antheil Wasser zuwägt. Jedem Dinge mißt Er Wasser zu nach dessen Bedürfniß; verordnet Regen, um den Wäldern Wachsthum, den Früchten Süßigkeit und den Bächen vollere Strömung zu verleihen, Er hat die namensverschiedenen Wolken, ענן und ערפל, חוין, עב, beauftragt, die Last der Wasser zu tragen; sie fliegen und schweben über der Fläche des Firmaments. Da stehen sie geschlossen, und harren der Erlaubniß, Wasser aufzunehmen; mit bebender Furcht erwarten sie das Triefen der obern Wasser; dann öffnen

עִמְקֵי מַיִם. חֻצָּם בְּרִית אֵשׁ וְחֻצָּם יְצִירַת מָיִם. חוֹצְצִים
תֹּת מְחִיצָה בֵּין אֵשׁ וּבֵין מָיִם: טָסִים וּמְעוֹפְפִים
בְּכַנְפֵי אֵשׁ וּמַיִם. טוֹבְלִים בְּנָהָר נָגֶד כְּנַחֲלֵי מַיִם.
טִבְּם אוֹצְרוֹת שֶׁלֶג וָאֵשׁ וּבָרָד מַיִם. טְמוּנִים לְסַעֲרַת
חֵמָה לְצַלְמוֹנַת מָיִם: יָזַם וְאָצַר לְחַיִּים פֶּלֶג מָלֵא מַיִם.
יָעַץ לְפַלֵּג מֶנּוּ לִפְלַגּוֹת מַיִם. יָהּ בְּבָטַ בְּכָל פֹּעַל כִּי
אֵין חַיּוֹת בְּלִי מַיִם. יִשֵּׂר תֹּת מַתַּנַת חִנָּם לְעוֹלָם
מָיִם: כְּפָץ תֹּת מֵאָז יָשׁוּב דָּת לַמַּיִם. כָּל לְהַשְׁקוֹת
נֶשִׁי מִתַּחְתִּיוֹת מַיִם. כְּשֶׁר בְּבַעֲלִי זְרוֹעַ כִּי יֶחְמְסוּ
מַיִם. כִּוּן וְשָׁב לְשׁוֹקְקָה מֵאוֹצַר שָׁמָיִם: לְמַעַל
לָרָקִיעַ עָשׂ כִּבְרֵכַת מַיִם. לִנְטוֹת עָלֶיהָ כְּפֶה מְזֻעַת
מֻחַמַּת מַיִם. לְהַטִּיף מִמֶּנָּה מִגְרַע נִטְפֵי מַיִם. לַהֲלוֹךְ
מַהֲלַךְ כַּמָּה בְּלִי עֵרוּב מָיִם: מַרְאֵה הַקְּשֶׁת בַּעֲשָׁשִׁית
בַּמַּיִם. מֶנָּה כֹּל עֲבִינוּ כֹּחַ מוֹדֵד מַיִם. מַרְאָה כָּל מַרְאֶה
וּמַרְאָה כְּמַרְאִית מַיִם. מוֹדַעַת לְגִיא אוֹת בְּרִית בְּלִי
טוֹבַעַת מָיִם: נוֹצֵץ בָּרָק כְּבַהַל לְהַבְרִיק כְּמִהַת מַיִם.
נוֹהֵם כְּרַעַשׁ וְקוֹל רַעַם מַרְעִים עַל הַמַּיִם. נְשִׂיאִים וְרוּחַ
מַקְדִּימִים לַמַּיִם. נִרְאִים כְּעוֹלִים מִמַּיִם וְשָׁבִים אֶל הַמָּיִם:
שָׂם מִשְׁקָל לָרוּחַ בּוֹ לְפַלֵּס מַיִם. סִיַּם לְפִי כָל אֶרֶץ מַה
לְהַגְרִיל מַיִם. סִפֵּק וּמַד כְּמִדָּה תִּכֵּן מִדַּת מַיִם. סָדֵר
לְשֵׁבֶט לָאָרֶץ לְחֶסֶד לְהַמְצִיא מָיִם: עָב וְחָזִיו וְנָשִׂיא וְאֵד
וַעֲנַן מַיִם. עָרֵךְ בָּם שְׁאֵת מַשָּׂא מֵעְמוּס מַיִם. עָפִים
וְרָאִים עַל פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמַיִם. עוֹמְדִים צְרוּרִים עַד יֵרָשׁוּ
לְהָרִיק מָיִם: פַּחַד שְׁעִירִים מִשְׁתַּעֲרִים בְּהַרְעִיפָם מַיִם.

sie ihren Schlund, gleich einem Schlauche, um die feuchtenden Wasser aufzunehmen, schwingen sich hinauf zur Wasserschichte **Schachak***), um daselbst ihre salzigen Wasser zu versüßen; dann wenden sie sich und kehren zurück nach dem Orte der Wasser, befeuchten die lechzende Erde und erquicken das nach Wasser schmachtende Land. Er hat eine Scheidelinie gezogen zwischen den Wassern, und auf seinem göttlichen Ausspruch ruhen die obern Wasser zur Befruchtung der Regenwasser. Sobald die obern Wasser zu fließen beginnen, jubeln ihnen die untern Wasser entgegen und geben ihnen laut ihren Durst nach Wasser zu erkennen, strömen auf, rauschen in mächtigen Fluthen und erheben jauchzend ihre Stimme zum Ruhme dessen, der seine Allmacht auf den Wassern zeigt, singen mit donnernder Stimme ihm, der mächtig über mächtigen Wassern donnert, und Alles lobsingt ihm, der so meisterlich die Wasser gemessen. Den Wassern hat Er einen rühmlichen Beinamen beigelegt; Er nannte sie die Mächtigen; Er nannte die Weiße seines Gewandes nach der Weiße des Schnees und verglich seiner Allmacht Stimme mit der Stimme der Wasserfluthen. Er hat nach Maaß und Gewicht jedem Land Wasserquellen beschieden; Er hat den Strom **Jubal** aus dem Paradies geleitet und ihn dann getheilt in vier Hauptströme.

חכנם Diese Ströme bestimmte Er für das geweihte Land und andere Länder, ihnen Wasser zu ertheilen; Er trug jedem besonders auf, wie viel des Wassers er herbei zu führen habe. Für das Vorzüglichste der Länder hat Er jenen Wasserbehälter vorzüglich bestimmt, es mit Regen des Himmels zu tränken, um daselbst Frieden zu stiften durch den Segen des Regens, und Tiefen und Anhöhen, Berg und Thal zugleich zu befeuchten; Eis, Reif, Schnee und Flüssigkeiten aller Art hat Er diesem Lande beschieden, um es mit allen Arten Gewässer zu erquicken. Sein Augenmerk ist beständig dahin gerichtet, um es vom Anfang des Jahres bis zu dessen Ende reichlich mit Wasser zu versorgen. Und wenn Sünden eine Enthaltung

*) Schachak, Name des Himmels, in welchem die mehrmals erwähnten Wasserbehälter sich befinden sollen.

פּוֹתְחִים פִּיהֶם כְּנוֹם כַּנֵּד שְׁתִית מַיִם. פּוֹרְחִים לְהַמְתִּיק
בְּשַׁחַק תַּמְלוּחִית מַיִם. פּוֹנִים שׁוּב לָלֶכֶת אֶל מְקוֹם הַמָּיִם:
צַבָּאוֹת רְבִיבִים הַמַּרְבִּיבִים מַיִם. צוֹמְחִים כַּעֲרָבִים עַל
יִבְלֵי מַיִם. צִיָּה מְמוֹגָגִים בְּנַחַת זֹלֶת מַיִם. צִחְיוֹן חַרְבוֹן
קַיִץ לְהַשְׁבִּיעַ שֹׂבַע מָיִם: קוֹ מָבְדָּל אֲשֶׁר הָבְדַּל לַמַּיִם.
קְצָבָם תָּלוּי בְּאֹמֶר לְהַפְרוֹת מְטַר מָיִם. קוֹל צְנוֹרוֹת כִּי
יֻחְלוּ מֵהֶם מַיִם. קוֹלוֹת יִתְּנוּ תְּהוֹמוֹת שְׁעוֹת לְצַמָּאוֹן
מָיִם: רוֹעֲשִׁים וּמַרְעִישִׁים קוֹל מִקּוֹלוֹת מַיִם. רוֹגְשִׁים
וְנוֹשְׂאִים קוֹל לְאַדִּיר קוֹלוֹ עַל הַמַּיִם. רֶגֶן מַרְעִימִים
לְמַרְעִים עַל רֹב מַיִם. רְדָתָם כֹּל יָשִׁירוּ שִׁיר לְמוֹדֵד מָיִם:
שֶׁבַח כְּנוּי שֵׁם כְּנָה בְּשֵׁם מַיִם. שִׁתֵּף בְּשֵׁם אַדִּיר אַדִּירִים
לְמַיִם. שָׁת מַעֲטֶה לְבוּשׁוֹ כְּמַחֲזֵה שִׁלְגַת מַיִם. שִׁוָּה קוֹל
הוֹדוֹ בְּקוֹל רִבּוּי מָיִם: תִּבֵּן וָכֶל וּמַד וְגֶזֶר וָדֶלָה מַיִם.
תֵּת לָכֶל גֵּיא וְגִיא מַעְיָן לִשְׁתוֹת מַיִם. ס תְּרַגֵּל מֵעֲדֶן
נָהָר וְיוֹבֶל מַיִם. תְּוִיכוֹ לְהַפְרֵד לְרִבּוּעַ רָאשֵׁי מָיִם:

ע"פ חשר"ק וכרחצי הזניות תתוס אלעזר בירבי קליר מקרת ספר.

תִּכְּנָם לְאֶרֶץ וְחוּצוֹת לַחֲצוֹת מַיִם. אֵמֶן לְכָל אֶחָד
וְאֶחָד מַה יִּתְּנוּ מַיִם. שָׁקַל לְרֹאשׁ עַפְרוֹת תֵּבֶל לְבַד
פַּלְגֵי מַיִם. לְמִטַּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מָיִם: רְצוֹת לָהּ
שָׁלוֹם בִּירִידַת מַיִם. עָמוֹק וְתָלוּל גָּלוּי וְחָבוּי כְּאַחַת שָׁתוֹת
מַיִם. קֶרַח וּכְפוֹר וְשֶׁלֶג וְגֶוֶל מַיִם. זָמְנוּ לָהּ לְשׁוֹקֲקָהּ
בְּכָל מִינֵי מָיִם: צוֹפָה בָּהּ עַיִן לְהַתְמִידָהּ בְּמַיִם. רֵאשִׁית
וְעַד אַחֲרִית דְּרוֹשָׁהּ רְוֹוֹת מַיִם. פְּשַׁע אִם הָעֲצַם וְנִגְזַר

des Regens herbei führen, so sind Gebete vermögend, ihn wieder triefend zu machen; hebt frommgesinnt das Volk seine Augen empor und fleht zum Himmelsthroner um Hilfe, dann kann es ruhig zu Bette gehen und Er versorgt es schon mit Wasser. Bis heute hielten sie fromme Versammlung, ohne in ihrem Gebete des Wassers zu erwähnen; heute, am Ende der sieben Tage haben sie sich versammelt, um in ihrem Mussafgebete um Regen zu bitten. Sie haben drei Log[1]) Wasser auf den Altar gegossen, damit die obern und untern Wasser sich regelmäßig dreimal verbinden und der Regen ströme und der Schnee vom Himmel falle, um von den durstigen Quellen und Wassergründen eingesogen zu werden. Fische aller Art, und Alles, was sich im Wasser regt, sehnt sich nach Regen und schlürft von seinem Wasser ein. Die mit Aussatz geplagten und mit Leibschmerz behafteten Menschen sehnen sich nach ihm und empfinden Linderung bei'm Regen. Die Erhaltung aller Länder hast Du den Planeten des Himmels überlassen, sie sind der Länder Verwalter und versorgen sie mit Wasser. Die Verwaltung des flußreichen Landes aber, wo Milch und Honig fließt, hast Du Dir selbst geheiligt; Du selbst vergnügst es mit Wasser. In Deiner Hand ist der Schlüssel zum Regenhimmel aufbewahrt, und kein himmlisches Wesen vermag ohne Deine Erlaubniß, jenen Wasserbehälter zu öffnen. O, bestätige Deine gute Verheißung! gewähre uns des Wassers Segenfülle! laß einen sanften, milden, reinigenden Regen herabtriefen! Die körperliche Reinigung erfordert ein Bad von vierzig Seïm[2]) Wasser; wie könnten aber Deine Frommen sich reinigen, wenn es nicht die erforderliche Wassermenge enthielte? — O, sättige Deine sieben Länder mit allen sieben Arten Regen aus den sieben Wasserhimmeln! Vernimm das Gebet derer, die sieben Tage gefeiert und sich heute versammelt, zu beten um Wasser! Erhöre ihr Flehen! Dir ergießt sich ihr Herz wie Wasser! Schaue herab, o Herr, von Deiner heiligen Wohnung, vom Himmel, und leite Deine Treuen (Israel) auf sichere Lagerstätte an Wasserquellen!

---

1) Name eines Maaßes.
2) Name eines Maaßes.

עֲצִירַת מַיִם. בְּתַחַן וָפֶלֶל יְפַתּוּ מִגְרַע בְּנִטְפֵי מָיִם: עַיִט
יִשְׂאוּ לָרוֹכֵב בְּעֻזָּרָם שָׂמַיִם. יְשֵׁנִים חֱיוֹת בְּמַצַּע וְהוּא
מַסְפִּיק לָמוֹ מַיִם. שִׂיחַ מֵהַיּוֹם נֶעֱצָרִים לְהַזְכִּיר בְּשִׂיחָם
מַיִם. רוֹגְשִׁים בְּסוֹף שִׁבְעָה לְצַיֵּן בְּמוֹסַף מָיִם: נִסּוּךְ
מְנַסְּכִים שְׁלֹשֶׁת לוֹג מַיִם. בָּם לַעֲרוֹךְ כְּסֵדֶר שְׁלֹשָׁה
רְבִיעִיּוֹת מַיִם. מִמַּעַל לְהַרְבִּיעַ זַכְרוּת רֶבַע מַיִם. יַעַל
בְּכֶפֶל מִתַּחַת פְּרִית נַקְבוּת מָיִם: לְיַפְתַּח אֶרֶץ וְיִפְרוֹ יֶשַׁע
מְטַר מַיִם. קוֹרְאִים זֶה לָזֶה עַד יַשִּׁיקוּ מַיִם לְמַיִם. בַּאֲשֶׁר
יֵרֵד הַגֶּשֶׁם וְהַשֶּׁלֶג מִן הַשָּׁמַיִם. לְצַמָּאוֹן יִשְׁעוּחוּ עֲיָנוֹת
וּתְהוֹמוֹת מָיִם: יַחַר דְּגַת וְקַשְׁקֶשֶׁת הַגְּדֵלִים בַּהֲמוֹן מַיִם.
יִתְאַוּוּ לְרַדְתּוֹ גְּמוֹת מֶנּוּ מְעַט מַיִם. טְרִיחֵי שְׁחִין וּכְאֵב
וְחוֹלֵי מֵעַיִם. רוֹגְעִים וּמִתְרַוְּחִים בְּאוּוִי קֶרֶת מָיִם: חַיֵּי
כָּל נָשְׁבִי מָסַרְתָּ בְּמַדָּלוֹת שָׁמַיִם. מְמַנִּים עַל כָּל אֶרֶץ אֵיךְ
לְפַרְנְסָהּ מַיִם. זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ אֶרֶץ נַחֲלֵי מַיִם. קִדַּשְׁתָּ
אוֹתָהּ לִשְׁמְךָ לְמוֹגֶגָהּ מָיִם: וְאַתָּה בְּיָדְךָ תַּתָּה מַפְתֵּחַ
מְטַר מַיִם. רְשׁוּת אֵין לְהִנָּתֵן בִּלְעֲדֶיךָ לִפְתּוֹחַ אוֹצְרוֹת
מַיִם. הָקֵם דְּרָכְךָ הַסּוֹבֵב תֵּת בְּשֶׁפַע מַיִם. יַחַד לְנֶגֶב
לָרָצוֹן לְטַהֵר לְהָנִיף מָיִם. דֵּי אַרְבָּעִים סְאָה מְשָׁעֵר מִקְוֵה
מַיִם. תְּמִימֶיךָ אֵיךְ בּוֹ יִטְהֲרוּ אִם אֵין בּוֹ שִׁעוּר מַיִם.
גְּשָׁמִים שִׁבְעָה מִשִּׁבְעָה רְקִיעֵי מַיִם. שַׂבַּע אַרְצוֹת שֶׁבַע
וְשִׁבְעַת עַמְּדֵי מָיִם: בְּצִוּר חוֹגְגִים שִׁבְעָה וְנֶעֱצָרִים עֲדֵי
מַיִם. פְּלוּלָם קְשׁוֹב בְּשָׁפְכָם לְךָ לֵב כַּמַּיִם. יזן אָדוֹן
הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן הַשָּׁמַיִם. רֵעֵיךָ לְנַהֵל
בְּרֶבֶץ כְּבַעַל מַבּוּעֵי מָיִם:

פתח Oeffne die Erde zum Heil[1]), damit der Boshaften Stütze[2]) gebrochen werde. Bleibt Sünden halber das Wasser zurück, bedenke das Verdienst (dessen, der gesagt): „man bringe ein wenig Wasser!" (1. B. M. 18, 4.) und helfe! Laß des mächtigen Himmels Schleußen bis zum Frühling ununterbrochen offen[3]).

Laß den Dunst die Wasser schnell hervorbringen, wie damals, da sie noch nicht auf Erden waren.

In Gottes Hand ist der Schlüssel zum Regen, damit außer Ihm Keiner öffne; Er läßt aus der Tiefe das Wasser sprudeln, um die Gurt der Nachkommen des Gebundenen (Isaak) zu lösen. Er (Isaak) hat bei jener Versuchung sein Herz wie Wasser vor Dir ausgeschüttet, lasse darum seine Lämmer bei'm Leben.

Zweimal mußte er Brunnen graben, verleihe darum viel himmlisches Wasser!

Flehend treten sie vor Dich, daß Du die glühende Hitze durch Regengüsse abkühlen mögest, aus Rücksicht gegen Jakob. Es komme Regen auf die Gewächse, damit das Auge, welches nach Dir schaut erquickt werde.

Laß' durch die Wolken die obern verborgenen Wasser herab tragen!

Das zuerst Bedachte (gelobte Land) bedenke stets, damit Getreide und Most des Erstgebornen (Reuben) von Wasser getränkt werden. Es lasse grünen die Fluren der Regen, damit das Vieh darauf gedeihe.

Es schöpfen die Wolken das Wasser, da der Regenbogen den Wolkenzug bezeichnet[4]).

Der von der wasserschweißenden Wölbung gefüllte Vorrath, fülle reichlich das Thal der Ochsenlähmer (Simon und Levi[5]) mit Wasser; der Schnee friere auf dem Grummet[6]) für Jene, die am dritten (Monat) das Gewünschte (die Thora) geerbt haben.

Der Gefesselten (Erde) riesele das Wasser zu, während der Regenbogen seinen herrlichen Glanz verbreitet!

---

1) D. h. laß sie fruchtbar sein; vgl. Jes. 45, 8.

2) Das Vorenthalten des Getreides, um es zu vertheuern.

3) Indem bekanntlich in Palästina der Winter die eigentliche Regenzeit ist.

4) Vgl. 1. B. M. 9, 14.

5) S. 1. B. Mos. 49, 6.

6) Das auf hohen Bergen wächst; vgl. Tr. Thanith 4, 1.

ע"פ א"ב מרובע, חלק זהקדיש ברוך כל חות רחצון תנה
חות מפסוק יפתח יי לך וגו' ולחות הזני הקדיש תנת מים
ולחות הזליזי תנה חות מפסוק כי כאשר ירד וגו' (ישעיה
נ"ה י') ולחות הרביעי תנת מים, וכן הולך יכלו החרוזים כלם.

יִפְתַּח אֶרֶץ לְיֵשַׁע. לִשְׁבּוֹר מַטֵּה רֶשַׁע. מַיִם
אִם כִּוִּבוּ בְּפֶשַׁע. וְכוֹר נָם יָקַח נָא מְעַט מַיִם וְתִישַׁע. כִּי
סָ אֲרֻבּוֹת שְׁמֵי עֶרֶץ. עַד אָבִיב יִפָּתְחוּ בְּלִי פֶּרֶץ. קו"ח מַיִם
אֵד לְהַעֲלוֹת בְּמֶרֶץ. טֶרֶם יִהְיֶה בָּאָרֶץ:

יֵ בְּיָדוֹ מַפְתֵּחַ. זוֹלָתוֹ בְּלִי יִפָּתֵחַ. מַיִם
בְּצוֹיל יַרְתִּיחַ. חָגוּר בְּנֵי עָקוּד לְפַתֵּחַ: כְּאֲשֶׁר
עָ בְּחַן וְשָׁפַךְ לֵב בַּמַּיִם. יְחִיו טְלָאָיו מִיוֹמַיִם. קו"ח מַיִם
בְּאֵר חָפַר פְּעָמַיִם. לְקוֹל תִּתּוֹ הֲמוֹן מַיִם בַּשָּׁמָיִם:

לְהּ נָשִׂים וְשָׁוַע מַרְהִיטִים. לְהַקֵּר חֹרֶב לְהָטִים. מַיִם
גַּבֵּר כַּמֶּרְהָטִים. בְּחִין פְּצֵל בָּרְהָטִים: יֵרֵד
פֵּ גְּשֶׁם לְנִרְשָׁאִים. לַעֲדֶן זִיו עַיִן לְהּ נוֹשְׁאִים. קו"ח מַיִם
גְּנוּזִים וְנִשָּׂאִים. לַשְּׁאוֹתָם מַעֲלֶה נְשִׂיאִים:

אֶת דְּרוֹשָׁהּ מֵרֹאשׁ. תָּמִיד אוֹתָהּ דְּרוֹשׁ. מַיִם
דָּגָן וְתִירוֹשׁ. יָרוּו בְּשִׂיחַ בְּכוֹר רֹאשׁ: הַגֶּשֶׁם
צָ דְּשָׁאִים יְרַעֲנָן. וְשׂוֹר וּמְרִיא בּוֹ יֶחֱנָן. קו"ח מַיִם
דְּלֵה לָעָב מָעָנָן. בְּאוֹת קֶשֶׁת עֲנִינַת עָנָן:

אוֹצְרוֹ הַמָּלֵא. מְוַעֵת כְּפַת דּוֹק מְתַמַּלֵּא. מַיִם
הַמְצַיֶּת מִי מָלֵא. לְגֵיא מַעֲקְרֵי שׂוֹר תְּמַלֵּא: וְהַשְׁלֵג
קָ הַקְפֵּא לְנִלְקֶשֶׁת. לְרָשׁוּ בַּשְּׁלִישִׁי מִתְבַּקֶּשֶׁת. קו"ח מַיִם
הַוֵּל לְמִתְנַקֶּשֶׁת. בְּהוֹד נְגַהּ מַרְאֵה הַקָּשֶׁת:

Der Allgütige und Liebliche vernehme den lieblichen Gesang (der Leviten); entziehe ihnen nicht das Wasser und Gewitter, des Haderwassers wegen[1]) Es sei das sanfte Gebet Dir wohlgefälliger noch, als das der Zwillings-Brüder[2]).

Verleihe dem Feldmann Regen bei Donnerwetter!

Zur Zeit des in der Arche Geschützten (Noach) waren die Grenzen bestimmt[3]), das die herrlich rieselnden Wasser des jungen Leuen (Jehuda) Provinz durchströmen. O Himmel erhöre das Gebet, daß die Thamus-Hitze nicht schade.

Es ströme das Wasser, damit es (Palästina) die sechsfache Würze erhalte!

Laß dem Demüthigen die wie ein Siebwerk träufelnden Himmel rieseln; dem Zeitkundigen (Jsaschar[4]) laß das Wasser zuströmen; laß das Leben (die Thora) ihr Antheil sein, daß sie gedeihen gleich dem Krebse im lebendigen Wasser.

Das einst in zwei Strömen zu theilende Wasser[5]) laß dem Hause des lebendigen Wassers (dem Tempel) entströmen, damit den (Früchten) Geschmack und den von den Fesseln Befreiten Ruhe verliehen werde. — Das in Schlamm versenkte Gewässer (das Meer) versetzte den Kühnen (Sebulun[6]) nicht in Schrecken. Er sei weder von Ueberschwemmung noch von der Trockenheit des (Monats) Ab beläftigt.

Die mit Bedacht verborgenen Gewässer decke auf, Du, der Du alle Grenzen festgestellt!

Der Frühregen befeuchte Fluren und Wälder! Wasser fülle die Flüsse, dem vom Karavanenhaufen Gedrängten (Gad). Berg und Hügel werden wieder fruchtbar, damit er (Gad) sich im Lande wie ein Leu hinstrecke.

Dreimal jährlich befeuchte der Regen (die Erde,) und vertheile sich in die vier Hauptströme.

Deinem Lande (Palästina), das Du Dir zum Sitz erkoren, das nicht wie ein Garten gewässert wird[7]), gewähre immerfort das Wasser wie den Thau, damit Baschan (Antheil des Dan) gute Weide habe. Durch Bewässerung erfreut Er (Gott) Alle, die im Elul die von Thau befeuchtete Frucht ernten.

Das Wasser versüße die Weinberge gleich Milch mit Traubenmost.

---

1) Bei dem auch der Stamm Levi war; vgl. 5. B. M. 33, 8.
2) Mosche und Aharon; vgl. Raschi zu Hohesl. 4, 5.
3) Siehe 1. B. M. 10, 9. 32. 4) S. 1. Chron. 12, 32.
5) Nach der Prophezeihung des Secharjah; Sechar. 14, 8.
6) Der an der Seeküste gewohnt, siehe 1. B. M. 49, 13.
7) Siehe 5. B. M. 11, 1.

הַטּוֹב וְהַנָּעִים. שְׁעֵה וֶמֶר נָעִים. מַיִם
ג וְקוֹל מְזַעְזְעִים. בְּמֵי מְרִיבָה לֹא תַזְעִים: מו
ד וְהוּא תְּאוֹמִים וֶרֶעִים. תִּתְרַצֵּה בְּשִׂיחַ הַנָּעִים. קו״ח מַיִם
וֶעֱד לְזוֹרְעִים. בְּקוֹל גַּלְגַּל הַמַּרְעִים:
אֶת זֶמֶן חָבוּי גֶּפֶר. הָגְבְּלוּ גְּבוּלוֹת בַּסֶּפֶר. מַיִם
וְלַת שֶׁפֶר. לְמַדֵּד אַדְמַת גּוּר עֹפֶר: הַשָּׁמַיִם
ו זַעַק לְקַבֵּל. חֹם בְּתַמּוּז מִלְּחַבֵּל. קו״ח מַיִם
זְרֹמוּ לְתַבֵּל. בְּשִׁשֶּׁת מִינֵי תֵּבֵל:
ז הַשָּׁמַיִם חֲשָׂרַת כְּבָרָה. חֲשׂוֹר לְרוּחַ נִשְׁבָּרָה. מַיִם
ח חֲזוֹ בִּגְבוּרָה. לְמַכְנִיעַ עִתִּי בָרָה: וְשָׁפָה
ט חֶלְקָם בַּחַיִּים. כְּסַרְטָן גָּדֵל בְּמַיִם חַיִּים: קו״ח מַיִם
חֲשׂוּפִים וּבָקוּ חֲצוּבִים. הוֹצֵא מַבִּית מַיִם חַיִּים:
לְתַת טַעַם וָנֶפֶשׁ. לְהוֹצִיא אֲסִירִים לְחָפֶשׁ. מַיִם
טִבְעַת רֶפֶשׁ. בַּל יַבְעִיתוּ מְחֻרַּף נֶפֶשׁ: לֹא
י סַרְחוּת כְּמַבּוּלוֹת. וְלֹא בְּחֹרֶב אָב מַהְבִּילוֹת. קו״ח מַיִם
טְמוּנִים בְּתַחְבּוּלוֹת. חֲשׂוֹף מַצִּיב כָּל גְּבוּלוֹת:
מְטַר יוֹרֶה לִירוֹת. שָׂדוֹת וְיַעֲרוֹת. מַיִם
יא יְמַלְּאוּ יְאוֹרוֹת. לְמְנוֹרַדֵּי גְּדוּד שְׂיָרוֹת: יָשׁוּב
יב יִפְרֶה הַר וְגִבְעָה. יְרַבֵּץ כְּאַרְיֵה עֲלֵי טִבְוָעָה. קו״ח מַיִם
יְשַׁלְּשׁוּ רְבִיעָה. לְהַפְרֵד לְרָאשִׁים אַרְבָּעָה:
אַרְצָה כְּוִוּן הֲדוּם רֶגֶל. וְלֹא נִשְׁקִית כְּגַן בְּרֶגֶל. מַיִם
כְּוּנוּק אֶגֶל. יְזַנְקוּ בָשָׁן בְּמָנוֹחַ עֶגֶל: כִּי
יג כֹּל בַּשֶּׁקִי יָשִׁישׁ. בְּאָסְפָם בָּר בֶּאֱלוּל בְּטִלֵּל רְסִיס.
קו״ח מַיִם כְּרָמִים לְהַעֲסִיס. בְּנִטְפֵי חָלָב וְעָסִיס:

Es donnere zur Zeit, sanft, nicht tobend. Das Wasser verleihe Geschmack dem Lande (den Früchten desselben) des Wohlredners (Naphtali. Sowohl den Bäumen als den Erdfrüchten ströme das Regenwasser zu, damit die Jungfer[1]). mit den Gartenfrüchten sich freue.

Wasser ströme den Bächen zu[2], Gottes Residenz zu erfreuen[3]).

Er segne mit den kostbarsten Früchten des Mondes, mit den edlen Baumfrüchten; bescheide das Wasser aus den Wolken, damit königliche Leckerbissen bereitet werden. Er tränke die Gewächse und lasse im Monate Tischri ihren Samen aufbrechen.

Entziehe von nun an das Wasser nicht, damit der Regenschauer träufle!

O, nehme das Gebet der Flehenden wie das siebentägige Trankopfer auf. Führe das Wasser zur Ersprieslichkeit dem Lande Josephs zu, damit es dreimal regne. Es regne auf die von der Sonne versengten Pflanzen, damit man mit gebogner Wagschale (mit Uebergewicht, Ueberfluß) das Getreide ernte. Des Nachts triefe das Wasser und des Morgens scheine die Sonne!

Alle Gewächse werden dadurch gedeihen und (die Menschen) jubelnd singen. Regenschauer träufle, und des Herrschers (Binjamin) Land werde bereichert. Laß durch Regen im Monat Bul (Cheschwan) die Erde hell erglänzen, daß dieser Monat nicht wie bei der Sündfluth beschämt werde).

Das Wasser sei hinreichend, damit Israel nicht beschämt werde, das da spricht: Hat denn der Regen einen Urheber außer ihm, dem Herrn?

Der Menschen unbillige Handlungen mögen der Erde die Frucht nicht vorenthalten; das Wasser hülle die Thäler in Früchte, durch das Andenken Abrahams. Das Gewölk erzeuge der Erde eine Hülle, ihre Blöße zu bedecken, damit sie nicht wie der Scorpionen Wohnung öd' und wüste bleibe.

Laß dort (in Paläſtina) zuerst das Wasser träufeln, laß regnen denen, die es zu erobern, hingezogen!

Oeffne Deine Hand mit entblößtem Arme, daß der geheime Schatz (der obern Wasser) geöffnet werde; verleihe Wasser dem darnach lechzenden dürren Lande durch das Andenken des Wettgesangs am rothen Meere. Es bringe durch Schneewasser Früchte hervor, damit zur Zeit des Weihefestes die Hitze abgekühlt sei.

Das Wasser ergieße sich auf die ganze Erde, der Himmel sende Regen und Schnee herab!

1) Der Monat Ellul. Vgl. ferner Secharjah 9, 17. 2) Psalm 46, 5.
3) Wo die der Erde anvertraute Saat zu Grunde ging.

בְּעִתּוֹ לְהַרְעִים רַעַם. בְּנַחַת וְלֹא בְזַעַם. מַיִם
אַתָּה נִגְאָב לְאֶרֶץ נִשְׁלָחִים. לְהַעֲלִיץ בְּתוּלָה בְּאִבֵּי שְׁלָחִים. אַתָּה
קו״ח מַיִם לְפֶלָגִים נִשְׁלָחִים. לְשַׂמֵּחַ עִיר אֱלֹהִים:
וּלְבָרְכָהּ מִמֶּגֶד יָרָחִים. בְּעִדּוֹן תְּנוּב פְּרָחִים. מַיִם
מֵעָבִים מַטְרִיחִים. וּמַעֲדַנֵּי מֶלֶךְ מַאֲרִיחִים: תִּרְצֶה
מְזוֹנִים וְנָטַר. בְּיֶרַח אִיתָנִים לְהַתִּיר קָטַר. קו״ח מַיִם
מֵעַתָּה בַּל יֶאְסַר. לְהַרְעִיף שְׁעִירֵי מָטָר:
אֶת נִיב מַוְבִּירֵי שֶׁוַע. שְׁעֵה בְּנִסּוּךְ שֶׁבַע. מַיִם
נַחֵל לָשַׂבַע. לְקַרְנֵי רְאֵם לְשַׁלֵּשׁ רֶבַע: אֶת
נִטְעֵי חֶמַת בֶּמֶשׁ. תַּטְרֵף לֶאֱסֹף בָּר בְּפִלּוּס גֹּמֶשׁ.
קו״ח מַיִם נַוֵּל בְּנִטְפֵי אֱמֶשׁ. וּכְאוֹר בְּקֶר יְזָרֵחַ שָׁמֶשׁ:
כָּל שִׂיחִים בּוֹ יֶאְשָׁרוּ. יִתְרוֹעֲעוּ אַף יָשִׁירוּ. מַיִם
שְׂעִירִים יַחֲשׁוֹרוּ. וְאַדְמַת רֹדֶם יַעֲשִׁירוּ: הָאָרֶץ
סוֹקְרִים כְּבָרַק אֵשׁ. פֶּן כְּמַבּוּל בּוּל תִּתְבַּיֵּשׁ. קו״ח מַיִם
סַפֵּק מִלְבַּיֵּשׁ. נוֹאֲמִים אָב לַמָּטָר הַיֵּשׁ:
מַעֲשֵׂה עָקוּשׁ כָּל בְּרִיָּה. לֹא יַעֲצְרוּ מַגִּיא פּוֹרִיָּה. מַיִם
עֲמָקִים יַעַטְפוּ פְּרִיָּה. בְּזֶכֶר עֲנָיַת מוֹרִיָּה: וְהוֹלִידָהּ
עָב חִתּוּל בָּשְׁתָּהּ. כְּבִמְקוֹם עַקְרָב בְּלִי לְשִׁיתָהּ. קו״ח מַיִם
עֲרֹךְ רֵאשִׁיתָהּ. הַמְטַר לְעוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ:
יְהִי פְּתַח בְּזוֹרַע חָשׁוּף. לְפִתּוֹחַ אוֹצַר אָסוּף. מַיִם
פְּקוֹד לְצִיָּה בָּסוּף. בְּזֶכֶר עֲנָיַת יַם סוּף: וְהַצְמִיחָהּ
פְּרוֹת בְּמֵי שֶׁלֶג. בִּימֵי חֲגָבָהּ לְחָצִין מֶלֶג. קו״ח מַיִם
פְּנוֹת אַרְצָה בְּלִי פֶּלֶג. מְהוֹק לְהוֹרִיד גֶּשֶׁם וָשֶׁלֶג:

Verleihe Du Deinem Heere Regentropfen, führe sie sanft auf die Bahn; bei Donnergetöse ergieße das Wasser sich, im Andenken Josuas, der zu Gilgal erhört wurde. Ungesäumt ertheilen Deine Schafe das Lob Dir, damit Du zur Fortdauer der Erde den Regenbogen erscheinen lässest.

O, löse die im Himmel zum Regen bewahrten Wasser; befehle dem Schnee, daß er zur Erde sich senke!

Nationen gingen durch das Zornwasser zu Grunde, als die Schleußen zur Ueberschwemmung sich geöffnet. Sende (im Monate Tebeth) das kühlende Wasser nicht mit Heftigkeit im Andenken an Samuel, der auf der Warte erhört wurde. Den Sprößlingen Deiner heiligen Pflanzung vervielfältige die Weide.

O, befiehl, um Israel nicht zu erschrecken, dem leichten Wasser, daß es zur Zeit Dein Land mit Regen versehe!

In meinem Ruhestande (zu Paläſtina) häufte ich Lieder Dir, damit Du mich erhöreſt. Sende Wasser zur Genüge mir, im Andenken an Elijahu, des Tischbiten, den Du am Carmel erhörteſt. Merk' auf des Landmanns demuthsvolle Gebet, damit er wie ein rastendes Schäfchen der Ruhe genieße.

Häufe das Wasser so, wie einst dem Elias, der demüthig sich gebeugt, wo es im Nu dunkel geworden [1]).

O, erhöre das zur rechten Zeit verrichtete Gebet [2]); es rinne das Wasser meinen Mitbürgern zu, im Andenken an Jonah, Sohn Amithai's, der auch erhört wurde. Verheiße fette und saftvolle Speise; durch Regen in Schebat werde die Erde rein wie ein Edelstein.

Alles Athmende habe Wasser im Ueberfluß; und das Gewölk fülle mit Regen sich!

Den verschlossenen Wasserschatz zu öffnen, brauchst Du den Schlüssel nicht erst zu borgen [3]), um die wie ein Agur [4]) Wimmernden zu hören: sende Wasser in jede bewohnte Gegend, im Andenken an David und Salomo. Der um seine Erhaltung zu Dir hofft, dem bescheere viele der himmlischen Kostbarkeiten. —

Verleihe, wie einst dem flußreichen Lande (Paläſtina), das Wasser zur Erquickung!

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter!

איום Allfurchtbarer, denke den Betenden um Wasser den Bundesbeschluß mit Vater Abraham, der den Göttlichen (Engeln) Wasser zum Waschen reichte, und vergilt es seinen Söhnen,

---

[1]) Siehe 1. Kön. 18, 36 ff. [2]) Indem nach talmudischer Vorschrift heute für den Regen gebetet werden soll

[3]) Indem nur Gott diesen Schlüssel hat. [4]) Name eines Zugvogels.

וְהִלִּיתָ צְבָאֶיךָ רְסִיסֵי אֲגָלֶיךָ. בִּנְחָתַת נַהֲלֵי מַעֲנָלֶיךָ. מַיִם
צוֹק בְּקוֹל גַּלְגַּלֶּיךָ. בְּזֶכֶר עֲנָנֶיךָ גִּלְגָּלֶיךָ: וְנָתַתָּ
צ צְאֶנְךָ שֶׁבַחְתָּ לָךְ בְּמֶרְחָץ. קֶשֶׁת לְהֵרָאוֹת לְחַיֵּל אֶרֶץ. קו״ח מַיִם
צְרוּרִים לְמַטְרוֹת עֶרֶץ. תַּתִּיר לֵאמֹר לַשֶּׁלֶג הֱוֵא אָרֶץ:
גּוֹיִם קָצָפוּ מִמֵּי הַקְצָפָה. בְּנִפְתְּחוּ אֲרֻבּוֹת לְהָצִיפָה. מַיִם
קָרִים בְּלִי חֲצִיפָה. בְּזֶכֶר עֲנָנִית מִצְפָּה: וְרַע
ק קְדֶשׁ מַטָּעָתוֹ. מְכֻפֶּלֶת לְהָכִין מַרְעִיתוֹ. קו״ח מַיִם
קַלִּים מִלְּהַבְעִיתוֹ. צַו לָתֵת מְטַר אַרְצְךָ בְּעִתּוֹ:
רַבִּים רְנָנוֹת בְּיִשְׁבִי. הִרְבֵּיתִי לְךָ לְהַקְשִׁיבִי. מַיִם
רַוֵּה לְהַשְׁאִיבִי. בְּזֶכֶר עֲנָנִית תִּשְׁבִּי: לְזוֹרֵעַ
ר ר״ת רְאֵה שִׂיחַ נִרְכּוֹ. כִּנְדִי רוֹבֵץ לְהַשְׁרִיכוֹ. קו״ח מַיִם
רַבֵּה כְּנַהֵר דַּכּוֹ. כְּקָדְרוּ עַד כֹּה וַעַד כֹּה:
וְאַתָּה שְׁעֵה גִּיב שְׂפָתַי. הַמַּזְכִּירִים מֵאֵימָתַי. מַיִם
שׁוֹקֵק עֲמוּתַי. בְּזֶכֶר עֲנָנִית בֶּן אֲמִתַּי: וְלֶחֶם
ש שָׂמֵן וָדֶשֶׁן לְרַשֵּׁם. בְּדִלְיֵי שִׁבְטוֹ יְצֻחְצַח כְּלֶשֶׁם: קו״ח מַיִם
ת שַׂפַּע לִנְפוּחֵי גֶּשֶׁם. וְיִמָּלְאוּ הֶעָבִים גֶּשֶׁם:
לֹא תְלֻוֶּה מִלְּפְתוֹחַ כָּל סָגוּר.
לַעֲנוֹת מְצַפְצְפִים כְּעָגוּר. מַיִם
ל תָּרִיק לְכָל מָגוֹר. בְּזֶכֶר עֲנָנִית גּוֹר וְאָגוֹר: לְאוֹכֵל
א תְּלוֹת לְךָ עֵינַיִם. לְאַדְּרוֹ וּלְהַדְּגוֹ מִמֶּגֶד שָׁמַיִם.
ב קו״ח מַיִם תֵּן לְהַחֲיוֹת כְּמֵימוֹמַיִם. אֶרֶץ נַחֲלֵי מָיִם:

פותחים הארון. אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

יזן אָיוֹם וְכָרֹנָא לְשׁוֹאֲלֵי מַיִם. בְּרִית קָח לְהַרְחִין
אִלִּים בְּמַיִם. גְּמוֹל לְשׁוֹפְכֵי שִׂיחַ עֲלֵי מַיִם. דְּרוֹשׁ

die zu Dir flehen um Wasser! — Laß des Gebundenen (Isaaks) Tugend, der Dir sein Herz ausgegossen wie Wasser, denen angedeihen, die heute bitten um Wasser! — Laß die Frömmigkeit des Stäbeschälers (Jakob) bei den Wasserträgern seine Nachkommen genießen, die heute Versammlung halten ob dem Wasser! — Cheber (Mosche) schöpfte den Schafen Wasser; o, denke, Allgütiger zum Besten der auf Wasser Harrenden, jenes Tages, an welchem er mit dem Stabe gespalten die Wasser! — Dort gruben die Stammfürsten mit ihren Stäben einen Brunnen lebendigen Wassers — o, denke es Deinen Anbetern und gewähre ihnen Wasser! — Sieben Tage haben sie Dir die Ceremonie des Wassergießens verrichtet; o, leite sie, um die Tugend Deß (Josua), dem wunderbar sich theilten des Jordan Wasser! — Möchte den nach Regenwasser Schmachtenden die Redlichkeit Davids bestehen, der durstend gesprochen: „Wer gibt mir Wasser?" (2. Sam. 23 15.) Willfahre ihnen, um der Rechtschaffenheit des Elijahu willen, der dort gesprochen: „Füllet vier Eimer Wasser!" (1. Kön 18, 34). — Nimm es mit Wohlgefallen auf, das Gebet der um Wasser Flehenden! Sei ihr Hirt und leite sie an Wasserquellen! Laß sie weilen in des Hauses Vorhöfen, an des Wassers Ursprung, und labe sie aus dem Strome Deiner Wonnewasser!

שאתה Denn Du Ewiger, unser Gott, bist es, der dem Winde zu wehen gebeut und dem Regen zu fallen befiehlt. —

לברכה Zum Segen, nicht zum Fluch, Amen.

לחיים Zum Leben, nicht zum Verderben, Amen.

לשבע Zur Ersprießlichkeit, nicht zum Schaden! Amen.

מכלכל Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Todten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage Jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tödtet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Todten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Todten belebt!

לְנֶעֱרָךְ וְשָׁפַךְ לֵב כַּמָּיִם: הַזָּכָר לְמַפְגִּיעִים הַיּוֹם עֲלֵי
מַיִם. וּדְוִי פִּצֵּל בָּרְהָטִים בְּשִׁקְתוֹת הַמָּיִם: זְכוֹר
לְנֶעֱצָרִים הַיּוֹם עֲלֵי מַיִם. חֶבֶר דָּלָה לְהַשְׁקוֹת צֹאן
מָיִם: טוֹב, זְכוֹר לְטוֹבָה מְיַחֲלֶיךָ עֲלֵי מַיִם. יוֹם אָשֵׁר
נִבְקְעוּ בְּמַטֵּה מָיִם: כְּרִית נְרִיבִים מְחֻקֶּקִי בְּאֵר מַיִם.
לְמְחֻנֶּיךָ זְכוֹר בְּוֹכְרֵת מַיִם. מְנַסְּכֵי שִׁבְעָה בְּנִסּוּךְ
הַמַּיִם. נַהֵל בְּעֶדֶר פִּלְאֵי יַרְדֵּן מָיִם: שַׁגֵּב כְּמֵהִים
לִמְטַר מַיִם. עֲבוֹר תָּאַב וּפָץ מִי יַשְׁקֵנִי מָיִם: פְּקוֹד
פְּקִידִים וְנִפְקָדִים בְּמַיִם. צַדְּקֵם בְּצֶדֶק נָם מְלֵאוּ אַרְבָּעָה
כַדֵּי מָיִם: קַבֵּל בְּרָצוֹן שַׁוְעַת שׁוֹאֲלֵי מַיִם. רְעֵם וְנַהֲלֵם
עַל מַבּוּעֵי מַיִם. שַׁבְּגֵם בְּחַצְרוֹת בֵּית מוֹצָא מַיִם.
תְּרַוֵּם מִנַּחַל עֲדָנֶיךָ מָיִם:

שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ מַשִּׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגָּשֶׁם:

חזן. קהל.
לִבְרָכָה וְלֹא לִקְלָלָה: אמן.
לְחַיִּים וְלֹא לְמָוֶת: אמן.
לְשֹׂבַע וְלֹא לְרָזוֹן: אמן. סוגרים החזן.

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֶּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

נעריצך Vorb. Wir preisen Dich und heiligen Dich nach der Weise der heiligen Seraphim, welche in Heiligkeit Deinen Namen feiern; wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer rief dem Andern zu und sprach:

G. u. V. „Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth,
voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!"

Vorb. Seiner Herrlichkeit voll ist die Welt! — Seine Diener fragen einander: „Wo ist seiner Herrlichkeit Wohnung?" Ihnen gegenüber erwiedert's dann: „Gelobt!"

G. u. V. „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes von ihrer Stätte aus!"

Vorb. Von seiner Stätte aus wende er sich erbarmungsvoll und begnadige das Volk, das seiner Einheit Namen täglich zweimal, Abends und Morgens, voll Liebe huldigt, rufend: „Höre Israel!"

Gem. u. Vorb. „Höre Israel, der Ewige, unser
Gott, der Ewige ist einzig!"

Vorb. Einzig ist er, unser Gott, er ist unser Vater, er ist unser König, er ist unser Befreier, und er wird uns zum zweiten Male in seiner Allbarmherzigkeit vor aller Lebenden Augen vernehmen lassen: Ich will euer Gott sein!

Gem. u. Vorb. „Ich bin der Ewige, euer Gott!"

Gem. Allmächtiger, unsere Macht! Ewiger, unser Herr! wie mächtig ist Dein Name auf der ganzen Erde! Einst wird der Ewige König sein über die ganze Erde, an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name: Einiger.

Vorb. Und in Deinen heiligen Worten heißt es:

Gem. u. Vorb. „Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht! Hallelujah!"

Vorb. Von Geschlecht zu Geschlecht verkünden wir Deine Größe, und in alle Ewigkeit heiligen wir Deine Heiligkeit. Dein Lob, o Gott, weiche nicht aus unserem Munde immer und ewig; denn Gott, König, groß und heilig bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה ומוֹעֲדִים
לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן · אֶת־יוֹם השבת הזה ואת יום
הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֶרֶת הַזֶּה · זְמַן שִׂמְחָתֵנוּ באהבה מִקְרָא
קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

נַעֲרִיצְךָ וְנַקְדִּישְׁךָ כְּסוֹד שִׂיחַ שַׂרְפֵי קֹדֶשׁ הַמַּקְדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקֹּדֶשׁ. כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר.

קו״ח קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

ז׳ כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

קו״ח בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

ח׳ מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶּן בְּרַחֲמִים וְיָחֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים:

קו״ח שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

ט׳ אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ. וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים:

קו״ח אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

י׳ אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

י״א וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר.

קו״ח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

י״ב לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

מן שבת וירד היער ישמחו מיינגעטאָנטע.

יִשְׂמְחוּ בְּמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֹנֶג עַם מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעִי · כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ וּבַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמֵטִיב הָדָרֵשׁ לָנוּ שׁוּבָה אֵלֵינוּ בְּרַחֲמוֹן רַחֲמֶיךָ בִּגְלַל אָבוֹת שֶׁעָשׂוּ רְצוֹנֶךָ בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבַתְּחִלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל־מְכוֹנוֹ וְהַרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוֹ וְשַׂמְּחֵנוּ בְּתִקּוּנוֹ וְהָשֵׁב כֹּהֲנִים לַעֲבוֹדָתָם וּלְוִיִּם לְשִׁירָם לְזִמְרָם וְהָשֵׁב יִשְׂרָאֵל לִנְוֵיהֶם וְשָׁם נַעֲלֶה וְנֵרָאֶה וְנִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנֶיךָ בְּשָׁלֹשׁ פַּעֲמֵי רֶגֶל בְּכָתוּב בְּתוֹרָתֶךָ שָׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָל־זְכוּרְךָ אֶת־פְּנֵי יְיָ אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר בְּחַג הַמַּצּוֹת וּבְחַג הַשָּׁבֻעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת־פְּנֵי יְיָ רֵיקָם: אִישׁ כְּמַתְּנַת יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

לזכת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ · וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם · וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ ·

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ
וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲלוֹת וְלֵרָאוֹת וּלְהִשְׁתַּחֲווֹת לְפָנֶיךָ
וְלַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ:
יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן,
שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל־מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים
וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, גַּלֵּה
כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהָנָּשֵׂא עָלֵינוּ
לְעֵינֵי כָּל־חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ
כַּנֵּס מִיַּרְכְתֵי אָרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה
וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם
נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים
כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם: וְאֶת מוּסַף יוֹם
השבת הזה ואת מוסף יום הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֶרֶת הַזֶּה.
נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ
כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ
מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

מן שבת ויורד חיער חיינגעסחלופעט:

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה
בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצֶרֶת תִּהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה
לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פַּר
אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם:
וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כִּמְדָבָר שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר.
וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ וָיַיִן כְּנִסְכּוֹ. וְשָׂעִיר
לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְּמִידִים כְּהִלְכָתָם:

Bei'm Wiederholen des מוסף wird, wenn die כהנים zum דוכן gehen, statt ותחזינה, das nebenstehende ותערב von Gemeinde und Vorbeter gesagt:

ותחזינה Mögen unsere Augen sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

ותערב Nehme unser Flehen wohlgefällig auf, wie ehedem die Ganz- und Brandopfer! O Allerbarmer, in Deiner großen Barmherzigkeit stelle Deine Wohnung in Zion, den Opferdienst in Jerusalem wieder her! Laß unsere Augen es sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst, und in Ehrfurcht werden wir dort Dir wieder dienen, wie in den Tagen der Vorzeit, wie in den frühern Jahren. Gelobt seist Du, Ewiger, dem allein wir in Ehrfurcht dienen!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für! Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertrauet sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die unausſprechlichen Wohlthaten, die Du uns zu jeder Zeit — Abends, Morgens und Mittags — erweiſest. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist, unser Schöpfer, Schöpfer von Anbeginn. Benedeiung und Dank Deinem großen und heiligen Namen, der Du uns am Leben und aufrecht erhalten! So laß' uns ferner leben und erhalte uns, sammle unſere Vertriebenen zu den Vorhöfen Deines Heiligthums, Deine Geſetze zu befolgen, nach Deinem Willen zu handeln und Dir mit ganzem Herzen zu dienen, da wir Dir dankbar sind. Gelobt sei Gott, dem allein der Dank gebühret. —

ועל Für dies Alles sei Dein Name, unser König, gelobt und hochgeprieſen unaufhörlich und immerdar!

וכל Und Alles, was lebt, soll Dir danken und in Wahrheit preisen Deinen Namen; Allmächtiger, unser Heil und unsere Hilfe bist Du! Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

Ertheilen die כהנים den Segen so spricht der Vorbeter statt dieses אלהינו ואלהי אבותינו das auf Seite 173 stehende אלהינו ואלהי אבותינו u. ſ. w.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, segne uns mit dem dreifachen Segen, welcher in der durch Deinen Diener Moſche geſchriebenen Lehre enthalten ist, und welcher gesprochen wurde durch Aharon und seine Söhne, die Prieſter, Dein heiliges Volk — wie es heißt: „Er segne dich der Ewige, und behüte dich! Er laſſe leuchten, der Ewige, sein Antlitz dir und sei dir gnädig! Er erhebe, der Ewige, sein Antlitz dir und gebe dir Frieden!“

Bei'm Wiederholen des מוסף wird, wenn die כהנים zum דוכן gehen, ſtatt ותחזינה, das nebenſtehende ותערב von Gemeinde und Vorbeter geſagt:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ | וְתֵעָרֵב עָלֶיךָ עֲתִירָתֵנוּ כְּעוֹלָה וּכְקָרְבָּן אָנָּא רַחוּם
בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן | בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים הָשֵׁב שְׁכִינָתְךָ לְצִיּוֹן וְסֵדֶר הָעֲבוֹדָה
בְּרַחֲמִים· בָּרוּךְ | לִירוּשָׁלָם. וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים.
אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר | וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן: | בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שֶׁאוֹתְךָ לְבַדְךָ
פס"ז ויסו"ס | בְּיִרְאָה נַעֲבוֹד:

מודים דרבנן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד · צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם · הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

מודים אנחנו לך שאתה הוא יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי כל בשר יוצרנו יוצר בראשית ברכות והודאות לשמך הגדול והקדוש על שהחייתנו וקיימתנו כן תחיינו ותקיימנו ותאסוף גליותינו לחצרות קדשך לשמר חקיך ולעשות רצונך ולעבדך בלבב שלם על שאנחנו מודים לך · ברוך אל ההודאות:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

Ertheilen die כהנים den Segen ſo ſpricht der Vorbeter ſtatt dieſes אלהינו ואלהי אבותינו das auf 172 Seite ſtehende אלהינו ואלהי אבותינו u. ſ. w.

אֱ"וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

שים Verleihe Frieden, Glück und Segen, Gunst, Gnade und Erbarmen uns und Deinem ganzen Volke Israel! Segne uns, o Vater, Alle wie Einen, im Lichte Deines Antlitzes;

Der Priestersegen.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, segne uns mit dem dreifachen Segen, welcher in der durch Deinen Diener Mosche geschriebenen Lehre enthalten ist, und welcher gesprochen wurde durch Aharon und seine Söhne, die **Priester,** Dein heiliges Volk, wie es heißt:

Die Priester sprechen:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Du uns mit der Heiligkeit Aharons geheiligt und uns befohlen hast, Dein Volk Israel liebevoll zu segnen!

Die Priester:	Die Gemeinde:
Er segne dich	Es segne dich von Zion aus der Herr, der Himmel schuf und Erde!
Der Ewige	Ewiger, unser Herr, wie mächtig ist Dein Name auf der ganzen Erde!
Und behüte dich!	Behüte mich, Herr! denn Dir habe ich mich anvertraut!
Er lasse leuchten	Gott sei uns gnädig, geb' uns seinen Segen und lasse uns sein Antlitz leuchten! Selah.
Der Ewige	Der Ewige, der Ewige, Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und voller Huld und Treue.
Sein Antlitz	O wende Dich zu mir, sei mir gnädig, denn einsam und bedrängt bin ich.

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל
כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי

סדר דוכן.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת
בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי
אַהֲרֹן וּבָנָיו סט"ץ נקול כַּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר:

והכהנים מנרכים.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בִּקְדֻשָּׁתוֹ שֶׁל־אַהֲרֹן, וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

סט"ץ מקרין. הקהל לומר.

יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:
יְיָ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ:
וְיִשְׁמְרֵנִי כִּי חָסִיתִי בָךְ: כשהכהנים מנגנין וישמרך לומרין זכ.

רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי שֶׁלְּךָ וַחֲלוֹמוֹתַי שֶׁלְּךָ חָלַום חָלַמְתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מֶה
הוּא יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁיְּהוּ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל
כָּל יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה בֵּין שֶׁחָלַמְתִּי עַל עַצְמִי וּבֵין שֶׁחָלַמְתִּי עַל אֲחֵרִים וּבֵין
שֶׁחָלְמוּ אֲחֵרִים עָלַי אִם טוֹבִים הֵם חַזְּקֵם וְאַמְּצֵם וְיִתְקַיְּמוּ כִּי וְהָהֵם
כַּחֲלוֹמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק. וְאִם צְרִיכִים רְפוּאָה רָפְאֵם כְּחִזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה
מֵחָלְיוֹ וּכְמִרְיָם הַנְּבִיאָה מִצָּרַעְתָּהּ וּכְנַעֲמָן מִצָּרַעְתּוֹ וּכְמֵי מָרָה עַל יְדֵי
מֹשֶׁה רַבֵּינוּ וּכְמֵי יְרֵחוֹ עַל יְדֵי אֱלִישָׁע. וּכְשֵׁם שֶׁהָפַכְתָּ אֶת קִלְלַת בִּלְעָם
הָרָשָׁע מִקְּלָלָה לִבְרָכָה כֵּן תַּהֲפֹךְ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
לְטוֹבָה וְתִשְׁמְרֵנִי וּתְחָנֵּנִי וְתִרְצֵנִי: אָמֵן.

יָאֵר אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה:
יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת:
פְּנֵה אֵלַי וְחָנֵּנִי כִּי יָחִיד וְעָנִי אָנִי:

denn im Lichte Deines Antlitzes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, die Liebe zum Guten und dadurch Heil und Segen, Erbarmen, Leben und Frieden. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu segnen. Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel segnet mit Frieden!

Der Priestersegen.

Dir Zu Dir, Ewiger, erheb' ich meine Seele!

Und sei dir gnädig! Wie Knechte schauen auf die Hand ihres Herrn, wie eine Magd auf die Hand ihrer Gebieterin, so schauen unsere Augen hin zu unserm Gotte, bis er uns gnädig ist.

Er erhebe Er empfange Segen vom Ewigen, gerechten Lohn vom Gotte seines Heils und finde Gunst und Wohlwollen in den Augen Gottes und der Menschen.

Der Ewige Ewiger, sei uns gnädig! wir harren Dein; mit jedem Morgen leiste uns neuen Beistand, Hilf uns, in Zeiten der Noth!

Sein Antlitz Verbirg nicht Dein Antlitz vor mir, am Tage meiner Angst neige Dein Ohr mir zu, am Tage, da ich Dich rufe, eile, erhöre mich!

Dir Zu Dir erheb' ich meine Augen, der Du im Himmel thronest!

Und gebe Sie sollen meinen Namen über die Kinder Israels aussprechen, und ich werde sie segnen.

Dir Dir, Ewiger! gehört die Größe und die Macht und der Ruhm und der Sieg und die Majestät, ja Alles im Himmel und auf Erden! Dein, Ewiger, ist das Reich, und Du bist das Haupt über Alles!

Frieden! Friede! Friede dem Fernen und dem Nahen, spricht der Ewige; ich habe ihm ausgeholfen!

בָּאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד
וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ

סדר דוכן.

אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ יְיָ נַפְשִׁי אֶשָּׂא:

וִיחֻנֵּךְ הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים אֶל־יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי שִׁפְחָה אֶל־יַד גְּבִרְתָּהּ כֵּן עֵינֵינוּ אֶל יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַד שֶׁיְּחָנֵּנוּ: רב"ש"ע.

יִשָּׂא יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ:
(וּמְצָא־חֵן וְשֵׂכֶל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם:)

יְיָ יְיָ חָנֵּנוּ לְךָ קִוִּינוּ הֱיֵה זְרוֹעָם לַבְּקָרִים אַף־יְשׁוּעָתֵנוּ בְּעֵת צָרָה:

פָּנָיו אַל־תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי בְּיוֹם צַר לִי הַטֵּה־אֵלַי אָזְנֶךָ בְּיוֹם אֶקְרָא מַהֵר עֲנֵנִי:

אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי אֶת־עֵינַי הַיּוֹשְׁבִי בַּשָּׁמָיִם:

וְיָשִׂמוּ וְשָׂמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרְכֵם:

לְךָ לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל ׀ לְרֹאשׁ:

שָׁלוֹם שָׁלוֹם ׀ שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו:

כשערי ליון כתוב שלח יתמר חוץ שלום הרכזן רק יתמר זה:
יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן קָדְשַׁת חַסְדֶּיךָ
וְגָדֵל רַחֲמֶיךָ הַפָּשׁוּטִים וּלְמַעַן טָהֳרַת שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא

אֵין כֵּאלֹהֵינוּ· אֵין כַּאדוֹנֵינוּ· אֵין כְּמַלְכֵּנוּ·
אֵין כְּמוֹשִׁיעֵנוּ: מִי כֵאלֹהֵינוּ· מִי כַאדוֹנֵינוּ· מִי
כְמַלְכֵּנוּ· מִי כְמוֹשִׁיעֵנוּ: נוֹדֶה לֵאלֹהֵינוּ· נוֹדֶה
לַאדוֹנֵינוּ· נוֹדֶה לְמַלְכֵּנוּ· נוֹדֶה לְמוֹשִׁיעֵנוּ:
בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ· בָּרוּךְ אֲדוֹנֵינוּ· בָּרוּךְ מַלְכֵּנוּ·
בָּרוּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ· אַתָּה
הוּא אֲדוֹנֵינוּ· אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ· אַתָּה
הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ
לְפָנֶיךָ אֶת קְטֹרֶת הַסַּמִּים:

פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת הַצָּרִי וְהַצִּפֹּרֶן וְהַחֶלְבְּנָה
וְהַלְּבוֹנָה· מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה: מֹר
וּקְצִיעָה שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ וְכַרְכֹּם מִשְׁקַל שִׁשָּׁה
עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה· הַקְּשְׁטְ שְׁנֵים עָשָׂר·
וְקִלּוּפָה שְׁלִשָּׁה· וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה· בְּרִית
כַּרְשִׁינָה תִּשְׁעָה קַבִּין· יֵין קַפְרִיסִין סְאִין תְּלָתָא
וְקַבִּין תְּלָתָא· וְאִם אֵין לוֹ יֵין קַפְרִיסִין מֵבִיא חֲמַר
חִוָּרִין עַתִּיק: מֶלַח סְדוֹמִית רְבָע (הַקַּב)· מַעֲלֶה
עָשָׁן כָּל שֶׁהוּא: רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת הַיַּרְדֵּן
כָּל שֶׁהוּא וְאִם נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ· אִם חִסַּר
אַחַת מִכָּל סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה: רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן
גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר· הַצָּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שְׂרָף הַנּוֹטֵף
מֵעֲצֵי הַקְּטָף: בְּרִית כַּרְשִׁינָה שֶׁשָּׁפִין בָּהּ אֶת

אֶת־עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

Der Vorbeter spricht das ganze Kaddisch.

סדר רוכן.

בֶּן־עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת הַיּוֹצֵא מִפְּסוּקִים שֶׁל־בִּרְכַּת כֹּהֲנִים
הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו עַם קְדֻשֶּׁךָ שֶׁתִּהְיֶה קָרוֹב לִי בְּקָרְאִי לָךְ
וְתִשְׁמַע תְּפִלָּתִי וְאָנֹכִי תָּמִיד כְּשֵׁם שֶׁשָּׁמַעְתָּ אֶנְקַת יַעֲקֹב תְּטַיֵּמֵךְ
הַנֶּאְקָרָא אִישׁ תָּם. וְתִתֶּן־לִי וּלְכָל־נַפְשׁוֹת בֵּיתִי מְזוֹנָתֵנוּ וּפַרְנָסָתֵנוּ בְּרֶוַח
וְלֹא בְצִמְצוּם בְּהֶתֵּר וְלֹא בְּאִפּוּר בְּנַחַת וְלֹא בְצַעַר מְתֻחַת יָדְךָ הָרְחָבָה
כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ פַּסַּת לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבֶגֶד לִלְבּוֹשׁ לְיַעֲקֹב אָבִינוּ הַנֶּאְקָרָא אִישׁ
תָּם. וְתִתְּנֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ. וְיִהְיוּ דְבָרַי
נִשְׁמָעִים לַעֲבוֹדָתֶךָ. כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ אֶת־יוֹסֵף צַדִּיקֶךָ בְּשָׁעָה שֶׁהִלְבִּישׁוּ
אָבִיו כְּתֹנֶת פַּסִּים לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאָיו.
וַתַּעֲשֶׂה עִמּוֹ נִפְלָאוֹת וְנִסִּים וּלְטוֹבָה אוֹת, וַתַּצִּילֵנִי בְּדָרְכִי, וְתֵן בְּלִבִּי
בִּינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ וְסוֹרוֹתֶיךָ.
וְתַצִּילֵנִי מִשְּׁגִיאוֹת וּתְטַהֵר רַעְיוֹנַי וְלִבִּי לַעֲבוֹדָתֶךָ. וַתַּאֲרִיךְ יָמַי
(וימי אשתי, ובני, ובנותי) (וימי אבי ואמי)
בְּטוֹב וּבִנְעִימוּת בְּרֹב עֹז וְשָׁלוֹם. אָמֵן סֶלָה:

ויכוין לסיים עם הכהנים כדי שיענו הקהל **אָמֵן**:

נאך דעם פריעוטער הען זיצען בעעדיגט, שפריכט דיא גענייגדע:

אַדִּיר בַּמָּרוֹם שׁוֹכֵן בִּגְבוּרָה. אַתָּה שָׁלוֹם וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם. יְהִי רָצוֹן
שֶׁתָּשִׂים עָלֵינוּ וְעַל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים וּבְרָכָה לְמִשְׁמֶרֶת שָׁלוֹם:

והכהנים מחזירים פניהם כלפי ההיכל ואומרים:

רִבּוֹן הָעוֹלָם, עָשִׂינוּ מַה שֶּׁגָּזַרְתָּ עָלֵינוּ אַף אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ
כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ. הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת־
עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֵת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ
לַאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ:

יזן **שִׂים שָׁלוֹם** וכו'. קדיש תחקבל.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל הֲמוֹנָם. וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ, וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ. לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וְיַקְבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וְלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

ומומרים מזמור של יום ואח"כ מזמור י"ב, למנצח על השמינית.

בענין ישיבת הסוכה בשמיני כתב הגאון מוהר"ר יעב"ץ וז"ל: ,,בח"ל מוכיחין בסוכה לילו ויומו ואין מברכין על ישיבתה, והמנהגים חלוקים בכאן, אך הותיקין יושבין בה בלילה וביום רק אחין ישנים בה בלילה אבל כל שעודה זים להם לאכול מוכחין בה". ולעיל אחר תפלת ערבית תמצא יהי רצון שנהגים לאמרו.

הַצִּפֹּרֶן · כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נָאָה: יֵין קַפְרִיסִין שֶׁשּׁוֹרִין בּוֹ אֶת הַצִּפֹּרֶן · כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עַזָּה: וַהֲלֹא מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בָּעֲזָרָה מִפְּנֵי הַכָּבוֹד:

מזמר סוף מס׳ תמיד, וסופרים פי״ח.

הַשִּׁיר שֶׁהַלְוִיִּם הָיוּ אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

בְּיוֹם הָרִאשׁוֹן הָיוּ אוֹמְרִים, לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: (כ״ד)

בַּשֵּׁנִי הָיוּ אוֹמְרִים,

גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ: (מ״ח)

בַּשְּׁלִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים,

אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: (פ״ב)

בָּרְבִיעִי הָיוּ אוֹמְרִים, אֵל־נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: (צ״ד)

בַּחֲמִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים, הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: (פ״א)

בַּשִּׁשִּׁי הָיוּ אוֹמְרִים, יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ, לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: (צ״ג)

בַּשַּׁבָּת הָיוּ אוֹמְרִים, מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: (צ״ב)

מִזְמוֹר שִׁיר לֶעָתִיד לָבֹא. לְיוֹם שֶׁכֻּלּוֹ שַׁבָּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים:

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא · תַּלְמִידֵי חֲכָמִים מַרְבִּים שָׁלוֹם בָּעוֹלָם · שֶׁנֶּאֱמַר וְכָל־בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ: אַל תִּקְרָא בָּנָיִךְ אֶלָּא בּוֹנָיִךְ: שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: קדיש יתום.

וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבֵי פֶּשַׁע בְּיַעֲקֹב נְאֻם יְיָ: וַאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם אָמַר יְיָ רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרַי אֲשֶׁר־שַׂמְתִּי בְּפִיךָ לֹא יָמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זַרְעֲךָ וּמִפִּי זֶרַע זַרְעֲךָ אָמַר יְיָ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל: וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: וּמְקַבְּלִין דֵּין מִן־דֵּין וְאָמְרִין קַדִּישׁ בִּשְׁמֵי מְרוֹמָא עִלָּאָה בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ קַדִּישׁ עַל־אַרְעָא עוֹבַד גְּבוּרְתֵּהּ קַדִּישׁ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא · יְיָ צְבָאוֹת מַלְיָא כָל־אַרְעָא זִיו יְקָרֵהּ: וַתִּשָּׂאֵנִי רוּחַ וָאֶשְׁמַע אַחֲרַי קוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ: וּנְטָלַתְנִי רוּחָא וְשָׁמְעֵת בַּתְרַי קַל זְיָע סַגִּיא דְּמִשַּׁבְּחִין וְאָמְרִין בְּרִיךְ יְקָרָא דַיְיָ מֵאַתַר בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ: יְיָ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: יְיָ מַלְכוּתֵהּ (קאם) לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא: יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ שָׁמְרָה זֹאת לְעוֹלָם לְיֵצֶר מַחְשְׁבוֹת לְבַב עַמֶּךָ וְהָכֵן לְבָבָם אֵלֶיךָ: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: כִּי־אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ: צִדְקָתְךָ צֶדֶק לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם: בָּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם יוֹם יַעֲמָס־לָנוּ הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה · הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ: בָּרוּךְ הוּא אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּרָאָנוּ לִכְבוֹדוֹ וְהִבְדִּילָנוּ מִן־הַתּוֹעִים וְנָתַן לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ · הוּא יִפְתַּח לִבֵּנוּ בְּתוֹרָתוֹ

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃

קמה תְּהִלָּה לְדָוִד׃ אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃ בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃ דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃ וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃ זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃ חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדוֹל־חָסֶד׃ טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו׃ יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה׃ כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ׃ לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃ מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃ סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים׃ עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃ פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרָאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת׃ רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃ וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

קדושה לש"ץ בחזרת שחרית.

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה: בָּרוּךְ לְעוֹלָם אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

נְקַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר קו"ח קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: ח' לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ. קו"ח בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ: ח' וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. קו"ח יִמְלֹךְ יְיָ לְדוֹר וָדוֹר אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ: ח' לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה ומועדים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂש�due ון. אֶת־יוֹם השבת הזה ואת יום הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֶרֶת הַזֶּה. זְמַן שִׂמְחָתֵנוּ באהבה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵטָה וּלְטוֹבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֶרֶת הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בּוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְיָשֵׂם בְּלִבֵּנוּ אַהֲבָתוֹ וְיִרְאָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ וּלְעָבְדוֹ
בְּלֵבָב שָׁלֵם לְמַעַן לֹא נִיגַע לָרִיק וְלֹא נֵלֵד לַבֶּהָלָה: יְהִי
רָצוֹן מִלְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁנִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ
בָּעוֹלָם הַזֶּה וְנִזְכֶּה וְנִחְיֶה וְנִרְאֶה וְנִירַשׁ טוֹבָה וּבְרָכָה
לִשְׁנֵי יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ וּלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ
כָּבוֹד וְלֹא יִדֹּם. יְיָ אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ: בָּרוּךְ הַגֶּבֶר אֲשֶׁר
יִבְטַח בַּיְיָ וְהָיָה יְיָ מִבְטַחוֹ: בִּטְחוּ בַיְיָ עֲדֵי־עַד כִּי בְיָהּ יְיָ
צוּר עוֹלָמִים: וְיִבְטְחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי לֹא־עָזַבְתָּ
דֹרְשֶׁיךָ יְיָ: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר: ח״ק.

Am Sabbath.

וַאֲנִי תְפִלָּתִי לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרֹב חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ:

Es folgt am Sabbath das Ausheben der Thora, und wird im Abschnitt ואת הברכה vorgelesen (siehe Thoravorlesung von Simchath Thora). An Wochentagen hingegen wird hier sogleich mit der Tefilla begonnen.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל
לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה.
מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:
אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.
מַשִּׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם:
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

ליו"ט אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה
עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ
וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

An Wochentagen.	Am Sabbath.
שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד	שָׁלוֹם רַב עַל יִשְׂרָאֵל
וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ	תָּשִׂים לְעוֹלָם
בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ	כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ
כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ	אָדוֹן לְכָל הַשָּׁלוֹם.
תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה	וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ
וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב	אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל	בְּכָל עֵת וּבְכָל
עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:	שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם
וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדֹּף נַפְשִׁי וְכֹל
הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן
שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Der Vorbeter wiederholt die Tefilla nebst Kedduscha und spricht dann das ganze Kaddisch. Hierauf עלינו, קדיש יתום.

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

לובש אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ
מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ
בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה
וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל
מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל
וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב
אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.
וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר.
נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל
נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ
וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ
רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל
בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת
וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ
וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת
קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ
וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ
מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

אֵימָה אָהֵב בָּרֵךְ בִּכְסֵף· בְּמִדָּה מְרֻבָּה
מֵרִאשׁ בְּתֹסֶף· בְּזֶה עֲצֶרֶת חַג אָסֵף·
אוֹהֲבָיו יְקָרֵב אֵלָיו לְהֵאָסֵף: בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

ובריש ו' ד'

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה ׀ אֶחָד:
נל"ח בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־
מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־
לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת
עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

ובריש וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה
ר"ח י"ג אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־
לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה
וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה
לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה
מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל

איומה Mit Wohlgefallen mißt er Segen im übervollen Maaße einer Nation zu, die er liebt. An diesem Beschluß-, diesem Erntefeste wird er seinen Liebenden sich nahen und sie aufnehmen. Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel liebt.

דער פֿאָרבעטער רופֿט אויס: וואָהרענד דעסטן בעטטן דיזן געזייגדע אויס:

ק' יְהַבְּרֵךְ: וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר
וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו
אֵין אֱלֹהִים סְלוֹ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בָּיָהּ
שְׁמוֹ וְעָלְזוּ לְפָנָיו. וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם
עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה:
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

ק"ח

״בָּרְכוּ אֶת יְיָ הַמְבֹרָךְ:
בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב
עֲרָבִים, בְּחָכְמָה פּוֹתֵחַ
שְׁעָרִים, וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה
עִתִּים וּמַחֲלִיף אֶת הַזְּמַנִּים,
וּמְסַדֵּר אֶת הַכּוֹכָבִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בָּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ. בּוֹרֵא
יוֹם וָלָיְלָה, גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר. וּמַעֲבִיר
יוֹם וּמֵבִיא לָיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה, יְיָ צְבָאוֹת
שְׁמוֹ. אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלוֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד:

תיכף נסוף הפיוט יצחק הקטן חוק אמן.

אֶת יוֹם הַשְּׁמִינִי. בְּטוֹב יַזְמִינִי. רָנִי פַלֵּט
יְסוֹבְבֵנִי. לְעֵרֶב בְּצִלּוֹ יְלוֹנֵנִי. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים:

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהַבְתָּ, תּוֹרָה וּמִצְוֹת
חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לִמַּדְתָּ. עַל כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ
וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ וְנִשְׂמַח בְּדִבְרֵי תוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ
לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם
וָלָיְלָה. וְאַהֲבָתְךָ אַל־תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים.

אח Den achten Tag wird Er mir zur Seligkeit bestimmen, wird Triumphgesänge um mich her erschallen lassen, und mich in seinen Schutz aufnehmen zur Zeit des Abends[1]). Gelobt seist Du, Ewiger, der die Abende dämmern läßt!

1) Unter Abend wird die Annäherung einer verhängnißvollen Zeit verstanden.

גּוֹרֵי יַם־סוּף אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־שׁוֹנְאֵיהֶם בְּתַהוֹמוֹת טָבַע: וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ וְהוֹדוּ לִשְׁמוֹ וּמַלְכוּתוֹ בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה:

ע"פ א"ב.

שְׁמִינִי אֲמַץ בִּפְנֵי עַצְמוֹ. בְּחוֹב קָבוּעַ לִשְׁמוֹ. בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי: שְׁמִינִי גְּמָרוֹ בְּפַיִם רֶגֶל וּזְמָן. דָּבָר שִׁיר וְקָרְבָּן מְזֻמָּן. בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי: שְׁמִינִי הוֹסִיף לְגוֹי נִכְבָּד. וּבְמוֹסְפֵי קֹדֶשׁ מְכֻבָּד. בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי: שְׁמִינִי זְמַן וְהָקְבַּע לְרָצוֹת. חֹק נוֹלָד בּוֹ לְהֶרָצוֹת. בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי: שְׁמִינִי טָבַע חֲתוּמֵי חוֹתָם. יְדִידוֹת נֶצֶר מִכְתָּם. בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי: שְׁמִינִי כָּלוּל לִשְׁמָהּ גְּדוֹלָה. לְמִכַּהֵן בְּחִנּוּךְ עוֹלָה. בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי: שְׁמִינִי מִלְּפָנֵי פְּנֵי פָנָיו. נֶחֱלָק בְּכָל עִנְיָנָיו. בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי: שְׁמִינִי סָכָם לְשַׁלּוּחַ מֶלֶךְ. עֵת יָבָרְכוּ אֶת הַמֶּלֶךְ. בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי: שְׁמִינִי פְּנוֹת

שמיני*) Der Achte ist ein eigener Feiertag; für ihn wurden besondere Gesetze verordnet, für den achten Tag. Der Achte zeichnet sich aus durch die heiligen Gebräuche von רגל, פיים, שיר, דבר, זמן, קרבן*), am achten Tage. Den Achten hat Er hinzugefügt für ein Volk, das er hochschätzt, und befohlen, ihn durch Zugabsopfer zu verehren, den achten Tag. Der Achte ist besonders wohlgefällig. Des Viehes Geburt wird zum wohlgefälligen Opfer angenommen am achten Tage. Am Achten wird dem Knaben das heilige Siegel aufgedrückt; das zarte Kind wird beschnitten am achten Tage. Den Achten krönte große Freude; an ihm geschah die Priestereinweihung, am achten Tage. Der achte Feiertag ist von den vorhergehenden Tagen ganz verschieden; er zeichnet sich in jeder Hinsicht besonders aus, der achte Tag. Am Achten entließ der König (Salomo) das Volk; sie zogen ab und segneten den König, am achten Tage. Am Achten übernachteten sie noch in

*) Siehe das מערבית von gestern, Seite 21.

הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי
אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־
יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־
בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:
לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:
ט"ו-ל"ג וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם
וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם
זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי
וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: יש לנקף חלהיכם לחמת, חכון יתן רוח מעט שלח יבולע הא'.

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל זֹאת וְקַיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵין
זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים מַלְכֵּנוּ
הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל־הָעָרִיצִים הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ
וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ הָעֹשֶׂה גְּדֹלוֹת עַד אֵין
חֵקֶר וְנִפְלָאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר: הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא נָתַן
לַמּוֹט רַגְלֵנוּ: הַמַּדְרִיכֵנוּ עַל בָּמוֹת אוֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם קַרְנֵנוּ עַל כָּל
שׂנְאֵינוּ: הָעֹשֶׂה לָנוּ נִסִּים וּנְקָמָה בְּפַרְעֹה אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים
בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם הַמַּכֶּה בְעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם וַיּוֹצֵא
אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם: הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין

יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃

וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ׃

שְׁמִינִי חֵלֶק לְשִׁבְעָה וְגַם לִשְׁמוֹנָה׃ מְצֻוָּה עָלֵינוּ לָחֻת מָנָה׃ זִכְרוֹן אָבוֹת יְזֻכַּר בָּם שׂוֹכֵן מְעוֹנָה׃ קְנוֹרָה שְׁנִית עֲדָרָה מִי מָנָה׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל׃

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ לְחַיִּים, וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ, וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן, וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵנוּ וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה, וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ׃

שְׁמִינִי אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ. מִמְּעוֹן קָדְשׁוֹ לְבָרְכֵנוּ. נָאֳמוֹ יָקִם מַלְכֵּנוּ. בְּפָרִיסַת שְׁלוֹמוֹ לְסוֹבְבֵנוּ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַפּוֹרֵשׂ סֻכַּת שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלָיִם׃

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־מֹעֲדֵי יְהוָה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ חצי קדיש.

שמיני Dem Achten sind besondere Gebote eigen. Wir haben den Achten so wie die Sieben gesetzmäßig gefeiert; gedenke uns, o Himmelsthroner, die Treue unserer Urväter, und sammle abermals die zahllose Gemeinde Deiner Anhänger!

שמיני Am Achten wird uns Gott gnädig sein und uns Segen senden aus der Wohnung seiner Heiligkeit. Unser König wird seine Verheißung bestätigen und die Hütte seines Friedens über uns ausbreiten.

בְּקֶר הֲלָנָתוֹ. עֲדֶךְ יָלִין מְעוֹנָתוֹ. בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:
שְׁמִינִי קוֹל שָׁמַע בְּאַהֲבָה. רִנַּת בֵּית הַשּׁוֹאֲבָה.
בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי: שְׁמִינִי שָׁלוֹם שׁוֹמֵר אָהֳלוֹ. תּוֹךְ יְמֵי
עֲלַת רַגְלוֹ. בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:

שְׁמִינִי יְצַוֶּה חַסְדּוֹ קָדוֹשׁ לְעַמּוֹ. וּבַלַּיְלָה
שִׁירָה עִמּוֹ. מוּשָׁל הַשַּׁלִּיט בְּעוֹלָמוֹ. עָלֵינוּ
כְּמֵאָז יְהִי נָעֳמוֹ: בְּגִילָה בְּרִנָּה בְּשִׂמְחָה
רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם.

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא
תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶּלֶא. מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בּוֹקֵעַ לְפָנֵי מֹשֶׁה:

שְׁמִינִי הֵימִיבָה יֵי לַטּוֹבִים. קוֹרְאֶיךָ
בִּדְבָרִים עֲרֵבִים. טוֹבוֹת יַשְׁמִיעַ לָאֲהוּבִים.
נָעַם מַלְכוּתְךָ עֲנוֹת תְּאֵבִים: זֶה צוּר יְשָׁעֲנוּ
פָּצוּ פֶה וְאָמְרוּ.

Jerusalem, des Morgens darauf reisten sie nach Hause, nach dem achten Tage. Am Achten ertönte eine Freudenstimme, ein lauter Jubel bei'm Wasserschöpfen, am achten Tage*). Am Achten, bei'm Zurückkehren, fand Jeder, daß der Friede sein Haus bewachte, während er abwesend war, um im Tempel vor dem Herrn zu erscheinen — am achten Tage.

שמיני Am Achten befiehlt der Heilige seine Gnade über sein Volk, das ihm Lieder singt des Nachts. Unseres Königs, des Weltregenten Freundlichkeit wird uns beschieden werden wie damals (beim Meere), dort, wo sie alle frohlockend, jauchzend und wonnevoll riefen: Wer ist unter u. s. w.

שמיני Am Achten beglücke die Guten, o Gott! Dich rufen sie an mit anmuthigen Worten! O, verkünde den Geliebten glückliche Zeiten; die Milde Deines Reiches zu verkünden, ist ihr Wunsch.

*) Mit feierlicher Ceremonie wurde Wasser geschöpft und auf den Altar gegossen.

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן. אֶת־יוֹם הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֶרֶת הַזֶּה. זְמַן שִׂמְחָתֵנוּ. מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדּוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵטָה וּלְטוֹבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֶרֶת הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בּוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן מוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מַשִּׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם׃

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃

Am Ausgang des Sabbaths wird dieſes eingeſchaltet.

וַתּוֹדִיעֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ וַתְּלַמְּדֵנוּ לַעֲשׂוֹת חֻקֵּי רְצוֹנֶךָ וַתַּתֵּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִשְׁפָּטִים יְשָׁרִים וְתוֹרוֹת אֱמֶת חֻקִּים וּמִצְוֹת טוֹבִים וַתַּנְחִילֵנוּ זְמַנֵּי שָׂשׂוֹן וּמוֹעֲדֵי קֹדֶשׁ וְחַגֵּי נְדָבָה. וַתּוֹרִישֵׁנוּ קְדֻשַּׁת שַׁבָּת וּכְבוֹד מוֹעֵד וַחֲגִיגַת הֶרֶגֶל. וַתַּבְדֵּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ בֵּין קֹדֶשׁ לְחוֹל בֵּין אוֹר לְחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל לָעַמִּים בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה. בֵּין קְדֻשַּׁת שַׁבָּת לִקְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב הִבְדַּלְתָּ וְאֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי מִשֵּׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה קִדַּשְׁתָּ. הִבְדַּלְתָּ וְקִדַּשְׁתָּ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתֶךָ׃

סברי מרנן ורבנן ורבותי.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרִי הַגָּפֶן:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־עָם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל־לָשׁוֹן וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו. וַתִּתֶּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן אֶת יוֹם הַשִּׁמִינִי חַג הָעֲצֶרֶת הַזֶּה זְמַן שִׂמְחָתֵנוּ מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם. כִּי בָנוּ בָחַרְתָּ וְאוֹתָנוּ קִדַּשְׁתָּ מִכָּל־הָעַמִּים וּמוֹעֲדֵי קָדְשְׁךָ בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן הִנְחַלְתָּנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

Fällt der Festabend auf einen Sabbath-Ausgang, so wird dieses eingeschaltet.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא מְאוֹרֵי הָאֵשׁ: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמַּבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחוֹל בֵּין אוֹר לְחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל לָעַמִּים. בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה. בֵּין קְדֻשַּׁת שַׁבָּת לִקְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב הִבְדַּלְתָּ. וְאֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי מִשֵּׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה קִדַּשְׁתָּ. הִבְדַּלְתָּ וְקִדַּשְׁתָּ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְקֹדֶשׁ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,
שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה:

עלינו, קדיש יהום, יגדל.

שמחת תורה לעולם כ"ג חשרי ואינו חל רק בח' מימי אגר"ז.

בק"ק מולהין כל ס"ת שבהיכל ומקיפים עמהם בהימה בזמרה ובזמרה בהנה ובגילה, בריקוד חוזר חלילה (ואומרים אחה הראת לדעת וכו' ואח"כ אנא ה' הושיעה נא, אלהי הרוחות, על הכל וכו' תמלוח על סדרם בשחרית לשמחת תורה) בכהאר"י קורא לותה שמחה גדולה וז"ל: רחיתי למורי זהי' הולך לפני הס"ת מרקד ומרנן ומסבב עמהם בשמחה גדולה בכל יכלתו, ואח"כ בשהיו הולכין לניה"כ לחר והיו עוזין ג"כ הקפות עם הס' הי' סובב עמהם מרקד מנגן ומרנן בשמחה גדולה, וכן בניה"כ לחר עוזים כן. וגוללין ג' ס"ת, מעמידין הרחזנים על פ' וזאת הברכה, שכו' לה על פ' ברחזית, שליזית ל"ה ע"פ קרבנות שבפנחס. פוזים לבתיהם לשלום ואוכלים בנית. עכ"ל הגאון מוהר"ר יעב"ץ.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה
לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ
הַפְּקוּדוֹת לָךְ · וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ
וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ
רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:
וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא
מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל הַשָּׁלוֹם · וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ ·
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי · נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי
נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ
וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה
הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם · עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ · עֲשֵׂה
לְמַעַן יְמִינֶךָ · עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ · עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ ·
לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן
אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם
בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

Nach Beendigung des allgemeinen Morgengebetes (Seite 3—59) wird hier fortgefahren.

אשרי Heil dem Volke, dem es so ergehet, das von seinem Gott und Erlöser den Segen empfängt! Auf der Erde wurde ausgesprochen und im Himmel angeordnet dieser Segen. Als der Sanftmüthige (Mosche) sich zur Todesruhe vorbereitete, empfahl er seine Lehren dem zahlreichen Volke: „Hütet das Gesetz, geschrieben von der Allmacht Hand! der Ewige kam von Sinai einher!" so sprach er. Der Erlöser zog durch alle Heidenvölker und fand sie alle mangelhaft; darum gab er sein Erbe dem holden Israel und zeigte seine Liebe dieser Nation. „Wir wollen folgen und gehorchen!" antworteten die Holden, nie soll sie von uns weichen, diese Lehre; des Morgens und des Abends seien wir eingedenk dieser Lehre, die Mosche uns geboten. Und es wurde dem Herrn als König gehuldiget, das Volk unterwarf sich ihm ganz; da riefen alle Völker und Reiche: Er ist König worden über Jeschurun! Nun übergab er der Vergessenheit ihre bisherigen Vergehungen, wie es einem Könige ziemt am Huldigungstage. O, daß er Hoheit und Würde erhalte, daß er glücklich lebe, Reuben, und niemals untergehe! Ein guter und ziemlicher Antheil sei beschieden den in Eintracht beisammenwohnenden Brüdern (Simon und Jehuda), die wechselseitig sich vor Feinden schützen; dieses war, was Mosche dem Jehuda verheißen. Deinem Frommen, ein Mann, der Dein Wort gehalten, den Du zu Massah versuchtest und der Deinem Befehle getreu blieb, der ewig ein treuer Diener Deines Heiligthums war, dem Levi (so sprach er), geziemen Deine Thumim und Urim. Als sich einst der Gute (Mosche) in das Thor des Lagers gestellt und gerufen: „Wer dem Ewigen treu ist, komme zu mir!" da war's dieser fromme Stamm Levi, der sich zu ihm versammelte, und Vater und Mutter entsagte. Immer war der Mund der Söhne Levi's voll Deines Ruhmes; nur auf fremdem Erdreiche sangen sie nicht. — Die Wege zu bahnen und alles Krumme zu ebnen, unterweisen sie Jakob in Deinen Rechten. Einst, als Du ihn (den Stamm Levi) von Deinen Erstgebornen (Israel) gesondert, da beschiedest Du das Allerheiligste für sein Loos.

Nach dem Morgengebet (Seite 2—58) wird hier fortgefahren.

ע"פ א"ב וכפיפו חתום שמואל יחי' ועוד ברחמי תבות הצנה הנ' זל החרוזים חתום משה בר שמואל בר אבשלום יגדל בתורה אמן, וסוף כל חרוז על פסוק מפסוקי ואת הברכה.

א שְׁרֵי הָעָם שֶׁלּוֹ בָּכָה. מֵאֱלֹהָיו וְגוֹאֲלוֹ יִשָּׂא בְרָכָה.
מִתְבָּרֵךְ בָּאָרֶץ וּבַשָּׁמַיִם נֶעֱרָכָה. וְזֹאת הַבְּרָכָה:

ב פְּנוֹת עָנָן לְנוֹחַ שְׁכִינָה. הַזְהִיר אֲמָרָיו לַאֲלָפֵי רְבָבָה.
שְׁמוֹר דַּת בְּזוֹעַ כְּתוּבָה. וַיֹּאמַר יְיָ מִסִּינַי בָּא:

ג וְאַלָּם חָזַר בְּכָל אִמִּים. וּמְצָאָם כְּלָם בַּעֲלֵי מוּמִים.
הַפִּיל חֲבָלִים לוֹ בַּנְּעִימִים. אַף חִבֵּב עַמִּים:

ד וְדִים מַקְדִּימִים לִנְשֹׁמַע נַעֲשֶׂה. הֵשִׁיבוּ וְזֹאת הַלַּתּוֹשֶׂה.
בְּקֶר וָעֶרֶב לֹא נִנְשֶׂה. תּוֹרָה צִוָּה לָנוּ מֹשֶׂה:

ה כְּתַר אָדוֹן כֻּתָּר לְהַמְלִיךְ. יַהַב עָם עָלָיו בְּהִשְׁתַּלְהֲבוּתָם.
רִנְּנוּ כָּל גּוֹי וָפָלֶךְ. וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ:

ו מִיַּד מָחָה כָּעָב אֲשָׁמוֹת. בְּנָאָה לְמֶלֶךְ בְּיוֹם רוֹמֵמוֹת.
שְׁאֵת וֵיתֵר יְהִי לִתְקוּמוֹת. יְחִי רְאוּבֵן וְאַל יָמֹת:

ז בֶּרֶד טוֹב וְנָעִים כְּנֶאֱמַר. שֶׁבֶת אַחִים גַּם כְּהִתְאַמַּר.
מִצְרֵימוֹ חַיּוֹת לָמוֹ לְמִשְׁמַר. וְזֹאת לִיהוּדָה וַיֹּאמַר:

ח סִירְךָ אִישׁ נוֹצֵר מַאֲמָרֶךָ. נִסִּיתוֹ בְּמַסָּה וַיַּאֲמֵן דְּבָרֶךָ.
וּלְעוֹלָם שָׁרַת בְּבֵית דִּבִּירֶךָ. וּלְלֵוִי אָמַר תֻּמֶּיךָ וְאוּרֶיךָ:

ט טוֹב בְּשַׁעַר הַמַּחֲנֶה בְּקוּמוֹ. מִי לַיָּי אֵלַי כְּנָאֲמוֹ.
אֶסְפּוּ חֲסִידָיו כְּאֶחָד לְעַמּוֹ. הָאֹמֵר לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ:

י מָלֵא פִּימוֹ תְּהִלָּתְךָ לְנַקּוֹב. שִׁירֶיךָ בְּאַדְמַת נֶכָר מְקוֹב.
לְהַסְלִיל אַרְז וּלְיַשֵּׁר עָקוֹב. יוֹרוּ מִשְׁפָּטֶיךָ לְיַעֲקֹב:

כ קֶדֶם מִבֵּן בְּכוֹר בְּהַבְדִּלוֹ. קְדֵשׁ הַקָּדָשִׁים חַיּוֹת גּוֹרָלוֹ.

O, verdopple immerdar seine Kraft! segne, o Ewiger, sein Vermögen! Zwischen den Schultern meines Hauses, meines Stolzes, am Orte des Dienstes meiner Leviten und Priester, im Raume meines Zeltes und unter den Teppichen meiner heiligen Wohnung zu residiren, versprach der Ewige seinem Lieb-ling Binjamin. Mit Segnungen der Himmel und der untern Tiefen, mit Segnungen der Brüste und des Schooßes und mit einem Lande, reich an Erzeugnissen aller Art, sprach er, sei Joseph gesegnet. O, daß er doch seine Gnade nicht entziehe dem Stamme des Keuschen (Joseph) sein Land segne mit Gütern im Ueber-flusse und mit Früchten, die die Sonne reift. Mächtig widerstand er (Joseph) der Begierde, eingedenk der Schande und Schmach; darum wurden am Ende seine Arme geziert mit Goldgeschmeide, und sein harrte der Friede seines alten Vertrauten (Gottes), des Urhebers der uralten Berge. Auf die Scheitel des zier-lichen Hauptes komme darum alles Glückes Segen; ihm ge-deihen alle Erderzeugnisse und Früchte eines segenvollen Landes. Ein zweifacher Antheil wurde ihm zum Erbgut beschieden, statt Deß (Rëuben), der das Ehebett seines Vaters entweiht; zu seinem Loos fiel auch jenes Gut, und das Vorrecht der Erstgeburt erhöhete seine Würde. — Bis gen Zidon erstreckt sich Sebuluns Grenze, wo selbst er großes Gewerbe treibt. Auch der Staatskluge (Jisaschar) findet hier seinen Unterhalt — sie bieten freudig einander die Hand. Freue dich, o Sebulun! Der Chalason-Handel*) war ihm (Sebulun) ein geheimer Schatz, dem Schleichhändler ge-lang es nie; darum schlachten Völker voller Ehrfurcht Opfer der Unschuld, und versammeln sich bei seinem Berge. Das vortreffliche Land, in welchem eine Gruft für den Gesetzgeber (Mosche) bestimmt war, hat der Stamm Gad zum Erbgut sich ersehen; darum zieht er, dem Heere voran. Gelobt sei, der Gad weite Grenzen gibt — so sprach er (Mosche) von Gad. Als David einst, da er noch auf jener Burg in der Wüste wohnte, die Helden aus dem Stamme Gad sah, wie der kleinere hundert und der größere tausend Feinde in die Flucht jagte, da nahm er sie auf, stellte sie an die Spitze seines Heeres und erkannte sie für die ersten seiner Krieger. — O, steh' ihm bei, laß ihn wie eine Schlange auf dem Wege sein! erhalte ihn, den Ab-kömmling von Dan (Simon), laß ihn sein eine Otter auf dem Fußsteige, daß er seine Feinde besiege im Namen des Herrn! — So sprach er (Mosche) von Dan. Dan, sagte er ferner, ist wie ein junger Löwe! —

*) Chalason ist der Name einer Amphibie, deren Blut die schönste himmelblaue Farbe hat.

בְּכִפְלַיִם בֵּן עוֹד לְאֵילוֹ· בָּרֵךְ יָיְ חֵילוֹ׃
לִשְׁכוֹן בֵּין כִּתְפֵי גְאוֹנָי· מְקוֹם שִׁירוֹת לְוֵי וְכֹהֲנָי·
רַחֵב אֹהָלַי וִירִיעוֹת מִשְׁכָּנָי· לְבִנְיָמִן אָמַר יְדִיד יְיָ׃
מִבִּרְכַּת שָׁמַיִם וְתַהֹם נִסְמֶכֶת·
בִּרְכַּת שָׁדַיִם וָרָחַם מִתְבָּרֶכֶת·
אַרְצוֹ מִכֹּל חֶיוֹת נֶעֱרֶכֶת· וְלִיוֹסֵף אָמַר מְבֹרֶכֶת׃
בָּא חַסְדּוֹ לֹא יָמֻשׁ· חָשַׁךְ עַצְמוֹ בְּנָוֶה מִלְשַׁמֵּשׁ·
בְּטוֹב כָּל גְּבוּלוֹ יִתְגַּמֵּשׁ· וּמִמֶּגֶד תְּבוּאוֹת שָׁמֶשׁ׃
סָמוּךְ יֵצֶר מֵהַחֲזִיר וְהָאֲדֹם· פּוּז זְרוֹעָיו מְוַהֲבִ אָדֹם·
שָׁלוֹם יְצוּר מְרַחֲמוֹ מִקֶּדֶם· וּמֵרֹאשׁ הָרְרֵי קֶדֶם׃
עַל קָדְקֹד גִּלְגֹּלֶת נָאָה· בִּרְכַּת כָּל טוּב תָּבוֹאָה·
לְהַשְׁפִּיעַ שֶׂפַע כָּל תְּבוּאָה· וּמִמֶּגֶד אֶרֶץ וּמְלוֹאָהּ׃
פְּי שְׁנַיִם בְּנַחֲלַת חֶבְלוֹ· תַּחַת מְחֹלֵל יְצוּעַ מְחוֹלְלוֹ·
וְעַד נְחוֹל בְּחֶלֶשׁ גּוֹרָלוֹ· בְּכוֹר שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ׃
צִ יְדוֹן יַרְכָתוֹ לְהַרְבּוֹת עֻמַּח· מְמֻבְּיָנִים לְלֶחוֹם קֶמַח·
מֵאֵת זֶה זֶה יִשְׁמַח· וְלִזְבוּלֵן אָמַר שְׂמַח׃
קִנְיַן חַלָּזוֹן סָפוּן חִבּוּאוֹ· בַּל יוֹעִיל לְמַכָּסֶה מַשָּׂאוֹ·
יִזְבְּחוּ זִבְחֵי צֶדֶק וְיֵרָאוּ· עַמִּים הַר יִקְרָאוּ׃
רֹאשִׁית רָאָה לוֹ וַיֶּאֱנַד· שֻׁשָּׁם חֶלְקַת מְחוֹקֵק נֶאֱנַד·
גְּדוּד יְגוּדֶנּוּ בְּבוֹא גָּד· וְלָגָד אָמַר בָּרוּךְ מַרְחִיב גָּד׃
שָׁכֵן בַּמֶּצַע בִּרְאוֹת חֵילוֹ· הַקְּטֹן לְמֵאָה וְלָאֶלֶף גְּדוֹלוֹ·
דָּלָם בְּרֹאשׁ גְּדוּדֵי חֲיָלוֹ· וַיַּרְא רֵאשִׁית לוֹ׃
תַּנִּין עֲלֵי דֶּרֶךְ הֱיֵה· שְׁפִיפוֹן עֲלֵי אֹרַח הֱיֵה·
בְּצָרָיו נִלְחַם בְּשֵׁם אֶהְיֶה· וְלָדָן אָמַר דָּן גּוּר אַרְיֵה׃

Ueberfluß und Ersprießlichkeit von innen und von außen, der Besitz eines Gutes, das sich von Abend bis Morgen erstreckt, weidenreiche Triften, mit Schafen bekleidet, werden Naphthali zu Theil — so sprach er von Naphthali: Naphthali hat des Ewigen Gnade. In Oel taucht er seinen Fuß mit Wonne; mit Recht ist er bei seinen Brüdern beliebt; vermöge seines Reichthums gibt er königliche Gerichte. Von Ascher sprach er: Vor allen Söhnen wird Ascher gesegnet. Wie in deiner Jugend, so bleibst du auch in deinem Alter in der Fülle deiner Kraft; du trittst auf die Höhen deiner Verächter, dein Fuß gleitet nie, deine Riegel sind Eisen und Erz! O Schöpfer, Deine Allmacht hat jene unermeßlichen Höhen begrenzt, Dein Zuruf hat dem Ausbreiten der Erde ein Ziel gesetzt, Aller Augen schauen nach dir hin! Nichts gleicht deinem Gott Jeschurun. Er hat Wasser von Wassern geschieden, hat die Veste in deren Mitte ausgedehnt und die Wasser getrennt, Er hat die untern Wasser in's Meer versammelt und hineingemessen; Er, der Erhalter des Weltalls, der Unendlichkeit Gott, Er hat jene beiden funkelnden Himmelslichter strahlend gemacht; er hat beseelte Thiere aufgeregt, und flatterndes Geflügel; er hat ein Wesen in seinem Ebenbilde gebildet und aufrecht gestellt, und Israel lag schon im Plane, einst sicher und selbstständig dazustehen. Als es dann dem Allmächtigen gefiel, zu ruhen von seinem Werke, als er heiligte den siebenten Tag, wie geschrieben steht in der Lehre Jekutiëls (Mosche's), da verlieh Hoheit und Glück Gott seinem Volke: „Heil dir Israel!"

Heil dir Israel, wer ist dir gleich!

Das Verborgene ist dir nicht verholen, du hast dich in Gottes Wort unterrichtet und vervollkommnet: Engel offenbarten dir das Geheimniß (die Thora), lehrten dich die Gotteserkenntniß. Sie hielten dich ihnen gleich, und ließen dich nur um ein Geringes den göttlichen Wesen nachstehen. Die gute Gabe (die Thora), die du empfangen, hat dich vervollkommnet, hat die Kraft zum ewigen Leben dir ertheilt.

Heil dir Israel, wer ist dir gleich!

Vom Baume des ewigen Lebens (die Thora) hast du gekostet, damit Todesangst dich nicht bestürme; nicht absichtslos hat Er dich erhalten, nicht umsonst in den Thron dich verzeichnet. Dich näher als Deine Eltern zu bringen, haben

שָׂבַע וְרָשֵׁן בִּפְנִימִי וְחִיצוֹן · יָם וְדָרוֹם יִירַשׁ בְּעֶלְצוֹן ·
תִּלְבֹּשֶׁת בָּרִים לְבוּשׁ הַצֹּאן ·
וּלְנַפְתָּלִי אָמַר נַפְתָּלִי שְׂבַע רָצוֹן :
מְטַבֵּל בַּשֶּׁמֶן רַגְלוֹ בְּאָשֵׁר · רְצוּי אֶחָיו יְהִי בְכֹשֶׁר ·
וּמְעַדְנֵי מֶלֶךְ נוֹתֵן מֵעֹשֶׁר ·
וּלְאָשֵׁר אָמַר בָּרוּךְ מִבָּנִים אָשֵׁר :
וִיכֻיֶּמֶיךָ דָּבְאֲךָ בְּחִזֵּק חֲיָלֶיךָ · תְּדֹרֹךְ עַל בָּמָתֵי גֹעֲלֶיךָ ·
רַגְלֶךָ בַּל תִּגֹּף לְהַכְשִׁילֶךָ · בָּרְזֶל וּנְחֹשֶׁת מִנְעָלֶךָ :
אַדִּיר בּוֹרֵא שְׁחָקֵי שְׁפָרוֹן · רוֹכַב הָאָרֶץ כִּנְסֵי מֵחָרוֹן ·
הַעֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּן · אֵין כָּאֵל יְשֻׁרוּן :
לְהַבְדִּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם וּלְבַדֵּם · תְּוֹךְ רָקִיעַ בֵּינָם וַיַּפְרִידֵם ·
אֶל מְקוֹמָם הִקָּנָם וַיְמַדְּדֵם · מְעֻנָּה אֱלֹהֵי קֶדֶם :
יֶקֶר שְׁנֵי מְאוֹרוֹת חִדַּד · חַיָּה הִשְׁרִיץ וְצִפּוֹר גִּבְּדַד ·
מְרָקָם בְּצֶלֶם צָר לְהִתְעוֹדֵד · וַיִּשְׁכֹּן יִשְׂרָאֵל בֶּטַח בָּדָד :
יָהּ שָׁבַת מִמַּפָּעַל כְּהוֹנֵי · וַיְקַדֵּשׁ שְׁבִיעִי כְּבִכְתָּב יְקוּתִיאֵל ·
נִשָּׂא וַיַּאֲשֵׁר עַמּוֹ אֵל · אַשְׁרֶיךָ יִשְׂרָאֵל :
אַשְׁרֶיךָ יִשְׂרָאֵל מִי כָמוֹךָ ·

ע"פ א"כ.

אֲשֶׁר כָּל פָּתוּם לֹא עָמְמוּךָ · בִּדְבַר יָלְמְדוּךָ וְהִתְמִימוּךָ ·
גִּלּוּיָרֵז מַלְאָכִים חִכְּמוּךָ · דַּעַת אֱלֹהִים הֶעֱרִימוּךָ וְהִסְכִּימוּךָ ·
הֱיוֹת כְּאַחַד מֵהֶם דִּמּוּךָ · וְכִמְעַט מֵאֱלֹהִים לְהַחְסִיר קִדְּמוּךָ ·
וֶבֶד טוֹב בְּקַבְּלָךְ הִשְׁלִימוּךָ · חֶיוֹתָךְ בּוֹ עֲדֵי עַד הֶחֱלִימוּךָ :
אַשְׁרֶיךָ יִשְׂרָאֵל מִי כָמוֹךָ · טַעַם עֵץ חַיִּים כִּי הִטְעִימוּךָ ·
יִרְאַת מָוֶת לְבַל יַרְעִימוּךָ · כִּי לֹא לָרִיק הֶקִימוּךָ · לֹא לְתֹהוּ
וָהֶבֶל בְּכִסְרְקִמּוּךָ · מַעֲשֶׂיךָ לְקָרְבְךָ מֵאֲבוֹתֶיךָ הִגְרִימוּךָ ·

תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגוֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ
לָעַד מַלְכֵּנוּ יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וַאֲשֶׁר מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים
בְּרוּם עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים
וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם גִּבּוֹרִים
וְכֻלָּם עֹשִׂים בְּאֵימָה וּבְיִרְאָה רְצוֹן קוֹנָם וְכֻלָּם פּוֹתְחִים
אֶת־פִּיהֶם בִּקְרֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים
וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמַמְלִיכִים
אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא:
וְכֻלָּם מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה. וְנוֹתְנִים
רְשׁוּת זֶה לָזֶה. לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת רוּחַ בְּשָׂפָה בְּרוּרָה
וּבִנְעִימָה קְרֻשָּׁה כֻּלָּם כְּאֶחָד עוֹנִים וְאוֹמְרִים בְּיִרְאָה.
קָדוֹשׁ׀ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

לחזי העולי' אני מנחם, חלח זהקדיש ברחב כל עוד תכ' לחת מספוק
אשריך ישראל.

אַשְׁרֶיךָ אֹם קָדוֹשׁ בְּהַקְדִּישֵׁךְ הַשֵּׁם. יִשְׂרָאֵל נוֹשֵׁק חָתוּם
בְּכִסְאוֹ בְּלֶשֶׁם. מִי יָחִיד בְּלֹתֵךְ בְּהַאֲרִיכֵךְ בְּנֶשֶׁם. כָּמוֹךְ
מֵאֵין בָּאָרֶץ מַאֲמִירֵךְ בְּרֶשֶׁם: עַם נַחֲלָתוֹ קָשַׁר בִּתְפִלַּת
זְרוֹעוֹ. נוֹשַׁע מוֹשִׁיעַ בְּהוֹשִׁיעוֹ כְּאָב וְזֵרְעוֹ. בֵּיי בָּטוּחַ חֲקָקוֹ
בְּכַפּוֹ לְהַפְרִיעוֹ. מָגֵן נֶצַח בַּעֲדוֹ שָׁכַרוֹ בְּפָרְעוֹ: עֶזְרֵךְ אָבִיךְ

אשריך Heil dir, heilige Nation, Heiligerin des heiligen Namens! Israel, dein Bild ist eingegraben im göttlichen Throne! Wo gab es ein einziges Volk außer dir, das so der Einheit des Ewigen gehuldigt? Dir gleicht auf Erden keiner; nur dein erwähnt die heilige Schrift rühmlich! du bist das Volk seines Erbes, das er liebevoll in seine Arme genommen, das Hilfe findet in seinem Beistande, wie der Sohn im Vater, das er, der Ewige, weil es ihm vertraut, in seiner Hand trägt zum ewigen Andenken; der Unendliche ist ihm Schild, und vergilt ihm nach Verdienst; Er, dein Helfer, dein Vater,

נַחֲלַת יְיָ הֱיוֹת בְּרֵאשִׁית הִטְרִימוֹךְ · שְׁאוֹר בָּעֲסָה הֲרִימוֹךְ · עֲמוֹד לְחֶלְקוֹ לוֹ הִקְדִּישׁוֹךְ וְהִתְרִימוֹךְ :

אַשְׁרֵיךְ יִשְׂרָאֵל מִי כָמוֹךְ · פָּאֵר הִתְפָּאֵר בְּךְ סִימוֹךְ · צָיוּת לְיַחֲדֵךְ בָּאָרֶץ קִימוֹךְ · קִשְׁטֵךְ וְתִקְּנֵךְ לְפָנָיךְ עֲמוֹךְ · רִחֲמֵךְ וְלִבְּכֵךְ לוֹ אֲמוֹךְ · שְׁמָרֵךְ מִכָּל רָע וּמִכָּל צַר סְתָמוֹךְ · תָּמִיד עַל לִבּוֹ לְזִכָּרוֹן הֲתָמוֹךְ :

הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים · וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: מָה רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ · בְּלֶם בְּחָכְמָה עָשִׂיתָ · מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ : הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז · הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ · אֲדוֹן עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ · מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מְשֻׂגָּב בַּעֲדֵנוּ : אֵל בָּרוּךְ גְּדוֹל דֵּעָה · הֵכִין וּפָעַל זָהֳרֵי חַמָּה · טוֹב יָצַר כָּבוֹד לִשְׁמוֹ · מְאוֹרוֹת נָתַן סְבִיבוֹת עֻזּוֹ · פְּנוֹת צְבָאָיו קְדוֹשִׁים רוֹמְמֵי שַׁדַּי · תָּמִיד מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל וּקְדֻשָּׁתוֹ : תִּתְבָּרַךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל־שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ · וְעַל־מְאוֹרֵי־אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךְ סֶלָה :

---

deine Handlungen verursacht; damit du Gottes Besitzthum seiest, warst du der Schöpfung Zweck; Der Sauerteig (das Sündhafte) wurde von dir (bei der Gesetzgebung) entfernt, als Gottes Antheil wurdest du geheiliget und abgesondert!

Heil dir Israel, wer ist dir gleich!

Er schmückte dich mit einem herrlichen Zeichen und erhielt dich als ein einziges Volk auf Erden; Er erhob dich und liebte dich als seine Nation; Er schützte dich vor Uebel und Noth. Du bist zum ewigen Andenken das Siegel auf Seinem Herzen*).

*) Vgl. Hohesl. 8, 7.

גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: אוֹר חָדָשׁ עַל־צִיּוֹן תָּאִיר
וְנִזְכֶּה כֻלָּנוּ מְהֵרָה לְאוֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת:

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְדוֹלָה וְיתֵרָה
חָמַלְתָּ עָלֵינוּ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בְךָ
וַתְּלַמְּדֵם חֻקֵּי חַיִּים כֵּן תְּחָנֵּנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ: אָבִינוּ הָאָב
הָרַחֲמָן הַמְרַחֵם רַחֵם עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל
לִשְׁמֹעַ לִלְמֹד וּלְלַמֵּד לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי
תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה: וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבֵּק
לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחֵד לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׁמֶךָ וְלֹא־
נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא בָּטָחְנוּ
נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בִּישׁוּעָתֶךָ: וַהֲבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם מֵאַרְבַּע
כַּנְפוֹת הָאָרֶץ וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיוּת לְאַרְצֵנוּ: כִּי אֵל פּוֹעֵל
יְשׁוּעוֹת אָתָּה וּבָנוּ בָּחַרְתָּ מִכָּל־עַם וְלָשׁוֹן וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ
הַגָּדוֹל סֶלָה בֶּאֱמֶת. לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְיַחֶדְךָ בְּאַהֲבָה: בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה: יחיד לומר אל מלך נאמן.

דברים ו׳ ד׳.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה י אֶחָד:

נלמ״ד בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־
מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־
לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת
עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

גִּיל יָגִיל בְּךָ. וַאֲשֶׁר בְּתוֹרַת מֹשֶׁה שָׂמַח לִבֶּךָ. חֶרֶב בְּיָדֶךָ
פִּיפִיּוֹת רַבִּים בְּהַלְעִיבֶךָ. גַּאֲוָתֶךָ לוּיוֹת עֲבוֹתוֹת אַהֲבָה
יַשְׁלִיבֶךָ: וְיַכָּחֲשׁוּ בְּרֹב עֻזּוֹ אַנְשֵׁי רִיבוֹת. אוֹיְבֶיךָ יְבִיאוּךָ
לְהַר קָדְשׁוֹ תִּקְרוֹבוֹת. לְךָ יוֹסִיפוּ לְכַבֵּד בִּמְנָחוֹת עֲרֻבוֹת.
וְאַתָּה הָחֵל לְסַלְסֵל לָרוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת: ס׳ עַל כֻּבָּא מְנַשֵּׂא
בִּשְׁמִי מֻתְלָל. בָּמוֹתֵימוֹ מְנָה זִיו מַקְדִּישָׁיו נוֹצְצִים כְּקָלָל:

קו״ף תִּדְרֹךְ יְשֻׁר אָרְחוֹתָיו בְּיוֹפִי מִכְלָל. וְאַתָּה תָּגִיל
בַּיָּיִ בְּקֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל תִּתְהַלָּל:

וְהַחַיּוֹת יְשׁוֹרְרוּ וּכְרֻבִים יְפָאֲרוּ וּשְׂרָפִים יָרֹנּוּ וְאֶרְאֶלִּים
יְבָרְכוּ פְּנֵי כָּל חַיָּה וְאוֹפַן וּכְרוּב לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעָמָתָם
מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים. בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ. לְמֶלֶךְ חַיִּ וְקַיָּם זְמִירוֹת יֹאמֵרוּ
וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ. כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עֹשֶׂה
חֲדָשׁוֹת בַּעַל מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא
רְפוּאוֹת נוֹרָא תְּהִלּוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ
בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: כְּאָמוּר לְעֹשֵׂה אוֹרִים

---

fand an dir Vergnügen, darum hat er dein Herz erfreut durch die Lehre Mosche's; sie ist ein zweischneidig Schwert in deiner Hand wider deine Verächter, sie ist deine Hoheit, das Band der Liebe, womit er dich umschlungen. — Unter seine Allmacht schmiegen sich die Widersacher; deine Feinde werden dich ihm hinaufführen nach seinem heiligen Berge, und dich verehren mit köstlichen Geschenken. Verherrliche dann ihn, der durch die Aetherwüste fährt, ihn, den erhabenen Throner auf jenen unermeßlichen Höhen, die er angefüllt mit strahlenden, ihn heiligenden Feuerwesen! Du wirst hinaufwallen auf gebahntem Wege nach jener Krone der Schönheit (Zion); dort wirst du des Ewigen dich freuen, und dich rühmen des Heiligen Israel's.

אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְטוֹב וְיָפֶה
הַדָּבָר הַזֶּה. עַל־אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל־בָּנֵינוּ וְעַל־
דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ:
עַל־הָרִאשׁוֹנִים וְעַל־הָאַחֲרוֹנִים לְעוֹלָם וָעֶד חֹק וְלֹא
יַעֲבוֹר. אֱמֶת שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם
וָעֶד: אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ אָתָּה. לְמַעַן שִׁמְךָ
מַהֵר לְגָאֳלֵנוּ כַּאֲשֶׁר גָּאַלְתָּ אֶת אֲבוֹתֵינוּ: אֱמֶת מֵעוֹלָם
שִׁמְךָ הַגָּדוֹל עָלֵינוּ נִקְרָא בְּאַהֲבָה אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:

זולת. ע"ס א"ב ונסוף חתום משה בר שמואל רזק.

אָז בְּקִשּׁוּב עֲנָוַעלֶה אֶל־הַר הָעֲבָרִים. בִּרְעָתוֹ חִשַּׁב בַּעֲלַת
סִין בְּהִדּוּרִים. גְּוֹרַת דַּת חֲדָשָׁה וּפְקוּדִים יְשָׁרִים. הוֹד יֵשׁ
לוֹ לִתֵּן לְמִשְׁבָּעִים בְּחוּרִים: הָעֵת קָשַׁב וּמִת בָּהָר אֲשֶׁר
אַתָּה עוֹלֶה. וַי וַי צָוַח בְּפֶה מָלֵא. וֹו עֲלִיָּה יְרִידָה הִיא
לְהִתְכַּלָּה. חֲנוֹן אֶעְבְּרָה נָא וְאֶרְאֶה הָהָר הַטּוֹב וְהַמַּעֲלֶה:
טָהוֹר עָנָהוּ רַב לְךָ אַל תּוֹסֶף דַּבֵּר. יְהוֹשֻׁעַ מְשָׁרְתְךָ הִגִּיעַ
זְמַן לִהְיוֹת חָבֵר. כִּי הַמַּלְכוּת בַּחֲבֵרְתָּה כִּמְלֹא נִימָא לֹא

אז Als der Sanftmüthige (Mosche) den Zuruf hörte: „Gehe hinauf auf den Berg Abarim!“ dachte er an jenes Aufsteigen auf den Berg Sinai, das so glänzend war, und glaubte nun neue Gesetze und frommende Verordnungen vom Allgeliebten zu erhalten für sein Volk, das er aus siebenzig Heidenvölkern sich erkoren. Als er aber den Schluß jenes Zurufs vernahm; „Und stirb auf diesem Berge, den Du besteigst!“ da schrie er aus vollem Munde: „Wehe wehe, dieses Steigen heißt sinken zur Auflösung! Laß doch, o Allgnädiger, laß mich doch hinüberziehen und sehen jenen vortrefflichen und herrlichen Berg!“ — „Laß genug sein,“ erwiederte ihm der Allheilige, „rede nicht mehr davon! der Zeitpunkt ist da, „daß dein Diener Josua ins Amt treten soll, und keine „Herrschaft darf in die andere um ein Haar eingreifen! Du

דברים יא וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה
יח, יג, יט אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־
לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה
וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה
לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה
מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל
הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי
אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־
יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־
בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:
לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:
במדבר טו, לז–מא וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם
וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם
זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי
וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: יש לנהוג מלהיכם למעט, מכון ויתן רוח מעט זלף יבולע הא'

צְדָקַת מִשְׁפָּטָיו אֲשֶׁר עָמָם הַתָּמִים. קָצַץ וְדִלֵּג כָּאֲרִי לִפְרוֹתָם מִבֵּין עֲנָמִים. וְהַיָּם בָּקַע לִפְנֵיהֶם וַיַּמְלִיכוּ מַלְכָּם לְעוֹלָמִים:

עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ לִבְנֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר: בְּרוּם עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ וְצִדְקָתְךָ עַד־אַפְסֵי אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ וְתוֹרָתְךָ וּדְבָרְךָ יָשִׂים עַל־לִבּוֹ: אֱמֶת אַתָּה הוּא אָדוֹן לַעֲמֶךָ וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר לָרִיב רִיבָם: אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. כָּל־בְּכוֹרֵיהֶם הָרָגְתָּ וּבְכוֹרְךָ גָּאָלְתָּ וְיַם־סוּף בָּקָעְתָּ וְזֵדִים טִבַּעְתָּ וִידִידִים הֶעֱבַרְתָּ וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתָר: עַל־זֹאת שִׁבְּחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ אֵל וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם: רָם וְנִשָּׂא גָּדוֹל וְנוֹרָא מַשְׁפִּיל גֵּאִים וּמַגְבִּיהַּ שְׁפָלִים מוֹצִיא אֲסִירִים וּפוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דַּלִּים וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם אֵלָיו: תְּהִלּוֹת לְאֵל עֶלְיוֹן בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ. מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם: מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְיָ מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא: שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ גְאוּלִים לְשִׁמְךָ עַל־שְׂפַת הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

---

die er für sie ausgeführt; wie er mit Löwenkraft herbeigeeilt, um sie von den Anamim (Egyptern) zu befreien, und ihnen das Meer gespalten; da huldigten sie ihrem Könige (Gott) auf ewige Zeiten.

תִּתְחַבֵּר. לְהַר נְבוֹ תַּעֲלֶה וְשָׁם תָּמוּת וּבַגַּי תִּקָּבֵר: מֹשֶׁה
כְּיָדַע כִּי גְּזֵרָה עָלָיו נִגְזָרָה. גַּם לַאֲדוֹן כֹּל הוֹדַע חוֹבָתִי
לְיָפָה וּבָרָה. סְגֻלִּים פֶּן יֹאמְרוּ בַּסֵּתֶר עָבַר עֲבֵרָה. עַל כֵּן
לֹא עָנָהוּ אָיוֹם וְנוֹרָא: פּוֹדֶה הֵשִׁיבוֹ עַל אֲשֶׁר מְעַלְתֶּם בִּי
בְּמֵי מְרִיבָה. צַעֲקַת שַׁוְעַתְכֶם לְפָנַי לָכֵן לֹא בָא. קְנִיסָה
וּ עֲלֵיכֶם לָכֵן נִקְנְסָה וְנִקְצָבָה. רָשׁוֹם יֵרָשֵׁם וְיִכָּתֵב בְּדָת
נֶפֶשׁ מְשִׁיבָה: שִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן קִבֵּץ וְנִחַם. תְּמִימֵי תִּפְדּוּנִי
מֵרֶדֶת שַׁחַת. מַר צָרְחוּ כֻּלָּם וְצָוְחוּ כְּאַחַת. שֶׁאֵין פְּדִיוֹן
וְכֹפֶר בִּכְלוֹם חֵפֶץ וּדְבַר תּוֹכַחַת: הִשְׁלִים נַפְשׁוֹ מִיַּד
לְמִיתַת נְשִׁיקָה. בְּרֹאותוֹ כִּי אֵין הַצָּלָה בִּתְפִלָּה וּצְעָקָה.
שְׁמָעוּנִי אַחַי וְרֵעַי עִסְקוּ בְּדָת חֲשׁוּקָה. וְאַל תְּהִי וֹאת לָכֶם
לְמִכְשׁוֹל וּלְפוּקָה: חֲיָלָיו בָּכוּהוּ שְׁלֹשִׁים יָמִים. זוֹכְרִים

„besteigst den Berg Nebo, dort sollst du sterben und im Thale „begraben werden.“ Mosche, als er dies unabänderliche Verhängniß erfahren, bat den Allbeherrscher und sprach: „Mache doch mein Verschulden den holden und Frommen (Israel) kund! die Geliebten möchten sonst wähnen; „„Er hat wohl eine geheime Sünde begangen, darum hat ihm der Allfurchtbare nicht gewährt.““ Der Erlöser antwortete ihm: „Weil ihr euch vergangen bei dem Haderwasser, darum kommt euer Gebet nicht vor mich; diese Ursache der über euch verhängten Strafe soll aufgezeichnet und eingetragen werden in das seelenerquickende Gesetzbuch.“ — Hierauf versammelte Mosche die Stämme Jeschuruns und rief: O rettet mich, ihr Treuen, ich sinke zur Gruft!“ Bitterlich jammerten sie alle! „Ach nichts kann hier retten, weder Schätze noch Beredsamkeit!“ — Sogleich hielt er sich bereit zum Todeskuß, da er sah, daß ihn weder Beten noch Flehen mehr retten konnte. — „Hört, meine Brüder und Freunde,“ rief er, „laßt die Befolgung des holden Gesetzes euere Beschäftigung sein, damit kein Hinderniß und Anstoß euch begegne!“ — Dreißig Tage beweinten ihn seine sämmtlichen Heere; sie erinnerten sich der frommen Thaten,

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ ·
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ
מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ :

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים
וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן · אֶת־יוֹם הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֶרֶת הַזֶּה · זְמַן
שִׂמְחָתֵנוּ · מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם :

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה
וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ ·
וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ · וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ ·
וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ · לִפְלֵטָה וּלְטוֹבָה וּלְחֵן
וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֶרֶת
הַזֶּה · זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בּוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ
בּוֹ לְחַיִּים · וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים · חוּס וְחָנֵּנוּ · וְרַחֵם עָלֵינוּ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ · כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ · כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה :

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ :
קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ
וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן מוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ · וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל
מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים :

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם · וְהָשֵׁב
אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ ·

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים · בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן :

צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל
גְּאָלֵנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל
לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה.
מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:
אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.
מַשִּׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם:
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

קדושה לש"ץ בחזרת שחרית.

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ
וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךְ סֶלָה.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

נְקַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם
שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם
כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה
אֶל זֶה וְאָמַר קו"ח קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

ח' אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ: קו"ח בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ: ט' מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי תִּמְלֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן: תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים: וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתְךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ עַל יְדֵי דָוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ: קו"ח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

ט' לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

חַוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה. מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם · עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ · לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Nach der Wiederholung der Tefilla durch den Vorbeter folgt das Hallel.

סדר הלל.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר

קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לִקְרוֹא אֶת־הַהַלֵּל:

קיג הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ עַבְדֵי יְיָ הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ עַד־מְבוֹאוֹ מְהֻלָּל שֵׁם יְיָ: רָם עַל־כָּל־גּוֹיִם יְיָ עַל־הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: מִי כַּיְיָ אֱלֹהֵינוּ הַמַּגְבִּיהִי לָשָׁבֶת: הַמַּשְׁפִּילִי לִרְאוֹת בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ: מְקִימִי מֵעָפָר דָּל מֵאַשְׁפֹּת יָרִים אֶבְיוֹן: לְהוֹשִׁיבִי עִם־נְדִיבִים עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ: מוֹשִׁיבִי עֲקֶרֶת הַבַּיִת אֵם־הַבָּנִים שְׂמֵחָה הַלְלוּיָהּ:

קיד בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לֹעֵז: הָיְתָה יְהוּדָה לְקָדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מַמְשְׁלוֹתָיו: הַיָּם רָאָה וַיָּנֹס הַיַּרְדֵּן יִסֹּב לְאָחוֹר: הֶהָרִים רָקְדוּ כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן: מַה־לְּךָ הַיָּם כִּי תָנוּס הַיַּרְדֵּן תִּסֹּב לְאָחוֹר: הֶהָרִים תִּרְקְדוּ כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן: מִלִּפְנֵי אָדוֹן חוּלִי אָרֶץ מִלִּפְנֵי אֱלוֹהַּ יַעֲקֹב: הַהֹפְכִי הַצּוּר אֲגַם־מָיִם חַלָּמִישׁ לְמַעְיְנוֹ־מָיִם:

קטו לֹא לָנוּ יְהוָה לֹא לָנוּ כִּי לְשִׁמְךָ תֵּן כָּבוֹד עַל־חַסְדְּךָ עַל־

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא
הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד · צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן
יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר ·
נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל
חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל
נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל
נִפֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת
עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם · הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם
כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ :
וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד :
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת :

(Priestersegen) siehe Seite 172.

כ״ז אֱ״ל וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה
עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר : יְבָרֶכְךָ יְיָ
וְיִשְׁמְרֶךָ : יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ : יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם :

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל
כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי
בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד
וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ
אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ ·
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם :

אֱלֹהָי · נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה, וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם
וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל

יָקָר בְּעֵינֵי יְיָ הַמָּוְתָה לַחֲסִידָיו: אָנָּה יְיָ כִּי־אֲנִי עַבְדֶּךָ
אֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן־אֲמָתֶךָ פִּתַּחְתָּ לְמוֹסֵרָי: לְךָ־אֶזְבַּח זֶבַח
תּוֹדָה וּבְשֵׁם יְיָ אֶקְרָא: נְדָרַי לַיְיָ אֲשַׁלֵּם נֶגְדָּה־נָּא לְכָל־
עַמּוֹ: בְּחַצְרוֹת בֵּית יְיָ בְּתוֹכֵכִי יְרוּשָׁלָם הַלְלוּיָהּ:

קיז הַלְלוּ אֶת־יְיָ כָּל־גּוֹיִם שַׁבְּחוּהוּ כָּל־הָאֻמִּים: כִּי גָבַר
עָלֵינוּ חַסְדּוֹ וֶאֱמֶת־יְיָ לְעוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

ק׳הודו א׳ הוֹדוּ לַיְיָ כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
ק׳הודו ב׳ יֹאמַר־נָא יִשְׂרָאֵל כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
ק׳הודו ג׳ יֹאמְרוּ־נָא בֵּית אַהֲרֹן כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
ק׳הודו ד׳ יֹאמְרוּ־נָא יִרְאֵי יְיָ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

מִן־הַמֵּצַר קָרָאתִי יָהּ עָנָנִי בַּמֶּרְחָבְיָהּ: יְיָ לִי לֹא אִירָא
מַה־יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם: יְיָ לִי בְּעֹזְרָי וַאֲנִי אֶרְאֶה בְשֹׂנְאָי:
טוֹב לַחֲסוֹת בַּיְיָ מִבְּטֹחַ בָּאָדָם: טוֹב לַחֲסוֹת בַּיְיָ מִבְּטְחַ
בִּנְדִיבִים: כָּל־גּוֹיִם סְבָבוּנִי· בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: סַבּוּנִי גַּם־
סְבָבוּנִי· בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: סַבּוּנִי כִדְבֹרִים דֹּעֲכוּ כְּאֵשׁ
קוֹצִים· בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: דָּחֹה דְחִיתַנִי לִנְפֹּל וַיְיָ
עֲזָרָנִי: עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה: קוֹל רִנָּה וִישׁוּעָה
בְּאָהֳלֵי צַדִּיקִים יְמִין יְיָ עֹשָׂה חָיִל: יְמִין יְיָ רוֹמֵמָה יְמִין
יְיָ עֹשָׂה חָיִל: לֹא־אָמוּת כִּי־אֶחְיֶה וַאֲסַפֵּר מַעֲשֵׂי־יָהּ: יַסֹּר
יִסְּרַנִּי יָהּ וְלַמָּוֶת לֹא נְתָנָנִי: פִּתְחוּ־לִי שַׁעֲרֵי־צֶדֶק אָבֹא
בָם אוֹדֶה יָהּ: זֶה־הַשַּׁעַר לַיְיָ צַדִּיקִים יָבֹאוּ בוֹ: אוֹדְךָ
כִּי עֲנִיתָנִי וַתְּהִי־לִי לִישׁוּעָה: אידך אֶבֶן מָאֲסוּ הַבּוֹנִים
הָיְתָה לְרֹאשׁ פִּנָּה: אבו מֵאֵת יְיָ הָיְתָה זֹּאת הִיא נִפְלָאת
בְּעֵינֵינוּ: מאח זֶה הַיּוֹם עָשָׂה יְיָ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בוֹ: זה

אֲמִתֶּךָ: לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אַיֵּה־נָא אֱלֹהֵיהֶם: וֵאלֹהֵינוּ
בַּשָּׁמָיִם כֹּל אֲשֶׁר־חָפֵץ עָשָׂה: עֲצַבֵּיהֶם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה
יְדֵי אָדָם: פֶּה־לָהֶם וְלֹא יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ:
אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא יִשְׁמָעוּ אַף לָהֶם וְלֹא יְרִיחוּן: יְדֵיהֶם וְ
וְלֹא יְמִישׁוּן רַגְלֵיהֶם וְלֹא יְהַלֵּכוּ לֹא־יֶהְגּוּ בִּגְרוֹנָם:
כְּמוֹהֶם יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר־בֹּטֵחַ בָּהֶם: יִשְׂרָאֵל בְּטַח
בַּיהוָה עֶזְרָם וּמָגִנָּם הוּא: בֵּית אַהֲרֹן בִּטְחוּ בַיהוָה עֶזְרָם
וּמָגִנָּם הוּא: יִרְאֵי יְהוָה בִּטְחוּ בַיהוָה עֶזְרָם וּמָגִנָּם הוּא:
יְיָ זְכָרָנוּ יְבָרֵךְ יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית אַהֲרֹן:
יְבָרֵךְ יִרְאֵי יְיָ הַקְּטַנִּים עִם־הַגְּדֹלִים: יֹסֵף יְיָ עֲלֵיכֶם
עֲלֵיכֶם וְעַל־בְּנֵיכֶם: בְּרוּכִים אַתֶּם לַיְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם
וָאָרֶץ: הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַיְיָ וְהָאָרֶץ נָתַן לִבְנֵי־אָדָם: לֹא־
הַמֵּתִים יְהַלְלוּ־יָהּ וְלֹא כָּל־יֹרְדֵי דוּמָה: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ
יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

קטז אָהַבְתִּי כִּי־יִשְׁמַע יְיָ אֶת־קוֹלִי תַּחֲנוּנָי: כִּי־הִטָּה
אָזְנוֹ לִי וּבְיָמַי אֶקְרָא: אֲפָפוּנִי חֶבְלֵי־מָוֶת וּמְצָרֵי שְׁאוֹל
מְצָאוּנִי צָרָה וְיָגוֹן אֶמְצָא: וּבְשֵׁם־יְיָ אֶקְרָא אָנָּה יְיָ מַלְּטָה
נַפְשִׁי: חַנּוּן יְיָ וְצַדִּיק וֵאלֹהֵינוּ מְרַחֵם: שֹׁמֵר פְּתָאיִם יְיָ
דַּלֹּתִי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ: שׁוּבִי נַפְשִׁי לִמְנוּחָיְכִי כִּי יְיָ גָּמַל עָלָיְכִי:
כִּי חִלַּצְתָּ נַפְשִׁי מִמָּוֶת אֶת־עֵינִי מִן־הַמְּעָה אֶת־רַגְלִי מִדֶּחִי:
אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יְיָ בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים: הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר
אֲנִי עָנִיתִי מְאֹד: אֲנִי אָמַרְתִּי בְחָפְזִי כָּל־הָאָדָם כֹּזֵב:
מָה־אָשִׁיב לַיְיָ כָּל־תַּגְמוּלוֹהִי עָלָי: כּוֹס־יְשׁוּעוֹת אֶשָּׂא
וּבְשֵׁם יְיָ אֶקְרָא: נְדָרַי לַיְיָ אֲשַׁלֵּם נֶגְדָּה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ:

Vor dem Ausheben der Thora.
(Vorbeter und Gemeinde abwechselnd.)

אַתָּה הָרְאֵתָ לָדַעַת·

כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מִלְבַדּוֹ: אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים אֲדֹנָי· וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ: לַעֲשׂה נִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת לְבַדּוֹ· כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: וְאִמְרוּ הוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ וְקַבְּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ לְהִשְׁתַּבֵּחַ בִּתְהִלָּתֶךָ· יְהִי יְיָ אֱלֹהֵינוּ עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הָיָה עִם אֲבוֹתֵינוּ· אַל יַעַזְבֵנוּ וְאַל יִטְּשֵׁנוּ: מִי כָמֹכָה בָּאֵלִם יְיָ· מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ· נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא: יְהִי כְבוֹד יְיָ לְעוֹלָם יִשְׂמַח יְיָ בְּמַעֲשָׂיו: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן· יְיָ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

וְיִרְווּ נָא אֲמָרֵינוּ לְרָצוֹן לִפְנֵי אֲדוֹן כֹּל:

אתה Dir ist es gezeigt worden, auf daß du erkennest, daß der Ewige der wahre Gott ist, keiner sonst außer Ihm. — Unter den Mächtigen ist keiner Dir gleich, o Herr, und nichts ist gleich Deinen Werken. — Der große Wunder thut allein, ewig währet Seine Güte. — Sprechet: O, hilf uns, Gott unseres Heils, sammle und errette uns aus den Völkern, zu danken dem Namen Deiner Heiligkeit und uns zu rühmen Deines Lobes. — Möge der Ewige, unser Gott, mit uns sein, wie er mit unseren Vätern war, Er verlasse uns nicht und gebe uns nicht Preis. — Wer ist unter den Mächten, o Ewiger! wie Du? wer ist wie Du? verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar im Ruhme, Wunderthäter! — Ewiglich währet des Ewigen Ruhm; der Ewige hat Freude an seinen Werken. — Der Name des Ewigen sei gelobt von nun an bis in Ewigkeit! —

Der Ewige regiert, der Ewige hat regiert, der Ewige wird regieren immer und ewig! — Der Ewige gibt Seinem Volke Macht, der Ewige segnet Sein Volk mit Frieden! — Mögen unsere Worte doch wohlgefällig sein vor dem Herrn des Weltalls.

סחון מנגן אנא והקהל עונה.
אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא
אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָּא:

סחון מוזר ומנגן אנא והקהל עונה.
אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא
אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָּא:

בָּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם יְיָ בֵּרַכְנוּכֶם מִבֵּית יְיָ: ברוך אֵל וַיָּ וַיָּאֶר לָנוּ אִסְרוּ־חַג בַּעֲבֹתִים עַד קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ: אל אֵלִי אַתָּה וְאוֹדֶךָּ אֱלֹהַי אֲרוֹמְמֶךָּ: אלי הודו לַיָ כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: הודו יְהַלְלוּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (על) כָּל מַעֲשֶׂיךָ · וַחֲסִידֶיךָ צַדִּיקִים עוֹשֵׂי רְצוֹנֶךָ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יוֹדוּ וִיבָרְכוּ וִישַׁבְּחוּ וִיפָאֲרוּ וִירוֹמְמוּ וְיַעֲרִיצוּ וְיַקְדִּישׁוּ וְיַמְלִיכוּ אֶת שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ כִּי לְךָ טוֹב לְהוֹדוֹת וּלְשִׁמְךָ נָאֶה לְזַמֵּר כִּי מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אַתָּה אֵל · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת:

וְעַתָּה יְגַדַּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית־יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן ·

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא ·

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: ק' קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ:

תִּתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי בִשְׁמַיָּא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק' יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: ק' עֹזְרִי מֵעִם יְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן:

Die heilige Lade wird geöffnet.

Höre Israel, der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen!

ויהי Wenn die Lade zog, sprach Mosche: „Erhebe Dich, o Ewiger, laß Deine Feinde sich zerstreuen, und die Dich hassen, vor Dir flüchtig werden!" — Ziehe ein, o Ewiger, in Deinen Ruhesitz, Du und die Lade Deiner Herrlichkeit. Laß Tugend Deine Priester kleiden, laß Deine Heiligen frohlocken! Um Davids, Deines Knechtes willen, verweigre nicht, was Dein Gesalbter fleht! — Der Ewige will, um seiner Güte willen, die Lehre groß machen und herrlich. — Denn von Zion geht aus die Lehre, und das Wort des Ewigen von Jerusalem.

Sämmtliche Thorarollen werden aus der heiligen Lade genommen; eine derselben nimmt der Vorbeter in den Arm und spricht:

Verherrlicht den Ewigen mit mir! Laßt uns vereint erheben seinen Namen!

Die Gemeinde.

Erhebet den Ewigen, unseren Gott, und werfet euch nieder vor seiner Füße Schemel; heilig ist er! Erhebet den Ewigen, unseren Gott; und werfet euch nieder an seinem heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Gott! — Und sprechen wird man an jenem Tage: Das ist unser Gott, auf den wir gehofft, daß er uns helfe; das ist der Ewige, auf den wir hofften. Lasset uns jubeln und froh sein ob seiner Hilfe.

Während hierauf mit den Thorarollen ein Umzug um den Vorlesepult stattfindet, werden die folgenden Strophen gesungen.

אנא Ach Ewiger, o steh uns bei! Ach Ewiger, o laß es wohlgelingen! Ach Ewiger, erhöre uns, wann wir Dich anrufen. — Beherrscher aller Geister, o steh uns bei! Erforscher aller Herzen, o laß es wohlgelingen! Allmächtiger Erlöser, o erhöre uns, wann wir Dich anrufen!

Die Thorarollen werden bis auf drei, aus denen vorgelesen wird, wieder in die heilige Lade zurückgestellt. — Alsdann wird das על הכל vom Vorbeter und der Gemeinde versweise gesungen.

על Ueber Alles werde verherrlicht und geheiligt, gerühmt und gepriesen, erhöht und erhoben der Name des Königs aller Könige, des Allheiligen — gelobt sei er — in allen Welten, die

Die heilige Lade wird geöffnet.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד׃

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ׃ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ׃ קוּמָה יְיָ לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ׃ כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ צֶדֶק׃ וַחֲסִידֶיךָ יְרַנֵּנוּ׃ בַּעֲבוּר דָּוִיד עַבְדֶּךָ׃ אַל תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ׃ יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר׃ כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה׃ וּדְבַר יְיָ מִירוּשָׁלָם׃

Sämmtliche Thorarollen werden aus der heiligen Lade genommen; eine derselben nimmt der Vorbeter in den Arm und spricht:

גַּדְּלוּ לַיְיָ אִתִּי׃ וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו׃

Die Gemeinde:

רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו׃ קָדוֹשׁ הוּא׃ רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ׃ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ׃ וְאָמַר בַּיּוֹם הַהוּא הִנֵּה אֱלֹהֵינוּ זֶה קִוִּינוּ לוֹ וְיוֹשִׁיעֵנוּ׃ זֶה יְיָ קִוִּינוּ לוֹ׃ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בִּישׁוּעָתוֹ׃

Während hierauf mit den Thorarollen ein Umzug um den Vorlesepult stattfindet, werden die folgenden Strophen gesungen.

אָנָּא יְיָ, הוֹשִׁיעָה נָּא׃ אָנָּא יְיָ, הַצְלִיחָה נָּא׃

אָנָּא יְיָ, עֲנֵנוּ בְּיוֹם קָרְאֵנוּ׃

אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת, הוֹשִׁיעָה נָּא׃ בּוֹחֵן לְבָבוֹת, הַצְלִיחָה נָּא׃

גּוֹאֵל חָזָק, עֲנֵנוּ בְּיוֹם קָרְאֵנוּ׃

Die Thorarollen werden bis auf drei, aus denen vorgelesen wird, wieder in die heilige Lade zurückgestellt — Alsdann wird das על הכל vom Vorbeter und der Gemeinde versweise gesungen.

עַל הַכֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא׃ שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ

er erschaffen — in dieser und in der künftigen Welt, nach seinem göttlichen Willen, nach dem Verlangen seiner Verehrer und dem Wunsche des ganzen Hauses Israel! Er ist der Ursprung aller Welten, Herr aller Geschöpfe, Gott aller Seelen; er läßt sich nieder in jener unermeßlichen Höhe, thront in den Himmeln der uralten Himmel; er ist heilig über die Chajoth, heilig über den Thron der Herrlichkeit. Und so werde durch uns geheiligt Dein Name, Ewiger, unser Gott, vor den Augen aller Lebenden! Wir werden ihm einst ein neues Lied singen — wie es in der Schrift heißt: „Singet dem Herrn, lobpreiset seinen Namen, erhöhet ihn — der durch die Aetherwüste fährt, sein Name ist Jah — frohlocket vor ihm!" Wir werden ihn augenscheinlich schauen, wenn er nach seiner Residenz zurückkehren wird — wie es in der Schrift heißt: „Denn augenscheinlich werden sie schauen, wenn der Ewige nach Zion zurückkehren wird." Ferner sagt die Schrift: „Und die Herrlichkeit des Ewigen wird sich offenbaren und alles Fleisch insgesammt wird dann einsehen, daß der Mund des Ewigen den Ausspruch gethan!"

אב Der Vater des Erbarmens erbarme sich des Volkes, das er einst liebevoll getragen, gedenke des Bundes mit den Stammvätern und bewahre unsere Seelen vor bösen Stunden; er verscheuche den bösen Trieb von Denen, die er einst so hoch gehoben; er begnadige uns durch ewige Befreiung und gewähre unsere Wünsche im vollen Maaße des Heils und des Erbarmens.

Die Thora wird auf den Vorlesepult gelegt und aufgerollt, worauf der Vorbeter den Cohen zur Vorlesung aufruft, indem er spricht:

ויעזר Ja, er steht bei und schützt und hilft Allen, die auf ihn vertrauen; darauf laßt uns sprechen: Amen! Erkennet Alle an die Größe unseres Gottes und gebet der Thora die Ehre! (Es nahe sich [ein Priester] N. N.) — Gelobt sei, der seinem Volke Israel die Thora gegeben, in seiner Heiligkeit! Die Lehre des Ewigen ist vollkommen, labt die Seele; das Zeugniß des Ewigen ist zuverlässig, macht Alberne weise; die Befehle des Ewigen sind gerade, erfreuen das Herz; das

הוּא: בָּעוֹלָמוֹת שֶׁבָּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא:
בְּרָצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יְרֵאָיו וְכִרְצוֹן כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל: צוּר
הָעוֹלָמִים אֲדוֹן כָּל־הַבְּרִיוֹת אֱלוֹהַּ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת:
הַיּוֹשֵׁב בְּמֶרְחֲבֵי מָרוֹם הַשּׁוֹכֵן בִּשְׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם:
קָרְשָׁתוֹ עַל הַחַיּוֹת וּקְדָשָׁתוֹ עַל כִּסֵּא הַכָּבוֹד: וּכְבֵן
יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ בָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי: וְנֹאמַר
לְפָנָיו שִׁיר חָדָשׁ כַּכָּתוּב: שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ
סְלוּ לָרוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וְנִרְאֶה
עַיִן בְּעַיִן בְּשׁוּבוֹ אֶל נָוֵהוּ כַּכָּתוּב: כִּי עַיִן בְּעַיִן יִרְאוּ
בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן: וְנֶאֱמַר וְנִגְלָה כְּבוֹד יְיָ וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר
יַחְדָּו כִּי פִי יְיָ דִּבֵּר:

אַב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית
אֲתָנִים וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר
בְּיֵצֶר הָרַע מִן הַנִּשּׁוּאִים וְיָחֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵטַת עוֹלָמִים
וִימַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

Die Thora wird auf den Vorlesepult gelegt und aufgerollt, worauf der Vorbeter den Cohen zur Vorlesung aufruft, indem er spricht:

וְיַעֲזוֹר וְיָגֵן וְיוֹשִׁיעַ לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ וְנֹאמַר אָמֵן:
הַבוּ הָבוּ גְדֶל לֵאלֹהֵינוּ וּתְנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה כֹּהֵן קְרַב·
יַעֲמוֹד (פלוני בר פלוני הכהן): בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת
יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי

Gebot des Ewigen ist lauter, erleuchtet die Augen. Der Ewige gibt seinem Volke Sieg, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden! Der Allmächtige, sein Weg ist ohne Fehl, des Ewigen Verheißung rein geläutert, er ist ein Schild Allen, die auf ihn vertrauen.

Die Gemeinde antwortet:

ואתם Ihr, die ihr anhanget dem Ewigen, eurem Gotte, ihr lebet allesammt heute!

Vor der Vorlesung aus der Thora spricht der Aufgerufene:

ברכו Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Die Gemeinde antwortet:

Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, in Ewigkeit!

Der Aufgerufene wiederholt dies, und fährt dann fort:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns aus allen Völkern erkoren, und uns seine Thora gegeben hat. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Thora gegeben.

Hierauf beginnt die Vorlesung.

Nach dem betreffenden Abschnitt der Vorlesung spricht der Aufgerufene:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns die wahre Lehre gegeben und das ewige Leben in uns gepflanzt hat! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Thora gegeben.

Vorlesung aus der ersten Thorarolle.

Schluß des fünften Buches Moses.

וזאת Dieses ist der Segen, welchen Moschе, der Mann Gottes, den Kindern Israels vor seinem Tode ertheilt hat. Er sprach: Der Ew'ge kommt vom Sinai her, er leuchtet ihnen her vom Seïr, er strahlt herab vom Berge Paran und kommt von Myriaden Heil'gen, für sie Gesetzesflamm'

לֵב מִצְוֹת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ
יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ
צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכֹל הַחֹסִים בּוֹ:

Die Gemeinde antwortet:

וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

פתח=ברכה חיבער דיא ספר תורה.

Vor der Vorlesung aus der Thora spricht der Aufgerufene:

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

Gem. בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

Der Aufgerufene wiederholt dies, und fährt dann fort:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר־
בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים, וְנָתַן־לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ, נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

נחכ=ברכה חיבער דיא ספר תורה.

Nach dem betreffenden Abschnitt der Vorlesung spricht der Aufgerufene:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר נָתַן־
לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ, נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

וקורזיס נם"ת רחמון כל הלבור נסדר ואחת הברכה וכופל ומזלז עד מעונה אלהי קדם, להסניק לכולם, ולנסיק קולזיס המזלים עם כל הנערים, ואז חומר רשות לחתן תורה ומסיימי' חליו מעונה אלהי קדם. חכן מהר"י סג"ל הי' נוהג לקרות רק לששה מנשים, ואחת הברכה עד ועזר מצריו תהיה, ח', כחפיו שכן, כ', אלפי מנשה, ג', עם ישראל, ד', ובגאוחו שחקים, ה', ואז חמר רשות לחתן תורה וסיים עליו מעונה אלהי קדם — וכן מנהג ק"ק פפד"מ.

וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בֵּרַךְ מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶת־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי מוֹתוֹ: וַיֹּאמַר יְהוָה מִסִּינַי בָּא וְזָרַח מִשֵּׂעִיר לָמוֹ
הוֹפִיעַ מֵהַר פָּארָן וְאָתָה מֵרִבְבֹת קֹדֶשׁ מִימִינוֹ אֶשְׁדָּת[0] לָמוֹ:

[0]) אש דת, כתיב חד וקרין תרין.

zur Rechten ... Du hast, die Stämme liebend, auch ihre Heil'gen all' in Deiner Hand, und hingestreckt zu Deinen Füßen, empfangen Deine Worte sie. Die Lehre, sie gebot uns Mosche, ein Erbtheil der Gesammtheit Jakobs, und in Jeschurun ward er König, da sich versammelten des Volkes Häupter, die Stämme Israels zusammen. — Reuben lebe, sterbe nicht! Es seien seine Mannen zahlreich! Folgendes sprach er zu Jehuda: Hör', Ewiger, Jehuda's Stimme und bring' ihn heim zu seinem Volke! Ihm mögen seine Händ' genügen und Hilfe werden gegen seine Feinde! Zu Levi sprach er: Deine Thummim, Deine Urim sind für Deinen frommen Mann, den Du hast geprüft zu Massah, ihn bestraft bei'm Haderwasser; der von Vater spricht und Mutter: „hab' ihn nie gesehen!" seine Brüder nicht erkannt, seine Söhne nicht gekannt; denn sie hüten Dein Gebot und bewahren Deinen Bund, lehren Jakob Deine Rechte, Deine Lehre Israel, bringen Rauchwerk Deiner Nase, Opfer Dir auf den Altar. Segne, Ew'ger seine Kraft, wohlgefällig nimm sein Werk auf; seinen Feind zermalm' die Lenden, seinen Widersachern, daß sie nimmer sich erheben! Zu Binjamin sprach er: Des Ew'gen Liebling ruht bei ihm in Sicherheit; er schirmt ihn immerdar, und zwischen seinen Schultern ruht er. Zu Joseph sprach er: Gottgesegnet sei sein Land, oben mit des Himmels Süße unten aus des Abgrunds Bette, mit der Sonnenfrüchte Süße, mit der Mondenernte Süße, von der Morgenberge Spitze, mit der ew'gen Gipfel Süße, mit der Erd' und ihrer Fülle Süße, mit der Gunst des Dornbewohners; solches komm' auf Josephs Haupt, auf die Scheitel des von seinen Brüdern Abgesonderten! Wie des Ochsen Erstgeborner prangt er, Hörner hat er gleich dem Waldstier; damit stößt er alle Völker an der Erde Enden. So Ephrajims Myriaden, so die Tausende Menasche's! Zu Sebulun sprach er: Sei froh, Sebulun, so du reisest, und du in deinen Zelten, Jissaschar! Die Stämme laden sie zum Berg ein, wo fromme Opfer sie vollbringen, weil sie der Meere Fülle kosten, was tief im Sande lag verborgen. Zu Gad sprach er: Gelobt sei er der ausgebreitet Gad, daß er gleich einem Löwen ruht und Arm sammt Schädel aufzehrt. Er hat Vorzügliches sich ausersehen; denn des Gesetzgebers Antheil liegt da enthalten; er führt des Volkes Häupter

אַף חֹבֵב עַמִּים כָּל־קְדֹשָׁיו בְּיָדֶךָ וְהֵם תֻּכּוּ לְרַגְלֶךָ יִשָּׂא
מִדַּבְּרֹתֶיךָ: תּוֹרָה צִוָּה־לָנוּ מֹשֶׁה מוֹרָשָׁה קְהִלַּת יַעֲקֹב: וַיְהִי
בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ בְּהִתְאַסֵּף רָאשֵׁי עָם יַחַד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל: יְחִי
רְאוּבֵן וְאַל־יָמֹת וִיהִי מְתָיו מִסְפָּר: ס וְזֹאת לִיהוּדָה וַיֹּאמַר
שְׁמַע יְהוָה קוֹל יְהוּדָה וְאֶל־עַמּוֹ תְּבִיאֶנּוּ יָדָיו רָב לוֹ וְעֵזֶר
מִצָּרָיו תִּהְיֶה: שני. וּלְלֵוִי אָמַר תֻּמֶּיךָ וְאוּרֶיךָ לְאִישׁ חֲסִידֶךָ
אֲשֶׁר נִסִּיתוֹ בְּמַסָּה תְּרִיבֵהוּ עַל־מֵי מְרִיבָה: הָאֹמֵר לְאָבִיו
וּלְאִמּוֹ לֹא רְאִיתִיו וְאֶת־אֶחָיו לֹא הִכִּיר וְאֶת־בָּנָו* לֹא יָדָע כִּי
שָׁמְרוּ אִמְרָתֶךָ וּבְרִיתְךָ יִנְצֹרוּ: יוֹרוּ מִשְׁפָּטֶיךָ לְיַעֲקֹב
וְתוֹרָתְךָ לְיִשְׂרָאֵל יָשִׂימוּ קְטוֹרָה בְּאַפֶּךָ וְכָלִיל עַל־מִזְבְּחֶךָ:
בָּרֵךְ יְהוָה חֵילוֹ וּפֹעַל יָדָיו תִּרְצֶה מְחַץ מָתְנַיִם קָמָיו וּמְשַׂנְאָיו
מִן־יְקוּמוּן: ס לְבִנְיָמִן אָמַר יְדִיד יְהוָה יִשְׁכֹּן לָבֶטַח עָלָיו
חֹפֵף עָלָיו כָּל־הַיּוֹם וּבֵין כְּתֵפָיו שָׁכֵן: שלישי. וּלְיוֹסֵף אָמַר
מְבֹרֶכֶת יְהוָה אַרְצוֹ מִמֶּגֶד שָׁמַיִם מִטָּל וּמִתְּהוֹם רֹבֶצֶת
תָּחַת: וּמִמֶּגֶד תְּבוּאֹת שָׁמֶשׁ וּמִמֶּגֶד גֶּרֶשׁ יְרָחִים: וּמֵרֹאשׁ
הָרֵרֵי־קֶדֶם וּמִמֶּגֶד גִּבְעוֹת עוֹלָם: וּמִמֶּגֶד אֶרֶץ וּמְלֹאָהּ וּרְצוֹן
שֹׁכְנִי סְנֶה תָּבוֹאתָה לְרֹאשׁ יוֹסֵף וּלְקָדְקֹד נְזִיר אֶחָיו: בְּכוֹר
שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ וְקַרְנֵי רְאֵם קַרְנָיו בָּהֶם עַמִּים יְנַגַּח יַחְדָּו
אַפְסֵי־אָרֶץ וְהֵם רִבְבוֹת אֶפְרַיִם וְהֵם אַלְפֵי מְנַשֶּׁה: ד. וְלִזְבוּלֻן
אָמַר שְׂמַח זְבוּלֻן בְּצֵאתֶךָ וְיִשָּׂשכָר בְּאָהָלֶיךָ: עַמִּים הַר־
יִקְרָאוּ שָׁם יִזְבְּחוּ זִבְחֵי־צֶדֶק כִּי שֶׁפַע יַמִּים יִינָקוּ וּשְׂפֻנֵי
טְמוּנֵי חוֹל: ס וּלְגָד אָמַר בָּרוּךְ מַרְחִיב גָּד כְּלָבִיא שָׁכַן
וְטָרַף זְרוֹעַ אַף־קָדְקֹד: וַיַּרְא רֵאשִׁית לוֹ כִּי־שָׁם חֶלְקַת

*) בניו ק׳.

an, übt uns des Ewigen Gerechtigkeit und seine Rechte gegen Israel. Zu Dan sprach er: Ein junger Leu ist Dan, hervor aus Baschan schießend. Zu Naphthali sprach er: Von Gunst gesättigt sei Naphthali, des Segens Gottes voll! Nimm West und Mittag in Besitz! Zu Ascher sprach er: Gesegnet unter Söhnen sei Ascher; er sei der Liebling seiner Brüder, in Oel die Füße tauchend! Aus Eisen und aus Kupfer sei dein Schuh und deine Kraft gleicht deinen Tagen! — Jeschurun, nichts gleicht Gott! In deiner Hilf' ist, der da thront im Himmel, in seiner Hoheit über Wolken. —

Gruß zum Schlusse der Thora.

מרשות Im Namen des großen, mächtigen und furchtbaren Gottes, im Namen der mehr als Gold und Perlen Geschätzten (Thora), mit Erlaubniß des heiligen und bewährten Gerichtsrathes, mit Erlaubniß der Obersten der Lehrhäuser, der Meister im Gesetze, der Aeltesten und der in der Reihe sitzenden Jünger öffne ich den Mund, um mit Lied und Gesang dankend zu loben und aufrichtig zu verehren, Ihn, der im Lichte thront, daß er uns bei'm Leben erhalten und dieses Freudenfest hat erreichen lassen, an dem wir uns mit dem Gesetze freuen, das da ist das Herz erquickend und die Augen erleuchtend, das da Leben und Reichthum, Ehre und Ruhm verleihet, das die ihm Folgenden auf dem guten und rechten Wege leitet, das die Tage verlängert und die Kraft vermehret denen, die es lieben, dessen Gebote und Verbote beobachten und sich gerne und eifrig mit ihm beschäftigen. So möge es denn der Wille des Allmächtigen sein, Leben und Huld, Zierde und Pracht zu verleihen dem N. N., welcher erwählt wurde die Gesetzvorlesung zu beschließen. Stärke Du ihn mit Deinem Segen, mache ihn groß im Studium des Gesetzes, daß er geachtet, geehrt und berufen in der Gemeinde sei; erhalte ihn bei Gesundheit und umgib ihn mit Deinem Lichte, leite ihn zur Vollkommenheit in der Gesetzeskunde, rette, erhebe, kräftige versorge und verpflege ihn, laß seine Tugenden öffentlich gepriesen werden; sei ihm stets nahe und bewahre ihn liebevoll vor jedem Leid und Bedrängniß, festige, stütze und rüste

מְחֻקָּק סָפוּן וַיֵּתְאָרֶאשִׁי עָם צִדְקַת יְהוָה עָשָׂה וּמִשְׁפָּטָיו
עִם־יִשְׂרָאֵל: ס ה. וְלָדָן אָמַר דָּן גּוּר אַרְיֵה יְזַנֵּק מִן־הַבָּשָׁן:
וּלְנַפְתָּלִי אָמַר נַפְתָּלִי שְׂבַע רָצוֹן וּמָלֵא בִּרְכַּת יְהוָה יָם
וְדָרוֹם יְרָשָׁה: ס וּלְאָשֵׁר אָמַר בָּרוּךְ מִבָּנִים אָשֵׁר יְהִי רְצוּי
אֶחָיו וְטֹבֵל בַּשֶּׁמֶן רַגְלוֹ: בַּרְזֶל וּנְחֹשֶׁת מִנְעָלֶךָ וּכְיָמֶיךָ
דָּבְאֶךָ: אֵין כָּאֵל יְשֻׁרוּן רֹכֵב שָׁמַיִם בְּעֶזְרֶךָ וּבְגַאֲוָתוֹ שְׁחָקִים:

רשות לחתן תורה.

מֵרְשׁוּת הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא. וּמֵרְשׁוּת
מִפִּי וּמִפְּנִינִים יָקָרָה. וּמֵרְשׁוּת סַנְהֶדְרִין הַקְּדוֹשָׁה
וְהַבְּרוּרָה. וּמֵרְשׁוּת רָאשֵׁי יְשִׁיבוֹת וַאֲלוּפֵי תּוֹרָה. וּמֵרְשׁוּת
זְקֵנִים וְנְעָרִים יוֹשְׁבֵי שׁוּרָה. אֶפְתַּח פִּי בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה.
לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל לָדַר בְּנָהוֹרָא. שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ בִּירֻאָתוֹ
הַטְּהוֹרָה. וְהִגִּיעָנוּ לִשְׂמוֹחַ בְּשִׂמְחַת הַתּוֹרָה. הַמְשַׂמַּחַת
לֵב וְעֵינַיִם מְאִירָה. הַנּוֹתֶנֶת חַיִּים וְעֹשֶׁר וְכָבוֹד וְתִפְאָרָה.
הַמְאַשֶּׁרֶת הוֹלְכֶיהָ בַּדֶּרֶךְ הַטּוֹב וְהַיְשָׁרָה. הַמַּאֲרֶכֶת יָמִים
וּמוֹסֶפֶת גְּבוּרָה. לְאוֹהֲבֶיהָ וּלְשׁוֹמְרֶיהָ בְּצִוּוִי וַאֲזָהָרָה.
לְעוֹסְקֶיהָ וּלְנוֹצְרֶיהָ בְּאַהֲבָה וּבְמוֹרָא. וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֵי
הַגְּבוּרָה. לָתֵת חַיִּים וָחֶסֶד וָגֶזֶר וַעֲטָרָה. לרבי פב"פ הַנִּבְחָר
לְהַשְׂלִים הַתּוֹרָה: ע"פ א"כ. לְאַמְּצוֹ לְבָרְכוֹ לְגַדְּלוֹ בְּתַלְמוּד
תּוֹרָה. לְדָרְשׁוֹ לְהַדְּרוֹ לְנַעֲדוֹ בַּחֲבוּרָה. לְזַכּוֹתוֹ לְחַיּוֹתוֹ
לְסַבְּסוֹ בְּטֶכֶס אוֹרָה. לְיַשְּׁרוֹ לְכַלְּלוֹ לְלַמְּדוֹ לֶקַח וּסְבָרָה.
לְמַלְּטוֹ לְנַשְּׂאוֹ לְסַעֲדוֹ בְּסַעַד בְּרוּרָה. לְעַדְּנוֹ לְפָרְנְסוֹ לְצַדְּקוֹ
בְּעַם נִבְרָא. לְקָרְבוֹ לְרַחֲמוֹ לְשָׁמְרוֹ מִכָּל־צוֹקָה וְצָרָה.

ihn aus mit einem Dir ergebenen Geiste! — Tritt her! tritt her! tritt her! N. N. Bräutigam des Gesetzes, und gib Gott, dem Großen und Furchtbaren, die Ehre! Zum Lohne dafür möge dich der Herr Kinder und Kindeskinder sehen lassen, die sich des Gesetzes befleißigen und dessen Gebote inmitten der anmuthigen Nation befolgen; Er möge dich die Freude an dem erwählten Hause (Tempel) erleben lassen, daß dein Angesicht in Frömmigkeit wie ein heller Spiegel erglänze, wie Jesaia, voll der Einsicht und Stärke, geweissagt: „Freuet euch Jerusalems und jauchzet bald darin, jubelt in ihr Alle, die kummer- und leidvoll über sie getrauert haben!“ So tritt denn her! tritt her! tritt her! N. N. Bräutigam des Gesetzes, mit Erlaubniß dieser gesammten heiligen Versammlung und beschließe die Gesetzvorlesung!

Der Vorbeter liest: 5. M. 33, 27 bis Ende.

מְעוֹנָה Zuflucht ist der Urzeit Gott — und drunten die ewigen Arme; den Feind vor dir vertreibend, spricht er: Vertilge! Und Israel wohnt sicher, für sich allein, die Quelle Jakobs, im Land des Kornes und des Mostes, auch triefet von Thau sein Himmel! Heil dir, o Israel! Wer ist wie du, Volk, durch den Ewigen befreit, der deines Sieges Schild, das Schwert ist deiner Hoheit! Vor dir verleugnen deine Feinde sich, und du, du trittst auf ihre Höhen! — Mosche stieg von den Ebenen Moabs auf den Berg Nebo, auf die Spitze des Pißgah, welche Jerecho beherrscht. Hier ließ ihn der Ewige das ganze Land sehen, vom Gilead bis Dan, ganz Naphthali, das Land Ephrajims und Menasche's das ganze Land Jehuda's bis an das äußerste Meer, das Südland, den Kreis (des Jardens), das Thal der Palmenstadt Jerecho bis Zoar. Der Ewige sprach zu ihm: Dieses ist das Land, von dem ich Abraham, Isaak und Jakob geschworen und gesagt: Deinen Nachkommen will ich es geben! Ich habe es dich mit deinen Augen sehen lassen, aber dahin sollst du nicht kommen! Da starb Mosche, der Knecht des Ewigen, dortselbst im Lande Moab auf den Befehl des Ewigen. Er begrub ihn im Thale, im Lande Moab, dem Peortempel

לְתַקְפוֹ לְתָמְכוֹ לְתוֹמְמוֹ בְּרוּחַ נִשְׁבָּרָה: עֲמוֹד עֲמוֹד עֲמוֹד
רבי פב"פ חֲתַן הַתּוֹרָה. וְתֵן כָּבוֹד לָאֵל גָּדוֹל וְנוֹרָא. וּבְשִׂמְחַת זֶה
תְּזַכֶּה מֵאֵל נוֹרָא. לִרְאוֹת בָּנִים וּבְנֵי בָנִים עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה.
וּמְקֻיָּמִי מִצְוֹת בְּתוֹךְ עַם עָנָוֶה וְרָב. וְתִזְכֶּה לִשְׁמֹחַ בְּשִׂמְחַת
בֵּית הַבְּחִירָה. וּפָנִיךְ לְהָאִיר בְּצַדָּקָה כְּאֶסְפַּקְלַרְיָא הַמְּאִירָה
בְּנִבְיָא יְשַׁעְיָהוּ מָלֵא רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה. שִׂמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַיִם
וְגִילוּ בָהּ מְהֵרָה. שִׂישׂוּ אִתָּהּ מָשׂוֹשׂ כָּל הַמִּתְאַבְּלִים עָלֶיהָ
בְּאֶבְלָה וְצָרָה: עֲמוֹד עֲמוֹד עֲמוֹד רבי פב"פ חֲתַן הַתּוֹרָה.
מֻרְשׁוּת כָּל הַקָּהָל הַקָּדוֹשׁ הָיָה וְהִשְׁלִם הַתּוֹרָה:

וקולות לחתן תורה.

מְעֻנָּה אֱלֹהֵי קֶדֶם וּמַתַּחַת זְרֹעֹת עוֹלָם וַיְגָרֶשׁ
מִפָּנֶיךָ אוֹיֵב וַיֹּאמֶר הַשְׁמֵד: וַיִּשְׁכֹּן יִשְׂרָאֵל בֶּטַח בָּדָד עֵין
יַעֲקֹב אֶרֶץ דָּגָן וְתִירוֹשׁ אַף שָׁמָיו יַעַרְפוּ טָל: אַשְׁרֶיךָ יִשְׂרָאֵל
מִי כָמוֹךָ עַם נוֹשַׁע בַּיהוָה מָגֵן עֶזְרֶךָ וַאֲשֶׁר חֶרֶב גַּאֲוָתֶךָ
וְיִכָּחֲשׁוּ אוֹיְבֶיךָ לָךְ וְאַתָּה עַל בָּמוֹתֵימוֹ תִדְרֹךְ: ס וַיַּעַל
מֹשֶׁה מֵעַרְבֹת מוֹאָב אֶל הַר נְבוֹ רֹאשׁ הַפִּסְגָּה אֲשֶׁר עַל פְּנֵי
יְרֵחוֹ וַיַּרְאֵהוּ יְהוָה אֶת כָּל הָאָרֶץ אֶת הַגִּלְעָד עַד דָּן: וְאֵת
כָּל נַפְתָּלִי וְאֵת אֶרֶץ אֶפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה וְאֵת כָּל אֶרֶץ יְהוּדָה
עַד הַיָּם הָאַחֲרוֹן: וְאֶת הַנֶּגֶב וְאֶת הַכִּכָּר בִּקְעַת יְרֵחוֹ עִיר
הַתְּמָרִים עַד צֹעַר: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָיו זֹאת הָאָרֶץ אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לֵאמֹר לְזַרְעֲךָ אֶתְּנֶנָּה
הֶרְאִיתִיךָ בְעֵינֶיךָ וְשָׁמָּה לֹא תַעֲבֹר: וַיָּמָת שָׁם מֹשֶׁה עֶבֶד
יְהוָה בְּאֶרֶץ מוֹאָב עַל פִּי יְהוָה: וַיִּקְבֹּר אֹתוֹ בַגַּי בְּאֶרֶץ מוֹאָב

gegenüber, und Niemand erfuhr je sein Grab, bis auf diesen Tag. Mosche war hundert und zwanzig Jahre alt, als er starb; sein Auge war nicht dunkel geworden und seine Säfte waren nicht entflohen. Die Kinder Israels beweinten Mosche in den Ebenen Moabs dreißig Tage lang, bis daß die Thränentage der Trauer um Mosche zu Ende waren. Jehoschua, der Sohn Nuns, war des Geistes der Weisheit voll, denn Mosche hatte seine Hände auf ihn gelegt: die Kinder Israels gehorchten ihm und thaten, wie der Ewige dem Mosche befohlen hatte. Nie entstand in Israel wieder ein Prophet gleich Mosche, den der Ewige von Antlitz zu Antlitz erkannte — hinsichtlich der Zeichen und Wunder, die ihn der Ewige gesendet, in dem Lande Mizrajim an Pharao, allen seinen Dienern und seinem ganzen Lande auszuüben, und hinsichtlich aller gewaltigen Macht und aller großen Furchtbarkeit, welche Mosche vor den Augen von ganz Israel ausgeübt hat.

Gruß zum Anfange der Thora.

Im Namen des allerhöchsten Gottes und Herrn, außer dem es keinen Gott gibt weder in der Höhe noch in der Tiefe, der den Müden Kraft verleihet und die Ohnmächtigen stärket, der schon bei'm Anbeginn verkündet, was in den spätesten Zeiten kommen werde, und dessen Rathschlüsse auf die fernsten Geschlechter hin Niemand stören kann; im Namen der schon zweitausend Jahre dem Weltanfang vorhergegangenen Lehre, aus welcher Könige, Fürsten und Edle sich Raths erholen, die größer als das Erdenmaaß, breiter als die Meeresbreite, reiner und süßer als Honig und Balsam, schätzbarer als Perlen ist und von allen Kostbarkeiten nicht aufgewogen werden kann, die langes Leben in ihrer Rechten, Reichthum und Ehre in ihrer Linken hält, die Schirm und Schutz ist Allen, die mit Fleiß und Eifer sie studiren, die Schritte derer leitet, die auf sie sich stützen und Alle an sie sich

מוֹל בֵּית פְּעוֹר וְלֹא־יָדַע אִישׁ אֶת־קִבְרָתוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה׃
ומשֶׁה בֶּן־מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה בְּמֹתוֹ לֹא־כָהֲתָה עֵינוֹ וְלֹא־
נָס לֵחֹה׃ וַיִּבְכּוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־מֹשֶׁה בְּעַרְבֹת מוֹאָב שְׁלֹשִׁים
יוֹם וַיִּתְּמוּ יְמֵי בְכִי אֵבֶל מֹשֶׁה׃ וִיהוֹשֻׁעַ בִּן־נוּן מָלֵא רוּחַ
חָכְמָה כִּי־סָמַךְ מֹשֶׁה אֶת־יָדָיו עָלָיו וַיִּשְׁמְעוּ אֵלָיו בְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲשׂוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ וְלֹא־קָם נָבִיא
עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה אֲשֶׁר יְדָעוֹ יְהוָה פָּנִים אֶל־פָּנִים׃ לְכָל־
הָאֹתֹת וְהַמֹּפְתִים אֲשֶׁר שְׁלָחוֹ יְהוָה לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם
לְפַרְעֹה וּלְכָל־עֲבָדָיו וּלְכָל־אַרְצוֹ׃ וּלְכֹל הַיָּד הַחֲזָקָה וּלְכֹל
הַמּוֹרָא הַגָּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה מֹשֶׁה לְעֵינֵי כָּל־יִשְׂרָאֵל׃

חזק.

מניחים ס״ת זבני וזליזי על העמוד ומוציאים מ״ז לקחתן תורה ומגביהים וגוללים ס״ת ברחזון ואח״כ מוסרים רשות לחתן בראשית. ומקום זאתן להם כ״ת כ׳ ס״ת קוראים ברחזון וזאת הברכה, ובזבני בראשית וחוזרים ופותחים ס״ת ת׳ יקורחים בו למפטיר, וכן הדין בכל זמן שמוליכים ג׳ ואין להם כ״ת זבנים.

רשות לחתן בראשית.

מֵרֹאשׁוֹת אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים· בַּשַּׁחַק
אֵין זוֹלָתוֹ וְאֵין בִּלְעָדוֹ בַּתַּחְתּוֹנִים· נוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ
וְעָצְמָה מַרְבֶּה לְאֵין אוֹנִים· מַגִּיד מֵרֵאשִׁית מַה בָּא
בְּאַחֲרִית שָׁנִים· יוֹעֵץ וְאֵין מִי יָפֵר לְדוֹרוֹת הַמּוֹנִים·
וּמֵרֹאשׁוֹת קְדוּמָה לְעוֹלָם אַלְפֵּים שָׁנִים· שֶׁבָּהּ מְלָכִים
גְּמָלָכִים שָׂרִים וְסָגָנִים· אֲרוּכָה מֵאֶרֶץ מִדָּה וּרְחָבָה
מִנִּי יָם וּשְׁאוֹנִים· טְהוֹרָה וּמְתוּקָה מִדְּבַשׁ וּשְׁמָנִים·
כָּל־חֲפָצִים לֹא יִשְׁווּ בָהּ יְקָרָה הִיא מִפְּנִינִים· אֹרֶךְ
יָמִים בִּימִינָהּ בְּשִׂמְאֹלָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד חוֹנִים· מְאַשֶּׁרֶת
וּמַגֶּנֶת בְּעָלֶיהָ וְהוֹגֶיהָ בְּשִׂנְאוֹנִים· מְיַשֶּׁרֶת פְּעָמֵי בָהּ

Haltenden behütet und vom Verderben rettet; im Namen der Weisen, Geehrten und Verständigen, der Gesetzvertrauten, mit Gutthaten Beladenen und Tugenvollen gleich den Granatäpfeln; im Namen der würdigen und greisen Schulvorsteher, sowie Namens dieser ganzen Versammlung, ihrer Großen und Kleinen! tritt her, tritt her, tritt her, N. N. aus der gläubigen Gemeinde, als Bräutigam des Schöpfungsabschnittes! Nähere dich mit Wonne und Jubel, und stelle dich hierher zu mir auf die schön verzierte Bühne, um zu preisen Ihn, den Ewigen, den vom Sonnenaufgang bis zum Niedergang im Munde aller Geschöpfe Hochgelobten! Sprich — wie die Weisen es gelehrt — die Benedeiung Ihm vor und nach der Vorlesung, danke Ihm auch mit passenden Lobsprüchen in der gläubigen Versammlung, daß Er dich diesen Tag erleben ließ, die Vorlesung des Gesetzes wieder zu beginnen und dich als dessen Bräutigam zu freuen. So möge es der Wille des Hochthronenden sein, den heiligen, von Anbeginn erhobenen Tempel wieder zu gründen, dessen Gemächer und Hallen mit Rubinen und Edelsteinen aufzuführen und dorthin die vertriebenen Väter und Kinder wieder einzusammeln, damit auch du dich dort erfreuest mit den Lustbarkeiten am Feste des Wasserschöpfens. Ja, mögest du das Glück genießen, Kinder und Kindeskinder zu sehen, die sich der Thora befleißigen und deren Gebote und bewährten Gesetze befolgen. Mögest du das Glück genießen, die sieben Führer und acht Fürsten zu sehen*), dich mit jenem verborgenen Gute zu sättigen und noch Ueberfluß zu lassen deinen Kindern. Dein Sitz sei zwischen den würdigen Gerechten, daß du in deinem Tugendstreben Ehre, Gunst und Glückseligkeit findest, und Gesundheit Friede und langes Leben dich umgeben. So tritt denn her, tritt her, tritt her N. N. Brautigam des Schöpfungsabschnittes und beginne zuerst das Erste aller Werke (die Thora)! lies den ganzen Schöpfungsabschnitt vor, alle Werke, die der Herr in der vollkommensten Ordnung geschaffen!

*) Nach Talmud Succa 52 b, mit Bezug auf Micha 5, 4. sind משה die sieben Führer und אליה die acht Fürsten. אדם, שת, מתושלח, דוד, אברהם, יעקב, יוסף, שמואל, שאול, ישי, עמום, צפניה, חזקיה, חושיה

נִשְׁעָנִים. נוֹצֶרֶת בְּאַהֲב תּוֹמְכֶיהָ לְמַלְּטֵם מֵאִשּׁוּנִים.
וּמֵרְשׁוּת חֲכָמִים יְדוּעִים וּנְבוֹנִים. אֲלוּפִים בַּתָּרָה מְסֻבָּלִים
בְּמִצְוֹת מְלֵאִים חֻקִּים בָּרְמוֹנִים. וּמֵרְשׁוּת בַּעֲלֵי יְשִׁיבָה
הֲגוּנִים וְזֻקָנִים. וּמֵרְשׁוּת כָּל־הַקָּהָל גְּדוֹלִים וּקְטַנִּים. עֲמוֹד
עֲמוֹד עֲמוֹד רבי פ״ב פ חֲתַן בְּרֵאשִׁית מִתּוֹךְ עֲדַת אֱמוּנִים.
וְקָרֵב עַד־הֵנָּה בְּגִיל וְרָנָנִים. וּפֹה עֲמוֹד עִמָּדִי עַל מִגְדַּל עֹז
הֶעָשׁוּי לְנוֹי בְּבִנְיָנִים. וּבָרֵךְ אֶת־יֵי הַמְבֹרָךְ מִמְּזָרַח לְמַעֲרָב
בְּפִי כָּל־בְּרִיּוֹנִים. וְתֵן־לוֹ בְּרָכָה תְּחִלָּה וְסוֹף כְּהוֹרוּ נְבוֹנִים.
וְתֵן־לוֹ מֵעֵין בִּרְכוֹתָיו בְּתוֹךְ קְהַל אֱמוּנִים. שֶׁהִנְעֲךָ לְיוֹם וֶה
לְהַתְחִיל הַתּוֹרָה וְלִשְׁמוֹחַ בְּיוֹם חֲתוּנִים: וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן
מִלְּפָנֶיךָ שׁוֹכֵן מְעוֹנִים. לְיַסֵּד בֵּית הַמִּקְדָּשׁ מָרוֹם
מֵרִאשׁוֹנִים. לְשַׁכְלֵל הֵיכָל וְאוּלָם בְּכַדְכֹד וַאֲבָנִים. שָׁם
לְקַבֵּץ גָּלְיוֹת אָבוֹת וּבָנִים. וְתִשְׂמַח בְּשִׂמְחַת בֵּית הַשּׁוֹאֵבָה
בְּעֵדוּן מִגְדָּנִים. וְתִזְכֶּה לְרְאוֹת בָּנִים וּבְנֵי בָנִים. עוֹסְקִים
בַּתּוֹרָה וּמְקַיְּמֵי מִצְוֹת וְחֻקִּים נֶאֱמָנִים. וְתִזְכֶּה לִרְאוֹת
שִׂבְעָה רוֹעִים וּשְׁמֹנָה נְסִיכִים מְזֻמָּנִים. וְתִשְׂבַּע מִטּוּב
הַצָּפוּן וְתַנִּיחַ יִתְרְךָ לַבָּנִים. וְיִהְיֶה מוֹשָׁבְךָ בֵּין צַדִּיקִים
הֲגוּנִים. וְתִרְדּוֹף צְדָקָה וְתִמְצָא כָּבוֹד וָחֶסֶד וְחַיִּים
הֲגוּנִים. וַעֲטָרוּךָ חַיִּים וְשָׁלוֹם וְאֹרֶךְ יָמִים וְשָׁנִים:
עֲמוֹד עֲמוֹד עֲמוֹד רבי פ״ב פ חֲתַן בְּרֵאשִׁית וְהַתְחֵל בְּקִדּוּמָה
קֶדֶם לְכָל־בִּנְיָנִים. וּקְרָא מִבְּרֵאשִׁית עַד בָּרָא אֱלֹהִים
לַעֲשׂוֹת מַעֲשָׂיו שְׁלֵמִים הַמְתֻקָּנִים וְהַמְהֻגָּנִים:

Vorlesung aus der zweiten Thorarolle.

(1. B. M. 1. 2. 1—3.)

בראשית Am Anfange erschuf Gott den Himmel und die Erde. Die Erde war unförmlich und vermischt. Finsterniß auf der Fläche des Abgrundes, und der göttliche Geist war webend auf den Wassern. Da sprach Gott! Es werde Licht! da ward Licht. Gott sah das Licht, daß es gut sei, und Gott unterschied zwischen dem Licht und der Finsterniß. Gott nannte das Licht Tag, und die Finsterniß nannte er Nacht; da ward Abend und Morgen, ein Tag.

Gott sprach: Es werde eine Ausdehnung mitten im Wasser, damit eine Abscheidung sei zwischen Wassern und Wassern. Also machte Gott die Ausdehnung und schied zwischen den Wassern, welche unter der Ausdehnung, und den Wassern, welche über der Ausdehnung, und es geschah also. Gott nannte die Ausdehnung Himmel. So ward Abend und ward Morgen, der zweite Tag.

Gott sprach ferner: Es versammeln sich die Wasser unter dem Himmel an einem Orte, damit das Trockene sichtbar werde; es ward also. Gott nannte das Trockene Land, und die Versammlung der Wasser nannte er Meere; und Gott sah, daß es gut sei. Gott sprach: Es sprosse die Erde allerlei Sprossen, Kraut das Samen bringt, Fruchtbaum der Frucht trägt nach seiner Art, worin der Samen ist, auf der Erde, und es geschah also. Die Erde brachte allerlei Sprossen hervor, Kraut das Samen bringt nach seiner Art, und Baum der Früchte trägt, in welchen der Samen liegt, nach seiner Art; da sah Gott, daß es gut war. Da ward Abend und ward Morgen, der dritte Tag.

Gott sprach: Es werden Lichter in der Ausdehnung des Himmels, zu unterscheiden zwischen Tag und Nacht, damit sie seien zu Zeichen für Zeiten, Tage und Jahre. Und es seien auch Lichter in der Ausdehnung des Himmels, zu leuchten auf der Erde; und es geschah also. Also schuf Gott die zwei großen Lichter, das größere Licht zur

פותחים ס"ת זכי וקורחים לחתן בראשית.

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ:
וְהָאָרֶץ הָיְתָה תֹהוּ וָבֹהוּ וְחֹשֶׁךְ עַל־פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים
מְרַחֶפֶת עַל־פְּנֵי הַמָּיִם: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי־אוֹר וַיְהִי־אוֹר:
וַיַּרְא אֱלֹהִים אֶת־הָאוֹר כִּי־טוֹב וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר
וּבֵין הַחֹשֶׁךְ: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים ׀ לָאוֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא
לָיְלָה וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם אֶחָד: פ
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמָּיִם וִיהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם
לָמָיִם: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־הָרָקִיעַ וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר
מִתַּחַת לָרָקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לָרָקִיעַ וַיְהִי־כֵן: וַיִּקְרָא
אֱלֹהִים לָרָקִיעַ שָׁמָיִם וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי: פ
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקָּווּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל־מָקוֹם
אֶחָד וְתֵרָאֶה הַיַּבָּשָׁה וַיְהִי־כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים ׀ לַיַּבָּשָׁה
אֶרֶץ וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קָרָא יַמִּים וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב:
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תַּדְשֵׁא הָאָרֶץ דֶּשֶׁא עֵשֶׂב מַזְרִיעַ זֶרַע עֵץ
פְּרִי עֹשֶׂה פְּרִי לְמִינוֹ אֲשֶׁר זַרְעוֹ־בוֹ עַל־הָאָרֶץ וַיְהִי־כֵן:
וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ דֶּשֶׁא עֵשֶׂב מַזְרִיעַ זֶרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֹשֶׂה־
פְּרִי אֲשֶׁר זַרְעוֹ־בוֹ לְמִינֵהוּ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב:
וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם שְׁלִישִׁי: פ
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֹת בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין
הַיּוֹם וּבֵין הַלָּיְלָה וְהָיוּ לְאֹתֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וְשָׁנִים:
וְהָיוּ לִמְאוֹרֹת בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל־הָאָרֶץ וַיְהִי־כֵן:
וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת הַגְּדֹלִים אֶת־הַמָּאוֹר
הַגָּדֹל לְמֶמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת־הַמָּאוֹר הַקָּטֹן לְמֶמְשֶׁלֶת

Regierung des Tages, das kleinere Licht zur Regierung der Nacht, und die Sterne. Gott setzte sie in die Ausdehnung des Himmels, auf die Erde zu leuchten. Auch zu herrschen Tags und Nachts und zu unterscheiden zwischen Licht und Finsterniß, da sah Gott, daß es gut war, Also ward Abend und ward Morgen, der vierte Tag.

Gott sprach: Er rege das Wasser reges beseeltes Thier und das Geflügel fliege über der Erde an der Ausdehnung des Himmels. Gott erschuf die großen Meerungeheuer, und alles kriechende beseelte Thier, welches die Wasser aufgerecht haben, jedes nach seiner Art, und alles Geflügel nach seiner Art; und Gott sah, daß es gut sei. Da segnete sie Gott und sprach: Seid fruchtbar mehret euch und füllet das Wasser in den Meeren, und das Geflügel mehre sich auf der Erde, Also ward Abend und ward Morgen, der fünfte Tag.

Gott sprach: die Erde bringe hervor beseeltes Thier allerlei Art, Vieh, Gewürme und Wild des Landes allerlei Art; es geschah also. Gott schuf Wild des Landes allerlei Art, Vieh allerlei Art und Gewürm allerlei Art, und Gott sah, daß es gut sei. Gott sprach: Nun wollen Wir einen Menschen machen in Unserm Ebenbilde, in Aehnlichkeit mit Uns, daß sie herrschen über die Fische des Meeres, über das Geflügel des Himmels, über das Vieh und über die ganze Erde, so wie über alles Gewürm, das auf der Erde kriecht. Da erschuf Gott den Menschen in seinem Ebenbilde, in dem Ebenbilde Gottes erschuf er ihn; Männlein und Weiblein erschuf er sie, segnete sie und sprach zu ihnen: seid fruchtbar, mehret euch, füllet die Erde und bezwingt sie; herrscht über die Fische des Meeres, über das Geflügel des Himmels und über alles lebendige Thier, das auf der Erde kriecht! Gott sprach: Da übergebe ich euch alles Kraut, das Samen führt, auf der ganzen Erde, und jeden Baum, woran Frucht ist, welche Samen führt; diese sollen euer sein zur Speise. Allen Thieren des Landes aber und

הַלַּיְלָה וְאֶת הַכּוֹכָבִים: וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בִּרְקִיעַ
הַשָּׁמָיִם לְהָאִיר עַל־הָאָרֶץ: וְלִמְשֹׁל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה
וְלְהַבְדִּיל בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב:
וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם רְבִיעִי: פ

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׁרְצוּ הַמַּיִם שֶׁרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף
עַל־הָאָרֶץ עַל־פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת־
הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים וְאֵת כָּל־נֶפֶשׁ הַחַיָּה הָרֹמֶשֶׂת אֲשֶׁר
שָׁרְצוּ הַמַּיִם לְמִינֵהֶם וְאֵת כָּל־עוֹף כָּנָף לְמִינֵהוּ וַיַּרְא
אֱלֹהִים כִּי־טוֹב: וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ
וּמִלְאוּ אֶת־הַמַּיִם בַּיַּמִּים וְהָעוֹף יֵרֶב בָּאָרֶץ: וַיְהִי־עֶרֶב
וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם חֲמִישִׁי: פ

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה
וָרֶמֶשׂ וְחַיְתוֹ־אֶרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי־כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־
חַיַּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֶת־הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֵת כָּל־רֶמֶשׂ
הָאֲדָמָה לְמִינֵהוּ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כִּדְמוּתֵנוּ וְיִרְדּוּ בִדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף
הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל־הָאָרֶץ וּבְכָל־הָרֶמֶשׂ הָרֹמֵשׂ עַל־
הָאָרֶץ: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים ׀ אֶת־הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים
בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם: וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים
וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלְאוּ אֶת־הָאָרֶץ וְכִבְשֻׁהָ
וּרְדוּ בִּדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל־חַיָּה הָרֹמֶשֶׂת עַל־
הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נָתַתִּי לָכֶם אֶת־כָּל־עֵשֶׂב ׀
זֹרֵעַ זֶרַע אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ וְאֶת־כָּל־הָעֵץ אֲשֶׁר־
בּוֹ פְרִי־עֵץ זֹרֵעַ זָרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאָכְלָה: וּלְכָל־חַיַּת הָאָרֶץ

allem Geflügel des Himmels und allem Kriechenden auf der Erde, worin lebendige Seele ist, übergebe ich alles grüne Kräuterwerk zur Speise; und so geschah es auch. Gott übersah alles, was er gemacht hatte, und fand es sehr gut; also ward Abend und ward Morgen, der sechste Tag.

Und vollendet waren der Himmel und die Erde und ihr ganzes Heer. Und als Gott am siebenten Tage vollendet hatte sein Werk, das er gemacht, da ruhete er am siebenten Tage von seinem Werke, das er gemacht. Und es segnete Gott den siebenten Tag und heiligte ihn; denn an ihm ruhete er von all seinem Werke, welches Gott geschaffen und gemacht hatte.

Die dritte Thorarolle wird auf den Vorlesepult gelegt, und spricht der Vorbeter das halbe Kaddisch. Es folgt dann das Aufrollen der dritten Thorarolle, worauf der Maftir aufgerufen und ihm Folgendes aus dem Abschnitt Pinchas vorgelesen wird.

ביום השמיני Am achten Tage soll euch Schlußfest sein, keine Dienstarbeit dürft ihr verrichten. Da sollt ihr als Ganzopfer dem Ewigen zu Ehren zum angenehmen Geruch dem Feuer zu verzehren geben: einen Stier, einen Widder, sieben jährige Lämmer ohne Fehler; ihr Mehl- und Trankopfer, zum Stier, zum Widder und zu den Lämmern, nach Vorschrift. Auch einen Ziegenbock zum Sündenopfer — außer dem täglichen Ganzopfer und dessen Mehl- und Trankopfer. Diese (Opfer) sollt ihr dem Ewigen zu Ehren an euern Festtagen darbringen — außer euern Gelübden und freiwilligen Gaben an Ganzopfern und euern Mehl- und Trankopfern und Friedensopfern. Mosche redete zu den Kindern Israels, wie der Ewige dem Mosche befohlen.

Nach der Vorlesung wird die Thora vom Lesepulte aufgehoben und wieder zugerollt. Bei'm Aufheben der Thora spricht man:

וזאת Dieses ist die Lehre, welche Mosche den Kindern Israels vorgelegt, auf des Ewigen Befehl durch Mosche. Sie ist ein Baum des Lebens Denen, die an ihr festhalten, und die sie erfassen, sind selig zu preisen. Ihre Wege sind Wege der Wonne und alle ihre Pfade Frieden. Langes Leben ist in ihrer Rechten, und in ihrer Linken Reichthum und Ehre. Der Ewige will, um seiner Güte willen, die Lehre groß machen und herrlich.

וּלְכָל־עוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְכֹל ׀ רוֹמֵשׂ עַל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־בּוֹ נֶפֶשׁ
חַיָּה אֶת־כָּל־יֶרֶק עֵשֶׂב לְאָכְלָה וַיְהִי־כֵן: וַיַּרְא אֱלֹהִים
אֶת־כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה־טוֹב מְאֹד וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־
בֹקֶר יוֹם הַשִּׁשִּׁי: פ

וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־
מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ
אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

מניחים ס״ח ג׳ על העמוד וחוזרים חצי קדיש על זבחים, ומניחים וגוללים ס״ח שני, ופותחים ס״ח ג׳ וקוראים למפטיר נפ׳ פינחס.

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצֶרֶת תִּהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה
לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פַּר
אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם: מִנְחָתָם
וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּר לָאַיִל וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט:
וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלְבַד עֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ:
אֵלֶּה תַּעֲשׂוּ לַיהוָה בְּמוֹעֲדֵיכֶם לְבַד מִנִּדְרֵיכֶם וְנִדְבֹתֵיכֶם
לְעֹלֹתֵיכֶם וּלְמִנְחֹתֵיכֶם וּלְנִסְכֵּיכֶם וּלְשַׁלְמֵיכֶם: וַיֹּאמֶר
מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:

מי שברך. ומניחים וגוללין. בשמניחין הס״ת מניעין כנגד הכתב זל ס״ת וחוזרין:

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־
פִּי יְיָ בְּיַד־מֹשֶׁה: עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ
מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם: אֹרֶךְ
יָמִים בִּימִינָהּ בִּשְׂמֹאלָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן
צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

Segensspruch vor der Haftara:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Du die herrlichen Propheten erwählt und Wohlgefallen fandest an ihren Worten, gesprochen in Wahrheit; gelobt seist Du, Ewiger, der Du erkoren die Thora und Mosche Deinen Knecht, und Israel Dein Volk, und die Propheten der Wahrheit und Gerechtigkeit.

Haftara.

(Josua 1.)

ויהי Nach dem Ableben Mosche's des Knechtes Gottes, sprach Gott zu Jehoschua, dem Sohne Nun's, dem Diener Mosche's, wie folgt: „Mein Knecht Mosche ist todt. Mache dich nun auf und ziehe über den Jarden hin, du und das ganze Volk, in das Land, welches ich ihnen — den Kindern Israels — gebe; jeden Ort, den die Sohle euers Fußes betreten wird, habe ich euch gegeben, wie ich dem Mosche verheißen. Von der Wüste hier und dem Libanon, bis zu jenem großen Strome, dem Strom Perath — das ganze Land der Chittim — und bis zum großen Meere, gegen Sonnenuntergang, soll eure Grenze sein. Niemand soll dir widerstehen können, so lange du lebst; wie ich mit Mosche gewesen, will ich auch mit dir sein, dir nie meine Hand entziehen, dich nie verlassen. Sei standhaft und beharrlich! denn du sollst dieses Volk in das Land einsetzen, welches ich ihren Vätern zugeschworen, ihnen einzugeben. Sei nur standhaft bedacht, genau zu handeln nach der Lehre, die dir mein Knecht Mosche anempfohlen! weiche davon weder rechts noch links, damit du glücklich seiest in deinem ganzen Wandel. Laß nie die Lehre dieses Buches aus deinem Munde weichen; forsche in

קודם קריאת ההפטרה ואחר שגמר הגולל, יברך המפטיר כברכה זו:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה בִדְבָרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי הָאֱמֶת וָצֶדֶק:

דיסוסט סי' ג' וַיְהִי אַחֲרֵי מוֹת מֹשֶׁה עֶבֶד יְהוָה וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־יְהוֹשֻׁעַ בִּן־נוּן מְשָׁרֵת מֹשֶׁה לֵאמֹר: מֹשֶׁה עַבְדִּי מֵת וְעַתָּה קוּם עֲבֹר אֶת־הַיַּרְדֵּן הַזֶּה אַתָּה וְכָל־הָעָם הַזֶּה אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנֹכִי נֹתֵן לָהֶם לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל: כָּל־מָקוֹם אֲשֶׁר־תִּדְרֹךְ כַּף־רַגְלְכֶם בּוֹ לָכֶם נְתַתִּיו כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֶל־מֹשֶׁה: מֵהַמִּדְבָּר וְהַלְּבָנוֹן הַזֶּה וְעַד־הַנָּהָר הַגָּדוֹל נְהַר־פְּרָת כֹּל אֶרֶץ הַחִתִּים וְעַד־הַיָּם הַגָּדוֹל מְבוֹא הַשָּׁמֶשׁ יִהְיֶה גְּבוּלְכֶם: לֹא־יִתְיַצֵּב אִישׁ לְפָנֶיךָ כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ כַּאֲשֶׁר הָיִיתִי עִם־מֹשֶׁה אֶהְיֶה עִמָּךְ לֹא אַרְפְּךָ וְלֹא אֶעֶזְבֶךָּ: חֲזַק וֶאֱמָץ כִּי אַתָּה תַּנְחִיל אֶת־הָעָם הַזֶּה אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לַאֲבוֹתָם לָתֵת לָהֶם: רַק חֲזַק וֶאֱמַץ מְאֹד לִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת כְּכָל־הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוְּךָ מֹשֶׁה עַבְדִּי אַל־תָּסוּר מִמֶּנּוּ יָמִין וּשְׂמֹאל לְמַעַן תַּשְׂכִּיל בְּכֹל אֲשֶׁר תֵּלֵךְ: לֹא־יָמוּשׁ סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה מִפִּיךָ וְהָגִיתָ בּוֹ

derselben Tag und Nacht, damit du bedacht seiest, zu handeln nach dem ganzen Umfange ihrer Vorschrift; dann gelingt dir dein Vorhaben, dann bist du glücklich. Wahrlich, ich befehle dir, sei standhaft und beharrlich, furchtlos und unerschrocken, denn mit dir ist der Ewige, dein Gott, allenthalben, wohin du gehst. Hierauf befahl Jehoschua den Volksaufsehern, wie folgt: „Gehet durch's Lager und ertheilt dem Volke folgenden Befehl: Versehet euch mit Mundvorrath! denn binnen drei Tagen zieht ihr über den Jarden hier, um jenes Land in Besitz zu nehmen, welches der Ewige, euer Gott, euch zum Erbtheil gibt." Zu den Stämmen Réuben, Gad und dem halben Stamme Menasche hatte Jehoschua Folgendes gesprochen: "Erinnert euch, was Mosche, der Knecht Gottes, euch befohlen hat, nämlich: Der Ewige, euer Gott, verschafft euch Ruhe und räumt euch dieses Land ein. Euere Weiber, Gesinde und Vieh weilen im Lande, das euch Mosche diesseits des Jardens eingegeben: ihr aber müßt bewaffnet vor euern Brüdern einherziehen — alle Kriegeshelden — und ihnen beistehen, bis der Ewige, so wie euch, auch euern Brüdern wird Ruhe verschafft haben: bis auch sie im Besitze des Landes sein werden, das der Ewige, euer Gott, ihnen gibt; dann kehret ihr nach dem Lande eures Erbes zurück, welches euch Mosche, der Knecht Gottes, eingegeben diesseits des Jardens, gegen Sonnenaufgang, und nehmet es in Besitz." Hierauf antworteten sie dem Jehoschua und sprachen: „Alles, was du uns befohlen, wollen wir thun und gehen, wohin du uns schicken wirst!

יוֹמָם וָלַיְלָה לְמַעַן תִּשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת כְּכָל־הַכָּתוּב
בּוֹ כִּי־אָז תַּצְלִיחַ אֶת־דְּרָכֶךָ וְאָז תַּשְׂכִּיל׃
הֲלֹוא צִוִּיתִיךָ חֲזַק וֶאֱמָץ אַל־תַּעֲרֹץ וְאַל־תֵּחַת
כִּי עִמְּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל אֲשֶׁר תֵּלֵךְ׃
כאן מסיימים הספרדים וַיְצַו יְהוֹשֻׁעַ אֶת־שִׁטְרֵי הָעָם לֵאמֹר׃
עִבְרוּ ׀ בְּקֶרֶב הַמַּחֲנֶה וְצַוּוּ אֶת־הָעָם לֵאמֹר
הָכִינוּ לָכֶם צֵדָה כִּי בְעוֹד ׀ שְׁלֹשֶׁת יָמִים אַתֶּם
עֹבְרִים אֶת־הַיַּרְדֵּן הַזֶּה לָבוֹא לָרֶשֶׁת אֶת־
הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם נֹתֵן לָכֶם לְרִשְׁתָּהּ׃
וְלָרֹאובֵנִי וְלַגָּדִי וְלַחֲצִי שֵׁבֶט הַמְנַשֶּׁה אָמַר
יְהוֹשֻׁעַ לֵאמֹר׃ זָכוֹר אֶת־הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה
אֶתְכֶם מֹשֶׁה עֶבֶד־יְהוָה לֵאמֹר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
מֵנִיחַ לָכֶם וְנָתַן לָכֶם אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת׃ נְשֵׁיכֶם
טַפְּכֶם וּמִקְנֵיכֶם יֵשְׁבוּ בָּאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַן לָכֶם
מֹשֶׁה בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן וְאַתֶּם תַּעַבְרוּ חֲמֻשִׁים
לִפְנֵי אֲחֵיכֶם כָּל גִּבּוֹרֵי הַחַיִל וַעֲזַרְתֶּם אוֹתָם׃
עַד אֲשֶׁר־יָנִיחַ יְהוָה ׀ לַאֲחֵיכֶם כָּכֶם וְיָרְשׁוּ גַם־
הֵמָּה אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם נֹתֵן לָהֶם
וְשַׁבְתֶּם לְאֶרֶץ יְרֻשַׁתְכֶם וִירִשְׁתֶּם אוֹתָהּ אֲשֶׁר־
נָתַן לָכֶם מֹשֶׁה עֶבֶד יְהוָה בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן מִזְרַח
הַשָּׁמֶשׁ׃ וַיַּעֲנוּ אֶת־יְהוֹשֻׁעַ לֵאמֹר כָּל אֲשֶׁר־
צִוִּיתָנוּ נַעֲשֶׂה וְאֶל־כָּל־אֲשֶׁר תִּשְׁלָחֵנוּ נֵלֵךְ׃

Völlig ſo, wie wir dem Moſche gehorcht, wollen wir auch dir gehorchen — ſei nur der Ewige, dein Gott, auch ſo mit dir, wie er mit Moſche geweſen! — Wer ſich deinem Befehle widerſetzen und deinen Worten nicht gehorchen wird, was du gebieteſt, der ſoll des Todes ſein! Sei nur ſtandhaft und beharrlich!"

Nach der Haftara ſpricht der Vortragende:

ברוך Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, unſer Gott, Weltregent, Fels aller Ewigkeiten, Allgerechter in allen Zeitaltern, wahrhaftiger Gott, der Du redeſt und es hältſt, ſprichſt und es erfüllſt, deſſen Worte alle wahr und gerecht ſind.

נאמן Wahrhaftig biſt Du, Ewiger, unſer Gott, wahrhaftig ſind Deine Worte, deren nie auch nur ein einziges unerfüllt bleibt; denn Du, o Gott biſt ein wahrhaftiger und allbarmherziger König. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der in allen Deinen Worten wahrhaftige Gott!

רחם O, erbarme Dich über Zion, denn das iſt das Haus unſeres Lebens! ſie, die Seelengebeugte, mögeſt Du bald, in unſeren Tagen, befreien! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der Du Zion in ihren Kindern erfreuſt!

שמחנו Erfreue uns, o Ewiger, unſer Gott, durch den Propheten Eliahu, Deinen Diener, und durch das Reich des Hauſes Davids, Deines Geſalbten, der recht bald kommen und unſer Herz froh machen möge! Kein Fremder wird dann mehr auf ſeinem Throne ruhen, nicht wieder werden Andere ſeine Herrlichkeit in Beſitz nehmen; denn bei Deinem heiligen Namen haſt Du ihm geſchworen, daß ſein Licht nimmermehr verlöſchen ſoll. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, Schild Davids!

על Für die Thora, für den Gottesdienſt und für die Propheten, ſo wie für dieſen Tag des Schlußfeſtes, welchen Du uns gegeben haſt, Ewiger, unſer Gott, zur Wonne und Freude zur Herrlichkeit und zum Ruhme — für dies Alles, Ewiger, unſer Gott, danken wir Dir und preiſen wir Dich; geprieſen werde Dein Name durch den Mund aller Lebenden unaufhörlich in Ewigkeit! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der heiligt Israel und die Feſtes-Zeiten.

כְּכָל אֲשֶׁר־שָׁמַעְנוּ אֶל־מֹשֶׁה כִּן נִשְׁמַע אֵלֶיךָ רַק יְהֹוָה אֱלֹהֶיךָ עִמָּךְ כַּאֲשֶׁר הָיָה עִם־ מֹשֶׁה: כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר־יַמְרֶה אֶת־פִּיךָ וְלֹא־ יִשְׁמַע אֶת־דְּבָרֶיךָ לְכֹל אֲשֶׁר־תְּצַוֶּנּוּ יוּמָת רַק חֲזַק וֶאֱמָץ:

לאחר ההפטרה יגיד הנברכות הללה.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת הָאֵל הַנֶּאֱמָן הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם שֶׁכָּל־דְּבָרָיו אֱמֶת וְצֶדֶק: נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ אָחוֹר לֹא־יָשׁוּב רֵיקָם כִּי אֵ מֶלֶךְ נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל־דְּבָרָיו:

רַחֵם עַל־צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ:

שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֵל לִבֵּנוּ. עַל־כִּסְאוֹ לֹא־יֵשֵׁב זָר וְלֹא יִנְחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת־כְּבוֹדוֹ. כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לוֹ שֶׁלֹּא־יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד:

עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוֹדָה וְעַל הַנְּבִיאִים וְעַל יוֹם הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֶרֶת הַזֶּה. שֶׁנָּתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׂשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה לְכָבוֹד וּלְתִפְאֶרֶת. עַל־ הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָּל־חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

אשרי Heil den Bewohnern Deines Tempels! sie preisen Dich ohn' Unterlaß.

Heil dem Volke, dem es so ergeht! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige!

(Psalm 145). Loblied Davids.

Mein Gott, o König, Dich will ich erheben, Deinen Namen ewig preisen. Täglich lobe ich Dich, rühme Deinen Namen für und für. Groß ist der Ewige und hochgerühmt, unerforschlich seine Größe. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und verkündet Deiner Allmacht Thaten. Die Pracht und Herrlichkeit Deiner Majestät, und Deine Wunder will ich besingen. Alles spricht von Ehrfurcht Deiner Allmacht, auch ich will Deine Herrlichkeit verkünden. Alles singt ein Denkmal Deiner großen Güte und rühmet Deine Allgerechtigkeit; Allgnädig, allbarmherzig ist der Ewige, langmüthig und von großer Liebe. Gütig ist der Ewige gegen Alle, und sein Erbarmen waltet über alle seine Werke. Ewiger, Dir danken alle Deine Werke, Dich lobpreisen Deine Frommen, besingen Deines Reiches Herrlichkeit, unterhalten sich von Deiner Allmacht um kund zu thun den Menschenkindern Deine Thaten, die Pracht und Herrlichkeit Deines Reiches. Dein Reich ist das Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Der Ewige stützet alle Fallenden und richtet auf alle Gebeugten. Aller Augen harren auf Dich, und Du gibst ihnen ihre Speise zur rechten Zeit. Allmilde öffnest Du Deine Hand und sättigst was da lebt mit Wohlgefallen. In allen seinen Wegen ist der Ewige gerecht, in allen seinen Thaten gütig. Der Ewige ist nahe Allen, die ihn anrufen, Allen, die ihn anrufen in Wahrheit. Er thut, was Gottesfürchtigen behagt, erhört ihr Flehen und hilft ihnen. Er behütet Alle, die ihn lieben, und rottet alle Frevler aus. Mein Mund soll Lob des Ewigen singen, alles Fleisch lobsinge seinem heiligen Namen immer und ewig. Wir preisen Jah — von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

אשר Um der Väter willen erzog Er die Kinder, gab ihrethalben die Lehre. In brausendem Sturme erschien der Ewige umringt von Myriaden von Himmelsschaaren. Der allmächtige Gott, der Hocherhabene, berief Mosche zum Empfange der Tafeln. Die Worte des lebendigen Gottes vernahm die

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶלָה:

פסה אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:
תְּהִלָּה לְדָוִד. אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם
וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ
וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ
וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ
אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר
רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם
וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ
כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ
וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר
מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־
דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי
כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ
אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד
בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרָאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ
בֶאֱמֶת: רְצוֹן יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם:
שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֶת־כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת
יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

Die drei Thorarollen werden auf den Vorlesepult gelegt, und dann das folgende אשר בגלל אבות u. s. w. gesprochen.

אֲשֶׁר בִּגְלַל אָבוֹת בָּנִים גִּדֵּל, וּבַעֲבוּרָם תּוֹרָה נָתַן.
בְּגַלְגַּלֵּי רוּחַ יְיָ נִגְלָה, בְּמַלְאֲכֵי צְבָאוֹת אַלְפֵי שִׁנְאָן. גִּבּוֹר
עַל גֵּאִים אֱלוֹהַּ אַדִּיר, קָרָא לְמֹשֶׁה לְקַבֵּל לוּחוֹת. הִבְרֵי

Erde und ihre Grundsäulen erbebten. Er neigte den Himmel und ließ sich herab, fuhr auf Cherub's Rücken und schwebte auf Schwingen des Windes. Und die Worte traten aus flammenden Blitz und gruben sich ein in die steinernen Tafeln. Und Lieder sangen alle Söhne des Herrn, Posaunenklang scholl aus himmlischen Höhen — da kleideten sich in Schrecken alle Söhne von Esau, als von Seïr der Ewige erschien; in die Hände schlugen alle Söhne von Ismael, als von Paran der Ewige strahlte! — Die Rechte des Ewigen, so wie die des Mosche, jede ergriff zwei Handbreite der Tafeln; und da die Tafeln sechs Handbreite Länge hatten, so blieben zwei Handbreite zwischen beiden Händen.

Komm, Mosche, und freue dich deiner Größe, denn unter allen Propheten ist keiner dir gleich. Wer stieg durch die Wolken zum Himmel? wer sah die göttliche Gestalt? Mosche stieg in die Wolken und sah Gottes Antlitz! Der Fürsten Fürst war Mosche, unser Lehrer, der Weisen Vater und der Propheten Haupt. Er schloß auf das Meer mit seinem Gebet, und durch seinen Boten[1]) stillte er den entbrannten Zorn (Gottes). — Als der Ewige seinem Volke verkündete; „Ich bin der Ewige, dein Gott, der aus dem Lande Egypten, aus dem Sklavenhause, dich geführt," erwiederten Alle; Der Ewige regiert immer und ewig! — Schmerzlichen Ton ließ Mosche vernehmen, als der Heilige (gelobt sei Er) zu ihm sprach: „Besteige den Berg und stirb;" er zerriß sein Gewand und erhob seine Stimme[2]): „Jehoschua, Sohn Nun, o hüte meine Heerde!" — Von der Spitze der Pißgah erblickte Mosche das Erbe der Stämme, gelagert vor sich; hier starb Mosche, der Knecht des Ewigen; genüber Beth-Peor nahm ihn zu sich unser Gott. Mosche's Gebet durchdrang den Himmel, und Gott erhörte sein Volk in der Zeit seiner Noth. Nie kehrte sein Gebet leer zurück; denn ein treuer Hirt war Mosche für Israel! —

Mosche starb — Wer sollte nicht sterben? — Auf Gottes Befehl starb unser Lehrer Mosche!

---

[1]) Aharon, siehe 4. B. M. 17, 1—4.

[2]) In voller Geistesgegenwart, jener traurigen Nachricht ungeachtet.

אֵל חַי שָׁמְעָה הָאָרֶץ, וַעֲמוּדֶיהָ יִתְפַּלָּצוּן. הִטָּה שָׁמַיִם
וַיֵּרָד, וַיִּרְכַּב עַל כְּרוּב וַיֵּדָא עַל כַּנְפֵי רוּחַ. וַיַּצְאוּ דְּבָרִים
מִתּוֹךְ הָאֵשׁ. וַיִּתְחַקְקוּ עַל לוּחוֹת הָאֶבֶן. זְמִירוֹת אָמְרוּ
כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים, שׁוֹפָר תָּקְעוּ בְּשִׁמְי מָרוֹם. חֲרָדָה לָבְשׁוּ
כָּל בְּנֵי עֲשָׂו, כִּי מִשֵּׂעִיר יֵי וָרֵח. טָפְחוּ כֻלָּם בְּנֵי יִשְׂמָעֵאל,
כִּי מִפָּארָן יֵי הוֹפִיעַ. יְמִין יֵי טִפְחַיִם בַּלּוּחוֹת, וִימִין מֹשֶׁה
טִפְחַיִם בַּלּוּחוֹת. כִּי אֶרֶךְ הַלּוּחוֹת שִׁשָּׁה טְפָחִים, וְטִפְחַיִם
מְפֹרָשׁ בֵּין יָד לְיָד: לֶךְ מֹשֶׁה וּשְׁמַח בְּגֶדְלָתְךָ, כִּי אֵין
כָּמוֹךָ בְּכָל הַנְּבִיאִים. מִי עָלָה שָׁמַיִם לְתוֹךְ הֶעָנָן. וּמִי
רָאָה תְּמוּנַת אֱלֹהֵינוּ. מֹשֶׁה עָלָה לְתוֹךְ הֶעָנָן. גַּם הוּא רָאָה
תְּמוּנַת אֱלֹהֵינוּ. נְשִׂיא נְשִׂיאִים הָיָה מֹשֶׁה רַבֵּנוּ. אָב
לַחֲכָמִים וְרֹאשׁ לַנְּבִיאִים. סָגַר הַיָּם בִּתְפִלָּתוֹ. וְעַל יַד
שְׁלוּחוֹ חֲרוֹן אַף הֵשִׁיב: עָנָה יֵי וְאָמַר לְעַמּוֹ. אָנֹכִי יֵי
אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם (וּפְרִיתִיךָ) מִבֵּית
עֲבָדִים. פָּתְחוּ כֻלָּם פִּיהֶם וְאָמְרוּ יֵי יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:
צָעַק מֹשֶׁה צְעָקָה גְּדוֹלָה וּמָרָה, בְּשָׁעָה שֶׁאָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ
בָּרוּךְ הוּא עֲלֵה וָמֻת בָּהָר. קָרַע בְּגָדָיו וְהֵרִים קוֹלוֹ. יְהוֹשֻׁעַ
בִּן נוּן שְׁמָר נָא צֹאנִי. רָאָה מֹשֶׁה מֵרֹאשׁ הַפִּסְגָּה, נַחֲלַת
שְׁבָטִים עוֹמְדִים לְפָנָיו. שָׁם מֵת מֹשֶׁה עֶבֶד יֵי, מוֹל בֵּית
פְּעוֹר אֲסָפוֹ אֱלֹהֵינוּ: תְּפִלַּת מֹשֶׁה קָרַע רָקִיעַ, וָעָנָה צוּר
לְעַמּוֹ בְּעֵת צָרוֹתָם. תְּפִלָּתוֹ לְעוֹלָם לֹא שָׁבָה רֵיקָם.
כִּי רוֹעֶה נֶאֱמָן הָיָה מֹשֶׁה לְיִשְׂרָאֵל:

מֹשֶׁה מֵת מִי לֹא יָמוּת. עַל פִּי יֵי מֵת מֹשֶׁה רַבֵּנוּ:

שיש Jubelt und jauchzet am Thora-Freudenfeste, und gebet die Ehre der Thora! Ihr Kauf übersteigt jeglichen Kauf; ihr Werth überstrahlet Perlen und Gold!

Laßt uns frohlocken, uns freuen der Thora, denn unsere Stärke und Leuchte ist sie!

Preisen will ich meinen Gott und mich seiner freuen, auf ihn mein Vertrauen setzen, ihm danken im Rathe des ihm nahen Volkes; der Herr, mein Hort, auf ihn vertraue ich!

Laßt uns frohlocken, uns freuen der Thora, denn unsere Stärke und Leuchte ist sie!

Mit ganzem Herzen will ich Deine Huld besingen, von Deinem Ruhm erzählen; so lang ich da bin, will ich Deine Thaten verkünden, wie auch Deine Güte und Deine Treue!

Laßt uns frohlocken, uns freuen der Thora, denn unsere Stärke und Leuchte ist sie!

Erlöser! o befördere den Glücksboten, denn ein wohlbefestigter Thurm bist Du! Die Erlösten preisen Dich aus frohem Gemüth; so danket dem Ewigen, denn er ist gütig:

Laßt uns frohlocken, uns freuen der Thora, denn unsere Stärke und Leuchte ist sie!

Erhabner! o, erlöse die Volksmenge, denn Niemand ist heilig wie Gott; die Ausgezeichneten lobpreisen Dich, o Ewiger! Wer rühmet genug die Macht des Ewigen?

Laßt uns frohlocken, uns freuen der Thora, denn unsere Stärke und Leuchte ist sie!

Aus reiner Liebe hat er uns erwählt, „mein erstgeborner Sohn" uns genannt; das Herrlichste, Schönste hat er uns verliehen; in Ewigkeit währt seine Huld für uns!

Laß uns frohlocken, uns freuen der Thora, denn unsere Stärke und Leuchte ist sie!

Heil euch Israel! Heil euch Israel! Heil euch Israel! denn Gott hat euch erwählt, und in der Wüste die Thora euch zum Geschenk gegeben!

חזן. שִׂישׂוּ וְגִילוּ בְּשִׂמְחַת תּוֹרָה. וּתְנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה.
כִּי טוֹב סַחְרָהּ מִכָּל סְחוֹרָה. מִפָּז וּמִפְּנִינִים יְקָרָה:

נָגִיל וְנָשִׂישׂ בְּזֹאת הַתּוֹרָה. כִּי הִיא לָנוּ עֹז וְאוֹרָה:

אֲהַלְלָה אֱלֹהַי וְאֶשְׂמְחָה בּוֹ. וְאָשִׂימָה תִקְוָתִי בּוֹ.
אֲהוֹדֶנּוּ בְּסוֹד עַם קְרוֹבוֹ. אֱלֹהַי צוּרִי אֶחֱסֶה בּוֹ:

נָגִיל וְנָשִׂישׂ בְּזֹאת הַתּוֹרָה. כִּי הִיא לָנוּ עֹז וְאוֹרָה:

בְּכָל לֵב אֲרַנֵּן צִדְקוֹתֶיךָ. וַאֲסַפְּרָה תְּהִלָּתֶךָ.
בְּעוֹדִי אַגִּיד נִפְלְאוֹתֶיךָ. עַל חַסְדְּךָ וְעַל אֲמִתֶּךָ:

נָגִיל וְנָשִׂישׂ בְּזֹאת הַתּוֹרָה: כִּי הִיא לָנוּ עֹז וְאוֹרָה:

גּוֹאֵל תָּחִישׁ מְבַשֵּׂר טוֹב. כִּי אַתָּה מְגַדַּל עֹז וָטוֹב.
גְּאוּלִים יוֹדוּךָ בְּלֵב טוֹב. הוֹדוּ לַיְיָ כִּי טוֹב:

נָגִיל וְנָשִׂישׂ בְּזֹאת הַתּוֹרָה. כִּי הִיא לָנוּ עֹז וְאוֹרָה:

דָּגוּל גְּאוֹל נָא הֲמוֹנָי. כִּי אֵין קָדוֹשׁ כַּייָ.
דְּגוּלִים יוֹדוּךָ יְיָ. מִי יְמַלֵּל גְּבוּרוֹת יְיָ:

נָגִיל וְנָשִׂישׂ בְּזֹאת הַתּוֹרָה. כִּי הִיא לָנוּ עֹז וְאוֹרָה:

הֲלֹא בְּאַהֲבָתוֹ בָּחַר בָּנוּ. בְּנִי בְכוֹרִי קָרָאנוּ.
הוֹד וְהָדָר הִנְחִילָנוּ. כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ עִמָּנוּ:

נָגִיל וְנָשִׂישׂ בְּזֹאת הַתּוֹרָה. כִּי הִיא לָנוּ עֹז וְאוֹרָה:

אַשְׁרֵיכֶם יִשְׂרָאֵל. אַשְׁרֵיכֶם יִשְׂרָאֵל. אַשְׁרֵיכֶם
יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּחַר בָּכֶם אֵל. וְהִנְחִילָכֶם הַתּוֹרָה
מִמִּדְבָּר (נ"א מסיני) מַתָּנָה:

התקבצו Und die Engel schaarten sich, traten zu einander, fragten sich einander: „Wer ist dieser, der den Thron anfaßt[1]), mit einer Wolke ihn bedeckt?"

„Wer stieg hinan — Wer stieg hinan — Wer stieg zur Höhe hinan, und brachte den mächtigen Schutz herab?"

Und die Engel schaarten sich u. s. w.

Mosche stieg hinan — Nethanel, Schemajah, Abisocho, Abi-sanoach, Cheber, Jekutiel, Tobiah, Jered, Abi-Gedor[2]) stieg zur Höhe hinan, und brachte den mächtigen Schutz herab!

Und die Engel schaarten sich u. s. w.

אגיל Ich jauchze und ich freue mich am Thora-Freudenfeste, an welchem der Erlöser kommen wird!

Die Thora ist ein Baum des Lebens, belebend für Jedermann, denn bei Dir, Gott, ist die Lebensquelle!

Abraham freuete sich am Thora-Freudenfeste, Am Thora-Freudenfeste kommt der Erlöser!

Die Thora ist ein Baum des Lebens, belebend für Jedermann, denn bei Dir, Gott, ist die Lebensquelle!

Jizchak, Jakob, Mosche, Ahron, Jehoschua, Samuel, David, Salomo und Elijahu freuten sich am Thora-Freudenfeste!

Am Thora-Freudenfeste kommt der Erlöser!

Die Thora ist ein Baum des Lebens, belebend für Jedermann, denn bei Dir, Gott, ist die Lebensquelle!

---

1) S. Tr. Sabbath 88.

2) Diese 9 Namen legt der Talmud dem Mosche bei.

הִתְקַבְּצוּ מַלְאָכִים זֶה אֶל זֶה. לָקְבֵל זֶה. וְאָמַר זֶה לָזֶה. מִי הוּא זֶה וְאֵי זֶה הוּא מְאַחֵז פְּנֵי כִסֵּא. פָּרְשׂוּ עָלָיו עֲנָנוֹ:

מִי עָלָה לַמָּרוֹם. מִי עָלָה לַמָּרוֹם. מִי עָלָה לַמָּרוֹם. וְהוֹרִיד עוֹ מִבְטָחָה: התקבצו.

מֹשֶׁה עָלָה לַמָּרוֹם. נְתַנְאֵל. שְׁמַעְיָה. אֲבִי־שׁוּכוֹ. אֲבִי־זָנוֹחַ. חֶבֶר. יְקוּתִיאֵל. טוֹבִיָּה. יֶרֶד. אֲבִי־גְדֹר עָלָה לַמָּרוֹם. וְהוֹרִיד עוֹ מִבְטָחָה: התקבצו.

אָגִיל וְאֶשְׂמַח בְּשִׂמְחַת תּוֹרָה.
בֹּא יָבֹא צֶמַח בְּשִׂמְחַת תּוֹרָה:
תּוֹרָה הִיא עֵץ חַיִּים. לְכָלָם חַיִּים.
כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים:

אַבְרָהָם שָׂמַח בְּשִׂמְחַת תּוֹרָה.
בֹּא יָבֹא צֶמַח בְּשִׂמְחַת תּוֹרָה:
תּוֹרָה הִיא עֵץ חַיִּים. לְכָלָם חַיִּים.
כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים:

יִצְחָק. יַעֲקֹב. מֹשֶׁה. אַהֲרֹן. יְהוֹשֻׁעַ. שְׁמוּאֵל.
דָּוִד. שְׁלֹמֹה. אֱלֹהֵינוּ שָׂמַח בְּשִׂמְחַת תּוֹרָה.
בֹּא יָבֹא צֶמַח בְּשִׂמְחַת תּוֹרָה:
תּוֹרָה הִיא עֵץ חַיִּים. לְכָלָם חַיִּים.
כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים:

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut:

Es lobe Alles den Namen des Ewigen, denn sein Name allein ist hocherhaben!

Die Gemeinde antwortet:

Seine Herrlichkeit waltet über Erd' und Himmel. Er erhöhet seines Volkes Glück; er ist der Ruhm aller seiner Frommen, der Kinder Israel, das ihm nahe Volk. Hallelujah!

(Psalm 24.) Ein Psalm von David. Des Ewigen ist die Erd' und was sie füllet, Welt und Bewohner sind sein! er hat über Meere sie festgestellt, über Ströme sie gebaut! Wer darf den Berg des Ewigen besteigen, wer seine heilige Stätte betreten? Wer reiner Hände, lautern Herzens ist, wer Meineid nie betheuert, zum Truge nie geschworen; er wird empfangen Segen vom Ewigen, und Huld vom Gotte seines Heils. Das ist das Geschlecht, das Gott verehrt, Dein Angesicht zu schau'n sich sehnt, das ist Jakobs Geschlecht! Selah. Erhebet, ihr Thore, das Haupt, erschließet euch, ewige Pforten — es kommt der König der Ehre! Wer ist der König der Ehre? Der Ewige, gewaltig und stark, der Ewige ein Held im Streit. Erhebet, ihre Thore, das Haupt, erschließet die ewigen Pforten — es kommt der König der Ehre! Wer ist der König der Ehre? Der Ewige Zebaoth, Er ist der König der Ehre! Selah.

Bei'm Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

ובנוחה Wenn die Lade niedergesetzt ward, sprach er: „Ruhe nunmehr, o Ewiger, unter der Menge der Tausenden Israels!" Ziehe ein, o Ewiger, in Deinen Ruhesitz, Du und die Lade Deiner Herrlichkeit. Laß Tugend Deine Priester kleiden, laß Deine Heiligen frohlocken! Um Davids, Deines Knechtes willen, verweigere nicht, was Dein Gesalbter fleht! „Eine herrliche Lehre habe ich euch gegeben; meine Thora verlasset nicht! Sie ist ein Baum des Lebens Denen, die an ihr festhalten, und die sie erfassen, sind selig zu preisen. Ihre Wege sind Wege der Wonne, und alle ihre Pfade Frieden." Führe uns zu Dir zurück, o Ewiger, und laß uns heimkehren; verjünge unsre Tage wie vormals!

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut:

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ׃

Die Gemeinde antwortet:

הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה
לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

כד לְדָוִד מִזְמוֹר לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי
הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ: מִי יַעֲלֶה בְהַר
יְהוָה וּמִי יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר
לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: יִשָּׂא בְרָכָה
מֵאֵת יְהוָה וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁו מְבַקְשֵׁי
פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי
עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְהוָה עִזּוּז
וְגִבּוֹר יְהוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְשִׂאוּ
פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ
הַכָּבוֹד יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה:

Bei'm Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְהוָה רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל: קוּמָה
יְהוָה לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ: כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק
וַחֲסִידֶיךָ יְרַנֵּנוּ: בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ:
כִּי לֶקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל־תַּעֲזֹבוּ: עֵץ־חַיִּים
הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם
וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם: הֲשִׁיבֵנוּ יְהוָה אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה
חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה. בָּ"א יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ: קדושה לכ"ץ בחזרת שחרית.

נַעֲרִיצְךָ וְנַקְדִּישֶׁךָ כְּסוֹד שִׂיחַ שַׂרְפֵי קֹדֶשׁ הַמַּקְדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקֹּדֶשׁ כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר: קו"ף קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: ם' כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם. מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ. לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ: קו"ף בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ: ם' מִמְּקוֹמוֹ הוּא יָפֶן בְּרַחֲמִים וְיָחוֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים: קו"ף שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד: ם' אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ. וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים: קו"ף אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

ם' אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: ם' וּבְרִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר: קו"ף יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

ם' לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן. אֶת־יוֹם הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֶרֶת הַזֶּה. זְמַן שִׂמְחָתֵנוּ. מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲלוֹת וְלֵרָאוֹת וּלְהִשְׁתַּחֲווֹת לְפָנֶיךָ וְלַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן,

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

וְעַתָּה יַגְדִּיל־נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃
וְכֹה רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃

חזן. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן׃

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵּי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל
לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.
מַשִּׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם׃

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

וּבְחַג הַסְּפוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת־פְּנֵי יְיָ רֵיקָם: אִישׁ כְּמַתְּנַת יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן מוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרַיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

שָׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל־מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים
וְתִבְנֶהָ מְהֵרָה וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ גַּלֵּה
כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ
לְעֵינֵי כָּל־חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ
כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי אָרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה
וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם
נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים
כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם: וְאֶת מוּסַף יוֹם
הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֶרֶת הַזֶּה. נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה
כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל יְדֵי
מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצֶרֶת תִּהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה
לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פַּר
אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִדְבָּר שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר.
וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ וְיַיִן נִסְכּוֹ. וְשָׂעִיר
לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמֵטִיב
הַדֶּרֶשׁ לָנוּ שׁוּבָה אֵלֵינוּ בְּרַחֲמוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגָלַל אָבוֹת שֶׁעָשׂוּ
רְצוֹנֶךָ בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבַתְּחִלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל־מְכוֹנוֹ
וְהַרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוֹ וְשַׂמְּחֵנוּ בְּתִקּוּנוֹ וְהָשֵׁב כֹּהֲנִים לַעֲבוֹדָתָם
וּלְוִיִּם לְשִׁירָם לְזִמְרָם וְהָשֵׁב יִשְׂרָאֵל לִנְוֵיהֶם וְשָׁם נַעֲלֶה
וְנֵרָאֶה וְנִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנֶיךָ בְּשָׁלֹשׁ פַּעֲמֵי רֶגֶל בַּתּוֹרָה כַּכָּתוּב
בְּתוֹרָתֶךָ שָׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָל־זְכוּרְךָ אֶת־פְּנֵי
יְיָ אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר בְּחַג הַמַּצּוֹת וּבְחַג הַשָּׁבֻעוֹת

וְעַתָּה יְגַדַּל־נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃
וְכֹה רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃

חזן. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ תְּקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ׃

תִּתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן
דִּי בִשְׁמַיָּא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם׃

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־
יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ עֹזְרִי מֵעִם יְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ׃

עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־
כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן׃

אֵין כֵּאלֹהֵינוּ· אֵין כַּאדוֹנֵינוּ· אֵין כְּמַלְכֵּנוּ·
אֵין כְּמוֹשִׁיעֵנוּ׃ מִי כֵאלֹהֵינוּ· מִי כַאדוֹנֵינוּ· מִי
כְמַלְכֵּנוּ· מִי כְמוֹשִׁיעֵנוּ׃ נוֹדֶה לֵאלֹהֵינוּ· נוֹדֶה
לַאדוֹנֵינוּ· נוֹדֶה לְמַלְכֵּנוּ· נוֹדֶה לְמוֹשִׁיעֵנוּ׃
בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ· בָּרוּךְ אֲדוֹנֵינוּ· בָּרוּךְ מַלְכֵּנוּ·
בָּרוּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ׃ אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ· אַתָּה־

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

סדר דוכן (Priesterſegen) ſiehe Seite 172.

קה"ז אֱ"וַאֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה
עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ
וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל
כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי
בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד
וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ
אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי
נַפְשִׁי תִדֹּם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ
וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה
הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה
לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ.
לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן
אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם
בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Der Vorbeter wiederholt die Teſilla, und am Schluſſe ſpricht derſelbe das ganze Kaddiſch.

בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן הָיוּ אוֹמְרִים, לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיוֹשְׁבֵי בָהּ: (כ"ד)

בַּשֵּׁנִי הָיוּ אוֹמְרִים,

גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ: (מ"ח)

בַּשְּׁלִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים,

אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: (פ"ב)

בָּרְבִיעִי הָיוּ אוֹמְרִים, אֵל־נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: (צ"ד)

בַּחֲמִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים, הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: (פ"א)

בַּשִּׁשִּׁי הָיוּ אוֹמְרִים, יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ, לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־
תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: (צ"ג)

בַּשַּׁבָּת הָיוּ אוֹמְרִים, מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: (צ"ב)

מִזְמוֹר שִׁיר לֶעָתִיד לָבֹא. לְיוֹם שֶׁכֻּלּוֹ שַׁבָּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעֹלָמִים:

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא. תַּלְמִידֵי חֲכָמִים מַרְבִּים שָׁלוֹם בָּעוֹלָם. שֶׁנֶּאֱמַר וְכָל־בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ: אַל תִּקְרָא בָנַיִךְ אֶלָּא בּוֹנָיִךְ: שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַּשָּׁלוֹם: קדיש יתום.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל, לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית, שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת, וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה, שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם. וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא

הוּא אֲדוֹנֵינוּ. אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ. אַתָּה
הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ
לְפָנֶיךָ אֶת קְטֹרֶת הַסַּמִּים:

פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת הַצָּרִי וְהַצִּפֹּרֶן וְהַחֶלְבְּנָה
וְהַלְּבוֹנָה. מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה: מֹר
וּקְצִיעָה שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ וְכַרְכֹּם מִשְׁקַל שְׁנֵים
עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה. קִשְׁטְ שְׁנֵים עָשָׂר.
וְקִלּוּפָה שְׁלֹשָׁה. וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה. בְּרִית
כַּרְשִׁינָה תִּשְׁעָה קַבִּין. יֵין קַפְרִיסִין סְאִין תְּלָתָא
וְקַבִּין תְּלָתָא. וְאִם אֵין לוֹ יֵין קַפְרִיסִין מֵבִיא חֲמַר
חִוָּרִין עַתִּיק: מֶלַח סְדוֹמִית רְבָעִ (הַקָּב). מַעֲלֶה
עָשָׁן כָּל שֶׁהוּא: רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת הַיַּרְדֵּן
כָּל שֶׁהוּא וְאִם נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ. אִם חִסַּר
אַחַת מִכָּל סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה: רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן
גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר. הַצָּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שְׂרָף הַנּוֹטֵף
מֵעֲצֵי הַקְּטָף: בְּרִית כַּרְשִׁינָה שֶׁשָּׁפִין בָּהּ אֶת
הַצִּפֹּרֶן. כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נָאָה: יֵין קַפְרִיסִין שֶׁשּׁוֹרִין
בּוֹ אֶת הַצִּפֹּרֶן. כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עַזָּה: וְהֲלֹא מֵי
רַגְלַיִם יָפִין לָהּ אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי
רַגְלַיִם בָּעֲזָרָה מִפְּנֵי הַכָּבוֹד:

מזכה קוף מס' תמיד, וקופרים פי"ח.

הַשִּׁיר שֶׁהַלְוִיִּם הָיוּ אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

שיר היחוד ליום ראשון.

אֲשִׁירָה וַאֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי. הָאֱלֹהִים הָרוֹעֶה אוֹתִי מֵעוֹדִי:
ד הַיּוֹם הַזֶּה הֶחֱזַקְתָּ בְיָדִי. חַיִּים וָחֶסֶד עָשִׂיתָ עִמָּדִי:
בָּרוּךְ יְיָ וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ. כִּי עַל עַבְדּוֹ הִפְלִיא חַסְדּוֹ:
לֹהַי מָרוֹם בַּמָּה אֲקַדֶּמְךָ. וּבַמָּה אֶכֹּף לֵאלֹהֵי קֶדֶם:
אלוּ חָרִים לְמַעֲרָכָה. וְכָל עֲצֵי לְבָנוֹן בַּכֹּל עֲרוּכָה:
ם כָּל בְּהֵמוֹת וְחַיּוֹת קְרוּצִים. נִתָּחִים עֲרוּכִים עַל הָעֵצִים:
וְאַף וְוִיּוֹת מְזֻבָּח מְכוּסִים. דָּם כַּמַּיִם לַיָּם מְכַפִּים:
נחוֹל סלֶת דָּשֵׁן וְשָׁמֵן. בָּלוּל בְּרִבְבוֹת נַחֲלֵי שָׁמֶן:
וּלְאַזְכָּרָה לְבוֹנָה וְסַמִּים. וְלִקְטוֹרֶת כָּל רָאשֵׁי בְשָׂמִים:
אלוּ גֶּרוֹת עַל הַמְּנוֹרוֹת. יְהִיוּ מְאִירוֹת כִּשְׁנֵי הַמְּאוֹרוֹת:)
(וּכְחַרְרֵי אֵל לֶחֶם הַפָּנִים. עַל שֻׁלְחָנוֹת עֲרוּכִים בְּפָנִים:)
ן כְּמִטַּר הַשָּׁמַיִם. וְשֵׂכָר לְנֶסֶךְ כְּעֵינוֹת מָיִם:
וְאלוּ כָּל בְּנֵי אָדָם כֻּלָּנִים. לְיוֹם מְשׂוֹרָרִים בְּנַחַת רָנָנִים:
ל עֲצֵי עֵדֶן וְכָל עֲצֵי יְעָרִים. כְּנוֹרוֹת וּנְבָלִים לַשָּׁרִים:
וְכָל בְּנֵי אֱלֹהִים בְּקוֹל תְּרוּעָתָם. וְחַכּוֹרָבִים מִסְּלוֹתָם:
ל הַלְּבָנוֹן וְחַיָּה בְּלָהּ. אֵין דֵּי בָעֵר וְאֵין דֵּי עוֹלָה:
ן בְּכָל אֵלֶּה אֵין דֵּי לַעֲבוֹד. וְאֵין דֵּי לְקַדֵּם אֶל הַכָּבוֹד:
נִבְדַּרְתָּ מְאֹד מִלְּכֵנוֹ. וּבַמֶּה נִכַּף לַאֲדוֹנֵנוּ:
אָמְנָם לֹא יוּכְלוּ בְּבִדְךָ. כָּל חַי אַף כִּי אֲנִי עַבְדֶּךָ:
נִי נִבְזֶה וַחֲדַל אִישִׁים. נִמְאַס בְּעֵינִי וּשְׁפַל אֲנָשִׁים:
ין לְעַבְדֶּךָ כֹּל לְכַבְּדֶךָ. לְהָשִׁיב לְךָ גְּמוּל עַל חֲסָדֶיךָ:
ר הִרְבֵּיתָ טוֹבוֹת אֵלַי. כִּי הִגְדַּלְתָּ חַסְדְּךָ עָלַי:
רַב שִׁלּוּמִים לְךָ חֲיָבְתִּי. כִּי עָשִׂיתָ טוֹבוֹת אִתִּי:
א חַיָּבְתָּ לִי גְּמוּלֶךָ. כָּל טוֹבָתִי בַּל עָלֶיךָ:
עַל הַטּוֹבוֹת לֹא עֲבַדְתִּיךָ. אַחַת לְרִבֹּא לֹא גְמַלְתִּיךָ:
ם אָמַרְתִּי אֲסַפְּרָה נָּא כְמוֹ. לֹא יָדַעְתִּי סְפוֹרוֹת לָמוֹ:
מָה אָשִׁיב לְךָ וְהַכֹּל שֶׁלָּךְ. לְךָ שָׁמַיִם אַף אֶרֶץ לָךְ:
ום וְכָל אֲשֶׁר בָּם בְּיָדֶךָ. וְכֻלָּם יִשְׁבְּעוּן מִיָּדֶךָ:
אַנְחֵנוּ עַמְּךָ וְצֹאנֶךָ. וַחֲפֵצִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ:

נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ, וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל, וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגַבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ, אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ, אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ, וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת, אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ, לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ. לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יָקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם, מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא, וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ, יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר, וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

ואומרים מזמור של יום ואח"כ מזמור צ', תפלה למשה.

למנחה, מתפללים כדלהלן. לערביה נמי"ט לחול מתחילים והוא רחום וכו' ואומרים אתה חוננתנו בחונן הדעת. ואחר התפלה ק"ה, ומנדילים על הכוס המבדיל ואין מברכים לא על הנר ולא על הבשמים. עלינו, ק"י. ובמוצאי י"ט לשבת מקבלים שבת ומתפללים כנשמר ערבי שבתות.

אַף יוֹדוּךָ כָּל הַשָּׁמַיִם׃ וְיִשְׁתַּבְּחוּךָ כָּל הָאֻמִּים׃
כָּל זֶרַע יַעֲקֹב עַבְדֶּךָ׃ כִּי עֲלֵיהֶם גָּבְרוּ חֲסָדֶיךָ׃
אֶת שֵׁם יְיָ יְהַלְלוּ כֻלָּם׃ אֵל אֱלֹהִים אֱמֶת וּמֶלֶךְ עוֹלָם׃
ברוך אתה יחיד ומיוחד ה׳ אחד ושמו אחד׃

ליום שני׃

וַאֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן אֲמָתֶךָ׃ אֲדַבֵּר אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹתֶיךָ׃
דַּרְכֵי שִׁבְחֵךָ קְצָתָם אֲסַפֵּרָה׃ מַעֲשֶׂיךָ מַה נּוֹרָא אוֹמָרָה׃
אֵין אֵלֶיךָ עֲרוֹךְ בַּסֵּפֶר׃ אַגִּידָה עָצְמוּ מִסַּפֵּר׃
חֵקֶר אֱלוֹהַ לֹא יִמְצֵא׃ וְתַכְלִית שַׁדַּי לֹא תִקָּצֶה׃
וְלִתְבוּנָתוֹ חֲלֹא אֵין חֵקֶר׃ וּמִסְפַּר שָׁנָיו לֹא יֵחָקֵר׃
וְגַם אֵין מִסְפָּר לְגִדְרֵיךָ׃ בְּצִבְאוֹתֶיךָ אוֹת בְּבוֹדֶךָ׃
אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִידֶךָ׃ וְחַי לֹא רָאָה פְּנֵי כְבוֹדֶךָ׃
נָבוֹן וְחָכָם הֵן לֹא יֵדָע׃ וְאֵיךְ אֶעֱרֹךְ עַל אֲשֶׁר לֹא אֵדָע׃
וְאִם יֹאמַר אִישׁ עַד תַּכְלִיתוֹ׃ אֶעֱרֹךְ אֵלָיו וּבְמַתְכֻּנְתּוֹ׃
אָבֹא וְאֶמְצָא תַכְלִית שִׁבְחוֹ׃ לֹא נֶאֱמָנָה אֶת אֶל רוּחוֹ׃
יְבֻלַּע כִּי לֹא יֵדַע עֶרְכּוֹ׃ אַחֲרִית פִּיהוּ רֵאשִׁית דַּרְכּוֹ׃
וְעִמְּדִי לֹא בֵן אָנֹכִי׃ וּפִי לֹא אֶתֵּן לַחֲטוֹא וְחִכִּי׃
אֲסַפְּרָה לְאֶחָי קְצוֹת דַּרְכֵי אֵל׃ וּלְיִשְׂרָאֵל מַה פָּעַל אֵל׃
כַּכָּתוּב אִמְרוּ לֵאלֹהִים׃ מַה נּוֹרָא מַעֲשֶׂיךָ אֱלֹהִים׃
וְאָמַרְתָּ עִם זֹו יָצַרְתִּי׃ לִי יִסְפְּרוּ שִׁמִּי וּתְהִלָּתִי׃
בְּמִצְרַיִם שַׁמְתִּי עֲלִילוֹתַי׃ לְמַעַן תְּסַפֵּר אֶת אוֹתוֹתַי׃
וַאֲנִי עַבְדְּךָ עַל בֵּן אֲסַפֵּר׃ כַּאֲשֶׁר אֶדְרוֹשׁ מֵעַל סֵפֶר׃
תְּהַלֵּל נַפְשִׁי כֹּחַ מַעֲשֶׂיךָ׃ וְכָל קְרָבַי אֶת שֵׁם קָדְשֶׁךָ׃
וַאֲבָרְכָה בְּכָל עֶנְיָנַי׃ וּבְכָל לִבִּי אוֹדֶה אֶת אֲדָנָי׃
גַּם בְּגָרוֹנִי רוֹמְמוֹתֶיךָ׃ וְאֶת פִּי אֲמַלֵּא תְּהִלָּתֶךָ׃
כִּי פִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃ כָּל הַיּוֹם אֶת תִּפְאַרְתֶּךָ׃
וְאֹמְרָה נָא עֶזּוּז נוֹרָאוֹתֶיךָ׃ וְאָשִׂיחָה דִּבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ׃
וַאֲזַכִּיר טוּבְךָ וְצִדְקוֹתֶיךָ׃ חֲסָדֶיךָ וּגְבוּרוֹתֶיךָ׃
יָדַעְתִּי כִּי גָדוֹל אַתָּה׃ עַל כָּל אֱלֹהִים מְאֹד נַעֲרַלְתָּ׃

וְאֵיךְ נַעֲבֹד וְאֵין לְאֵל יָדֵנוּ׃ וְלִשְׂרֵפַת אֵשׁ בֵּית מִקְדָּשֵׁנ
וְאֵיךְ נַעֲבֹד וְאֵין זֶבַח וּמִנְחָה׃ כִּי לֹא בָאנוּ אֶל הַמְּנוּחָה׃
וּמַיִם אֵין לְהַעֲבִיר טְמְאָה׃ וַאֲנַחְנוּ עַל אַדְמָה טְמֵאָה׃
שֵׁשׁ אָנֹכִי עַל אֲמָרֶיךָ׃ וַאֲנִי בָּאתִי בִּדְבָרֶיךָ׃
כִּי בָתוּב לֹא עַל זִבְחֶיךָ׃ וְעוֹלֹתֶיךָ אוֹכִיחֶךָ׃
עַל דְּבַר זֶבַח וְעוֹלוֹתֵיכֶם׃ לֹא צִוִּיתִי אֶת אֲבוֹתֵיכֶם׃
מַה שָּׁאַלְתִּי וּמַה דָּרַשְׁתִּי׃ מִמְּךָ כִּי אִם לְיִרְאָה אוֹתִי׃
לַעֲבוֹד בְּשִׁמְחָה וּבְלֵבָב טוֹב׃ הִנֵּה שְׁמוֹעַ מִזֶּבַח טוֹב׃
וְלֵב נִשְׁבָּר מִמְנָחָה טְהוֹרָה׃ זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבָּרָה
זֶבַח וּמִנְחָה לֹא חָפַצְתָּ׃ חַטָּאת וְעוֹלָה לֹא שָׁאָלְתָּ׃
מְזֻבַּח אֶבְנֶה בְּשִׁבְרוֹן לִבִּי׃ וַאֲשַׁבְּרָה אַף רוּחִי בְּקִרְבִּי׃
רוֹם לֵב אַשְׁפִּיל וְאֶת רוֹם עֵינַי׃ וְאֶקְרַע לְבָבִי לְמַעַן אֲדֹנָי׃
שִׁבְרֵי רוּחִי הֵם זִבְחֶיךָ׃ יַעֲלוּ לְרָצוֹן עַל מִזְבְּחֶךָ׃
וְאַשְׁמִיעַ בְּקוֹל הוֹדָיוֹתֶיךָ׃ וַאֲסַפְּרָה כָּל נִפְלְאוֹתֶיךָ׃
אֲשֶׁר יָדְעָה נַפְשִׁי אַחְבִּירָה׃ אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹת וַאֲדַבְּרָה׃
וּמָה אֶעֱרוֹךְ וְלֹא יָדַעְתִּי מָה׃ הֲיָכוֹל אוֹכַל דַּבֵּר מְאוּמָה׃
כִּי אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתוֹ׃ וְגַם אֵין מִסְפָּר לְתִבוּנָתוֹ׃
חֲכַם לֵבָב הוּא מִי כָמוֹהוּ׃ שַׁגִּיא כֹּחַ לֹא מֻצָּאנוּהוּ׃
עוֹשֶׂה גְּדוֹלוֹת וְרַב נוֹרָאוֹת׃ גָּדוֹל אַתָּה וְעוֹשֵׂה נִפְלָא
עַד אֵין מִסְפָּר וְעַד אֵין חֵקֶר׃ וְלֹא נוֹדַע כִּי לֹא יֵחָקֵר׃
אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִירֶךָּ׃ וְאֵיזֶה פֶּה אֲשֶׁר יְגִירֶךָּ׃
חַי לֹא רָאֲךָ וְלֵב לֹא יָדָעֲךָ׃ וְאֵיזֶה שֶׂכֶל אֲשֶׁר יְצִיָּרֶךָּ׃
גַּם מְשֹׁרְתֶיךָ לֹא רָאוּךָ׃ וְכָל חַכְמֵי לֵב לֹא מְצָאוּךָ׃
אַתָּה לְבַדְּךָ מֵכִיר שִׁבְחֶךָ׃ וְאֵין זוּלָתְךָ יוֹדֵעַ כִּחֲךָ׃
וְאֵין יוֹדֵעַ בִּלְעֲדֶיךָ׃ שִׂבָּחוֹת רְאוּיוֹת לְכִבּוֹדֶךָ׃
עַל בֵּן תְּבוֹרַךְ בָּרְאוּי לָךְ׃ כְּפִי קָדְשְׁךָ כְּבוֹדְךָ וְנָעֳלָךְ׃
וּמִפִּי הַכֹּל בְּכָל אֱלִילוֹתָם׃ כְּפִי מַדָּע אֲשֶׁר אַתָּה חָנַנ
יוֹדוּ פְלָאֶךָ הַשָּׁמָיִם׃ וְיַאְדִּירוּךָ קוֹלוֹת מָיִם׃
וְיָרִיעוּ לְךָ כָּל הָאָרֶץ׃ יוֹדוּךָ כָּל מַלְכֵי אֶרֶץ׃

וְנֶאֱמָן לְהַחֲיוֹת מֵתִים אָתָּה׃ וְעַל יְדֵי נְבִיאֶךָ בֶּן הוֹדַעְתָּ׃
וְלֹא תָמוּת אַל חַי וְלֹא מַתָּה׃ מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אָתָּה׃
מַשְׁבִּיר וּמוֹלִיד וְלֹא נוֹלַדְתָּ׃ מוֹחֵץ וְרוֹפֵא וְלֹא חָלִיתָ׃
מָוֶת וּמַחֲיֶה אֵין לְפָנֶיךָ׃ תְּנוּמָה וְשֵׁינָה אֵין לְעֵינֶיךָ׃
הֲלֹא מִקֶּדֶם אֵל חַי אָתָּה׃ מֵאָשֵׁר בְּךָ לֹא נִשְׁתַּנִּיתָ׃
וְעַד הָעוֹלָם לֹא תִשְׁתַּנֶּה׃ מֵאֱלֹהוּתְךָ לֹא תִתְנַגֶּה׃
חָדַשְׁתָּ וְנוֹשָׁן לֹא נִמְצֵאתָ׃ חִדַּשְׁתָּ כֹּל וְלֹא חָדַשְׁתָּ׃
לֹא יָחוּלוּ וְקָנָה וּבַחֲרוּת׃ עָלֶיךָ גַּם שֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת׃
וְלֹא חָלוּ בְךָ שִׁמְחָה וְעֶצֶב׃ וְדִמְיוֹן נוֹצַר וְכָל דְּבַר קֶצֶב׃
כִּי לֹא יְסוֹבֵב אוֹתְךָ גֹּשֶׁם׃ אַף לֹא תִדָּמֶה אֶל כָּל נֹשֶׁם׃
כָּל הַיְצוּרִים גְּבוּל סִבָּתָם׃ אֶל רֵאשִׁיתָם וּלְאַחֲרִיתָם׃
כִּי הַבְּרוּאִים בִּגְבוּל שִׁמָּתָם׃ וּלְיִמֵּי צַעֲדָם גְּבוּל הַקְּפָתָם׃
לְךָ אֵין גְּבוּל וְלֶמֶד׃ וְלִשְׁנוֹתֶיךָ וּלְעַצְמֶךָ׃
עַל כֵּן אֵינְךָ צָרִיךְ לְכֹל׃ לְיָדְךָ וּלְחַסְדְּךָ צְרִיכִים הַכֹּל׃
הַכֹּל צְרִיכִים לְצִדְקוֹתֶיךָ׃ וְאֵינְךָ צָרִיךְ לְבְרִיוֹתֶיךָ׃
כִּי טֶרֶם כָּל יְצִיר הָיִיתָ׃ לְבַדְּךָ מְאוּמָה לֹא נִצְרַכְתָּ׃
רִאשִׁית וְאַחֲרִית בְּיָדְךָ עֲרוּכִים׃ אַתָּה בָם וְהֵם בְּרִיחֲךָ שְׂרוּכִים׃
כָּל אֲשֶׁר הָיָה בָּרִאשׁוֹנָה׃ וַאֲשֶׁר יִהְיֶה בָּאַחֲרוֹנָה׃
כָּל הַיְצוּרִים וְכָל מַעֲשֵׂיהֶם׃ וְכָל דִּבְרֵיהֶם וּמַחְשְׁבוֹתֵיהֶם׃
מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף תֵּדַע כֻּלָּם׃ וְלֹא תִשְׁכַּח כִּי אַתָּה אֶצְלָם׃
אַתָּה בְרָאתָם וְלִבְּךָ עֲרָכָם׃ לְבַדְּךָ תֵּדַע מְקוֹמָם וְדַרְכָּם׃
הֵן אֵין דָּבָר מִמְּךָ נֶעְלָם׃ כִּי לְפָנֶיךָ נְכוֹנִים כֻּלָּם׃
אֵין חוֹשֶׁךְ וְאֵין מָנוֹס וְסֵתֶר׃ לָנוּס שָׁמָּה וְלְהִסָּתֵר׃
אֶת אֲשֶׁר תְּבַקֵּשׁ אַתָּה מוֹצֵא׃ כְּלִי נְטוּת אֲלֵיהֶם בְּעֵת שִׁתְרָצֶה׃
כִּי אֶת הַכֹּל כְּאַחַת תִּרְאֶה׃ לְבַדְּךָ תַּעֲשֶׂה וְאֵינְךָ נִלְאֶה׃
כִּי עַל גּוֹי וְעַל אָדָם יָחַד׃ עַל כֹּל תַּדְבִּר בְּרֶגַע אֶחָד׃
תִּשְׁמַע בְּרֶגַע כָּל הַקּוֹלוֹת׃ זַעַק וְלַחַשׁ וְכָל הַתְּפִלּוֹת׃
אַף תָּבִין אֶל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם׃ בְּרֶגַע תַּחְקוֹר כָּל לִבְבֵיהֶם׃
לֹא תַאֲרִיךְ עַל מַחְשְׁבוֹתֶיךָ׃ וְלֹא תִתְמַהְמַהּ עַל עֲצָתֶךָ׃

כִּי כָל אֱלֹהֵי הָעַמִּים הֵם׃ אֱלִילִים אִלְמִים רוּחַ אֵין בָּהֶם׃
הֵן לְעוֹבְדֵיהֶם גְּמוּל אֵין מְשִׁיבִים׃ וְלָמָּה לָהֶם הֵמָּה מְטִיבִים׃
וּבְעֵת צָרָה אָז יִתְפַּלְלוּ׃ וְלֹא יַעֲנוּם כִּי לֹא יוֹשִׁילוּ׃
דּוֹרְשִׁים בְּכָל לֵב לְרוּחַ אֵין בּוֹ׃ וְקָרוֹב יְיָ אֶל עַם קְרוֹבוֹ׃
הַיּוֹצֵר כֹּל הוּא אֱלֹהֵינוּ׃ הוּא עָשָׂנוּ וְלוֹ לְבַד אֲנָחְנוּ׃
עַם מַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ׃ נְבָרֵךְ שְׁמוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
בַּצַּר לָנוּ מְאֹד נִמְצֵאתָ׃ כִּי דּוֹרְשֶׁיךָ לֹא עָזַבְתָּ׃
וְתָמִיד בְּפִינוּ תְּהִלָּתֶךָ׃ וּמְהֻלָּלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ׃
עֵד אַתָּה בְּךָ וּבְכִבּוֹדֶךָ׃ וּמְשָׁרְתֶיךָ אַף עֲבָדֶיךָ׃
אֲשֶׁר כְּבוֹדְךָ מָלֵא כָל הָאָרֶץ׃ וּכְבוֹדְךָ עַל כָּל הָאָרֶץ׃
וַאֲכוֹתֵינוּ בָּחַרוּ אוֹתָךְ׃ לְבַדְךָ לַעֲבוֹד וְאֵין לְזָר אִתָּךְ׃
גַּם אֲנַחְנוּ אוֹתְךָ לְבַדְךָ׃ נַעֲבוֹד כְּבֵן אָב וְנִכְבְּדֶךָ׃
וְהַגֵּנוּ עַל יְחוּדֶךָ׃ יוֹמָם וָלַיְלָה עֲדֶיךָ׃
בְּפִי כֻלָּנוּ וּבְלֵבָבֵנוּ׃ שָׁאַתָּה לְבַדְךָ אֱלֹהֵינוּ׃
אֱלֹהֵינוּ עַל יְחוּדֶךָ׃ עֲדִים אֲנַחְנוּ וַעֲבָדֶיךָ׃
אֵין תְּהִלָּה אֶל רֵאשִׁיתֶךָ׃ וְאֵין קֵץ וְתִכְלָה לְאַחֲרִיתֶךָ׃
רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מִבְּלִי רֵאשִׁית׃ וּמִבְּלִי אַחֲרִית וְאֵין לֵב לְהַשִּׁית׃
אֵין קֵצֶה אֶל גְּבָהוּתֶךָ׃ וְאֵין סוֹף לְעוֹמֶק מִדּוֹתֶיךָ׃
אֵין לְךָ סוֹבֵב וְאֵין לְךָ פֶּאָה׃ עַל בֵּן אוֹתְךָ חַי לֹא רָאָה׃
אֵין צַד וְצֶלַע יַצְלִיעוּךָ׃ וְרוֹחַב וְאוֹרֶךְ (כ״ח ועומק) לֹא יִמְצָע
(אֵין פֶּאָה לְסִבִּיבוֹתֶיךָ׃) וְאֵין תּוֹךְ מַבְדִּיל בֵּינוֹתֶיךָ׃)
אֵין חָכְמָה אֲשֶׁר תֵּדָעֶךָ׃ וְאֵין מַדָּע אֲשֶׁר יַגִּיעֶךָ׃
וְלֹא יַשִּׂיג אוֹתְךָ כָּל מַדָּע׃ וְאֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יָבִין וְיֵדָע׃
מִמְּךָ מְאוּמָה וְאֵיכָה אַתָּה׃ וְאֵיךְ בְּלִי מְאוּמָה כֹּל בָּרָא׃

ליום שלישי.

אָמְנָם יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה׃ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב כֹּל יָצַרְתָּ׃
אַתָּה בּוֹרֵא וְלֹא נִבְרֵאתָ׃ אַתָּה יוֹצֵר וְלֹא נוֹצַרְתָּ׃
אַתָּה מֵמִית וְאֶת כָּל תִּבְלָה׃ אַתָּה מוֹרִיד שְׁאוֹל וְאַף תַּעֲלֶה׃

אֵין גְּבְבָד כִּי אִם כְּבַדְתּוֹ· וְאֵין גָּדוֹל כִּי אִם גְּדַלְתּוֹ:
כָּל יָקָר וְכָל טוֹב מִיָּדֶךָ· לַאֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ עֲשׂוֹת חָסַדְתָּ:
אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתֶךָ· וְאֵין מִסְפָּר לְתִבוּנָתֶךָ:
אֵין עוֹד זוּלָתֶךָ וַיְוִיתָךָ· חַי וְכֹל תּוּכַל וְאֵין בִּלְתֶּךָ:
וְלִפְנֵי הַכֹּל כֹּל הָיִיתָ· וּבְהֵיוֹת הַכֹּל כֹּל מִלֵּאתָ:
לֹא לְחָצוּךָ וְלֹא חִטּוּךָ· יְצוּרֶיךָ אַתָּה לֹא מַעֲטוּךָ:
בְּעַשׂוֹתְךָ כֹּל לֹא נִבְדַּלְתָּ· מִתּוֹךְ מַלְאַכְתְּךָ לֹא נֶחְדַּלְתָּ:
בְּעַשׂוֹתְךָ אֶת הַשָּׁמַיִם· וְאֶת הָאָרֶץ וְאֶת הַמַּיִם:
לֹא קֵרְבוּךָ וְלֹא רְחָקוּךָ· כִּי כָל קֵירוֹת לֹא יַחֲלִקוּךָ:
זֶרֶם מַיִם לֹא יִשְׁטְפֶךָ· וְרוּחַ כַּבִּיר לֹא יַהֲדֹפֶךָ:
אַף כָּל מְנוֹפֶת לֹא תְמַנְּפֶךָ· אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ לֹא תִשְׂרְפֶךָ:
לַחֲוִיוֹתְךָ אֵין חֲפָרוֹן· וּלְיִחוּדְךָ אֵין יִתָּרוֹן:
כְּמוֹ הָיִיתָ לְעוֹלָם תִּהְיֶה· חוֹסֵר וְעוֹדֵף בְּךָ לֹא יִהְיֶה:
וְשִׁמְךָ מְעִידְךָ כִּי הָיִיתָ· וְהֹוֶה וְתִהְיֶה וּבַכֹּל אָתָּה:
הֹוֶה לְעוֹלָם וְכֵן נוֹרָעְתָּ· נְעִידְךָ וְכֵן בְּךָ הַעִידוֹתָ:
שָׁאַתָּה הוּא וְהֹוֶה בַּכֹּל· שִׁלְּךָ הַכֹּל וּמִמְּךָ הַכֹּל:
שְׁמוֹת יִקָּרְךָ יַעֲנוּ וְיָעִידוּ· בְּתוֹקֶף יִקָּרְךָ בְּךָ יַסְהִידוּ:

ליום רביעי·

אֲרוֹמֵם אֱלֹהַי אֲבִי וְאֵלִי· אַנְוֶה אֱלֹהַי צוּרִי וְגוֹאֵלִי:
אֶחָד אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם· וְהָאָרֶץ בְּכָל יוֹם פַּעֲמָיִם:
אֵל חַי אֶחָד הוּא בָּרָאנוּ· אֲבִיר יִשְׂרָאֵל אָב לְכֻלָּנוּ:
אֲדוֹנֵנוּ אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ· מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ:
אֵין בָּאֵל אֵשׁ אוֹכְלָה וְקַנָּא· לְעוֹלָם יֵי אֱמֶת אֵל אֱמוּנָה:
אוֹרִי וְיִשְׁעִי מָעוֹז חַיַּי· עָלַיו תְּלוּיִם כָּל מַאֲוַיַּי:
אֱלֹהִים אֱמֶת הוּא אֱלֹהִים חַיִּים· לֹא יָכִילוּ וַעֲמוֹ גּוֹיִם (וְאִיִּים):
אַדִּיר וְאַמִּיץ כֹּחַ וָרָב אוֹנִים· אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדוֹנִים:
אֱלֹהַּ עוֹשֵׂי אִישִׁי וּבוֹעֲלִי· אֲלוּפִי נְעוּרַי שׁוֹמְרִי וְצֵלִי:
בּוֹרֵא כֹּל וְיִשְׂרָאֵל גּוֹאֵל· בָּרוּךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:

אֵצֶל עֲצָתְךָ גְּוֵרָתֶךָ׃ לְקֵץ וּלְמוֹעֵד קְרִיאָתֶךָ׃

וְכֻלָּם בֶּאֱמֶת בְּתוֹם וּבְיוֹשֶׁר׃ מְבֻלִּי עוֹדֶךָ וּמְבֻלִּי חוֹסֵר׃

מְמֻךָ דָּבָר לֹא יֹאבַד׃ וְדָבָר מִמְּךָ לֹא יִכָּבֵד׃

כָּל אֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ תּוּכַל לַעֲשׂוֹת׃ וְאֵין מִי מוֹחֶה בְּיָדְךָ מֵעֲשׂוֹר

יְכוֹלֶת יֵ֫שׁ בְּחֶפְצוֹ קְשׂוּרָה׃ וּבִרְצוֹת יֵ֫שׁ לֹא אֶחָרָה׃

אֵין דְּבַר סֵתֶר מִמְּךָ נִכְחָד׃ עֲתִידוֹת וְעוֹבְרוֹת לְךָ הֵם יָחַד

אֲשֶׁר מֵעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם׃ הֵם כֻּלָּם בְּךָ וְאַתָּה בְּכֻלָּם׃

חֲדָשׁוֹת תַּגִּיד וְסוֹד דְּרָכֶיךָ׃ אֶל עֲבָדֶיךָ וּמַלְאָכֶיךָ׃

וְאֵינְךָ צָרִיךְ לְהַשְׁמִיעָךְ׃ דְּבַר סוֹד וְסֵתֶר לְהוֹדִיעֲךָ׃

כִּי מִמְּךָ כָּל סוֹד יִגָּלֶה׃ בְּטֶרֶם עַל לֵב כָּל יְצִיר יַעֲלֶה׃

בְּלֵב כָּל נִבְרָא לֹא תִסָּצֵא׃ מִפִּינוּ עֲתָק לֹא יֵצֵא׃

בְּאֵין לוֹ קָצֶה וְלֹא יֵחָצֶה׃ לֵב לֹא יָתוּר וְאֵין פֶּה פּוֹצֶה׃

בְּאֵין לוֹ רוּחוֹת וְאֵין בּוֹ רָוָחוֹת׃ אֵין לוֹ שִׁיחוֹת בּוֹ מוֹכִיחוֹת׃

לְמֵרָחוֹק מִי יִשָּׂא דַעְוֹ׃ לְלֹא תְחִלָּה וְלֹא סוֹף לְהַגִּיעוֹ׃

אֲגוּדִים אֲחוּדִים תּוֹךְ וְסוֹף וָרֹאשׁ׃ פֶּה וְלֵב אֲבָלוֹם מְדֻרוֹשׁ וּמְחֻרוֹשׁ׃

גּוֹבַהּ וְעוֹמֶק נְעוּצִים כְּסוֹבֵב׃ חָכָם לֵב וְנָבוֹן לֹא יְלַבֵּב׃

סוֹבֵב (כ״פ סובל) הַכֹּל וּמָלֵא אֶת כֹּל׃ וּבְחִיּוֹת הַכֹּל אַתָּה בַּכֹּל׃

אֵין עָלֶיךָ וְאֵין תַּחְתֶּיךָ׃ אֵין חוּץ לָךְ וְאֵין בֵּינוֹתֶךָ׃

אֵין מַרְאֶה וְגַב לְאָחוֹרֶךָ׃ וְאֵין גּוּף לְעוֹצֶם יְחוֹרֶךָ׃

וְאֵין בְּתָוְכְךָ מְמֻךָ נִבְדָּל׃ וְאֵין מָקוֹם דַּק מִמְּךָ נֶחְדָּל׃

וְאֵינְךָ נֶאֱצָל מִכֹּל וְנִבְדָּל׃ וְאֵין מָקוֹם רַק מִמְּךָ וְנֶחְדָּל

מִקְרֶה וְשִׁנּוּי אֵין בְּךָ נִמְצָא׃ וְלֹא זְמָן וְעֶרְעָר וְלֹא כָּל שִׁמְצָ

כָּל זְמָן וְכָל עֵת אַתָּה מְכִינָם׃ אַתָּה עוֹרְכָם וְאַתָּה מְשַׁנָּם׃

כָּל מַדָּע לֹא יַשִּׂיג אוֹתְךָ׃ אֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יִמְצָא אוֹתְךָ׃

כְּמַדָּתְךָ תָּכְמָתְךָ׃ כְּגָדְלָתְךָ תְּבוּנָתְךָ׃

חָכָם אַתָּה מֵאֵלֶיךָ׃ חַי מֵעַצְמְךָ וְאֵין כְּגֵילֶיךָ׃

זוּלַת חָכְמָתְךָ אֵין חָכְמָה׃ בִּלְתִּי בִינָתְךָ אֵין מְזִמָּה׃

חָלַקְתָּ בְּלֵב חֲכָמִים שֵׂכֶל׃ וְרִיחֲךָ תְּמַלֵּאם וְדַעְתָּם תַּשְׂכֵּל

מִפַּלְעֲדֵי כֹחֲךָ אֵין גְּבוּרָה׃ וּמִכַּלְעֲדֵי עֻזְּךָ אֵין עֻזָּה׃

(כְּבוֹדִי יְיָ לֹא אֶמְרָנוּ· הֶאֱמַרְנוּהוּ וְהֶאֱמִירָנוּ:)
(כְּאֲרֵיֶה יִשְׁאַג וְכַכְּפִיר יִנְהָם· אַל יְהִיֶה כְּגֶבֶר וּכְאִישׁ נִדְהָם:)
(כְּרוֹעֶה גִּבּוֹר אֵשֶׁר לֹא יוּכָל· צֹאנוֹ לְהַצִּיל וְהָיָה לְמַאֲכָל:)
(כְּגִבּוֹר אֵין אֶצֶל וּכְאוֹרַחַ· גָּם וּבוֹרַחַ מַר צוֹרֵחַ:)
(כְּאֲרֵיֶה מַשְׁחִית וְכַכְּפִיר לְעִזָּיו· כָּרָקָב גַּם כָּעֵשׂ לְאוֹרָיו:)
(כַּבִּיר כֹּחַ כְּשָׁמִיר נָשִׁית· וְלֹא יַשְׁאִיר כְּנוֹקֵף נָשִׁית:)
(כְּשָׁמִיר וְשַׁיִת צָרִים יְמַגֵּן· כְּצִפֳּרִים עָפוֹת לְעִירוֹ יָגֵן:)
(כְּגִשְׁמֵי נְדָבָה לָנוּ יָבֹא· כְּמַלְקוֹשׁ וְכַטַּל לַדְּבֵקִים בּוֹ:)
(כְּבֶשֶׂר יְרֻחַף עַל גּוֹזָלָיו· וּכְצֵל כְּנָפָיו יֶחֱסוּ מְיַחֲלָיו:)
כְּצִפֳּרִים עַל עִירוֹ יָגֵן· וּכְצֵל כְּנָפָיו רָנָנוֹת נְגַגֵּן:
(לְבַדּוֹ (יְיָ) הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת· עוֹשֶׂה אֵל נוֹרָא עֲלִילוֹת:)
לְצִבְיִ וְעוֹפֶר הוֹמָה הוֹדִי· כִּי יְקַדְּמֵנִי אֱלֹהֵי חַסְדִּי:
לְפָנַי עַמּוֹ יַיְשֵׁר הֲדוּרִים· וַיַּשְׂאֵם עַל כַּנְפֵי נְשָׁרִים:
לְעוֹלָם חֶלְקִי הוּא וְצוּר לְבָבִי· כָּלָה שְׁאֵרִי לְהּ וְלִבָּבִי:
(לְבַדּוֹ יְיָ הוּא וְנִפְלָאוֹת· גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה וְרַב נוֹרָאוֹת:)
מָקוֹם אַתָּה לְעוֹלָמֶךָ· וְאֵין יוֹדֵעַ אֶת מְקוֹמֶךָ:
מוֹרָאִי אֶל רוֹעִי וְיוֹצְרִי· צוּר יְלָדַנִי מְחוֹלְלִי וְצוּרִי:
מָרוֹם וּמָעוֹז הוּא לִי וּמַחְסִי· מְגִנִּי עוֹז שֵׁם יְיָ מָנוֹסִי:
מֶלֶךְ יַעֲקֹב מְשֻׂגָּב לָנוּ· הוּא מְחוֹקְקֵנוּ וּמוֹשִׁיעֵנוּ:
מְגֻדּוֹל יְשׁוּעוֹת מַשְׁעָן יְהִי לִי· מִבְטָח אֱלֹהִים יְיָ חֵילִי:
מוֹשֵׁל עוֹלָם מַלְכוּתֶךָ· בְּכָל דּוֹר וָדוֹר מֶמְשַׁלְתֶּךָ:
מִי יִתֶּנְךָ כְּאָח לִי לְצָרָה· הוֹשַׁע (יְיָ) כִּי יָדְךָ לֹא קְצָרָה:
מְקוֹר חַיִּים מַקְוֵה יִשְׂרָאֵל· לֹא אֶעֱזוֹב כִּי מָעוֹז אֵל:
מָגֵן יִשְׁעִי וְחֶרֶב גַּאֲוָה· לְשִׁמְךָ וּלְזִכְרְךָ נֶפֶשׁ תַּאֲוָה:
מָגֵן הוּא לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ· אֲשֶׁרֵי אָדָם אֲשֶׁר עוֹז לוֹ בּוֹ:
גָּבַר וְנָעִים נָאוֹר וְנוֹרָא· נֶאְדָּר וְנֶאְזָר שְׁמוֹ בִּגְבוּרָה:
גֶּאֱמָן נָצַח יִשְׂרָאֵל וְגוֹאֲלוֹ· לֹא יְשַׁקֵּר אַשְׁרֵי כָּל חוֹכֵי לוֹ:
נִצַּח יְשׁוּרוּן הָאֵל הַנֶּאֱמָן· מֵאֱלֹהָיו יְהוּדָה לֹא אַלְמָן:
נִפְלָא עַל כָּל הַנִּפְלָאִים· וּמִתְנַשֵּׂא עַל כָּל הַנִּשָּׂאִים·

בּוֹרֵא רוּחַ הָרִים יוֹצֵר · מַמְתֵּק מְזוֹנָה לֹא יַבָּצֵר׃

גֵּאֶה מֵשִׁיב גְּמוּל עַל גֵּאִים · עַל הָרָמִים וְעַל הַנִּשָּׂאִים׃

גִּבּוֹר בְּקוּמוֹ לַעֲרוֹץ בְּעִבְרָה · מֵהַדַּר גְּאוֹנוֹ מִי לֹא יִירָא׃

גָּבוֹהַּ כָּל אֲשֶׁר תַּחְתָּיו נוֹשֵׂא · וּגְדָל כֹּחַ גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה׃

גָּדוֹל הוּא וּשְׁמוֹ בְּגִבּוֹרָה · אַרְיֵה שָׁאַג מִי לֹא יִירָא׃

הוֹדִי דָּגוּל הוּא מֵרְכָּבָה · אֵל נַעֲרָץ בְּסוֹד קְדוֹשִׁים רַבָּה׃

הַיָּן יָתִיב כְּעַתִּיק יוֹמִין · וּצְבָאוֹ עַל שְׂמֹאל וְעַל יָמִין׃

הֲדָרוֹ וְהוֹדוֹ עַל בְּנֵי עֲבָדָיו · הֲדוּר הֲדָר הוּא לְכָל חֲסִידָיו׃

הוּא אֵל אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת לְכָל · בָּשָׂר שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה מִכֹּל׃

וַאֲנִי וָתִיק יוֹדֵעַ וָעֵד · יְיָ יִמְלוֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃

(וַאֲשֶׁר חֵרֵב גַּאֲוָתֵנוּ · לְהַלָּחֵם מִלְחַמְתֵּנוּ׃)

זוֹכֵר לְעוֹלָם בְּרִית רִאשׁוֹנִים · כְּיוֹם אֶתְמוֹל לוֹ אֶלֶף שָׁנִים׃

זֶה אֱלֹהֵינוּ וְלוֹ קִוִּינוּ · וְגִמְרַת יָהּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ׃

חֵלֶק יַעֲקֹב יוֹצֵר הַכֹּל · חַנּוּן יְיָ וְחָסִיד בַּכֹּל׃

חַי הָעוֹלָם יְיָ חֶלְקִי · חֶבֶם הָרָזִים יְיָ חִזְקִי׃

טוֹב וּמֵטִיב הַמְלַמֵּד דֵּעָה · טְהוֹר עֵינַיִם מֵרְאוֹת בְּרָעָה׃

יָשָׁר יְיָ וְיָשָׁר דְּבָרוֹ · יְדִידֵי יְדִידוּת מְשָׁכְנוֹת דְּבִירוֹ׃

יוֹעֵץ וְגוֹזֵר מִי יְפִירֶנָּה · וַחֲתוּף וְיִפְעַל מִי יְשִׁיבֶנָּה׃

(יְפֶה הוֹדִי יָפְיוֹ וְטוּבוֹ · יִרְאוּ וְיֶחֱזוּ צִיּוֹן בְּשׁוּבוֹ׃)

כְּגִבּוֹר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת · יָעִיר קִנְאָה לַעֲשׂוֹת נְקָמוֹת׃

(כְּנֶשֶׁר עַל בָּנָיו נְשָׁרִים · נָשָׂא עֲבָדָיו וְיָשֶׁר חֲדוּרִים׃)

(כְּדוֹב שַׁכּוּל וּכְנָמֵר שַׁחַל · כְּרָקֵב וּכְעָשׁ וְרוּחוֹ כַּבָּחַל׃)

(כְּדוֹב שַׁכּוּל וּכְנָמֵר שׁוֹקֵד · דְּבָרוֹ לַעֲשׂוֹת כְּמַקֵּל שַׁקֵּד׃)

כַּבִּיר כֹּחַ לֵב כְּמוֹ שָׁחַל · כְּלָבִיא וְכַאֲרִי וְרוּחוֹ כְּנָחַל׃

(כְּאֵרֶז בָּחוּר בְּגָדְלָתוֹ · כְּבְרוֹשׁ רַעֲנָן עִנּוּתָנוּתוֹ׃)

(כְּתַפּוּחַ בְּרֵיחוֹ עוֹז אַהֲבָתוֹ · עַל יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ׃)

(כְּתַפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיָּעַר · כֵּן הוֹדִי עִם יוֹשְׁבֵי שָׁעַר׃)

(כַּבִּיר כֹּחַ לְמַרְגִּיזֵי אֵל · נוֹקֵם וְכַטַּל הוּא לְיִשְׂרָאֵל׃)

(כּוֹסִי מְנָת חֶלְקִי וְגוֹרָלִי · אֲנִי לְדוֹדִי נַחֲלָה וְדוֹדִי לִי׃)

שַׁדַּי מְאוֹרִי מַלְכִּי וְאֵלִי · הַלְלוּיָהּ שְׁמוֹ נַפְשִׁי הַלְלִי:
תְּתַמָּם עִם יוֹשְׁבֵי נְטָעִים · הַשָּׁרִיגִים שְׁלֹשֶׁת הָרוֹעִים (נ"א רֵעִים):
תִּתְחַסָּד תְּתַבֵּר עִמָּם · וְעִם עֻקְּשִׁים תִּתַּפָּל לְהֻתָּם:
תָּמִים דַּרְכְּךָ תַּקִּיף מִכֹּל · תּוּכַל לְבַדְּךָ לַעֲשׂוֹת אֶת כֹּל:
תּוֹחַלְתִּי וְסִבְרִי וְתִקְוָתִי · תַּאֲוַת נַפְשִׁי וּתְשׁוּקָתִי:
תְּהִלָּתִי וְתִפְאָרָתִי וְעֻזִּי · מִמַּעֲי אִמִּי גּוֹחִי וְגוֹזִי:
תְּמִים דֵּעִים אֵל דֵּעוֹת אֶחָד · כָּל הַלְּבָבוֹת הוֹרֵשׁ יָחָד:

ליום חמישי.

מִי כָמוֹךָ דֵּעָה מוֹרֶה · נִיב שְׂפָתַיִם אַתָּה בּוֹרֵא:
מַחְשְׁבוֹתֶיךָ עָמְקוּ וָרָמוּ · וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמוּ:
לֹא לִמְּדוּךָ חָכְמָתֶךָ · וְלֹא הֶבִינוּךָ תְּבוּנָתֶךָ:
לֹא קִבַּלְתָּ מַלְכוּתֶךָ · וְלֹא יָרַשְׁתָּ מֶמְשַׁלְתֶּךָ:
לְעוֹלָם יְהִי לְךָ לְבַדֶּךָ · וְלֹא לַאֲחֵרִים כְּבוֹד הוֹדֶךָ:
וְלֹא תִתֵּן לֵאלֹהִים אֲחֵרִים · תְּהִלָּתְךָ לַפְּסִילִים וְזָרִים:
וָכָבוֹד וְגַם כָּל יָקָר מֵאִתְּךָ · וּכְבוֹדְךָ לֹא לְזָרִים אִתָּךְ:
אַתָּה תָּעִיד בְּיִחוּדֶךָ · וְתוֹרָתְךָ וַעֲבָדֶיךָ:
אֱלֹהֵינוּ עַל יִחוּדֶךָ · אַתָּה עֵד אֱמֶת וַאֲנַחְנוּ עֲבָדֶיךָ:
לְפָנֶיךָ לֹא אֵל הִקְדִּימְךָ · וּבְמַלְאַכְתֶּךָ אֵין זָר עִמָּךְ:
לֹא נוֹעַצְתָּ וְלֹא לָמַדְתָּ · בְּחָרִישְׁךָ בְּרִיאוֹת כִּי נָבִינוֹתָ:
מְמַעֲמַקֵּי מַחְשְׁבוֹתֶיךָ · וּמִלִּבְּךָ כָּל פְּעֻלּוֹתֶיךָ:
קָצוֹת דְּרָכֶיךָ הֲלֹא הִבַּרְנוּ · וּמִמַּעֲשֶׂיךָ הֵן יָדַעְנוּ:
שֶׁאַתָּה אֵל כֹּל יָצַרְתָּ · לְבַדְּךָ מְאוּמָה לֹא נִגְרַעְתָּ:
לַעֲשׂוֹת מְלַאכְתְּךָ לֹא לָחַצְתָּ · וְגַם לָעֵזֶר לֹא נִצְרַכְתָּ:
כִּי הָיִיתָ לִפְנֵי הַכֹּל · וְאָז בְּאֵין כֹּל לֹא נִצְרַכְתָּ כֹּל:
כִּי מֵאַהֲבָתְךָ עֲבָדֶיךָ · כֹּל בָּרָאתָ לִכְבוֹדֶךָ:
וְלֹא נוֹדַע אֵל זוּלָתֶךָ · וְאֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ:
וְלֹא נִשְׁמַע מִן אָז וָהָלְאָה · וְלֹא קָם וְלֹא נִהְיָה וְלֹא נִרְאָה:
וְגַם אַחֲרֶיךָ לֹא יִהְיֶה אֵל · רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן אֵל יִשְׂרָאֵל:

נִקְדָּשׁ וְנַעֲרִיץ אֱלֹהֵי קְדוּשִׁי׃ נָכוֹן וְנִשְׂגָּב יְיָ נַפְשִׁי׃

נוֹקֵם וְנוֹטֵר וּבַעַל חֵימָה׃ לְצָרָיו לְאוֹיְבָיו אִישׁ מִלְחָמָה׃

נָרִי יְיָ בְּהֵלּוֹ נֵרוֹ׃ עֲלֵי רֹאשִׁי וְנֵר לְרַגְלִי דְּבָרוֹ׃

סוֹמֵךְ וְסוֹעֵד יְיָ סַלְעִי׃ סוֹבֵל וְסוֹלֵחַ וְנוֹשֵׂא פִּשְׁעִי׃

סַהֲרֵי יְיָ סַלְעִי וְסִתְרִי׃ סוֹלֵחַ וְסוֹבֵל סַעֲרִי וְסַבְרִי׃

סַלְּעֵנוּ (יְיָ) וּמְצוּדָתֵנוּ׃ עֶזְרָתֵנוּ וּמְפַלְּטֵנוּ׃

עֵזּוּז וְגִבּוֹר עָזִּי וְעֶזְרִי׃ עֶלְיוֹן עוֹז לִי אַל יְהִי עָרִי׃

עִיר וְקַדִּישׁ שֵׁת סְבִיבָיו סֵתֶר׃ אָבֵן אַתָּה אַל מְסַתֵּתֵר׃

עֵד מְמַהֵר לְשַׁלֵּם גְּמוּל לְאוֹיְבָיו׃ שׁוֹמֵר בְּרִית וָחֶסֶד לְאוֹהֲבָיו׃

פָּדָה אֶת אַבְרָהָם יְדִידוֹ׃ הוּא יִפְדֶּה יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ׃

פַּחַד יִצְחָק יִתֵּן פַּחְדּוֹ׃ עַל צָרֵי בְנֵי יַעֲקֹב עַבְדּוֹ׃

פּוֹעֵל וְחוֹקֵר וְדוֹרֵשׁ וּבוֹדֵק׃ כָּל לְבָבוֹת לוֹ אֶתֵּן צֶדֶק׃

צָרוֹר הַמּוֹר אִשְׁכּוֹל הַכֹּפֶר׃ נוֹתֵן לְעַמּוֹ צָרָיו כֹּפֶר׃

צַח וְאָדוֹם הוֹד בְּצִבְאָיו אוֹת׃ עַל כֵּן נִקְרָא יְיָ צְבָאוֹת׃

צַדִּיק יְיָ הַצּוּר תָּמִים׃ אֶבְטַח עֲדֵי עַד בְּצוּר עוֹלָמִים׃

צָבָא הַשָּׁמַיִם מִשְׁתַּחֲוִים לוֹ׃ שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ׃

קָדוֹשׁ הוּא בְּכָל מֵינֵי קְדֻשּׁוֹת׃ כְּתוֹת שֶׁל שָׁלוֹשׁ קָדוֹשׁ מְשֻׁלָּשׁוֹת׃

קַיָּם לָעַלְמִין אֱלָהָא חַיָּא׃ מָרָא דְּאַרְעָא וּמָרָא דִּשְׁמַיָּא׃

קוֹנִי מְרַחֵם מְקַנֵּא לְשׁוֹנָאָיו׃ קֶרֶן יִשְׁעִי וְקַרְנוֹ לְקוֹרָאָיו׃

רָחוֹק מִכֹּל וְאֶת כֹּל רוֹאֶה׃ כִּי רָם יְיָ וְשָׁפָל יִרְאֶה׃

רוֹעִי יְיָ לֹא אֶחְסָר כֹּל׃ וְרַב כֹּחַ וְרַב חֶסֶד לַכֹּל׃

רַחוּם יְיָ רוֹפֵא וּמְחַבֵּשׁ׃ לִשְׁבוּרֵי לֵב וְעָוֹן כּוֹבֵשׁ׃

רֵעִי כֻּלּוֹ הוּא מַחֲמַדִּים׃ מִשְׁפָּטָיו אֱמֶת מְתוּקִים וַחֲמוּדִים׃

רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אַתָּה אֵל שׁוֹכֵן עַד׃

שַׁלִּיט מֶלֶךְ שְׁמַיָּא בְּכָל דָּר וָדָר׃ לֵיהּ אֲנָא מְשַׁבַּח מְרוֹמֵם וּמְהַדַּר׃

שֶׁמֶשׁ וּמָגֵן יְיָ אֱלֹהִים׃ שׁוֹכֵט צֶדֶק וּמַשְׁפִּיל גְּבוֹהִים׃

שְׁגִיא כֹּחַ לֹא מְצָאנוּהוּ׃ יַשְׂגִּיב בְּכֹחוֹ וּמִי כָמֹהוּ׃

שְׁלֹמֹה שְׁמוֹ כִּי שָׁלוֹ שָׁלוֹם׃ כִּי יְדַבֵּר אֶל חַסִידָיו שָׁלוֹם׃

שָׁם יְיָ אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה׃ תּוֹעֲפוֹת רְאֵם לוֹ כַּכְּפִיר וּכְאַרְיֵה׃

דַּק מִכָּל דַּק וְצָפוּן מִכֹּל. צָפוּן וְיָכוֹל מִכָּל יָכוֹל:
נִשְׂגָּב מִכָּל נִשְׂגָּב וְנֶעְלָם. מִכָּל נֶעְלָם וּשְׁמוֹ לְעוֹלָם:
גָּבוֹהַּ מִכָּל גָּבוֹהַּ וְעֶלְיוֹן. מִכָּל עֶלְיוֹן וּמִכָּל חֶבְיוֹן:
חָבוּי וְעָמוּק מִכָּל עָמוּק. לֵב כָּל דַּעַת עָלָיו חָמוּק:
שֶׁאֵין שֵׂכֶל וּמַדָּע וְחָכְמָה. יְכוֹלִים לְהַשְׁוֹת לוֹ כָּל מְאוּמָה:
לֹא מַשִּׂיגִים לוֹ אֵיךְ וְכַמָּה. לֹא מוֹצְאִים לוֹ דָּבָר דּוֹמֶה:
מִקְרֶה וְעֵרֶעַר וְשִׁנּוּי וְטָפֵל. וְחֶבֶר וּמִסְמַךְ אוֹר וְגַם אוֹפֶל:
וְלֹא מוֹצְאִים לוֹ מַרְאֶה וְצֶבַע. וְלֹא כָּל טֶבַע אֲשֶׁר שֵׁשׁ וְשָׂבַע:
לָכֵן גְּבוּכוֹת כָּל עֶשְׁתּוֹנוֹת. וְנִבְהָלוֹת כָּל הַחֶשְׁבּוֹנוֹת:
וְכָל שַׂרְעַפִּים וְכָל הַרְהוּרִים. נִלְאִים לָשׂוּם בּוֹ שִׁיעוּרִים:
מִלְּשַׁעֲרֵהוּ וּמִלְּהַגְבִּילֵהוּ. מִלְּתָאֲרֵהוּ וּמִלְּפַרְסְמֵהוּ:
בְּכָל שִׂכְלֵנוּ חִפַּשְׂנוּהוּ. בְּמַדָּעֵנוּ לִמְצוֹא מַה הוּא:
לֹא מְצָאנוּהוּ וְלֹא יְדַעְנוּהוּ. אַךְ מִמַּעֲשָׂיו הִכַּרְנוּהוּ:
שֶׁהוּא לְבַדּוֹ יוֹצֵר אֶחָד. חַי וְכָל יוֹכֵל וְחָכָם מְיוּחָד:
כִּי הוּא הָיָה לַכֹּל קוֹדֶם. עַל כֵּן נִקְרָא אֱלֹהֵי קֶדֶם:
בְּעֲשׂוֹתוֹ בְּלִי כָל מְאוּם אֶת כֹּל. יָדַעְנוּ כִּי הוּא כֹּל יָכוֹל:
בַּאֲשֶׁר מַעֲשָׂיו בְּחָכְמָה כֻּלָּם. יָדַעְנוּ כִּי בְּבִינָה פְּעָלָם:
בְּכָל יוֹם וָיוֹם בְּחַדְּשׁוֹ כֻּלָּם. יָדַעְנוּ כִּי הוּא אֱלֹהֵי עוֹלָם:
בַּאֲשֶׁר הָיָה קוֹדֶם לְכֻלָּם. יָדַעְנוּ כִּי הוּא חַי (וְקַיָּם) לְעוֹלָם:
וְאֵין לְהַרְהֵר אַחַר יוֹצְרֵנוּ. בְּלִבֵּנוּ וְלֹא בְסִפּוּרֵנוּ:
לְמַמֵּשׁ וְגוֹדֵשׁ לֹא נִשְׁעַרְהוּ. לְטָפֵל וְתוֹאַר לֹא נְדַמֶּהוּ:
וְלֹא נְחַשְּׁבֵהוּ לְעִקָּר וְנִצָּב. וְלֹא לִמִּין וְכָל אוֹן וּלְכָל נִקְצָב:
*כָּל הַנִּבְרָאִים וְהַנִּשְׁכָּלִים. וְהַמַּדָּעִים בְּעֶשֶׂר כְּלוּלִים:
וְשֶׁבַע כַּמָּיוֹת וְשִׁשָּׁת נְדוֹת. וְשָׁלֹשׁ גְּזֵרוֹת וְעִתּוֹת וּמַדּוֹת:
הֵן בַּבּוֹרֵא אֵין גַּם אֶחָד. כִּי הוּא בָּרָאם כֻּלָּם יָחַד:
כֻּלָּם יִכְלוּ אַף יֵחָלְפוּ. הֵם יֹאבֵדוּ וְאַף יָסוֹפוּ:
וְאַתָּה תַּעֲמוֹד וּתְבַלֶּה כֻּלָּם. כִּי חַי וְקַיָּם אַתָּה לְעוֹלָם:

---

* כל הנראים וכו' כל' הזה בעלמו הוא ל' ר' סעדי' גאון ז"ל כמאמר זכי מספרו החמונות, ונלאו הטיפרדים כולם לעמוד על סודו להעדר ידיעתם בחכמת ההגיון

בָּרוּךְ אַתָּה יָחִיד וּמְיוּחָד׃ יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

אֲשֶׁר מִי יַעֲשֶׂה כְמַלאכְתֶּךָ׃ כְּמַעֲשֶׂיךָ וְכִגְבוּרוֹתֶיךָ׃

אֵין יְצִיר יוֹלֵת יְצִירָתֶךָ׃ וְאֵין בְּרִיאָה כִּי אִם בְּרִיאָתֶךָ (כ״ת מלאכתך)׃

כָּל אֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ תַּעֲשֶׂה בַכֹּל׃ כִּי אַתָּה נַעֲלֵיתָ עַל כֹּל׃

אֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ׃ כִּי אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ׃

אַתָּה הָאֵל עוֹשֶׂה פֶּלֶא׃ וְדָבָר מִפְּךָ לֹא יִפָּלֵא׃

מִי כָמוֹךָ נוֹרָא תְהִלּוֹת׃ אֱלֹהִים לְבַדְּךָ עוֹשֶׂה גְדוֹלוֹת׃

אֵין אוֹתוֹת כְּמוֹ אוֹתוֹתֶיךָ׃ אַף אֵין מוֹפֵת כְּמוֹ מוֹפְתֶיךָ׃

אֵין תְּבוּנָה כִּתְבוּנָתֶךָ׃ אֵין גְּדֻלָּה כִּגְדֻלָּתֶךָ׃

כִּי מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבוֹתֶיךָ׃ וְגָבְהוּ דַרְכֵי אוֹרְחוֹתֶיךָ׃

אֵין גַּאֲוָה כְמוֹ גַאֲוָתֶךָ׃ אַף אֵין עֲנָוָה כַּעֲנָוָתֶךָ׃

אֵין קְדֻשָּׁה כְּקִדְשָׁתֶךָ׃ אֵין קְרִיבוּת כְּמוֹ קְרֵבוּתֶךָ׃

אֵין צְדָקָה כְמוֹ צִדְקָתֶךָ׃ אֵין תִּשׁוּעָה כִּתְשׁוּעָתֶךָ׃

אֵין זְרוֹעַ כִּזְרוֹעוֹתֶיךָ׃ אֵין קוֹל כְּרַעַם גְּבוּרוֹתֶיךָ׃

אֵין רַחֲמִים כְּרַחֲמָנוּתֶיךָ׃ אֵין חֲנִינוּת כַּחֲנִינוּתֶךָ׃

אֵין אֱלֹהוּת כֵּאלֹהוּתֶךָ׃ וְאֵין מַפְלִיא כְּשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ׃

כִּי שְׁמוֹתֶיךָ אֵלִים מְרוּצִים׃ בְּזָכְרָךְ לְחוּצִים לְהַפְלִיא נְחוּצִים׃

וְאַשְׁךָ וְהַרְטוּם לֹא יַלְחִיכוּךָ׃ וְכָל שֵׁם וְלַהַט לֹא יַנְצְחוּךָ׃

לֹא יַנְצְחוּךָ כָּל הַחֲכָמִים׃ כָּל הַקּוֹסְמִים וְהַחַרְטֻמִּים׃

אַתָּה מֵשִׁיב לְאָחוֹר חֲכָמִים׃ לֹא יוּכְלוּ לְךָ עֲרוּמִים וְקוֹסְמִים׃

לְהָשִׁיב לְאָחוֹר מְזִמּוֹתֶיךָ׃ לְהָפֵר עֲצַת סוֹד גְּזֵרָתֶךָ׃

מֵרְצוֹנְךָ לֹא יַעֲבִירוּךָ׃ לֹא יְמַהֲרוּךָ וְלֹא יְאַחֲרוּךָ׃

עֲצָתְךָ תָּפֵר עֲצַת כָּל יוֹעֲצִים׃ וְעָוְדְּ מַחְלִישׁ לֵב אַמִּיצִים׃

אַתָּה מְצַוֶּה וּמַחֲדִיךְ מַשְׁוֶה׃ וְאֵין עָלֶיךָ פָּקִיד מְצַוֶּה׃

אַתָּה מְקֻוֶּה וְאֵינְךָ מְקֻוֶּה׃ לְךָ כָּל מְקֻוֶּה נֶפֶשׁ תְּרֻוֶּה׃

וְכָל הַיְצוּרִים וְכָל עִנְיָנָם׃ וְכָל יְקָר אֲשֶׁר בְּךָ אֵין דִּמְיוֹנָם׃

לֹא מַחְשְׁבוֹתָם מַחְשְׁבוֹתֶיךָ׃ כִּי אֵין בּוֹרֵא זוּלָתֶךָ׃

וְאֵין דִּמְיוֹן נִפְלָא אֱלֹהֵינוּ׃ וְאֵין חֵקֶר נִשְׂגָּב אֲדוֹנֵנוּ׃

סָתֵר מִכָּל סָתוּר וְעָמוּם׃ מִכָּל עָמוּם וּמִכָּל כָּמוּס׃

הִקְדַּמְתָּ בְמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ׃ רוֹב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ׃
כִּי רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ׃ חֲלֹא מֵעוֹלָם עַל עֲבָדֶיךָ׃
וְעַד לֹא כָל חַי חוֹכֵן לְכַלְכֵּל׃ לִפְנֵי אוֹכֵל תִּתֵּן אָכֶל׃
וּמָזוֹן וּמָכוֹן תַּעֲשֶׂה בְּפִי כֹל׃ צָרְכֵי הַכֹּל כַּאֲשֶׁר לַכֹּל׃
שִׁלְשֶׁת יָמִים הָרִאשׁוֹנִים׃ אָז הֶכִינוֹתָם לָאַחֲרוֹנִים׃
אָז עָטִיתָ אוֹר כַּשַּׂלְמָה׃ אֵדֶר מְאוֹרוֹת מְמוּל שַׂלְמָה׃
בְּמֶרֶם כָּל יְצוּר מְאוֹד גָּדַלְתָּ׃ וְאַחַר כֹּל מְאוֹד נִתְגַּדַּלְתָּ׃
אָז בְּאֵין לְבוּשׁ וְתַדָּר לוֹבֶשׁ׃ עַד לֹא אוֹרַג גְּאוּת לָבֶשׁ׃
אוֹר כַּשַּׂלְמָה וְכִמְעִיל עוֹטֶה׃ שָׁמַיִם כַּיְרִיעָה נוֹטֶה׃
עָשִׂיתָ בָּם לְאוֹרִים הֲרָכִים׃ וַרְצוֹא וָשׁוֹב בְּנַחַת מְהַלְּכִים׃
הִבְדַּלְתָּ בֵּין מַיִם לָמָיִם׃ בְּמִתְיַחַת רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם׃
מְזוֹנוֹת מְעוֹנוֹת לְשֶׁרֶץ מָיִם׃ וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל (פְּנֵי רְקִיעַ) הַשָּׁמָיִם׃
עָשֹׂב וְחָצִיר לָבְשָׁה אֲדָמָה׃ מַאֲכָל לְחַיָּה וּלְכָל בְּהֵמָה׃
בְּקֶרֶן שֶׁמֶן גֵּו נָטַעְתָּ׃ אֶל הָאָדָם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ׃
עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ עָשִׂיתָ לוֹ׃ דֵּי מַחְסוֹרוֹ אֲשֶׁר יֶחְסַר לוֹ׃
כָּל מַעֲשֶׂיךָ בְּיָדוֹ תְּתָּה׃ וְתַחַת רַגְלָיו הַכֹּל שַׁתָּה׃
לְהַעֲלוֹת מֵהֶם בָּקָר וָצאן׃ עַל מִזְבַּחֲךָ יַעֲלוּ לְרָצוֹן׃
עָשִׂיתָ לוֹ כְּתוֹנֶת לְשֶׁרֶת׃ לְהַדֶּרֶת קוֹדֶשׁ וּלְתִפְאֶרֶת׃
שַׂמְתָּ בְקִרְבּוֹ חָכְמַת אֱלֹהִים׃ כִּי יְצַרְתּוֹ לְךָ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים׃
לֹא מָנַעְתָּ עַל פְּנֵי אֲדָמָה׃ צָרְכֵי אָדָם וְכָלָם בְּחָכְמָה׃
מַעֲשֶׂיךָ מְאֹד רַבּוּ וְגָדְלוּ׃ וְשִׁמְךָ יְיָ כְּלָם יְהַלְלוּ׃
רַבּוּ וְגָדְלוּ מְאֹד מַעֲשֶׂיךָ׃ יוֹדוּךָ יְיָ כָּל מַעֲשֶׂיךָ׃
כָּל פָּעַלְתָּ לְמַעֲנֶךָ׃ וְלִכְבוֹדְךָ כָּל קִנְיָנֶךָ׃

נעשם מכד עשמו והוא זיסזוע נורה וילנוז נורה אחרת ונזתנה מעשם אל עשם אחר, וזכי' מכם במאמר הכמות והם הצמיחה והייכו הזיכוי מקטנות לגדלות, וההיתוך והוא זיכוי מגדלות לקטנות, ואחד במאמר החיכות והוא השינוי בתכונותיו ממראה אל מראה או מקום אל חום וכדומה, והוא הנקרא זיכוי נשמם, ואחד מהם במאמר החכה והוא ההערתק ממקום אל מקום; ויאמר עוד כי לכל נזירה ר"ל לכל מאמר נוזר ואותך יתכנו ג' מיני ניחוח, ניחוח בנדר והוא אזר יתאכר מסוג והכדל כאמרנו האדם הוא חי מדבר, וניחוח בחוק והוא המתאכר מסוג וסגולה או מקרה כאמרנו האדם הוא חי צוחק או חי כותב וכדומה, וניחוח

אַתָּה לְבַדְּךָ יוֹצֵר כֹּל הוּא. וְלֹא יִדָּמֶה מַעֲשֶׂה לְעוֹשֵׂהוּ:

כָּל הָאֲרָצוֹת לֹא יְכִילוּךָ. וְאַף שָׁמַיִם לֹא יְכַלְכְּלוּךָ:

אָז (נ"א אַף) יָחִילוּ מַיִם חַיִּים. מִפָּנֶיךָ אֱלֹהִים חַיִּים:

רָעֲשָׁה אֶרֶץ וְנָסוּ מָיִם. וְנִטְפוּ (מַיִם) מִן הַשָּׁמָיִם:

נוֹטֶה לְבַדְּךָ הַשָּׁמָיִם. רוֹקַע הָאָרֶץ עַל הַמָּיִם:

עָשִׂיתָ כָּל חֶפְצְךָ לְבַדְּךָ. וְלֹא נִצְרַכְתָּ עֵזֶר כְּנֶגְדֶּךָ:

סוֹעֵד אֵין מִי יִסְעָדֶךָ. חַכַּל מִמְּךָ וּמִמֶּנְּךָ:

כְּכֹחֲךָ אָז כֵּן עֻתָּה וַדַּעְתֶּךָ. וּלְעוֹלָם כָּל כְּבוֹדְךָ אִתָּךְ:

וְלֹא יָעַפְתָּ וְלֹא יָגַעְתָּ. כִּי בְמַלְאכְתְּךָ לֹא עָמַלְתָּ:

כִּי בִרְצוֹנְךָ כָּל יְצוּרֶיךָ. וּמַעֲשֵׂה חֶפְצְךָ בְּמַאֲמָרֶיךָ:

וְלֹא אַחֲרָתוֹ וְלֹא מְהַרְתּוֹ. הַכֹּל עָשִׂיתוֹ יָפֶה בְּעִתּוֹ:

מְבֻלְבָּלִי מְאוּמָה כֹּל חַדְּשְׁתָּ. וְאֶת הַכֹּל בְּלִי כֹל (נ"א כְּלִי) פָּעַלְתָּ

וְעַל לֹא יְסוֹד הַכֹּל יָסַדְתָּ. בְּרָצוֹן רוּחֲךָ כֹּל תָּלִיתָ:

זְרוֹעוֹת עוֹלָם אֶת כֹּל נוֹשְׂאוֹת. מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף וְאֵינָם גְּלוּאוֹת

בְּעֵינֶיךָ לֹא דָבָר הוֹקָשָׁה. רְצוֹנְךָ כָּל דְּבַר רוּחֲךָ עוֹשָׂה:

לְפָעֳלָתְךָ לֹא דָמִיתָ. אֶל כָּל תּוֹאַר לֹא שָׁוִיתָ:

וְלֹא קָדְמָה לְמַלְאכְתְּךָ מְלָאכָה. חָכְמָתְךָ הִיא הַכֹּל עָרָכָה:

לִרְצוֹנְךָ לֹא קִדְּמוּ וְאִחֲרוּ. וְעַל חֶפְצְךָ לֹא נוֹסְפוּ וְחָסְרוּ:

מִכָּל חֶפְצְךָ לֹא שָׁכַחְתָּ. וְדָבָר אֶחָד לֹא חָסַרְתָּ:

לֹא הֶחְסַרְתָּ וְלֹא הֶעֱרַפְתָּ. וְדָבָר רַק בָּם לֹא פָּעַלְתָּ:

אַתָּה תְּשַׁבְּחֵם וּמִי הִתְעִיבָם. וְשִׁמְךָ דָּבָר לֹא נִמְצָא בָם:

הַחְלוֹתָ בְּחָכְמָה עֲשִׂיתָם. בִּתְבוּנָה וּבְדַעַת כִּלִּיתָם:

מֵרֹאשִׁית וְעַד אַחֲרִית עֲשׂוּיִם. בְּאֱמֶת וּבְיֹשֶׁר וְטוֹב רְאוּיִם:

ההגיון, לכן תחזרנו: ידוע כי כל הנמצאים לא יצאו מהיותם לו עצם מקרה, ומבואר בהגיון להרמב"ם שער י' ורוח חן לתקן תנון פ"י ובפירושו למ זרות למורה כי הסוגים העליונים לכל הנמצאים הם י' מיני' תחל קללו ע מחמרות, והסוג העליון והרחוק הוא העצם, והתצטה התחריים הם מקרים המצ לעצם והם הכמות והאיכות והמצטרף והאנה והמצב והמתי הוא הזמן ו הוא הקנין והפועל והמתפעל; ויאמר בן רצד כי נמחר הכמות ימלו שב מיני' והם המספר, והנזם, והזמן, והקו, והמחמרים, והזמן, והמקום; ומס מיני הפועל והמתפעל הם ששה במספר מיני התנועות והנדידות המצ לעצם בהזתנותו, זכים מהם נמחר העצם והם ההווי' וההפסד שהם שנוי ימ נעצם

וְבָרֵךְ עַמְּךָ בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי חֶפַצְתָּ לָּעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ:
וּבְרְצוֹנְךָ תַּעֲשֶׂה חָפְצֵנוּ. הַבֵּט־נָא עַמְּךָ כֻּלָּנוּ:
בְּחַרְתָּנוּ הֱיוֹת לְךָ לְעַם סְגֻלָּה. וְעַל עַמְּךָ בֵּרַכְתָּךְ סֶלָה:
וְתָמִיד נִסְפֹּר תְּהִלָּתֶךָ. וְנִהְלַל לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:
וּמִבְּרָכָתְךָ עַמְּךָ יְבוֹרָךְ. כִּי אֶת כָּל אֲשֶׁר תְּבָרֵךְ מְבוֹרָךְ:
וַאֲנִי בְּעוֹדִי אֲהַלְלָה כּוֹרְאִי. וַאֲבָרְכָה כָּל יְמֵי צֶבְאִי:
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבוֹרָךְ לְעוֹלָם. מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם:

כַּכָּתוּב בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם. וַיֹּאמְרוּ כָּל הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל לַיְיָ: עָנָה דָנִיֵּאל וְאָמַר לֶהֱוֵא שְׁמֵהּ דִּי אֱלָהָא מְבָרַךְ מִן עָלְמָא וְעַד עָלְמָא דִּי חָכְמְתָא וּגְבוּרְתָא דִּי לֵהּ הִיא: וְנֶאֱמַר וַיֹּאמְרוּ הַלְוִיִּם יֵשׁוּעַ וְקַדְמִיאֵל בָּנִי חֲשַׁבְנְיָה שֵׁרֵבְיָה הוֹדִיָּה שְׁבַנְיָה פְּתַחְיָה קוּמוּ בָּרְכוּ אֶת יְיָ אֱלֹהֵיכֶם מִן הָעוֹלָם עַד הָעוֹלָם וִיבָרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדֶךָ וּמְרוֹמָם עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה: וְנֶאֱמַר בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם וְאָמַר כָּל הָעָם אָמֵן הַלְלוּיָהּ: וְנֶאֱמַר וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת יְיָ לְעֵינֵי כָּל הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם:

שיר הכבוד.

כשפותחין ארון הקדש לאנעים זמירות יש לומר ד' פסוקים אלו.

שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבוא מלך הכבוד:
מי זה מלך הכבוד ה' עזוז וגבור ה' גבור מלחמה:
שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד:
מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה:

אֲנָעִים זְמִירוֹת וְשִׁירִים אֶעֱרוֹג. כִּי אֵלֶיךָ נַפְשִׁי תַעֲרוֹג:
נַפְשִׁי חָמְדָה בְּצֵל יָדֶיךָ. לָדַעַת כָּל רָז סוֹדֶךָ:
מְדֵי דַבְּרִי בְּכְבוֹדֶךָ. הוֹמָה לִבִּי אֶל הוֹדֶיךָ:
עַל כֵּן אֲדַבֵּר בְּךָ גְּבֻרוֹת. וְשִׁמְךָ אֲכַבֵּד בְּשִׁירֵי יְדִידוֹת:

ם א"כ.

אֲסַפְּרָה כְּבוֹדְךָ וְלֹא רְאִיתִיךָ. אֲדַמְּךָ אֲנַגְּךָ וְלֹא יְדַעְתִּיךָ:
נִיד נְבִיאֶיךָ בְּסוֹד עֲבָדֶיךָ. הִמְיַתָּ הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ:
גְּדֻלָּתְךָ וּגְבוּרָתֶךָ. כִּנּוּ לְתוֹאֵךְ פְּעֻלָּתֶךָ:

שיר היחוד ליום השבת.

אָז בַּיּוֹם הַשַּׁבְּיעִי נַחְתָּ. יוֹם הַשַּׁבָּת עַל כֵּן בֵּרַכְתָּ׃

וְעַל כָּל פּוֹעַל תְּהִלָּה עֲרוּכָה. חַסְדֶּךָ בְּכָל עֵת יְבָרְכוּכָה׃

בָּרוּךְ יְיָ יוֹצֵר כֻּלָּם. אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם׃

כִּי מֵעוֹלָם עַל עֲבָדֶיךָ. רוֹב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ׃

וּבְמַצָּרִים הַחִלּוֹתָ. לְהוֹדִיעַ כִּי מְאֹד נַעֲלֵיתָ׃

עַל כָּל אֱלֹהִים בַּעֲשׂוֹת בָּהֶם. שְׁפָטִים גְּדֹלִים וּבֵאלֹהֵיהֶם׃

בְּבָקְעֲךָ יַם סוּף עַמְּךָ רָאוּ. יַד הַגְּדוֹלָה וַיִּירָאוּ׃

נָהַגְתָּ עַמְּךָ לַעֲשׂוֹת לָךְ. שֵׁם תִּפְאֶרֶת לְהַרְאוֹת גְּדֻלָּךְ׃

וְדַבַּרְתָּ עִמָּם מִן הַשָּׁמַיִם. וְגַם הֶעָבִים נָטְפוּ מָיִם׃

יָדַעְתָּ לְכָתָם בַּמִּדְבָּר. בְּאֶרֶץ צִיָּה אִישׁ לֹא עָבָר׃

תַּתָּה לְעַמְּךָ דֶּגֶן שָׁמַיִם. וְכָעֲפָר שְׁאֹר וּמְצוּר מָיִם׃

תְּגָרֵשׁ גּוֹיִם רַבִּים עַמִּים. יִירְשׁוּ אַרְצָם וַעֲמַל לְאֻמִּים׃

בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקִּים וְתוֹרוֹת. אִמְרוֹת יְיָ אֲמָרוֹת טְהוֹרוֹת׃

וַיִּתְעַדְּנוּ בְּמַרְעֵה שָׁמֵן. וּמֵחֶלְמִישׁ צוּר פַּלְגֵי שָׁמֶן׃

בְּנוֹתָם בָּנוּ עִיר קָדְשֶׁךָ. וַיִּפָּאֲרוּ בֵּית מִקְדָּשֶׁךָ׃

וַתֹּאמֶר פֹּה אֵשֵׁב לְאוֹרֶךְ. יָמִים עֲדֵה בָּרֶךְ אֲבָרֶךְ׃

כִּי שָׁם יִזְכְּחוּ זִבְחֵי צֶדֶק. אַף כַּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ צֶדֶק׃

וּבֵית הַלֵּוִי נְעִימוֹת יְזַמְּרוּ. לְךָ יִתְרוֹעֲעוּ אַף יָשִׁירוּ׃

בֵּית יִשְׂרָאֵל וְיִרְאֵי יְיָ. יְכַבְּדוּ וְיוֹדוּ שִׁמְךָ יְיָ׃

הֶטִיבוֹתָ מְאֹד לָרִאשׁוֹנִים. כֵּן תֵּטִיב גַּם לָאַחֲרוֹנִים׃

יְיָ תָּשִׁישׁ נָא עָלֵינוּ. כַּאֲשֶׁר שַׂשְׂתָּ עַל אֲבוֹתֵינוּ׃

אוֹתָנוּ לְהַרְבּוֹת וּלְהֵטִיב. וְנוֹדֶה לְךָ לְעוֹלָם כִּי תֵּטִיב׃

יְיָ תִּבָּנֶה עִירְךָ מְהֵרָה. כִּי עָלֶיהָ שִׁמְךָ נִקְרָא׃

וְקֶרֶן דָּוִד תַּצְמִיחַ בָּהּ. וְתִשְׁכּוֹן לְעוֹלָם יְיָ בְּקִרְבָּהּ׃

זִבְחֵי צֶדֶק שָׂמֵחַ נְזַבְּחָה. וְכִימֵי קֶדֶם תַּעֲרֹב מִנְחָה׃

חינו לא בגדר ולא בחק והוא המתחנן ממין ומקרה כתמרנו נרחוכן זהות א
לבן הו סופר מהיר: ושלש עתות הם החולף והסוה והעתיד, ושלש מדות
הם הידועות בשם ג׳ רחקים שהם החוך והרוחב והעומק, והם לורת הקו וה
והגשם; והנה העניניס הנזכרים הם מקיפים כל הנמצאות עם מציגיהם ו
מציגיהם וכולם ציוויים בגשמים ומקריהם לכן אין גם אחד מהם בנורת ית׳ כי הוא
כל עלם וכל מקרה והוא מרומם מכל זיוני והשתנות ואין בח נרעיון לתפוס בו כל מח

סדר נשיאת כפים.

כשהחזן חומר ומפני חטאנו תאמר זה:

יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שכל טפה וטפה קרי שיצא ממני לבטלה ומכל ישראל בכלל ובפרט שלא במקום מצוה בין באונס ובין ברצון והנשמות העשוקות בקליפות הנפוצים מארבע כנפות הארץ והנשמות האולין ערטלאין הנפזרים בין הגוים ועל ידי זה חרב עירנו ושמם בית מקדשנו וגלה יקרנו ונטל כבוד מבית חיינו תפליטם הקליפות כל הניצוצות הקדושות שבעולם ויחזרו לקבצם בקדושה שנית וקרב פזורנו מבין הגוים נפוצותינו כנס מירכתי ארץ ויקוים בנו מקרא שכתוב ושב ה' אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך ה' אלהיך שמה אם היה נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אלהיך ומשם יקחך ויקוים בנו באהבתו ובחמלתו הוא גאלם וינטלם וינשאם כל ימי עולם בכח השם הקדוש הזה בי"ט ובשם הקדוש הזה חב"ו היוצא מפסוק "חיל "בלע "ויקיאנו שתחזירם למקום קדושה וינאלנו גאולת עולם לחבר האוהל להיות אחד:

אין נוהגין כפים בפחות מעשרה והכהנים נין המנין. ומי' מתפללין נכית אחין שם ס"ת נוחזין כפיהם. ומפני המנהג נחלו המדינות אחין הכהנים נוחזים כפיהם חלא נימים טונים שהם ימי זמחה ועוד לכ הוא ינרך כי לריך שיהיה המנרך נזמחה, ומעטה זה החכל חינו נוחז את כפיו, ולריך החכל לגאת מכ"כ כשהכהנים רוחצין ידיהם לעלות לדוכן, חלא יהא נכ"כ כשהז"ן קורא כהנים חלא יעבור נג' עשה. כהן שעומד נתפלה והחזן מגיע לרצה פוסק ועולה, ואם יש שם כהנים אחרים אינו פוסק. לא יעלו הכהנים לדוכן כמנעלים. ואע"פ שנטל ידיו שחרית חוזר ונוטל ידיו. והלוי ייצק מים על ידיו, שם אין לוי נכ"כ יעמדו הכהנים המים על ידיהם, ואם אין נכור נכ"כ חלא לוי יעמוד הכהן עצמו על ידיו ולא יזרחל. כשמתחיל הז"ן רצה יעקרו הכהנים שנכ"כ רגליהם לעלות לדוכן, וכשעומדין על הדוכן יאמרו זה.

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתהיה הברכה הואת

לכהנים | להעם

שצויתנו לברך את עמך ישראל שצויית הכהנים לברכנו
ברכה שלמה ולא יהיה בה מכשול ועון מעתה ועד עולם:

ומחריכין נתפלה זו עד שיכלה מפי הציבור אמן שלאחר הטוב שמך וכו' כדי שיענו הציבור אמן על תרוייהו. ושומדים הכהנים עם פניהם כלפי היכל עד שיתחיל הז"ן כהנים נקול רם ואז מחזירין פניהם כלפי העם ולא יחזירו פניהם נין נתחלה נין נסוף חלא דרך ימין ומכרכין.

ומניחין ידיהם כנגד כתפיהם ופוסטין ידיהם וחולקין אצנעות אויר אחד וכין אצנעות ה' חויריס נין שני אצנעות לשני אצנעות חויר אחד וכין אצנע לגודל וכין גודל לגודל לקיים מלין מן החרכים. אין לכהנים לנגן חלא ניגון אחד מתחלה ועד סוף, כדי שלא יבואו לידי טירוף דעת. נשעה שהכהנים מנרכין את העם לא יביטו ולא יסיחו דעתם חלא יהא פניהם כלפי מטה כמו שעומדין נתפלה. חלו מקומות שהכהנים הופכין פניהם

דְּמוּ אוֹתָךְ וְלֹא כְּפִי יֶשְׁךָ׃ וַיְשַׁוְּךָ לְפִי מַעֲשֶׂיךָ׃
הַמְשֻׁשִׁלּוּךְ בְּרוֹב חֶזְיוֹנוֹת׃ הִנֵּךְ אֶחָד בְּכָל דְּמְיוֹנוֹת׃

וַיֶּחֱזוּ בָךְ זְקֵנָה וּבַחֲרוּת׃ וּשְׂעַר רֹאשֵׁךְ בְּשִׂיבָה וְשַׁחֲרוּת׃
זְקֵנָה בְּיוֹם דִּין וּבַחֲרוּת בְּיוֹם קְרָב׃ כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת עָדַיִו לוֹ עָרָב׃

חָבַשׁ כּוֹבַע יְשׁוּעָה בְּרֹאשׁוֹ׃ הוֹשִׁיעָה לוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ׃
טַלְלֵי אוֹרוֹת רֹאשׁוֹ נִמְלָא׃ וְקֻוְצוֹתָיו רְסִיסֵי לָיְלָה׃

יִתְפָּאַר בִּי כִּי חָפֵץ בִּי׃ וְהוּא יִהְיֶה לִי לַעֲטֶרֶת צְבִי׃
כֶּתֶם טָהוֹר פָּז דְּמוּת רֹאשׁוֹ׃ וְחַק עַל מֶצַח כְּבוֹד שֵׁם קָדְשׁוֹ׃

לְחֵן וּלְכָבוֹד צְבִי תִפְאָרָה׃ אָמַתּוֹ לוֹ עִטָּרָה עֲטָרָה׃
מַחְלְפוֹת רֹאשׁוֹ כְּבִימֵי בָחֳרוֹת׃ קֻוְצוֹתָיו תַּלְתַּלִּים שְׁחוֹרוֹת׃

נָוֶה הַעֲדֶךְ צְבִי תִפְאַרְתּוֹ׃ יַעֲלֶה נָא עַל רֹאשׁ שִׂמְחָתוֹ׃
סְגֻלָּתוֹ תִּהְיֶה בְיָדוֹ עֲטֶרֶת׃ וּצְנִיף מְלוּכָה צְבִי תִפְאֶרֶת׃

עֲמוּסִים נְשָׂאָם עֲטֶרֶת עִנְדָּם׃ מֵאֲשֶׁר יָקְרוּ בְעֵינָיו כְּבָדָם
פְּאֵרוֹ עָלַי וּפְאֵרִי עָלָיו׃ וָקָרוֹב אֵלַי בְּקָרְאִי אֵלָיו׃

צַח וְאָדוֹם לְלִבּוּשׁוֹ אָדוֹם׃ פּוּרָה בְּדָרְכּוֹ בְּבוֹאוֹ מֵאֱדוֹם׃
קֶשֶׁר תְּפִלִּין הָרָאָה לָעָנָו׃ תְּמוּנַת יְיָ לְנֶגֶד עֵינָיו׃

רוֹצֶה בְּעַמּוֹ עֲנָוִים יְפָאֵר׃ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת בָּם לְהִתְפָּאֵר׃
רֹאשׁ דְּבָרְךָ אֱמֶת קוֹרֵא מֵרֹאשׁ׃ הוֹד וְהָדוֹר עַם הוֹדֶשְׁךָ הֲרוֹשׁ׃

שִׁית חֲמוֹן שִׁירַי נָא עָלֶיךָ׃ וְרָנָתִי תִּקְרַב אֵלֶיךָ׃
תְּהִלָּתִי תְּהִי לְרֹאשְׁךָ עֲטֶרֶת׃ וּתְפִלָּתִי תִּכּוֹן קְטֹרֶת׃

תִּיקַר שִׁירַת רָשׁ בְּעֵינֶיךָ׃ כְּשִׁיר יוּשַׁר עַל קָרְבָּנֶיךָ׃
בְּרָכָתִי תַּעֲלֶה לְרֹאשׁ מַשְׁבִּיר׃ מְחוֹלֵל וּמוֹלִיד צַדִּיק כַּבִּיר׃

וּבְבִרְכָתִי תְּנַעֲנַע לִי רֹאשׁ׃ וְאוֹתָהּ קַח לְךָ כְּבָשָׂמִים רָאשׁ׃
יֶעֱרַב נָא שִׂיחִי עָלֶיךָ׃ כִּי נַפְשִׁי תַּעֲרוֹג אֵלֶיךָ׃

נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוּבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

ובכל ויכ וכתוב לחיים טובים כל־בני בריתך:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: והכהנים מנרכין

יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: הקהל חומר.

יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: כהכהנים מנגני

יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם: וישמרך חומרין זה.

רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי שֶׁלְּךָ וַחֲלוֹמוֹתַי שֶׁלְּךָ חֲלוֹם חָלַמְתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה הוּא יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁיִּהְיוּ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה בֵּין שֶׁחָלַמְתִּי עַל עַצְמִי וּבֵין שֶׁחָלַמְתִּי עַל אֲחֵרִים וּבֵין שֶׁחָלְמוּ אֲחֵרִים עָלַי אִם טוֹבִים הֵם חַזְּקֵם וְאַמְּצֵם וְיִתְקַיְּמוּ בִי וּבָהֶם כַּחֲלוֹמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק. וְאִם צְרִיכִים רְפוּאָה רְפָאֵם כִּחְזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה מֵחָלְיוֹ וּכְמָרְיָם הַנְּבִיאָה מִצָּרַעְתָּהּ וּכְנַעֲמָן מִצָּרַעְתּוֹ וּכְמֵי מָרָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּינוּ וּכְמֵי יְרֵחוֹ עַל יְדֵי אֱלִישָׁע. וּכְשֵׁם שֶׁהָפַכְתָּ אֶת קְלָלַת בִּלְעָם הָרָשָׁע מְקֻלָּלָה לִבְרָכָה כֵּן תַּהֲפֹךְ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה וְתִשְׁמְרֵנִי וּתְחָנֵּנִי וְתִרְצֵנִי: אָמֵן.

יָאֵר אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה:

יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת:

פָּנֵה אֵלַי וְחָנֵּנִי כִּי יָחִיד וְעָנִי אָנִי:

לדרוס ולפון: יברכך · וישמרך · אליך · לך · שלום ·

וכיון הכהן לכוון כמלת יברכ כ"ך שהוא ית"ש יפיע חכמה על ישראל. וכמלת ויזמרך יכוון שהוא ית"ש יתן נכיס לישראל. וכמלת יאר יכוון שהוא ית"ש יופיף חייס לישראל. וכמלת ויחנך יכוון שהוא ית"ש יכרך את ישראל בנצחיות חן. וכמלות ישא ה' פניו אליך יכוון שהוא ית"ש יכרך את ישראל בעושר וממשלה. וכמלות ויסם לך שלום יכוון שהוא ית"ש יכרך את ישראל בברכת שלום כמשמעו.

ע"כ מלאתי הכוונות אלו כתובים בסם ספר יכיר ה, ומלה שאל כן נהגו קדמוניכו להאריך קלת בכיגונים לכוון כל אלה והם כוונות הפשוטות שכל כהן יכול לכוון בזה, ומי שאת בקוד ה' ימלא כוונות גדולות על פי הסדר בכתבי האר"י ז"ל.

וכל אדם יכוון לברכת כהנים ויהא פניו כלפי הכהנים ולא יסתכל בהם והמנהג הנהוגים לומר פסוקים מעין כל אלה ומלה של ברכה יהיו נוהגים להומרם בשעה שהש"ץ מנגן דוקא אבל לא בשהכהני' מנגנים. והש"ץ מקרא את הכהנים מלה במלה עד דסיימו פסוק ראשון, ואז הקהל עוכין אמן, וכן אחר פסוק שני ואחר פסוק שלישי:

רצה לש"ץ.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם · וְהָשֵׁב אֶ
הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְּקַבֵּ
בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ ·

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִי
שְׁכִינָתְךָ לְצִיּוֹן וְסֵדֶר הָעֲבוֹדָה לִירוּשָׁלָם · וְתַחֲזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִי
וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת :

סש"ץ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שֶׁאוֹתְךָ לְבַדְּךָ בְּיִרְאָה נַעֲבוֹד : מידים וגו'.
תסיים

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה ה
הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן
יִשְׁעֵנוּ · אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר
נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ · עַל
חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל
נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל
נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה ה
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי
כָּל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בָּרָכ
וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּד
עַל שֶׁהֶחֱיִתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּ
וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְ
קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְ
וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנ
מוֹדִים לָךְ · בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹ

*) ותערב עליך כנ"ל, כמ"ש החכם ראב"ע נלחות דף כ"ע ב', וכ"כ וי'

וְיִהְיוּ דְבָרַי נִשְׁמָעִים לַעֲבוֹדָתֶךָ. כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ אֶת־יוֹסֵף צַדִּיקֶךָ בְּשָׁעָה שֶׁהִלְבִּישׁוֹ אָבִיו כְּתֹנֶת פַּסִּים לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאָיו. וְתַעֲשֶׂה עִמִּי נִפְלָאוֹת וְנִסִּים וּלְטוֹבָה אוֹת, וַתַּצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ, וְתֵן בְּלִבִּי בִּינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ וְסוֹדוֹתֶיהָ. וְתַצִּילֵנִי מִשְּׁגִיאוֹת וּתְטַהֵר רַעְיוֹנַי וְלִבִּי לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְתַאֲרִיךְ יָמַי (וְיָמֵי אִשְׁתִּי, וּבָנַי, וּבְנוֹתַי) (וְיָמֵי אָבִי וְאִמִּי) בְּטוֹב וּבְנְעִימוֹת בְּרֹב עֹז וְשָׁלוֹם. אָמֵן סֶלָה:

ויכוין לפיים עם הכהנים כדי שיענו הקהל אָמֵן:

נאך־דעם דיין פריוטער דען זוגען בעגדיגט, שפרייט דיין גענאיגדע:

אַדִּיר בַּמָּרוֹם שׁוֹכֵן בִּגְבוּרָה. אַתָּה שָׁלוֹם וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם. יְהִי רָצוֹן שֶׁתָּשִׂים עָלֵינוּ וְעַל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים וּבְרָכָה לִמְשֻׁמֶּרֶת שָׁלוֹם:

והכהנים מחזירים פניהם כלפי ההיכל ואומרים:

רִבּוֹן הָעוֹלָמִים, עָשִׂינוּ מַה שֶּׁגָּזַרְתָּ עָלֵינוּ אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ. הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֶת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ:

הכהנים יזהר בנעילת מנעליהם שלא יגעו בם בידים ושם נגעו יחזרו ליטול ידיהם.

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

בר"ה ו"יכ בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם:

אֵלֶיךָ יְיָ נַפְשִׁי אֶשָּׂא:

וְיִחֻנֵּךְ הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי שִׁפְחָה אֶ
יַד גְּבִרְתָּהּ כֵּן עֵינֵינוּ אֶל יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַד שֶׁיְּחָנֵּנוּ: רב"ש"

יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ. (וּמְצָא־חֵ
וְשֵׂכֶל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם:)

יְיָ חָנֵּנוּ לְךָ קִוִּינוּ הֱיֵה זְרוֹעָם לַבְּקָרִים אַף־יְשׁוּעָתֵ
בְּעֵת צָרָה:

פָּנָיו צַל־תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי בְּיוֹם צַר לִי הַטֵּה־אֵלַי אָזְנְ
בְּיוֹם אֶקְרָא מַהֵר עֲנֵנִי:

אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי אֶת־עֵינַי הַיּוֹשְׁבִי בַּשָּׁמָיִם:

וְיָשֻׂמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרֲכֵם:

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כ
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל ׀ לְרֹאשׁ

שָׁלוֹם ׀ שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו:

כשערי ליון כתוב שלש יאמר חוץ שלום הרבון רק יאמר זה:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן קָדְשַׁת חַסְדֶּיךָ וְנִ
רַחֲמֶיךָ הַפְּשׁוּטִים וּלְמַעַן טָהֳרַת שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא בְּנוֹ־עֶשְׂרִים וּשְׁתַּ
אוֹתִיּוֹת הַיּוֹצֵא מִפְּסוּקִים שֶׁל־בִּרְכַּת כֹּהֲנִים הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו צ
קְדֻשֶּׁךָ שֶׁתִּהְיֶה קָרוֹב לִי בְּקָרְאִי לָךְ וְתִשְׁמַע תְּפִלָּתִי וְאֶנְקָתִי תָּמִיד כְּשֵׁ
שָׁשָׁמַעְתָּ אֶנְקַת יַעֲקֹב תְּמִימֶךָ הַנִּקְרָא אִישׁ תָּם. וְתִתְּדֹלִי וּלְכָל־נַפְשׁוֹת בֵּי
מְזוֹנָתָנוּ וּפַרְנָסָתֵנוּ בְּרֶוַח וְלֹא בְצַמְצוּם בְּהַתָּר וְלֹא בְּאִפּוּר בְּנַחַת וְלֹא בְצַ
מִתַּחַת יָדְךָ הָרְחָבָה כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ פַּסַּת לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבֶגֶד לְלְבּוֹשׁ לְיַעֲקֹב אָבִ
הַנִּקְרָא אִישׁ תָּם. וְתִתְּנֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵי

שיר של יום.

מַה יְּהוּא בשבת. היום ראשון בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש

כד לְדָוִד מִזְמוֹר לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי
בָהּ: כִּי־הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ: מִי
יַעֲלֶה בְהַר יְהוָה וּמִי יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם
וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע
לְמִרְמָה: יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְהוָה וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ:
זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁו מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים ׀
רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד:
מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְהוָה עִזּוּז וְגִבּוֹר יְהוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה:
שְׂאוּ שְׁעָרִים ׀ רָאשֵׁיכֶם וְשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ
הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְהוָה צְבָאוֹת הוּא
מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה:

מַה יְּהוּא בשבת. היום שני בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש

מח שִׁיר מִזְמוֹר לִבְנֵי־קֹרַח: גָּדוֹל יְהוָה וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר
אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ: יְפֵה נוֹף מְשׂוֹשׂ כָּל־הָאָרֶץ הַר־צִיּוֹן
יַרְכְּתֵי צָפוֹן קִרְיַת מֶלֶךְ רָב: אֱלֹהִים בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ נוֹדַע
לְמִשְׂגָּב: כִּי־הִנֵּה הַמְּלָכִים נוֹעֲדוּ עָבְרוּ יַחְדָּו: הֵמָּה רָאוּ
כֵּן תָּמָהוּ נִבְהֲלוּ נֶחְפָּזוּ: רְעָדָה אֲחָזַתַם שָׁם חִיל כַּיּוֹלֵדָה:
בְּרוּחַ קָדִים תְּשַׁבֵּר אֳנִיּוֹת תַּרְשִׁישׁ: כַּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ ׀ כֵּן
רָאִינוּ בְּעִיר יְהוָה צְבָאוֹת בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהִים יְכוֹנְנֶהָ
עַד־עוֹלָם סֶלָה: דָּמִינוּ אֱלֹהִים חַסְדֶּךָ בְּקֶרֶב הֵיכָלֶךָ:
כִּשִׁמְךָ אֱלֹהִים כֵּן תְּהִלָּתְךָ עַל־קַצְוֵי־אֶרֶץ צֶדֶק מָלְאָה

מִשְׁפָּט וְאַל־חָרָיו כָּל־יִשְׂרֵי־לֵב׃ מִי־יָקוּם לִי עִם־מְרֵעִים
מִי־יִתְיַצַּב לִי עִם־פֹּעֲלֵי אָוֶן׃ לוּלֵי יְהוָה עֶזְרָתָה לִּי
כִּמְעַט ׀ שָׁכְנָה דוּמָה נַפְשִׁי׃ אִם־אָמַרְתִּי מָטָה רַגְלִי
חַסְדְּךָ יְהוָה יִסְעָדֵנִי׃ בְּרֹב שַׂרְעַפַּי בְּקִרְבִּי תַּנְחוּמֶיךָ
יְשַׁעֲשְׁעוּ נַפְשִׁי׃ הֲיַחְבְּרְךָ כִּסֵּא הַוּוֹת יֹצֵר עָמָל עָלֵי־חֹק׃
יָגוֹדּוּ עַל־נֶפֶשׁ צַדִּיק וְדָם נָקִי יַרְשִׁיעוּ׃ וַיְהִי יְהוָה לִי
לְמִשְׂגָּב וֵאלֹהַי לְצוּר מַחְסִי׃ וַיָּשֶׁב עֲלֵיהֶם ׀ אֶת־אוֹנָם
וּבְרָעָתָם יַצְמִיתֵם יַצְמִיתֵם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ׃

חַג דְּחֲנֻכָּעה־טַּג׃ היום חמישי בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש

פא לַמְנַצֵּחַ עַל־הַגִּתִּית לְאָסָף׃ הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ
לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב׃ שְׂאוּ־זִמְרָה וּתְנוּ־תֹף כִּנּוֹר נָעִים עִם־נָבֶל׃
תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ׃ כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל
הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב׃ עֵדוּת ׀ בִּיהוֹסֵף שָׂמוֹ בְּצֵאתוֹ
עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם שְׂפַת לֹא־יָדַעְתִּי אֶשְׁמָע׃ הֲסִירוֹתִי
מִסֶּבֶל שִׁכְמוֹ כַּפָּיו מִדּוּד תַּעֲבֹרְנָה׃ בַּצָּרָה קָרָאתָ
וָאֲחַלְּצֶךָּ אֶעֶנְךָ בְּסֵתֶר רַעַם אֶבְחָנְךָ עַל־מֵי מְרִיבָה סֶלָה׃
שְׁמַע עַמִּי וְאָעִידָה בָּךְ יִשְׂרָאֵל אִם־תִּשְׁמַע־לִי׃ לֹא־יִהְיֶה
בְךָ אֵל זָר וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נֵכָר׃ אָנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם הַרְחֶב־פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ׃ וְלֹא־שָׁמַע
עַמִּי לְקוֹלִי וְיִשְׂרָאֵל לֹא־אָבָה לִי׃ וָאֲשַׁלְּחֵהוּ בִּשְׁרִירוּת
לִבָּם יֵלְכוּ בְּמוֹעֲצוֹתֵיהֶם׃ לוּ עַמִּי שֹׁמֵעַ לִי יִשְׂרָאֵל בִּדְרָכַי
יְהַלֵּכוּ׃ כִּמְעַט אוֹיְבֵיהֶם אַכְנִיעַ וְעַל־צָרֵיהֶם אָשִׁיב יָדִי׃
מְשַׂנְאֵי יְהוָה יְכַחֲשׁוּ־לוֹ וְיִהְיֶה עִתָּם לְעוֹלָם׃ וַיַּאֲכִלֵהוּ
מֵחֶלֶב חִטָּה וּמִצּוּר דְּבַשׁ אַשְׂבִּיעֶךָּ׃

יְמִינֶךָ: יִשְׂמַח־הַר־צִיּוֹן תָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן
מִשְׁפָּטֶיךָ: סֹבּוּ צִיּוֹן וְהַקִּיפוּהָ סִפְרוּ מִגְדָּלֶיהָ: שִׁיתוּ לִבְּכֶם
לְחֵילָהּ פַּסְּגוּ אַרְמְנוֹתֶיהָ לְמַעַן תְּסַפְּרוּ לְדוֹר אַחֲרוֹן: כִּי זֶה
אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ עוֹלָם וָעֶד הוּא יְנַהֲגֵנוּ עַל־מוּת:

חַג דיעניטמג. היום שלישי בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש

פכ מִזְמוֹר לְאָסָף אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים
יִשְׁפֹּט: עַד־מָתַי תִּשְׁפְּטוּ־עָוֶל וּפְנֵי רְשָׁעִים תִּשְׂאוּ־סֶלָה:
שִׁפְטוּ־דַל וְיָתוֹם עָנִי וָרָשׁ הַצְדִּיקוּ: פַּלְטוּ־דַל וְאֶבְיוֹן מִיַּד
רְשָׁעִים הַצִּילוּ: לֹא יָדְעוּ וְלֹא יָבִינוּ בַּחֲשֵׁכָה יִתְהַלָּכוּ
יִמּוֹטוּ כָּל־מוֹסְדֵי אָרֶץ: אֲנִי אָמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי
עֶלְיוֹן כֻּלְּכֶם: אָכֵן כְּאָדָם תְּמוּתוּן וּכְאַחַד הַשָּׂרִים תִּפֹּלוּ:
קוּמָה אֱלֹהִים שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי־אַתָּה תִּנְחַל בְּכָל־הַגּוֹיִם:

חַג מיטטוחך. היום רביעי בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש

צד אֵל־נְקָמוֹת יְהוָה אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: הִנָּשֵׂא שֹׁפֵט הָאָרֶץ
הָשֵׁב גְּמוּל עַל־גֵּאִים: עַד־מָתַי רְשָׁעִים יְהוָה עַד־מָתַי
רְשָׁעִים יַעֲלֹזוּ: יַבִּיעוּ יְדַבְּרוּ עָתָק יִתְאַמְּרוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן:
עַמְּךָ יְהוָה יְדַכְּאוּ וְנַחֲלָתְךָ יְעַנּוּ: אַלְמָנָה וְגֵר יַהֲרֹגוּ
וְיתוֹמִים יְרַצֵּחוּ: וַיֹּאמְרוּ לֹא יִרְאֶה־יָהּ וְלֹא יָבִין אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב: בִּינוּ בֹעֲרִים בָּעָם וּכְסִילִים מָתַי תַּשְׂכִּילוּ: הֲנַטַּע
אֹזֶן הֲלֹא יִשְׁמָע אִם־יֹצֵר עַיִן הֲלֹא יַבִּיט: הַיִסֵּר גּוֹיִם הֲלֹא
יוֹכִיחַ הַמְלַמֵּד אָדָם דָּעַת: יְהוָה יֹדֵעַ מַחְשְׁבוֹת אָדָם
כִּי הֵמָּה הָבֶל: אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר אֲשֶׁר־תְּיַסְּרֶנּוּ יָהּ וּמִתּוֹרָתְךָ
תְלַמְּדֶנּוּ: לְהַשְׁקִיט לוֹ מִימֵי רָע עַד־יִכָּרֶה לָרָשָׁע שָׁחַת:
כִּי לֹא־יִטֹּשׁ יְהוָה עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב: כִּי־עַד־צֶדֶק יָשׁוּב

שיר של יום

מַנְצֵחַ פְּרִיטְמָ֗ג. היום ששי בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש

צג יְהוָ֣ה מָלָ֣ךְ גֵּאוּת֮ לָבֵ֪שׁ לָבֵ֫שׁ יְ֭הוָה עֹ֣ז הִתְאַזָּ֑ר אַף־תִּכּ֥וֹן תֵּ֝בֵ֗ל בַּל־תִּמּֽוֹט׃ נָכ֣וֹן כִּסְאֲךָ֣ מֵאָ֑ז מֵעוֹלָ֖ם אָֽתָּה׃ נָשְׂא֣וּ נְ֭הָרוֹת יְהוָ֑ה נָשְׂא֣וּ נְ֭הָרוֹת קוֹלָ֑ם יִשְׂא֖וּ נְהָרוֹ֣ת דָּכְיָֽם׃ מִקֹּל֣וֹת ׀ מַ֣יִם רַבִּ֗ים אַדִּירִ֥ים מִשְׁבְּרֵי־יָ֑ם אַדִּ֖יר בַּמָּר֣וֹם יְהוָֽה׃ עֵדֹתֶ֥יךָ ׀ נֶאֶמְנ֬וּ מְאֹ֗ד לְבֵיתְךָ֥ נַאֲוָה־קֹ֑דֶשׁ יְהוָ֥ה לְאֹ֝רֶךְ יָמִֽים׃

מַנְצֵחַ שַׁבָּת. היום יום שבת קודש שבו הלויים היו אומרים במקדש

צב מִזְמ֗וֹר שִׁ֥יר לְי֫וֹם הַשַּׁבָּ֥ת׃ ט֭וֹב לְהֹד֣וֹת לַיהוָ֑ה וּלְזַמֵּ֖ר לְשִׁמְךָ֣ עֶלְיֽוֹן׃ לְהַגִּ֣יד בַּבֹּ֣קֶר חַסְדֶּ֑ךָ וֶ֝אֱמוּנָתְךָ֗ בַּלֵּילֽוֹת׃ עֲלֵי־עָשׂ֥וֹר וַעֲלֵי־נָ֑בֶל עֲלֵ֖י הִגָּי֣וֹן בְּכִנּֽוֹר׃ כִּֽי שִׂמַּחְתַּ֣נִי יְ֭הוָה בְּפָעֳלֶ֑ךָ בְּמַעֲשֵׂ֖י יָדֶ֣יךָ אֲרַנֵּֽן׃ מַה־גָּדְל֣וּ מַעֲשֶׂ֣יךָ יְהוָ֑ה מְאֹ֥ד עָ֝מְק֗וּ מַחְשְׁבֹתֶֽיךָ׃ אִ֤ישׁ בַּ֣עַר לֹא־יֵ֭דָע וּכְסִ֣יל לֹא־יָבִ֣ין אֶת־זֹֽאת׃ בְּפְרַ֤ח רְ֭שָׁעִים כְּמ֣וֹ־עֵ֑שֶׂב וַיָּצִ֥יצוּ כָל־פֹּ֝עֲלֵ֗י אָ֫וֶן לְהִשָּׁמְדָ֥ם עֲדֵי־עַֽד׃ וְאַתָּ֣ה מָר֣וֹם לְעֹלָ֑ם יְהוָֽה׃ כִּ֤י הִנֵּ֣ה אֹ֭יְבֶיךָ יְהוָ֑ה כִּֽי־הִנֵּ֥ה אֹיְבֶ֗יךָ יֹאבֵ֫דוּ יִתְפָּרְד֥וּ כָל־פֹּ֝עֲלֵ֗י אָֽוֶן׃ וַתָּ֣רֶם כִּרְאֵ֣ים קַרְנִ֑י בַּלֹּתִ֥י בְשֶׁ֝֗מֶן רַעֲנָֽן׃ וַתַּבֵּ֣ט עֵינִ֣י בְשׁוּרָ֑י בַּ֝קָּמִ֗ים עָלַ֥י מְרֵעִ֥ים תִּשְׁמַ֗עְנָה אָזְנָֽי׃ צַדִּ֥יק כַּתָּמָ֗ר יִפְרָ֫ח כְּאֶ֣רֶז בַּלְּבָנ֣וֹן יִשְׂגֶּֽה׃ שְׁתוּלִ֥ים בְּבֵית־יְהוָ֑ה בְּחַצְר֖וֹת אֱלֹהֵ֣ינוּ יַפְרִֽיחוּ׃ עוֹד֮ יְנוּב֪וּן בְּשֵׂיבָ֫ה דְּ֭שֵׁנִים וְרַעֲנַנִּ֣ים יִהְיֽוּ׃ לְהַגִּ֥יד כִּֽי־יָשָׁ֣ר יְהוָ֑ה צ֝וּרִ֗י וְלֹא־עַוְלָ֥תָה בּֽוֹ׃